

Giới thiệu Hiệp Nữ Khuynh Thành

Truyện Hiệp Nữ Khuynh Thành kể về một cuộc đời của sát thủ khi sinh thành lại là rất xấu xí đặc biệt có mùi hôi tỏa xung quanh ai cũng khó chịu. Người yêu thương cô duy nhất không ngoài ai khác là cha cô.

Cô là Diệp Khuynh Thành từ tuổi nhỏ đã thể hiện mình là người có năng lực siêu phàm, nhưng kẻ thù lớn nhất của gia tộc cô đó chính người đã giết hết ông nội và mọi người...

Được biết đến trước đó Diệp Khuynh Thành là một sát thủ ở thế kỷ hai mươi mốt không may bị xuyên không nên mới trở thành như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Nữ Khuynh Thành* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 1

Từ vùng trời bên trên phủ Diệp Chấn Thiên, một làn sáng kỳ dị phóng xuống.

“Sinh rồi, sinh rồi!”

Sau tiếng khóc oe oe chào đời của bé, người phụ nữ nằm trên giường cũng thở phào nhẹ nhõm.

Người ấy toàn thân vã mồ hôi, rất mệt mỏi nhìn sang bà đỡ, hỏi:

“Là trai hay gái?”

“Thưa phu nhân, cháu gái ạ!”

Bà đỡ rất bất khoan, cố hết sức nén mình.

Người phụ nữ lại nói: “Bé lại đây để ta ngắm nó.”

“Dạ...”

“Đưa nó cho ta.”

Bà đỡ đang do dự nhưng cũng bế đứa bé lại. Lúc đón lấy đứa con, sắc mặt vốn nhợt nhạt của bà mẹ càng nhợt nhạt thêm.

“Mặt nó...”

“Dạ...”

“Mùi gì mà hôi thế?”

“Thưa bà hình như là mùi tỏa ra từ tiểu thư.”

Bà mẹ cau mày, rồi đưa lại đứa bé cho bà đỡ, hết sức đau khổ nói: “Nhân lúc chưa ai biết, người hãy bóp chết nó đi!”

“Cháu bé là con của phu nhân, nó tuy xấu xí, người lại có mùi lạ, nhưng nó vẫn là một sinh mệnh...”

“Nhưng người nghĩ mà xem, mai kia lớn lên, nó lấy chồng sao được? Có công tử nào lại chịu lấy một cô vợ vừa xấu vừa hôi?”

Ta sẽ chứng kiến nó bị chế nhạo và sống trong mặc cảm tự ti, chỉ bằng kết liễu nó ngay bây giờ cho đỡ khổ.”

Diệp Khuynh Thành mở to cặp mắt bé nhỏ non nớt nhìn người phụ nữ xinh đẹp trước mặt, nó khóc văng lên.

Sao mình lại đen đui thế này?

Ừ thì xuyên không chuyển thế, nhưng có gì lại bắt mình làm một đứa bé sơ sinh?

Cũng đành vậy, nhưng tại sao, tại sao lại là một đứa bé vừa xấu xí vừa hôi hám?

Nó chỉ muốn phát điên.

“Người mau ra tay đi. Lát nữa Nhị thiếu gia hỏi, người cứ nói là vì khó đẻ, nó chết rồi.”

Bé gái nằm trong tay bà đỡ càng khóc dữ hơn. Nó rất buồn! Vừa xấu vừa hôi có thể chấp nhận, nhưng tại sao ngay cả mẹ đẻ ra nó lại cũng ghét bỏ nó đến thế?

Nó vừa mới chào đời, mà mẹ nó đã muốn bóp chết nó.

Nó vừa đi qua quỷ môn quan[1], nó không muốn lại đi lần nữa.

[1] Cõi chết

Nhưng nó không thể nói nửa câu, biết làm gì được, nó chỉ còn cách gào khóc thật to.

“Mau làm đi!”

Bà đỡ nhìn phu nhân Liễu Oanh, rồi đặt bàn tay run run vào cổ đứa bé. Cả đời hành nghề, bà chưa từng nghĩ có ngày mình phải bóp chết một đứa bé mà mình vừa đón nó chào đời. Diệp Chấn Thiên đang sốt ruột đứng ngoài cửa đợi, nghe thấy đứa bé cứ khóc mãi không thôi, lại càng sốt ruột. Không nén được nữa, ông đẩy cửa chạy ào vào.

“Người đang làm gì thế?”

Diệp Chấn Thiên giằng lấy đứa bé, ánh mắt dữ dội nhìn xoáy vào bà đỡ ngã dúi dụi trước mặt.

“Lão gia, tôi bảo mụ ta làm, nếu muốn trách xin cứ trách tôi.”

Liễu Oanh ra khỏi giường, quỳ sụp trước mặt Diệp Chấn Thiên, khóc không thành tiếng.

Diệp Chấn Thiên đỡ vợ đứng dậy, nói: “Oanh Nhi, sao nàng phải thế này?”

“Lão gia nhìn đứa con của chúng ta xem, nó quá xấu xí, người lại bốc mùi khó chịu, sau này nó sẽ sống ra sao? Mặt khác, lão gia là tướng quân, tôi không muốn ông bị thiên hạ chê cười rằng ông sinh ra một đứa con vừa xấu lại vừa hôi.”

Diệp Chấn Thiên sa sầm nét mặt, gay gắt nói: “Phu nhân nói thế là sao? Nó là con của chúng ta, dù xấu xí đến mấy nó cũng là con của chúng mình, sao phu nhân lại định giết nó?”

“Nhưng, nếu nó không chết, thì ông và tôi sau này có dám nhìn mặt ai nữa không?”

“Lẽ nào chỉ vì nó không xinh đẹp, người bốc mùi khó chịu, mà bà muốn giết nó? Oanh Nhi, hãy nhìn nhận cho rõ, nó là cốt nhục của chúng ta kia mà?”

Chấn Thiên giận dữ bế đứa con đi ra.

Diệp Khuynh Thành chớp chớp đôi mắt bé xíu nhìn ông, nó rất cảm động. Người cha này thật tốt bụng!

Nó “hé hé” cười với Diệp Chấn Thiên.

Thấy con bé cười với mình, Chấn Thiên thấy hứng khởi lạ thường, ông búng ngón tay đùa với con, rồi lại khẽ thom lên đôi môi nó.

“Con yên tâm, cha sẽ che chở cho con, tuyệt đối không để bất cứ ai làm tổn thương con.”

Diệp Khuynh Thành đầu môi tỏ ra không hài lòng nhìn ông ta.

Ôi chào!

Nụ hôn đầu tiên của người ta!

Thế là hết rồi!

Thảo nào thiên hạ vẫn nói, cha là người yêu đầu tiên của con gái!

Vừa mới chào đời đã bị ông ta tranh mất! Đúng là bị kịch!

Kể từ khi vương triều Đại Cương tạo dựng, phủ Thái úy đã có một vị trí tối cao.

Họ Diệp trải qua mấy chục triều đại mà vẫn vững vàng, tất có cái lý của nó.

Họ Diệp luôn tượng trưng quân uy đế vương của vương triều Đại Cương kể từ thuở khai quốc.

Ngay hoàng đế, ít nhiều cũng phải kính nể nhà họ Diệp.

Họ Diệp là nhà thế gia về võ học, cháu con dù nam hay nữ, sinh ra đã mang định mệnh phải chịu nhiều gian khổ mà người thường không kham nổi, không chỉ có võ công phi thường mà còn phải có văn tài hơn đời nữa.

Tiếng chuông lúc sớm tinh mơ vang lên, ngân nga bất tận. Tiếng chuông ngân cũng là lúc toàn thể người nhà họ Diệp, rất quy củ trật tự, bắt đầu đi về phía Đan Thanh Viện, nơi ở của Diệp Tông.

Bên trong đại đường.

Hai nàng thiếp của Diệp Chấn Thiên cũng dẫn các con của mình đến, đang cung kính đứng chờ ở đó; lát sau, hai huynh đệ của Diệp Chấn Thiên là Diệp Chấn Bắc và Diệp Chấn Nam cũng lần lượt dẫn vợ con của mình bước vào.

“Ta chúc mừng Nhị đệ!”

Diệp Chấn Thiên chỉ hơi mỉm cười nhìn huynh trưởng.

“Sao chưa thấy cháu đâu? Nhị đệ mau cho bé ra để chúng ta được ngắm nó!”

“Đề lát nữa!”

Diệp Chấn Bắc nhìn sang Liễu Oanh, cười nói: “Thím là đệ nhất mỹ nhân của vương triều Đại Cương, sinh ra con gái chắc chắn sẽ là nghiêng nước nghiêng thành, mai kia lớn lên chỉ hoàng đế mới xứng lấy nó chứ không thể là ai khác!”

Nghe Diệp Chấn Bắc nói thế, Liễu Oanh hơi tái mặt, định đứng dậy bước đi nhưng bị Diệp Chấn Thiên không nói không rằng, ấn nàng ngồi im.

Diệp Tông từ nhà trong chậm rãi bước ra, nhìn khắp lượt mọi người, rồi nói: “Đã đến đủ cả chưa?”

“Bẩm lão gia, đến đủ cả rồi ạ!”

Người đáp lời là Triệu quản gia của phủ Thái úy, tuổi ngoài năm mươi; nghe nói ông ta từ khi 5 tuổi đã vào phủ này, đến nay đã hơn bốn chục năm.

“Chấn Thiên, bé cháu lại đây để ta xem!”

“Vâng, thưa cha.”

Lúc này Diệp Chấn Thiên mới đi vào gian bên bé con ra.

Vừa bước ra đại sảnh đã nhìn thấy mọi người ai ai cũng cau mày, nín thở.

Nhưng vì phải tôn trọng gia quy nên họ đều cố nén không dám lên tiếng.

“Đây ạ, thưa cha!”

Diệp Chấn Thiên bế con bước đến, a hoàn đứng bên Diệp Tông vội đưa tay đón lấy đứa bé. Vừa bế đến tay, a hoàn đã thất thanh kêu lên: “Ồi! Sao nó xấu thế? Thì ra, mùi hôi bốc ra từ người nó!”

Cùng lúc a hoàn kêu lên, thì đứa bé trong tay a cũng rơi tuột xuống.

Diệp Chấn Thiên biến sắc, nhanh như cắt đưa tay đỡ ngay được đứa con đang rơi. Nhìn con bé không hề tỏ ra có chút sợ hãi, ông mới yên tâm thở phào.

“Đồ khốn nhà ngươi dám tùy tiện nhận xét bừa tiểu thư hay sao?”

Diệp Chấn Thiên giận dữ lườm mắt nhìn nó.

A hoàn Ngân là đứa hầu gái lâu năm trong phủ Thái úy, tháo vát thạo việc, lại tính ý biết chiều lòng chủ nhân, nên xưa nay nó rất được Diệp Tông tin dùng và hài lòng.

Trong phủ Thái úy, với những người bình thường, nó chẳng coi là gì; ngay trước mặt hai tiểu thiếp của Diệp Chấn Thiên, nó cũng dám nhon nhon kênh kiệu.

“Lão gia!” Nó nhìn Diệp Tông với ánh mắt cầu cứu.

Diệp Tông chỉ thoáng nhìn nó, không bảo sao, rồi lão gọi Chấn Thiên: “Bé cháu lại đây!”

Diệp Chấn Thiên bế con đến trước mặt Diệp Tông, thấy Diệp Tông bỗng nhú mày, còn đứa bé thì toét miệng cười với ông nội. Diệp Chấn Thiên thấy vui hẳn lên. Diệp Tông trả đứa bé cho Diệp Chấn Thiên, nói: “Đã đặt tên nó chưa?”

“Chưa ạ.”

Diệp Tông thở mạnh một hơi, nói rất hiền hòa: “Con bé này xấu xí, người lại có mùi lạ; nếu sau này nó không thể ngạo thị quần hùng[2], thì e sẽ...”

[2] Cao ngạo nhìn anh hùng.

Lão ngấm ngấm đưa bé. Nó lại mỉm cười rất tươi với lão.

“Con bé này bẩm sinh đã khác thường thì sau này ắt sẽ có chỗ hơn đời. Ta thấy mặt mũi nó cũng thanh tú, nếu không bị cái vết bớt đỏ trên mặt thì có thể coi nó là tiểu mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành đấy! Chỉ bằng, sẽ ban tên cho nó là Khuynh Thành! Tuy nó không thể khuynh thiên hạ bằng nhan sắc, nhưng mong sao nó sẽ có chỗ hơn đời, sau này sẽ khuynh thiên hạ bằng quyền uy[3]!”

[3] Nghiêng nước nghiêng thành, khuynh quốc khuynh thành, và chữ khuynh: ca ngợi người đẹp, hoặc ngụ ý “áp đảo tất cả”. Điển cố xuất phát từ các câu văn thơ cổ “Nhất cổ khuynh nhân thành, tái cổ khuynh nhân quốc”, và “nhất tiểu khuynh quốc” (Mỹ nhân ngoài nhìn, dân toàn thành đều nghiêng người ngấm ngấm; nàng ngoài nhìn lẫn nữa, dân cả nước đều nghiêng người ngấm ngấm; và: Nụ cười mỹ nhân chao đảo cả nước).

“Thay mặt cháu Khuynh Thành, con xin tạ ơn cha đã ban tên.”

Diệp Chấn Thiên nhận ra đám người nhà tuy không tỏ rõ sự chế nhạo giấu cợt trên nét mặt nhưng ông biết trong lòng họ đang không ngớt cười thầm.

Cho nên, vì Khuynh Thành, ông nhất định phải để cho họ thấy, dù Khuynh Thành xấu xí hơi hám ra sao vẫn là con gái của Diệp Chấn Thiên này.

Không cho phép ai hà hiếp con gái của Diệp Chấn Thiên!

Ông ngoảnh sang bên, đôi mắt lim dim nhìn xoáy vào a hoàn Ngân.

Ánh mắt ông khiến nó gai lạnh, nó lắp bắp nói: “Sao... Nhị công tử... lại nhìn nô tỳ như thế này?”

“Ta không nhìn ngươi như thế này, chắc ngươi đã quên hẳn mình là một con hầu?”

“Dạ... nô tỳ đường nhiên tự biết ạ.”

Diệp Chấn Thiên bỗng gât lên: “Tự biết, mà ngươi dám nói năng quá trớn làm tổn thương tiểu thư? Ngươi được phép tùy tiện bình phẩm tiểu thư hay sao?”

Ông đưa bé gái cho vú em chuyên hầu hạ Diệp Khuynh Thành đang đứng phía sau, rồi quay lại, hai bàn tay ôm làm một, nói: “Thưa cha, a hoàn Ngân là con hầu của cha, hôm nay suýt nữa đánh rơi Khuynh Thành, cha tính sao đây?”

Diệp Tông hiểu tâm trạng con trai mình: nếu hôm nay không giáo huấn con hầu Ngân thì sau này Khuynh Thành tất bị người trong phủ kỳ thị, coi thường; con bé vừa xấu vừa hôi, lo nhất là mai kia nó không đủ lòng tự tôn tối thiểu để sống nữa.

Diệp Tông lim dim mắt nhìn người con trai thứ mà lão tâm đắc - Diệp Chấn Thiên đang thở ra một hơi rất dài. Lão nói: “Cháu bé... là con của con, tùy con liệu mà làm.”

Rồi Diệp Tông đứng lên, quay người bước đi. Có điều đôi mày của lão từ nãy cau lại, đến giờ vẫn còn chưa giãn ra. Lão cũng rất buồn phiền.

Con trai ta khỏi ngờ đường bệ, sáng sủa tài ba, vợ nó là mỹ nhân đứng đầu kinh đô, sao lại sinh ra một đứa bé như vậy?

Diệp Khuynh Thành tuy chỉ là đứa bé sơ sinh nhưng nó rất hiểu sắc mặt của Diệp Tông là gì. Nó lừ mắt nhìn lão, rủa thầm: “Ông già giám đánh giá ta qua vẻ bề ngoài, sau này ta lớn lên nhất định sẽ cho ông biết tay!”

Sắc mặt Diệp Chấn Thiên càng khó khăn, thì con a hoàn càng tỏ ra đắc ý.

Diệp Tông đi rồi, mọi người đều không nén được nữa, đua nhau bàn tán kêu ca: “Mùi thối quá, khó chịu quá!”

Bộ dạng ai cũng muốn tránh cho xa, tốt nhất là lập tức ra khỏi đại sảnh này.

Nhưng nhìn người vú em đang bế đứa bé trên tay, họ lại nổi tính hiếu kỳ, ai cũng muốn nhìn xem người con trai được Diệp Tông yêu nhất đã sinh ra đứa con gái xấu xí đến đâu.

Họ vừa muốn nhìn lại vừa muốn lùi ra cho nhanh, bộ dạng họ trông thật tức cười.

Nhà họ Diệp có một quy tắc: hễ trong nhà có thêm con cháu, Diệp Tông sẽ triệu tập tất cả đến đại sảnh, rồi lão ban thưởng cho nó. Phần thưởng lớn hay nhỏ là dấu hiệu xác định vị trí của nó trong phủ Thái úy và trong lòng Diệp Tông.

Nhưng hôm nay lão lại không ban thưởng gì cả.

Đủ thấy đứa bé này chẳng có vị trí gì trong lòng lão.

Nó chẳng là gì trong lòng lão già, thì nó càng không thể là gì trong mắt mọi người.

Diệp Chấn Thiên đương nhiên rất hiểu, nhưng ông cũng không oán hận Diệp Tông. Con gái mình vừa xấu xí lại vừa bốc mùi, đúng thế còn gì!

Có lẽ đây là một nỗi nhục đối với nhà họ Diệp.

Hoặc là, có người sẽ nói đây chỉ là nỗi nhục của một mình Diệp Chấn Thiên mà thôi.

Nhưng không sao, Diệp Chấn Thiên chỉ biết rằng đây là con của mình, mình là cha, cha có trách nhiệm che chở bảo vệ cho con.

“Con Ngân đâu?”

Diệp Chấn Thiên gọi, lờ mắt nhìn nó, nói: “Sao không mau quỳ xuống trước tiểu chủ nhân?”

A hoàn Ngân chưa từng thấy ông ta nổi nóng như thế này. Nó sợ run bắn, vội quỳ mọp xuống đất. Vị trí của Diệp Chấn Thiên trong lòng Diệp Tông cao hơn hẳn ông anh cả Diệp Chấn Bắc và chú em – tam đệ Diệp Chấn Nam. Điều này a hoàn Ngân biết rất rõ.

“Bay đâu, lòi nó ra ngoài phạt và miệng 20 cái. Ngươi hãy nhớ bài học hôm nay, mai kia chớ ǎn nói bừa bãi nữa!”

A hoàn Ngân cũng biết rõ hình phạt của nhà họ Diệp là gì.

Mặt nó bỗng xám xịt như tro, nó vội bò đến gần Diệp Chấn Thiên: “Công tử, nô tỳ đã biết lỗi, xin ngài tha thứ cho nô tỳ! Con van xin ngài tha thứ cho con!”

“Lỗi nó ra!”

“Đại lão gia cứu con với!”

Tiếng kêu xé phổi của a hoàn Ngân vang vọng khắp đại sảnh hồi lâu.

Đám người xem con Ngân bị trừng phạt, ban nãy ai nấy còn hả hê khoái trá trước nỗi buồn của kẻ khác, lúc này bỗng trở nên nghiêm túc nhìn Diệp Chấn Thiên, không ai dám ho he.

“Tất cả giải tán!”

Diệp Chấn Thiên vừa hô giải tán thì Triệu quân gia từ nhà trong bước ra, nói: “Khoan đã!”

“Triệu quân gia có việc gì khác à?”

“Lão gia nói vừa nãy quên chưa thưởng cho Khuynh Thành, lão gia sai tôi mang tới.”

Mọi người đều nhìn Triệu quân gia. Đây là lần đầu tiên Triệu quân gia tự mình đưa phần thưởng đến.

Chi tiết này khiến ai nấy đều hít vào một làn khí lạnh, may mà lúc này không ai dạn dột nói năng bừa bãi.

Triệu quân gia mở hộp lấy ra thanh Huyền Thiết trường kiếm, mỉm cười nhìn mọi người, nói: “Thanh kiếm này năm xưa đã theo lão gia nam chinh bắc chiến, nó đã cùng lão gia vượt qua vô số con sinh tử.

Lão gia bảo tôi vào kho vũ khí mang nó ra ban thưởng cho cháu gái. Khuynh Thành tuy không nhan sắc nhưng lão gia hy vọng sau này cháu cũng góp phần sức lực cho nhà họ Diệp, trở thành một hào nữ kiệt ngạo thị quần hùng! Và sẽ xứng với mỹ danh của cháu.”

Ngưỡng mộ, ghen ghét, hậm hực.

Đều thể hiện rất đầy đủ trong đại sảnh vào lúc này.

Diệp Chấn Thiên đỡ lấy thanh kiếm từ tay Triệu tổng quản, xúc động nói: “Con và Khuynh Thành xin cảm ơn cha.”

“Xong rồi, mọi người ra về đi!”

Ra khỏi Đan Thanh Viện, Dương thị phấn nộ, bất bình nói: “Sao lại thế? Tại sao một con ranh xấu như ma lại được cung như vậy? Ngày trước tôi sinh Huyền Diệu, chỉ được thưởng một thanh kiếm bình thường.”

“Cô đừng oán trách làm gì. Phần thưởng cho Mỹ Nhi của tôi năm xưa, con chẳng bằng của Huyền Diệu con cô, chỉ là cuốn sách vớ vẩn gì đó, hề nhớ đến lại thấy tức.” Vợ Diệp Chấn Bắc là Âu Dương Thu Bình uốn éo lưng ong, léo nhéo nói.

“Chẳng rõ cha nghĩ thế nào mà lại ban cho nó cái tên Khuynh Thành?”

“Phải! Xấu như mà đã đành, người lại bốc mùi thum thum!”

Dương thị bỗng cười khanh khách, bước đến khoác tay Âu Dương Thu Bình, nói: “Thu Bình nói xem, tại sao cô ta lại sinh ra con bé như thế chứ?”

Liễu Oanh đang bước phía sau, cách họ không xa, bỗng dừng bước, sắc mặt tỏ ra rất khó chịu.

“Chẳng hiểu sao cô ta lại sinh ra đứa con vừa xấu vừa hôi. Cha làm thế chẳng qua là tỏ ý thông cảm, nếu không, mẹ con cô ta sẽ bị cả phủ này coi thường.

Đúng là làm bẽ mặt cả họ Diệp! Nếu tôi cũng sinh ra đứa con như thế, tôi thà treo cổ tự vẫn cho xong.”

“Chứ lại không à?”

Một làn gió nhẹ đưa qua, hai phụ nữ đều đưa tay bưng mũi, rất ngao ngán khó chịu, ngoảnh lại nhìn thấy Liễu Oanh phía sau. Cả hai cười đơn đả, đành bỏ tay xuống, gọi: “Chị!”

Liễu Oanh mắt đỏ hoe, vú em lạnh lùng “ừ” một tiếng, bế đứa bé bước đến trước mặt cả hai, mỉm cười nói: “Rất hôi phải không? Tôi phải bế nó đến tận nơi cho hai người đây này!”

Vú em lại bước lên, ghé sát tai sát Thu Bình, nói: “Đừng quên con a hoàn lúc này!”

Rồi chị bước đến bên Liễu Oanh, cung kính nói: “Chúng ta đi thôi, phu nhân.”

Liễu Oanh cảm kích nhìn vú em, chờ hai người kia đi xa rồi, mới chậm rãi nói: “Hong Y, cô đâu cần phải thế? Làm phật ý họ, mai kia cô sẽ khó sống trong cái phủ này.”

“Tôi rất ngứa mắt cái lối chua ngoa hống hách của họ. Mọi ngày hay bắt nạt người khác đã đành, ngay một đứa bé sơ sinh cũng không tha! Thật quá đáng! Xấu thì sao, hôi thì sao? Không phải là người chắc?”

Bé gái đang được bế, nhìn bộ dạng tức tối bất bình của vú em, nó chớp chớp mắt. Đúng! Bà này nói rất đúng!

Bọn người khốn khiếp kia châm biếm ta, chế nhạo ta? Được lắm. Diệp Khuynh Thành ta sẽ nhớ món nợ này của các người.

Mai kia ta trưởng thành, ta sẽ cho các người biết thế nào là lợi hại.

Thời gian trôi nhanh như tên bắn, chớp mắt năm năm đã qua.

Diệp Khuynh Thành đã lên 5.

Cái vết bớt màu đỏ cũng lớn thêm theo năm tháng.

Nhưng Khuynh Thành không hề bận tâm.

Khuynh Thành đã quen làm bạn với nó.

Mùi hôi trên người vẫn còn, nhưng đã bớt nặng mùi. Nếu không, Khuynh Thành chẳng cần tu luyện võ công cái thế cũng thừa sức địch nổi trăm người.

Mặc kệ, nó bốc mùi cho chúng nó chết ngạt luôn!

“Khuynh Thành! Khuynh Thành!” Diệp Huyền Diệu dẫn theo con của Diệp Chấn Bắc là Diệp Mỹ Nhi, và thằng bé Diệp Thành Đức con trai của Diệp Chấn Nam đến trước mặt Khuynh Thành.

“Huyền Diệu bảo nó cùng chơi thả diều với chúng ta à?” Diệp Mỹ Nhi hỏi, khinh khỉnh nhìn Khuynh Thành.

“Đúng!”

“Tớ không thả diều với con ranh xấu xí này đâu. Mẹ tớ dặn đừng chơi với con bé thôi um này.” Nói rồi nó kéo tay Diệp Thành Đức: “Em Đức, chúng ta đi thôi.”

“Không! Em không đi. Em muốn cùng anh Huyền Diệu thả diều. Chị ơi, em thích thả diều.” Thành Đức kêu khóc, nhất định không đi.

Mỹ Nhi bí quá, nhìn nó, rồi lại nhìn Huyền Diệu, nói: “Không được, dẫn nó đi!”

Huyền Diệu bèn kéo Mỹ Nhi lại, ghé tai thì thầm mấy câu, nó mới nhoẻn cười rồi bước đến trước mặt Khuynh Thành, gườm gườm nhìn, nói: “May cho mày đấy! Đi nào!”

Khuynh Thành nguyền nó, thầm nghĩ: “Ai thiết tha diều với mấy đứa quý sứ các người?”

Nhưng Mỹ Nhi ngang ngược hống hách như thế này, rất nên trừng trị nó!

Cả bốn đứa đi lên dốc núi. Huyền Diệu lúng túng hồi lâu vẫn không thể thả cho điều bay lên. Mỹ Nhi và Thành Đức tiu ngiu nhìn cánh điều rớt trên mặt đất.

Khuynh Thành bước đến cầm cánh điều, cũng chẳng thèm nhìn ba đứa, rất nhanh nhẹn thả điều từ từ bay lên trời cao.

Chúng mừng rỡ chạy lại, vây quanh Khuynh Thành.

“Khuynh Thành lợi hại thật!”

“Khuynh Thành mau thả thêm dây đi!”

“Khuynh Thành lùi lại, mau lùi lại!”

Giọng Huyền Diệu và Mỹ Nhi lạnh lạnh bên tai Khuynh Thành, Thành Đức thì vừa ngắm cánh điều đang bay lượn vừa nhảy nhót.

Trẻ con vẫn là trẻ con.

Khuynh Thành vẫn nhớ hồi mình còn rất nhỏ cũng từng chơi thả điều, đó là hơn hai chục năm về trước.

Nay nó bỗng nổi hứng nên mới cùng chơi với ba đứa.

Huyền Diệu và Mỹ Nhi luôn miệng bảo Khuynh Thành lùi lại nữa, Khuynh Thành không hề để ý phía sau nó là vách núi dựng đứng, dưới kia là vực sâu.

Huyền Diệu và Mỹ Nhi đưa mắt cho nhau, cả hai đứa cười đùa chạy quanh Khuynh Thành; Mỹ Nhi bỗng ngã ngửa và kêu lên.

Khuynh Thành đã lùi sát vách đá, bị Mỹ Nhi xô phải, nên nó mất thăng bằng, người bị hất lên rồi chập chới bay xuống dưới kia.

Mỹ Nhi vốn chỉ định dọa cho Khuynh Thành sợ một phen, nào ngờ nó xô quá mạnh, khiến Khuynh Thành bị ngã xuống vực.

Nhìn Khuynh Thành rơi xuống, Mỹ Nhi sợ tái mặt, ngay người bò sạp bên vách đá nhìn xuống.

“Huyền Diệu, phải làm gì bây giờ? Khuynh Thành có còn sống không?”

“Không biết. Sao Mỹ Nhi lại xô nó xuống? Đã nói là chỉ dọa nó kia mà?”

“Tớ... nào ngờ chỉ hích nhẹ một cái, mà nó lại ngã xuống?”

“Dưới đó là Thực Nhân Cốc[4] Nghe nói bất cứ ai đi vào đó đều không thể trở về.”

[4] Thung lũng ăn thịt người.

Khuynh Thành rơi xuống, liền sau đó cánh điều cũng rớt xuống.

Thành Đức khóc nức, chạy lại: “Chị Mỹ Nhi! Sao điều lại rơi xuống? Mau bảo Khuynh Thành thả điều nữa đi, mau lên!”

Mỹ Nhi nhìn nó, nói: “Khuynh Thành bị cánh điều đưa đi mất rồi!”

Thành Đức mới 3 tuổi, miệng há hốc hồi lâu không sao hiểu nổi, rõ ràng là điều đã rớt xuống, sao có thể đưa Khuynh Thành đi đâu được?

Trẻ con vẫn là trẻ con, đúng thế. Mỹ Nhi và Huyền Diệu dỗ dành, nói dối nó một hồi, nó cũng tin là thật.

Huyền Diệu và Mỹ Nhi bàn bạc một lúc, hai đứa cho rằng ngày mai mới cho mọi người biết tin Khuynh Thành bị ngã xuống vực. Chỉ cần Khuynh Thành đã chết, dù họ tìm thấy xác nó, thì cũng không thể đối chứng căn vặn gì, chúng cũng sẽ không bị trách phạt.

Huống chi, con bé quái dị ấy ở phủ Thái úy vốn chẳng được ai ưa.

“Mỹ Nhi tuyệt đối không được nói ra, nếu cha tớ biết, ông sẽ lột da tớ mất! Tớ không hiểu tại sao ông ấy lại thích con ranh quái dị này đến thế?”

“Được! Thực ra nó chết cũng tốt thôi. Người như nó sống ở phủ Thái úy chỉ khiến chúng ta bẽ mặt.”

“Nói đúng. Nhưng, cha tớ...”

Huyền Diệu khẽ nghĩ đến cha mình thì nó toàn thân bủn rủn. Nó còn nhớ hồi Khuynh Thành mới một tuổi, bị nó bắt nạt, chuyện bị lộ, sau đó Diệp Chấn Thiên đã đánh nó một trận nên thân, lại bắt nó phải ngồi úp mặt vào tường ăn năn suốt một tháng trời.

“Huyền Diệu sợ gì chứ? Nhị thúc dù dữ đến đâu cũng vẫn thua ông nội. Nếu Nhị thúc đụng đến cậu, cậu cứ giả vờ sắp chết, giả vờ đáng thương, rồi đi gặp ông nội. Diệp Khuynh Thành dù sống thì cũng như đã chết, ông nội sẽ che chở cho cậu.”

Diệp My Nhi nói rất tự tin, nhìn cậu ta.

Thực Nhân Cốc, là sơn cốc đáng sợ nhất trong thời vương triều Đại Cương.

Nghe nói ở đó mọc các loại kỳ hoa dị thảo, lại có vô số quái thú.

Lúc này Diệp Khuynh Thành đang nằm bất động trên khoanh đất trong sơn cốc.

Một số cây cỏ thụ cao chọc trời, nở đầy những đóa hoa hình hoa loa kèn đỏ như lửa, lại như những giọt máu thấm sắp rơi xuống.

Khuynh Thành nằm dưới tán cây, một giọt sương đỏ hồng từ nhụy hoa rơi xuống, thật kỳ lạ, nó rơi đúng miệng Khuynh Thành.

Ngón tay Khuynh Thành bỗng động đậy, rồi nó có cảm giác toàn thân tràn đầy sức mạnh, nó mở to mắt, rồi nấn vào đùi vào mông. Nó nhồm đậy.

Cảnh tượng trước mắt khiến nó há hốc mồm kinh ngạc.

Nó chấm đầu ngón tay vào vết máu đỏ nơi khóe mép, rồi lại nhìn cái cây cỏ thụ chọc trời. Nó cung kính rạp đầu với cái cây: “Ngươi đã cứu ta phải không? Chẳng biết ngươi có nghe hiểu ta không nhưng ta vẫn xin cảm ơn ngươi.”

Cái cây hình như có linh hồn, nó rung lắc một hồi, trong chốc lát nó biến thành một cụ già.

Khuynh Thành dờ ra nhìn ông cụ, rồi lại nhìn sang cái cây đã biến mất, nói: “Ông... ông...”

“Phải! Ta chính là cây cỏ thụ, gọi là Huyết Sâm, đã tu luyện trên trăm triệu năm mới có được đạo hạnh như ngày nay.”

“Yêu quái?”

Đó là ý nghĩ đầu tiên của Khuynh Thành.

Nhưng nhìn Huyết Sâm tiên phong đạo cốt nhường này, nó lập tức nghĩ đến một từ khác: “Thần tiên?”

Huyết Sâm nhìn nó, cười ha hả, nói: “Ta là yêu tinh, đúng thế, nhưng là yêu tinh đã tu đắc đạo. Ở Thực Nhân Cốc này có rất nhiều yêu tinh tu đạo như ta.”

Huyết Sâm lại nhìn Khuynh Thành, nói: “Ngươi là người nhà họ Diệp phải không?”

Khuynh Thành gật đầu.

“Ta sẽ cho ngươi ra khỏi Thực Nhân Cốc. Nên biết, mấy trăm năm qua chưa từng có ai vào đây rồi vẫn sống mà ra về.”

Khuynh Thành nghiêng cái đầu bé nhỏ, nhìn Huyết Sâm: “Tại sao ông lại cứu cháu, rồi lại đưa cháu ra về?”

Ông già lại cười ha hả, nói: “Không ngờ cái đầu ngươi bé tẹo, nhưng lại không đơn giản! Đúng thế, lúc này ta định ăn thịt ngươi. Nhưng thấy ngươi là người nhà họ Diệp, cho nên...”

“Cho nên ông sợ chứ gì?”

“Không sợ, nhưng ta cũng không muốn đối địch với nhà họ Diệp. Nên biết, nhà họ Diệp 800 năm trước...”

“800 năm trước làm sao?”

“Nhà họ Diệp có thể hưng thịnh lâu dài, cũng vì 800 năm trước họ có một người tu tiên. Nay đã là hậu kỳ của Nguyên anh[5] rồi, cho nên đến giờ không ai dám đụng đến nhà họ Diệp. Đây là một nguyên nhân trong đó. Không ai muốn đắc tội với một cao thủ để rồi chính mình mất mạng.”

[5] Các giai đoạn tu đạo như sau: Tuyền chiếu, Khai quang, Dung hợp, Tâm động, Linh tịch, Nguyên anh, Xuất khiếu, Phân thần, Hợp thể, Độ kiếp, Đại thừa, Phi thăng.

“Vì thế mà ông cứu cháu?”

Huyết Sâm cười vang, nói: “Tiểu nhi à, đây chỉ là một trong các nguyên nhân.”

“Còn có nguyên nhân gì khác khiến ông không ăn thịt cháu?”

“Vì ngươi dị dạng. Lão phu đã tu yêu đạo trăm triệu năm qua chưa từng nhìn thấy kẻ nào quái dị như ngươi. Thân xác ngươi... cực kỳ quái dị!”

Khuynh Thành thầm cảm thấy đắc ý. Những kẻ tu yêu tu ma hoặc tu tiên, đều sống rất thọ, nhưng có lẽ khái niệm xuyên không vẫn là rất mới lạ với họ cũng nên?

“Hôm nay ta cứu ngươi, đưa ngươi trở ra không phải vì ta sợ nhà họ Diệp, mà là vì ta không muốn thấy một nhân tài trong tương lai bị chính ta hủy diệt. Tiểu nhi trở về hãy chịu khó tu luyện, khi nào ngươi có đủ công lực thì lại đến Thực Nhân Cốc này, lão phu sẽ giúp ngươi trừ bỏ mùi lạ trên thân xác. Nếu lão Sâm ta chẳng may không còn nữa, thì ngươi cứ đi về phía tây, sẽ gặp một hồ nước có tên là hồ U U; nước hồ ấy có thể trị bách bệnh, chữa bách tật. Hồ U U do bốn con yêu xà tẩm máu cai quản; ai muốn xuống hồ, thì phải trao đổi bằng bảo bối đủ khiến chúng xiêu lòng, hoặc phải có võ công mạnh hơn chúng, nếu không...”

Khi nói đến đây, Huyết Sâm đã đưa Khuynh Thành ra đến cửa chính của Thực Nhân Cốc.

Bỗng một trận cuồng phong ập đến, đất đá cuộn cuộn tung bay.

Huyết Sâm nhìn Khuynh Thành, nói: “Tiểu nhi mau đi đi, kéo không kịp mất! Chỉ cần ra khỏi cửa Thực Nhân Cốc này, ngươi sẽ được bình an.”

Yêu ma có thể giới riêng của mình, nhất là kẻ tu yêu, họ không dễ gì xuất hiện trước mặt loài người.

Nhưng nếu con người bước vào địa phận của họ, thì sẽ là thập tử nhất sinh.

Đôi chân bé nhỏ của Khuynh Thành chạy nhanh thoăn thoắt trong khu rừng, chợt thấy một nửa bầu trời bỗng tối sầm, trên không trung, một con chim khổng lồ đang vỗ cánh.

Nó khiến Khuynh Thành liên tưởng đến Avatar[6], nhưng có lẽ con cự điều của Avatar cũng không to bằng con này.

[6] Nhân vật trong bộ phim viễn tưởng, đạo diễn James Cameron; cũng là tên game Avatar; rất nổi tiếng.

Huyết Sâm khẽ dậm chân, rồi phi thân bay lên chắn trước mặt con cự điều, nói: “Cốt Điều, cấm ngươi ăn thịt đứa bé này!”

“Huyết Sâm, nếu lão biết điều thì tránh ra, nếu không ta sẽ ăn thịt cả lão luôn thể!”

Cốt Điều hình thù tựa chim ưng nhưng đầu nó mọc cái sừng cứng mạnh khác thường.

“Ngươi nhìn đi, nó là người nhà họ Diệp!”

“Thì sao? Chẳng qua, nhà ấy có một người tu tiên, ta cứ ăn thịt nó, lão già nhà họ Diệp làm gì nổi ta?”

Huyết Sâm đưa mắt nhìn Khuynh Thành, lão cũng thấy ráy bí; nếu lão quyết chiến sinh tử với Cốt Điều, chỉ e kết cục sẽ là hai bên cùng tổn thất nặng.

Tuy Thượng tiên đã dặn dò lão bảo vệ Diệp Khuynh Thành, nhưng lão cũng không muốn mình bị hủy cả nghiệp tu hành chỉ vì con bé này. Lão đành tránh sang bên. Con bé có sống nổi không, đành phó mặc ông trời định đoạt vậy.

Cốt Điều bỏ nhà về phía Khuynh Thành, Khuynh Thành nhắm tịt mắt, chờ đợi thời khắc tử vong. Nhưng khi sắp nhào tới trước mặt Khuynh Thành thì con Cốt Điều bỗng khựng lại, ngã gục.

Nhanh như tia chớp, bé gái rút trong ống tay áo ra một lưỡi dao mà nó cất giấu từ lâu, nó chờ để ra một đòn chí mạng.

Nó cũng từng đọc truyện thời hiện tại, nói về những kẻ tu tiên; có tham vọng muốn giết một kẻ tu tiên, chỉ là chuyện hoang tưởng; huống chi nó chỉ là đứa trẻ lên 5, nó định giết kẻ tu yêu ư?

Nhưng vì đối phương quá ngông nghênh không hề cảnh giác với nó, nên nó mới có cơ hành động.

Nó rất biết, muốn hạ sát kẻ địch cần phải có một nhát thọc trúng tim, đoạt được kim đan[7] của kẻ ấy.

[7] Kết quả của việc tu tiên học đạo, kim đan giúp người ta vượt lên trên định mệnh, trường tồn vĩnh viễn.

Cho nên, thọc lưỡi dao vào ngực Cốt Điều rồi, Khuynh Thành rút dao ra cực nhanh, rồi thò ngay bàn tay bé nhỏ vào lồng ngực bóp nát quả tim của con quái điều.

Một viên kim đan từ trong mình con Cốt Điều chậm chậm bay ra, dâng cao. Khuynh Thành tung mình đưa tay nắm lấy kim đan, rồi bước đến trước mặt Huyết Sâm, nói: “Khuynh Thành xin cảm ơn Huyết Sâm thượng nhân đã cứu mạng, thứ này, xin biểu ngài.”

Nó nhún cười với Huyết Sâm, nhưng lão không sao cảm nhận được đó là nụ cười của một đứa trẻ lên 5.

Nó ra tay tàn sát cực nhanh, cực điều luyện, rất tàn độc, chỉ một chiêu là chí mạng.

Nếu không nhìn xác con Cốt Điều vẫn đang nằm đây, thì lão sẽ ngỡ mình đang ngủ mê. Lão không nén nổi xúc động nhìn kim đan đang trong lòng bàn tay mình.

Lão còn chưa kịp định thần thì Diệp Khuynh Thành đã bước ra khỏi Thực Nhân Cốc.

Nó tự cười mình: “Không ngờ, đường đường là một đệ nhất sát thủ ở giới đánh thuê[8] là ta, lại bị một đứa trẻ con ám toán. Chuyện này lan truyền thì thật bẽ mặt.”

[8] Được người ta thuê đánh giết người.

Diệp Khuynh Thành, đứa trẻ mồ côi.

Năm lên 10 nó được một nhân vật bí hiểm đưa ra khỏi cô nhi viện đem về nuôi nấng.

Kể từ đó nó được huấn luyện chẳng khác gì ma quỷ.

Mười ba tuổi, nó bắt đầu cầm vũ khí giết người.

Trước khi xuyên không, suốt bảy năm trời nó chưa từng không hoàn thành nhiệm vụ được giao.

Danh tiếng của nó vang dội khắp giới đánh thuê.

Cái tên Diệp Khuynh Thành đồng nghĩa với chết chóc.

Nhưng, trời mưa nắng thất thường, người họa phúc khó lường. Hôm đó là một ngày xui xẻo của Khuynh Thành.

Sao lại nói là xui xẻo?

Đúng thế, là chẳng may, chứ không phải liên quan gì đến kỹ thuật cả.

Hôm đó cô nhận nhiệm vụ quan trọng: giết Lý Từ Minh, một hoa kiều từ hải ngoại về tham dự triển lãm kinh tế.

Đã làm xong nhiệm vụ.

Nhưng cô cũng đã vui chơi xả láng xong.

Cô đứng dậy lau mồ hôi trán, tươi cười nói: “Tôi cứ tưởng nhiệm vụ này rất khó, không ngờ đã hoàn thành quá dễ dàng. Nào, đi uống rượu, ăn mừng.”

Khuynh Thành nhắc khẩu súng bắn tia đặt lên vai, các đồng đội quan sát cũng hào hứng chạy lại tán chuyện.

“Không ngờ nhiệm vụ lần này dễ ợt, lát nữa chúng ta sẽ đi uống! Hôm nay trời nóng khủng khiếp!” Khuynh Thành nói.

“Phải đấy!”

Khuynh Thành lại lau mồ hôi trán, nói: “Đi thôi!”

Mấy chiến hữu vui vẻ bá vai vác cổ nhau bước đi, nhưng Khuynh Thành bỗng “ồ” một tiếng ngã lăn rồi trượt đi.

“Khuynh Thành!”

Họ muốn đưa tay ra cứu cô nhưng họ đã bước đi hơi nhanh nên đang cách cô quá xa, không kịp cứu.

“Đưa chó đẻ nào vút vô đưa hấu ra đây thế này?”

Khuynh Thành tiếp tục trượt đi rồi cô rớt xuống dưới kia. Tiếng thét phẫn nộ của cô vang lên trong không trung.

Các đồng đội nhìn đám vô dưa hấu trên sàn, gọi với theo Khuynh Thành đang rơi nhanh: “Chính sếp đã vút vô dưa còn gì?”

Được thôi!

Chính mình vút rác thì mình phải gánh hậu quả.

Cho nên, hồi các bạn trẻ!

Chớ vút rác bừa bãi, kéo rất có thể các bạn sẽ phải tự ăn quả đắng như chị Khuynh Thành này.

Kiều hùng một thời.

Sát thủ hàng đầu trong đội quân đánh thuê.

Đã vĩnh biệt thế gian.

Bạn nói xem, tôi rất xui xẻo phải không?

Rất bi kịch, đúng không?

Nhưng hình như mới chỉ là màn đầu của tấn bi kịch. Chết đã đành, lại còn để cho thiên hạ thỏa sức chê cười!

Không! Khuynh Thành đã lại xuyên không!

Và hiện thân vào một đứa trẻ đã rất xấu xí lại còn bốc mùi hôi kinh khủng.

Vừa chào đời nó suýt nữa bị mẹ đẻ bóp chết.

Nó nhìn thân hình gầy còm của mình lúc này, hai bàn tay nó nắm chặt lại.

“Mấy năm nay vận số chẳng ra sao, nếu không, ta đâu đến nỗi xúi quẩy như thế này. Bị đứa nhãi ranh chơi khăm, rồi suýt nữa mất mạng. Ta đã một lần chết, ta không muốn lại chết lần nữa! Lần trước chết, rồi chuyển thể vào một tiểu quỷ ngày nay, nếu lại chết nữa thì trời mới biết ta sẽ chuyển thể vào con mèo hay con chó đây?”

Nó phúi bụi đất ở miệng, rồi bước về phủ Thái úy.

Nếu không xuất thân từ đội quân đâm đánh thuê, thì cú ngã hôm nay, Khuynh Thành dù không chết thì cũng bị con cự điều lúc này ăn thịt rồi.

“Đây là cái thế giới gì vậy? Sao lại mọc ra những kẻ tu tiên, tu yêu? Nếu lúc này gặp phải kẻ tu yêu sừng sỏ, thì chắc ta đã chết không kịp ngáp. May sao nó mới là kẻ tu yêu sơ đẳng.”

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Nữ Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 2

Phủ Thái úy.

Trong đại sảnh của Đan Thanh Viện.

Diệp Chấn Thiên mặt mũi xám ngoét đang ngồi đó.

Diệp Chấn Nam, Diệp Chấn Bắc đang ngồi bên cạnh.

Diệp Tông ngồi ghế cao nhất.

Hôm nay cả nhà họ Diệp đều có mặt ở đại sảnh, giống như hồi Diệp Khuynh Thành mới chào đời.

Chỉ khác là ai nấy đều cau mày.

“Thưa cha, Khuynh Thành là con gái con, dù mọi người đều chẳng thiết gì nó thì trong người nó vẫn mang dòng máu của nhà họ Diệp chúng ta. Cho nên, chuyện này phải trừng phạt thật nghiêm!”

Dương thị vội ôm Huyền Diệu vào lòng mình, rồi khóc hu hu: “Lão gia đã đánh Huyền Diệu như thế rồi, còn định đánh chết nó hay sao?”

Khuynh Thành đã rơi xuống Thực Nhân Cốc, dù lão gia đánh chết Huyền Diệu cũng không thể cứu được Khuynh Thành về. Nay nó đã mất, lão gia lại muốn mất thêm Huyền Diệu hay sao?”

Cô ta lại bước lên, quỳ sụp nói: “Xin cha đưa ra quyết định! Xin đừng hành hạ Huyền Diệu. Nó là bản mệnh của con, nếu nó bị làm sao thì con cũng không sống nữa!”

Liễu Oanh ngồi ở bên, sắc mặt vô cảm trước mọi sự việc, cô vốn mong Khuynh Thành chết sớm cho xong; Khuynh Thành là nỗi nhục đối với cô.

Bao năm nay cô căm Khuynh Thành gọi cô là mẹ.

Nhiều phen cô rất hận mình, không biết kiếp trước mình gây nên nghiệp chướng gì, mà lại sinh ra đứa con gái xấu xí hôi hám như vậy?

Diệp Chính Bắc thấy nguy cũng vội bước ra, nói: “Đúng thế, thưa cha, Khuynh Thành đã không còn nữa, đâu có thể bắt đứa trẻ con đền mạng? Và lại,

trẻ con nô đùa với nhau va chạm là chuyện thường; đây là tai nạn chứ đâu phải chúng muốn như vậy? My Nhi con thấy đúng không?”

Nói rồi ông ta kéo My Nhi lại, ấn nó sụp xuống đất, nói: “Mau cầu xin Nhị thúc tha cho con đi!”

My Nhi đang sợ phát run, nó không ngờ chú Chấn Thiên lại giận dữ khiếp thế, chú ấy đánh Huyền Diệu chết ngất, buộc nó phải khai rõ sự thật.

Nó không hiểu tại sao chú Hai của nó lại sùng ái con ranh xấu xí như ma ấy.

“Nhị thúc, cháu biết lỗi rồi, xin chú tha cho cháu! Từ nay cháu không dám nghịch ngợm như thế nữa.”

Thu Bình mẹ của My Nhi cũng bước ra, nói: “Tôi biết Nhị đệ rất thương Khuynh Thành, nhưng... chúng tôi đâu muốn chuyện đó xảy ra? Xin chú tha cho bọn trẻ. Và lại chú thím còn trẻ, vẫn có thể sinh con; chẳng nên bắt hai đứa bé ném xuống Thực Nhân Cốc để đền mạng!”

“Nhưng...”

Diệp Chấn Thiên vừa định nói thì Liễu Oanh bỗng nói trước: “Tôi nghĩ thế này lão gia ạ: Ta nên cho qua! Tại con gái chúng ta yếu mệnh, chứ đừng oán gì ai khác.”

Diệp Chấn Thiên đang điên đầu, nghe vợ nói thế ông lập tức đập tay xuống bàn, “ùnh” một phát cái bàn vỡ tan thành vô số mảnh.

“Có người mẹ nào lại như cô không? Chuyện này không thể cho qua được. Hôm nay tôi phải đòi lại lễ công bằng cho Khuynh Thành!”

Hai đứa My Nhi và Huyền Diệu càng sợ thót tim, không dám thở nữa.

“Đúng, tuyệt đối không thể cứ thế mà cho qua!”

Ngoài cửa vang lên một giọng nói mong manh yếu ớt.

Mọi người lập tức nhìn ra cửa.

“Khuynh Thành!!!”

Không ai dám tin đây là sự thật. Một đứa trẻ lên 5 rơi xuống Thực Nhân Cốc lại có thể sống mà trở về?

“Khuynh Thành! Có đúng là con không đấy?” Diệp Chấn Thiên dường như không dám tin vào mắt mình, ông chạy ào ra ôm con bé vào lòng, xúc động nói: “Khuynh Thành! Có đúng là Khuynh Thành không?”

Khuynh Thành nhoen cười với cha, nói: “Cha cho rằng trong vương triều Đại Cương này cha có thể tìm ra một đứa bé thứ hai cũng xấu xí hôi hám như con hay sao?”

Diệp Chấn Thiên hít sâu một hơi, rồi cười ha hả, nói: “Đúng là Khuynh Thành của ta thật rồi! Hay quá! Cha biết con sẽ không sao, con nhất định sẽ trở về!”

Vào lúc này Diệp Chấn Thiên bỗng cảm thấy mùi hôi trên người Diệp Khuynh Thành là thứ mùi dễ chịu nhất trên đời, chỉ cần ngửi thấy nó là ông lập tức cảm thấy yên lòng.

Đôi môi ông không ngớt áp vào khắp nơi trên khuôn mặt nó.

Nó chùi các vết nước bọt trên mặt, rồi nói: “Cha ạ, Khuynh Thành con không sao. Mệnh con rất vững, nếu không con đã không thể trở về. Máy đứa kia có ý gài bẫy con ngã xuống vực, chuyện này không thể cho qua.”

Đúng, chuyện này không thể cứ thế mà cho qua.

Diệp Chấn Thiên cũng chưa từng nghĩ là xí xóa cho qua.

Nếu Khuynh Thành chết, thì dù không bắt chúng đền mạng thì cũng phải bắt chúng sám hối đến trọn đời!

Bây giờ con bé đã trở về, vẫn phải dạy cho chúng bài học để tạo dựng uy tín cho Khuynh Thành, kéo sau này sẽ lại bị chúng bắt nạt!

Khi xưa Khuynh Thành mới sinh ra, nếu ông không đánh con a hoàn của Diệp Tông một trận thì có lẽ Khuynh Thành đã phải chịu vô số lần ngậm bò hòn làm ngọt.

Mấy năm nay thì tạm ổn, mọi người tuy không thích Khuynh Thành nhưng cũng không dám rẻ rúng nó.

Diệp Tông đưa mắt nhìn Chấn Thiên, chậm rãi nói: “Con nói xem nên làm gì?” Con bé thì không chết, chắc thằng Hai sẽ không gây khó dễ cho hai đứa cháu nữa. Diệp Tông thầm nghĩ vậy, lão bèn mở miệng hỏi Chấn Thiên.

Khuynh Thành nhìn Diệp Tông, nói: “Ông ơi cha ơi, đây là chuyện của con, con sẽ tự giải quyết.”

Diệp Tông cũng bật cười, ánh mắt lão có nét ngợi khen, lão nói: “Khá lắm! Không hổ danh là con cháu nhà họ Diệp!”

Nghe đến đây, Diệp Chấn Bắc và Dương thị đều thờ phào nhẹ nhõm.

Một con bé lên năm, thì có thể “giải quyết” cái gì!

Mỵ Nhi và Huyền Diệu đều lớn hơn nó vài tuổi, lại bị nó hà hiếp hay sao?

Dương thị bèn cười khanh khách, nói: “Đúng! Chuyện của bọn trẻ, để bọn trẻ tự giải quyết là phải!”

Khuynh Thành không để ý đến họ làm gì, chỉ nói: “Cha ơi con đói rồi.”

“Nào, cha đưa con đi ăn!”

Nói rồi ông bế nó bước ra. Khuynh Thành ngoảnh lại nhìn thấy ánh mắt buồn nản của Liễu Oanh dường như đang nói “Con ranh xấu xí, sao mày không chết đi? Mày chết đi thì tốt biết mấy.”

Lòng nó thoáng xót xa, nó không hiểu tại sao mẹ lại không nói nổi một câu tỏ ra quan tâm đến nó.

Diệp Chấn Thiên dặn dò gia nhân tắm gội sạch sẽ cho con bé, rồi lại sai nhà bếp nấu các món mà mọi ngày nó vẫn thích ăn.

Roi xuống Thực Nhân Cốc, nó phải sống ở chốn sơn dã bằng cách hái rau rừng quả dại ăn, lại phải trốn tránh dã thú tấn công; nếu nó không xuất thân từ đội quân đặc chủng thì dù ra khỏi Thực Nhân Cốc cũng khó bề sống sót mà quay về.

Nó vừa ăn cơm vừa nhìn Diệp Chấn Thiên, hỏi: “Cha, tại sao mẹ lại ghét con đến thế? Vì con xấu xí nên mẹ không thích con phải không?”

Chấn Thiên không biết nên trả lời ra sao, chỉ nói: “Khuynh Thành! Cha tin rằng có ngày mẹ cũng sẽ thích con, thương con như cha.”

“Tục ngữ nói: hổ còn chẳng ăn thịt con, nhưng hôm nay con nhìn thấy ánh mắt của mẹ không hề mừng vui, hình như mẹ chỉ mong con chết sớm cho xong.”

Chấn Thiên bỗng giật mình, ông chăm chú nhìn đứa con gái của mình. Nó mới 5 tuổi sao lại biết nói những câu già dặn như thế?

“Con mau ăn đi, ăn xong cha dẫn con đi chơi.”

Ông chợt nghĩ đến một điều gì đó, sắc mặt ông hơi căng thẳng. “Khuynh Thành, hãy cầu cha một cái đi!”

“Cha sao thế?”

“Cha cảm thấy hình như mình đang nằm mơ? Rõ ràng con bị rơi xuống Thực Nhân Cốc kia mà?”

“Cha ạ, vì số con rất son, con gặp may nên mới sống sót trở về. Đúng là Thực Nhân Cốc vô cùng đáng sợ. Con suýt nữa bị yêu quái ăn thịt. May mà từ bé đã được cha dạy võ công, yêu quái thấy con bé nhỏ nên khinh địch, con đã đánh thắng và thoát khỏi nanh vuốt của nó rồi trở về.”

Nó đặt bát đĩa xuống, lau mồm, rồi lại nói: “Con ăn no rồi, bây giờ con đi làm cái việc con nên làm.”

Chấn Thiên âu yếm nhìn con gái, vuốt ve khuôn mặt tươi cười của nó, nói: “Nhóc con ạ, con thì có việc gì?”

Khuynh Thành rất nghiêm chỉnh nói: “Cha quên rồi à? Con còn phải đi tính sổ với Huyền Diệu và Mỵ Nhi.”

“Được, cha sẽ đi cùng, giúp con uốn nắn hai đứa ấy!”

Ánh mắt nó đầy kiêu ngạo, cứng cỏi nhìn Chấn Thiên, nó xua tay nói: “Không cần!” Dạy cho mấy đứa trẻ ranh ấy một bài học, đâu cần nhờ đến cha?

“Không cần thật chứ?”

“Cha yên tâm, Khuynh Thành không thể để chúng bắt nạt đâu.”

Nó mỉm cười với Chấn Thiên, rồi chạy ra ngoài, động tác của nó hoàn toàn không phải của một đứa trẻ lên năm.

Nhìn đứa con gái bé xíu, Diệp Chấn Thiên mừng vui hết nể. “Con bé thật giống ta. Nếu nó là con trai thì tốt, sau này ắt có sự nghiệp ra trò.”

Khuynh Thành “hừ” một tiếng, ngoảnh lại nói to: “Cha ạ, con gái cũng có thể có sự nghiệp! Ông con nói rồi: con bẩm sinh dị dạng thì sau này ắt có chỗ hơn đời.”

Con không thể khuynh thiên hạ bằng nhan sắc nhưng sẽ khuynh thiên hạ bằng quyền uy.”

“Con thật là...”

Có vẻ như ông trách con, nhưng ai nghe giọng ông cũng đều nhận ra trong đó chứa chan bao nhiêu thương yêu giành cho nó.

Khuynh Thành lại mỉm cười với ông rồi quay người chạy đi. Vừa chạy mấy bước nó đã dừng lại, nó nhìn thấy Liễu Oanh đứng ở cửa nhìn nó bằng ánh mắt ghét cay ghét đắng.

Dù sao bà ấy cũng sinh ra nó, sao bà ấy lại ghét đứa con của mình như vậy?

“Mẹ...”

Khuynh Thành cúi đầu len lét nhìn, và gọi mẹ.

Liễu Oanh bước lại, khẽ đẩy nó ra, nói: “Ai là mẹ ngươi? Ta không sinh ra đứa con xấu như ma thể này đâu! Ta đã bao lần nói với ngươi rằng phải gọi ta là phu nhân. Nếu còn gọi là mẹ nữa coi chừng ta sẽ xé nát cái mồm ngươi!”

Chấn Thiên từ trong nhà đi ra, trợn mắt nhìn Liễu Oanh, giận dữ nói: “Sao mình lại nói với con như thế? Tại sao nó không thể gọi mình là mẹ? Nó không phải con đẻ của mình à? Nó có thể gọi tôi là cha thì cũng có thể gọi mình là mẹ.”

Liễu Oanh thật sự không hiểu tại sao Diệp Chấn Thiên lại cưng đứa con xấu xí hôi hám này.

Giá mà khi xưa Liễu Oanh tàn nhẫn hơn chút nữa, sớm bóp chết con bé thì hôm nay Liễu Oanh đâu bị người ta chế nhạo, đâu phải cúi gằm không dám nhìn ai ở phủ này?

Khuynh Thành mím môi, khẽ mấp máy gọi: “Mẹ...”

“Đồ khốn, ai cho phép ngươi gọi thế? Phải gọi ta là phu nhân!”

“Liễu Oanh, cô thật quá đáng!”

Chấn Thiên tóm ngay bàn tay của Liễu Oanh đang định tát Khuynh Thành.

Khuynh Thành hai mắt đỏ hoe, rất âm ỉ nhìn mẹ, nói: “Nếu mẹ không phải mẹ của con, thì ai là mẹ của con? Con dù có xấu xí đến mấy cũng vẫn do mẹ sinh ra, dòng máu của mẹ và của cha chảy trong người con. Dù ghét con đến mấy thì mẹ vẫn là mẹ của con chứ không thể khác được!”

“Ngươi...”

Liễu Oanh vùng ra khỏi Chấn Thiên, rồi lại giơ tay định tát Khuynh Thành.

“Bốp!” Một cái tát văng vào mặt Liễu Oanh. “Cô thật quá quắt, con bé vừa thoát chết trở về, mà cô lại làm nó bị tổn thương!”

Liễu Oanh ôm má, kinh ngạc không ngờ nhìn Chấn Thiên. Cô ta đầm đìa nước mắt tuôn trào, uất ức không sao kể xiết. “Ông ơi, bao năm qua ông chưa bao giờ đánh tôi, chưa từng nói to với tôi một câu, thế mà hôm nay, vì nó, ông lại ra tay với tôi...”

“Vì nó là con của chúng ta!”

“Nó không phải con tôi. Con tôi lúc mới sinh đã bị tôi bóp chết rồi.”

“Cô thực khó bảo, hết cách rồi!”

Chấn Thiên tức điên người, ông dắt Khuynh Thành đi ra.

Bao năm qua ông vẫn tưởng, cùng với thời gian vợ ông sẽ dần chấp nhận đứa con gái này.

Nhưng đã năm năm trôi!

Năm năm tròn, vợ ông vẫn không muốn chấp nhận nó.

“Khuynh Thành đừng buồn, sẽ có ngày mẹ con sẽ mến con.”

“Vâng. Con biết mình xấu xí, hôi hám, khiến mẹ con bị mọi người trong phủ Thái úy này coi thường, vì thế mẹ con mới căm ghét con. Cha ạ, con rất muốn mẹ con sẽ thích con một chút, chỉ hơi hơi thích cũng được.”

Từ bé Diệp Khuynh Thành chưa từng biết tình thương của mẹ là gì, nó cũng không ngờ xuyên không vào một đứa bé con lại khiến nó càng vô vọng đối với tình thương của người mẹ. May sao nó vẫn còn Diệp Chấn Thiên, ông đã bù đắp cho khoảng trống trong lòng nó, hoặc ít ra cũng cho nó cảm nhận trên đời này vẫn có người quan tâm đến mình.

Chấn Thiên triu mến xoa đầu nó: “Khuynh Thành ngoan nhé! Mẹ con sẽ thương yêu con...”

Khuynh Thành lau nước mắt, nói: “Vâng. Con tin rằng chỉ cần con cố gắng thì mẹ sẽ thích con. Sau này con sẽ khiến cho mọi người trong phủ Thái úy phải trầm trồ kinh ngạc, lúc đó họ sẽ không chế nhạo mẹ con nữa, mẹ sẽ thích con, đúng không?”

Nó nhìn Chấn Thiên bằng ánh mắt ngây thơ trong trẻo của đứa trẻ lên 5.

“Đúng! Khuynh Thành nói rất đúng.”

“Cha ạ, cha cứ đi làm việc đi! Khuynh Thành sẽ đi tìm Huyền Diệu và Mỹ Nhi.”

Chấn Thiên rất muốn xem con bé sẽ xử lý hai đứa bé kia ra sao.

Vì Khuynh Thành được ông nội che chở, cho nên các chú bác, các thím và mẹ hai đều không dám làm gì nó. Nó khệnh khạng bước đến phòng của Diệp Huyền Diệu, xẵng giọng gọi to: “Huyền Diệu! Ngươi vác mặt ra đây!”

Huyền Diệu và Mỹ Nhi đang ở bên trong bàn xem liệu lát nữa Khuynh Thành có thể làm gì chúng.

Con ranh xấu như ma ấy đã khiến nó bị cha đánh cho như tũn, lúc này toàn thân nó vẫn còn đau kinh khủng.

Huyền Diệu và Mỹ Nhi đưa mắt nhìn nhau, rồi bước ra.

“Con ma quái dị, mày định thế nào?”

Mỹ Nhi khinh khỉnh nhìn thân hình còm cõi đứng trước mặt.

“Thì ra ngươi cũng ở đây? Tốt quá, ta đỡ phải đi hai chuyến.”

“Khuynh Thành, chắc không đến nỗi ép bọn này phải nhảy xuống vực chứ? Dưới đó là Thực Nhân Cốc!” Nói đến đây, Huyền Diệu bắt giác rung mình.

Nó thận trọng quan sát Khuynh Thành, đúng là nó không hình dung nổi con bé lên năm này có thể nghĩ ra cách gì để nhắm vào nó và Mỹ Nhi.

Khuynh Thành cười bí hiểm, nói: “Ý nghĩ đấy rất hay đấy, thế mà lúc này ta không nghĩ ra! Nhưng Huyền Diệu ngươi cũng coi thường ta thật!”

Lúc này Huyền Diệu mới thờ phào, rồi nó lại ra vẻ kẻ cả ăn hiếp người khác; nó nhìn Khuynh Thành, lên giọng căn vặn: “Ê! Ngươi nói xem tại sao ngươi có thể ra khỏi Thực Nhân Cốc? Ta nghe nói dưới đó có rất nhiều yêu quái, ngay cả ông nội cũng không dám vào, sao ngươi lại có thể thoát ra? Hay là, ngươi cũng là yêu quái?”

“Ngươi là yêu quái thì có! Huyền Diệu, ngươi định đối phó với ta như thế nào?”

Huyền Diệu khinh khỉnh nhìn Khuynh Thành, nói: “Ngươi làm gì nổi ta? Ngươi cho rằng mình thừa sức đánh ta chắc?”

Khuynh Thành mỉm cười nhìn hai đứa, nhưng chỉ cười chứ không nói nửa lời, khiến hai đứa cảm thấy con bé này đang có mưu mô gì đây.

Mỹ Nhi đỏ mặt tía tai tức giận nhìn Khuynh Thành, quát to: “Mày muốn thế nào?”

“Thế nào ư? Mỹ Nhi, ngươi xô ta ngã xuống vực, khiến ta khốn đốn. Cho nên bây giờ ta muốn quyết đấu với cả hai đứa.”

“Quyết đấu?”

Huyền Diệu và Mỹ Nhi ngỡ mình nghe nhầm, chúng cười hềnh hếch. “Mỹ Nhi nghe rõ chưa, nó nói là muốn quyết đấu với chúng ta.” Huyền Diệu nói. Rồi nó bước lại xoa đầu Khuynh Thành. “Này, bị ngã, cái đầu mày chưa gặp nát bét đấy chứ?”

Khuynh Thành tức giận đẩy nó ra, nói: “Đầu mày gặp nát thì có!”

“Khuynh Thành mày mới 5 tuổi, đòi quyết đấu với bọn ta, mày điên rồi à?”

“Hai ngươi có dám không? Nếu không dám thì quỳ xuống lạy ta ba lạy, ta sẽ tha cho!”

“Huyền Diệu đừng phí lời với nó làm gì, nhìn xem, nó rất ngông nghênh, tại nó tự tìm đến cái chết thì nó chớ trách chúng ta.”

Huyền Diệu hơi do dự, nói: “Khuynh Thành, ngươi là đàn em của ta, tuy ta chẳng ưa gì ngươi nhưng ta cũng không nỡ đánh một con bé dặt dẹo trôi gã không chặt. Ngươi nên biết Huyền Diệu anh đây có bản lĩnh đứng xa trăm thước bắn trúng hồng tâm.”

Khuynh Thành lờn nó, rất coi thường. Đứng xa trăm thước bắn trúng hồng tâm, mà cũng dám khoe khoang?!

Khi xưa, trạc tuổi Huyền Diệu bây giờ, Khuynh Thành đã biết mang súng đi trừ khử người rồi.

Đúng thế, năm 13 tuổi Khuynh Thành đã bắt đầu biết giết chóc.

Nó cũng biết, trong phủ Thái úy này, Huyền Diệu có võ công lợi hại nhất. Ngoài ra còn có người con cả của ông bác, con cả và con thứ của Tam thúc, nghe nói cũng tương đối lợi hại.

Tuy nhiên Khuynh Thành chưa được chứng kiến. Chỉ nghe nói họ đã nhập ngũ ra trận từ nhiều năm nay.

“Cứ việc ra tay đi là được!”

Thấy Khuynh Thành ngông nghênh quá thế, Mỹ Nhi ngửa mặt không chịu nổi nữa, nó vùng quyền xuất cước xông vào Khuynh Thành.

“Diệp Khuynh Thành, tự mày muốn chết, nghe chưa?”

Năm nay Diệp Mỹ Nhi 9 tuổi.

Chớ coi thường nó, con bé lên 9 nhưng võ công của nó chẳng kém Huyền Diệu là mấy.

Vì thế nó ở phủ Thái úy này cũng rất được cưng chiều, nâng niu, nên nó cứ nhon nhon lên.

Khuynh Thành lạnh lùng hừ một tiếng, nói: “Ai muốn chết, lát nữa sẽ biết.”

Mỹ Nhi lia cước nhắm chân Khuynh Thành quét ngang với công lực tối đa.

Nếu Khuynh Thành không tránh kịp thì coi như đời nó tàn hẵn!

Vốn đã xấu như ma hôi như cú, lại thêm què quặt tàn phế, chắc chắn nó đến chết cũng không có ngày mọc mũi sùi tằm trong phủ Thái úy này.

Nhưng, chơi tàn độc...

Thì Mỹ Nhi chưa đủ tằm.

Khuynh Thành đứng thẳng vút, ánh mắt khát máu sáng rực, nhìn xoáy vào Mỹ Nhi. Khi nó lại gần, Khuynh Thành khẽ nghiêng sang bên tránh được phi cước của Mỹ Nhi. Nó không cần xuất chiêu nào cả.

Kinh ngạc!

Kinh ngạc rồi lại kinh ngạc!

Dương thị, Huyền Diệu và Mỹ Nhi cả ba nhìn Khuynh Thành, không sao tưởng tượng nổi.

Vừa nãy nó đã tránh được phi cước của Mỹ Nhi như thế nào?

Con bé lên 5, sao có thể tránh nổi phi cước đó?

Trong phủ Thái úy, cả lũ trẻ con cùng lứa tuổi Mỹ Nhi chẳng đứa nào có thể tránh nổi chiêu ấy của nó, thế mà con ranh Khuynh Thành xấu xí này lại tránh được!

Khuynh Thành kể từ ngày oe oe chào đời đến giờ, luôn không thể hòa nhập với cái nhà này. Ngoại trừ vài chiêu mà Diệp Chấn Thiên mọi ngày dạy cho nó, nó không hề có võ sư chuyên trách dạy nó võ công.

Ngoại trừ Diệp Chấn Thiên luôn coi nó như viên ngọc quý, chẳng ai thiết nhìn mặt nó.

Chấn Thiên luôn bận rộn lắm việc, đâu có nhiều thì giờ dạy võ cho nó, vậy tại sao nó có thể tránh được phi cước kia?

“Ta không ngờ con ma xấu xí nhà ngươi may mắn đến thế, nhưng lần này sẽ không như vậy. Tốt nhất là ngươi hãy nói với Nhị thúc rằng tự ngươi muốn quyết đấu với bọn ta; nếu bị thương tích gì thì chớ trách ta.”

Khuynh Thành lạnh lùng nhìn nó, rồi cong ngón trỏ vẫy vẫy, đẩy về khiêu khích.

“Muốn chết hả?”

Mỹ Nhi tung ra Long Trảo Chương bỏ vào cánh tay Khuynh Thành.

Khuynh Thành nhảy vọt lên không trung, hai tay bập vào vai Mỹ Nhi rồi lộn nhào ra sau lưng nó, tóm hai tay nó bẻ ngoặt ra sau, ấn nó úp mặt xuống đất.

Khuynh Thành đưa mắt nhìn Dương thị và Huyền Diệu, rồi nói với Mỹ Nhi: “Chỉ cần đập đầu một cái, là đủ để đền tội với ta rồi!”

Khuynh Thành ấn đầu Mỹ Nhi xuống đất.

Dương thị và Huyền Diệu nhắm tịt mắt, không nỡ nhìn.

Cú đập đầu “cộp” một cái, nghe rõ to.

Khi Mỹ Nhi ngẩng đầu lên thì trán nó đã sưng vù, lồi hẳn ra một cục.

Lúc này Khuynh Thành mới buông nó ra, rất lạnh lùng nói: “Diệp Mỹ Nhi, ngươi hãy nhớ kỹ bài học hôm nay, Khuynh Thành ta đây không dễ bị bắt nạt đâu.”

“Ta không phục!”

“Không phục thì cố chờ hết sưng chán rồi lại đến khiếu chiến, ta sẵn sàng chờ ngươi.”

Khuynh Thành nhích nhích đuôi lông mày, bộ dạng rất ngông cuồng.

Mỹ Nhi định gờ nắm đấm tấn công nữa, bỗng nhận ra bàn tay mình không còn chút sức lực nào. Thì ra vừa nãy bị Khuynh Thành vận tay dúi xuống đất, tay nó đã bị trật khớp.

Nó hổ thẹn muốn phát điên, gào lên: “Con ma xấu xí hãy nhớ, ta sẽ không tha cho ngươi đâu!”

Khuynh Thành chẳng mấy bận tâm, quay đầu sang nhìn Huyền Diệu, nói: “Ngươi sẽ chủ động, hay để ta ra tay trước?”

Đường đường một nam nhi hùng dũng lẽ nào lại cúi đầu trước một con ranh?

Không thể!

Nhưng quả thật nó không hiểu chiêu thuật vừa nãy Khuynh Thành dành cho Mỹ Nhi.

Không phải võ công nhà họ Diệp.

Một con bé lên 5 lại có thể không tốn chút sức lực nào đánh bại Mỹ Nhi.

Huyền Diệu từ kinh ngạc chuyển sang sợ hãi.

“Khuynh Thành! Hôm đó không phải ta đẩy ngươi xuống vực.”

Đôi môi nhỏ bé của Khuynh Thành hơi nhích lên, rồi mỉm cười rất ma mãnh, nói: “Huyền Diệu đang quá sợ chứ gì?”

“Ai... ai nói là... ta sợ ngươi?”

“Không sợ, tại sao lại lú lút như thế?”

Mỹ Nhi đứng đó, tay trái đang nâng tay phải, khinh bỉ nhìn Huyền Diệu, rồi cười khẩy nói: “Đồ hèn!”

“Ngươi bảo ai là đồ hèn?” Huyền Diệu mặt đỏ gay, giận dữ nhìn Mỹ Nhi, rồi nó vùng quyền nhắm vào Khuynh Thành.

“Lỡ mạng tầm thường, tất sẽ thất bại. Chỉ bị người ta mắng một câu “đồ hèn” đã không chịu nổi, thì sau này làm nổi việc gì ra hồn? Ngươi khiến ông nội quá mất mặt!” Khuynh Thành khinh bỉ nói, nó vốn chẳng thích Huyền Diệu. Nhưng nó cũng có cái tật là bao che cho người mình.

Ngày trước nó chỉ huy nhóm quân đánh thuê, người của nó đã mắc lỗi gì, nó cũng cấm người ngoài nạt nộ hà hiếp; nếu cần uốn nắn dạy bảo, chính nó sẽ uốn nắn dạy bảo.

Chỉ trích đàn em của nó, tức là chỉ trích nó. Nó tuyệt đối không tha cho bọn họ.

Là người nhà cả, nhưng Huyền Diệu còn là anh em cùng cha khác mẹ với Khuynh Thành. Nếu không, vừa nãy nó đã ra tay với Huyền Diệu rồi, vì Huyền Diệu chính là kẻ đầu têu hãm hại nó.

Khuynh Thành bĩu môi nhìn Huyền Diệu xông đến. Võ công của Huyền Diệu tuy hơn hẳn Mỹ Nhi nhưng chất người nó không tàn độc, thâm hiểm như Mỹ Nhi.

Cho nên Khuynh Thành đứng im không nhúc nhích, chờ nắm đấm của Huyền Diệu đến sát sàn sạt, nó mới tung cước ra.

Huyền Diệu bị trượt chân ngã ngửa, bốn vó chổng lên trời.

Mỹ Nhi nhân lúc Khuynh Thành đang đắc ý, tay trái bèn dòn hết sức vùng quyền tạt vào Khuynh Thành.

Tàn độc thâm hiểm hơn Huyền Diệu, nhưng con bé Mỹ Nhi lại quá chủ quan.

Thân hình nhỏ bé của Khuynh Thành hơi ngã phía sau rồi tránh được dễ dàng. Quyền của Mỹ Nhi đâm hệt vào không khí. Nó đang quá thất vọng thì lại lập tức thấy người đau khinh khủng.

“Ồi...”

Nó kêu rú lên thảm thiết, trán vã mồ hôi, rồi ngã đổ vật xuống.

“Đánh lên ta à? Người chưa đủ tư cách đâu!”

Khuynh Thành hai tay phui vào nhau rồi xoay người định bước đi, thì bị Diệp Chấn Bắc và bà mẹ của Mỹ Nhi chặn lối.

“Con ranh xấu xí dám đánh con gái ta ư?”

Âu Dương Thu Bình giờ tay định tát Khuynh Thành.

Nhưng chỉ thấy Khuynh Thành nhếch mép tủm tỉm tinh quái, rồi ngoảnh về phía cửa sau gọi to: “Ông ơi ông, bác ấy định đánh cháu!”

Lúc này Thu Bình mới thu bàn tay lại, nước mắt trào ra, chạy đến bế Mỹ Nhi lên.

“Con xin cha phán xét cho! Con bé dã man này đã đánh Mỹ Nhi thành ra thế này, nếu mai kia nó không thể tập võ thì sẽ ra sao?”

Khuynh Thành hằm hằm nhìn bà ta. Tập võ? Nó còn muốn tập võ? Đòi nó đừng hòng tập được nữa! Khuynh Thành vốn chỉ muốn chinh nó qua loa, nhưng tại nó thâm hiểm quá thế!

Gậy ra nghiệp chướng thì chớ hòng sống!

Diệp Tông thoáng nhìn Diệp Mỹ Nhi, rồi cau mày nói: “Khuynh Thành...”

“Cha đã bằng lòng rằng, chuyện của bọn trẻ thì để chúng tự giải quyết, bây giờ cha định trách phạt Khuynh Thành hay sao?” Diệp Chấn Thiên nghe tin chạy đến, ôm Khuynh Thành vào lòng.

“Nhưng nó không thể đánh ra kinh khủng thế này.” Âu Dương Thu Bình nói, quyết không buông tha.

Chấn Thiên cười nhạt, nói: “Khuynh Thành chỉ mới 5 tuổi, Mỹ Nhi 9 tuổi lại tập võ từ bé, mà hôm nay lại thua Khuynh Thành, âu cũng là ý trời.”

Thu Bình vẫn chưa chịu thôi, tiếp tục khóc thút thít nhìn Diệp Tông. “Thưa cha, đúng là bọn Mỹ Nhi trước đó có lỗi, nhưng Khuynh Thành đã trở về nhà bình an rồi, sao cứ phải đánh Mỹ Nhi đau thế này thì nó mới chịu yên? Mấy đứa trẻ chẳng qua chỉ lỡ làm đau con bé, mà Nhị đệ cũng đòi chúng phải đền mạng à?”

Bây giờ nó đánh Mỹ Nhi khốn đốn, lẽ nào cha lại nén nhịn không dám nói gì? Mỹ Nhi nó cũng là cháu của cha, nó sẵn có nền tảng rất khá, nếu không thể tiếp tục tập võ thì mai kia nó còn vị thế gì trong nhà ta nữa?”

Diệp Tông cũng rất khó xử không biết nói sao. Lão đành bảo: “Đưa Mỹ Nhi ra, bảo thầy thuốc xem cho. Nếu không có gì nghiêm trọng thì xí xóa. Dù sao Mỹ Nhi cũng đánh người ta trước.”

Diệp Khuynh Thành gườm gườm nhìn Âu Dương Thu Bình, chính bà ta ép Diệp Tông đứng ra xử lý.

Nhưng nói thế còn ra sao? Nếu không có gì nghiêm trọng thì xí xóa. Nhưng nếu có chuyện thì Khuynh Thành tới đây sẽ chết đó à?

Khuynh Thành rất biết, ở nhà này ngoài cha mình ra, không còn ai khác thích nó.

Nhưng cũng không nên bắt nạt Khuynh Thành như thế này.

Bà Thu Bình và ông Chấn Bắc vội bế con gái Mỹ Nhi trở về Bắc Uyển.

Còn Diệp Chấn Thiên thì rất cao hứng ôm Khuynh Thành vào lòng hôn chùn chụt.

“Khuynh Thành! Cha thương yêu con là phải, ngày mai cha sẽ mời sư phụ dạy con tập võ, sau này con lớn lên sẽ cùng cha đi đánh trận.”

“Vâng!”

Hai cha con đang vui vẻ chuyện trò thì a hoàn Ngân bước vào. Kể từ ngày bị Chấn Thiên trừng trị, nó không nguôi hậm hực Khuynh Thành.

“Nhị công tử, lão gia gọi ngài và Khuynh Thành sang chỗ đại công tử ạ.”

“Được!” Chấn Thiên bèn dắt Khuynh Thành bước ra.

Phía sau lưng họ, a hoàn Ngân nhăn mặt khịt mũi, nó nghĩ bụng: “Để rồi xem lần này Khuynh Thành mày sẽ chết ra sao.”

Trong gian bên ở Bắc Uyển, Diệp Tông đang ngồi chính giữa, sắc mặt nặng nề.

Diệp Chấn Bắc và vợ là Thu Bình ngồi bên trái.

Vợ chồng Diệp Chấn Nam và đứa con út Thành Đức, ngồi bên phải.

Ngoài ra còn có Liễu Oanh mẹ của Khuynh Thành, hai người thiếp của Chấn Thiên là Dương thị và Hồ thị, có cả thằng bé Huyền Diệu nữa.

“Cha cho gọi con à?” Chấn Thiên dắt Khuynh Thành bước vào, bắt gặp ngay ánh mắt chẳng mấy thiện cảm của Chấn Bắc, đôi mắt Chấn Bắc vẫn những tia máu; đôi mắt của Thu Bình thì đỏ hoe, chắc là vừa nãy khóc lóc.

Họ hằm hằm nhìn Khuynh Thành, như muốn ăn sống nuốt tươi con bé.

“Không gọi con, mà là ta gọi Khuynh Thành.”

Diệp Chấn Bắc gắng hết sức tự kiểm soát, để tỏ ra đoàng hoàng phong độ một chút.

“Cha gọi nó ư?”

“Đúng!” Diệp Tông thờ dãi. “Chấn Thiên à...”

“Ông khỏi cần cảm thấy khó xử, cháu biết ông định nói gì. Hẳn chỉ là chuyện về Diệp Mỹ Nhi? Tất cả đều tại nó tự gây nên. Nếu nó không đánh lên cháu thì nó đâu có bị thương như vậy?”

Khuynh Thành biết, bây giờ dù cháu nói gì mọi người cũng không buông tha cháu, thế thì muốn trách phạt cháu ra sao, xin cứ nói luôn đi!”

Diệp Tông hừ lạnh lùng, rồi nói: “Ăn nói chẳng phép tắc gì cả? Người được phép gọi Mỹ Nhi như thế ư? Phải gọi là chị chứ! Lẽ nào mẹ người không dạy à?”

Khuynh Thành liếc nhìn Liễu Oanh, rồi bước lên một bước, nói: “Thưa ông, đúng là mẹ cháu không dạy cháu ạ.”

“Hỗn xược!”

Âu Dương Thu Bình lập tức bước lên, thút thít nói: “Mây gớm thật, thảo nào mà độc ác như thế, mà đánh gãy tay Mỹ Nhi, mà đã hủy hoại cả đời nó, biết không?”

“Hủy hoại đời nó? Cháu không lấy mạng nó, đã là rất tình nghĩa rồi. Tại sao nó không biết điều, mà quáng đánh lên cháu nên cháu mới đánh lại. Nó thân làm thân chịu chứ!”

Diệp Tông nhìn Khuynh Thành, chậm rãi ôn tồn, hỏi: “Khuynh Thành, người nói thật không đấy?”

“Thưa ông, Khuynh Thành không dám nói dối ông.”

“Cha đừng nghe nó nói bừa, con ranh này rất tinh quái. Nó toàn nói trí trá, cha ạ, nó cố ý đánh Mỹ Nhi bị thương, thế mà vẫn còn cố lý sự cùn!”

“Bác nói bừa thì có! Lúc đó Huyền Diệu và mẹ hai cũng có mặt, không tin thì cứ hỏi họ xem?”

Dương thị vốn chẳng ưa Khuynh Thành, nay nó lại khiến con trai mình bị tổn thương nên rất hận nó, bèn đứng dậy bước ra, nói: “Thưa cha, chị dâu cả nói đúng ạ, con bé này người thì còm cái bụng thì ác; nếu hôm nay cha không dạy cho nó bài học thì mai kia lớn lên nó sẽ lật nhào cả phủ Thái úy này lên mất thôi!”

“Bà nói bừa rồi!” Khuynh Thành cười khẩy. “Tôi ngu quá, nên mới bảo các người làm chứng cho tôi. Đã thế này thì tôi chẳng còn gì để nói nữa!”

Diệp Tông nhìn Khuynh Thành, rồi lại nhìn Huyền Diệu, nói: “Huyền Diệu nói xem, chuyện là thế nào?”

Huyền Diệu nhìn Khuynh Thành rồi lại nhìn sang mẹ mình, nói: “Thưa ông, tại... Khuynh Thành... cố ý... cố tình đánh Mỹ Nhi bị thương ạ.”

Diệp Tông bỗng nổi giận đùng đùng, lão đập bàn đánh “uy nh” rồi hỏi: “Khuynh Thành còn định nói gì nữa không?”

“Cháu chẳng còn gì để nói nữa.”

Mọi người đều xúm lại chỉ trích nó, nó còn biết nói gì nữa?

Nó mới chỉ là đứa trẻ lên 5, nó có thể làm gì đây? Dù có bản lĩnh đến mấy, lúc này cũng phải bó tay.

Diệp Chấn Thiên vội bước ra, nói: “Thưa cha, Khuynh Thành nó không như thế đâu.”

“Chẳng phải tại con quá nuông chiều nó ư? Con lui xuống!”

“Cha!”

“Lui xuống!”

Diệp Tông giận dữ quát to.

Chấn Thiên đành lui xuống. Dù sao lần này Khuynh Thành cũng hơi quá đáng, Diệp My Nhi suốt đời không thể tập võ được nữa, ông chẳng nên biện bạch thêm cho Khuynh Thành.

Thấy thế, Diệp Chấn Bắc cũng vội bước ra, nói: “Xin cha giải quyết cho cháu My Nhi! Cha nghĩ mà xem, nó vốn có năng khiếu học võ, nay nó bị con bé quý sứ này hủy hoại, sau này nó sẽ sống ra sao đây?”

“Khuynh Thành! Kể từ ngày mai ngươi phải lên Thiên Vân Các ngồi úp mặt vào tường sám hối, trước 16 tuổi cấm bước ra khỏi Thiên Vân Các nửa bước!” Diệp Tông nói.

Diệp Chấn Thiên kinh hãi bước ra quỳ xuống nài nỉ: “Xin cha đừng làm thế với Khuynh Thành!”

Khuynh Thành bước lên đỡ Chấn Thiên, nói: Cha xin họ làm gì chứ? Chẳng qua chỉ là úp mặt vào tường sám hối, 11 năm không ra khỏi Thiên Vân Các, Khuynh Thành con làm được!”

“Con ơi, con nên biết như thế nghĩa là gì, 11 năm trời không được ra khỏi Thiên Vân Các tức là con không thể tập võ, đời con coi như bỏ đi!”

Nhưng Khuynh Thành không cho là thế: “Cha ạ, chỉ cần lòng con vẫn nghĩ đến nó, không từ bỏ nó, thì thế nào cũng được; chỉ cần vẫn có niềm tin thì tất cả vẫn tồn tại, không có gì đáng sợ cả!”

Nói rồi nó quay người bước ra.

Diệp Tông nhìn theo nó, lão mỉm cười, lão đã không nhìn nhầm đứa cháu này. Bé tí mà nó đã nói được những lời như thế, sau này ắt sẽ trở thành một nhân tài.

Bước vào Thiên Vân Các rồi, Khuynh Thành mới ngộ ra rằng, ông nội bề ngoài tỏ ra trừng phạt nó, thực ra là ông có dụng ý riêng của mình.

Thiên Vân Các gồm ba tầng.

Hầm ngầm, chứa vô số thư tịch bí kíp võ công mà Chấn Thiên đã sưu tầm bao năm nay, cùng nhiều thư tịch bí kíp võ công của tổ tiên họ Diệp truyền lại.

Tầng một trống trải, là nơi rất tuyệt để luyện võ và nghỉ ngơi.

Tầng hai chất đầy các loại binh khí.

Tầng ba chứa các loại binh thư, dạy cách bài binh bố trận.

Hàng ngày, Khuynh Thành dùng phần lớn thời gian để đọc sách và luyện võ; thỉnh thoảng cũng đứng bên cửa sổ ngắm nhìn cảnh vật ngoài kia. Thời gian ngày nối ngày trôi đi, Diệp Chấn Thiên cách dăm ba hôm lại đến Thiên Vân Các thăm con gái.

Có điều, Khuynh Thành không hề nói với cha việc nó luyện võ công.

Cứ thế, ba năm thấm thoát trôi qua, phẳng lặng nhưng cũng đầy áp và hạnh phúc. Năm Khuynh Thành lên 8 tuổi, Diệp Chấn Thiên được phái đi vùng biên ải đánh trận. Chính chiến hết trận này đến trận khác, liên tám năm trời.

Từ khi Chấn Thiên đi xuất chinh, ở phủ Thái úy không còn ai đối xử tốt với Khuynh Thành nữa.

Dường như mọi người đã lãng quên nó, hình như phủ Thái úy này chưa từng có một đứa bé tên là Diệp Khuynh Thành.

Diệp Tông đã đưa cháu Diệp My Nhi đi cầu một Lão tổ tông tiền bối nhà họ Diệp – một nhân vật rất bí hiểm, người ấy tu tiên. Lão tổ tông đã chữa trị cho My Nhi lành lặn, cuối cùng nó lại có thể tập võ như thường.

Có điều, Diệp Tông giấu kín cái tin kia. Chính Diệp My Nhi cũng không biết nhân vật đã chữa trị cho nó là một Lão tổ tông của dòng họ.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Nữ Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 3

Diệp Mỹ Nhi nay đã là một thiếu nữ xinh tươi mon morn hết sức đáng yêu.

Nó và Huyền Diệu đang sửa soạn đi chơi phố. Vừa ra cổng phủ Thái úy thì xô phải một công tử trẻ tuổi hào hoa đang đi đến.

“Mất mùi hay sao mà không nhìn thấy tiểu thư này sắp bước ra? Chớ khôn thì không ngáng đường. Sao chưa mau tránh sang bên!”

Chàng trai lạnh lùng nhìn Mỹ Nhi, nói: “Cái mồm sắc lẹm, nhưng chẳng rõ võ công ra sao?”

“Thế nào? Muốn đánh nhau chắc?” Huyền Diệu nói rồi kéo Mỹ Nhi sang bên. “Nhãi con mở to mắt ra nhìn xem, đây là nơi nào? Thích đánh nhau hả? Ta khuyên ngươi hãy biết điều, khi ta đây chưa nổi nóng thì cút ngay đi!”

Người ấy “hừ” một tiếng, tỏ ý coi thường.

Huyền Diệu Và Mỹ Nhi thì chưa kịp nhìn đối phương xuất chiêu ra sao, đã bị đối phương đánh ngã lăn quay.

Rồi người ấy chẳng thèm nhìn chúng, nói giọng lạnh tanh: “Hai ngươi hãy vào nói với lão tặc Diệp Tông rằng, con trai Hoàng Bá Thiên là Hoàng Ngạo đã trở về tìm lão báo thù.”

Hai đại hán đứng cửa, người to đùng như hùm beo định bước lên thì bị Huyền Diệu đứng dậy ngăn cản lại, tức tối nhìn người ấy, nói: “Ngươi mà dám đầu với ông nội của ta ư?”

Hoàng Ngạo lại “hừ” một tiếng, nói giọng khinh miệt: “Lão tặc Diệp Tông là ông nội ngươi ư? Thế thì nhà họ Diệp sắp tàn rồi. Không ngờ bọn cháu con lại kém cỏi không chịu nổi một đòn của ta.”

“Ngươi nói gì?”

Huyền Diệu mặt mũi đỏ gay, phần nộ trợn mắt, nhưng không dám tấn công, vì đối phương mạnh hơn nó rất nhiều.

Hoàng Ngạo lần ồng tay áo lấy ra tờ Chiến thư ném vào mặt Huyền Diệu, nói: “Vào bảo lão tặc Diệp Tông, ta gửi Chiến thư cho lão. Sau ba ngày nữa nếu lão không dám ra ứng chiến thì ta sẽ san phẳng phủ Thái Úy này.”

Anh ta mất đầy sát khí, tay nắm quyền rõ chặt, toàn thân phóng ra một trường khí cực mạnh khiến Huyền Diệu cứng đờ người đứng ngệt ra.

Nội lực thâm hậu như thế, chắc anh ta phải khổ luyện bao năm mới có được! Có lẽ Huyền Diệu có luyện cả đời cũng không đạt nổi đẳng cấp này.

Gã trẻ tuổi thân pháp nhanh nhẹn linh hoạt phi thường, tốc độ xuất chiêu nhanh như tên bắn, xung lực tức thì cực mạnh, các cao thủ bình thường không thể so sánh nổi.

Huyền Diệu hiện giờ chẳng phải thằng bé chỉ biết quậy phá như ngày trước, nó hiểu rằng phủ Thái úy đã gặp phải đối thủ.

Mỹ Nhi bước lại gần Huyền Diệu, nói: “Huyền Diệu huynh, ta phải làm gì? Có nên cho ông nội biết không?”

Huyền Diệu nghĩ ngợi, rồi nói: “Gần đây ông không được khỏe, chúng ta tạm thời đừng cho ông biết chuyện.”

“Ta vào gặp cha vậy!”

“Được!”

Câu chuyện về Hoàng Bá Thiên, Huyền Diệu và Mỹ Nhi hồi nhỏ đã từng nghe người trong phủ Thái úy nói đến.

Trên đại lục Ngọa Long này có ba vương triều lớn, là vương triều Đại Cương, vương triều Hoàng Lịch và vương triều Tấn.

Trong đó, vương triều Đại Cương và vương triều Hoàng Lịch tầm vóc vốn dĩ ngang nhau, nhưng sau khi Thái úy Diệp Tông đem quân đánh phá Hoàng Lịch, giết hoàng đế Hoàng Bá Thiên, thì vương triều Hoàng Lịch suy yếu mãi không khá lên được.

Kể từ đó vương triều Đại Cương trở thành bá chủ đại lục Ngọa Long.

Nghe nói vương triều Hoàng Lịch năm xưa chỉ là một đất nước rất nhỏ, cho đến đời Hoàng Bá Thiên mới trở dậy vươn lên.

Nghe nói Hoàng Bá Thiên có võ công siêu việt lại giỏi dùng binh, khắp đại lục Ngọa Long hầu như không có ai là đối thủ. Ông ta không ngớt đem quân chinh phục, thôn tính các tiểu quốc; từ đó vương triều Hoàng Lịch chiếm ngôi bá chủ toàn cõi Ngọa Long.

Rồi một ngày kia, bọn họ uy hiếp đến vương triều Đại Cương.

Trên đại lục Ngọa Long tức tỉnh cầu có tên là Lam Từ Tỉnh này, dường như mỗi thời kỳ lịch sử, mỗi con chữ ghi chép về nó đều nhuộm máu đào. Mấy

triệu năm qua, dân chúng nước Đại Cương đều không ngừng tu luyện võ công, không ngừng nam chinh bắc chiến, đất này đã trở thành một cường quốc quân sự hùng mạnh nhất đại lục.

Diệp Tông là nhân vật có võ công hàng đầu của vương triều Đại Cương. Không thể tìm ra một Diệp Tông thứ hai. Diệp Tông khi đó còn chưa phải là Thái úy.

Ông vâng mệnh hoàng đế đem quân đi giao chiến với Hoàng Bá Thiên.

Hoàng Bá Thiên cao ngạo khác đời, bấy lâu vẫn bức mình vì không tìm được đối thủ xứng tầm, nay nghe nói Diệp Tông là võ sĩ số một của vương triều Đại Cương thì con tim đầy nhiệt huyết của Bá Thiên rộn ràng khôn xiết.

Ông hẳn tin rằng, nếu bị Diệp Tông đánh bại, ông sẽ lui binh, không bao giờ quấy nhiễu vương triều Đại Cương nữa.

Cuộc giao đấu ấy diễn ra bốn ngày cho đến khi cả hai đều kiệt sức ngã lẫn xuống đất không dậy được nữa, mới thôi.

Nhưng Hoàng Bá Thiên không thể ngờ ông phải bỏ mạng trong trận này.

Vương triều Hoàng Lịch cũng suy yếu nửa bị diệt vong.

Huyền Diệu và My Nhi cầm chiến thư bước vào phòng Diệp Chấn Bắc.

“Cha, thưa cha!”

Diệp Chấn Bắc đang ở sân sau luyện kiếm, nghe thấy tiếng My Nhi gọi, ông lập tức dừng chiêu thu kiếm, mau lẹ tung mình lên không trung rồi hạ xuống trước mặt My Nhi.

“Con tìm cha có việc gì à?”

“Thưa cha, cha còn nhớ hồi trước cha thường kể cho con nghe chuyện ông nội con đại chiến với Hoàng Bá Thiên không?”

“Thì sao?”

“Hôm nay con trai ông ta là Hoàng Ngạo tìm đến nhà ta, rồi đưa chiến thư; nói rằng, hẹn trong ba ngày, nếu ông nội con không ra ứng chiến, anh ta sẽ san phẳng phủ Thái úy.”

Nói rồi My Nhi cầm bức chiến thư từ tay Huyền Diệu đưa cho Diệp Chấn Bắc.

Chấn Bắc cau mày, mở chiến thư ra đọc lướt nhanh, nổi giận đùng đùng nói: “Tầm bậy! Thằng nhãi con không biết trời cao đất dày là gì! Chờ rồi xem ta sẽ xử lý nó.”

Chấn Bắc nắm chặt nắm tay, trong nháy mắt tờ chiến thư hóa thành tro bụi.

“Chuyện này tạm thời đừng nói với ông nội con, hiểu chưa?”

“Hiểu rồi ạ. Nhưng cha ạ, võ công của Hoàng Ngạo cao siêu khó lường, hôm nay ở ngoài cửa phủ, anh ta không may mắn tổn sức đánh con và anh Huyền Diệu ngã lẫn.”

“Sao? Hẳn dám đánh hai đứa ư? Có bị thương không?”

“Chúng con không sao cả. Anh ta không gây thương tích cho chúng con.”

Diệp My Nhi tỏ ra lo lắng, nói: “Cha ạ, võ công của Hoàng Ngạo rất thâm hậu, hay chúng ta nên nói với ông con?”

Chấn Bắc mặt sa sầm, nói: “Gì thế? Con lo rằng cha không hạ nổi hắn hay sao?”

Đứng trước đứa con gái cưng, ông không thể mất tư thế và càng không thể để nó coi thường. Cho nên ông phải đánh trận này.

Không những phải đánh mà nhất định phải đánh thắng!

Ông phải trở thành người anh hùng trong tâm trí của con gái!

Ông sẽ để cho My Nhi thấy rằng, trong phủ Thái úy này không chỉ Diệp Chấn Bắc có võ công cao cường, Nhị đệ chẳng qua là được Diệp Tông yêu thích nên được phong tướng quân; nếu cho tí thì một phen chưa chắc ông đã thua Nhị đệ!

Diệp Chấn Bắc đã sớm có mặt ở địa điểm thỏa thuận, lúc này xem thời gian đã sắp quá giờ mà Hoàng Ngạo chưa ra. Ông bỗng cảm thấy đắc ý bật cười ha ha, nói: “Thằng nhãi Hoàng Ngạo nghe nói ta đến, nên hẳn không dám ra ứng chiến cũng nên? Đồ nhát như cáy!”

Trong khi Chấn Bắc đang đắc ý thì một luồng khí cực mạnh tạt đến trước mặt ông, uy lực luồng khí thật ghê gớm, tạt vào mặt ông đau rất, chẳng khác gì

dao cửa.

“Công lực khá lắm!”

“Lão tặc Diệp Tông đâu rồi?”

“Nhà ngươi không xứng tí thí với cha ta!”

Hoàng Ngao cười khẩy nhìn Chấn Bắc, nói: “Thì ra ngươi là con trai lão tặc Diệp Tông! Được, hôm nay ta sẽ giỡn với ngươi trước đã.”

Đôi mắt Hoàng Ngao phóng ra hàn quang lạnh buốt, gã nhếch mép tỏ ý coi thường, cổ tay gã bắt ngờ khê động thì đôi bàn tay đã xuất hiện hai thanh loan đao vuron dài.

Loan đao biến thành tia chớp xoay tròn bỏ vào Chấn Bắc. Chấn Bắc lập tức sờ thất lưng rút ra thanh nhuyễn kiếm chém vào loan đao đang phóng thẳng đến.

Hai thứ binh khí xoắn vào nhau làm một, không ngớt va đập, bắn ra những tia lửa điện chói mắt.

Hoàng Ngao mặt sa sầm, nói: “Ngươi về gọi cha ngươi ra đây thì hơn.”

Vừa dứt lời, gã nhún mũi chân xuống nền đá rồi tung người bay lên không trung, hai thanh loan đao xoay tít bỗng quay trở về, Hoàng Ngao đưa tay nắm lấy một cách dễ dàng.

Nhìn thấy làn sáng chói mắt phóng đến, Chấn Bắc vội lăn người sang bên, tránh thoát nhất đao nhưng cánh tay bỗng nhói đau kinh khủng.

Chấn Bắc đau đớn rú lên thảm thiết, sắc mặt trắng bệch, vội đưa tay kia lên bịt chặt vết thương. Lúc này ông mới nhận ra cánh tay mình đã bị chém đứt lìa.

“Hôm nay ta tạm thời không giết ngươi, ta tha mạng cho mà về tâu với Diệp Tông. Mất cánh tay, là một lời cảnh cáo; nếu lão không dẫn xác ra ứng chiến thì chớ trách Hoàng Ngao ta đây không khách khí!”

Diệp Chấn Bắc đầu ngủ mê cũng không thể ngờ mình tung ra chưa đến ba mươi chiêu đã bị đối phương chém đứt một cánh tay, thế này thì còn mặt mũi nào trở về nhà nữa?

Ông nhìn cánh tay nằm trên mặt đất, đau khổ đến cùng cực. Kẻ sĩ thà chết chứ không thể chịu nhục.

Chấn Bắc nhặt thanh nhuyễn kiếm lên kề vào cổ mình, ông không còn mặt mũi nào quay về phủ Thái úy nữa.

“Cha ơi!”

Diệp Mỹ Nhi khóc òa chạy đến ôm lấy ông: “Cha làm gì thế này?”

“Mỹ Nhi, cha đâu dám nhìn mặt con nữa.”

“Bác ơi, chúng ta cứ trở về đã rồi hãy hay. Tại gã Hoàng Ngao quá ư lợi hại, chứ chẳng thể trách gì bác.” Huyền Diệu chạy đến giằng lấy thanh nhuyễn kiếm trong tay Chấn Bắc, rồi điểm huyết cầm máu cho ông.

Chấn Bắc nhìn hai đứa, nói: “Sao hai người lại ở đây?”

“Cha ạ, con thấy lo cho cha, nên mới cùng Huyền Diệu lên đi đến đây.”

“Mỹ Nhi.” Chấn Bắc rất cảm động, gục xuống đầu Mỹ Nhi khóc rống lên, đau khổ.

“Cha ơi, chúng ta về đi!”

“Đúng, ta về thôi bác ạ.”

Lúc này Diệp Chấn Bắc mới gạt đầu với hai đứa.

Hai bên cổng lớn của phủ Thái úy đứng sừng sững hai đại hán mình cao bảy thước, côi trần trùng trọc; hai gã chẳng khác gì hai pho tượng đá, ánh mắt họ lạnh tanh quan sát mọi người qua lại. Gã đứng bên trái lưng gấu vai hùm, đeo một thanh chiến đao không lỗ, gã đứng bên phải tay cầm thiết chùy nặng trăm cân.

Được làm việc cho phủ Thái úy ở vương triều Đại Cường, là một vinh dự rất lớn.

Vì ở đây có thể học được võ công tối cao vô thượng.

Nhìn thấy Diệp Chấn Bắc ủ rũ nhếch nhác bước lại, hai đại hán canh cổng đều giật mình kinh hãi, vội chạy lên hỏi: “Đại công tử?”

“Không sao.” Diệp Chấn Bắc hồ hững đáp, rồi đi thẳng vào.

Cả hai đại hán đều hoảng hồn, ở vương triều Đại Cương này, có mấy kẻ có thể chém đứt cánh tay Diệp Chấn Bắc? Và, dù có đủ công lực đánh bại ông ta thì cũng không dám ngông nghênh công khai đối đầu với phủ Thái úy.

Hắn là kẻ nào mà to gan đến thế?

Cả hai đại hán bỗng nhớ đến gã trẻ tuổi xuất hiện ở cổng phủ hôm nọ.

Kẻ đó chẳng may mắn tởn sức đã đánh ngã cả Huyền Diệu lẫn My Nhi, điều này chưa phải ghê gớm nhất, mà lợi hại nhất là lại không làm cho Huyền Diệu và My Nhi xước một mấu da!

Diệp Chấn Bắc đi thẳng vào phòng của Diệp Tông, vừa bước qua cửa thì chạm trán ông ngay.

Diệp Tông kinh ngạc nhìn cánh tay Chấn Bắc, hỏi: “Chuyện gì thế này?” Ánh mắt của lão có nét phẫn nộ. “Đường đường là đại công tử của phủ Thái úy mà bị người ta chém đứt cánh tay, tin này lan truyền thì thiên hạ sẽ cười thối mũi! Kẻ nào đã ra tay thế này?”

“Cha...” Diệp Chấn Bắc định nói thì Diệp My Nhi đã mau miệng nói luôn: “Thưa ông, hắn là Hoàng Ngao con trai của Hoàng Bá Thiên!”

Diệp Tông mặt sa sầm, nói: “Hoàng Ngao?”

“Vâng. Chính là hắn. Cách đây ba hôm hắn đến phủ nhà ta đưa chiến thư, cha cháu nói ông đang không được khỏe, bảo chúng cháu không được nói cho ông biết chuyện. Rồi cha cháu tự đi ứng chiến, nào ngờ...”

“Thưa cha, con thật bất tài, xin cha cứ trách phạt.”

Ánh mắt Diệp Tông vẫn còn nộ khí nhưng đã vơi đi rất nhiều. “Con hãy lui về nghỉ ngơi đi!”

“Vâng, thưa cha!”

Diệp Tông lại nhìn Chấn Bắc, nói: “Con chờ đã.” Rồi lão lần trong người đưa ra chiếc chìa khóa giao cho Chấn Bắc, nói: “Khi nào vết thương đỡ hơn, thì đến hồ U U ngâm mình.”

Diệp Chấn Bắc rất cảm động. Đây là một vinh dự cao nhất dành cho mình.

Xưa nay tương truyền nước hồ U U có tác dụng hết sức thần kỳ, những ai bị thương, đến đó ngâm nước hồ thì vết thương sẽ rất chóng lành lặn trở lại.

Người khỏe mạnh bình thường, nếu được thường xuyên ngâm nước hồ thì sẽ trường thọ, tươi trẻ mãi không già.

Ngoài hoàng thượng ra, không ai được đến hồ U U, kể cả những đại công thần của vương triều Đại Cương cũng không được đến.

Nhưng hôm nay Diệp Tông lại đưa chìa khóa cho Diệp Chấn Bắc.

Chấn Bắc không xúc động sao được?

“Cha!”

“Đi đi!”

Ánh mắt Diệp Tông bỗng trở nên rất mực hiền từ, lão nói: “My Nhi, cháu hãy đi tìm Độc Cước thần y mời về đây để điều trị vết thương cho cha cháu.”

“Vâng ạ!”

Sau khi sắp xếp xong mọi việc, Diệp Tông hít vào một hơi thật sâu rồi đi về phía Thiên Vân Các.

Đã tám năm trôi, chắc con bé đã học được kha khá rồi đây.

Diệp Tông đứng dưới sân nhìn lên Thiên Vân Các hồi lâu, rồi lấy chìa khóa mở cửa bước vào.

Lão vừa đặt một chân vào thì đã nghe thấy tiếng Diệp Khuynh Thành gọi rất vang.

“Chào ông nội, ông đến à?”

Lão nhìn quanh bốn bề một lượt không thấy Khuynh Thành đâu, khoe miệng lão khẽ nhích cười ưng ý, rồi nói: “Xem ra tám năm qua cháu đã không lãng phí.”

Một bóng trắng lướt tới, Khuynh Thành đã đứng trước mặt Diệp Tông, nói: “Khuynh Thành đâu dám phụ lòng ông nội dành cho cháu.”

“Khuyh Thành cháu đã hiểu rõ thì tốt rồi.” Lão đưa tay xoa đầu Khuyh Thành. “Không ngờ cháu đã lớn nhanh thế này! Truyền âm đại pháp vừa rồi, cháu luyện rất tốt. Suýt nữa ta bị cháu che mắt, ta cứ tưởng cháu đang đứng bên cạnh ta.”

Khuyh Thành nhìn Diệp Tông, nói: “Ông đến lần này, chắc không chỉ đơn giản là đến thăm Khuyh Thành? Thời hạn mười một năm, cháu nhớ rất rõ, vẫn còn ba năm nữa.”

Diệp Tông cười vang, trêu mếu nhìn Khuyh Thành nói: “Con bé này ít tuổi mà rất tinh quái! Từ bé đã rất láu cá, không ngờ nay lớn rồi mà vẫn láu cá như vậy!”

Diệp Khuyh Thành là ai?

Là đệ nhất sát thủ trong đội quân đánh thuê!

Nếu không có năng lực quan sát nhạy bén, thì nó đã bỏ mạng vô số lần rồi.

“Ông ơi ông mau nói đi?”

Diệp Tông hít vào một hơi thật sâu, rồi nói: “Phủ Thái úy gặp chuyện rắc rối. Ta cũng không rõ có thể đánh thắng trận này hay không. Nếu thua, thì cháu đi đến biên ải tìm cha cháu. Ta hy vọng cha cháu sẽ chấn hưng uy danh oai hùng của phủ Thái úy.”

Khuyh Thành bỗng thấy kinh ngạc, kẻ địch nào đáng sợ như thế, chúng có thể khiến cho ông nội phải hoang mang?

“Thưa ông, có thể có kẻ đủ sức tiêu diệt phủ Thái úy hay sao? Chúng nên biết, ở vương triều Đại Cương này, ngay hoàng thượng cũng phải kính nể nhà ta kia mà?”

“Khuyh Thành à, có rất nhiều sự việc cháu chưa biết. Kẻ địch của chúng ta không đơn giản như cháu tưởng tượng đâu.”

“Ông đang là cao thủ nhất nhì của vương triều Đại Cương, thì còn có kẻ chán sống nào dám đến phủ nhà ta làm càn? Nhất là nhà ta vẫn còn...”

Diệp Tông hơi ngạc nhiên, nói: “Vẫn còn gì?”

Khuyh Thành xưa nay chưa từng thấy Diệp Tông nói với ai về các vị Lão tổ tông, cho nên nó mỉm cười vỗ ngực nói: “Vẫn còn có cháu nữa kia mà?”

Khuyh Thành từ bé đã nhận ra rằng người của phủ Thái úy đi đến đâu, ít nhiều cũng được người ta kính nhường.

Và cũng chưa từng có ai dám đến phủ Thái úy giở trò càn rỡ. Chính hoàng đế Đại Cương cũng rất nể phủ Thái úy.

“Khuyh Thành à, cháu cứ nhớ lời ông dặn. Nếu thấy phủ nhà ta có chuyện gì đó bất ổn, thì cháu cứ lên ra, đi tìm cha cháu. Hiện nay bác cả cháu đã tàn phế, ông cũng đã già; khi cần thiết, phải liên kết với Tam thúc của cháu, xem xem có thể đối phó với kẻ địch không?”

Khuyh Thành bất giác thấy tò mò, một cao thủ ra sao mà ngay ông nội cũng không địch nổi hần, ngay Tam thúc cũng chưa chắc đánh thắng hần?

Diệp Chấn Bắc tuy chưa nằm trong nhóm 5 cao thủ thượng thặng của vương triều Đại Cương nhưng ít ra cũng nằm trong nhóm 10.

Hai đại cao thủ liên kết không địch nổi kẻ đó, có lẽ hần phải rất cao siêu?

“Ông ơi, hần là ai?”

Diệp Tông thở dài, dắt Khuyh Thành bước lên tầng trên, vừa đi vừa nói: “Chuyện này xảy ra từ rất nhiều năm về trước. Phụ thân của hần cũng được coi là bậc kiêu hùng thời đó, chỉ hiếm lão ta lăm thủ đoạn hèn hạ, đã giao hẹn là tỉ thí công bằng, nếu ông thắng lão thì lão phải lui binh.

Nào ngờ sau khi ông đánh bại lão rồi, thì lão lại đánh lên ông, vì thế ông mới giết lão. Lão phải chết, ông cũng rất buồn. Anh hùng tiếc cho anh hùng là thế, hiểu không?

Dù hần là đối thủ của mình, hần luôn lăm le hại mình, thì mình vẫn mong hần được sống. Vì hần là đối thủ duy nhất của mình.”

Diệp Tông thở dài thườn thượt. “Hồi đó phụ thân của ông, tức cụ nội của cháu, dặn ông rằng nhờ cô phải nhờ cả rể, phải giết cả con trai lão đi, nhưng ông không nhẫn tâm; nào ngờ ngày nay hần lại đến tìm ông để trả thù cho cha hần.”

“Ông ạ, cha hần còn không địch nổi ông, nữa là hần, hần đâu có thể là đối thủ của ông?”

“Khuyh Thành à, nay ông tuổi đã cao, chẳng được như xưa nữa. Mặt khác, từ lâu ông vẫn bí mật sai người đi dò la tung tích của con cháu Hoàng Bá Thiên.

Mục đích là để tránh bọn họ sau này bắt ngờ trả thù, nhà ta sẽ trở tay không kịp. Nhưng các do thám của ông phải đi đều bị thủ tiêu một cách bí mật, cho nên không thể tra ra bất cứ manh mối nào.

Khuynh Thành! Chỉ riêng chuyện đó, đã không cho phép nhà ta coi thường bọn họ. Nay hấn đến tận đây, chắc chắn đã chuẩn bị đầy đủ cả rồi.”

Đối phương quả là lợi hại, đã giết sạch các thám tử mà Diệp Tông sai đi dò la.

Thế thì có thể khẳng định rằng, trong phủ Thái úy này có người của chúng nằm vùng, và phải là kẻ rất được Diệp Tông tin cậy. Nếu không, chúng không thể giết hết các thám tử mà ông của đi.

Xưa nay Khuynh Thành rất biết các trò chơi gián điệp và phản gián.

Chớ nên tin, một tập đoàn nào đó rất tâm cỡ, nhưng nếu không có mạng lưới thông tin hùng mạnh thì dù có thực lực nó cũng chỉ là cái mẽ, thực lực đó chỉ để trưng bày chứ không có tác dụng gì.

“Ông ạ, ông định sẽ làm gì?”

“Hoàng Ngao đã đưa thư khiêu chiến thì ông phải ra ứng chiến.”

Ứng chiến, cũng tức là Diệp Tông rất có thể tử trận.

Không! Diệp Khuynh Thành này không chấp nhận đứng nhìn người mình phải bỏ mạng!

Ngày xưa đã thế thì ngày nay cũng vậy.

Huống chi, người ấy lại là ông nội mình.

“Ông đi, xin ông cho cháu đi cùng.”

“Cháu chớ tùy tiện như thế, hãy nhớ lời ông dặn.”

Diệp Tông nhìn Khuynh Thành hồi lâu, rồi xoay người bước ra.

Nhìn bóng ông nội già nua bước đi, Khuynh Thành thầm hứa với mình, nhất định phải bảo vệ cái gia tộc này bằng được.

Dù nhà này không có mấy người quan tâm thương yêu mình, nhưng ít ra ông nội và cha mình lại rất tốt với mình.

Ông nội không hề hắt hủi, lại còn cho Khuynh Thành cơ hội.

Cô bé vô cùng cảm kích.

Diệp Tông gọi toàn thể mọi người đến đại sảnh trong Đan Thanh Viện.

Diệp Tông trang nghiêm ngồi ghế trên, đưa mắt nhìn khắp lượt, rồi nói: “Hẳn mọi người đã biết cả rồi, ta không nói thêm gì nữa. Hôm nay gọi các cháu con đến, ta muốn nói rằng, nếu ta không thể sống trở về thì mọi người hãy giải tán.”

Ai ai cũng kinh ngạc. Diệp Chấn Nam bước ra đầu tiên, nói: “Thưa cha, tuyệt đối không thể như thế. Phủ Thái úy đã gây dựng bao năm, không thể bị hủy hoại trong một ngày!”

“Đúng thế, thưa cha, tuyệt đối không thể!” Diệp Chấn Bắc cũng đứng lên thưa.

“Ta đâu muốn như vậy? Kể từ sau khi vương triều Đại Cương thành lập, phủ Thái úy cũng đã tồn tại vài trăm năm, các người cho rằng ta muốn nhìn thấy cơ nghiệp tổ tiên gây dựng tan tành trong chốc lát hay sao?”

Nhưng lần này thì khác, ta có linh cảm chẳng lành, linh cảm chưa từng có. Ta cảm thấy đối thủ của chúng ta đáng sợ hơn rất nhiều so với chúng ta tưởng tượng.”

Vị thế của phủ Thái úy trong vương triều Đại Cương này là thế nào, vương triều Hoàng Lịch và vương triều Tấn đều rất hiểu. Thế mà bọn họ dám công khai chiến chúng ta! Nếu chúng không đủ tự tin thì đâu dám mạo hiểm để chuốc lấy tai họa tày trời?

Huống chi, hơn mười năm qua Hoàng Ngao không hề hiện thân, khi Hoàng Bá thiên tử trận năm xưa, hấn mới chỉ là đứa trẻ lên 5.

“Cha ạ, chi bằng chúng ta gọi Nhị đệ trở về?”

“Không! Tuyệt đối không nên.”

Diệp Tông ưng nhất là người con trai thứ Diệp Chấn Thiên. Chỉ cần Diệp Chấn Thiên vẫn còn, thì lão tin rằng nhà họ Diệp vẫn sẽ có ngày phục hưng rạng rỡ.

Mấy năm nay Diệp Chấn Thiên đi biên ải đánh trận bảo vệ cương thổ đất nước, mặt khác cũng được tu luyện nhiều hơn.

Tám năm qua Diệp Chấn Thiên đã đạt đến đẳng cấp Kiếm sĩ hậu kỳ. Chỉ cần qua được Kiếm sĩ đại viên mãn thì Chấn Thiên sẽ trở thành nhân vật tu tiên chân chính.

Cho nên, dù sao cũng không được gọi Chấn Thiên quay về. Chỉ cần Chấn Thiên vẫn còn sống thì nhà họ Diệp vẫn còn hy vọng.

Con người trong vương triều Đại Cương rất coi trọng tu luyện võ công, bất kỳ ai cũng khát vọng sẽ trở thành Kiếm vương, trở thành cao thủ mạnh nhất ở cầu Lam Tử Tinh này. Khi đó họ sẽ là người duy nhất có thể đạt đến cảnh giới tu tiên.

Vương triều Đại Cương lập nên đã mấy trăm năm, nhưng những người tu chân thành công thì quá hiếm hoi. Đây cũng là nguyên nhân tại sao nhà họ Diệp lâu nay luôn luôn cường thịnh.

Đã có được sự phù hộ của Thượng tiên, thì người bình thường ai dám liều lĩnh xâm phạm?

Diệp Chấn Bắc do dự, ngẫm nghĩ rồi nói: “Thưa cha, hay là...”

“Không! Chuyện này tạm chưa làm phiền đến Lão tổ tông. Vả lại, Lão tổ tông thường vân du bốn phương, đâu có thể nhanh chóng tìm thấy Người được?”

“Cha ạ, gã Hoàng Ngạo ăn gan hùm hay sao mà dám can rờ, công khai khiêu chiến với nhà họ Diệp chúng ta?”

Diệp Tông khẽ vuốt râu, cau mày, nói: “Theo ta xét đoán, có lẽ Hoàng Ngạo đã tu đến Kiếm sĩ trung kỳ, ngang tầm với ta rồi. Nay hấn dám ngông nghênh đến tận nhà này khiêu chiến, chắc chắn phải có cao nhân đứng sau nâng đỡ hấn; cao nhân ấy cũng đẳng cấp ngang tầm Lão tổ tông nhà chúng ta.”

Diệp Chấn Bắc và Diệp Chấn Nam cả kinh, trên tinh cầu Lam Tử Tinh này còn có người lợi hại hơn Lão tổ tông nhà họ Diệp ư?

“Liệu cha có nhầm không? Chúng ta chưa từng nghe nói vương triều Hoàng Lịch và vương triều Tấn đã có bậc Thượng tiên.”

Diệp Tông đón lấy chén trà a hoàn Ngân vừa dâng, nhấp một hớp, lão rất thất vọng nhìn bọn con cháu, nói: “Đã có Thượng tiên, người ta sẽ khua chiêng trống, bày đại tiệc ăn mừng bay ngày ba đêm, cho thiên hạ đều biết hay sao?”

Càng là cao thủ lại càng kín đáo, bởi lẽ càng bí hiểm thì lại càng cao thâm khó lường. Có thể mới gọi là cao thủ, và họ mới có thể sống bình an để tiếp tục tu luyện.

Nếu cứ như các ngươi, chỉ gặp chút vấn đề là đã không ngồi yên, thì sau này đâu có thể thành nghiệp lớn, đâu có thể làm rạng rỡ tổ quốc ư?”

Diệp Chấn Bắc và Diệp Chấn Nam hổ thẹn cúi gằm, nói: “Thưa cha, chúng con biết lỗi rồi.”

“Ta không có ý trách mắng các con. Nhưng các con phải nhớ: muốn trở thành một cao thủ chân chính thì trước hết phải luyện bản lĩnh bình tĩnh trước mọi nguy biến, không nổi nóng trước mọi hành động của đối phương, phải biết nén mình, thì mới trở thành cao thủ thứ thiệt được.”

“Thưa cha, chúng con xin ghi nhớ!”

“Bây giờ tất cả lui ra! Hãy nhớ kỹ lời ta!”

“Vâng!”

Cả bọn ra về, ai cũng trầm tư, lo lắng không nguôi.

Diệp Tông thấy mọi người đã đi hết, lão mới đứng lên nói: “Lão Triệu!”

“Dạ, thưa lão gia!”

“Ngươi đi theo ta đã hơn hai chục năm thì phải? Nay nhà họ Diệp sắp tan, ta cũng chẳng có gì cho ngươi, ngươi hãy nhận lấy cái này.”

“Lão gia...”

“Được rồi, đi đi!”

Diệp Tông xua tay, nhắm mắt, nằm trên tràng kỷ hồi lâu mới đứng lên đi về phía từ đường.

Đêm nay lão không chợp mắt một khắc nào.

Suốt đêm lão quỳ trong từ đường.

Lão xin tổ tông nhà họ Diệp trị tội.

Lão biết phen này mình đi chưa chắc đã trở về, cơ nghiệp mấy trăm năm của nhà họ Diệp sắp nát tan trong bàn tay lão.

Diệp Mỹ Nhi lòng bồn chồn không yên, nó mặc thêm áo rồi đi đến trước cửa phòng của Huyền Diệu ở Tây Uyển, khẽ gõ cửa, nói: “Huyền Diệu đã ngủ chưa? Mỹ Nhi đây mà!”

Đèn trong phòng được thấp lên, lát sau Huyền Diệu bước ra. Trông cậu ta không hề có nét buồn ngủ.

“Mỹ Nhi, sao thế?”

“Nhà họ Diệp sắp tan rã rồi, tôi muốn... tôi muốn đến Thiên Vân Các thăm Khuynh Thành.”

Huyền Diệu ngó ra, rồi nói: “Sao cô lại định đến thăm nó?”

Thực ra Huyền Diệu vẫn băn khoăn về sự kiện này. Cậu ta không biết có nên đến Thiên Vân Các nói cho Khuynh Thành biết không.

“Huyền Diệu à, về chuyện xưa cũ kia, chúng ta vốn có lỗi, hồi nhỏ đại đột nên mới làm như vậy. Nhưng nay nhà họ Diệp sắp tan, nếu chúng ta không đến báo cho nó biết, e nó sẽ chết ở đó cũng nên.

Hễ nghĩ đến gã Hoảng Ngạo thì tôi lại lạnh toát sống lưng. Trước kia chúng ta tranh giành danh lợi, nay tất cả đã không còn thì tranh giành gì nữa?”

Huyền Diệu gật đầu, nói: “Mỹ Nhi đã lớn khôn rồi đấy! Được! Chúng ta đi tìm Khuynh Thành, bảo vệ nó, rồi cùng đi khỏi đây.”

“Đúng!”

Không hiểu sao mắt Mỹ Nhi bỗng đỏ hoe, rồi òa khóc.

Đêm nay đúng là một đêm rất không bình thường.

Trong phòng, Liễu Oanh đi đi lại lại, đứng ngồi không yên. A hoàn vú em Hồng Y lo lắng bước đến nhìn Liễu Oanh, nói: “Phu nhân đừng do dự nữa.”

Liễu Oanh bứt rứt buồn phiền ngồi xuống, bà ta đang không biết mình có nên đến Thiên Vân Các đưa Khuynh Thành ra không. Bao năm nay, người của phủ Thái úy dường như đã quên nó rồi.

Liễu Oanh nhớ lại cái ngày ấy cách đây nhiều năm, Khuynh Thành mắt đỏ hoe, đầy ảm ức, ngẩng đầu nhìn Liễu Oanh nói: “Nếu mẹ không phải mẹ của con, thì ai là mẹ của con? Con dù xấu xí đến mấy cũng vẫn là do mẹ sinh ra, dòng máu của mẹ và của cha chảy trong người con. Dù ghét con đến mấy thì mẹ vẫn là mẹ của con chứ không thể được!”

“Phu nhân, dù nói gì thì Khuynh Thành vẫn là con gái của bà, nếu bà không đến đón nó ra thì nó sẽ chết ở đó mất.”

Nhưng, chính Liễu Oanh đã từng nói rất dứt khoát “Ai là mẹ người? Ta không sinh ra đứa con xấu xí như ma thể này đâu! Ta đã bao lần nói với người rằng phải gọi ta là phu nhân. Nếu còn gọi là mẹ nữa coi chừng ta sẽ xé nát cái mồm người!”

Bây giờ Liễu Oanh còn mặt mũi nào chạy đến Thiên Vân Các để nói rằng “thực ra mẹ vẫn nghĩ đến con, vẫn lo cho con”?

Nói ra câu ấy, Khuynh Thành có cười nhạo, có coi khinh Liễu Oanh không?

“Phu nhân!”

“Hồng Y lui ra đi nghỉ đi, tôi muốn được yên tĩnh một lát.”

“Phu nhân?”

“Ra đi!”

Hồng Y bắt lực lắc đầu, mắt rom rớm nhìn chủ nhân, nói: “Nếu hôm nay bà không đi thì cả đời bà sẽ phải sống trong đau khổ, đau khổ gấp trăm lần, nghìn lần, vạn lần, so với bây giờ.”

Hồng Y không sao hiểu nổi người đàn bà này lại tàn nhẫn đến thế. Dù Khuynh Thành xấu xí đến mấy nó vẫn là con gái bà ta kia mà!

“Nếu phu nhân không đi thì Hồng Y sẽ đi vậy.”

Nói rồi cô ta tuyệt vọng bước ra, đi về phía Thiên Vân Các.

Cánh tay Hồng Y bỗng bị một bàn tay tóm chặt, cô ta tức giận vùng ra, nước mắt tuôn trào, cô không muốn nhìn mặt người đàn bà này nữa.

Trên đời này liệu có mấy người đàn bà cặn tình như bà ta?

“Nếu bà không định cứu Khuynh Thành thì tại sao bà không để Hồng Y đi cứu? Bà chê nó xấu xí hôi hám, bà không nhận nó là con, bà sợ nó dính dáng đến bà thì bà bị người ta chế nhạo.

Nhưng Hồng Y này thì không sợ. Tôi vốn chẳng phải con nhà phú hào quý tộc gì, và càng không có địa vị cao sang như bà, cho nên tôi không sợ. Tôi cứu nó đây.”

Hồng Y vừa bước được vài bước, Liễu Oanh không chịu nổi nữa, lớn tiếng gọi: “Đứng lại!” Bà ta không kìm nổi nước mắt tuôn là chảy, nghẹn ngào nói: “Lẽ nào cô cho rằng tôi không muốn cứu nó? Cô tưởng tôi không thương nó hay sao?”

Nhưng tôi cũng chẳng thể nào khác. Tôi không muốn bị người ta coi thường, không muốn bị người ta chê cười; tôi là đệ nhất mỹ nhân chốn đế đô, tôi đâu có thể mở miệng nói đứa trẻ xấu xí hôi hám ấy là con gái tôi?

Người ta sẽ nhìn nhận tôi thế nào? Cô nói xem, tôi sống sao nổi?

Chẳng phải tôi không muốn nhận nó, mà là tôi không biết mình phải đối diện với nó và đối diện với chính mình ra sao. Ngần ấy năm trời tôi vẫn không giải tỏa được khúc mắc này, tôi tự bảo tôi hận nó, tôi ghét nó; nhưng trên đời này người mẹ nào chẳng quan tâm đến con mình?”

Liễu Oanh bước đến bên giường ngồi xổm xuống mở hòm lấy ra từng bộ quần áo, nâng niu nó xiết bao triu mến và hạnh phúc như người mẹ hiền bế đứa con thân yêu của mình.

“Cô biết không, chính tay tôi đã may những quần áo này cho Khuynh Thành, nhưng tôi không dám đưa đến cho nó. Tôi cũng không dám để cho ai biết mình đang thầm lặng làm cái việc này, tôi chỉ chờ khi mọi người đã đi ngủ cả, tôi mới dậy chong đèn ngồi khâu quần áo cho con.

Hàng ngày tôi luôn phải giả vờ tỏ ra lạnh lùng, thậm chí chưa từng đi thăm nó một lần. Tôi tưởng cứ làm thế thì mình sẽ quên nó.

Nhưng tôi càng như thế thì hình bóng của nó hiện lên trong đầu tôi càng rõ nét. Mỗi khi nhìn thấy nó buồn thì tôi đau lòng vô kể.

Tôi còn nhớ một hôm tôi đã tát nó, chỉ vì tôi không muốn thừa nhận, không dám thừa nhận mình là mẹ nó. Vì tôi yếu lòng, tôi sợ nó cứ không ngớt gọi tôi là mẹ, tôi sẽ không kìm được mình ôm nó vào lòng, ôm thật chặt.”

Liễu Oanh tay ôm đám quần áo, khóc không thành tiếng.

Hồng Y không ngờ bao năm qua chủ nhân luôn luôn giấu kín tâm tư như thế, cô bước lại đỡ chủ nhân đứng dậy, nói: “Xin lỗi phu nhân, Hồng Y không nên nói năng như thế mới đúng.”

“Ta không trách cô đâu. Tất cả là tại ta, thân làm thân chịu.”

“Được!”

Liễu Oanh lau nước mắt.

Hồng Y xách đèn lồng, hai người cùng đi về phía Thiên Vân Các.

Khuynh Thành chưa từng nghĩ Thiên Vân Các sẽ náo nhiệt như hôm nay.

Nó vừa lên giường đi ngủ thì nghe thấy những tiếng bước chân vội vã.

Chỉ khẽ lật người, nó đã không còn ở trên giường nữa.

“Khuynh Thành! Khuynh Thành?”

Họ đến làm gì nhỉ?

Sau một thoáng do dự, Khuynh Thành từ trên mái căn phòng nhảy xuống đất, rồi bước ra mở cửa.

Huyền Diệu và Mỹ Nhi không bận tâm những ân oán ngày nào nữa, cả hai đẩy cửa bước vào nói luôn: “Khuynh Thành mau thu xếp các thứ, rồi đi ngay với chúng tôi!”

Khuynh Thành đã biết rất rõ, nhưng vẫn còn vờ như không hiểu gì hỏi: “Đi đâu?”

“Nhà ta hiện nay gặp rắc rối to, ông nội nói nếu ông không trở về thì cho phép cả phủ Thái úy giải tán. Tôi đã nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy vẫn nên bảo cô cùng đi.” Mỹ Nhi nói, nó không ngớt cắn môi, vẻ mặt rất khẩn khoản. “Dù sao... đúng là ngày trước tôi đã sai, đã hại cô, khiến cô bị nhốt ở đây ngần ấy năm.”

Khuynh Thành mỉm cười. Được, coi như chúng vẫn còn chút lương tâm.

Nhưng Khuynh Thành vẫn thấy rất đau lòng. Đến cái thời khắc sinh tử này rồi mà mẹ mình vẫn không chịu nhận mình. Không nhận cũng đành, nhưng chỉ đến thăm chốc lát, bà ta cũng thấy ghê cô hay sao?

“Mỹ Nhi, Huyền Diệu cứ yên tâm, phủ Thái úy sẽ không vấn đề gì, ông nội cũng không sao cả. Hai người cứ tin ở tôi.”

“Nhưng...”

“Đừng nhưng gì nữa, khuya rồi, về đi nghỉ đi!”

“Khuyñh Thành, chẳng lẽ cô không thể tha thứ cho chúng tôi ư?” Huyền Diệu nắm chặt tay Khuyñh Thành, nói. “Khuyñh Thành, tôi biết ngày trước tôi lẽ ra không nên nói dối, vu oan cho cô; nhưng hồi đó chúng ta đều còn bé... Cô cứ nhất định nhớ mãi, không thể bỏ qua ư?”

Mặt khác, dù nói gì đi nữa, cô vẫn là người nhà họ Diệp. Khuyñh Thành, hãy thu xếp hành lý đi! Rồi tôi sẽ đến đón cô.”

Lúc này Khuyñh Thành thật sự thấy cảm động.

Lần đầu tiên cô bé cảm nhận sự đầm ấm của gia đình.

Đôi mắt rung rung lệ, nhưng nó vẫn kìm nén được, không để nước mắt tuôn trào.

“Nếu đưa tôi đi cùng thì hai người không thể đi thoát. Người tôi bốc mùi lạ, lan tỏa rất xa, chỉ e đối phương lần theo chiều gió sẽ tìm thấy chúng ta.”

“Khuyñh Thành, chúng tôi đã nghĩ rồi, đã là người của nhà họ Diệp, thì chúng ta có nghĩa vụ bảo vệ lẫn nhau. Cô yên tâm, chúng tôi sẽ giữ an toàn cho cô.”

Một lần nữa khuyñh Thành lại cảm thấy một làn hơi ấm lan tỏa nơi con tim mình. Không ngờ, vào thời khắc sinh tử họ có thể nói với mình những lời như thế này.

Nó cũng cố tìm điều của cô bé: Khuyñh Thành ta phải bảo vệ bằng được nhà họ Diệp. Kẻ địch dù mạnh đến mấy, Diệp Khuyñh Thành ta cũng không sợ. Sát thủ chuyên nghiệp của đội quân đánh thuê, sống bằng chiến tranh. Sát thủ là ai? Người sớm coi mình đã chết, mới đủ tư cách để trở thành sát thủ thật sự.

Kẻ địch dù mạnh đến mấy cũng vẫn có nhược điểm – đó là sợ chết.

Diệp Khuyñh Thành này, trái lại, không sợ chết.

“Tôi hiểu rồi, hai người cứ về đi! Ông nội còn chưa đi quyết chiến với kẻ đó kia mà! Cho nên, đừng cuống lên. Chúng ta hãy tin tưởng ở ông nội.”

“Chắc Khuyñh Thành chưa biết: đối phương quá mạnh. Cha tôi... cũng suýt bỏ mạng. Ông bị hấn chém lia một cánh tay!”

My Nhi chột không nén được, nó òa khóc.

Bao nó đừng hoang mang sao được? Phủ Thái úy đã bao giờ bị cay đắng như thế này đâu?

Mọi ngày chẳng ai dám nói to với người nhà họ Diệp, thế mà bây giờ bỗng mọc ra một kẻ địch mạnh như thế, mạnh đến nỗi ngay ông nội mình cũng không dám cầm chắc phần thắng.

“Anh Huyền Diệu hãy đưa My Nhi về đi nghỉ đi! Tôi rất tin tưởng ở ông nội của chúng ta.!”

Huyền Diệu ôm My Nhi an ủi, rồi xoay người bước đi. Đi được mấy bước cậu ta dừng lại, ngoảnh nhìn Khuyñh Thành, nói: “Khuyñh Thành đừng sợ, anh nhất định sẽ bảo vệ em!”

Khuyñh Thành mỉm cười. Bảo vệ? Khuyñh Thành không cần cậu ta bảo vệ.

Nhìn theo bóng Huyền Diệu đỡ My Nhi đi xa dần, Khuyñh Thành lẩm bẩm: “Được! Vì câu nói này của anh, tôi sẽ không để anh phải chết.”

Khuyñh Thành quay vào, đóng cửa lại. Rồi ngả mình xuống giường, nghỉ ngơi, cô bé vẫn cảm thấy không yên tâm[1]. Bèn vận linh thức nghe ngóng một lượt. Những tiếng kêu khóc ỉn ỏi truyền đến bên tai.

[1] Khả năng đặc biệt, ngoại cảm

Thiên Vân Các cách xa Tây uyển, từ đây phải đi chừng nửa canh giờ mới đến Tây uyển.

Nhưng Khuyñh Thành có thể cảm nhận thấy Tây uyển và cả phủ Thái úy.

Khuyñh Thành cũng không biết tại sao mình lại cảm nhận được. Thoạt đầu cô bé chỉ cảm nhận được phạm vi rất nhỏ, rồi cùng với thời gian, phạm vi cảm nhận dần mở rộng.

Sao lại chết nhiều người đến thế? Đã xảy ra chuyện gì rồi?

Khuyñh Thành nhú mày, rồi loáng một cái, toàn thân đã hòa vào bóng tối, biến mất khỏi Thiên Vân Các.

Hồng Y và Liễu Oanh ra khỏi cửa, đi chưa được bao xa đã nghe thấy tiếng bọn gia nhân kêu lên kinh hãi, tiếp đó là tiếng kêu gào xé ruột xé gan của Huyền Diệu vang trên không trung Tây uyển.

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Không rõ ạ, thưa phu nhân. Chúng ta đi đến xem sao.”

“Mau lên!”

Liễu Oanh và Hồng Y vội bước về phía căn phòng của Dương thị.

Vừa bước đến cửa thì nhìn thấy Dương thị nằm trên giường, cùng đám quần áo rách bươm, người hầu đang thay quần áo cho bà ta. Dương thị, cổ họng máu vẫn đang chảy, đôi mắt lờ ra, đầu tóc rối tung, hai tay nắm lại rất chặt.

“Huyền Diệu, chuyện gì thế này?”

“Mẹ cả!” Huyền Diệu ngả đầu cao lòng Liễu Oanh khóc lóc thảm thiết.

“Phu nhân, lão gia gọi tất cả mọi người lên đại sảnh ạ!” Triệu quân gia chân tập tễnh vội vã chạy vào, mồ hôi vã ra như tắm.

“Xảy ra chuyện gì vậy, Triệu quân gia?”

“Đại công tử, Tam công tử và phu nhân của hai vị đều gặp bất trắc mất rồi.”

“Gì thế?”

Người Liễu Oanh bỗng bủn rủn mềm oặt, may mà Hồng Y kịp thời đỡ bà ta khỏi ngã sụp xuống đất.

“Sao có thể... như thế được?”

Đôi mắt Liễu Oanh đầy nghi ngờ, không thể tin nổi. Là kẻ nào, có thể trong vài canh giờ ngắn ngủi ra tay giết hết các cao thủ trong phủ Thái úy một cách dễ dàng như vậy?

“Mẹ cả ơi...” Đôi tay của Huyền Diệu bám chặt cánh tay Liễu Oanh.

“Đừng sợ, con vẫn còn mẹ cả đây. Nào, chúng ta lên đại sảnh.”

Trong đại sảnh, cảnh tượng thật kinh hoàng với rất nhiều thi thể bị chết thảm với các tư thế khác nhau, cực kỳ tàn nhẫn.

Diệp Tông, dường như đã già thêm mấy chục tuổi chỉ trong một đêm.

Lão đồ dẫn ngồi trên ghế, đôi mắt đăm lẹ nhìn từng cái xác vĩnh viễn không thể động đậy nói năng ngay ở trước mặt.

“Cha ơi!”

“Ông ơi!”

Diệp Mỹ Nhi đang khóc nức nở. Nhìn thấy Diệp Huyền Diệu vẫn còn sống, nó vội chạy lại.

“Huyền Diệu ơi, Mỹ Nhi sợ lắm.”

Liễu Oanh một tay ôm Huyền Diệu, một tay ôm Mỹ Nhi, rành rọt nói: “Đừng sợ. Vẫn còn mẹ, còn ông nội. Chúng ta nhất định sẽ bắt hung thủ phải đền tội.”

“Mẹ ơi...”

“Thím ơi...”

Liễu Oanh ra hiệu cho Hồng Y đưa hai đứa sang bên vó về an ủi.

“Cha! Kẻ nào mà có bản lĩnh ghê gớm thế này, chỉ trong vài canh giờ đã giết sạch các cao thủ trong phủ nhà ta không sót một ai?”

“Ta e lần này nhà họ Diệp chúng ta phải kết thúc cũng nên.”

Liễu Oanh dường như nghĩ đến một điều gì đó, vội vàng chạy đến trước mặt Huyền Diệu và Mỹ Nhi, hỏi: “Vừa nãy hai đứa có ở trong phòng không?”

“Vừa nãy chúng con đến Thiên Vân Các.”

Diệp Tông hầu như kiệt sức, lão đau khổ đến cùng cực. Cách đây vài canh giờ, cả nhà còn ngồi bên nhau, thế mà bây giờ đã âm dương cách trở.

“Cha ạ, con hiểu ra rồi. Cha đừng buồn. việc cần làm là tìm ra hung thủ, trả thù cho Đại ca và Tam đệ.

Cha thử nghĩ mà xem, tại sao con Huyền Diệu và Mỹ Nhi không sao cả? Vì chúng con ngẫu nhiên có việc rồi ra khỏi phòng, vì thế đã thoát chết.

Hung thủ rất thuộc đường đi lối lại trong phủ Thái úy, con cho rằng hắn vẫn còn ở trong phủ.” Liễu Oanh nói.

Diệp Tông lúc này mới tỉnh táo trở lại.

Liễu Oanh đi đến bên các thi thể, cô nén đau thương, kiểm tra từng thi thể một.

“Cha xem, các vết thương trên người họ hình như do các thứ binh khí khác nhau xâm hại, nhưng thực ra đều là cố ý làm giả. Họ bị giết bởi cùng một người.

Diệp Tông lại thấy kinh ngạc.

Lão vội đứng lên, bước đến bên các xác chết để xem thật kỹ.

Đúng thế. Các vết thương do các binh khí khác nhau gây ra nhưng vẫn có những đặc điểm giống nhau. Con người từng trải chốn sa trường Diệp Tông, chỉ cần nhìn kỹ một chút thì nhận ra ngay.

Chẳng phải hung thủ chưa đủ khôn ngoan.

Mà bởi vì thời gian quá gấp, nên hắn mới sơ hở để lộ thế này.

Lão cau mày, dậm thật mạnh xuống nền nhà, rồi ngẩng đầu đứng dậy nhìn Triệu quân gia, nói: “Đi gọi tất cả người trong phủ Thái úy đến tập trung ở sân trước!”

“Vâng.”

Triệu quân gia tập tễnh bước ra.

“Cha định làm gì ạ?”

“Ta không thể nghĩ ra kẻ nào có thể có bản lĩnh như vậy. Nếu ở phủ Thái úy có cao thủ như thế, tại sao ta lại không biết? Chắc chắn nó vẫn còn trong phủ này, và lát nữa nó sẽ trà trộn trong đám đông.”

Ở sân trước, đèn đuốc sáng rực, chiếu khắp phủ Thái úy.

Diệp Khuynh Thành như một tia chớp xẹt xuống, đổ ngay trên nóc nhà. Dưới sân có đến một hai trăm người, Khuynh Thành bèn vận linh thức, hơi thở của từng người đều lọt vào não bộ của cô.

Đôi mắt Khuynh Thành sáng quắc, lần theo linh thức chỉ dẫn, dõi theo từng người một.

Cô bé bỗng cau mày, bàn tay nắm chặt, lăm lăm: “Lẽ nào là hắn?”

Linh thức của Khuynh Thành không thể cảm nhận về hắn.

Liệu kẻ ấy có thể lợi hại đến đâu?

Lúc đầu, khi mới sở hữu linh thức, Khuynh Thành tưởng rằng hễ mình vận linh thức thì tất cả mọi người sẽ đều trong tầm kiểm soát của mình; về sau mới nhận ra linh thức này thật kỳ lạ, nếu gặp phải người có võ công cao cường hơn mình thì linh thức không có tác dụng nữa.

Xác định rõ mục tiêu rồi, Khuynh Thành nhanh chóng biến khỏi nóc nhà.

Hiện giờ nhà họ Diệp bao người bị giết hại, tâm trạng ông nội đang rất suy sụp, nếu ông đi ứng chiến tất sẽ thua chứ không thể khác. Kẻ kia đang ở trong phủ, hắn có võ công cao hơn cả ông nội và ta, vậy nên thế nào? Ta phải làm gì đây?

Khuynh Thành vừa nghĩ vừa cười bộ Dạ hành y ra.

Khuynh Thành chưa biết rằng, ở tỉnh cầu Lam Từ Tỉnh này, ba vương triều đều cực kỳ sùng bái kiếm, ai ai cũng mơ ước mình sẽ trở thành Kiếm vương.

Họ chia thành ba đẳng cấp là Kiếm sĩ, Kiếm sư và Kiếm vương.

Trong mỗi đẳng cấp lại chia thành ba hạng sơ cấp, trung cấp, cao cấp; ngoài ra còn chia nhóm nội công, ngoại công nữa, tuy nhiên, cho đến nay trên tỉnh cầu này chưa từng xuất hiện một Kiếm sĩ ngoại công nào.

“Tốt rồi!” Trong đầu Khuynh Thành đã phác ra một kế hoạch hoàn chỉnh, cô bé nở nụ cười bí hiểm, rồi để nguyên quần áo cứ thế mà ngủ.

Liễu Oanh chôn cất tất cả mọi người xong xuôi. Sau hai hôm ngắn ngủi, trông bà tiều tụy đi rất nhiều. Phủ Thái úy vốn luôn nhộn nhịp tấp nập, nay trở nên vô cùng lạnh lẽo.

Bà hít sâu một hơi, rồi bước đến cửa phòng Diệp Tông, nhẹ tay gõ cửa. “Thưa Cha?”

“Cửa không khóa, con cứ vào đi!”

Liễu Oanh đẩy cửa bước vào, nói: “Cha vẫn chưa đi ngủ ư?”

“Nhà họ Diệp thành ra như thế này, con bảo cha ngủ sao được?”

“Nhưng cha... ngày mai...”

“Con à, đời cha chưa từng nài xin ai điều gì, nhưng nay cha xin con, dù sao con cũng phải đưa My Nhi và Huyền Diệu đi khỏi đây an toàn.”

“Cha yên tâm, con nhất định sẽ bảo vệ chúng. Chỉ hiếm, cha...”

Diệp Tông bỗng mỉm cười. “Oanh nhi, cha vốn đã già nua sắp chết, chẳng có gì phải buồn. Cha chỉ rất không yên tâm về nhà họ Diệp. Cha sợ kẻ kia sẽ hủy diệt đến cùng.”

“Cha, cha cho rằng gã Hoàng Ngạo đã gây ra ư?”

“Ngoài hắn ra, cha không thể nghĩ ra kẻ thứ hai nào khác. Vừa nãy con đã nhìn mọi người nhà họ Diệp tập trung ở sân trước rồi, trong đó không ai có khả năng như gã cao thủ kia, chỉ trong thời gian ngắn đã tàn sát nhà họ Diệp như vậy.”

“Nhưng cha à... con vẫn cảm thấy chuyện này hết sức lạ lùng.”

“Con à, cha mệt rồi, con lui ra đi.”

“Vâng.”

Liễu Oanh vừa về đến phòng mình thì My Nhi và Huyền Diệu bước lại, hỏi: “Mẹ cả, ngày mai ông nội chúng con sẽ đi thật à?”

“Phải!”

“Thím ơi, ông cháu đang như thế...”

“Thằng tặc ấy thực sự tàn ác, hắn muốn nhà họ Diệp chúng ta từ nay biến mất khỏi mảnh đất này. Huyền Diệu, My Nhi rất sợ phải không? Chỉ e, sau ngày mai, chúng ta cũng không thể thoát chết.”

“Mẹ cả! Huyền Diệu con không sợ. Dù phải chết, con cùng chiến đấu với hắn đến cùng!”

“My Nhi con cũng vậy!”

Liễu Oanh nhẹ nhàng xoa đầu chúng, nói: “Nếu ông nội nghe thấy câu này, ông sẽ rất vui. Các con không hổ danh là con cháu nhà họ Diệp.”

Bà đứng dậy bước đến bên giường, lật gối lấy ra một bộ quần áo đưa cho Hồng Y, nói: “Hồng Y, bộ quần áo này tôi mới thức thâu đêm nay may xong cho Khuynh Thành; cũng chẳng rõ nó có cần mặc không. Cô cứ cầm giúp tôi. Nếu bản mệnh nó vững, không chết, mai kia cô gặp nó thì nói giúp tôi rằng tôi thực lòng xin lỗi nó.”

Liễu Oanh hít sâu một hơi, lau nước mắt, rồi nói tiếp: “Cô hãy đưa Huyền Diệu và My Nhi đi ngay đêm nay, rồi đi tìm Nhị công tử. Nói rằng, nếu có kiếp sau, Liễu Oanh vẫn xin nguyện làm vợ ông ấy.”

“Phu nhân!”

“Mẹ cả!”

“Thím ơi!”

Cả bốn người đều khóc nức nở.

Khuynh Thành phục trên mái nhà nhìn xuống, thấy rõ tất cả, con tim nàng đập nhanh, thốn thốn.

“Thì ra... thì ra mẹ vẫn yêu ta, vẫn quan tâm đến ta.”

Nhìn bộ quần áo trong tay Hồng Y, Khuynh Thành không kìm nổi nước mắt trào ra.

“Thím ạ, My Nhi đã hứa sẽ đưa Khuynh Thành đi cùng, sao thím không cho nó đi cùng chúng cháu?”

Liễu Oanh bỗng òa khóc, nước mắt như mưa, lòng bà đón đau còn hơn cả bị dao cắt từng khúc ruột.

“My Nhi, nó không thể đi cùng mọi người. Nếu nó đi cùng, thì mọi người sẽ không thể đi thoát.”

“Mẹ cả à, chúng con không thể bỏ rơi Khuynh Thành, Huyền Diệu đã hứa sẽ bảo vệ nó. Tại chúng con nên nó bị nhốt ở Thiên Vân Các ngần ấy năm. Mẹ cả hãy để Khuynh Thành đi cùng chúng con.”

“Không thể!”

Liễu Oanh cảm thấy đau xót vô cùng vô tận, bà sắp sửa không kìm nổi nữa, nhưng bà vẫn kiên quyết nói: “Không được!”

“Con xin mẹ cả, con xin mẹ đấy!”

“Thím ơi, nay người nhà họ Diệp sắp chết hết đến nơi, thím đừng tàn nhẫn với Khuynh Thành như thế. Thím ạ, nếu không đưa Khuynh Thành đi thì nó sẽ phải chết, thím hãy cho nó đi cùng chúng cháu đi?”

“Ta đã nói rồi, không được là không được!”

Đôi mắt bà đỏ hoe, nước mắt rơi lã chã.

Đâu phải bà không biết nếu không đưa Khuynh Thành đi thì nó sẽ chết. Nhưng nếu đưa nó đi cùng thì cả hai đứa này cũng đừng hòng được sống.

Liễu Oanh khẳng khái từ chối hai đứa, rồi quay sang nói: “Hồng Y đưa chúng đi đi!”

“Vâng, thưa phu nhân.”

“Thím ơi...”

“Mẹ cả!”

“Đừng khóc nữa. Nếu hai cô cậu thật lòng thương Khuynh Thành thì hãy nghe lời phu nhân, nín đi! Hai cô cậu phải sống và hãy chịu khó luyện võ công để trả thù cho họ.”

Hồng Y an ủi và dẫn hai đứa ra đi.

Liễu Oanh nhìn theo, lòng xót xa vô hạn, bà chạy như điên về phía Thiên Vân Các, rồi quỳ sụp xuống trước sân khóc nức nở: “Khuynh Thành, mẹ có lỗi với con, có lỗi với con! Tám năm, tám năm qua mẹ chưa từng đến thăm con một lần, nhưng mẹ... thực ra mẹ rất... rất thương nhớ con.

Mười ba năm trời mẹ chưa từng dịu dàng với con, nhưng lòng mẹ vẫn nâng niu con như báu vật. Nếu không có cái tình thể hiện giờ thì có lẽ hôm nay mẹ không có can đảm để đến quỳ ở đây!

Khuynh thành, mẹ biết con rất hận mẹ, nhưng vì mẹ chẳng có cách nào khác; Khuynh Thành con hãy yên tâm, sang thế giới kia mẹ sẽ luôn phù hộ cho con, mẹ sẽ gắng hết sức để làm trách nhiệm của một người mẹ.”

Một bóng người nhỏ nhắn từ từ bước lại, rồi đứng im trước mặt Liễu Oanh.

“Mẹ!”

Bóng người bé nhỏ ấy khẽ gọi bà.

Liễu Oanh chậm chậm ngẩng đầu, khuôn mặt đầm lệ nhìn cô bé. Rồi đứng dậy ôm chặt cô bé vào lòng.

“Khuynh Thành, Khuynh Thành, có đúng là con không đấy? Khuynh Thành! Con gái yêu của mẹ, Khuynh Thành! Mẹ xin lỗi con, mẹ xin lỗi con!”

“Mẹ ơi!”

Đôi tay xinh xắn của Khuynh Thành khẽ lau nước mắt trên mặt bà mẹ, nói: “Mẹ ạ, Khuynh Thành hiểu, đều hiểu cả. Mẹ ạ, nhà họ Diệp sẽ không sao hết, mẹ cũng không sao, Khuynh Thành con cũng thế, ông con cũng sẽ không sao cả. Không kẻ nào có thể hại nhà họ Diệp. Không thể!”

Cô bé mạnh mẽ với đôi tay nắm thật chặt, gương mặt rất kiên định.

“Khuynh Thành con đã biết mọi chuyện rồi ư?” Liễu Oanh kinh ngạc nhìn cô con gái.

“Vâng, thưa mẹ, Khuynh Thành đã biết cả rồi. Không chỉ biết chuyện mà con còn biết tên hung thủ tàn sát nhà họ Diệp là ai. Mẹ mau đứng dậy đi!”

Khuynh Thành đỡ Liễu Oanh đứng lên, rồi hít vào một hơi thật sâu, nói: “Nào! Mẹ đi với con!”

Liễu Oanh bỗng đẩy nó ra, lạnh lùng nói: “Người không phải Khuynh Thành của ta. Mau nói đi, người là ai? Người đã làm gì Khuynh Thành rồi?”

Khuynh Thành rất kinh ngạc, nhú mồm, tại sao mình không phải Khuynh Thành?

“Mẹ! Chẳng lẽ mẹ không nhận ra con ư?”

“Người đừng hòng lừa nổi ta! Tuy người rất giống Khuynh Thành của ta nhưng có một điểm người dù muốn bắt chước cũng không thể bắt chước được: Khuynh Thành của ta bẩm sinh đã có mùi lạ, cái mùi ấy có một không hai.”

“Ôi, con tưởng là mẹ nói về gì khác, thì ra là về chuyện đó.” Khuynh Thành nở nụ cười rất tươi, rồi lần trong ngực lấy ra một cái túi thơm, sau đó chấm chất thơm lên vài huyết đạo trên người mình. Mùi khó chịu vốn có của thân thể Khuynh Thành lại tỏa ra như ngày nào.

“Khuynh Thành, con đúng là Khuynh Thành của mẹ ư?”

Vào thời khắc này, Liễu Oanh cảm thấy cái mùi lạ của con gái là mùi dễ chịu nhất trên đời.

Chỉ cần ngửi thấy nó, bà sẽ rất yên lòng.

“Bây giờ mẹ đã tin con là Khuynh Thành rồi chứ?”

“Mẹ không ngờ con có thể phong tỏa được cái mùi ấy.”

“Con chỉ có thể hãm nó trong thời gian ngắn, lâu nhất là một canh giờ.” Khuynh Thành đưa bàn tay bé nhỏ ra nắm tay Liễu Oanh, nói: “Bây giờ mẹ đi theo con.”

Cả hai vào phòng bàn bạc rất lâu, rồi Liễu Oanh mới ra khỏi Thiên Vân Các.

Trong phủ Thái úy. Một đôi mắt ai oán, từ chỗ tối, đang không ngừng dõi theo Liễu Oanh.

Nhếch mép, một nét cười quái dị. Một thân ảnh nháng lên. Tan biến trong phủ Thái úy.

Trong một căn phòng u tối.

Một người đàn ông ăn mặc bộ đồ cẩm lý hoa tử kim ngân, khoác áo choàng lông chồn tuyết, trông cực sang trọng, phong lưu rất mực; ông ta quay lưng về phía người mặc đồ đen – Hắc y nhân.

“Ta nghe nói hình như còn sót ba kẻ chưa chết thì phải?” Giọng ông ta rất có sức hút nhưng lại rất băng giá, không một hơi ấm.

“Bẩm chủ thượng, kế hoạch đêm hôm đó đã tính toán rất chu đáo, nhưng không hiểu sao hai đứa trẻ đó và người phụ nữ lại không ở trong phòng; đến khi tiểu nhân định đi tìm chúng thì kẻ dưới đã phát hiện ra thi thể của chúng.”

Người đàn ông xoay mình lại, đôi mắt hơi lim dim, lông mày rất sắc sảo.

“Đồ rác rưởi! Một chuyện vặt như thế cũng không làm đến nơi.”

Hắc y nhân mặt biến sắc sợ cuồng quýt, nói: “Thưa chúa thượng, mai là ngày Diệp Tông và Hoảng Ngạo quyết chiến. Chắc chắn không một người nào của nhà họ Diệp có thể thoát.” Người đàn ông nhếch mép mỉm cười: “mong sao lần này người sẽ không để ta thất vọng.”

Lúc này gã Hắc y nhân mới thở phào, nói: “Nhưng, bẩm chúa thượng, vẫn còn Diệp Chấn thiên và hai con trai của Diệp Chấn Bắc, Diệp Chấn Nam đang trong quân ngũ.”

“Chuyện đó không cần người quan tâm. Việc của người là thanh toán sạch sẽ bọn người nhà của phủ Thái úy cho ta!”

“Vâng, thưa chúa thượng!”

Hắc y nhân cung kính lui ra.

“Lui ra đi! Ta đang muốn chờ xem Diệp Tông bỏ mạng như thế nào. Ha ha...”

Một bóng đen lướt nhanh như chớp lọt vào phủ Thái úy, đầu ma quỷ thần tiên cũng không hay biết gì. Gã hừ hừ tỏ ý coi thường. Thì ra phủ Thái úy vẫn có tiếng là đáng sợ, chẳng qua cũng chỉ là thế này.

“Ngày mai ta sẽ giết nốt bọn người còn lại, phủ Thái úy sẽ là của ta. Ha ha... ha ha...”

“Chỉ e giấc mơ của người sắp tan thành mây khói!” Từ bên cạnh Diệp Khuynh Thành thong thả bước ra. Cái bóng mảnh khảnh nhỏ nhắn bị ánh trăng chênh chếch kéo ra rất dài, người cô gái không một chút sát khí.

“Ranh con xấu xí, nếu không ló mặt ra thì ta đã quên mất nhà ngươi. Ngươi đã tự tìm đến cái chết, chứ đừng trách ta!”

“Định giết ta ư? Liệu ngươi có xứng không?”

Hắc y nhân bật cười ha hả.

Ngông cuồng, con ranh con này thực quá ư ngông cuồng.

“Các cao thủ của nhà họ Diệp đều bị ta giết sạch rồi, ngươi còn dám nói ta không xứng? Nếu ta muốn, thì ngay Diệp Tông cũng chưa đáng là đối thủ của ta. Đã có người muốn lấy mạng lão ta rồi, ta đâu cần làm cái chuyện đó?”

“Họ, mà gọi là cao thủ ư? Ta e ngươi chưa bao giờ nhìn thấy cao thủ!”

Hắc y nhân chẳng rõ mình nên khóc hay nên cười nữa! Gã nói: “Nếu ta nhớ không nhầm thì ngươi là Diệp Khuynh Thành; có lẽ ngươi chưa biết ta đã là Kiểm sĩ cao cấp, còn Diệp Tông mới chỉ là Kiểm sĩ trung mà thôi.

Trong nhà họ Diệp các ngươi, một kẻ duy nhất đủ sức độ chiều với ta là Diệp Chấn Thiên cha ngươi, nhưng hắn không còn cơ hội nữa, vì chúa thượng của ta đã đi đến quân doanh của hắn.

Hắn sẽ nhanh chóng bỏ mạng. Kể cả hai thằng anh Kiểm sĩ trung cấp của ngươi mà ngươi chưa biết mặt, cũng sẽ chết cùng hắn.”

Dưới ánh trăng chênh chếch, khuôn mặt của Hắc y nhân trông cực nham hiểm, kinh hãi chẳng khác gì ma quỷ.

Khuynh Thành bất giác nắm chặt bàn tay, một con dao găm trời từ ống tay áo ra.

“Để ngươi sống đến lúc này, là một sai lầm của ta.”

Đôi chân vận công lực, cả người Khuynh Thành lao vào Hắc y nhân cực nhanh.

Hắc y nhân cười nhạt khinh khỉnh nhìn đứa bé đang lao đến như điên.

“Ta chẳng thèm giết ngươi làm gì cho bận tay, nhưng ngươi đã muốn chết thì ta chiều ngươi...” Nói chưa dứt lời thì ngực hắn bỗng nhói đau, hắn nhìn con bé đứng trước mặt, không sao tin nổi. Lưỡi dao găm đã cắm sâu vào tim hắn.

Ánh mắt đứa bé lóe sáng: “Triệu quân gia cho rằng ta có xứng không?”

“Sao... lại có thể thế này?”

Rõ ràng con bé đang đứng đây không hề có chút nội công nào, sao nó có thể giết được mình?

Đôi mắt hắn mỗi lúc một mở to, hắn mong con bé sẽ cho hắn lời giải thích hợp lý, nhưng con bé chỉ mỉm cười nhìn hắn, nói: “Ngươi rất muốn biết phải không?”

Hắc y nhân gạt đầu một cách vất vả.

Diệp Khuynh Thành bước đến bên với nụ cười bí hiểm, nói: “Ta không cho ngươi biết đâu!”

“Ngươi...”

“Ngươi đã giết bao người của nhà họ Diệp, nếu được chết như thế này thì ngươi quá dễ chịu. Triệu quân gia, ta sẽ bắt ngươi chết không thể nhắm mắt!”

Khuynh Thành bước đến trước mặt, tay nắm lấy chuôi con dao găm ngoáy một vòng rồi rút ra, về ghê tởm, hắt hắt ra.

Triệu quân gia đổ vật xuống, nằm thẳng cứng.

Với một sát thủ, điều đáng sợ nhất không phải vì kẻ địch mạnh đến đâu, mà là vì chính mình quá tự phụ, tưởng mình sẽ chắc thắng trăm phần trăm; sát thủ ấy sẽ chết vì khinh địch.

Từ cổ chí kim, đã có bao sát thủ rất đẳng cấp rút cuộc mất mạng bởi bàn tay của một người bình thường!

Khuynh Thành khinh bỉ nhìn cái xác Triệu quân gia. Thật tiếc cho Diệp Tông đã hoài công tin hắn.

Khuynh Thành nhìn bầu trời, bây giờ trở về ngủ một giấc vẫn còn kịp.

Ta cần dưỡng thần cho tốt, để ngày mai có tinh lực dồi dào chiến đấu với Hoàng Ngao.

Đặt mình xuống giường, Khuynh Thành lại nhớ đến lời của Triệu quân gia nói hắn là Kiểm sĩ cao cấp, Diệp Tông chỉ là trung cấp. Thế thì, có lẽ bản lĩnh

của Khuynh Thành giờ chắc cũng là kiếm sĩ trung cấp!

Nếu không, cô sao có thể dùng linh thức mà lại không thể soi xét khám phá ra Triệu quân gia? Nếu cùng đẳng cấp với hắn, thì linh thức của Khuynh Thành nhất định phải cảm nhận ra được.

Khuynh Thành vội trở dậy, đi lên tầng ba của Thiên Vân Các. Cô bé nhớ mình đã từng đọc được một cuốn sách viết về nội dung liên quan.

Khuynh Thành mau chóng tìm thấy nó.

Thì ra, trên tinh cầu Lam Từ Tinh này, trong cả ba vương triều Đại Cương, Hoàng Lịch và Tần, đều phân đẳng cấp tu vi võ công gồm Kiếm sĩ, Kiếm sư và Kiếm vương.

Mỗi đẳng cấp lại chia thành sơ, trung và cao cấp, rồi đến Đại viên mãn. Đạt được Đại viên mãn rồi, có thể trở thành người tu chân.

Chỉ hiếm không thấy sách ghi chép cho đến nay tinh cầu Lam Từ Tinh này đã có bao nhiêu nhân vật tu chân.

Nhưng Khuynh Thành biết, nhà họ Diệp đã có một vị tu chân.

Đi đến Đoạn Vĩ Nhai, Diệp Khuynh Thành lập tức choáng ngợp bởi cảnh tượng trước mắt.

Vô số vách đá dựng đứng, chênh chéch, vươn cao chọc trời; vô số đỉnh núi hùng vĩ hiên ngang, ngạo nghễ, lởm chởm nhấp nhô, bất ngờ vươn tận chín tầng mây, mờ màng lúc ẩn lúc hiện, khiến người ta cảm thấy chúng vừa thần bí vừa đẹp mê hồn, vừa thanh cao lại vừa kiêu hãnh.

Chọn được chốn cảnh sắc tuyệt mỹ để cùng sinh tử một phen, thì dù chết cũng có thể hài lòng! Nhìn cảnh vật trước mắt, Khuynh Thành trầm nghĩ vậy.

Trận quyết chiến sinh tử này đã được loan tin khắp vương triều Đại cương.

Có người đã chẳng quản ngại đi suốt ngày đêm đến đây, chỉ vì mong được xem cuộc quyết đấu.

Nên biết rằng ở vương triều Đại Cương này, nhân vật Kiếm sĩ trung cấp đã được coi là rất lợi hại, kẻ dám công khai thách đấu với Diệp Tông, hẳn phải là một nhân vật rất ghê gớm.

Thêm vào đó là vụ việc này xảy ra ở nhà họ Diệp mấy hôm trước, càng khiến mọi người càng thêm hứng thú với sự kiện này.

Một biển người đã đứng trên đỉnh núi.

Họ không ngớt lao xao bàn tán.

“Nghe nói, nhà họ Diệp, hai con trai và cô vợ đều bị một nhân vật bí hiểm giết chết.”

“Nhân vật bí hiểm gì chứ? Hắn là Hoàng Ngao con trai Hoàng Bá Thiên. Lần trước hắn chỉ xuất mấy chiêu đã phạt đứt một cánh tay của Diệp Đô úy. Thật lợi hại!”

Dường như người này vừa nói xong vừa đáp thình thịch.

Hai người đứng bên nguyết anh ta, nói: “Chỉ khoác lác! Cho đến giờ chưa từng nghe nói ai hạ nổi Diệp Thái úy!”

“Ngươi không tin? Thì chúng ta đánh cược xem sao?”

“Ý kiến hay lắm. Chúng ta cá, đại – là Diệp Thái úy thắng, tiểu – là kẻ bí hiểm thắng.”

Đám đông đứng xem, bỗng chốc biến thành sông bạc.

“Tôi đặt đại!”

“Tôi đặt tiểu!”

Khuynh Thành rất vất vả mới chen vào được. Cô lướt nhìn rồi mỉm cười khinh bỉ. Bọn người hèn hạ này, nhà họ Diệp vừa xảy ra chuyện đã đua nhau giấu đồ bình leo rồi.

“Tiểu cô nương cũng đến xem cho vui à? Cô chơi cá cược không?”

“Hôm nay ta không mang theo bạc, chỉ bằng ta đặt thanh kiếm này. Ta cá Thái úy thắng.”

Một người đứng bên kéo tay Khuynh Thành, nói: “Cô bé ơi, tôi thấy thanh kiếm này rất đáng tiền, tôi khuyên cô nên đặt cửa tiểu! Phen này Diệp thái úy chưa chắc đã thắng. Cô chưa nghe nói về nhà họ Diệp à? Phù Thái úy sắp tàn đến nơi.”

Người ấy không ngớt lắc đầu. Khuynh Thành muốn cho hắn một quyền, bàn tay cô đã nắm chặt. Khuynh Thành bỗng bị ai đó kéo lại.

“Khuyhnh Thành!”

“Vú em?”

Khuyhnh Thành rất ngạc nhiên, nói: “Cô đã đưa Huyền Diệu và Mỹ Nhi đi chưa?”

Hồng Y hai hàng nước mắt tuôn trào, nói: “Hồng Y xin lỗi Khuyhnh Thành, xin lỗi nhà họ Diệp.”

“Cô ơi, đã xảy ra chuyện gì thế? Đừng khóc. Cô mau nói đi!”

Khuyhnh Thành kéo Hồng Y đến một chỗ trống trải vắng người.

“Ba chúng tôi đi được nửa đường thì mẹ cháu chạy theo đến nơi, mọi người cùng vào một quán trọ, phu nhân và hai cô cậu ấy vào phòng nghỉ ngơi, tôi xuống tầng dưới bảo nhân viên quán trọ chuẩn bị vài món ngon.

Nhưng nào ngờ, khi tôi bung các đồ ăn lên thì không thấy phu nhân và hai cô cậu đâu nữa. Tôi chạy ra đuổi theo, thì thấy mấy tên mặc đồ đen đã bắt cóc phu nhân và hai cô cậu đưa đi...”

Nghe đến đây Khuyhnh Thành mới thở phào. Miễn là họ còn sống thì cô sẽ có cách cứu họ về.

“Cô Hồng Y đừng lo, chờ ông nội quyết đấu với Hoàng Ngạo xong, chúng ta sẽ đi.”

“Khuyhnh Thành, không kịp nữa rồi! Ngay cả khi tôi quay lại đây, thì bọn chúng đã lôi cả ba người ra ngoại thành phía tây, nói là sẽ chôn sống họ.”

“Gi cơ?”

Khuyhnh Thành bắt giắc nắm chặt hai bàn tay.

“Khuyhnh Thành mau đi xin với ông nội, để ngày mai hãy quyết đấu, để ông đi cứu phu nhân và hai cô cậu ấy trước đã.”

Khuyhnh Thành vừa quay người bước đi thì khắp ngọn núi Đoạn Vĩ Nhai đá cuộn cát bay, cuồng phong nổi lên; đám dân chúng vội vã tránh sang một bên.

“Trời đất ạ! Chỉ là một gã trẻ tuổi, tôi e hấn chán sống rồi thì phải? Tiếc quá, tôi trót đặt cược vào nó!”

“Anh dở hơi hay sao? Trẻ tuổi, chắc gì đã thua? Anh chưa nghe nói hậu sinh khả úy là gì à?”

“Gay thật! Nếu mình đến can ông nội đừng ứng chiến, ông sẽ bị thiên hạ chê cười, như thế còn cay đắng hơn cái chết. Nhưng nếu mình không can ngăn ông...” Khuyhnh Thành đang cân nhắc thì thấy đám đá cuộn cát bay kia dường như trở nên có linh hồn, chúng ngoan ngoãn dần sang hai bên. Diệp Tông từ từ bước lên.

“Ông ơi!”

“Kìa, Khuyhnh Thành!” Hồng Y lập tức níu Khuyhnh Thành lại, bịt mồm cô bé, rồi rỉ tai nói: “Khuyhnh Thành tuyệt đối chớ lên tiếng, kéo lão gia bị phân tâm. Chúng ta nên mau chóng xuống núi đi cứu phu nhân, nếu bị muộn quá e cả ba người sẽ bỏ mạng.”

Khuyhnh Thành đắm đắm nhìn Diệp Tông, đôi mắt cô bé róm lệ. “Ông ơi, ông nhất định phải cầm cự bằng được, chờ Khuyhnh Thành cháu quay lại, ông nhé!” Khuyhnh Thành thầm nói với ông, thầm gọi ông.

Diệp Tông ở ngay trước mặt, ở rất gần, mà cô bé không thể nói với ông một lời.

Rồi cô bé quay đầu, xoay người, kiên định, cùng vú em Hồng Y chạy thật nhanh xuống núi.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Nữ Khuyhnh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 4

Mùa thu luôn đem đến cho người ta cảm giác lạnh lẽo hắt hiu.

Gió nhẹ thổi, lá cây hai bên đường xào xạc rơi xuống.

Một cỗ xe ngựa lọc cọc mãi miết chạy về hướng tây.

Cho đến khi chạy vào một nơi hoang vu giữa vùng rừng núi, nó mới dừng lại.

Một nam giới từ trên xe nhảy xuống, nói với mấy gã Hắc y nhân: “Lôi bọn nó xuống!”

“Vâng!”

Chỉ lát sau cả ba người đang bị trói chặt đã bị lôi xuống.

Gã đàn ông nhăn nhó cười đầy tà ý, ngắm nghía Liễu Oanh từ đầu đến chân. Hắn bỗng đưa tay sờ cảm Liễu Oanh, cười rất dâm dăng: “Thực xứng danh đệ nhất mỹ nhân ở chốn đề đồ.”

“Không được đụng vào thím của ta!”

“Đồ khốn, buông mẹ của ta ra, nếu không ta sẽ giết ngươi!”

Diệp My Nhi và Diệp Huyền Diệu đứng bên quát mắng nhưng cả hai đều không thể vận ra một chút sức lực nào; nếu không, dây thừng này trói hai đứa sao được?

“Ngươi là ai? Chúng ta không oán không thù gì với ngươi, sao ngươi lại bắt cóc chúng ta?” Liễu Oanh tỏ ra hết sức bình tĩnh, ánh mắt sáng quắc nhìn xoáy vào gã.

“Cô muốn biết à? Nể mặt người đẹp, ta cho cô biết vậy! Ta giết các ngươi, thì chủ nhân của ta sẽ rất vui, chủ nhân vui thì tiền đồ của ta rộng mở. Bây giờ cô đã hiểu rồi chứ?”

“Chủ nhân của ngươi là ai?” Liễu Oanh muốn khai thác hắn xem sao.

“Chủ nhân của ta...”

Hắn vừa định nói ra thì một gã Hắc y nhân đứng bên hích nhẹ hắn một cái, nói: “Nhị sư huynh nên thận trọng một chút thì hơn.”

“Thế này vậy, mỹ nhân cứ hầu hạ ta xong, ta sẽ cho biết, được chứ?”

Liễu Oanh nhỏ tới tấp vào mặt hắn, phần nộ mắng chửi: “Đồ hạ lưu, có gan thì bẩm báo họ tên, môn phái cho ta biết, rồi một chọi một giao đấu với ta! Chứ giữ ngón đề tiện ra, thì anh hùng cái gì!”

Gã được gọi là Nhị sư huynh cười tít mắt nhìn Liễu Oanh bằng ánh mắt rất gian; Liễu Oanh mặc áo quần kín mít nhưng hắn dường như đã soi nhìn xuyên khắp thân thể người đẹp rồi. Hắn ấn Liễu Oanh xuống đất, bập miệng vào môi Liễu Oanh, nói: “Bây giờ ta sẽ cho cô biết rõ thế nào mới gọi là đề tiện.”

Xé toang xiêm y của Liễu Oanh, hắn như con chó sói đang đói nhảy bổ vào con mồi.

“Các tiểu sư đệ, ta để lại con nhóc này cho các ngươi, các ngươi hãy hầu hạ nó đến nơi!”

Diệp My Nhi liên tục lùi lại phía sau, kinh hãi nhìn ba tên khốn; Diệp Huyền Diệu vẻ rất mệt nhọc bước lên đứng chắn phía trước mặt My Nhi, nói: “Cút ra, các ngươi tránh ra!”

Gã Hắc y nhân tóm ngay cổ áo Huyền Diệu nhắc bổng lên, nói: “Ranh con, cút sang đây!”

Nói rồi hắn vận sức ném Huyền Diệu sang một bên, Huyền Diệu ngã rầm vào một cái cây, bị cây bật trở lại rồi mới rơi xuống đất rất mạnh.

Vốn dĩ trước đó Huyền Diệu đã bị chúng hạ độc, bây giờ lại bị va đập như thế nên cậu ta ngất xỉu.

Gã nhị sư huynh nhào lên người Liễu Oanh hôn hít một cách thèm khát.

Liễu Oanh nhả tay gã cắn thật mạnh hắn mới chịu dừng lại, đôi mắt gã nhấp nháy ác độc trợn trừng nhìn Liễu Oanh. Rồi gã lần thắt lưng rút ra chiếc roi da bò quát liên hồi vào Liễu Oanh.

Trong chốc lát, làn da trắng ngần của Liễu Oanh bị xé nát bươm cùng với xiêm y toi tả, vô số vết máu rỉ ra khắp người.

“Cắn ta ư? Ta cho mày cắn đây!”

Nhị sư huynh giận dữ quát roi không ngừng không nghỉ, hình như gã đang có một khoái cảm xưa nay chưa từng thấy. Càng nhìn những vết roi tím đỏ trên người nạn nhân, hắn càng sung sướng.

Tên đàn em lúc nãy gọi gã là Nhị sư huynh bước lại gần nắm lấy tay gã, nói: “Nhị sư huynh, không được đánh chết nó, biết đâu chủ nhân vẫn cần dùng đến nó. Huynh chớ quên Diệp Chấn Thiên vẫn còn sống.”

Lúc này tên Nhị sư huynh đành phải thu roi lại, gã đập Liễu Oanh một phát, nói: “Lôi nó lên xe!” Gã quay sang nhìn My Nhi và Huyền Diệu. “Đào hố, chôn hai đứa này đi!”

“Kìa, Nhị sư huynh...”

“Sao? Giờ đây cả nhà họ Diệp đã chết sạch, giữ chúng lại để chúng trở thành hậu họa à? Chôn đi!”

“Vâng!”

Mấy tên kia thao tác rất nhanh, đã đào xong một cái hố lớn, chúng ném Huyền Diệu đang chết ngất xuống, sau đó là My Nhi áo quần nhàu nát đang khóc không thành tiếng, cũng bị ném xuống nốt.

“Nhanh chân nhanh tay lên!”

Gã Nhị sư huynh đứng bên đôn đốc, thấy chúng đã chôn xong Huyền Diệu và My Nhi rồi, gã đứng lên “nắm mồ” giậm chân thật lực: “Chúng mày sướng nhé! Không bị ta ném ra gò phoi xác.”

Gã nhỏ nước bọt, rồi quay người lại nhảy lên xe ngựa, nói: “Đi thôi!”

Bỗng một cơn gió mạnh ập đến khiến cây cối hai bên đường ngã nghiêng chao đảo. Hai con ngựa đang phi nhanh về phía bọn người này.

Cưỡi con ngựa đi đầu là một đứa trẻ chừng mười mấy tuổi. Từ xa bọn họ đã ngửi thấy một thứ mùi thum thum.

“Mùi gì mà thối thế nhỉ?”

“Chịu, không biết.”

Bọn họ vội bịt mũi che miệng, đúng là quá nặng mùi, họ chưa bao giờ ngửi thấy mùi gì thối như thế này.

Nhưng với Liễu Oanh, thì bà phấn chấn như được ngửi mùi quỳnh hương ngọc lộ[1].

[1] Thứ rượu được chưng cất đặc biệt dành cho thần tiên hoặc vua chúa.

“Khuyên Thành! Chính là bọn chúng, bọn chúng đã bắt cóc phu nhân và hai cô cậu ấy!” Hồng Y nói.

Khuyên Thành khẽ nhếch mép, ánh mắt rất coi thường bọn chúng.

“Nhị sư Huynh, hình như... cái mùi này... bốc ra từ con bé ở phía trước.”

Khuyên Thành dần tiến đến gần, mùi khó ngửi lại càng nồng nặc.

Gã Nhị sư huynh nắm chặt nắm đấm, trợn mắt nhìn thật kỹ: “Con ranh ấy thực không đáng sống trên đời làm gì.”

Gã cho xe ngựa dừng lại, rồi nhảy xuống, co chân đá hòn đá bên vệ đường bay về phía con ngựa Khuyên Thành cười.

Khuyên Thành cười khẩy. Muốn giở ngón ám muội đánh lén thì nguoi còn non lắm!

Ngón roi ngựa trong tay Khuyên Thành vung lên, tên Hắc y nhân đứng bên cạnh gã kia ngã vật xuống, lăn đi lộn lại trên mặt đất, hai tay bưng mặt đầm đìa máu me, đau đớn kêu than.

“Ngũ sư đệ, Ngũ sư đệ!”

Gã nhị sư huynh đỡ tên đàn em lên, cố gỡ bàn tay hấn ra. Một mảnh đá cắm ngay vào mắt trái của y, không chệch một ly.

Mảnh đá vẫn nằm trong hốc mắt, máu me không ngớt trào ra; mặt hấn, tay hấn và người hấn dính đầy máu, trông thật khủng khiếp.

Gã Nhị sư huynh không ngờ đứa trẻ ranh kia lại ra tay tàn độc như thế này.

Nhưng, gã còn chưa biết rằng Khuyên Thành ra đòn như vậy đã “nhón tay làm phúc” lắm rồi.

Nếu Khuyên Thành vận công thêm chút nữa, thì mảnh đá sẽ chui rõ sâu, sẽ xuyên qua não rồi chui ra sau gáy kia!

“Mày muốn chết hả?”

Nhị sư huynh nắm chặt tay, hai tên khác cũng ra khỏi xe ngựa sư đệ đứng lên.

Nhị sư huynh vênh vao nhếch mép, ánh mắt độc ác cùng cực.

Hai tay gã tập trung nội lực, cây cối xung quanh bỗng xoay chuyển rào rào, tạo thành một xoáy lốc khổng lồ.

Gã đôi các thế tay, xoáy lốc khổng lồ bỗng biến thành hình cầu.

Rồi gã đẩy hai tay. Hình cầu hùng vĩ với sức mạnh vô song bắn thẳng về phía Khuynh Thành.

Hồng Y kinh hoàng nhìn quả cầu đang bay đến, định tránh nhưng không kịp.

Khuynh Thành trên lưng ngựa, bất động, không may sợ hãi, chỉ “hừ” một tiếng, sắc mặt tỏ ra coi thường. Roi ngựa trong tay bỗng vung lên phạt vào quả cầu, như một nhát kiếm chém thẳng vào nó.

Thời gian dường như ngừng trôi.

Vô số hoa lá chấp chới tung bay khắp bầu trời, còn Khuynh Thành thì đã đứng ngay trước mặt gã Nhị sư huynh, ngọn roi ngựa chẳng khác gì lưỡi kiếm sắc nhọn đang gí vào yết hầu của gã.

Khuynh Thành chỉ cần khẽ vận lực, thì ngọn roi kinh hồn ấy sẽ xuyên thủng yết hầu gã ngay lập tức.

“Yên tâm, ta không giết ngươi đâu. Hãy về báo với chủ nhân ngươi rằng, nếu người nhà họ Diệp gặp chuyện bất trắc gì thì hẳn nên tự chuẩn bị cho mình cỗ quan tài là vừa!”

Khuynh Thành nheo mắt, ánh mắt đầy chết chóc.

“Mau mau cút đi!”

Lúc này gã mới chợt bừng tỉnh, hoàn hồn, vội co chân chạy biến.

Nó là người nhà họ Diệp ư? Nhà họ Diệp mọc ra cao thủ lợi hại như vậy từ khi nào thế này?

Tại sao xưa nay ta chưa từng nghe nói đến?

Võ công của nó hoàn toàn không kém gì Diệp Tông.

Nhưng chiêu thức vừa nãy của nó lại khác với võ công nhà họ Diệp, nó hoàn toàn không có nội lực sao nó có thể lợi hại như vậy?

Rốt cuộc nó là ai?

“Mẹ!”

Nhìn mấy tên khốn sợ ướt cả quần bỏ chạy cả rồi, Khuynh Thành vội nhảy lên xe ngựa.

“Mau... mau cứu Huyền Diệu và My Nhi, mau lên!” Liễu Oanh nói.

Khuynh Thành liền nhảy xuống chạy vọt về phía đám đất vừa mới lấp.

Chỉ một quãng rất ngắn, mà Khuynh Thành cảm thấy bước chân mình sao mà nặng ghê gớm. Đôi tay bé nhỏ không ngót cào bới từng vốc đất vừa mới đắp, thật vất vả.

“Huyền Diệu, My Nhi, anh chị hãy cố gắng chịu đựng, hãy gắng cầm cự bằng được!”

Hồng Y thấy cái xẻng mà bọn người kia vớt lại, ra sức xúc đất, gắng hết sức lực cho từng nhát xẻng.

“Anh Huyền Diệu, chị My Nhi...”

Đôi tay Khuynh Thành cào bới như điên, rất nhanh, đã nhìn thấy tay Huyền Diệu, Khuynh Thành càng hăng hái bới cho thật nhanh.

“Anh Huyền Diệu, Khuynh Thành đến rồi đây! Khuynh Thành đến cứu anh đây! Huyền Diệu anh phải gắng cầm cự, nhất định phải gắng cầm cự! Huyền Diệu, Huyền Diệu!”

“Khuynh Thành, Hồng Y mau đào đi!” Liễu Oanh nói.

Chẳng hiểu sao, Khuynh Thành xưa nay vẫn cứng cỏi là thế, mà lúc này lại yếu mềm, nước mắt không ngớt tuôn rơi.

Nhưng lời nói của Huyền Diệu và My Nhi hôm nào luôn vang bên tai Khuynh Thành.

Hôm đó Huyền Diệu nắm tay Khuynh Thành nói: “Tôi biết, ngày trước tôi lẽ ra không nên nói dối, vu oan cho cô; nhưng hồi đó chúng ta đều còn bé... Cô cứ nhất định nhớ mãi, không thể bỏ qua ư?”

Mặt khác, dù nói gì đi nữa, cô vẫn là người nhà họ Diệp. Khuynh Thành, hãy thu xếp hành lý đi! Rồi tôi sẽ đến đón cô.”

Khuynh Thành nói: “Nếu đưa tôi đi cùng thì hai người không thể đi thoát. Người tôi bốc mùi lạ, lan tỏa rất xa, chỉ e đối phương lần theo chiều gió sẽ tìm thấy chúng ta.”

“Khuynh Thành, chúng tôi đã nghĩ rồi, đã là người của nhà họ Diệp, thì chúng ta có nghĩa vụ bảo vệ lẫn nhau. Cô yên tâm, chúng tôi sẽ giữ an toàn cho cô.”

“Chắc Khuynh Thành chưa biết: đối phương quá mạnh. Cha tôi... cũng suýt bỏ mạng. Ông bị hấn chém lia một cánh tay!”

“Anh Huyền Diệu hãy đưa My Nhi về đi nghĩ đi! Tôi rất tin tưởng ở ông nội của chúng ta.!”

Huyền Diệu ôm My Nhi an ủi, rồi xoa người bước đi. Đi được mấy bước cậu ta dừng lại, ngoảnh nhìn Khuynh Thành, nói: “Khuynh Thành đừng sợ, anh nhất định sẽ bảo vệ em!”

Huyền Diệu! Nếu anh dám nghĩ đến cái chết thì tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho anh! My Nhi cũng thế, nếu chị dám nghĩ đến cái chết, thì tôi sẽ hủy nhan sắc của chị, tôi biết chị yêu cái đẹp!

Huyền Diệu, tôi đã từng hứa. Hôm đó nhìn theo bóng hai người đi xa dần, tôi đã thề rằng “Vì câu nói này của anh, tôi sẽ không để anh phải chết.”

Cho nên anh phải sống bằng được, sống cho khỏe, nếu không... nếu không...

Chưa bao giờ Khuynh Thành cảm thấy lo sợ như lúc này. Khi Khuynh Thành đang rất hoang mang thì thân thể của Huyền Diệu và My Nhi đã hoàn toàn hiện ra trước mắt.

Liễu Oanh vội bước đến bế Huyền Diệu lên, bà quên hẳn các vết thương của mình; bà ngồi thụp xuống đất rồi bắt đầu vận nội lực truyền vào thân thể Huyền Diệu.

Hồng Y cũng bế My Nhi lên, cời áo của mình đắp cho cô bé, rồi lập tức vận công.

Khuynh Thành dường như bị nấu nung hành hạ ghê gớm trong thời gian ngắn ngủi không đầy một khắc vừa qua.

Liễu Oanh từ từ mở mắt, trông bà như người mất hồn, bà đau khổ kêu lên: “Chấn Thiên... thiếp đã gắng hết sức rồi.”

Trước mắt Liễu Oanh bỗng tối sầm, bà lảo ra ngất xỉu.

“Mẹ ơi!” Khuynh Thành vội ôm bà vào lòng, lo lắng nhìn Hồng Y.

“Khuynh Thành...”

“Không Thể... sao có thể như thế được? Không!”

“Khuynh Thành định nói gì với My Nhi thì mau nói đi, cô ấy không còn mấy thời gian nữa đâu.” Hồng Y nói.

My Nhi cố mở mắt nhìn Khuynh Thành, khắp người My Nhi toàn là thương tích, đôi tay trắng ngà cũng bầm dập tím ngắt.

“Khuynh Thành, Huyền Diệu... thế nào rồi?”

“Anh ấy rất ổn.”

“Cô nói dối tôi... Tôi từ bé đã ở bên anh ấy, tôi biết anh ấy đã đi rồi. Tôi có thể cảm nhận được, tôi cũng biết mình sắp đi...”

“Đừng nói linh tinh.” Khuynh Thành cố kìm nước mắt, nắm chặt đôi tay My Nhi. “Chị My Nhi, chị sẽ không sao, em sẽ bảo vệ chị!”

“Khuynh Thành, thím đâu?”

“Bà ấy rất ổn.”

My Nhi khẽ gạt đầu nhìn Khuynh Thành, nói: “Thế thì tôi yên tâm rồi. Khuynh Thành hãy chăm lo cho mình, hãy tự bảo vệ cho tốt... nhà họ Diệp sau này rất cần dựa vào cô thì mới chấn hưng được. Bây giờ tôi... chỉ rất không yên tâm về ông nội... cũng chẳng rõ hiện giờ ông thế nào rồi!” Những giọt nước mắt trào ra, lăn trên má My Nhi rơi xuống.

Ông nội. Nhớ đến ông nội, lòng Khuynh Thành càng rối bời.

Hai tay bỗng nắm chặt, đôi mắt lấp lánh sáng quắc, Khuynh Thành nhảy vọt lên lưng ngựa phóng như bay về phía núi Đoạn Vĩ Nhai.

“Ông ơi, Khuynh Thành đến rồi đây!”

Trên Đoạn vì Nhai, Diệp Tông và Hoàng Ngao đang hỗn chiến toi bời.

Họ tiến đến đâu, nơi ấy đều tan hoang; một số người đứng xem, vì đứng quá gần không kịp tránh, nên đã bị thương.

“Cao thủ xuất chiêu, quả là phi thường!”

“Đúng thế! Được xem trận chiến này, tôi dù chết luôn cũng không tiếc đời nữa.”

Một người khác, vẻ rất căng thẳng: “Anh thử đoán xem, liệu ai sẽ thắng? Nhà cái bảo nên đặt cửa tiểu, đặt một ăn mười; đặt cửa đại thì mua một ăn năm. Tôi thấy ai ai cũng đặt tiểu, chắc gã trẻ tuổi kia sẽ thắng.”

Một người đứng bên nói: “Vi thể anh đặt tiểu chứ gì?”

“Đúng. Một ăn mười!”

“Người là kẻ ăn com nhà vác tù và hàng tổng! Dù thua cá cược, chúng ta cũng không nên ủng hộ người ngoài mới đúng chứ? Diệp Thái úy hết lòng tận trung với vương triều Đại Cương, lại rất quan tâm chăm sóc thường dân chúng ta, miễn giảm sưu thuế, mở võ đường dạy chúng ta rèn luyện thân thể... cái đầu người nghĩ thế nào vậy?”

“Mày là kẻ vô ơn!”

“Sao anh dám mở mồm mắng tôi?”

Người kia còn định mắng nữa, nhưng một người khác đã hích anh ta một cái, nói: “Nhìn kia!”

Hoàng Ngao nhắc bổng tảng đá nặng gần trăm cân định ném vào Diệp Tông. Trước đó Diệp Tông bất cẩn nên đã bị Hoàng Ngao phóng trúng một cước, bị chấn thương bên trong.

Đám đông cảm thấy rất có thể Diệp Tông sẽ bỏ mạng dưới tảng đá khổng lồ này. Nhưng chân ông đạp xuống đất một phát cực mạnh khiến mặt đất ầm ầm rung chuyển rồi tung mình bay lên, lao về phía Hoàng Ngao, hai tay ông chặn đứng tảng đá trong tay anh ta.

Chợt thấy một đứa trẻ, khoảng mười mấy tuổi từ chín tầng không bay vọt ra.

“Ông nội! Cháu đến trợ chiến cho ông đây!”

“Mày muốn chết?”

Thanh loan đao trong tay Hoàng Ngao đã phóng như bay về phía Khuynh Thành. Chỉ thấy cô bé vọt lên cao rồi giẫm chân lên thanh loan đao của Hoàng Ngao, khinh khinh nhìn hấn, châm biếm nói: “Trò vật!”

Thật kinh ngạc!

Đám đông đứng xem, chỉ có thể kinh ngạc rồi lại kinh ngạc.

Ngay Diệp Tông cũng ngây đờ ngạc nhiên.

Nếu là lão, chưa chắc lão có thể chỉ một chiêu không chế được thanh loan đao của Hoàng Ngao một cách ngon lành như vậy.

“Buông tha ông nội ta ngay!”

Con bé ngẩng cao đầu, rất ngạo nghễ nhìn Hoàng Ngao, câu nói như một mệnh lệnh ban ra.

Hoàng Ngao.

Đường đường là Thất điện hạ của vương triều Hoàng Lịch. Năm xưa phụ thân bị Diệp Tông giết, Hoàng Ngao bỏ đi để bảo toàn tính mạng, vương vị bị kẻ khác đoạt mất; nếu không, ngày nay anh ta đang yên vị ngồi trên ngai vàng của vương triều Hoàng Lịch rồi.

Nhưng, không sao, không sao cả.

Chờ khi đã giết được Diệp Tông.

Hắn sẽ trở về lấy lại những thứ thuộc về mình.

Cho nên, con ranh con này ă nói với hấn như vậy, đúng là nó muốn chết!

Hoàng Ngao, một Kiếm sĩ cao cấp sơ kỳ.

So với Kiếm sĩ trung cấp đại viên mãn Diệp Tông, hấn cao hơn một cấp. Cho nên hấn rất tự tin tìm đến để giết Diệp Tông.

Hoàng Ngao dùng linh thức soi con bé trước mặt, không thu được thông tin gì đặc dụng. Và càng không nhận ra nó đã tu luyện đến trình độ nào.

Một kẻ chỉ với một chiêu thức đã giẫm được thanh loan đao của hắn, võ công của kẻ ấy chẳng thua kém Diệp Tông. Có lẽ xấp xỉ Hoàng Ngao cũng nên. Nhưng... kẻ đang đứng trước mặt Hoàng Ngao... vẫn chỉ là một đứa trẻ mười mấy tuổi.

Điều này... đâu có thể như vậy?

Nếu nhà họ Diệp có một thiên tài như thế này, tại sao Hoàng Ngao lại không biết?

Hay là, gã quân gia Triệu Thuần nhà họ Diệp đã lừa dối ta?

Không, hẳn chẳng có lý do gì để lừa dối ta cả.

Cho nên, chỉ có một khả năng duy nhất là con bé này gặp may!

“Này con bé, ta không muốn giết trẻ vị thành niên, kéo sau này thiên hạ sẽ chê cười Hoàng Ngao ta bắt nạt trẻ con.”

“Chớ dài dòng phí lời nữa! Ta chỉ hỏi ngươi một câu: có buông tha hay không?”

Diệp Tông vội bước đến bên Khuyhnh Thành kéo nó lại, nói: “Khuyhnh Thành về đi! Cháu đã quên lời ông dặn dò rồi ư?”

“Lời ông dặn, Khuyhnh Thành xin ghi nhớ. Nhưng lúc này nếu Khuyhnh Thành không cùng ông chiến đấu, chỉ lo mạng sống của mình, thì Khuyhnh Thành đâu xứng đáng để mạng họ Diệp?”

“Khuyhnh Thành! Đúng là ông không nhìn nhầm cháu, nhưng vì nhà họ Diệp, cháu buộc phải đi ngay đi!”

Khuyhnh Thành nhoen cười với Diệp Tông, nói: “Thưa ông, nếu cháu chưa thử giao chiến, thì ông đâu biết cháu không phải đối thủ của hắn?”

“Cháu à, vừa nãy cháu giẫm lên loan đao của hắn, chỉ là gặp may mà thôi. Hãy nghe lời ông, mau đi đi! Đi tìm cha cháu. Rồi luyện võ công thật giỏi để sau này trả thù cho ông cũng chưa muộn.”

Hồng Y đi xe ngựa cũng đã đến Đoạn Vĩ Nhai, cô ta đỡ Liễu Oanh bước lại.

“Cha!”

“Oanh nhi, con... tại sao lại thế này?”

“Thưa cha, đứa con dâu này bất tài, đã không thể bảo vệ được Huyền Diệu và Mỹ Nhi.”

Liễu Oanh quỳ xuống rạp đầu sát đất vái Diệp Tông, rồi đứng dậy, ánh mắt oán hờn nhìn Hoàng Ngao.

“Hôm nay ta phải trả thù cho gần hai chục mạng người nhà họ Diệp! Hoàng Ngao, ta phải giết ngươi!”

Khi Khuyhnh Thành và Diệp Tông chưa kịp phản ứng chạy lại thì Liễu Oanh đã xông vào Hoàng Ngao.

“Lại thêm một đứa muốn chết!”

“Mẹ ơi...”

Khi Khuyhnh Thành định chạy lên phía trước thì cô bé bỗng nhận ra toàn thân mình không thể động đậy nữa.

“Hong Y, mau đưa Khuyhnh Thành chạy đi!”

“Vâng!”

Hồng Y chạy đến, đôi mắt rung lệ, cô ôm thi thể Liễu Oanh lên xe ngựa sau đó bế Khuyhnh Thành lên nôi.

“Ông ơi ông ơi, Khuyhnh Thành không đi, cháu không muốn đi!”

“Khuyhnh Thành hãy nhớ lời ông dặn dò.”

“Ông ơi...”

“Đi!”

Diệp Tông đá một viên đá bắn vào mông con ngựa, viên đá thúc rất mạnh, khiến con ngựa lồng lên phi như bay.

“Ông ơi...”

“Tiểu thư à, còn người là còn tất cả!”

Khuynh Thành, hai mắt đỏ ngầu, đôi bàn tay nắm chặt, cắn phần nhìn gã Hoàng Ngạo.

Sớm muộn gì cũng sẽ có ngày Diệp Khuynh Thành này quay lại tiêu diệt ngươi.

Ta sẽ san phẳng vương triều Hoàng Lịch, trả thù cho mẹ ta, cho ông nội ta, trả thù rửa hận cho mọi người thân của ta.

Cỗ xe ngựa chạy nhanh như bay. Khoảnh khắc cuối cùng mà Khuynh Thành nhìn thấy là, Diệp Tông bị Hoàng Ngạo tấn công dồn xuống vực muôn trượng, thanh loan đao của hắn đang nhắm vào ngực Diệp Tông.

“Ông nội...”

Tiếng kêu khóc thống thiết của đứa cháu gái vang vọng rất lâu trên không trung.

Cỗ xe ngựa vẫn phóng nhanh, Khuynh Thành như người mất hồn, im lặng ngồi trong xe ngựa nhìn thi thể Liễu Oanh, Huyền Diệu và Mỹ nhi.

Vô số hình ảnh ngày trước không ngớt lần lượt hiện lên trong đầu cô bé.

Từ trước đến giờ Khuynh Thành chưa từng biết thế nào là đầm ấm, thế nào là yêu thương, thế nào là hạnh phúc.

Trong thời hiện đại, cô chẳng qua là một sát thủ của đội quân giết thuê, chuyên giết người như giết sâu bọ.

Không ai bận tâm đến sinh tử của Khuynh Thành.

Khi vào phủ Thái úy, cô biến thành một đứa trẻ vừa xấu vừa hôi.

Bị mẹ đẻ ghét bỏ.

Bị các anh chị em xa lánh.

Khuynh Thành luôn bị người ta lạnh nhạt.

Gian nan lắm cô mới được người ta chấp nhận.

Nhưng, tại sao đúng vào lúc này ông trời lại tước đoạt của cô mọi thứ đã có?

Lòng ngổn ngang trăm mối.

Cô vốn là người khô khan ít tình cảm, nhưng không ngờ sau khi có tình cảm rồi thì lại đau khổ thế này.

Cô cũng hiểu rất rõ, quá bi thương sẽ không giải quyết được bất cứ chuyện gì.

Cô tự cho phép mình lúc này phải khóc nên, khóc thật to mới thỏa lòng.

Nhưng cô lại không khóc nổi.

“Vú em!”

“Tiểu thư!” Hồng Y ghì cương ngựa, cỗ xe dần chạy chậm lại.

“Vú em hãy tìm một nơi phong cảnh thật đẹp, để an táng mẹ cháu, Huyền Diệu và Mỹ nhi.”

“Vâng, được!”

Xe ngựa lại phóng như bay. Cuối cùng, hồng Y dừng xe ở chân núi Lạc Hà.

“Mây cuối trời, chiều tàn, tranh tối tranh sáng. Mãn đêm đang buông, núi mờ mờ, suối khe chảy dọc ngang. Côn trùng trên lá cành chớ khóc than đứt ruột. Nhưng trên đường xuống núi, cảnh xuân về dễ chịu lắm thay. Năm xưa bút hoa ca ngợi vu thành[1]. Hồi tưởng ngày xa vắng. Nếu có tình xin hãy thử cười xe tiên, đường về xin hỏi chàng vẫn bình an chăng? Canh khuya dưới hoa sao lạnh lẽo, ta uống say nghiêng ngả...”

[1] Túc thành Quảng Lăng thuộc Giang Tô (Trung Quốc) ngày nay.

Nhìn cảnh đẹp trước mặt, Khuynh Thành bắt giắc nhắm đọc bài từ khúc Giang Thần Tử của Tân Khí Tật[2].

[2] Nhà thơ thời Tống. Từ khúc là thể thơ có thể diễn xướng cùng nhạc đệm.

Lòng thăm nghĩ, chắc hẳn mẹ, My Nhi và Huyền Diệu sẽ hài lòng với tiền cảnh tuyệt mỹ này.

Khuynh Thành hái một bó hoa rừng đặt trước nắm mồ Liễu Oanh, cúi rạp người cung kính vái lạy. Sau đó cô bé đứng lên. Ánh mắt cô hoàn toàn tỉnh táo, dường như tất cả mọi chuyện chưa từng xảy ra.

“Vú em, chúng ta đi đến quần doanh tìm cha cháu!”

Hồng Y cảm thấy cô bé mới 13 tuổi đầu này đã có được những nét trầm tĩnh chín chắn của người lớn rồi.

Xe ngựa mãi miết chạy đến quần doanh ở vùng biên ải. Đồng thời với chuyến đi này của Khuynh Thành, có một người khác cũng đang trên đường tìm đến quần doanh vùng biên ải.

Mục đích của người đó là lấy mạng ba người cuối cùng nhà họ Diệp.

Diệp U Minh nằm ở biên giới giữa vương triều Tấn và vương triều Đại Cương, cũng tức là nằm trên núi Lạc Hà tuyệt đẹp.

Bên trong điện, những làn khói xanh uốn lượn từ từ dâng lên, khiến cung điện này có phần mờ ảo. Nền nhà lát đá bạch ngọc thượng hạng, ánh lên những nét dịu ngọt; cửa sổ ốp gạch sứ xanh điêu khắc, tường bốn bên đều xây bằng đá.

Phía cuối con đường thẳng tắp có các bậc xuống thấp dần, là một quảng trường thênh thang; bên trên đài tế rộng rãi đặt chính giữa là một trụ đá thẳng vút điêu khắc những hoa văn rồng hết sức sinh động, tương ứng với những hoa văn phượng hoàng ở cung điện.

Bên trong cung điện, các thanh xà được làm bằng gỗ đàn hương, treo các khối pha lê ngọc bích làm đèn, rèm được kết bằng ngọc trai, dùng vàng khối để kê chân các cây trụ.

“Sư phụ! Xin Người trả thù cho đệ tử!”

Gã Nhị sư huynh dẫn tên Ngũ sư huynh và hai tên sư đệ kia đang quỳ trong đại điện.

Một ông già tuổi chùng thất thập đang ngồi chính giữa điện. Tuy mái tóc đã bạc phơ nhưng trông lão vẫn rất quắc thước tinh tường, khác xa những ông già ở tuổi bảy mươi.

“Đồ khốn nhà ngươi biết mình đã gây ra tai họa lớn thế nào không?”

“Đệ tử... đệ tử không biết ạ. Đệ tử chỉ vì muốn dốc chút sức lực bé nhỏ vì sư phụ... nào ngờ rốt cuộc lại gặp phải con bé con vừa xấu xí vừa hôi hám. Nó mới hơn chục tuổi đầu, nào ngờ nó lại có võ công cao cường như vậy...”

Lão già sắc mặt trắng bệch, giận dữ đập tay xuống bàn: “Nếu ngươi chẳng phải... thì hôm nay ta không thể không giết ngươi! Ngươi đã gây ra tai họa như thế mà vẫn không biết hối cải!”

“Sư phụ, sư phụ...”

“Trường Ngọc, lui đi! Ngươi nên chịu khó học tập Trường Phong.”

Lão cố nén cơn giận dữ, hất tay xua tên đồ đệ.

Trường Ngọc hậm hực tròn mắt nhìn Trường Phong, rồi quay người bước ra.

Lão già bỗng lại mở miệng: “Đứng lại đã!”

“Sư phụ còn điều gì dặn dò ạ?”

“Ngươi đã gây ra đại họa, ta có thể miễn tội chết cho, nhưng vẫn phải bị trừng phạt. Hãy vào Tĩnh Tự Các ngồi úp mặt vào tường sám hối ba tháng. Nếu ta chưa ban lệnh bãi, cấm ngươi bước ra khỏi các.”

Lão lại nhìn sang Trường Phong, nói: “Ngươi giám sát việc này.”

Trường Ngọc càng âm ức hậm hực. Hôm nay, nếu không phải là do hấn cứ lái nhái trước mặt thì đã giết sạch bọn người kia luôn rồi, như vậy chẳng phải đã không xảy ra chuyện gì hết sao?

Lão già Phùng Đức rất buồn phiền, lão không hiểu tại sao năm xưa lão lại sinh ra thằng con trai nông nổi vụng về như thế này.

Bao nhiêu năm nay nó chưa từng làm nổi một việc gì khiến lão hài lòng cả.

Nó chỉ suốt ngày ghen tỵ, tranh đoạt danh lợi.

Hạng người như nó chẳng những vô tích sự mà còn làm hỏng việc.

Có lẽ phen này ta phải đích thân đi một chuyến. Con bé kia còn sống, sớm hay muộn nó sẽ là mối họa.

Nếu để xảy ra chuyện gì bất trắc, bề trên trách tội, thì lão gánh sao nổi?

“Ra gọi Trường Phong vào đây cho ta!”

“Vâng!”

Lát sau Trường Phong lại trở vào điện.

“Sư phụ!”

“Trường Phong, con bé mà các người chạm trán có gì đặc biệt?”

Trường Phong lòng đầy nghi hoặc nhìn sư phụ Phùng Đức. Lúc này có mặt Nhị sư huynh, sao sư phụ lại không hỏi?

Thấy Trường Phong im lặng, Phùng Đức cười khà khà, nói: “Sư phụ biết Trường Phong người đang nghĩ gì. Tính khí Trường Ngọc, người biết rồi, nó kiêu ngạo tham lam, rất ham danh lợi, lại không biết nén mình. Sư phụ biết chắc chắn nó đã cầu nhàu với người, người nên độ lượng với nó, nhường nhịn nó.”

“Bẩm sư phụ, vừa nãy đệ từ đang nghĩ về hình dạng của con bé kia.”

“Thế ư? Người đã nhớ ra chưa?”

“Dạ! Trên mặt con bé ấy có một vết bớt màu đỏ, to bằng lòng bàn tay; người nó toát ra mùi thum thum có thể ngửi thấy từ rất xa. Nó khoảng 13, 14 tuổi.”

Hắn đã tìm hiểu nhà họ Diệp, thì không thấy có đứa trẻ nào như thế.

“Có biết nó có quan hệ ra sao với nhà họ Diệp không?”

“Điều này thì đồ đệ không biết!”

“Chẳng lẽ nó là...”

“Là gì ạ?”

“Sư phụ đã tra cứu tộc phả nhà họ Diệp, thấy ghi chép rằng Diệp Chấn Thiên có đứa con gái, nhưng nó chẳng may bị chết yểu. Nhằm thời gian, thì đứa con ấy suýt soát tuổi con bé mà người nói. Lẽ nào nó chính là đứa bé chết yểu kia?”

Trường Phong cau mày, nói: “Bẩm sư phụ, đồ đệ ngu muội không sao hiểu được tại sao nhà họ Diệp lại làm như thế?”

Phùng Đức thở dài thườn thượt, nói: “Tại sao họ làm thế thì chúng ta không thể biết, nhưng chúng ta không được coi thường con bé này! Nó có thể đánh các người tan tác, đủ thấy võ công của nó không tầm thường đâu.”

“Sư phụ! Có một điều con thấy rất lạ.”

“Người nói xem?”

“Khi con định ra tay trợ giúp Nhị sư huynh, con dùng linh thức quan sát nó, con đứng rất gần, thế mà hầu như không cảm nhận được gì, không thể biết nó là cao thủ đẳng cấp đến đâu.” Trường Phong nói.

Phùng Đức nghe xong, lão biết rằng chuyện sẽ rắc rối đây.

Ngay tên đồ đệ tâm đắc của lão cũng không cảm nhận ra sự tồn tại của con bé, đủ thấy con bé ấy tu luyện võ công cao đến đâu.

Nhà họ Diệp đã xóa tên nó trong tộc phả, bọn họ định che giấu điều gì?

Thực ra Phùng Đức đâu biết rằng điều đó chẳng có ý nghĩa gì cả.

Chi tiết đó vốn là thế này: Liễu Oanh không muốn thừa nhận Khuynh Thành là con đẻ của bà, Diệp Chấn Thiên không muốn vợ mình bị mọi người chế nhạo vợ mình, nên ông đã lên đến từ đường cầm cuốn tộc phả, xóa tên Khuynh Thành đi, và ghi chú là “đã yểu vong”.

Khuynh Thành trước khi tròn 5 tuổi rất ít lộ mặt ra ngoài; và sau đó lại bị nhốt vào Thiên Vân Các, khiến mọi người dần dần quên nó. Dường như nhà họ Diệp không có một người như thế này.

“Xem ra, nhà họ Diệp đã xuất hiện một nhân tài đặc biệt, nếu không trừ bỏ nó, hậu quả sau này thực không biết sẽ đến đâu. Nên nhớ rằng, trên tinh cầu

Lam Từ tinh này xưa nay chưa từng xuất hiện một ai tuổi còn nhỏ mà đã có trình độ tu vi cao như thế.

Ngươi và Trường Ngọc đều là Kiếm sĩ trung cấp văn kỳ, mà vận linh lực lại không có tác dụng; nếu cứ như ngươi nói thì con bé ấy ít ra đã là một cao thủ Kiếm sĩ cao cấp trở lên rồi. Thực không thể tưởng tượng nổi nữa.”

Ánh mắt lão lóe lên một tia tàn độc. Lão đã hơn 70 tuổi mới tu được đạo hạnh như bây giờ, thế mà một đứa ranh con mới hơn mười tuổi đã sắp ngang tầm lão!

Lão không buồn phiền sao được?

Phùng Đức – Chương môn của U Minh Cung.

Có hàng ngàn đồ đệ, cùng với Đường Môn trở thành hai thế lực hùng mạnh trong vương triều Đại Cương.

Bọn họ không được triều đình dùng, chỉ thích gây ân oán; và một lòng tu luyện để có ngày trở thành bậc tu tiên.

“Trường Phong, ngươi lui ra đi!”

“Vâng, thưa sư phụ!”

Trên tinh cầu Lam Từ Tinh này, chỉ những ai tu chân mới có thể ngự kiếm phi hành, bay lượn khắp cửu thiên, ngao du nơi tận cùng trời đất. Bần lĩnh này người phàm trần không thể có.

Lam Từ Tinh tựa như một quốc gia coi vũ lực là cốt lõi. Ba vương triều hùng mạnh đều có võ công tối cao, mỗi nước cũng đều có người tu tiên của riêng mình. Trong con mắt của người phàm trần, mỗi người tu tiên đều là thần tiên.

Phi kiếm phóng ra có thể lấy đầu người ở xa ngàn dặm, ngự kiếm phi hành có thể bay lượn cửu thiên, lẽ nào chẳng phải tài nghệ của các thần tiên?

Có điều trong các vương thất đang có bao nhiêu cao thủ như thế, cho đến giờ mọi người vẫn không thể biết.

Người tu tiên, vận động bằng thuật ngữ kiếm phi hành xa ngàn vạn dặm tiêu dao khắp nẻo chân trời, khi nổi giận thì rút kiếm lấy đầu người cách xa ngàn dặm, họ dám đấu với thiên địa, với mọi hạng yêu thú.

Cho nên đây cũng là nguyên nhân khiến cho U Minh cung có thể có hàng ngàn đệ tử, và cũng là lý do khiến họ không sợ gì thế lực của triều đình.

Quân doanh nơi biên ải.

Một âm thanh chói gắt vang trên không trung, như muốn xé toang bầu trời.

“Thằng tiểu nhi Diệp Chấn Thiên hãy mau ra đây!”

Phùng Đức. Hắc bào tung bay, đứng trên không trung, ánh mắt lão dường như có thể xuyên không gian soi xét toàn bộ quân doanh.

Khí thế hùng hậu mà Phùng Đức là tâm điểm phủ kín toàn cõi quân doanh biên ải. Bất cứ ai trong quân doanh cũng có cảm giác nặng nề đến nghẹt thở.

Trong chớp mắt, mọi người đều chạy ra ngẩng nhìn Phùng Đức đang đứng trên bầu trời.

Lão đến phen này, một là vâng lệnh chúa thượng đi tàn sát Diệp Chấn Thiên và đội ngũ, hai là vì muốn tìm ra con bé kia để diệt trừ mầm họa.

“Thượng tiên!”

“Trời đất ơi, đúng thượng tiên thật rồi!”

Quân sĩ của quân doanh, cả đời chưa bao giờ nhìn thấy người tu chân.

Nhưng, rất nhanh chóng, ánh mắt của họ đổ dồn về Diệp Chấn Thiên.

“Hay thật! Tướng quân còn quen cả thượng tiên!”

“Không ổn rồi, tại sao vị thượng tiên kia lại...”

“Kia, khẽ thôi! Coi chừng thượng tiên nghe thấy, ngài sẽ nổi giận.”

Diệp Chấn Thiên bình thản ôn hòa bước ra, hai bàn tay bọc lấy nhau, rất nhã nhặn nói: “Tại hạ là Diệp Chấn Thiên, chưa rõ thượng tiên có điều gì dặn dò?”

Phùng Đức nhìn Diệp Chấn Thiên, con người này rất phong độ, tầm tuổi này đã đạt tới Kiếm sĩ cao cấp hậu kỳ, sau khi đạt Kiếm sĩ hậu kỳ đại viên mãn, là có thể trở thành người tu chân chân chính.

“Tiểu nhi Diệp Chấn Thiên! Thượng tiên ta đây hỏi ngươi mấy câu, ngươi phải trả lời cho đúng sự thật.”

“Thượng tiên cứ hỏi, chỉ cần không phải vấn đề liên quan đến giang sơn xã tắc hoặc bí mật quân sự thì tại hạ nhất định sẽ nói hết những điều mình biết.”

“Ta hỏi đây, nhà họ Diệp có một đứa con gái trên mặt có vết bớt đỏ, người có mùi lạ, phải thế không?”

Diệp Chấn Thiên nhú mày, chỉ nói: “Không rõ thượng tiên hỏi chuyện đó để làm gì?”

“Nói vậy, thì đúng là nhà họ Diệp có đứa bé gái như thế rồi. Nó đã ra tay đánh đồ đệ của ta. Thượng tiên ta đây cũng nể nhà họ Diệp rất tận trung, hết lòng với vương triều Đại Cương, ta chỉ cần các người ngoan ngoãn giao nó ra đây thì ta sẽ không truy cứu nữa.”

Vậy là một lần nữa Diệp Chấn Thiên lại bị choáng.

Khuynh Thành đánh đồ đệ ông ta bị thương, đồ đệ của thượng tiên thì ít ra cũng phải là Kiếm sĩ sơ cấp.

Ông bèn cười, nói: “Chỉ e thượng tiên nhầm rồi, nhà tôi có đứa con gái nhỏ nhưng nó không thể có đủ bản lĩnh để đánh nổi đồ đệ của ngài. Đứa bé đó là con gái Diệp Chấn Thiên này, từ nhỏ nó bị nhốt ở Thiên Vân Các, nó chưa từng tập võ.”

“Diệp Chấn Thiên ngươi chớ biện bác. Đã dám làm sao lại không dám thừa nhận? Đó đâu phải phong cách của nhà họ Diệp các người? Nhất là, ngươi đang là một tướng quân!”

Phùng Đức không ngớt áp đảo đối phương.

Diệp Chấn Thiên kính nể ông ta là thượng tiên, và cũng biết rằng nếu khiến ông ta nổi giận thì hậu quả chỉ có thể là chết không toàn thây.

Chuyện ngày trước thì khác, một Kiếm sĩ sơ cấp có thể đủ sức hạ sát một Kiếm sĩ trung cấp; nhưng một Kiếm sĩ cao cấp thì tuyệt đối không thể hạ sát một người tu chân.

Tuy nhiên, vì đứa con gái của mình, ông vẫn đành phải nói: “Thưa thượng tiên, tại hạ không hề nói dối, đúng là nó chưa từng tập võ. Nếu có chẳng, thì chỉ là mọi ngày tại hạ có dạy nó vài chiêu qua loa.

Thượng tiên nói nó đánh bị thương đồ đệ của ngài, thì tại hạ không biết nên cười đồ đệ của ngài quá non kém, hay đúng là con gái tại hạ võ công quá cao?”

“Hỗn xược!”

Đúng như Diệp Chấn Thiên lường trước.

Thượng tiên đã nổi giận.

Cùng với tiếng thét của Phùng Đức, khắp quân doanh bỗng cát cuộn đá bay, tiếng thét gầm vang khiến quân sĩ ai ai cũng thất kinh cơ hồ không thở được nữa.

Tai họ như bị kim đâm thủng màng nhĩ.

“Thằng nhãi Diệp Chấn Thiên nếu vẫn không chịu nộp con bé ấy ra thì chớ trách thượng tiên này không khách khí. Ta sẽ hủy quân doanh của ngươi, ngươi sẽ ăn nói ra sao với bề trên? Ngươi muốn thấy họ Diệp bị chém cả nhà hay ngươi muốn nộp con bé đó ra?”

Đám quân sĩ sợ run như cầy sấy, vội quỳ xuống xin tha cho.

Họ lại nhìn Diệp Chấn Thiên, nói: “Tướng quân, xin ngài hãy cho chúng tôi con đường sống! Chưa giao tranh với quân địch mà chúng tôi đã phải chết, chúng tôi không muốn thế!”

Diệp Chấn Thiên cười nhạt, nói vọng lên: “Thì ra thượng tiên cũng chỉ là hạng người cậy thế hà hiếp người ta! Cứ tưởng đã là thượng tiên thì lượng cả bao dung, nào ngờ...” Ngón từ đầy vẻ khinh miệt, ông cười khẩy.

“Nếu thượng tiên hủy quân doanh này, bản tướng cũng không sợ. Khi hoàng thượng trách tội, bản tướng sẽ có cách tâu trình. Chỉ e lúc đó thượng tiên sẽ khó ăn khó nói đấy!”

Phải! Ông là thượng tiên, nhưng cũng đừng hòng hà hiếp nhau. Tôi có bản lĩnh, vương triều Đại Cương cũng có bản lĩnh; nếu độ công lực thì chưa biết mèo nào đã cắn mìn nào.

Kể từ khi ba vương triều lớn thành lập, ai ai cũng biết mỗi vương triều đều có thượng tiên phù hộ; điều đáng nói là phải xem xem thượng tiên nào lợi hại hơn.

“Tiểu nhi Diệp Chấn Thiên chớ ngông cuồng, có lẽ hôm nay ta phải dạy cho ngươi bài học. Ngươi còn chưa biết thượng tiên ta đây lợi hại đến đâu.”

Mai tóc bạc phơ của lão bỗng bay thốc lên, bộ áo dài màu đen đang mặc cũng tung bay phàn phật; trong chớp mắt không khí dường như bị cô đặc lại. Nhưng điều đáng sợ nhất không phải là luồng khí quá rất mặt mũi, mà là đôi mắt lạnh như băng của Phùng Đức.

“Thượng tiên ta cho ngươi một cơ hội cuối cùng, ngươi có chịu nộp con bé ấy ra hay không?”

Bỗng nhiên, cùng với luồng khí buốt giá của Phùng Đức còn có một thứ mùi thum thum bay đến.

“Mùi gì mà hôi thế?”

Đám quân sĩ quên cả thân thể đang bị đau rát, ai ai cũng đưa tay lên bịt mũi.

Mùi khó chịu từ thân thể Khuynh Thành biến đổi tùy vào tâm trạng và nhiệt lượng trên người cô bé. Ví dụ lúc này Khuynh Thành đang phi ngựa nhanh như bay, mồ hôi và ra đầm đìa, thì mùi ấy sẽ càng nặng, từ rất xa đã có thể ngửi thấy.

“Lão già đang tìm tôi à?”

Khuynh Thành vừa nói vừa phi ngựa đến bên Diệp Chấn Thiên.

Quân sĩ ai nấy đều bịt mũi nhưng với Diệp Chấn Thiên thì mùi này lại là thứ mùi dễ chịu nhất trên đời. Đã tám năm, tám năm trời ông không được ngửi cái mùi này.

Ông không ngờ sẽ có ngày ở chốn quân doanh ông ngửi thấy nó.

“Khuynh Thành!”

“Cha ơi!”

Khuynh Thành đưa mắt cho Diệp Chấn Thiên. Cô bé vẫn chễm chệ ngồi trên lưng ngựa, khinh khinh nhìn Phùng Đức.

“Vậy là con ranh con đã ra rồi!”

“Này lão già, tôi đã lần trốn khi nào? Tự lão tìm không ra tôi thì lại đến tìm cha tôi. Anh hùng gì mà lại thế? Có bản lĩnh thì cứ nhắm vào tôi đây, sao phải đến chỗ cha tôi thì còn ra gì nữa?”

Đám quân sĩ bỗng thấy ớn lạnh. Con bé không biết trời cao đất dày là gì... dám gọi thượng tiên là... lão già, về mặt thì khinh khinh bất cần!

Nó không muốn sống nữa chắc? Nếu nó muốn chết thì cứ việc tự chết đi, chứ đừng chọc tức thượng tiên, khiến bọn họ bị vạ lây.

“Ha ha... ha ha... ha ha ha...”

Phùng Đức đứng giữa lưng chừng trời, cười như điên, cười đến nỗi bọn quân sĩ ai nấy đều sợ thót tim. Họ không biết liệu lát nữa thượng tiên có vung thanh trường kiếm, khiến trời long đất lở, họ sẽ chết oan chết nghiệt hay không.

“Không ngờ ngươi ba tuổi ranh thế kia mà nói năng sắc sảo ra trò! Hãy mau đầu hàng, rồi đi theo thượng tiên ta đây về điện U Minh. Như vậy, ta có thể cân nhắc tha chết cho.”

“Lão già kia chớ hà hiếp nhau quá thế! Lão cho rằng mình có võ công cao, tôi sẽ sợ lão chứ gì? Sao lão không hỏi đồ đệ của mình xem chúng đã làm trò gì? Tôi không lấy mạng của lũ chó ấy, tôi cho chúng về báo tin cho lão. Nếu hôm nay lão không giết nổi tôi thì mai kia tôi sẽ đến san phẳng điện U Minh của lão!”

Huênh hoang. Ngông cuồng.

Chẳng phải Khuynh Thành không hiểu mình chưa phải đối thủ của ông ta; nhưng cũng giống như cô không phải đối thủ của Hoàng Ngạo, nhưng chẳng phải cô đã xuất một chiêu khiến hấn ngẩn người đầy thôi?

Vậy thì Phùng Đức cũng không phải ngoại lệ.

“Được, tự ngươi muốn chết thì ngươi chớ trách thượng tiên này không khách khí với ngươi.”

“Khoan đã!”

“Sao? Thấy sợ rồi à?”

“Tôi muốn có được phúc lợi cho mình, lão già ạ, lão là người nhà trời, đối phó với người phạm trần như tôi có lẽ sẽ dễ như trở bàn tay chứ gì?”

“Đương nhiên rồi!”

“Thế thì chúng ta phân thắng bại chỉ bằng một chiêu được không? Lão xuất một chiêu mà không giết được tôi thì mời lão rút về điện U Minh, không được đến đây làm cản nữa.”

Phùng Đức cười khẩy. Con bé này rất không biết trời cao đất dày ra sao, nó tự cho rằng số mệnh nó có thể được nhận chiêu thứ hai của ta hay sao?

“Được! Cứ thỏa thuận là thế đi! Để tránh sau này thiên hạ chê cười chúa điện U Minh là ta bắt nạt một đứa trẻ con. Nếu ta xuất một chiêu mà người không chết thì từ nay ta quyết không nhúng tay vào các chuyện của nhà họ Diệp nữa.”

Thực ra ông ta là chúa điện U Minh, nhưng cũng là người tu chân tối cao vô thượng, dù ông ta có giết một người phạm trần thì cũng chẳng ai dám xỉ xào một câu.

“Được! Thế thì nhất trí! Nhưng tôi hơi nghi ngờ một lão già gian xảo như ông, cho nên phải viết giấy tờ làm bằng.”

“Được!”

Rất nhanh chóng, tờ giấy cam đoan được viết xong, Phùng Đức phát ống tay áo, tờ giấy đã nằm trong tay Khuynh thành. Chẳng cần nói gì khác, riêng động tác phát tay áo ấy đã khiến mọi người kinh ngạc tròn tròn mắt.

Khuynh Thành cười thỏa mãn, nói: “Lão già ra tay đi!”

Đối phó với đứa trẻ con như Khuynh Thành, Phùng Đức đương nhiên không dùng đến tiên khí. Ông ta tìm trong cái nhẫn không gian lấy ra một thanh kiếm rất bình thường, rồi phát tay áo thụng một vòng, thanh kiếm đã lao thẳng về phía Khuynh Thành.

Một bên là người phạm trần, một bên là thượng tiên, dường như chẳng thể trông đợi gì khác.

Nhưng. Đùng thế. Nhưng, đối diện với Khuynh Thành – đứa trẻ vừa xấu xí vừa bốc mùi – thì thanh kiếm ấy lại bị Khuynh Thành giẫm dưới chân. Tuy nhiên, Khuynh Thành cũng bị nó tác động mạnh, bị trượt lùi về phía sau dăm bảy thước mới hãm lại được.

Nhưng Khuynh Thành đã thắng. Cô bé mỉm cười vẻ coi thường, chậm rãi nói: “Lão già đã thua rồi!”

Sao lại thế... sao lại có thể như thế được?

Ông ta đã dùng tiên thức quan sát một lượt, con bé này không hề có bất cứ chút nội công nào chứ đừng nói là cao thủ gì gì. Ngay Kiếm sĩ sơ cấp nó cũng không đáng!

Sao nó có thể giẫm lên phi kiếm của ông ta?

Thấy Khuynh Thành chẳng tốn chút sức lực nào mà có thể giẫm lên phi kiếm, ông ta rất băn khoăn. Lẽ nào... lẽ nào nó là một người tu chân còn lợi hại hơn cả ông, nó đã giấu nhem thực lực của mình?

Tiên thức của ông ta không thể cảm nhận điều gì về ai đó, chỉ duy nhất một khả năng là người ấy có công lực cao hơn.

Biết thời thế, ấy là tuấn kiệt. Điều này Phùng Đức hiểu rất rõ.

Trên tinh cầu Lam Từ Tinh này, mặc kệ tuổi tác, danh phận, chủng tộc ra sao, ai có võ công cao hơn, người ấy là chúa tể.

Ông ta đã trải bao gian nan mới tu được đạo hạnh như ngày nay, ông không muốn bị mất trắng trong chốc lát.

Từ trên không trung, ông ta bay xuống đỗ trước mặt Khuynh Thành, quỳ xuống nói rất cung kính: “Phùng Đức xin chào thượng tiên.”

Điều này thì Khuynh Thành hoàn toàn không ngờ.

Ông ta... ông ta lại quỳ xuống... và còn gọi mình là... thượng tiên!

Trời đất ạ!

Chẳng qua Khuynh Thành chỉ gắn một miếng nam châm to dưới chân mình mà thôi! Khuynh Thành suýt nữa phì cười.

Tuy nhiên lúc này Khuynh Thành cũng hú vía, suýt chết. Vỗ vừa nãy cô bé đã liều đánh cược bằng tính mạng mình.

Nếu Phùng Đức tung ra vũ khí khác chứ không phải thanh kiếm kia thì lúc này Khuynh Thành đã phải xuống âm phủ trình diện Diêm vương rồi.

Nhưng, Khuynh Thành vẫn cần diễn cho màn kịch giống như thật.

Khuynh Thành lạnh lùng nhìn Phùng Đức, cố làm ra vẻ thâm trầm, nói: “Phùng Đức thật to gan! Lão không những không dạy bảo đồ đệ đến nơi đến chốn, lại còn nổi giảo cho giặc! Lão có biết tội mình ra sao không?”

Phùng Đức sợ hãi, mặt xám như tro bếp, vội nói: “Phùng Đức biết rồi rồi. Xin thượng tiên nhón tay làm phúc, Phùng Đức từ nay sẽ sám hối, sửa sai.”

Chẳng phải Khuynh Thành không muốn giết lão.

Đề lão sống, sau này lão sẽ gây cho Khuynh Thành bao rắc rối không cần thiết.

Nhưng lúc này Khuynh Thành chưa đủ mạnh, cô chưa nắm chắc trăm phần trăm mình sẽ hạ gục Phùng Đức chỉ bằng một chiêu.

Nhưng vì không muốn để lộ chân tướng, Khuynh Thành đành tạm tha cho lão vậy.

“Được! Ta cho lão một cơ hội để sửa chữa lỗi lầm. Nếu lại để cho ta biết lão vẫn nổi giảo cho giặc, thì lão chó trách thượng tiên ta đây không khách khí.”

Khuynh thành mới 13 tuổi đầu nhưng nói năng đàng hoàng đầu ra đầy, ngay Diệp Chấn Thiên đứng bên cũng ngẩn người kinh ngạc.

“Cảm ơn thượng tiên, cảm ơn thượng tiên!”

“Sao chưa mau rút đi!”

“Vâng, vâng, vâng!”

Phùng Đức kinh sợ tái mặt, đứng lên lật mình bay vút lên không trung, ngự kiếm phi hành, mắt nhắm mắt tịt nơi chân trời.

Đám binh sĩ bằng như vừa tỉnh giấc mộng, giấc mộng khiến họ kinh hồn bạt vía.

“Khuynh Thành, con...”

Lúc này Khuynh Thành mới phì cười, nói: “Cha ạ, con lừa lão ta đấy! Chứ con đâu có lợi hại đến thế!”

“Gi vậy?”

Diệp Chấn Thiên dường như không dám tin ở tai mình nữa. Rõ ràng là vừa nãy ông nhìn thấy Khuynh Thành bay lên trên không trung, khề nghiêng người rồi găm lên phi kiếm của Phùng Đức phóng đến, như thế... sao lại nói là lừa người ta?”

“Khuynh Thành, có phải con gặp được một cao nhân nào đó, rồi được truyền công lực không?”

Khuynh Thành thấy Diệp Chấn Thiên chưa tin, cô cũng không giải thích gì thêm nữa. Cứ để ông nghĩ thế cũng tốt. Ít ra sau này có ai định hại nhà họ Diệp thì họ cũng phải kiêng nể nữ thượng tiên Khuynh Thành này.

Và dù có chạm trán cao thủ thứ thiệt, thì bọn họ chỉ nhằm vào Khuynh Thành này mà thôi. Vì Diệp Chấn Thiên chỉ là hạng tầm tầm, chẳng bỏ để họ ra tay.

Như thế, Diệp Chấn Thiên sẽ được an toàn.

Khuynh Thành nghĩ vậy, nên không nói gì thêm nữa, chỉ mỉm cười bí hiểm, nụ cười ấy khiến Diệp Chấn Thiên càng tin là thật.

“Khuynh Thành, sao con lại chạy đến biên ải này? Thời hạn mười một năm vẫn chưa hết kia mà?”

Đôi mắt Khuynh Thành bỗng đỏ hoe, cô bé gục đầu vào ngực Diệp Chấn Thiên, nói: “Cha ơi, người nhà ta bị giết hết rồi, cả ông nội và mẹ con cũng đã chết. Phủ Thái úy hiện giờ chẳng còn người nhà họ Diệp nữa”

“Gi thế? Con nói gì thế?” Diệp Chấn Thiên kinh ngạc nhìn đứa con gái. “Khuynh thành, con nói lại đi, con nói lại xem!”

“Cha hãy bình tĩnh...”

“Không, không thể có chuyện đó. Tuyệt đối không thể có chuyện đó. Kẻ nào to gan như thế, dám ra tay với nhà họ Diệp? Chúng không muốn sống nữa hay sao? Khuynh Thành, con nói dối cha, con nói dối phải không?”

Diệp Chấn Thiên dường như sắp sụp đổ nát tan. Đi xa tám năm, tám năm trời ông huấn luyện quân sĩ, bảo vệ đất nước.

Tám năm đổ máu chiến đấu gian khổ, đã tiêu diệt được lũ tặc phi, nay có thể trở về cố hương.

Thế mà lúc này Khuynh Thành lại nói với ông rằng cả nhà họ Diệp đã chết hết.

Đâu có chuyện như thế được?

“Khuynh Thành, con nên biết, phủ Thái úy đã tồn tại từ ngày vương triều Đại Cương thành lập, địa vị của phủ Thái úy trong vương triều Đại Cương chưa bao giờ bị ai hoài nghi, đâu có thể có chuyện cả nhà họ Diệp bị chết hết? Con nên biết bất cứ ai trong nhà họ Diệp cũng đều là cao thủ, muốn sát hại nhà họ Diệp đâu có dễ?”

Đúng thế, nhà họ Diệp ai ai cũng là cao thủ, cho nên Triệu quân gia mới mất hơn hai chục năm trong phủ Thái úy để giành được sự tín nhiệm.

Hắn nằm vùng để chờ thời cơ thanh toán cả nhà họ Diệp.

Rồi thời cơ ấy cũng đã đến.

Hoàng Ngao tìm đến nhà này.

Cho nên Triệu quân gia nắm lấy cơ hội, nhân khi mọi người đang buồn phiền lo lắng, dường như không hề có tâm lý phòng bị, thì hấn vào từng phòng để sát hại tất cả.

“Cha nghe con nói đã...”

“Không, cha không nghe, cha không nghe!”

Diệp Bái và Diệp Thành đang rất phấn khởi, xách vỏ rượu bước đến quân trưởng. Họ không ngờ hơn chục năm chưa trở về, nhà họ Diệp đã xuất hiện cô em lợi hại như vậy.

“Nhị bá! Tôi nay chúng ta phải ăn mừng thật to mới được! Không ngờ cô em Khuynh Thành mà Nhị bá vẫn nhắc đến, lại tài ba như vậy!”

“Đúng thế. Nhị thúc ạ, nhà họ Diệp chúng ta đã xuất hiện một người tu chân. Nhà họ Diệp sẽ ngày càng hùng mạnh. Có lẽ khắp vương triều Đại Cương sẽ không có ai dám trêu vào nhà ta.”

Cả hai nói nói cười cười bước vào trong trướng. Họ hoàn toàn không chú ý đến vẻ mặt rất không bình thường của Diệp Chấn Thiên. Nói một hồi, mà không thấy ai đáp lời hay hưởng ứng, lúc này họ mới nhận ra bầu không khí ở trong này thật lạ lùng.

“Khuynh Thành, có chuyện gì vậy? Rất hiếm khi thấy tâm trạng Nhị thúc như thế này.”

“Chắc không phải Khuynh Thành vừa to tiếng với Nhị bá đấy chứ?”

Hồng Y đỡ lấy vỏ rượu trong tay họ, đặt xuống rồi chếp miệng nói: “Người ở phủ Thái úy đã bị giết chết hết, chỉ còn sót Khuynh Thành.”

Sét đánh giữa trời quang!

Đúng là sét đánh giữa trời quang!

“Hong Y, cô nói gì? Cô nói lại xem?” Diệp Bái sững sờ nắm chặt cánh tay Hồng Y.

Diệp Thành cũng choáng váng, anh ta bước đến trước mặt Diệp Chấn Thiên, nói: “Có đúng thế thật không, Nhị thúc?”

Nhìn vẻ mặt đau khổ cực độ của Diệp Chấn Thiên, anh ta đã hiểu.

Đôi mắt nhòa lệ, anh ta quay sang Khuynh Thành nói: “Cô là thượng tiên kia mà, tại sao nhà họ Diệp đều chết sạch? Cô là thượng tiên kia mà, sao cô không cứu họ?”

“Em...”

“Hay là tại vì cô hồi nhỏ không được họ thích, cho nên thấy họ chết mà cô không thêm cứu nữa, phải không?”

Diệp Thành tóm chặt đôi vai bé nhỏ của Khuynh Thành, hét to: “Khuynh Thành, ngươi không xứng đáng mang họ Diệp, ta khinh bỉ ngươi! Cho đến chết ta cũng không thể tha thứ cho ngươi! Hãy cắt đi, cắt đi! Ta không muốn nhìn mặt ngươi nữa! Cút đi, thượng tiên ạ!”

Hồng Y nước mắt đầm đìa, bước đến cho Diệp Thành một cái tát vào mặt. “Cậu có tư cách gì mà mắng mỏ cô ấy? Cậu có biết Khuynh Thành đã làm những gì cho nhà họ Diệp không?”

Chính cô ấy đã giết Triệu quân gia để trả thù cho cha mẹ cậu, chính cô ấy đã dạy cho Phùng Đức một bài học, nên mới bảo vệ được tính mạng cho các cậu. Cậu cho rằng Khuynh Thành không muốn cứu người nhà mình hay sao?

Cô ấy đã một mình chạy đến núi Đoạn Vĩ Nhai, nhằm quyết chiến sinh tử với Hoàng Ngao. Nếu có thể, thì cô ấy dám chết thay tất cả mọi người. Sao cậu lại mắng nhiếc cô ấy?”

Diệp Bái lúc này cũng đã bình tĩnh lại, anh ta lẩm bẩm nói: “Hoàng Ngao? Có phải hắn là con trai của Hoàng Bá Thiên không?”

“Đúng! Hắn chính là con trai Hoàng Bá Thiên.” Diệp Chấn Thiên nói. Tay ông đưa lên đầu giật giật mái tóc bạc, phát ra những tiếng “cục cục”.

Diệp Bái có vẻ như nghĩ ra điều gì đó, anh ta vội hỏi: “Khuynh Thành, cô khẳng định rằng Triệu quân gia đã giết cha mẹ tôi, đúng không?”

“Anh ngờ rằng em bịa chuyện hay sao?”

“Không, tôi không có ý đó. Tôi chỉ đang nghĩ tại sao hấn phải làm thế? Hình như hấn chẳng liên quan gì đến Hoàng Ngao cả?”

Diệp Bái vốn hay suy nghĩ cặn kẽ. Còn Khuynh Thành, vốn là một sát thủ chuyên nghiệp, sát thủ số một trong đội quân giết thuê, lẽ nào cô không nghĩ đến điều này?

“Trước khi giết Triệu quân gia, em đã bí mật theo dõi hấn rồi. Hấn đang làm việc cho một kẻ bí hiểm, nhưng kẻ đó hoàn toàn không phải Hoàng Ngao. Cho đến giờ em vẫn chưa có thì giờ để điều tra về kẻ bí hiểm đó, nhưng nên nhận xét rằng, có thể khiến một Kiếm sĩ cao cấp giúp việc cho mình, thì kẻ đó không hề đơn giản đâu.”

Hình như Diệp Thành đã nhận ra hành vi quá khích của mình vừa nãy, anh ta ngượng ngịu bước lại nói: “Xin lỗi Khuynh Thành. Tôi xưa nay thẳng tính, mau miệng, nghĩ sao nói vậy, cho nên...”

“Không sao! Em đâu có thể giận gì anh. Nếu em là anh thì em cũng bị kích động như thế.”

Rồi Khuynh Thành nhìn sang Diệp Chấn Thiên, nói: “Cha ạ! Ông nội con trước khi quyết đấu với Hoàng Ngao, ông đã đến Thiên Vân Các thăm con. Và bảo con ra biên ải tìm cha, nhấn rằng cha nhất định phải chấn hưng phủ Thái úy.”

Chấn hưng phủ Thái úy là đương nhiên.

Trả thù cho Diệp Tông, cũng là đương nhiên.

Chỉ hiềm, hiện nay uy lực của họ đang quá yếu.

Diệp Chấn Thiên do dự một lúc, rồi nói với Diệp Bái: “Ngày mai cháu Diệp Bái đưa Diệp Thành và Diệp Khuynh Thành đi tìm lão tổ tông, trước mắt, mấy anh em tạm đến chỗ Lão tổ tông, đóng cửa tu luyện một thời gian. Chúng ta cần nâng cao thực lực. Mặt khác, nếu xảy ra chuyện gì bất trắc thì nhà họ Diệp chúng ta vẫn còn người kế tục.”

Khuynh Thành biết cha mình đang nghĩ gì: ông đang muốn một mình đi tìm Hoàng Ngao để trả thù.

Nhưng, Hoàng Ngao có công lực như thế, Diệp Chấn Thiên chưa chắc đã là đối thủ của hấn.

Cho nên, “thượng tiên” Khuynh Thành này đâu có thể đứng nhìn một người có võ công thấp hơn cô đi vào chỗ chết?

“Cha ạ, ngày mai cha đi cùng hai anh con, con ở lại giúp cha coi sóc quân doanh; con cho rằng có mặt con ở đây thì không ai dám tùy tiện làm bừa.”

“Không được, Khuynh Thành! Con là niềm hy vọng duy nhất của nhà họ Diệp, cha không thể mạo hiểm làm thế.”

Khuynh Thành mỉm cười với ông, nói: “Cha đừng quên con là thượng tiên; ngay Phùng Đức còn phải sợ con thì còn ai dám liều mạng chạy đến đây làm cản?”

Cho nên cha cứ yên tâm mà đi cùng hai anh ấy! con xin lo tất cả các việc ở đây. Khi rồi rảnh con vẫn sẽ dụng công tu luyện thêm. Cha yên tâm đi!”

Diệp Bái và Diệp Thành đều cảm thấy Khuynh Thành nói rất có lý, bèn bước đến khuyên Diệp Chấn Thiên: “Nhị thúc à, cháu thấy Khuynh Thành nói rất đúng, chỉ bằng để Khuynh Thành ở lại vẫn hơn.

Chú cháu mình đi tìm Lão tổ tông, rồi dốc lòng tu luyện, cháu tin rằng Nhị thúc được Lão tổ tông chỉ bảo thì sẽ nhanh chóng công phá được cửa ải Kiếm sĩ đại viên mãn, trở thành người tu tiên thật sự.

Như thế, nhà họ Diệp chúng ta lại có thêm một vị tu tiên nữa, thực lực của nhà ta sẽ mạnh lên. Gã Hoàng Ngao dám công nhiên đến khiêu chiến chúng tổ hấn đã có đầy đủ bản lĩnh và nền tảng, nếu không hấn đâu dám hỗn láo như vậy!”

“Đúng thế cha ạ, anh Diệp Bái nói đúng. Cha cứ yên tâm đi cùng hai anh ấy. Ở đây đã có con. Tục ngữ nói: Quân tử báo thù – mười năm chưa muộn, cha cứ tạm thời để cho gã Hoàng Ngao huênh hoang ít lâu nữa cũng được.”

“Nhưng...”

“Thưa Nhị công tử, xin đừng do dự nữa. Ông hãy đi cùng các cậu ấy đi. Hồng Y này sẽ chăm sóc Khuynh Thành chu đáo.”

Thấy Hồng Y nói thế, Diệp Chấn Thiên đành miễn cưỡng nghe theo.

Hôm sau tiễn Diệp Chấn Thiên, Diệp Bái và Diệp Thành lên đường rồi, Khuynh Thành mới thở phào nhẹ nhõm. Ngồi trên ghế ngã lại, thật là hủ vía, nếu cô bị lộ chân tướng, thì e nhà họ Diệp không còn một ai sống sót nữa.

Cũng may, họ đã đi cả rồi, tiếp theo đến lượt cô, cô cần chuyên cần tu luyện, nâng cao trình độ võ công.

Mong sao lão Phùng Đức chưa sớm phát hiện ra cô đã lừa hấn. Nếu không, có lẽ cô khó mà có cơ hội sống sót một lần nữa.

Còn về Hoàng Ngao, Khuynh Thành đoán rằng hắn sẽ dốc toàn lực truy tìm người nhà họ Diệp còn sót, nhờ có tận gốc, để tuyệt diệt mối lo về sau.

Cho nên, Khuynh Thành không được phép chậm trễ.

Tạm chưa bàn đến Phùng Đức.

Ít ra cũng phải đối phó xong Hoàng Ngao đã.

Hồng Y bung trà đến trước mặt Khuynh Thành, ánh mắt xót thương, nói: “Tiểu thư tội gì phải khổ thế này?”

Khuynh Thành mỉm cười như không, đáp: “Vú em à, đây là điều duy nhất cháu có thể làm cho nhà họ Diệp.”

“Nhưng...”

“Vú em không thể hiểu những việc này có ý nghĩa ra sao với Khuynh Thành.”

Cô bé không thể kể với Hồng Y về quá khứ của mình. Sở dĩ cô buộc phải bảo vệ cái gia đình này vì cô đã mất mát quá nhiều rồi, cô không thể lại mất thêm Diệp Chấn Thiên.

Giờ đây, điều mà cô cần nhất là phải gấp rút rèn luyện.

Chỉ khi nào đủ mạnh thì mình mới có thể bảo vệ những người xung quanh, và, có thể thì mình mới được sống tốt hơn.

Trong cung điện hùng vĩ thênh thang.

Phùng Đức ngồi trên ghế, lão đang điên đầu. Lão không ngờ hôm nay không những không giết nổi đối phương, lại còn bị ăn quả đắng, mất hết cả thể diện.

“Con ranh con, ta không thể tha cho ngươi.”

Phùng Đức nắm chặt nắm đấm, tức lộn ruột lộn gan.

“Sư phụ! Chúa thượng đến ạ.” Trường Phong vội vã bước vào.

“Chúa thượng?” Phùng Đức bỗng nảy ra một kẻ, lão nở nụ cười rất gian. “Nào, ra nghênh đón chúa thượng.”

Nhân vật lớn này mặc bộ đồ gấm sắc sỡ, trên vạt áo thêu một cảnh trúc màu lục sẫm, mái tóc đen buông xõa trên vai, khuôn mặt trắng trẻo như bạch ngọc, đôi mắt đen láy. Đúng là một trang nam nhi khôi ngô bậc nhất, rất đáng cấp.

Nhưng không hiểu tại sao nhân vật này lại cho người ta một cảm giác kinh sợ đến rùng mình.

“Chúa thượng!”

Nhân vật trẻ tuổi khẽ gật đầu.

Rồi bước thẳng vào đại điện. Bọn Phùng Đức bước theo sau.

Việc ta dặn dò, làm không xong chứ gì?”

“Bẩm chúa thượng, vì gặp phải chút phiền hà nho nhỏ ạ.”

“Đồ bỏ đi! Ngươi là một người tu chân, một Kiếm sư sơ cấp, sao không chế ngự nổi lũ rác rưởi ấy?”

“Dạ... có lẽ chúa thượng chưa biết: nhà họ Diệp có một thượng tiên, công lực người ấy cao hơn tại hạ.”

Chúa thượng có phần ngạc nhiên liếc nhìn Phùng Đức, rồi hỏi có phần nghi hoặc: “Thế ư? Thượng tiên? Võ công cao hơn ngươi?”

“Đúng thế. Thật khó bề tưởng tượng. Đứa thiếu niên ấy chẳng có gì đáng nhìn, nó vừa xấu xí lại vừa hơi hám, nhưng võ công của nó cao thâm khó lường. Tại hạ đoán rằng nó chút ít cũng phải là Kiếm sư trung cấp.”

“Kiếm sư trung cấp?” Cặp lông mày của chúa thượng càng nhíu lại sát hơn. “Xem ra, ta phải đích thân đi một chuyến mới được.”

“Nếu thế, xin chúa thượng phải hết sức cẩn thận. Đứa trẻ ấy rất ranh ma tinh quái.”

“Thế thì... ta lại càng có hứng thú đi gặp nó. Người nhà họ Diệp phải chết bằng hết, nếu không, lão già kia đâu có thể lộ mặt ra? Ngày nào lão ta chưa lộ diện thì nghiệp lớn của ta còn bị trở ngại ngày ấy.”

Lúc này Phùng Đức mới hiểu ra. Bấy lâu nay lão không dám hỏi tại sao cần thiết tiêu diệt cả nhà họ Diệp.

Nay lão đã hiểu rõ, những việc chúa thượng muốn làm đều nhằm dụ nhân vật tu chân bí hiểm là Lão tổ tông nhà họ Diệp lộ diện.

Tám trăm năm qua, người ấy đã tu luyện đến trình độ nào, lợi hại đến đâu?

Và nếu người ấy đã phi thăng lên tiên giới, thì rất cả chẳng phải là phí hoài sức lực vô ích sao?

Nhưng nếu người ấy chưa phi thăng, thì liệu chúa thượng có thể nắm chắc mấy phần sẽ đánh bại người ấy?

Lúc này Phùng Đức càng nhìn người đàn ông trẻ tuổi này càng thấy ông ta thâm thúy hết sức khó lường.

“Người của Đường Môn hiện giờ có động tĩnh gì không?”

“Bẩm chúa thượng, bên Đường Môn vẫn bình thường như mọi ngày.”

Chúa thượng nhếch mép cười châm biếm, nói: “Xem ra, Đường Môn cũng chỉ đến thế mà thôi. Họ thân với Diệp Tông là thế, nhưng vào lúc hệ trọng thì lại không có chút động tĩnh gì.”

“Bẩm chúa thượng, chỉ e bên trong có chuyện thâm thúy gì đó?”

“Người hãy theo dõi chặt người của Đường Môn, hề thấy có bất cứ hành động gì thì bẩm báo ta ngay!”

“Vâng!”

Người trẻ tuổi ấy phát ống tay áo rồi xoay người đi ra.

Người ấy chính là Lương vương điện hạ của vương triều Tấn, tên là Tiêu Phong, Kiểm sĩ đại viên mãn, là cao thủ ngang đẳng cấp với Diệp Chấn Thiên.

Sở dĩ Phùng Đức phục vụ ông ta, là vì phía sau ông ta có một cao thủ cực mạnh, ông ta lại có nhân lực vật lực dồi dào để giúp Phùng Đức trở thành môn phái duy nhất trên tinh cầu Lam Từ Tinh không e sợ gì thế lực triều đình.

Chỉ tiếc rằng Phùng Đức đã tính nhầm.

Điều này, phải ít lâu sau Phùng Đức mới ngộ ra được.

Hoàng Ngao sau khi giết Diệp Tông, lòng hận thù của gã cũng được an ủi phần nào, và, bài học cay đắng của Diệp Tông nhắc nhở gã rằng nhỏ cỏ phải nhỏ cả rễ, nếu không, mối họa sau này thực khó lường.

Lòng nhân từ kiểu đàn bà chỉ đem lại tai họa không thể tưởng tượng nổi. Hệt như Diệp Tông.

Nếu khi xưa lão giết luôn gã, thì có lẽ ngày nay lão đã không phải chết.

“Thất điện hạ! Nhà họ Diệp kẻ chết kẻ bỏ trốn, hiện nay phủ Thái úy đã tàn tạ rồi.”

“Sao? Phủ Thái úy tàn tạ?”

Hoàng Ngao lim dim mắt. Gã rất biết địa vị của nhà họ Diệp. Đâu có chuyện Diệp Tông chết thì bọn họ tàn tạ?

“Đã điều tra rõ nguyên nhân chưa?”

“Tiểu nhân đã thám thính rõ, hai ngày trước khi điện hạ và Diệp Tông quyết chiến, thì nhà họ Diệp xảy ra thảm án, chỉ có ba đứa trẻ và một phụ nữ chạy ra thoát; sau đó, hai đứa trẻ và người phụ nữ kia cũng chết.”

“Nói vậy tức là một đứa trẻ vẫn còn sống?”

“Vâng. Đứa trẻ ấy được một a hoàn đưa ra miền biên ải. Tiểu nhân đã do thám, được biết Diệp Chấn Thiên, Diệp Bái và Diệp Thành đang ở quân doanh ngoài biên ải.”

“Được! Đã thế thì ta sẽ giăng mê lưới tiêu diệt sạch bọn chúng luôn.” Hoàng Ngao đứng dậy, đôi mắt gã lấp lóe tinh quang.

Quyết chiến với Diệp Tông, Hoàng Ngao chưa vớ được mấy lợi lộc, nguyên khí của lão cũng bị tổn thương.

Gã nhìn kẻ kia, nói: “Trong thời gian ta bế quan tu luyện, không được đánh động bên ngoài kia khiến chúng cảnh giác, nghe chưa?”

“Thuộc hạ hiểu rồi ạ.”

“Lui ra đi.”

“Vâng.”

Vừa nói xong, Hoàng Ngạo bỗng ho rũ rượi.

“Không ngờ lão già ấy lại có xung lực mạnh đến thế.”

“Ngạo nhi à, ta đã nói với con bao lần rồi, nên một vừa hai phải thôi, sao con cứ không chịu nghe?”

Vừa nãy Hoàng Ngạo còn bưng bưng sát khí, lúc này đã rất mềm mỏng, cung kính nói: “Lão tổ tông, con chỉ sợ...”

“Sợ sau này chúng sẽ trả thù chứ gì?”

“Vâng.”

“Nhưng người lại không sợ lão già ấy của nhà họ Diệp? Ngày trước lão là Kiếm sư trung cấp, chỉ e nay đã trở thành cao thủ ở đẳng cấp Kiếm vương rồi. Người quyết ý tiêu diệt nhà họ Diệp không tha, giết cả nhà họ Diệp, lão ta sẽ không nổi giận hay sao?”

“Bẩm Lão tổ tông, người ta vẫn bảo, người tu đạo sẽ không nhúng vào các chuyện ở chốn phàm trần kia mà?”

Lão tổ tông cười nhạt: “Người xem, chính ta đây đang nhúng vào các chuyện của người đấy thôi?”

Hoàng Ngạo không biết nói gì nữa.

Gã cúi đầu, rất ảm ức.

“Thoạt đầu các cao thủ đẳng cấp Kiếm hoàng từng nói rằng, người tu chân tuyệt đối không được can thiệp vào chuyện của các quốc gia tranh bá ở phàm trần, cũng tức là không muốn các quốc gia của người phàm trần bị người tu chân can thiệp, khống chế.

Nhưng, ai chẳng có lòng thiên vị riêng tư? Thấy người thân của mình gặp nạn, có thể không hề động lòng hay sao?

Nhưng người tu chân lại có quy tắc riêng của họ, không được can thiệp quá sâu vào các chuyện ở chốn nhân gian; nếu người dồn ép họ vào tử lộ, giết cả nhà người ta, thì lão ta đâu có thể không tìm người để trả thù?

Cho nên, Ngạo nhi à, làm bất cứ việc gì, đều không nên cạm vào ráo rắm.”

Trong thâm tâm Hoàng Ngạo vẫn rất không phục. Được thôi, lúc này ta tạm tha cho chúng. Hoàng Ngạo không tin người tu chân của nhà họ Diệp sẽ không phi thăng, khi nào lão phi thăng rồi, ta sẽ tiêu diệt sạch nhà họ Diệp cũng chưa muộn.

“Thưa Lão tổ tông, Ngạo nhi con biết mình đã sai.”

“Được, vậy thì tốt rồi. Như thế, ta cũng có thể yên tâm đi.”

“Lão tổ tông...”

“Ta có linh cảm lời kiếp của ta sắp đến, chờ khi Lão tổ tông ta thành công vượt qua kiếp này, ta sẽ phi thăng lên tiên giới. Cho nên ta không còn nhiều thời gian để chờ cho người nữa. Kể từ nay, Ngạo nhi con phải tự lo thân trong mọi việc.”

Nói rồi, lão mở cái nhẫn không gian lấy ra một thứ linh khí thượng hạng đưa cho Hoàng Ngạo, nói: “Ta tặng con thanh loan đao Hắc Minh này. Nó là một trong những linh khí quý nhất của ta từ bao năm nay.

Ngạo nhi, Lão tổ tông này chỉ có thể giúp người đến đây thôi, từ nay về sau người phải liệu mà lo lấy thân.”

“Thưa Lão tổ tông, thanh loan đao Hắc Minh này có điều gì đặc biệt ạ?”

“Loan đao Hắc Minh này là linh khí hạng trung đẳng, khỏi cần nói người phàm trần, ngay các vị tu chân nếu chưa phải là Kiếm vương trung cấp, nếu bị nó gây thương tích thì cũng có thể bỏ mạng.

Người sử dụng, tuy người chưa thể phát huy hết uy lực ghê gớm của nó nhưng chắc chắn sẽ tăng cường khả năng tấn công của người.”

Nhìn thanh loan đao Hắc Long, đôi mắt Hoàng Ngạo phát ra những tia nóng bỏng.

Có được nó rồi, Hoàng Ngạo sẽ càng không coi người nhà họ Diệp là gì.

Có điều, gã vẫn thấy hơi sợ vị Lão tổ tông kia.

Cho nên, khi lão chưa phi thăng thì Hoàng Ngạo sẽ chưa ra tay với người nhà họ Diệp.

Tuy nhiên, việc giết người, thường không cần tự mình ra tay.

Chuyện Phùng Đức của điện U Minh đến miền biên ải bị Diệp Khuynh Thành cho ăn quả đắng, đã lan truyền rộng khắp.

Điện U Minh làm việc cho vương triều Tấn cũng muốn tiêu diệt nhà họ Diệp, thì Hoàng Ngạo chỉ cần cung cấp tin tình báo cho họ là được.

“Sẽ để cho bọn họ giao đấu, hai bên cùng sút đầu mẻ trán, đến lúc đó ta ngồi giữa hưởng lợi, đánh một trận tiêu diệt cả vương triều Tấn lẫn vương triều Đại Cương, Hoàng Ngạo ta đây sẽ là bá chủ thống nhất thiên hạ!” Nghĩ đến đây, Hoàng Ngạo nở nụ cười rất tươi.

Mấy tháng nay Diệp Khuynh Thành ngày nào cũng lên núi khổ luyện.

Thân thể đã cường tráng hơn trước rất nhiều.

Nhưng nếu để độ sức với người tu chân thì cô bé khó bề đỡ nổi một chiêu.

“Mình phải nhanh chóng nâng cao công lực, chứ chỉ dựa vào võ công thời hiện đại của mình thì không thể địch nổi những nhân vật tu chân kia.”

May mà, Khuynh Thành luyện công pháp của nhà họ Diệp, chỉ có điều do không có nội công, cho nên không thể phát huy võ công lên đến đỉnh điểm, nếu không, Khuynh Thành đã vượt qua ngưỡng hiện nay từ lâu.

“Khuynh Thành!”

Hồng Y bụng móm điếm tám bước đến.

“Vú em!”

Khuynh Thành đặt bình khí xuống, bước lại trước mặt Hồng Y, cầm một miếng bánh lên ăn.

Hồng Y cầm khăn tay lau mồ hôi cho cô bé, trêu mếu nói: “Khuynh Thành, cháu quá ư...”

“Vú em, nhà họ Diệp hiện giờ chỉ còn sót mấy người, cháu không thể lại để bất cứ ai gặp bất trắc, nhà họ Diệp và bản thân cháu không thể lại bị xâm phạm nữa.

Những gian khổ lúc này chưa là gì cả, dù gian khổ nữa Khuynh Thành cũng không sợ, miễn là có thể bảo vệ được nhà họ Diệp.

Chỉ hiềm Khuynh Thành chưa có nội lực, cho nên võ công...”

Khuynh Thành buồn bã nhìn Hồng Y. “Nếu cháu cấp tốc nâng cao được nội lực, thì Phùng Đức sẽ chẳng là gì cả. Nhưng...”

Hồng Y nhìn Khuynh Thành. Dường như cô đã có một quyết định quan trọng, cô đặt các món bánh trái xuống rồi nói: “Khuynh Thành ngồi xuống đi!”

“Vú em...”

“Ngồi xuống!”

Khuynh Thành ngoan ngoãn ngồi xuống.

Hai bàn tay Hồng Y nhẹ nhàng đặt lên lưng cô bé. Khuynh Thành bỗng cảm thấy có một luồng khí cực mạnh đang cuộn cuộn chảy khắp người.

Sau một hồi giằng co, luồng khí ấy đã dần thích ứng với thân thể Khuynh Thành, nó dần dần tĩnh lặng.

Hồng Y nhấc bàn tay ra, sắc mặt cô trắng bệch, nói giọng rất yếu: “Khuynh Thành, vú em này chỉ là một Kiếm sĩ sơ cấp, nhưng cô mong một chút nội lực của cô sẽ hữu ích cho cháu.”

“Vú em!”

Khuynh Thành hết sức cảm động nhìn Hồng Y. Cô bé không ngờ lại được vú em truyền nội lực cho. Nên biết, xã hội trên tinh cầu Lam Từ Tinh này là xã hội kẻ được là vua kẻ thua là giặc, cá lớn nuốt cá bé.

“Khuynh Thành cháu có thể cống hiến hết lòng vì nhà họ Diệp, thì hành động này của cô chỉ là việc rất nhỏ bé. Và lại, nếu ngày xưa phụ nhân không cứu vớt cô, thì e cô và cả nhà cô đã bỏ mạng, về nơi suối vàng rồi.”

Khuynh Thành ánh mắt kiên định, nhìn Hồng Y nói: “Cô yên tâm, Khuynh Thành nhất định sẽ không phụ lòng mọi người. Khuynh Thành sẽ chấn hưng thành công nhà họ Diệp.”

Lúc này Khuynh Thành thấy người tràn đầy sinh lực, cô bé lại đứng lên cầm thanh kiếm khi xưa Diệp Tông ban cho, tiếp tục tập luyện.

Đúng thật! Có được thêm nội lực, cảm giác toàn thân quả là khác trước.

Khuynh Thành có một linh cảm mạnh mẽ mình sắp vươn lên trở thành một Kiếm sư.

Đến lúc đó Khuynh Thành cũng sẽ là một người tu chân thực thụ.

Quả nhiên, nửa tháng sau.

Khuynh Thành lần đầu tiên trong đời gặp một lời kiếp.

Nhưng lời kiếp này cũng chưa đến nỗi nào, cô bé vượt qua một cách rất nhẹ nhàng.

Và thế là Diệp Khuynh Thành đã trở thành một người tu chân thực thụ.

Tuy nhiên, từ Kiếm sư sơ cấp lên đến kiếm sư cấp trung cấp cần một quá trình rất dài.

Khi Khuynh Thành tu luyện còn chưa đạt tới hậu kỳ Kiếm sư sơ cấp, thì Tiêu Phong đem binh mã đến trước quân doanh của cô bé.

Hồi trước, sau khi có được tin tình báo của Triệu Thuần, gã vốn định đích thân xuất chinh, nhưng rồi lại nghĩ, chỉ giết vài người thì đâu cần chính mình ra tay, cho nên gã mới sai Phùng Đức làm. Nào ngờ Phùng Đức đã sợ ướm cả quân, chạy về.

“Vào gọi tướng quân các người ra đây!”

Diệp Khuynh Thành đi ra, nhìn người đang ngồi trên lưng ngựa, rồi lạnh lùng nói: “Hiện giờ ta là tướng quân ở đây, có việc gì thì cứ nói với ta là được.”

Tiêu Phong bụng nghĩ khác, nhưng y lại hỏi: “Đâu ra đứa trẻ con thế kia? Tránh ra!”

“Thế thì người phải hỏi thanh kiếm này trong tay ta đã!”

“Được! Ta sẵn sàng lĩnh giáo vài chiêu.”

Ngồi trên lưng ngựa, Tiêu Phong cầm thanh trường kiếm đâm vào Khuynh Thành, nhanh như chớp.

Khuynh Thành chỉ cần khẽ né sang bên bên tránh được ngay. Rồi khinh khinh nhìn y, và mỉm cười chế nhạo: “Tung ra cái trò vật vãnh như thế, đứng là mưa riu qua mắt thợ!”

Sự chênh lệch quá là rất xa, Kiếm sĩ đại viên mãn đâu có thể đo với Kiếm sư?

Và cho dù Khuynh Thành chưa phải Kiếm sư thì Tiêu Phong chưa chắc đã thắng nổi cô bé.

Thanh kiếm quay trở lại, Tiêu Phong vẫn ngồi trên lưng ngựa mỉm cười rất thâm thúy khó lường: “Đứa bé kia, lần này thì người nên cẩn thận.”

Vừa nói xong, thì thanh trường kiếm trên tay Tiêu Phong đã biến thành một thanh loan đao kích màu đồng hun.

Đó là một thứ linh khí thượng đẳng, ngay người phạm trần dùng nó, cũng có thể đánh chặn một Kiếm sư dưới mức trung cấp.

“Đứa bé kia mau mau gọi Diệp Chấn Thiên bọn họ ra đây chịu chết, thì ra có thể tha mạng cho người.”

“Còn phải xem xem kẻ phải chết là ai đã!” Ánh mắt Khuynh Thành bỗng đầy sát khí, ánh mắt ấy khiến Tiêu Phong vốn giết người như ngóe cũng chợt cảm thấy kinh ngạc.

Nhưng, càng như thế thì ý định giết chóc của gã càng mãnh liệt. Một đứa trẻ ranh con đã dám to gan nhường ấy, nếu hôm nay không giết nó thì e mai kia nó sẽ lật đổ cả vương triều.

Thanh đao kích trong tay Tiêu Phong phóng ra nhằm thẳng vào chỗ hiểm của Khuynh Thành. Gã không thích giao đấu mất nhiều thì giờ, khi đã ra tay phải một chiêu chí mạng.

Nhưng Khuynh Thành cũng chẳng phải tay vừa.

Kể từ ngày có được nội lực, Khuynh Thành có thể cảm ứng được mọi sự vật.

Kể cả thanh đao kích của Tiêu Phong lúc này. Cô bé cảm nhận được uy lực và sự khác thường của nó.

Cho nên Khuynh Thành biết rằng nếu mình xuất chiêu đối kháng trực diện thì tất sẽ thất bại.

Khuynh Thành nhanh chóng rút lui, Tiêu Phong áp sát truy kích, gã khinh khinh nhếch mép, cổ tay gã khẽ động, thanh đao kích hóa thành một luồng sét xoay tròn xẹt về phía Khuynh Thành.

Khuynh Thành cực nhanh mắt nhanh tay, thu mình lẩn một vòng trên mặt đất, tránh thoát.

Tiêu Phong “hừ” một tiếng, lại xuất một chiêu dữ dội hơn nhằm vào Khuynh Thành.

Khuynh Thành tuy đã là một cao thủ cấp độ Kiểm sư nhưng lại không có thứ binh khí nào ra hồn, thì đâu có thể địch nổi binh khí thượng đẳng của Tiêu Phong?

“Ngươi hãy chết đi!”

Đôi mắt Tiêu Phong đỏ rực, vận toàn bộ nội lực, xuất ra chiêu công kích mạnh nhất phóng vào Khuynh Thành.

Nhìn thanh đoàn kích đầy uy lực bay đến, Khuynh Thành buồn bã nhìn Hồng Y kêu lên: “Vú em, Khuynh Thành đã gắng hết sức. Hãy nói với cha cháu, cháu đã gắng hết sức rồi!”

“Khuynh thành!”

Hồng Y định chạy lên giúp sức nhưng bất lực, vì bị luồng khí cực mạnh phóng ra từ thân thể Tiêu phong bao vây chặt cho nên không thể thi triển võ công.

“Đừng hòng hà hiếp nhau quá đáng!”

Một giọng nói đầy uy lực bỗng rền vang khắp bầu trời.

Một trang nam nhi cao lớn thanh tú, phong thái đường bệ, mặc bộ áo dài màu trắng ngà, khoan thai bước đến ôm lấy Khuynh Thành.

“Ngươi là ai, sao dám xía vào việc của bản vương?”

“Ta sẽ thu linh khí của ngươi, xem ngươi còn dám ngông nghênh nữa không?”

Chàng trai khẽ phát ồng tay áo. Linh khí trong tay Tiêu Phong bỗng nằm trong tay đối phương chỉ trong chớp mắt, quá nhanh, nhanh đến nỗi không thể nhìn rõ anh ra thao tác ra sao.

Tiêu Phong mặt đỏ gay, giận dữ nhìn anh ta: “Thực ra ngươi là ai?”

“Ngươi chưa đủ tư cách đề hỏi ta!”

“Ngươi...”

“Mau mau rút đi! Ngươi muốn ta phải ra tay với ngươi hay sao?”

Tiêu Phong biết đã gặp phải đối thủ, gã đương nhiên không dám không biết điều để rồi chuốc lấy cái chết.

Lúc này linh khí đã mất, thì ngay một đứa trẻ con gã cũng không địch nổi, huống chi đây lại là một cao thủ hết sức lợi hại.

Gã nhảy phóc lên lưng ngựa, hồ thẹn nhìn bọn đàn em nói: “Chúng ta đi!”

Nhìn Tiêu phong đi rồi, chàng trai mới quay đầu lại nhìn Khuynh Thành, hết sức xúc động.

Đây chính là Lạc Nhi của anh ta.

Tuy dung mạo của cô bé đã hoàn toàn khác xưa, tuy hiện nay trông cô bé xấu xí hết mức, nhưng Lam Tố vẫn yêu cô say đắm.

Lúc này chàng trai mới dịu dàng nói: “Tôi đã cứu cô, cô nên cảm ơn tôi thế nào đây?”

Khuynh Thành liếc nhìn anh ta, lòng thầm nghĩ: “Đồ yêu nghiệt! Sao đàn ông lại có thể có dung mạo hút hồn người ta thế này?”

“Kìa?”

Lúc này Khuynh Thành mới bừng tỉnh, nhìn anh ta, nói: “Tôi có nhờ anh cứu đâu?”

“Cô...”

Trang nam tử đẹp trai siêu hạng tức quá không biết nên đối đáp ra sao.

Đúng thế!

Đúng là nàng không nhờ ta cứu.

Đương nhiên nàng không nhớ được những chuyện ngày trước của hai người, nhưng cũng không nên đối xử với ta như thế này mới phải!

Chẳng lẽ vẫn có người muốn chết?

Không, ta không thể mất mặt như thế này được.

Chàng trai bèn ngẩng đầu, rồi vút luôn Khuynh Thành xuống đất, nói: “Trời đất ơi, tại sao trên đời này lại có một cô gái vừa xấu vừa bốc mùi thế này?”

Khuynh Thành đứng dậy phủi đất bụi trên áo quần, nói rất thản nhiên: “Tôi đâu muốn xấu xí, tôi cũng không mong người mình có mùi lạ. Ai chẳng muốn mình xinh đẹp?”

Khuynh Thành lừ mắt nhìn anh ta, lòng rất buồn phiền. Vốn dĩ rất có thiện cảm với anh ta, nào ngờ anh ta cũng chỉ là hạng người chỉ nhìn hình thức bề ngoài để phán xét con người.

Chẳng thèm nhìn anh ta nữa, Khuynh Thành nói, giọng có phần khiêu khích: “Diệp Khuynh Thành này tuy không thể khuynh thiên hạ bằng nhan sắc, nhưng vẫn có cách để khuynh thiên hạ.”

“Nếu cô có bản lĩnh như thế thật, thì tiểu công tử này sẽ lấy cô làm vợ.”

Lam Tổ nở nụ cười rất tươi, ánh mắt sáng ngời long lanh khác thường nhìn Khuynh Thành, khẽ nhích nhích cặp lông mày.

Khuynh Thành “hừ” một tiếng rồi nói: “Ai thèm! Chi bằng anh cứ chờ, khi nào tôi đoạt được thiên hạ, tôi sẽ lấy anh về làm sủng nam của tôi!”

Khiếp quá!

Tuy ngày trước nàng nói năng rất ngông, dù chuyển thế đầu thai rồi thì cũng không nên huênh hoang như thế này mới phải!

Xem ra, không thể không dạy cho nàng bài học.

“Nhóc con xấu xí hôi hám, huênh hoang vô lối!”

Khuynh Thành về bất cần, cười rất lâu cá nhìn anh ta nói: “Tôi không thể lưu danh thiên cổ nhưng ít ra tôi cũng có thể để lại tiếng thối mấy chục năm! Anh thì sao, có làm được không? Cho nên anh hãy ngoan ngoãn là sủng nam của tôi đi!”

Huênh hoang và ngông cuồng! Cô gái này không phải phụ nữ nữa rồi!

Rõ ràng là một lưu manh!

Đâu có thứ phụ nữ tro trên nói rằng muốn thu nhận một gã trai phục vụ mình?

Hừ!

Nhưng anh ta đã nhầm.

Con người đứng trước mặt anh ta đâu phải phụ nữ gì? Cô ta rành rành là một đứa trẻ con!

Chàng trai nở nụ cười rất tươi, phô hai hàm răng trắng muốt, chàng ta gãi đầu nói: “Cô bé con nói năng sắc sảo thật! Nhưng tôi cho qua, vì kiếp trước của cô, cô thuộc về tôi, thì kiếp này cô cũng đừng hòng thoát khỏi bàn tay tôi.”

Khuynh Thành “hừ” lạnh lùng. Gã này dám coi cô là đứa trẻ con! Nếu tính toán ra, cô cũng có thể là bà cô của gã kia!

Nhưng cô lại không biết rằng, nếu tính cho chuẩn, thì Lam Tổ có thể là tổ tông của tổ tông của tổ tông của cô!

Tuy nhiên, vì cô nể anh ta rất đẹp trai, nên tạm thời chưa muốn làm bà cô của anh ta.

“Thế nào? Sợ rồi à?”

Sợ ư?

Anh chưa bao giờ biết đến chữ sợ là gì.

Lam Tổ thoáng nghĩ ngợi rồi vui vẻ nói: “Được! Thế thì nhất trí!”

“Tốt! Chúng ta nhất trí như thế. Khi nào tôi trưởng thành, tôi sẽ thu nhận anh làm sủng nam.”

Nghe những lời này, Lam Tổ dường như chỉ muốn chết luôn.

Vì nó nói ra từ miệng một cô bé, không buồn cười muốn chết sao được?

“Được! Cứ thế đi!”

Thấy anh ta đã đồng ý, Khuynh Thành cười rất quái. Anh chàng mỹ nam, sao anh lại hấp tấp nông nổi như vậy?

Lam Tổ làm một động tác như ảo thuật, lấy ra một thanh kiếm màu tím – Tử sắc bảo kiếm – đưa cho Khuynh Thành, nói: “Muốn lấy tôi làm nam sủng thì cô phải học cách giữ mạng mình. Tôi tặng cô thanh kiếm này. Tôi không muốn mình vừa quay đi thì cô bị người ta giết chết. Nếu thế thì quá vô nghĩa.”

Khuynh Thành nhận thanh bảo kiếm, nói: “Anh quá coi thường tôi đấy! Hai chúng ta sẽ chờ rồi xem.”

“Được! Tôi chờ cô!”

Chàng trai nói xong, bộ áo bào trắng phấp phới, loáng một cái chàng đã đứng trên không trung, bên trên Khuynh Thành.

“Kìa, anh cứ thế mà đi thì sau này tôi tìm anh ra sao?”

“Khi cần gặp thì chúng ta tự nhiên sẽ gặp nhau.”

Hình ảnh cuối cùng lắng đọng nhất trong Khuynh Thành là nụ cười mê hồn của chàng trai.

Anh ta là ai nhỉ?

Tâm hồn có thêm khát vọng vô tận về chàng trai tuấn tú, khiến Khuynh Thành càng thêm khổ công rèn luyện.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Nữ Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 5

Tiêu Phong đã bị ăn quả đắng, mất cả chì lẫn chài; không những không giết được người nhà họ Diệp, mà gã còn bị người ta thu mất linh khí.

Gã vô cùng hậm hực trở về vương phủ.

Mối hận này nuốt sao nổi?

Tiêu Phong bỏ cơm không thiết ăn, thay trang phục rồi rảo bước về phía hoàng cung.

Tiêu Cát ở trong một khu biệt thự nằm ở chính giữa hoàng cung.

Thường ngày không ai được phép vào quấy nhiễu ông ta tu luyện.

Chỉ có Tiêu Phong đôi khi có thể vào gặp ông ta.

Trong số đông các hoàng tử nhà họ Tiêu, Tiêu Phong được Tiêu Cát ưng ý nhất. Điều này đương nhiên liên quan đến Tiêu Cát - cha của Tiêu Phong. Tiêu Cát luôn cảm thấy Tiêu Phong rất thích hợp làm một người tu chân chứ không nên làm một người thống lĩnh triều đại.

“Phụ hoàng!”

“Phong nhi, con sao vậy? Sao có vẻ giận dữ khiếp thế?”

“Phụ hoàng, lần này phụ hoàng hãy nhờ Lão tổ tông giúp đỡ nhi thần, vừa rồi nhi thần bị thất thiệt to.”

“Phong nhi, đã xảy ra chuyện gì vậy? Ai dám làm cho con tức giận thế này?”

“Vẫn là bọn người nhà họ Diệp ở vương triều Đại Cương.”

“Người của phủ Thái úy à?” Tiêu Cát có phần ngạc nhiên. “Sao con lại dính dáng đến bọn họ làm gì?”

“Phụ hoàng, chuyện này dài lắm. Phụ hoàng mau đưa con đi gặp Lão tổ tông đi!”

“Con à, con cũng rất biết tính của Lão tổ tông rồi, nếu ta tùy tiện đến gặp Người, chỉ e...”

“Bẩm phụ hoàng, bọn họ đã cướp mất linh khí mà Lão tổ tông ban cho con, lẽ nào chúng ta lại nuốt giận không dám ho he? Nhi thần nghĩ rằng, nếu Lão tổ tông biết chuyện, Người cũng không thể chịu nổi.”

Tiêu Cát do dự một hồi, rồi nói: “Được! Con cứ đi theo ta, nhưng Lão tổ tông có tiếp hay không còn tùy ở ý trời!”

“Vâng!”

Kẻ đi trước người đi sau, hai cha con đi về phía Từ Thanh Uyển.

Họ rất cung kính đi đến trước cửa. Tiêu Cát nhìn vào bên trong, đang nghĩ ngợi xem có nên cứ bước vào hay không thì một giọng nói vang dội truyền ra.

“Đừng nhìn ngó nữa, vào đi!”

Tiêu Phong mừng rỡ nói với Tiêu Cát: “Phụ hoàng, Lão tổ tông lợi hại thật, cha con ta chưa bước vào mà Người đã biết chúng ta đến.”

“Đương nhiên rồi! Nếu không được Lão tổ tông che chở cho, thì con cho rằng nhà họ Tiêu chúng ta có thể yên ổn ngự trị giang sơn này hay sao?”

“Thôi nào, đừng nịnh bợ lấy lòng nữa! Hôm nay các người đến chỗ ta có việc gì?”

Hai cha con Tiêu Cát, Tiêu Phong bước vào phòng của Lão tổ tông Tiêu Hùng.

Tiêu Hùng vẻ mặt đang ngả người tựa vào đầu giường, đưa tay về phía Tiêu Cát. Hai cha con bước lại đỡ ông ta ngồi lên.

“Lão tổ tông, cháu Phong nhi gặp phải chút phiền hà, cho nên...”

“Ta biết ngay mà! Nhà người... chỉ hay nuông chiều nó thôi!”

“Lão tổ tông dạy rất đúng ạ, nhưng lần này Phong nhi không đáng trách. Tại người nhà họ Diệp đã thu mất linh khí mà Lão tổ tông ban cho Phong nhi.”

Tiêu Hùng rất kinh ngạc, rồi cười ha hả, nói: “Người nói là người nhà họ Diệp đã thu mất linh khí của Phong nhi à?”

“Vâng!”

“Nhà họ Diệp mọc ra một kẻ lợi hại đến thế từ khi nào vậy? Ngoại Diệp Viễn, ta thật sự chưa nghĩ ra người thứ hai. Nhưng đời nào Diệp Viễn lại đứng ra để chấp tiêu nhi Tiêu Phong?”

Tiêu Hùng vừa nói vừa bước ra ngoài sân, đi đến chỗ đình hóng mát, ngồi xuống.

Tiêu Phong vội bước lên rót trà cho ông ta, rồi nói: “Thưa Lão tổ tông, nó là một đứa bé gái, tuổi chừng 13, 14.”

Tiêu Hùng càng kinh ngạc: “Thế ư? Một bé gái tuổi 13, 14?” Ông ta dường như không dám tin lời Tiêu Phong, giọng ông có nét nghi ngờ.

“Đúng thế ạ! Lúc đầu cháu cũng không tin. Con bé ấy trông rất xấu xí, người lại bốc mùi thum thum, nhưng võ công của nó thì cao rất khó lường.”

“Người nên biết rằng linh khí mà người dùng là linh khí thượng đẳng, dù là Kiếm sư trung cấp, nếu trong tay không có linh khí thì chưa chắc đã đánh bại được người.”

“Đúng thế. Thoạt đầu cháu đã sắp thẳng, sắp giết được nó bằng thanh đoản kích mà Lão tổ tông ban cho cháu, nhưng... nào ngờ bỗng dưng có một gã trẻ tuổi xuất hiện, võ công của hắn rất đáng sợ, chắc hẳn phải là một cao thủ Kiếm sư cao cấp trở lên.

Hắn thậm chí không cần xuất chiêu gì cả, chỉ khẽ phát ông tay áo thụng là cướp được đoản kích của cháu. Chính hắn đã thu mất đoản kích của cháu, thừa Lão tổ tông.”

“Thế ư? Xem ra Lão tổ tông ta đây không thể không đứng ra xử lý.”

“Lão tổ tông nhất định phải dạy cho hắn bài học đích đáng, kéo bọn họ không biết Người lợi hại đến đâu.”

“Phong nhi, ta đã nói với cháu bao lần rồi, đừng nên ham hố, quá hiếu thắng, thế mà người cứ không nghe. Đừng tưởng Lão tổ tông không biết gì. Chắc người đã đến gây sự với nhà họ Diệp trước, nếu không, người ta đâu có thể thu mất linh khí của người? Tại người quá ham giao tranh chiến đấu!”

Tiêu Phong lúng búng nói: “Dạ! Tiêu Phong cháu cũng vì muốn làm chút việc cho nhà họ Tiêu mà thôi. Lão tổ tông nghĩ mà xem, nếu Người đã phi thắng rồi sau này cháu cũng phi thắng, mà không tiêu diệt sạch bọn người đáng tiêu diệt, thì sau này giang sơn nhà họ Tiêu có thể vững vàng yên ổn được không?”

Thực ra Tiêu Hùng cũng rất biết, thằng cháu Tiêu Phong có cái tật thích giao tranh, hiếu thắng, nhưng nó nói mấy câu cũng có lý. Cho nên, phải diệt trừ nhà họ Diệp là cần thiết.

Trước khi ông phi thắng, cần phải quét sạch những kẻ mai sau có thể uy hiếp giang sơn nhà họ Tiêu đã.

Thế lực uy hiếp lớn nhất đương nhiên là nhà họ Diệp ở vương triều Đại Cương.

Chỉ cần nhà họ Diệp biến mất, sức mạnh quân sự của vương triều Đại Cương sẽ suy yếu, khi ấy sẽ là cơ hội quá tốt để bên ta tấn công họ.

“Phong nhi, cháu cứ yên tâm. Lão tổ tông sẽ giúp cháu đòi lại linh khí đã mất. Thế nhé! Bây giờ cứ lui ra đi!”

“Vâng, cháu chào Lão tổ tông.”

Hai cha con Tiêu Cát, Tiêu Phong cúi rạp người chào, rồi đi ra.

Họ về rồi, tâm trạng Tiêu Hùng rất lâu không sao tĩnh lặng được.

Nhà họ Diệp, ngoại trừ Diệp Viễn ra, lại có một người lợi hại đến thế thật chẳng?

Một đứa trẻ 13, 14 tuổi, sao có thể có tu vi cao siêu như vậy?

Nhưng Tiêu Hùng cũng hiểu rất rõ, người tu tiên, không phụ thuộc vào lứa tuổi lớn nhỏ hay thời gian tập võ dài ngắn, mà là phụ thuộc vào ngộ tính.

Ngộ tính càng cao, năng lực linh hội càng mạnh, thì chắc chắn sẽ ít tốn thời gian so với những người khác.

Nhưng quả là chưa từng nghe nói có đứa trẻ 13, 14 tuổi nào đã có được tu vi cao như vậy.

“Có lẽ ta phải đi gặp đứa trẻ đó xem sao.”

Nói rồi, chỉ sau chớp mắt, thân ảnh Tiêu Hùng đã biến mất khỏi hoàng cung.

Cũng chỉ sau chớp mắt, ông ta đã từ vương triều Tấn đi đến vương triều Đại Cương, và rất chính xác tìm ngay ra vị trí của Diệp Khuynh Thành.

Khuynh Thành đang nằm ngủ trong quân doanh, bỗng cảm giác cực mạnh về sự chết chóc đánh thức cô bé phải đề cao cảnh giác, đôi mắt mở to, tay nắm ngay binh khí.

“Ra đây!” Giọng nói phát ra từ một khuôn mặt lạnh tanh như thép.

Tiêu Hùng bắt giác sững người. Xem ra, mình đã quá coi thường đứa bé này. Ông ta đã giấu kín tuyệt đối nội lực của mình mà nó vẫn phát hiện ra.

“Tại hạ là Tiêu Hùng, đặc biệt đến thăm Diệp đại tướng quân.”

Khuynh Thành thân nhiên quan sát ông ta một lượt. Ông ta mặc áo dài màu đen, ánh mắt sắc sảo, phong độ đường bệ như một đại tướng quân, nhưng khuôn mặt lại toát ra một nét thâm hiểm. Hơn nữa, ông ta xuất hiện bằng phương thức như thế này thì e là chẳng từ tế gì.

Tuy nhiên, một nhân vật có thể lặng lẽ đến tận đây mà không một tên quân sĩ nào phát hiện ra, thì ta không thể coi thường.

“Không rõ các hạ đêm hôm khuya khoắt phải đến đây có việc gì?”

“Tướng quân đã xoi lời thẳng thắn như thế, thì tôi cũng không rào trước đón sau nữa. Hôm nay đứa cháu trai của tôi đã mạo phạm, gây ra chuyện không vui với tướng quân, bị tướng quân thu mất binh khí, tôi muốn tướng quân trả lại nó.”

Khuynh Thành cười thầm. Mình biết ngay mà, lão ta đến chẳng có ý từ tế gì, không ngờ lão lại đồng mưu với thẳng cha lúc ban ngày.

Chắc thẳng cha ấy chạy về khuya mới múa mép một hồi, rồi mới được cao thủ này đến đây.

“Binh khí của cháu ông không nằm ở chỗ tôi, ông tìm nhầm người rồi.”

“Nói thế tức là cô không muốn trả lại?”

Tiêu Hùng đã mất đi một phần nhẫn nại, ông ta vận linh thức soi xét một lượt, ngoài đứa bé đang đứng đây là có võ công tương đối khá, đám quân sĩ toàn là đồ bỏ đi, không chịu nổi một đòn.

Vậy là tên trẻ tuổi mà Tiêu Phong nói không có mặt ở đây, thế thì ông ta phải kiếm cơ để giết phẳng đứa bé này, kéo mai kia nó trưởng thành, muốn đối phó với nó sẽ khó.

“Tôi đã bảo rồi, không có ở chỗ tôi.”

“Xem ra, người là đồ thân lừa ư nặng!”

Tiêu Phong hét lên một tiếng, mắt lão lóe lên những tia băng giá, gió thanh nhuyễn kiếm chĩa vào Khuynh Thành, lão vọt lên không trung như mũi tên vừa rời dây cung, rồi phóng thẳng vào Khuynh Thành.

Khuynh Thành chống một tay xuống mặt đất, lật toàn thân nhào lên không trung, rất chặt vật mới tránh được nhát kiếm của Tiêu Hùng. Nhưng khi

Khuynh Thành còn chưa kịp hoàn hồn thì lưỡi kiếm nhanh như chớp ấy lại phóng đến cô bé.

Nhìn ánh hàn quang lạnh buốt đang lao đến trước mặt, Khuynh Thành nghĩ bụng đã thế thì hôm nay mình không thể không ra tay tẩm máu một phen.

Khuynh Thành lập tức rút ra thanh Tử sắc bảo kiếm mà Lam Tổ đưa cho, tùm tùm cười nhìn Tiêu Hùng, nói: “Tự ngροι tìm đến cái chết, thì chớ nên trách gì ta!”

Trông thấy Khuynh Thành rút ra thanh bảo kiếm màu tím, Tiêu Hùng đã thầm kêu “chết rồi”, nó chính là tiên khí vô cùng quý giá.

Trời đất ơi, tại sao con bé này lại có được tiên khí?

Nếu lão có trong tay thứ tiên khí kia, thì sau này lão vượt kiếp sẽ quá dễ dàng, khỏi phải bàn!

Kể cả sau này lão phi thăng lên tiên giới, có được tiên khí ấy thì lão vẫn mạnh hơn những người tu chân mà chưa có tiên khí.

Cho nên, trong nháy mắt, ý nghĩ ham muốn chiếm đoạt vụt nảy ra trong đầu Tiêu Hùng.

“Thực không biết lượng sức mình!”

Tiêu Hùng lấy linh khí cực phẩm của mình ra đấu với linh khí trong tay Khuynh Thành. Lão mon men tìm cơ hội tiếp cận cô bé.

Chỉ cần tiếp cận được, lão sẽ tập trung nội lực rồi xuất một chưởng vào ngực Khuynh Thành, dù nó có bản lĩnh lớn đến mấy cũng đừng hòng sống nổi.

Khuynh Thành hoàn toàn không phát hiện ra ý đồ thật sự của Tiêu Hùng, cô bé vẫn đang cười thầm lão sao mà ngu xuẩn thế?

Bỗng Khuynh Thành thấy ngực râm ran tê cứng, tiếp đó là cơn đau vỡ tim xé phổi; có cảm giác lục phủ ngũ tạng của mình đã nát vụn.

“Con ranh con, đưa đây!”

Lão thò tay giật luôn tiên khí trong tay Khuynh Thành, rồi lão khoái trá ngấm nhìn vuốt ve chẳng khác gì vuốt ve mỹ nhân trong tay lão.

“Đồ bỉ ổi!”

Trong chớp mắt, một luồng khí cực mạnh khiến người ta tắc thở, bỗng bao trùm lên cả khu quân doanh.

Tiêu Hùng chỉ cảm nhận toàn thân lão bị bay thốc lên, rồi rơi vật xuống đất cực mạnh; khi đã hoàn hồn, thì lão nhìn thấy một chàng trẻ tuổi đang đứng trước mặt đứa bé kia.

“Cô có sao không?” Người ấy ôn tồn hỏi.

“Không cần anh hỏi.”

“Cô chẳng ngoan ngoãn tí nào!” Lam Tổ đưa tay sờ nắn mặt Khuynh Thành, nói giọng trách móc, nhưng bất kỳ ai cũng nhận thấy thực ra là tràn ngập niềm yêu thương.

“Không việc gì đến anh.”

“Ồ kia, cô thật là tệ, tôi vừa cứu mạng cô kia mà?”

Cô bé này đã chuyển thế, mà sao tính khí lại nóng nảy khiếp? Chẳng hề dịu dàng như ngày xưa.

“Tôi...”

“Biết rồi, cô lại định nói là cô không nhờ tôi cứu cô chứ gì? Được, coi như tôi là kẻ chỉ hay đa tình ảo tưởng vậy.”

Khuynh Thành nhìn anh ta. Đầu phải là “coi như”? Chính anh ta là kẻ đa tình ảo tưởng. Khuynh Thành khiến Lam Tổ tức ghen hờn.

Khuynh Thành bước đến trước mặt Tiêu Hùng, đá cho lão một phát thật mạnh, nói: “Hôm nay ta không giết lão, nhưng lão phải nhớ, Diệp Khuynh Thành ta đây không dễ hà hiếp đâu! Cút đi!”

“Được rồi, nhớ rồi!”

“Này cô bé, cô không thể nói cho dễ nghe à? Con gái thì nên ra dáng con gái một chút, sao lại nói năng huỳnh hoang để làm gì?”

Huỳnh hoang?

Như thế sao gọi là huỳnh hoang?

Rành rành là ngồng cuồng!

“Sao anh cứ như oan hồn không tan, cứ bám riết tôi thế?”

Lam Tổ nở nụ cười đẹp mê hồn, nói: “Nếu tôi chẳng phải oan hồn không tan thì cô đã chết hai lần rồi.”

“Tôi vốn là người đã chết rồi mà!”

Lam Tổ nhìn sâu vào đôi mắt đen láy của Khuynh Thành. Ánh mắt của cô bé như thể này lẽ ra phải đầy nét thơ ngây, nhưng ánh mắt của nàng giờ đây lại khiến người ta nảy sinh một thứ nhiệt tình khao khát muốn cả đời mình sẽ bảo vệ che chở cho cô bé.

Vào thời khắc này, Lam Tổ bỗng cảm thấy khó hiểu về Khuynh Thành.

Nàng không nhớ các sự việc ở kiếp trước thật, hay nàng già rồi không nhớ không nhận ra anh?

Lam Tổ ôm cô vào lòng, ánh mắt rực sáng nhìn cô, nói rành rọt từng câu từng chữ: “Kể từ nay, ta cấm nàng nói những câu như vậy. Là cô gái của Lam Tổ này, nàng cần thể hiện rõ phong thái của bậc vương giả! Nàng nên nhớ, không một ai trên đời này có thể hại nàng, kẻ nào dám đụng đến một sợi tóc của nàng, ta sẽ diệt cả họ nhà hấn!”

Tâm hồn mong manh non nớt của cô bé hết sức cảm động. Chàng trai này tuy có nét hống hách nhưng lại cực kỳ dịu dàng.

Nhìn Lam Tổ, Khuynh Thành rất lâu không thể tỉnh táo nhận ra điều gì.

Thực ra anh ta là người như thế nào?

Mình chẳng qua chỉ là cô bé tầm thường vừa xấu vừa hôi, tại sao anh ta lại coi trọng mình đến thế?

Anh ta không chê mình?

“Lam Tổ...” Khuynh Thành khẽ nhắm tên anh. “Hôm nọ em chỉ đùa anh thôi. Một con bé xấu xí như em, đâu có thể có ai thích?”

“Ta thích.” Rồi, không chút do dự, đôi môi nồng ấm đã in ngay vào đôi môi của Khuynh Thành. “Như thế này, coi như đã ấn định không thể khác.”

...

Khuynh Thành ngẩn người, mở to đôi mắt nhìn anh. Thế này, hết như phim truyền hình Hàn Quốc!

Nam vương đẹp trai lại thích một cô gái xấu xí thật không?

Và, đó lại là cô gái cực kỳ nặng mùi, hôi hám!

Hay là anh ta đã chơi bời với quá nhiều mỹ nữ, rồi trở nên giờ chúng, quái dị?

Đúng rồi!

Khuynh Thành khẳng định là như thế. Cô không thể tìm ra lý do gì khiến cho một mỹ nam thích cô cả!

“Sao nàng lại nhìn ta như thế?” Lam Tổ nghi hoặc nhìn Khuynh Thành.

“Tại sao anh lại tốt với em như vậy?” Khuynh Thành bỗng cảm thấy bộ não mình chông chênh bất thường, hối hận vì buột miệng hỏi cái câu này, mình thật đại dốt.

“Ta đang chờ nàng thu nhận ta làm sủng nam đây!” Lam Tổ cười rất “bậy bạ”.

Kính khủng thật!

Mỹ nam lẽ ra không nên chột nhả chòng ghẹo người ta!

Khuynh Thành ngẩng đầu, cô ý ra vẻ bất cần: “Sẽ có cái ngày ấy!”

“Được! Ta sẽ đợi!” Anh đưa thanh Từ sắc bảo kiếm cho Khuynh Thành, nói: “Lần sau chớ để người ta đoạt mất! Ta không dám bảo đảm lần nào cũng kịp thời chạy đến cứu nàng đâu.”

“Ai cần anh cứu nhĩ?”

“Được thôi! Ta là gã vô duyên, nhận vợ, được chưa?”

“Anh vốn là thế còn gì?”

Lam Tổ không hề bực tức, trái lại anh còn nở nụ cười càng tươi hơn, nhìn Khuynh Thành.

Ánh mắt của chàng trai khiến Khuynh Thành có phần bẽn lẽn mắt tự nhiên. “Sao anh lại nhìn tôi như thế?”

Lam Tổ chống tay vào cằm, nói rất nghiêm chỉnh: “Thực ra, nếu nàng không có cái vết bớt kia thì nàng rất xinh, nếu người không có mùi lạ thì nàng cũng có thể coi là một mỹ nhân.”

Thế đấy!

Thì ra khứu giác của anh ta không bị hỏng.

Thần kinh anh ta cũng vẫn bình thường.

Thế thì... tại sao anh ta lại thích cô?

Khuynh Thành không sao nghĩ ra, chỉ nhìn anh ta, nói: “Bây giờ anh hỏi hận vẫn còn kịp đấy!”

“Được thôi!”

Khi Lam Tổ trả lời ngay tắp lự, Khuynh Thành tuy đã có chuẩn bị tâm lý nhưng cô vẫn cảm thấy có phần hẫng hụt.

Thì ra anh chàng này cũng chẳng khác gì những người khác!

“Thấy buồn phải không?” Bàn tay Lam Tổ nâng đầu Khuynh Thành ngẩng lên, nở nụ cười hút hồn nhìn cô.

“Ai thèm buồn?”

“Đừng nên chối cãi. Ta có thể nhận ra. Nếu nàng là ta - một anh chàng đẹp trai - đương nhiên bất kỳ cô gái nào cũng sẽ thích mê. Nhưng nàng cứ yên tâm, dù nàng vừa xấu vừa có mùi lạ thì ta vẫn yêu nàng. Với ta, nàng vĩnh viễn là cô gái mà ta say mê.”

“Đừng nên tự huyễn hoặc mình nữa!”

“Không tin à? Thế thì bây giờ ta đi tìm một cô gái cho nàng biết tay!”

Nói rồi, anh ta quay người định đi. Khuynh Thành vội túm chặt anh ta, trịch thượng nhìn anh ta, nói: “Dám thế à?”

Lam Tổ cười tinh quái nhìn Khuynh Thành, rồi ôm cô vào lòng, nói: “Dám nói là không thích ta, thì sao nàng phải căng thẳng như thế làm gì? Ta nói đùa nàng thôi mà!”

Lúc này Khuynh Thành mới biết anh chỉ trêu cô mà thôi. Cảm giác ngọt ngào lan tỏa trong lòng đến vô tận.

Tuy nhiên Khuynh Thành vẫn không chịu nói rằng mình đã khuất phục, cô cố tỏ ra bất cần, nhìn anh ta nói: “Anh cho rằng tôi thích anh thật à? Anh nên nhớ tôi đã nói là tôi sẽ thu nhận anh làm sủng nam, tôi sở hữu anh. Tôi đâu có thể để cho ai chiếm đoạt mất anh?”

Lam Tổ vẻ mặt lì lợm, nói: “Nàng nói gì thì tùy, ta vẫn cứ hiểu rằng nàng đã thích ta.”

“Anh...”

Khuynh Thành giờ nắm đấm, Lam Tổ khẽ né sang bên, anh ta đã đứng ở ngoài quân trưởng.

“Đừng để cho người ta nhìn thấy mặt anh nữa!” Khuynh Thành hét lên rõ to.

Nhưng chỉ loáng một cái, Khuynh Thành đã bị Lam Tổ ôm vào lòng, rồi ghé sát tai cô, nói: “Nàng cũng thuộc về ta.”

Nói xong, Lam Tổ biến mất chỉ trong chớp mắt.

Chàng biết rằng Khuynh Thành nhất định sẽ đánh chàng như điên, cho nên vừa nói xong chàng phải biến ngay.

Quân trưởng trông vắng, im lặng như tờ, nhưng những lời của Lam Tổ vẫn không ngớt vang vọng bên tai Khuynh Thành, cô bé bỗng cảm thấy mặt mũi mình nóng bừng.

Đêm hôm đó Khuynh Thành trần trọc suốt.

Ôm thanh Từ sắc bảo kiếm của Lam Tổ trong lòng, cô bé không nén được mỉm cười ngọt lịm.

Lam Tổ, thực ra anh là một người như thế nào?

Có vẻ như là một nhân vật tầm cỡ, cao vòi vọi, bí hiểm khó lường, xuất quỷ nhập thần không biết đâu mà lần.

Khuynh Thành không thể không bàng hoàng nhớ anh.

Trời ạ, lẽ nào Khuynh Thành đã yêu anh ta rồi?

Cô bé cứ thế vẫn vợ suy nghĩ thâu đêm.

Tuy nhiên sáng hôm sau trở dậy cô lại lao ngay vào luyện tập.

Cô từng nói, tuy mình không có nhan sắc nghiêng nước nghiêng thành nhưng cũng có thể khuynh đảo thiên hạ.

Nếu không, Khuynh Thành, sao cô có thể xứng đôi với Lam Tố?

Cho nên, vì nhà họ Diệp.

Vì Lam Tố.

Cô càng phải nỗ lực hơn nữa.

Tiêu Hùng bị Khuynh Thành cho một vố, lão rất hận, chỉ mong xé xác cô bé cho hả.

Thanh bảo kiếm màu tím ấy vẫn ám ảnh lão, lão không sao quên được.

Tiên khí!

Coi như đã trong tay mình, nào ngờ cuối cùng lại mọc ra kẻ kia.

Chẳng những không ăn nhằm gì mà còn suýt mất mạng.

Thằng cha trẻ tuổi đó là ai? Có quan hệ gì với nhà họ Diệp?

Tiên khí! Đó là tiên khí kia mà!

“Bằng bất kỳ giá nào, ta cũng phải có được thứ tiên khí ấy!”

Ý Tiêu Hùng đã quyết, lão bắt đầu bế quan tu luyện và đường thương.

Linh thức của lão thường xuyên quan sát quân doanh nơi biên ải, nhất cử nhất động của Diệp Khuynh Thành đều nằm trong tầm mắt lão.

“Con bé quả là chăm chỉ, tiếc rằng, lẽ ra nguoi không nên sinh ra trong nhà họ Diệp và càng không nên sở hữu linh khí!”

Cứ thế, Tiêu Hùng đóng cửa tu luyện đã 5 năm.

Trong 5 năm ấy, võ công của Khuynh Thành cũng tăng tiến vượt bậc. Từ Kiểm sư sơ cấp tiến lên Kiểm sư sơ cấp đại viên mãn.

Vào lúc này, Diệp Chấn Thiên cũng sai bỏ câu đưa thư đến, nói rằng ông sắp vượt qua Kiểm sĩ đại viên mãn trở thành Kiểm sư.

Gần gầy ông linh cảm rằng lời kiếp của ông đang sắp đến.

Mỗi đẳng cấp tu luyện đều có một lần lời kiếp, nhưng mỗi lần vượt qua một cảnh giới thì sẽ có một đại kiếp. Diệp Chấn Thiên tu luyện từ người phạm trần lên đến người tu chân, nên ông cần vượt qua một đại kiếp.

Khuynh Thành nghĩ ngợi một hồi, rồi lần trong người lấy ra thanh Tử sắc bảo kiếm đưa cho Hồng Y, nói: “Vú em, cô hãy đưa thanh kiếm này cho cha cháu, mong sao nó có thể giúp cha cháu vượt qua lời kiếp thành công.”

Nên biết rằng, nếu không qua được lời kiếp thì coi như xôi hồng bông không. Nếu là cao thủ lợi hại, thì có thể giữ được cho mình nguyên anh - tuy thân xác bị hủy thì vẫn có thể tiếp tục tu luyện.

Nhưng phần lớn mọi người đều sẽ hóa thành một làn khói xanh.

Cho nên nếu có một tiên khí thật tốt, thì xác xuất độ kiếp thành công sẽ cao hơn.

“Khuynh Thành, nhưng...”

“Cô Hồng Y, nhà họ Diệp chỉ còn vài người, cháu không muốn cha cháu gặp phải chuyện bất trắc.”

“Cô hiểu rồi, bây giờ cô sẽ đi ngay.”

Đúng lúc Hồng Y đón thanh Từ sắc bảo kiếm từ tay Khuynh Thành.

Thì lão Tiêu Hùng đang lìm dim... bỗng mờ to đôi mắt.

Đã 5 năm.

Lão đã chờ đợi suốt 5 năm trời.

Ngày nay, cơ hội quá tốt đã đến với lão.

Chỉ khẽ phát ông tay áo thụng, lão đã biến mất khỏi hoàng cung vương triều Tấn.

Hồng Y lên ngựa lòng đầy lưu luyến, cô tạm biệt Khuynh Thành.

Nhìn theo bóng Hồng Y cầm thanh bảo kiếm, ra roi phi ngựa lao đi, Khuynh Thành lòng bùi ngùi, nao nao.

Đã 5 năm trôi qua.

Có phải chàng đã quên cô rồi?

Nếu không, suốt 5 năm trời tại sao chàng không trở lại thăm cô?

Cô lại tự chế nhạo mình: “Ai thiết gì cô gái xấu xí lại có mùi lạ như người? Diệp Khuynh Thành người chó nằm mơ, ảo tưởng! Người ta đã quên người từ lâu rồi! Năm đó người ta chỉ nói đùa thôi, sao người lại ngờ là thật? Khuynh Thành, người ngốc lắm!”

Tuy cố tự an ủi mình, nhưng lòng Khuynh Thành vẫn có phần hẫng hụt xen lẫn bức bối.

Nếu khuôn mặt cô không có vết bớt màu đỏ, nếu người cô không có cái mùi khó chịu này, thì liệu anh ấy có thích mình thật không?

Suy nghĩ miên man, rồi Khuynh Thành bỗng nhớ ra cái lần bị rơi xuống Thục Nhân Cốc năm xưa, ông già Huyết Sâm nói rằng, khi nào cô có đủ năng lực thì nên đến Thục Nhân Cốc, ở đó có hồ U U, tương truyền rằng nước hồ ấy có thể chữa bách bệnh; chỉ hiếm hồ U U có con yêu xà chín đầu cai quản.

Khuynh Thành hít sâu một hơi. Có nên đi không nhỉ?

“Thôi, mình cứ chờ cha vượt qua được lời kiếp trở về đã, rồi tính sau.”

Nghĩ đến đây Khuynh Thành lại nhìn về hướng vú em Hồng Y vừa đi, rồi quay người trở về quân trường.

Tiêu Hùng ra khỏi hoàng cung, lão không tìm đến Hồng Y ngay, lão đi khắp nơi phao tin đồn nhảm, rằng ở quân doanh nơi biên ải có đứa con gái tên là Diệp Khuynh Thành đang nắm giữ một thứ tiên khí.

Chưa đầy một canh giờ sau đã có hơn chục người tu chân chạy đến tận quân doanh, một số người khác cũng đang lục tục đua nhau kéo đến.

Tiên khí!

Người phạm trần yêu mỹ nhân, vì mỹ nhân họ có thể hy sinh rất nhiều.

Thì với người tu chân, tiên khí cũng như mỹ nhân, họ cũng có thể không từ một thủ đoạn nào để có được tiên khí.

“Kẻ nào là Diệp Khuynh Thành, mau ra đây!”

“Mau giao nộp tiên khí!”

“Diệp Khuynh Thành, tiên khí là của ta, nếu không nộp ra, ta sẽ san phẳng quân doanh của người!”

Các vị tu chân đứng giữa bầu trời bên trên quân doanh đua nhau hét gào.

“Tướng quân, bầm tướng quân, gay rồi, gay rồi!” Một tên quân kinh hãi mặt tái mét chạy vào trường của Khuynh Thành bẩm báo.

“Có chuyện gì mà hét hơ hét hải thế?”

“Bầm tướng quân, ngoài kia có nhiều vị thượng tiên đến, nói là muốn gặp tướng quân, đòi giao nộp tiên khí gì đó.”

“Tiên khí?” Khuynh Thành hiểu ngay là chuyện gì, bèn sải bước đi ra, sắc mặt cô bình thản trấn tĩnh nhưng thực ra trong lòng rất hoang mang.

Chỉ sợ Hồng Y đã gặp bất trắc rồi. Nếu không, cô ấy vừa ra đi một lúc, sao bọn người tu chân đã biết về chuyện tiên khí?

Trước mắt, Khuynh Thành lại không có biện pháp gì; có lẽ phải nghĩ cách ứng phó với họ cho êm đã, rồi ta lại tính sau.

“Tôi là Diệp Khuynh Thành đây. Không rõ các vị tìm tôi có chuyện gì thế?” Cô dang hoàng bước ra.

“Ngươi là Diệp Khuynh Thành à?”

“Đúng, tôi là Diệp Khuynh Thành.”

Một số vị mới gia nhập hàng ngũ người tu chân, nhìn thấy Khuynh Thành đã là Kiểm sư sơ cấp đại viên mãn, họ biết ngay là không thể đòi cô giao nộp ra tiên khí. Họ chỉ còn cách chờ mọi người đánh nhau sinh tử, tất cả cùng sút đầu mẻ trán, sau đó sẽ rình cơ hội xông lên đoạt lấy tiên khí, rồi sẽ giết sạch những người còn lại.

“Nộp tiên khí ra đây, ta sẽ tha chết cho ngươi!”

Khuynh Thành mỉm cười nhìn họ, nói: “Tiên khí chỉ có một, nhưng các vị thì đông thế này, tôi biết đưa cho ai đây?”

“Đương nhiên là đưa cho ta!” Một vị tu đạo, có cặp lông mày bạc trắng, mặt mũi hung hãn, lên tiếng.

Khuynh Thành cười thầm. Chỉ e, lão sẽ là người phải chết trước tiên.

“Lão là cái thá gì? Đương nhiên phải đưa cho tôi!”

“Đưa cho ta chứ!”

“Đưa cho ta!”

Vài vị tu chân đồng cấp Kiểm sư trung cấp bỗng cãi nhau ầm ĩ, nhưng không ai dám ra tay trước tiên.

Mọi người ai nấy đều có bài tính riêng của mình. Ai ra tay trước, tất nhiên sẽ bị mọi người xúm vào đánh hội đồng, như thế, xác suất chiếm được tiên khí sẽ rất thấp. Cho nên...

Diệp Khuynh Thành ngáp một cái rồi dài, vươn vai vãn hồng, rồi nói: “Các vị cứ thương lượng với nhau cho ngã ngũ đã, rồi hãy gặp tôi.”

Khuynh Thành sắp bước đi thì một vị tu chân Kiểm sư trung cấp hần học đồ ky, xông thẳng vào cô.

Thấy thế...

Vài vị tu chân khác cũng tranh nhau lao về phía Khuynh Thành.

Chẳng phải để cướp tiên khí, mà là họ định cướp người!

May mà Khuynh Thành đã cực nhanh chóng né người, rồi bay vọt ra.

Cô lướt đi nhanh như chớp, nhưng sao có thể lại được với cả một đám đông cao thủ truy kích?

Cho nên, vào lúc hệ trọng này.

Vai nam hào hoa của chúng ta lại phải xuất hiện.

“Phu nhân! Ta lại đến trợ giúp nàng đây!”

Khuynh Thành đang phi thân bất ngờ nghe thấy tiếng gọi, và cô bị trượt chân, người chao đi mất thăng bằng rồi ngã nhào xuống.

“Phu nhân ơi, gặp chồng, nàng cũng đừng nên xúc động quá!”

Vớ vẩn!

Khuynh Thành đâu có xúc động?

Cô đang bị “phóng điện” thì có!

Lam Tổ đưa tay đỡ ngang lưng Khuynh Thành, chàng không ngớt xoay tít người trong không trung, bốn bề cát cuộn đá bay nhưng hoàn toàn không thể xâm phạm đến hai người.

Lá bay khắp cõi đất trời, thời khắc này dường như tất cả không gian đều ngưng trệ.

Kỳ diệu!

Tại sao mỹ nam ra tay lần nào cũng tuyệt đẹp thế này?

Trời đất ạ!

Sao không để cho tôi cũng được tuyệt diệu và oai phong như chàng?

Thật xúc động!

“Sao lại nhìn em như thế? Em đã xinh đẹp rồi hay sao?”

Khuynh Thành một lần nữa lại bị chàng “phóng điện” chinh phục.

Cô đẩy chàng ra, hét lên: “Ai cho anh chạy đến đây? Anh có biết lúc này đang rất nguy hiểm không?”

“Chính vì nguy hiểm nên ta mới đến để cứu nàng!”

Khuynh Thành vừa định mở miệng thì Lam Tổ lại nói tiếp: “Thôi nào, im đi! Ừ thì ta tự huyền hoặc mình, ta ảo tưởng, được chưa? Ta biết nàng sẽ nói là ai cần anh đến cứu...”

“Anh...”

“Chẳng lẽ không phải nàng định nói thế hay sao?”

Khuynh Thành tắc họng, bĩu môi. Đúng là cô định nói thế thật.

“Cẩn thận!”

Lam Tổ phát vạt áo bào trắng, xoay người một lần nữa rồi ôm chặt Khuynh Thành vào lòng.

Khóc...

Cầm không được sàm sờ người ta!

Thế nào mà gọi là cứu người ả?

Lần nào cũng lợi dụng áp sát vuốt ve!

Đúng là gã này tâm địa rất tệ hại, vờ ra vẻ chính nghĩa đường hoàng để làm các trò ma mãnh.

“Anh mau biến đi! Tôi không muốn anh bị vạ lây. Kẻo sau này ra ma rồi anh sẽ bám riết tôi để trách móc!”

“Nàng chê ta như thế ư?”

“Đương nhiên rồi. Cho nên, hãy biết điều và biến luôn đi!”

“Được! Ta đi!”

“Mau đi đi!”

Khuynh Thành nói chưa dứt lời thì Lam Tổ đã biến mất ngay trước mặt cô. Nhìn khắp xung quanh, không thấy bóng anh đâu, Khuynh Thành bất giác lại cảm thấy hẫng hụt: “Nói đi là đi luôn! Chẳng có nghĩa khí gì cả!”

Nhưng Khuynh Thành còn chưa kịp buồn thì lưỡi đao của một vị tu chân đã chém tới.

Cô khẽ né người, tập trung nội lực tống cho lão ta một quyền khủng khiếp.

Dính đòn, lão bị bắn ra xa mấy chục thước rồi ngã huych xuống đất, miệng học máu tươi.

Đám đông nhìn thấy đều kinh hãi. Một Kiếm sư sơ cấp đại viên mãn chỉ tung một quyền đã đánh trọng thương một Kiếm sư trung cấp trung kỳ!

Chính Khuynh Thành cũng cảm thấy rất ngạc nhiên, vì cô chưa tu luyện đến tầm cao ấy.

Điều này thực không sao tưởng tượng nổi, nhưng ai ai cũng cho rằng Khuynh Thành đã ngầm sử dụng tiên khí, nếu không, cô ta đâu có thể đánh trọng thương một người tu chân Kiếm sư trung cấp trung kỳ?

“Chúng ta hãy cùng xông vào giết nó đoạt lấy tiên khí, rồi chúng ta sẽ luyện lại nó, chia cho mỗi người một phần là xong!”

“Ý kiến này rất hay. Nếu không, tất cả chúng ta sẽ bị nó giết chết, nó sẽ đại thắng hay sao?”

“Được! Ta cùng xông lên!”

Ghê gớm thật!

Năm người tu chân Kiếm sư trung cấp và một đám người tu chân Kiếm sư sơ cấp - ngang tầm Khuynh Thành - đang gườm gườm nhìn cô.

Kinh khủng thật!

Mình phải làm gì đây?

Hiểu rằng mình đã đi vào tử lộ, Khuynh Thành bất giác ngậm ngùi. Cũng may cô đã khích bác để Lam Tố bỏ đi, nếu không chàng sẽ bị liên lụy, sẽ phải bỏ mạng cùng với cô.

Năm tàn ảnh mờ ảo nhanh như tên bắn vây chặt Khuynh Thành. Thiên địa bốn bề bỗng tối sầm.

Năm tàn ảnh mỗi lúc một áp sát, Khuynh Thành bị sát khí ghê gớm của họ tạt bóng rất mật. Cô nắm chặt hai nắm quyền, chuẩn bị quyết chiến lần cuối cùng.

Bỗng có một đạo sát khí khủng khiếp hơn lan tỏa khắp xung quanh Khuynh Thành.

“Dám tấn công phu nhân của ta? Muốn chết hay sao?”

Một tàn ảnh màu trắng chớp nhoáng xẹt đến.

Một tiếng “uỳnh...” vang lên. Năm người tu chân Kiếm sư trung cấp lập tức máu me tung tóe phun ra bốn phía.

“Lam Tố...”

Khuynh Thành ngậy người nhìn anh.

Chàng mỹ nam này là một nhân vật kỳ bí như thế nào? Tại sao lần nào chàng ra tay cũng tuyệt diệu thế này?

Khuynh Thành cảm động đôi mắt rung rung lệ nhìn chàng: “Sao anh vẫn chưa đi ư?”

“Nếu ta đi, thì phu nhân của ta sẽ ra sao?” Chàng bước lại, ôm Khuynh Thành vào lòng, không hề e ngại những ánh mắt kinh ngạc và sùng sốt của đám đông xung quanh.

“Kìa, bỏ người ta ra!”

“Đừng e thẹn gì! Nàng là phu nhân tương lai của ta kìa mà!”

Thực ra chàng định nói là, chúng ta đã từng chung sống mấy trăm năm rồi, có chỗ nào trên thân thể nàng ta chưa đụng đến?

Đành rằng Khuynh Thành cũng rất yêu chàng, nhưng như thế này e cũng quá nóng bỏng thì phải?

Lam Tố tuy miệng nói thế nhưng chàng vẫn rất phong độ lịch lãm, chàng buông Khuynh Thành ra, rồi gườm gườm nhìn đám người tu chân.

“Còn ai muốn lấy tiên khí của phu nhân ta nữa không?”

Những vị đạo hạnh còn thấp, nhìn thấy năm Kiếm sư trung cấp đều chết tan xác thì đầu dám xông lên gì nữa, bèn vội vàng nói: “Chúng tôi chỉ đến xem cho vui thôi, đầu dám ảo tưởng tiên khí gì gì?”

“Bây giờ thì sao?”

“Bây giờ... đương nhiên... đương nhiên chúng tôi nên ra về.”

“Đứng, đứng, đứng! Nên ra về, đi về thôi!”

Trong nháy mắt, hơn chục người tu chân bay lên không trung trên quân doanh rồi biến mất tùm.

Nhìn Lam Tố, Khuynh Thành càng thấy tò mò mãnh liệt. Cô từng vận dụng để các cách để tìm cho ra tung tích của chàng, nhưng trên tinh cầu Lam Từ Tinh này tuyệt đối không có một thông tin nào về chàng.

Xưa nay cũng chưa từng có ai đứng trước mặt Khuynh Thành mà lại có thể giấu nhem tung tích tài tình như chàng.

Một sát thủ chuyên nghiệp hàng đầu như cô mà không thể tìm ra chút dấu vết gì, con người này thực khiến người ta phải trầm trồ.

“Sao nàng lại nhìn ta như thế?”

“Tôi đang nghĩ xem anh là con người thế nào.”

Lam Tổ bình thân mỉm cười, nói: “Vậy nàng nghĩ ta là người thế nào?”

“Anh quá bí hiểm, anh cứ như người nhà trời. Anh luôn có mặt ngay tức thì mỗi khi tôi gặp nguy hiểm. Võ công của anh khiến người ta cảm thấy thâm hậu khó lường. Bình khí anh tặng tôi, lại là tiên khí.

Lam Tổ, lúc này tôi thực không sao hiểu nổi, tại sao một người như anh lại thích tôi?”

Lam Tổ gãi đầu, suy nghĩ rất nghiêm túc, rồi nói: “Nếu ta nói, ta thích cái chất ngây thơ thẳng thắn của nàng, nàng có tin không? Nếu ta nói kiếp trước chúng ta là một cặp tình nhân, nàng có tin không?”

Đương nhiên không tin. Vì ai mà chẳng thích gái đẹp? Huống chi tôi không chỉ xấu xí mà còn có mùi khó chịu nữa! Còn về kiếp trước... thì lại càng không thể có chuyện đó!”

Kiếp trước của nàng ở thế kỷ 21, nàng không hề rung động với bất cứ anh chàng nào, sau đó chấm dứt.

“Khuyên Thành, có lẽ nàng chỉ cần tìm được một người thật sự yêu nàng là đủ, chứ không liên quan gì đến xấu hay đẹp.”

“Lam Tổ, anh không bận tâm đến dung mạo của tôi ư?”

“Đã 5 năm rồi, lẽ nào nàng vẫn nghĩ là ta nói đùa? Nếu chỉ vì đùa cho vui thì ta hà tất phải để ý và quan tâm đến nàng?”

Khuyên Thành hết sức cảm động nhìn anh chàng đẹp trai đang đứng trước mặt.

Có phải ông trời đã thương cô kiếp trước không được ai thương yêu, nên kiếp này ban cho cô nhiều đến thế này?

“Lam Tổ...”

“Khuyên Thành, nàng cứ yên tâm, ta sẽ hết lòng bảo vệ nàng. À, thanh Tử sắc bảo kiếm đâu?”

“À? Nó đúng là Tử Thanh bảo kiếm thật à?”

“Đúng! Thì sao nào?”

“Anh có bao giờ nghe nói câu chuyện về Tử Hà tiên tử chưa? Tôi cũng gọi nó là Tử Thanh bảo kiếm, nhưng phiên bản Tử Hà tiên tử này không phải thanh kiếm cầm đi khắp chốn để giao đấu với ai.”

“Gi cơ?”

“Không có gì.”

Khuyên Thành bỗng nhớ đến Hồng Y, cô kêu lên: “Gay rồi!”

“Sao thế?”

“Cha tôi đang độ kiếp, tôi bảo cô vú em cầm thanh kiếm anh tặng đem đến cho cha tôi, nhằm giúp ông độ kiếp.”

“Thì ra là thế. Ta cứ ngỡ đã xảy ra chuyện với nàng.”

“Anh cảm ứng được tôi à?”

“Ta đã cài đặt mật mã đối với Tử Thanh bảo kiếm, nếu nàng gặp nguy hiểm thì nó sẽ truyền tin tức cho ta. Cho nên lần nào ta cũng kịp thời chạy đến cứu nàng.”

“Thì ra là vậy.”

“Có điều, ta không ngờ lần này lại như thế, Tử Thanh kiếm không ở bên nàng, thảo nào nó phát ra âm thanh khác lạ.”

Lam Tổ đưa tay đỡ lưng Khuyên Thành, rất nhanh chóng họ đã đến một nơi xa lạ.

Một người phụ nữ đang nằm bên đường.

“Là vú em Hồng Y!”

Khuynh Thành vội chạy ào đến ôm Hồng Y vào lòng.

Lam Tổ nhìn Hồng Y rồi nói luôn: “Cô ấy bị thương rất nặng, lục phủ ngũ tạng đều dập nát, chỉ e...”

“Không, vú em, cô ơi...”

Khuynh Thành trào nước mắt, đỡ Hồng Y ngồi dậy, rồi liên tục truyền chân khí của mình vào cơ thể vú em.

Lam Tổ nắm tay Hồng Y, nói: “Khuynh Thành, cứ để ta!”

Anh đưa vào miệng Hồng Y một viên thuốc, rồi vận chân khí để chữa các vết thương. Một luồng khí màu vàng cuộn cuộn chảy trong cơ thể Hồng Y.

Các nội tạng bị vỡ nát đã dần liền trở lại, toàn thân Hồng Y chuyển hóa rõ rệt. Chân khí do Lam Tổ truyền vào khiến cơ thể phàm trần của Hồng Y biến đổi rất lớn.

Sau chừng nửa khắc, Hồng Y vốn đang thoi thóp đã bừng tỉnh, dường như biến thành một người khác hẳn.

“Vú em!”

“Xin lỗi Khuynh Thành, cô đã không...”

“Cô tạm thời đừng nói gì cả, cô vẫn bình an là điều quan trọng nhất.”

Khuynh Thành ôm Hồng Y rõ chặt.

Nhìn Hồng Y và Khuynh Thành, Lam Tổ khẽ nhích khóe miệng, nói: “Bây giờ tôi dẫn cả hai cô cháu đi đòi lại Từ Thanh bảo kiếm. Đi!”

Khuynh Thành kéo anh ta lại, nói: “Nên cho qua vậy, tôi không muốn anh gặp nguy hiểm.”

Nhìn vẻ mặt lo lắng của Khuynh Thành, Lam Tổ thấy ấm lòng. Anh áp đôi tay vào khuôn mặt cô, nói: “Khuynh Thành, có biết ta thích nàng ở điểm nào không?”

“Điểm nào?”

“Ta thích nàng như lúc này, nàng nghĩ ngợi, lo lắng và quan tâm đến ta.”

“Lam Tổ...”

“Đi nào!”

Thoáng chốc, những nét bi thương in đậm trên trán chàng đã tan biến, chàng khẽ kéo Khuynh Thành và Hồng Y, cả ba đã ở trên không trung vương triều Đại Cung.

“Lam Tổ, bây giờ chúng ta đi đâu?”

“Lát nữa nàng sẽ biết.”

Tiêu Hùng cầm thanh Từ Thanh bảo kiếm ngấm ngấm, khoai trá không nỡ rời tay.

“Tiên khí! Rốt cuộc ta đã có được tiên khí! Ha ha ha... ha ha ha...”

“Lão tặc kia, ngươi mà cũng xứng đáng được dùng tiên khí ư?”

Tiêu Hùng cả kinh, tay lão nắm chặt Từ Thanh bảo kiếm từ trong nhà bước ra, nhìn thấy ba người đang đứng trên không trung. Lão nói: “Là các ngươi ư?”

“Lão thấy rất bất ngờ, phải không?”

“Ngươi vẫn còn sống à?” Lão nghiêng răng nhìn Hồng Y, ánh mắt lão đầy sát khí.

“Lão tặc! Ta không những không chết, mà còn rất ổn. Ngươi cướp của ta Từ Thanh bảo kiếm, hôm nay ta phải đích thân đến đòi lại.” Hồng Y đáp.

Lam Tổ nhìn Hồng Y, đưa tay ngăn cô lại, nói: “Không cần tốn hơi nói chuyện với hạng người này. Hãy xem tôi đây!”

Tiêu Hùng đã có được tiên khí, thấy Lam Tổ chỉ tay không lao đến, lão rất coi thường, lão “hừ” một tiếng rồi nói: “Ngươi muốn chết à?”

Lam Tổ bỗng đứng lại ngay trước mặt lão, bất động. Từ Thanh bảo kiếm trong tay Tiêu Hùng đầy khí thế chém về phía Lam Tổ.

“Lam Tổ, cẩn thận!”

Nhưng chàng trai vẫn mỉm cười khinh bỉ, đứng nhìn Tiêu Hùng đang lao đến.

Đúng lúc Từ Thanh bảo kiếm trong tay Tiêu Hùng chém đến nơi thì “uỳnh” một tiếng nổ vang trời, một màn ánh sáng màu lam đã chắn ngay trước thân thể Lam Tổ, còn Tiêu Hùng thì bị màn ánh sáng ấy bao quanh công phá, khiến lão thịt nát xương tan, máu tươi bắn tóe ra khắp xung quanh.

Khuynh Thành vốn giết người như ngóe, cô cũng hay dùng thuốc nổ khiến thân thể đối phương nát như, nhưng đây là lần đầu tiên cô chứng kiến một người chỉ dùng nội lực mà cũng có thể khiến người ta tan xương nát thịt.

Khuynh Thành và Hồng Y kinh hãi, miệng há hốc.

Anh chàng Lam Tổ bí hiểm này, thực ra là con người như thế nào?

Mỗi lần anh ta xuất hiện, đều khiến cho người ta ngỡ ngàng, kinh ngạc.

Lam Tổ khẽ phát vạo áo bào trắng, màn ánh sáng màu lam lập tức biến mất. Rồi anh chia bàn tay không ra, Từ Thanh bảo kiếm như hiểu ý chủ nhân, nó bay trở lại với anh.

“Khuynh Thành, cầm lấy!”

Anh đưa thanh bảo kiếm cho Khuynh Thành. Rồi lại tìm trong cái nhẫn không gian lấy ra một thanh đoản kiếm giao cho cô, nói: “Nàng không cần đưa Từ Thanh bảo kiếm cho cha nàng nữa. Thứ này coi như lễ vật của con rể tương lai biểu ông ấy.”

Khuynh Thành mặt đỏ bừng ngượng nghịu nhìn anh, nói: “Anh đã giúp em rất nhiều rồi, em đâu có thể lại nhận thứ này của anh?”

“Chúng ta là người một nhà, người một nhà sao phải rạch ròi thế làm gì?”

Sao lại... sao lại trở thành người một nhà rồi?

Khuynh Thành còn chưa kịp phản ứng gì thì Lam Tổ lại lấy ra một đôi song giản[1] đưa cho Hồng Y, nói: “Tôi đưa Hồng Y thứ này để tiện phòng thân. Và còn một điều quan trọng nữa là...”

[1] Roi sắt bốn cạnh.

“Tôi hiểu rồi, là bảo vệ Khuynh Thành. Công tử yên tâm, lúc anh không có mặt, thì dù phải hy sinh tính mạng tôi cũng không tiếc!” Hồng Y nói.

“Cảm ơn Hồng Y!”

“Lam công tử! Bà mẹ Khuynh Thành đã cứu sống tôi, lại dạy tôi luyện võ công, bảo vệ bình an cho người nhà; công tử cũng lại cứu mạng tôi lần nữa. Các vị đã cho tôi cuộc sống, cho nên bảo vệ Khuynh Thành đương nhiên là nghĩa vụ của tôi.”

“Được! Tôi tin ở cô!”

Rồi anh quay sang Khuynh Thành, ôn tồn nói: “Khuynh Thành, có lẽ rất lâu sau đây ta không thể đến thăm nàng.

Trong thời gian này nàng hãy tự chăm sóc cho mình thật tốt, được chứ?”

“Anh yên tâm, em sẽ tự chăm sóc được.”

“Ngoài ra...”

“Còn điều gì nữa?”

“Ngoài ra... đương nhiên là... nàng phải nhớ đến ta!”

Về rất kè cả bá đạo, anh nhìn cô, rồi bất chợt anh ôm ghì cô thật chặt, đôi môi mềm uơn ướt bập vào làn môi của Khuynh Thành. Nụ hôn cũng rất kè cả tự tin. Khuynh Thành mở to mắt kinh ngạc nhìn anh.

Sau nụ hôn nóng bỏng, Lam Tổ phát vạo áo bào trắng, người đã bay vút lên không trung, mỉm cười với cô: “Khuynh Thành, em hãy gắng tập luyện nhiều hơn nữa!”

“Vâng! Lần sau gặp nhau, sẽ là ngược lại, em sẽ cứu anh!”

Lam Tổ thấy buồn cười, cô ấy cứu ta ư? Với tốc độ tập luyện như thế, chỉ e phải chờ đến hàng trăm triệu năm sau!

Lam Tổ đi rồi, Khuynh Thành tính chuyện nhanh chóng cầm thanh đoản kiếm lúc này anh tặng đưa đến cho Diệp Chấn Thiên.

“Khuyh Thành à, thực ra Lam công tử là người như thế nào? Ngay cao thủ Tiêu Hùng có trình độ Kiếm vương cao cấp hậu kỳ cũng phải thịt nát xương tan, không chịu nổi một chiêu của cậu ấy, liệu cậu ấy có phải là người tiên có đẳng cấp Kiếm hoàng không?”

“Chắc không phải thế. Thần tiên, đâu có thể xuống tinh cầu Lam Tử Tinh để can thiệp vào chuyện của người trần gian?”

“Nếu không phải thế... tại sao cậu ấy dễ dàng đưa tiên khí ra, và lại rất hào phóng nữa? Tôi nghe người ta nói, những vị tiên tu luyện đến bậc Kiếm tông hoặc Kiếm tôn, đều rất coi trọng tiên khí.

Nhưng cậu Lam Tổ thì khác, sẵn sàng cho chúng ta ba thứ tiên khí. Nếu nói cậu ấy là người tu chân, thì dù đánh chết tôi cũng không tin.”

Hồng Y nói không phải là không có lý.

Khuyh Thành cúi đầu ngẫm nghĩ.

Đúng thế, Lam Tổ không chỉ có võ công cao cường khó bề tưởng tượng nổi, mà vũ khí của chàng cũng đều là tiên khí.

Nên biết rằng, chỉ một thứ tiên khí cũng đủ để cho những người tu chân trên tinh cầu Lam Tử Tinh này tranh đoạt tàn sát lẫn nhau kinh thiên động địa, huống chi là ba thứ tiên khí!

Hay là anh ta cũng là “con nhà giàu thế hệ thứ hai” mà người ta vẫn nói? Nhưng trong thế giới tu tiên làm gì có “con nhà giàu thế hệ thứ hai”?

Và lại, dù giàu có đến mấy cũng không thể có chuyện đem ba thứ tiên khí biếu không cho người khác!

Nên biết, tiên khí là thứ quý giá vô cùng, vô cùng!

“Cháu cũng không thể đoán ra. Anh ta là người đầu tiên cháu không sao hiểu nổi.”

Cả hai vừa đi vừa nói chuyện, họ đã đi đến trước thác nước ở giữa núi.

“Thư của cha cháu nói rằng chỉ cần đi qua thác nước là vào đến sơn động, và họ ở trong đó.”

“Nhưng nước chảy xiết quá thế này...”

Nhìn thác nước đổ xuống rất dữ dội, Hồng Y cảm thấy vô vọng. Chỉ e hai cô cháu chưa đi đến gần thác nước thì đã bị xung lực ghê gớm của nó hút xuống dòng sông.

Khuyh Thành bước lên mấy bước, quan sát địa hình xung quanh.

Phía dưới thác nước là một cái hồ nhỏ, nhưng nước chảy rất xiết, thác nước đổ xuống khiến nước hồ bật mạnh sang một bên; hồ nước bên dưới thác, chỗ nước tràn xuống, lại là vực nước sâu vạn trượng.

Nếu bất cẩn rơi xuống nước, thì dù có chục kiếp sống cũng phải chết cả chục lần.

“Phải làm thế nào bây giờ, Khuyh Thành?”

“Vú em, cô đừng lo. Lão tổ tông và cha cháu vào được thì chúng ta cũng sẽ vào được.”

Khuyh Thành nhặt một hòn đá lên, vận nội lực toàn thân rồi ném thật mạnh. Hòn đá lao vút đi như bay, bắn thẳng vào màn nước đang chảy xối xả.

Thật kỳ lạ, hòn đá không bị thác nước cuốn rơi xuống. Khuyh Thành mừng rỡ nhìn Hồng Y nói: “Cô ơi, đi thôi!”

Khuyh Thành nắm tay Hồng Y cùng bước xuống nước, cả hai phóng xuyên qua thác nước rồi đổ xuống một thế giới đảo nguyên non xanh nước biếc, muôn hoa thơm ngát, chim hót líu lo. Có những chú chim rất kỳ lạ ríu rít bay qua bầu trời.

Khuyh Thành chưa bao giờ nhìn thấy nơi nào đẹp như ở đây, cứ như đã lạc vào chốn bồng lai tiên cảnh mây trắng vờn bay, cỏ hoa tươi tốt.

“Ai dám đột nhập Vân Vụ Sơn của ta? Mau mau khai rõ họ tên?”

“Tiểu nữ là Diệp Khuyh Thành, đến đây xin bái kiến Lão tổ tông và phụ thân Diệp Chấn Thiên.”

“Khuyh Thành à?”

Giọng Diệp Bái vang lên, sau đó, trong nháy mắt đã có bốn người đổ xuống trước mặt Khuyh Thành.

Khuyh Thành ngẩng nhìn Lão tổ tông mà mọi người vẫn đồn đại. Ông không hề già nua như cô tưởng tượng, trông vẻ bề ngoài chỉ như một chàng trai ngoài 30 tuổi, mái tóc dày cũng đen nhánh óng mượt.

Sắc mặt ông hồng hào đầy sức sống, đôi mắt sáng rất có thần, nhưng khuôn mặt thì toát ra một sức mạnh áp đảo mà người thường không thể có.

“Khuyhnh Thành, sao con lại đến đây?” Diệp Chấn Thiên xúc động ôm cô con gái vào lòng.

Diệp Bái và Diệp Thành cũng bước lại hỏi han.

“Cha viết thư nói là cha sắp độ kiếp, cho nên con đưa thứ này đến để giúp cha.”

Khuyhnh Thành mở cái nhẫn không gian lấy ra thanh đoản kiếm đưa cho Diệp Chấn Thiên.

Nhẫn không gian có thể cất giữ vô số thứ tạm thời chưa dùng đến. Hôm nọ Lam Tổ cho cô Từ Thanh bảo kiếm, chàng đã tặng cô cái nhẫn không gian này.

“Đây là... đây chính là... một tiên khí thượng đẳng!” Diệp Viễn xúc động không nói nên lời.

“Là... tiên khí ư?” Diệp Chấn Thiên xúc động, hình như ông không dám tin ở mắt mình nữa. “Nó đúng là tiên khí ư?”

“Thưa cha, đương nhiên là tiên khí, thật thế!”

“Chấn Thiên, đây không phải thứ tiên khí bình thường, ít ra nó cũng thuộc hàng thượng đẳng. Có lẽ trên tinh cầu Lam Từ Tinh này xưa nay chưa từng có người tu chân nào từng sở hữu tiên khí.” Ánh mắt Diệp Viễn có nét khao khát.

“Khuyhnh Thành, sao con có được thứ tiên khí này?” Chấn Thiên hỏi.

Hồng Y vội bước lên, thưa: “Bẩm công tử, chuyện là thế này ạ: Khuyhnh Thành gặp một công tử họ Lam, khi các vị đi vắng, may mà có anh ta giúp đỡ, anh ta đã vài lần giải vây cho chúng tôi và còn tặng tiên khí cho chúng tôi. Nếu không, tôi và Khuyhnh Thành chẳng còn cơ hội đến đây thăm các vị nữa.” Nói rồi Hồng Y cũng gờ Song giản của mình ra. “Đây cũng là thứ mà Lam công tử cho Hồng Y.”

Lúc này Diệp Viễn mới quan sát tỉ mỉ Khuyhnh Thành và Hồng Y, một Kiếm sư sơ cấp đại viên mãn, một Kiếm sĩ sơ cấp. Ông không ngờ hai người còn trẻ mà đã có tu vi cao đến thế.

Có điều, nhìn cặp tiên khí trong tay Hồng Y, ánh mắt ông càng thêm ngưỡng mộ.

Nếu mình có được một thứ tiên khí thì tốt biết mấy!

Hiện giờ ông là Kiếm vương cao cấp trung kỳ, nếu có tiên khí trợ giúp tu luyện thì có lẽ chỉ sau vài trăm năm nữa ông sẽ có thể phi thăng lên tiên giới.

Thôi được, ngưỡng mộ khao khát là một chuyện, nhìn các cháu con có được may mắn như thế này, ông cũng hết sức vui mừng.

“Có tiên khí rồi, Chấn Thiên con đương nhiên sẽ độ kiếp thành công, khỏi phải bàn!”

Ánh mắt Diệp Bái và Diệp Thành cũng tỏ ra ngưỡng mộ, Diệp Thành không nén được: “Khi nào Khuyhnh Thành gặp Lam công tử thì xin hộ tôi một thứ tiên khí nhé! Tôi biết, đòi hỏi của mình hơi quá đáng nhưng quả là tôi rất muốn có tiên khí.”

“Diệp Thành!” Diệp Viễn có phần bức mình. “Người chẳng hiểu quy củ gì cả, tiên khí đương nhiên là rất quý và rất quan trọng đối với người tu chân, nhưng cũng đừng nên bảo em cháu mở miệng xin người ta. Nhà họ Diệp dù chết cũng không khúm núm hạ mình bao giờ! Nhà ta có được một tiên khí, đã là nhờ tổ tiên tích đức bao đời rồi!”

Khuyhnh Thành mỉm cười. Ông già này... No, no, gọi ông ấy là ông già thì hơi ngượng mồm.

Được thôi!

Cứ nên gọi là Lão tổ tông.

Con người này rất giống ông nội mình, chết thì chết chứ không hạ mình cầu cạnh ai.

“Lão tổ tông nặng lời rồi!”

“Tốt! Đã đến đây rồi thì vào nghỉ đi! Chờ cha cháu độ kiếp thành công đã, rồi hãy đi. Cha con cháu đã nhiều năm không gặp mặt, nên nán lại thì tốt.”

“Lão tổ tông ạ, Khuyhnh Thành chẳng thể nán lại lâu, quân đội không thể một ngày vắng bóng chủ tướng. Ngày mai Khuyhnh Thành sẽ về. Lần này Khuyhnh Thành đến chủ yếu để đưa tiên khí cho cha cháu độ kiếp.”

Thực ra là, Khuyhnh Thành không muốn vô tình dụ các người tu chân kéo đến đây.

Chuyện về Tiêu Hùng hồi nọ có vẻ như đã trôi qua nhưng thực tế là vẫn có rất nhiều kẻ đang lăm le toan tính, hau háu như hổ rình mồi, họ theo dõi cô và chờ cô hội để ra tay với cô.

Nếu để họ biết tiên khí không chỉ có một, thì e rằng nhà họ Diệp lại gặp đại nạn cũng nên.

Nhà họ Diệp không thể bị tổn thất thêm nữa.

Trên tinh cầu Lam Từ Tinh này, ngoài các cao thủ đẳng cấp Kiểm sư còn có các cao thủ đẳng cấp Kiểm vương. Những người tu chân hôm nọ kéo đến, mới chỉ là các tiểu nhân vật.

Cao thủ thật sự vẫn chưa từng xuất hiện.

Bọn họ đang chờ đợi, chờ đợi thời cơ để hể ra tay thì phải thành công.

Và sẽ tuyệt đối không nể nang thương tiếc.

Cho nên, Khuynh Thành nhất định phải nhanh chóng rời nơi này, để cho các cao thủ ấy chỉ tập trung chú ý vào một mình cô thôi.

Như thế, ít ra cũng có thể giữ được huyết mạch của nhà họ Diệp.

Khuynh Thành đã nghĩ cả rồi, ngày mai sẽ rời núi Vân Vụ, sau đó để cho Hồng Y tạm cai quản quân doanh, còn cô sẽ đi Thục Nhân Cốc, nhằm một là tẩy hết mùi lạ trên người, hai là cô sẽ chủ động chiến đấu với đám yêu ma, qua đó sẽ nhanh chóng nâng cao công lực của mình lên.

Tuy nhiên trước khi đi cô còn phải làm một việc.

Đó là tìm cho ra Hoàng Ngao và tiêu diệt hắn.

Đã ngàn ấy năm trời.

Mối thù của nhà họ Diệp chưa thể trả.

Nay Khuynh Thành đã có đủ sức mạnh.

Không trả được thù này, ta thề không làm người nữa.

Đêm nay mọi người không ngủ, thức suốt.

Kể từ lúc gặp nhau cho đến trưa ngày hôm sau, đều là trò chuyện hỏi han về tình hình của Khuynh Thành mấy năm qua, và nói chuyện về Lam Tổ là nhiều nhất.

Diệp Viễn suy nghĩ rất lung, rồi nói: “Ta cho rằng, anh chàng Lam Tổ chỉ ít cũng là cao thủ đẳng cấp Kiểm tông. Nếu không, một người tu tiên đẳng cấp Kiểng hoàng sao có thể có nhiều tiên khí như thế?”

Nên biết rằng, ngay trong thế giới của những người tu tiên, tiên khí vẫn là thứ rất quý.”

Diệp Chấn Thiên nhấp một ngụm trà, rồi nói: “Lão tổ tông à, chắc không đến nỗi huyền bí như Người nói đâu! Cao thủ đẳng cấp Kiểm tông đã là tương đối lợi hại rồi. Cháu cho rằng Lam công tử nhiều nhất chỉ là Kiểng hoàng hậu kỳ mà thôi!”

“Ai bảo không phải thế? Nhưng nếu anh ta không phải cao thủ lợi hại cấp độ ấy thì tại sao anh ta lại có nhiều tiên khí như vậy?”

“Lão tổ tông có nghĩ... liệu có phải anh ta vớ được một khối nguyên vật liệu khổng lồ để luyện tiên khí, sau đó anh ta chẻ ra rất nhiều tiên khí không?”

“Cũng không loại trừ khả năng này. Nhưng vẫn nên biết rằng, tìm được một khối nguyên vật liệu tốt để luyện tiên khí, không hề dễ dàng đâu!”

Khuynh Thành thì nghĩ thầm trong bụng: khó, là đối với các vị mà thôi. Cũng như chuyện tôi chỉ mất mười tám năm đã tu luyện đến Kiểm sư sơ cấp đại viên mãn, hẳn là các vị lại cho rằng đó là chuyện không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng chẳng phải là tôi đã thành công hay sao? Vậy thì đối với Lam Tổ lại càng khỏi phải bàn!

Khuynh Thành nghĩ thế, và không thể không cảm thấy đắc ý.

Diệp Bái nhìn thấy Khuynh Thành tủm tỉm cười, bèn trêu ghẹo: “Này, chắc Khuynh Thành đang nhớ nhung anh chàng Lam Tổ chứ gì?”

“Đâu có? Anh đừng nói linh tinh.” Cô bắt giắc đỏ mặt.

“Trông kia, Khuynh Thành thẹn rồi! Ha ha... ha ha ha...” Diệp Bái cười vang.

Mọi người cũng cười theo, rất vui vẻ.

Thấy Khuynh Thành thẹn mặt đỏ tung bừng, Hồng Y vội bước lên, nói: “Mọi người đừng trêu cô ấy nữa. Đã muộn rồi đấy, chúng ta nên đi đi nào!”

Vừa nói đến chữ “đi”, ai nấy đều chợt thấy buồn buồn.

“Khuyhnh Thành!” Diệp Chấn Thiên đứng dậy bước đến trước mặt Khuyhnh Thành, khẽ đưa tay xoa đầu cô con gái, nói: “Cứ chờ cha độ kiếp thành công, sau đó cha sẽ trở về với con.”

“Cha ạ, cha hãy gắng ở lại cùng Lão tổ tông và hai anh con tu luyện thật tốt! Mọi việc bên ngoài cứ giao cho con, con sẽ ứng phó được hết!”

Diệp Viễn rất vui vẻ miễn nguyện nhìn Khuyhnh Thành, nói: “Nhà họ Diệp có được cháu, thực là phúc đức quá!”

“Lão tổ tông quá khen rồi. Sau này Khuyhnh Thành sẽ năng đến đây thăm mọi người. Bây giờ cháu xin cáo từ!”

“Khuyhnh Thành, cha sẽ tiễn con.”

“Không cần, cha ạ! Cha đừng buồn. Nào có phải sinh ly tử biệt gì chứ!”

Chẳng phải Khuyhnh Thành không muốn Diệp Chấn Thiên ra tiễn mình, nhưng vì sự an toàn của ông nên cô không thể tán thành.

Hai người rời núi Vân Vụ.

Khuyhnh Thành không lập tức trở về quân doanh, cô phải đi tìm Hoàng Ngao đã.

“Hãy để tôi đi cùng, Khuyhnh Thành!” Hồng Y nói.

“Cô ạ, đối phó với gã tâm thường Hoàng Ngao, chỉ mình cháu là đủ rồi.”

“Nhưng...”

“Cô nghi ngờ năng lực của cháu à?”

“Cô không có ý đó, nhưng công tử Lam Tổ đã dặn dò cô... phải bảo vệ cháu.”

“Cô Hồng Y cứ yên tâm. Cô ở bên cháu bao năm qua, cháu có bao giờ làm việc một cách sơ sài chủ quan đâu? Hồi trước cháu còn nhỏ mà đã lừa được gã Hoàng Ngao, huống chi bây giờ cháu đã trưởng thành thế này rồi. Hắn không thể đụng đến một sợi tóc của cháu. Chắc cô còn nhớ trận ác chiến mấy năm trước, các người tu chân còn không làm gì nổi cháu, chỉ một mình gã Hoàng Ngao hắn nào có là gì?”

“Khuyhnh Thành à, chỉ e mấy năm trôi qua, không rõ hắn đã tu luyện đến trình độ nào, Khuyhnh Thành cứ nên cho Hồng Y này cùng đi!”

“Vâng, được ạ!” Khuyhnh Thành mỉm cười bước đến bên Hồng Y, đưa tay điểm huyệt trên người cô ta. Rồi cười rất ranh mãnh, nói: “Bà vú em ơi, bà đã bao năm ở bên tôi mà còn bị tôi lừa thì gã Hoàng Ngao kia đâu có thể là đối thủ của tôi? Tôi đi đây! Một khắc sau đây, điểm huyệt sẽ hết hiệu lực. Cảm bà đuổi theo tôi, nếu không bà sẽ bị xử theo quân pháp!”

Hồng Y bắt lực lắc đầu nhìn Khuyhnh Thành biến mất ngay trước mắt. Con bé này càng lớn lại càng tinh quái!

Sau một canh giờ phi hành, Khuyhnh Thành đã đến hoàng cung của vương triều Hoàng Lịch.

Cô nhếch mép cười nhạt, rồi biến mất trên không trung.

“Hoàng thượng... hoàng thượng... thần thiếp đang ở đây kia mà?”

“Mỹ nhân... mỹ nhân... nàng trốn mà được à? Mau lại đây để trẫm ôm nàng...”

“Hoàng thượng tệt thật đấy!”

“Trẫm sẽ cho nàng biết thế nào là tệt!”

Người đàn ông tháo mảnh vải buộc che mắt ra, hai tay bế thốc cô gái lên rồi bước vào loan trường.

Không! Không nhìn nữa, kéo bản cả mắt ta!

“Két...” một tiếng, cánh cửa mở ra, một cô gái đã đứng ngay trước loan trường của họ.

Từ Thanh bảo kiếm rút khỏi vỏ, phát ra ánh hàn quang, lưỡi kiếm kề vào cổ gã đàn ông.

“Nói đi, Hoàng Ngao đang ở đâu?”

“Cầu nô tỳ nguoi mắt mù à, sao dám hành thích hoàng thượng? Có biết hành thích hoàng thượng là tội gì không?” Giọng nữ uốn éo.

Cô gái không hề nao núng, giọng cô đầy khí thế áp đảo: “Là tội gì?”

“Tru di cửu tộc!”

“Thế thì còn phải xem xem các người có đủ bản lĩnh hay không đã!”

“Đồ khốn! Bay đâu, có thích khách!”

Khuynh Thành cười khẩy. Mấy kẻ phàm phu tục tử này, dù thêm cả trăm đũa nữa kéo đến cô cũng chẳng coi là gì.

Nên biết rằng trong con mắt người phàm trần, những người tu chân đều là thần tiên cả.

Thần tiên là người có thể làm bất cứ việc gì, hễ rút kiếm ra thì máu chảy thành sông!

“Các ngươi lui ra, nếu không, chớ trách ta không khách khí!”

Khuynh Thành hét to một tiếng, rung chuyển cả hoàng cung.

“Ồi! Thượng tiên!”

Đám người này không biết ai vừa hét lên, chúng phát hoảng rồi lui cả ra.

Có thể đắc tội với hoàng thượng chứ không dám đắc tội với thượng tiên.

Hoàng thượng nghe nói là “thượng tiên”, sắc mặt ông ta vừa nẩy thần nhiên chợt trở nên rất khó coi.

“Thượng... thượng tiên... chưa rõ thượng tiên đến đây có việc gì ạ?”

“Hoàng Ngao đang ở đâu?”

“Nó... nó ở vương phủ.”

“Vương phủ ở chỗ nào?”

“Ra khỏi cung này thì đi thẳng về phía tây, đi chừng nửa canh giờ thì sẽ thấy vương phủ.”

Khuynh Thành thu kiếm lại. Một tàn ảnh nháng lên không trung, trong chớp mắt đã biến mất trước mắt mọi người.

Lúc này hoàng thượng mới thở ra được, rồi ngã gục xuống đất.

Thượng tiên! Hoàng Ngao đáng chết, sao dám đắc tội với thượng tiên thế này?

“Hoàng thượng có sao không ạ?”

Giọng nữ dịu ngọt lại vang lên bên tai ông ta.

“Đồ khốn!” Một cái tát giáng “bốp” và mặt cô gái. “Ai cho ngươi lăm mồm, để rồi đắc tội với thượng tiên? Ngươi có biết hậu quả sẽ là gì không?”

Cô gái rất âm ức nhìn ông ta, nói: “Thần thiếp đâu biết cô ta là thượng tiên? Thần thiếp chỉ vì hoàng thượng...” Nói đến đây, cô ta khóc òa.

Lúc này hoàng thượng mới cảm thấy mình có phần quá đáng, ông ta ôm cô gái vào lòng, nói: “Đúng là trẫm dờ quá, trẫm không nên trách nàng mới phải. Chỉ e...”

“Hoàng thượng thấy lo cho vương gia phải không?”

“Dù nói gì thì vẫn là anh em với nhau, tuy không cùng một mẹ sinh ra thì vẫn là huyết mạch nhà họ Hoàng! Kể từ khi phụ hoàng của Hoàng Ngao qua đời, thì chi của Hoàng Ngao cứ thế lụn bại, ngày nay chỉ còn một mình hần. Nếu hần gặp chuyện gì bất trắc thì hoàng thúc của trẫm ở dưới suối vàng nếu biết chuyện, chi e ông sẽ phải đội mồ mà nhảy lên mất thôi!”

Người phụ nữ này lại không nghĩ thế. Cô ta rót trà bưng đến cho hoàng thượng, rồi nói: “Hoàng thượng! Dù Hoàng Ngao chết thì đã sao? Người không thấy cái bộ dạng của hần à? Phong vương cho hần, hần còn âm ức không vui, có vẻ như hần cho rằng ngôi hoàng đế vốn phải thuộc về hần! Nếu hần không chết thì e sớm muộn gì cũng sẽ có ngày hần làm phản. Nếu chúng ta ra tay thì người đời sẽ chửi chúng ta cặn tỉnh, huynh đệ tương tàn, chúng ta sẽ khó ăn khó nói với Lão tổ tông; nhưng nếu hần bị người khác giết, bị một thượng tiên giết thì lại chẳng can gì đến chúng ta cả! Và dù muốn cứu chúng ta cũng không cứu nổi!”

Đôi mắt hoàng thượng bỗng lóe lên một tia tinh quang, cái miệng dần dần tùm tùm, cuối cùng ông không nén được bật cười ha hả.

“Ái phi thực có trí tuệ hơn người! Chiêu này rất được, đúng là cao siêu!”

Khi họ đang nói chuyện thì Khuynh Thành đã đến vương phủ của Hoàng Ngao.

Hôm nay cô phải bắt tên này trả món nợ máu.

Khuynh Thành đi đến nơi nào thì sát khí cực mạnh bao trùm nơi ấy.

Ngay những người không biết võ công cũng cảm nhận được nguy cơ đang rình rập, Hoàng Ngạo thì càng khỏi phải bàn.

Tất cả, ai cũng bật dậy ra khỏi giường.

Rất cảnh giác xem xét mọi nơi.

“Vương gia! Vương gia! Nguy rồi, nguy rồi!” Một tên vừa chạy vừa bò vào phòng của Hoàng Ngạo.

“Ngoài kia là kẻ nào, sao dám đến vương phủ của ta huyên hoang ngông cuồng như thế?” Hoàng Ngạo hỏi.

“Bẩm vương gia, là... thượng tiên ạ!”

Thượng tiên?

Hoàng Ngạo xưa nay hành động luôn cẩn trọng khôn ngoan, tuyệt đối không tùy tiện đắc tội với các nhân vật không nên đắc tội với họ; với những người yếu thế, Hoàng Ngạo lại càng không đắc tội với họ.

Sao lại có thượng tiên đến đây gây rắc rối cho mình?

Hay là...

Lẽ nào là thượng tiên của nhà họ Diệp?

“Người đó trông thế nào?”

“Dạ! Là một cô gái ạ.”

“Cô gái?” Mặt Hoàng Ngạo bỗng giật giật.

Rồi “hừ” một tiếng lạnh lùng, gã bước thẳng ra ngoài.

Nếu thượng tiên nhà họ Diệp đến, thì gã còn có phần e dè; chứ một cô gái, dù cô ta là người tu chân, gã cũng chẳng thêm bận tâm.

Huống chi ngày nay gã đã tu luyện đạt đến trình độ Kiểm sư sơ cấp hậu kỳ. Lại có Lão tổ tông biệt hiệu “Thiên cơ chân nhân” đứng sau làm hậu thuẫn!

“Hoàng Ngạo mau ra đây! Nếu ngươi không ra thì chó trách tiểu thư này không khách khí, ta sẽ đập bằng vương phủ của ngươi!”

Giọng của Khuynh Thành inh tai nhức óc, vang khắp bầu trời trên vương phủ.

Một số người công lực còn thấp đã bị ù tai ùng ục, vài người khác thậm chí đã bị chấn thương, mồm trào máu tươi.

“Nội công khá thật! Xem ra hôm nay ta không thể không ra hội ngộ!”

“Vương gia...”

Hoàng Ngạo trợn mắt, đôi mắt khát máu tràn ngập sát khí. Tên nô tài sợ quá lập tức cầm miệng.

Nó biết rằng nếu ho he thêm mấy câu để can ngăn chủ nhân, thì nó sẽ mất mạng như chơi.

Bộ áo bào màu xanh của Hoàng Ngạo bỗng tung bay theo gió, chân gã giậm một phát, người đã bay vọt lên đứng giữa không trung.

“Cứ tưởng là ai, thì ra là ngươi.” Đã nhận ra đối phương là Diệp Khuynh Thành, Hoàng Ngạo nhếch mép khinh bỉ.

“Hoàng Ngạo, lần trước ta chưa thể giết ngươi, nhưng hôm nay ta quyết không cho ngươi được nhìn thấy mặt trời sớm mai mọc!”

“Lần trước ta chưa thể giết ngươi, ta rất hối hận. Cho nên hôm nay ta cũng quyết không cho ngươi sống mà quay về!”

Đêm đang rất yên tĩnh.

Bỗng nhiên cát cuộn đá bay.

Tạo nên một bức tường khổng lồ.

Vây chặt Diệp Khuynh Thành và Hoàng Ngao bên trong.

Cả hai vẫn đang đứng trên không trung, không bị luồng khí tác động.

Nhưng những người đứng bên ngoài bức tường thì bị luồng khí tạt vào không dám mở mắt ra nữa.

Những cành khô lá úa mọi ngày trông rất bình thường, thì lúc này dường như đều biến thành những binh khí sắc nhọn vô kể.

Chúng xé rách quần áo họ.

Cửa toạc da thịt họ.

Hoàng Ngao nhìn cô gái trước mặt, gã rất băn khoăn. Không ngờ công lực của cô ta lại đột biến đến tầm cao này, đã trở thành một người tu chân.

“Hãy xem chiêu của ta!” Khuynh Thành không phí lời với gã nữa. Từ lâu cô đã muốn trả thù này, chẳng phải vì không có cơ hội mà là vì thời cơ chưa chín muồi.

Từ Thanh bảo kiếm bỗng xuất hiện trong tay Khuynh Thành.

“Tiên khí!”

Nhìn thấy Từ Thanh bảo kiếm của Khuynh Thành, đôi mắt Hoàng Ngao không ngớt chớp chớp.

Gã hoàn toàn không ngờ cô gái trước mặt gã lại có tiên khí. Hoàn toàn bất ngờ!

“Ngươi cũng biết người biết của đây!”

Khuynh Thành cố ý giơ thanh kiếm lên khua mấy đường trong không trung.

Giết Hoàng Ngao, một là trả thù cho ông nội, hai là nhằm tập trung mọi chú ý của thiên hạ vào một mình cô, để cha cô có thể bình an độ kiếp.

Trong thời gian độ kiếp, tối kỵ bị ai đó quấy nhiễu. Nếu cái đàn trâu bò kia biết cha cô có tiên khí thì họ sẽ nhân cơ hội đó chạy đến cướp đoạt.

Cho nên, để đề phòng bất trắc, Khuynh Thành phải lộ diện để như bọn họ để ý đến cô.

“Xem ra, hôm nay ta không thể không giết nhà ngươi!”

Hoàng Ngao chưa bao giờ có khát vọng giết người mãnh liệt như lúc này.

Kể cả khi gã trả thù cho người cha.

Cũng không có ham muốn cháy bỏng như bây giờ.

Tiên khí!

Vì trong tay đối phương đang nắm giữ tiên khí.

Nếu đoạt được tiên khí của cô ta thì việc tu luyện của Hoàng Ngao sẽ tiến nhanh vượt bậc, lợi ích sẽ không không sao kể xiết!

Nhưng Khuynh Thành đâu có thể để cho gã dễ dàng cướp được Từ Thanh bảo kiếm mà Lam Tố tặng cho? Giờ đây Từ Thanh bảo kiếm chẳng khác gì sinh mệnh của cô. Còn kiếm tức là còn sinh mệnh, mất kiếm tức là mất mạng.

Và cũng là để chứng tỏ tấm lòng của mình đối với Lam Tố. Chẳng rõ giờ này chàng thế nào rồi? Hề nghĩ đến Lam Tố, lòng Khuynh Thành lại ngập tràn biết bao đầm ấm.

Rình lúc Khuynh Thành đang phân tâm nghĩ ngợi, Hoàng Ngao tung ra một chiêu nhắm chuẩn vào ngực cô. Khuynh Thành vốn xuất thân sát thủ, không xuất chiêu thì thôi, chứ hễ xuất chiêu thì ắt phải là những chiêu chí mạng.

Và sẽ cực nhanh, nhằm thẳng vào chỗ hiểm của đối phương.

Khuynh Thành lạng lẽ ngược mắt lên, đôi mắt phóng ra hàn quang rợn người, nhìn xoáy vào Hoàng Ngao.

Mắt Khuynh Thành lóe ra vô số tia, dùng năng lượng ít nhất, phóng trúng chỗ hiểm của kẻ địch, sao cho từng phần năng lượng đều phát huy được sức công phá tối đa, dùng tốc độ nhanh nhất để kết liễu tính mạng kẻ địch. Chương trình đã lập, kiếm đã lên đường.

Hoàng Ngao chỉ thấy thoáng hoa mắt, một tia sáng đỏ đã xẹt qua.

Tốc độ.

Sao con bé này lại có được tốc độ nhanh như vậy? Hoàng Ngao dường như không dám tin ở mắt mình nữa. Gã kinh ngạc nhìn tiên khí đâm vào ngực mình, đắng cay không sao chịu nổi.

Khuynh Thành lập tức rút kiếm ra, lưỡi kiếm không dính một giọt máu. Đánh áp sát, chỉ trong chớp mắt, phân định tử sinh.

“Muốn đoạt Tử Thanh bảo kiếm của ta ư? Cái mặt nguoi không làm nổi!”

Khuynh Thành đưa tay ra tóm lấy nguyên linh bay ra từ cái xác chết đứng của Hoàng Ngao. Nuốt nguyên linh, có thể khiến công lực mạnh lên.

Nhưng Khuynh Thành không thiết gì nguyên linh của gã.

Vì công lực của cô đã cao hơn gã quá nhiều rồi, dù nuốt thì cũng chẳng tăng thêm được là mấy.

Thân xác Hoàng Ngao rơi xuống, cùng lúc với đó bức tường hình thành từ cát cuộn đá bay cũng sụp đổ.

Thế giới cũng trở lại yên tĩnh như trước.

Chỉ khác là cái xác Hoàng Ngao nằm bất động ở vườn hoa trong vương phủ.

Bọn thị vệ và tùy tùng của Hoàng Ngao từ nãy đã sợ bạt hồn bạt vía, sau khi Khuynh Thành đi rồi mà chúng vẫn đứng chôn chân ở đó chưa kịp hoàn hồn.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Nữ Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 6

Giết Hoàng Ngao, coi như đã trả thù cho ông nội. Tiếp theo, Khuynh Thành phải đi Thực Nhân Cốc để gột tẩy mùi lạ trên cơ thể. Chắc chắn đây sẽ là một cuộc ác chiến.

Cô phải trở về quân doanh, thay trang phục, chào từ biệt Hồng Y, rồi đi thẳng đến Thực Nhân Cốc.

Không ai có thể biết Khuynh Thành khát khao khứ được mùi lạ trên cơ thể mình như thế nào!

Lam Tổ nói rằng anh không bận tâm chuyện này, nhưng Khuynh Thành vẫn rất muốn thể hiện bản thân thật sự hoàn mỹ, để dành cho anh.

“Khuynh Thành, định đi thật à?”

Thực Nhân Cốc, Hồng Y biết rất rõ, dù là người tu tiên ở đẳng cấp Kiếm vương cũng không dám tùy hứng bước vào đó. Bên ngoài Thực Nhân Cốc còn tạm được, nhưng ở vùng trung tâm thì yêu thú hung dữ nhiều không sao đếm xuể.

“Cháu tin chắc cô Hồng Y cũng không mong cháu sẽ mãi mãi bị thế này?”

Hồng Y tủm tỉm cười: “Tiểu thư... vì công tử Lam Tổ, đúng không? Trước đây tiểu thư đâu có bận tâm làm gì?”

Là con gái thì ai chẳng thích mình đẹp, nhưng Khuynh Thành vẫn có một sự tự tin mà người khác không thể có. Cho nên dù mình không đẹp, người lại có mùi lạ, Khuynh Thành vẫn có thể toát ra một sức hấp dẫn của riêng mình.

Mặt Khuynh Thành chợt đỏ bừng, nói: “Vú em ạ, nếu cháu cứ như thế này thì sao xứng với Lam Tổ được?”

Nghĩ đến anh, Khuynh Thành bỗng có cảm giác ngọt ngào lạ thường.

Vì anh.

Dù khó khăn đến mấy cô cũng phải thử xem sao.

Cô không muốn một ngày kia Lam Tổ dắt tay cô đi dạo phố, cô không dám ngẩng đầu nhìn ai.

Tuy cô biết rằng Lam Tổ không bao giờ ngại ngần.

Nhưng cô không muốn nghe bất cứ lời xì xào bàn tán nào.

“Cô Hồng Y cứ yên tâm, cháu sẽ thận trọng. Vì Lam Tổ, cháu nhất định phải sống để trở về!”

Chỉ hiềm, Khuynh Thành không thể tưởng tượng nổi Thực Nhân Cốc đáng sợ ra sao.

Khi lên 5 tuổi cô bị rơi xuống Thực Nhân Cốc, rồi gặp ông già Huyết Sâm, Khuynh Thành vẫn tưởng chỉ là ngẫu nhiên, chứ cô không biết rằng tất cả đều là do Lam Tổ bố trí.

Lam Tổ mặc bộ áo gấm màu lục nhạt, vạt áo có đóa hoa sen xanh thủy mặc do một vết mực loang ra mà thành. Chàng đang ngậy người ngắm bầu trời.

Bỗng một cô gái kiều diễm bước đến sau lưng, hết sức kính cẩn thưa: “Vương gia!”

“Đã tính ra chưa?”

Cô gái kiều diễm ấy tên Ân Ly, là phù thủy ở đây.

“Tính ra rồi. Có điều...”

“Có điều làm sao?” Ánh mắt Lam Tổ rất căng thẳng.

“Cô nương Lạc Nhi đã bước vào Lục đạo luân hồi, đầu thai rồi.”

Nghe Ân Ly nói thế, cặp lông mày đang nhíu lại của chàng bỗng dần ra.

“Đã tra ra cô ấy đầu thai vào gia đình nào chưa?”

“Thuộc hạ đã tra rồi, đó là nhà họ Diệp ở phủ Thái úy của vương triều Đại Cương.”

Ân Ly phát ổng tay áo thụng màu đỏ, một màn ảo tượng xuất hiện trước mắt Lam Tổ.

Một phụ nữ mặt tái nhợt bế một đứa trẻ sơ sinh, người ấy đang đưa tay định bóp chết nó; cửa bỗng mở toang, một người đàn ông giận dữ giằng lại đứa trẻ.

“Ân Ly, mặt Lạc Nhi sao thế?”

“Dạ... bẩm vương gia...”

Lam Tổ thở dài, nói: “Ân Ly, cô vất vả quá. Cứ lui về nghỉ đi!”

Ân Ly lo lắng nhìn Lam Tổ, nói: “Vương gia, ngài định thế nào ạ?”

“Cô yên tâm, ta sẽ không xử sự thô bạo hấp tấp đâu. Ta đã mất Lạc Nhi một lần, ta sẽ không để cho nàng ấy lại xa ta nữa. Mười triệu năm! Ta đã chờ đợi tròn mười triệu năm trời!”

Khi nói câu này, ánh mắt Lam Tổ tràn ngập bao nỗi cô đơn, trống vắng.

Không có ai biết mười triệu năm qua chàng đã sống như thế nào, chàng đã tìm khắp Lục giới, chỉ vì muốn tìm ra bóng dáng của nàng.

Cuối cùng. Thế rồi cuối cùng mười triệu năm cũng trôi qua, chàng đã có được tin tức về nàng. Ân Ly định quay người bước đi, cô bỗng thở dài nhìn Lam Tổ.

“Vương gia, hiện giờ cô nương Lạc Nhi đã là một người phạm trần rồi.”

“Ta biết.”

“Thuộc hạ nhìn thấy khi Lạc Nhi lên 5 tuổi sẽ gặp một kiếp nạn. Chi e...” Ân Ly chưa nói hết câu, cô ta bỗng thấy cánh tay mình đau nhói.

Lam Tổ nắm chặt cánh tay cô. “Chi e làm sao?”

“Vương gia... Ân Ly đau quá.” Cô ta nhìn tay mình đang bị nắm chặt, rồi lại nhìn Lam Tổ.

Lam Tổ nhận ra mình đang quá xúc động, vội buông tay ra.

Rồi chàng xoay người, quay lưng về phía Ân Ly. “Chuyện là thế nào?” Giọng nói thanh thanh trong trẻo lại vang lên.

“Bẩm vương gia, Lạc Nhi khi 5 tuổi sẽ bị rơi xuống đảo Ma Thú.”

“Gi thế?”

Về mặt thanh tú sáng sủa của Lam Tổ không ngớt biến sắc.

Đào Ma Thú. Thực Nhân Cốc.

Roi vào đó, ngay người tu chân cũng rất có thể mất mạng, nữa là người phạm trần.

“Vương gia, ngài... ngài không định nhúng tay vào chuyện này đấy chứ?”

Ân Ly bỗng cảm thấy hối hận vì đã cho Lam Tổ biết cái tin này.

Lam Tổ đã quan tâm đến cô gái ấy như vậy, chắc chắn anh ta sẽ hành động. Nếu thế thì... khác nào Ân Ly đã hại anh ta?

“Vương gia...”

“Bản vương tự biết chừng mực. Cô cứ lui về đi!”

Ân Ly ngập ngừng, rồi cũng đành quay người bước đi. Cô ta biết quá rõ tính tình Lam Tổ, không ai dám nói thừa lời trước mặt anh.

Hôm nay anh ta cũng đã nói hơi nhiều. Nếu không vì cô gái kia thì anh ta sẽ chẳng nói chuyện với cô lâu như thế.

Đào Ma Thú.

Ai đó có thể không biết.

Nhưng Lam Tổ biết rất rõ.

Đào Ma Thú vốn không thuộc về thế giới người trần.

Câu chuyện bắt đầu từ tám trăm năm về trước.

Thời đó tỉnh cầu Lam Từ Tinh còn là một miền đất hoang vu, nền văn minh của loài người mới chớm hình thành.

Một cuộc ác chiến nơi tiên giới nổ ra, vô số người tu tiên đã chết trong cuộc chiến tranh kéo dài chín chín 81 ngày này.

Cuộc chiến dữ dội, đất trời u ám.

Đào Ma Thú vốn là vườn bách thú của một vị tiên trên tiên giới.

Chẳng rõ tại lộn xộn nhằm lẫn gì đó nó bị rớt xuống trần gian; và cũng không rõ tại sao vườn bách thú ấy lại biến thành một hòn đảo ở phạm trần, hết sức kỳ lạ như một huyền thoại.

Rất nhiều yêu thú sau khi biết về đảo Ma Thú, bèn đua nhau chạy đến đó để tu luyện.

Rất nhiều năm đã trôi qua, người ta cũng không thể biết trên đảo Ma Thú có cả thấy bao nhiêu yêu thú, chúng lợi hại đến đâu.

Thế rồi những người tu chân cũng biết về đảo Ma Thú, họ bèn lũ lượt kéo đến đánh bọn quái thú đang tu luyện.

Có điều, chưa từng có ai trở ra. Dần dần vô trái đất biến đổi theo thời gian, đảo ấy cũng không ngoại lệ, mọi người đặt cho nó cái tên Thực Nhân Cốc.

Một bóng trắng nháng lên, Lam Tổ biến khỏi vương phủ, mất hút.

Ân Ly phát ổng tay áo đỏ, một màn ảo tượng lại xuất hiện trước mặt cô.

Người đàn ông mặc áo trắng đầu phải ai khác, chính là vương gia của cô.

Cô biết vương gia nhất định sẽ đến đảo Ma Thú.

Tìm cô bỗng nhói đau. Lê nào cô gái kia lại quan trọng với anh đến thế?

Vì cô ấy, anh dám không tiếc...

Trên đảo Ma Thú mọc vô số loài kỳ hoa dị thảo.

Lam Tổ thoăn thoắt đi xuống từ một cây cao chọc trời.

Cây cao chọc trời bỗng biến thành một cụ già có mái tóc bạc phơ.

“Thượng tiên! Tiểu yêu kính chào thượng tiên! Không rõ ngài đến đây có việc gì ạ?”

“Năm năm nữa sẽ có một đứa trẻ bị rơi xuống đảo Ma Thú, ta yêu cầu ngươi dùng cách gì thì tùy, phải cứu nó bình an vô sự. Nếu không, suốt đời ngươi đừng hòng tu luyện được nữa.”

Huyết Sâm cả sợ. Ông ta đường đường là một thượng tiên, sao lại can thiệp vào chuyện ở giới phàm trần?

Nhưng vị trí của Huyết Sâm thấp kém, và đương nhiên không thể là đối thủ của nhân vật này, cho nên... Huyết Sâm đành ngoan ngoãn chấp nhận.

Nên biết, yêu ma nói chung thường rất ngênh ngang bướng bỉnh, không dễ gì phục tùng đối phương. Muốn bắt họ nghe mệnh lệnh của ta thì ta phải khiến họ thật sự bái phục đã.

Tuy nhiên, tiểu yêu Huyết Sâm tương đối ôn hòa, chịu nghe lời. Xuất thân là thực vật tu luyện thành tinh, đã là rất may mắn được trời đoái thương rồi, y không muốn đời tu luyện biến thành công cốc.

“Vâng! Tiểu yêu xin tuân lệnh.”

Vì thế mà năm xưa Khuynh Thành bị rơi xuống Thực Nhân Cốc nhưng vẫn còn được bình an vô sự.

Lại còn con Cốt Điều bị Khuynh Thành tiêu diệt, thực ra nó không hề đơn giản như cô nghĩ.

Nếu Lam Tổ không kịp thời chạy đến bí mật phóng một linh lực trúng lưỡi dao của nó, thì có lẽ Khuynh Thành đã phải bỏ mạng trong bụng con ác điều ấy rồi.

Tất cả, tất cả, Ân Ly đều biết rất rõ.

Trái tim cô dường như đang rỉ máu.

Vương gia của cô đang tự hủy diệt chính mình.

Lẽ nào có thể trả giá vô tận như thế chỉ vì một cô gái?

Ngày nay cô gái không biết trời cao đất dày là gì này lại đang đi vào đảo Ma Thú.

Vương gia của cô lại tiếp tục đi theo, muôn kiếp không thể quay trở lại.

Không ổn! Ân Ly không thể để cho cô gái kia hủy hoại vương gia của cô!

Tuyệt đối không!

Một lần chớp lóe, lần chớp màu đỏ xẹt qua không trung.

Lấp lóa, rực rỡ như ráng chiều lúc mặt trời sắp lặn.

Khuynh Thành đã đi đến bên ngoài Thực Nhân Cốc. Cô hít sâu một hơi, chuẩn bị bước vào trong.

Bỗng một làn sáng đỏ chớp qua.

Một cô gái mặc áo đỏ đổ xuống trước mặt Khuynh Thành.

“Cô nương Lạc Nhi!” Giọng cô gái áo đỏ nghe rất bình thường, không thể hiện là vui hay buồn.

Nhưng Khuynh Thành cảm nhận ra một nét giận dữ trong ánh mắt cô ta.

“Cô nhận nhầm người rồi!”

Ân Ly “hừ” một tiếng khô khan, nhầm à? Dù cô hóa thành tro bụi tôi cũng nhận ra.

Vương gia của cô.

Nếu không vì cô ta, vương gia sẽ không bước vào nẻo đường muôn kiếp không thể quay trở lại.

Vương gia của cô.

Nếu không vì cô ta, sao vương gia lại trở nên trầm mặc ít lời như vậy?

“Cô Lạc Nhi, cô không nhớ ra tôi nhưng tôi vẫn nhớ ra cô.”

“Thế ư?”

“Nếu cô Lạc Nhi không muốn vương gia tiếp tục làm lạc, thì cô uống thứ này đi!”

Ân Ly đưa cho Khuynh Thành một cái lọ sứ màu trắng.

Khuynh Thành chỉ thoáng đưa mắt nhìn cô ta, không bận tâm, cô tiếp tục bước vào Thực Nhân Cốc.

“Đứng lại đã!”

Bóng đỏ nháng lên, đã đứng chắn ngay trước mặt Khuynh Thành.

Tốc độ nhanh thật! Khuynh Thành thầm khen ngợi. Chỉ riêng động tác này đã đủ để Khuynh Thành không dám coi thường cô ta.

“Cô định thế nào?”

“Uống lọ thuốc này đi! Tôi cho rằng cô cũng không muốn thấy vương gia phải...”

Cô gái này cứ kéo néo vương gia vương gia gì đó, vương gia là ai? Khuynh Thành chưa bao giờ quen vương gia nào cả.

“Cô nhầm rồi, cô nhầm người thật rồi. Tôi là Diệp Khuynh Thành chứ không phải Lạc Nhi cô nương, và cũng không quen vương gia nào cả.”

Lúc này Ân Ly mới nhớ ra cô gái này hiện đã là người phạm trăn; và đã quên hết các sự kiện ở kiếp trước của mình.

“Thế thì, cô phải quen Lam Tố, đúng không?”

Đây là lần đầu tiên cô gọi thẳng tên Vương gia, trong lòng ít nhiều cũng có cảm giác sợ sệt.

Ân Ly bấy lâu nay rất khao khát mình sẽ có ngày được như Lạc Nhi, thân mật gọi vương gia là Lam Tố.

Nhưng cô không thể.

Trong tâm trí cô, vương gia mãi mãi xa xôi, cao vợi vợi, thiêng liêng không thể mạo phạm.

Vương gia không thể thuộc về bất cứ ai.

Và đương nhiên cũng không thể thuộc về cô gái đang đứng đây.

“Cô nói là... Lam Tố?”

“Cô có uống không?”

Giọng Ân Ly vừa nhẹ như không lại vừa có nét hăm dọa.

“Muốn bắt tôi chết, thì ít ra cô cũng nên cho tôi biết lý do tại sao và Lam Tố là người như thế nào mới phải chứ?”

Nhận ra Khuynh Thành có vẻ căng thẳng, Ân Ly càng thêm bức mình.

“Vương gia rất ôn, nhưng nếu cô không biến mất thì e vương gia sẽ rất nhanh không ôn nữa.”

Ân Ly lạnh lùng nguyệt Khuynh Thành.

“Cô yên tâm, tôi không bắt cô phải chết. Vương gia coi trọng cô như thế, nếu tôi giết cô thì ông ta cũng không thể tha cho tôi.”

Khuynh Thành bất giác lại thấy nghi ngờ về con người Lam Tố.

Vương gia? Anh ấy là vương gia ở đâu? Toàn là đi mây về gió chợt hiện chợt biến mất tăm. Khuynh Thành đã ngờ ngợ từ lâu, nhưng không ngờ anh ấy lại là một vương gia. Xem ra, muốn biết các thông tin về Lam Tố thì phải moi từ miệng cô gái này, mong sao cô ta đừng quá thông minh là được.

“Vương gia gì nhỉ? Anh ấy đâu có thể là vương gia? Nếu anh ấy là vương gia thật thì tôi biến thành vương phi à? Và lại, anh ấy đâu có vẻ gì là một vương gia?” Khuynh Thành nhớ lại hình ảnh Lam Tố cười cợt đùa bỡn, đúng là cô không sao có thể liên hệ anh với một vị vương gia.

“Nếu cô lại dám bôi nhọ vương gia thì hãy coi chừng. Tôi không hiểu nổi tại sao vương gia lại có thể thích cô!”

“Cô nói thế này, thì chắc anh ấy là vương gia thật?”

“Lại có chuyện vương gia giả hay sao?”

“Không biết anh ấy là vương gia ở nước nào?”

“Hừ! Những kẻ phàm trần như cô cũng dám dò la danh phận của vương gia à?”

Khuynh Thành thầm cười nhạo. Đã bí hiểm kín đáo như thế, sao cô lại ngổ đến nỗi tiết lộ ra? Có lẽ Khuynh Thành đoán không sai, Lam Tổ không phải người phàm trần trên tinh cầu Lam Từ Tinh này, và cũng không phải là một người tu chân.

Anh ta có thể tùy hứng đưa ra tiên khí, bây giờ nghĩ lại thấy không có gì là lạ nữa. Vài thứ tiên khí chẳng là gì đối với một vương gia trên tiên giới.

Có điều, nghĩ đến đây... Khuynh Thành bỗng thấy đau xót. Cô gái này cứ leo lên gọi cô là Lạc Nhi cô nương.

Kiếp trước cô là Diệp Khuynh Thành, kiếp này cũng là Diệp Khuynh Thành, còn Lạc Nhi cô nương là ai?

Thực ra Lam Tổ thích cô hay thích Lạc Nhi cô nương?

Chỉ sợ rằng Lam Tổ thích Lạc Nhi của anh ta, còn Khuynh Thành ngẫu nhiên có khuôn mặt na ná như khuôn mặt Lạc Nhi.

Khuynh Thành bước đến gần Ân Ly, nhìn cô ta từ đầu tới chân, rồi nhẹ nhàng hỏi: “Cô thích Lam Tổ phải không?”

Ân Ly bỗng đỏ bừng mặt.

Vương gia vị thế ngất cao, thiêng liêng không thể xúc phạm, đâu cho phép một nữ phù thủy nhỏ nhoi như cô thích Ngài?

“Chớ nói năng rồ dại!”

“Kìa! Tôi thật lòng ái ngại cho cô đấy! Rõ ràng là cô thích anh ấy, mà cô lại không đủ can đảm để thừa nhận? Chả trách anh ấy không thích cô!”

Khuynh Thành lại cố ý rút Từ Thanh bảo kiếm ra hươu lên trước mặt Ân Ly. “Thôi tôi chẳng thiết nói chuyện với cô nữa! Tôi còn phải vào Thực Nhân Cốc để gột bỏ mùi lạ trên người tôi, có thể mới xứng với anh ấy.”

Đôi mắt Ân Ly bị nhói đau ghê gớm.

Từ Thanh bảo kiếm!

Tay cô ta đang cầm Từ Thanh bảo kiếm. Xem ra, phen này vương gia đã lún sâu vào thật rồi.

“Cô dù gột rửa kiểu gì cũng không thể xứng với vương gia.” Ân Ly đưa tay ra định đoạt lấy thanh bảo kiếm trong tay Khuynh Thành.

Khuynh Thành đã sớm đề phòng, cô rút kiếm ra chỉ vì muốn thử thăm dò xem sao, cho nên Khuynh Thành thu lại nhanh như chớp và cất bảo kiếm vào cái nhẫn không gian của mình.

Những thứ đã cất vào nhẫn không gian sẽ chỉ rơi ra sau khi chủ nhân chết; lúc đó kẻ khác mới có thể lấy được.

“Đưa ta kiếm Từ Thanh!”

Đôi mắt Ân Ly đầy sát khí.

“Sao tôi phải đưa cho cô?”

“Ta nhắc lại, nộp Từ Thanh bảo kiếm ra đây!”

Bộ áo đỏ của Ân Ly bỗng tung bay, mái tóc đen nhánh bỗng biến thành đỏ rực.

Bốn bề, cuồng phong bỗng nổi lên, cát cuộn đá bay, sát khí cực mạnh bỗng vây kín Diệp Khuynh Thành.

Ân Ly biết cô gái này quá non kém so với mình, mình thậm chí không cần xuất chiêu, riêng sát khí khủng khiếp này đã đủ vây hãm cô ta khốn đốn rồi.

Khuynh Thành không ngờ Từ Thanh bảo kiếm lại kích thích cô ta nổi giận thế này.

Đù thấy lai lịch của thanh kiếm này thực không đơn giản.

Dường như bí mật sắp được bật mí.

“Chắc cô không định giết tôi để diệt khẩu chứ?”

...

Sát khí ghê gớm của Ân Ly bất ngờ xẹp xuống.

Chẳng phải vì điều gì khác.

Mà là vì Khuynh Thành đã khiến cô ta sững sốt.

Diệt khẩu?

Cô dám nghĩ đến điều này ư?

“Sao cô không giết tôi đi?”

Ân Ly chớp chớp mắt, nhìn Khuynh Thành...

“Kìa! Cô có ý gì thế? Có giết hay không? Nếu giết thì giết luôn đi cho tôi được dễ chịu.”

Khuynh Thành vươn cổ ra, sẵn sàng coi cái chết nhẹ như không.

...

“Tôi đã nói rồi, tôi không giết cô!”

“Thế thì cô định làm gì?”

Đột nhiên, sắc mặt Khuynh Thành không ngớt biến đổi, rồi khóc rung rức.

Một lần nữa Ân Ly lại bị Khuynh Thành làm cho sững sốt.

“Xem ra... tôi đã mắc lừa...”

...

“Gã Lam Tổ chết tiết, dẫm bốn cột tình cảm của tôi. Tôi biết mà, tôi vừa xấu vừa hôi, anh ta đâu có thể bỗng dưng thích tôi? Lại còn dẫm lần bảy lượt nài nỉ tôi! Thì ra... thì ra... tôi chỉ là kẻ thế thân cho người khác! Lam Tổ, thằng cha chết tiết! Tôi... tôi...”

“Cầm cô bôi nhọ vương gia!” Ân Ly điểm ngón tay vào người Khuynh Thành, Khuynh Thành lập tức cứng lưỡi không nói được nữa.

“Vu khống vương gia, cô đáng tội chết, nhưng tôi châm chước vì cô không biết gì cả nên tôi tha cho cô.”

Khuynh Thành tuy cảm thấy Lam Tổ rất khôi ngô rất có sức hút, anh cứ như người trời, kẻ phạm trần không dám coi thường. Nhưng có lẽ cô gái này đã có phần khoa trương thì phải?

Khuynh Thành nháy mắt, khua tay chỉ trỏ ra hiệu cô ta hãy giải huyết cho mình. Khuynh Thành còn có rất nhiều điều chưa hiểu rõ, nếu không thể nói thì sao có thể khai thác từ miệng Ân Ly?

Ân Ly bèn điểm hai ngón tay vào khoảng không, Khuynh Thành lập tức lại có thể nói.

“Thôi được, không nhắc đến Lam Tổ nữa. Từ nay tôi sẽ không giao du với anh ta nữa, vậy cô đã yên tâm chưa?”

“Đưa Từ Thanh bảo kiếm cho tôi!”

Ân Ly lạnh lùng nói, cứ như Khuynh Thành có thù sâu với cô ta.

“Này, cô đừng quá đáng như thế! Tôi đã nhượng bộ rồi, đây là quà anh ấy tặng tôi, tôi phải giữ làm kỷ niệm chứ?”

“Không được!”

Ân Ly phun ra hai tiếng khô không khóc.

“Tại sao?”

Khuynh Thành gần như nhảy dựng lên, sắc mặt rất chi là khác thường.

Cô không tin mình không thể moi tin từ miệng Ân Ly.

“Muốn tôi đưa kiếm cho, thì cô ít ra phải cho tôi biết nguyên nhân. Chứ tôi không thể vô duyên vô cớ từ bỏ Lam Tổ, và lại mất cả vật kỷ niệm duy nhất anh ấy tặng tôi.”

Thấy Ân Ly đang do dự, Khuynh Thành bồi thêm: “Cô không chịu nói, thì thôi vậy. Tôi cũng không cần biết nữa. Hai ta nên từ biệt, và mong không bao giờ gặp lại nhau nữa, kéo nhìn thấy cô, tôi lại phải buồn!”

Nói rồi Khuynh Thành bước đi về phía Thực Nhân Cốc.

Đào Ma Thú.

Nơi Ân Ly không thể bước vào.

Cô ta là phù thủy, tôi kỳ đặt chân vào những chốn không sạch sẽ như thế.

“Khoan đã!”

Khuynh Thành cười đắc ý. Cá đã cắn câu.

“Mau nói đi, cô đã khiến tôi lãng phí rất nhiều thời gian rồi. Dù không vì Lam Tổ thì tôi vẫn phải vào để gột tẩy mùi trên cơ thể, sau này mới dễ kiếm được lang quân như ý chứ!”

“Cô muốn thế thật à?”

“Cô nghĩ là thế nào?”

“Được! Đã thế thì tôi có thể giúp cô.”

“Tôi không thể vô cớ nhận ưu ái. Cô nói xem nguyên do là gì?”

Ân Ly hơi do dự, răng cắn chặt môi, hít sâu một hơi, hình như cô phải hạ quyết tâm rất cao.

“Được, tôi sẽ cho cô biết tất cả sự thật.”

Vòng vo mãi, cuối cùng sự thật cũng sắp được tiết lộ.

Lam Tổ bí hiểm.

Có lẽ ngay sau đây không còn bí hiểm nữa.

“Lạc Nhi cô nương và vương gia vốn rất yêu nhau, nhưng vì một sự hiểu lầm nên Lạc Nhi đã không tiếc ngọc nát xương tan quyết ý phong ấn[2] đối với vương gia. Vương gia mà cô nhìn thấy hiện nay chỉ là ý niệm về Ngài, chứ vương gia thật thì vẫn đang bị phong ấn. Vì ý niệm này, vương gia bắt đầu đi tìm cô gái Lạc Nhi đã ngọc nát xương tan kia.”

[2] Phong tỏa trong không gian thời gian tĩnh lại, chặn hết mọi năng lực.

Thực ra còn rất nhiều tình tiết khác nhưng Ân Ly đã lược bỏ không kể ra, rồi cô bình thản nói: “Sau đó, thì gặp cô.”

Quá chán!

Khuynh Thành chỉ muốn đập nát bát Ân Ly.

Nói mãi, toàn chuyện vớ vẩn.

Rốt cuộc chẳng đúng trọng tâm gì cả.

Nhưng câu chuyện này vẫn khiến Khuynh Thành rất cảm động.

Nghĩ đến tình yêu thời hiện đại, rồi liên hệ với câu chuyện của Lam Tổ, Khuynh Thành không rõ tình yêu có thể vượt không gian thời gian thật không, có thể phá tan mọi sự trôi buộc hay không.

Nhưng, Lam Tổ vẫn khiến cô càng thêm say mê.

Cô thậm chí cảm thấy thêm muốn được như cô gái Lạc Nhi kia. Đòi ta nếu có được một người yêu ta như thế, thì dù chết... ta vẫn cảm thấy hạnh phúc. Từ lâu Khuynh Thành vẫn ấp ủ nguyện vọng sẽ được chung sống với một người đến già cũng không xa nhau. Bao năm nay cô chẳng hề yêu đương, không chỉ vì cô là một sát thủ nên không dám yêu đương.

Điều quan trọng hơn là cô không tin lắm vào tình yêu của thời hiện đại. Với cô, không yêu thì thôi, nhưng nếu đã yêu thì cô sẽ hết lòng vì tình yêu, cho đến ngày kết thúc cuộc đời.

Cho đến khi Lam Tổ xuất hiện, anh ta không chê cô ngoại hình xấu xí, người lại có mùi lạ; cô từng nghĩ rằng đàn ông nào mà chẳng mê gái đẹp?

Nhưng trước dáng vẻ cao sang khác người của Lam Tổ, cô cảm thấy cách nghĩ của mình thật chẳng ra sao. Giờ đây nghĩ lại, coi như cô đã hiểu rõ tất cả.

Thì ra là, chỉ vì cô mang bóng dáng của cô gái Lạc Nhi kia! Lòng cô bỗng nhói đau.

“Cô yên tâm, tôi sẽ không liên lạc với anh ta nữa.”

Tuy cô vẫn rất thích Lam Tổ.

Nhưng cô không muốn mình chỉ là cái bóng của một người khác.

Cô mở cái nhẫn không gian lấy Từ Thanh bảo kiếm ra đưa cho Ân Ly.

“Cô trở về nói với Lam Tổ rằng Diệp Khuynh Thành này không xứng để được anh ấy yêu.”

Nói rồi, cô đi thẳng về phía Thực Nhân Cốc, không hề ngoái đầu nhìn lại.

Ân Ly không ngờ Khuynh Thành lại bằng lòng một cách hào phóng như vậy. Cho đến lúc đã cầm thanh bảo kiếm trong tay, cô ta vẫn cảm thấy dường như mình đang nằm mơ. Khi đã tỉnh táo trở lại thì không thấy bóng dáng Khuynh Thành đâu nữa.

“Gay rồi, cô ta đã vào đảo Ma Thú!”

Khuôn mặt hồng hào của Ân Ly bỗng tái nhợt.

“Phải làm gì bây giờ? Mình đến để ngăn không cho cô ta đi vào đảo Ma Thú, thế mà bây giờ lại thành ra thế này...”

Ân Ly cuống quýt đi đi lại lại bên ngoài đảo.

“Hiện giờ trong tay cô ta không hề có thứ binh khí nào ra hồn, thì làm sao địch nổi bọn yêu ma trong đảo Ma Thú? Trời ơi, tôi phải làm gì đây?” Ân Ly hận mình không thể chạy ào vào trong kia để lôi Khuynh Thành ra.

Mình thật đáng trách vì đã quá nôn nóng. Nhưng cũng vì cô rất thích vương gia, cho nên vừa nhìn thấy Khuynh Thành cô đã mất bình tĩnh.

Bây giờ thì nguy rồi. Không những không ngăn được Khuynh Thành, cô còn đoạt mất binh khí của cô ta nữa.

Nếu vương gia biết chuyện, ngài không thể không lột da cô!

“Phải thế nào đây? Nếu cô ta lại chết lần nữa thì chỉ e cái ý niệm kia của vương gia sẽ nát tan.”

Nếu vương gia trách tội, Ân Ly chết đã đành, nhưng cô rất không muốn nhìn vương gia cũng biến mất theo Khuynh Thành.

Mình tuyệt đối không thể để vương gia biết chuyện này. Nếu không, chẳng rõ ngài sẽ quá bức xúc rồi làm những chuyện gì đó thì gay.

“Có lẽ chỉ người này có thể sẽ giúp mình.”

Bóng Ân Ly nháng lên, một vệt sáng màu đỏ ối vút đi rồi biến mất trên bầu trời.

Bên trong Thực Nhân Cốc mọc vô số kỳ hoa dị thảo.

Cây rừng dày đặc, hầu như không thể nhìn thấy ánh sáng mặt trời.

Khuynh Thành thận trọng bước đi, cô không ngớt quan sát bốn phía.

Lúc mới bước vào, mặt đất nhấp nhô na ná như miền đồi núi trung du, cây cối thưa thớt, đường cũng dễ đi.

Sau khi đi được một quãng, rừng cây bỗng trở nên rậm rạp.

Linh cảm chẳng lành xuất hiện.

Yên tĩnh.

Bốn phía xung quanh yên tĩnh rất khác thường.

Rừng rậm, lẽ ra không thể yên tĩnh như thế này mới đúng.

Không một tiếng chim hót.

Có lẽ có thứ gì đó hung hãn đang ở gần đây.

Mà tay mình lại không có tiên khí, thì dù mình vốn xuất thân từ đội quân đặc biệt tinh nhuệ, dù hiện nay mình có thể tự chế tạo ra thuốc nổ, thì e cũng chẳng có tác dụng gì để đối phó với bọn yêu thú.

Chúng đâu phải bọn đã thú bình thường.

Chút xíu thuốc nổ chẳng thể làm nên trò trống gì.

Lúc này Khuynh Thành cảm thấy hối hận vì đã đưa Từ Thanh bảo kiếm cho Ân Ly. Nếu sớm biết thế này thì chờ khi ra khỏi Thực Nhân Cốc mới đưa cho cô ta thì hơn.

Huyết Sâm.

Đúng, mình phải đi tìm Huyết Sâm.

Ý tưởng đã được khẳng định.

Khuynh Thành vừa thận trọng bước đi vừa thu thập các thứ làm vũ khí để lát nữa tác chiến nếu cần.

Có được việc hay không thì cũng cứ phải thử xem sao.

Có điều, Khuynh Thành không thể ngờ rằng Thực Nhân Cốc lại rộng đến thế này.

Hồi trước nếu không được Huyết Sâm giúp đỡ, có lẽ cô đã bỏ mạng ở đây rồi.

Nhìn từ bên ngoài, Thực Nhân Cốc không rộng lớn gì.

Nhưng nó không phải thứ thuộc về nhân gian.

Diện tích của nó cũng không giống như người phàm trần tưởng tượng.

Lâu nay Khuynh Thành đã có thể ngự kiếm phi hành, cô cần nhanh chóng tìm ra Huyết Sâm; Khuynh Thành bèn mở nhãn không gian lấy ra một thanh kiếm sắt để đặt chân lên.

Lúc tìm thanh kiếm sắt, Khuynh Thành lại nhớ ra rằng nhãn không gian này cũng là do Lam Tổ tặng cô.

Nhìn nó, cô lại nhớ đến anh.

Cô chưa từng xem tí mĩ trong nhãn không gian đựng những thứ gì. Ngoại trừ vài thứ mà cô hay dùng, liệu còn có gì khác không?

Lúc này cô không thể không kiểm tra.

Bỗng nghe có tiếng trẻ sơ sinh oe oe khóc rền rĩ trong rừng rậm.

Khuynh Thành không thể không cảnh giác cao độ.

Mọi tế bào trong người cô đều vận động nhanh, bước vào trạng thái sẵn sàng tác chiến.

“Nó là người tu chân. Có vẻ như nó cũng đã có một số tu vi rồi, nếu ăn thịt nó, công lực của ta nhất định sẽ được nâng cao.” Một phụ nữ kiêu diễm từ trong đám cây rậm rạp đi ra.

“Cô gái ơi, một mình đi trong rừng sâu cô không sợ à?”

Khuynh Thành quan sát người ấy từ đầu đến chân, cảm thấy có vẻ không ổn.

Nhưng không ổn ở điểm nào thì thật khó nói.

Giữa núi cao rừng sâu bỗng lộ ra một cô gái, ta nên cẩn thận vẫn hơn.

“Thì chị cũng đang một mình đi ở đây kia mà?”

“Gia đình tôi sống ở đây từ xưa, cha tôi đã dạy cho tôi cách thức phòng thân, tôi đương nhiên chẳng sợ gì yêu thú. Vừa rồi nghe tiếng Hóa Xà kêu nên tôi mới chạy lại đây.

Không ngờ lại gặp cô. Thảo nào Hóa Xà hào hứng đến thế, thì ra nó ngửi thấy mùi thịt người.”

Hóa Xà?

Hồi xưa ở Cô nhi viện, Khuynh Thành đã đọc khá nhiều sách cổ, nếu cô nhớ không nhầm thì trong cuốn Sơn Hải Kinh[3] có chép về loài yêu thú này.

[3] Cuốn sách ghi chép các truyền thuyết, thần thoại về con người, địa lý, động thực vật... tác giả và thời đại sáng tác chưa được xác định.

Nó là quái vật mặt người thân sói, lưng mọc hai cánh, di chuyển như kiểu rần co người trườn đi.

Tiếng kêu của nó giống tiếng trẻ sơ sinh khóc, lại giống tiếng phụ nữ đang tru tréo mắng nhiếc.

Hóa Xà rất ít khi há miệng kêu, nhưng hề nó kêu thì sẽ có lũ lớn tràn về.

Nhưng không rõ Hóa Xà ở đây hình dạng ra sao.

Tâm trạng Khuynh Thành vừa căng thẳng vừa có ý chờ đợi.

“Cũng không còn sớm nữa đâu, chỉ bằng cô tạm vào nhà tôi ở một đêm, sáng mai hãy đi. Minh cô đi trong rừng cũng không an toàn, nhất là cô lại đang bị Hóa Xà đề ý.”

Khuynh Thành ngẩng lên nhìn trời, đúng là đã muộn rồi.

Cô cũng hơi nghi ngờ về con người này.

Trước khi lên đường, Hồng Y đã không ngớt nói với cô Thực Nhân Cốc đáng sợ ra sao.

Người ta đồn rằng xưa nay chưa từng có người nào vào Thực Nhân Cốc rồi vẫn sống mà trở ra được, chưa từng có ai nói trong đó có người ở, nhưng cũng có thể là tại người ta chưa phát hiện ra; giống như cô, cô từng vào Thực Nhân Cốc một lần rồi lại ra được đấy thôi?

Nghĩ thế, Khuynh Thành bèn gật đầu với người phụ nữ này.

“Trông cô có vẻ là một người tu chân?”

Khuynh Thành lại khẽ gật đầu.

“Con gái có thể luyện võ công đến mức rất lợi hại, không nhiều; con gái tu chân lại càng hiếm. Thanh Thanh này rất khâm phục cô.”

“Đâu có? Cô mới khiến mọi người khâm phục chứ! Cô đi một mình trong rừng sâu mà không thấy sợ, hẳn cô có tu vi võ công rất cao cường.”

“Tôi mọi ngày học từ cha tôi vài miếng võ tầm tầm, chẳng đáng gọi là tu vi gì gì. À, tôi còn chưa biết tên cô?”

“Cứ gọi tôi Khuynh Thành là được.”

Cả hai vừa đi vừa nói chuyện. Dọc đường rất yên ổn, không xảy ra chuyện gì đặc biệt.

Thanh Thanh kể với Khuynh Thành những chuyện thường ngày trong nhà, cho nên Khuynh Thành cũng buông lỏng cảnh giác.

“Phía trước là nhà tôi, sắp đến rồi!”

Thanh Thanh chỉ về một ngôi nhà tranh ở phía xa xa.

Không hiểu sao, càng đi đến gần ngôi nhà tranh Khuynh Thành càng cảm thấy bất an.

Nếu lúc này mình nói là phải đi thì e người ta sẽ buồn. Nếu cô ta có thiện chí bảo mình ở lại, nhất là đã đi đến cửa nhà rồi, mà mình lại từ chối thì e quá lộ liễu.

Nghĩ vậy cho nên Khuynh Thành đành đánh bạo bước vào.

Không nghĩ nữa, được đến đâu hay đến đấy!

“Khuynh Thành, cô em ngồi đi, tôi sẽ pha trà cho cô nhé!”

Nói rồi Thanh Thanh quay người bước vào nhà trong.

Khuynh Thành nhanh chóng nhìn khắp căn phòng một lượt, rất ngăn nắp, rất sạch sẽ.

Cô lập tức đứng lên đi theo Thanh Thanh.

“Thanh Thanh, sao không thấy cha cô? Nhà ta ở đây đã bao lâu rồi?”

“Cha tôi chưa về. Chắc ông sẽ về hơi muộn.”

Thanh Thanh bưng ra một đĩa hoa quả đặt lên bàn.

“Cô em đã đói rồi phải không? Ăn tạm chút hoa quả, rồi tôi đem bánh trái ra cho cô.”

Thanh Thanh ấn vào tay Khuynh Thành một đĩa quả tươi rất kỳ dị.

“Đây là quả tươi sáng nay tôi mới hái trong rừng, cô nếm thử đi! Bên ngoài không có thứ quả này đâu.”

Đúng là Khuynh Thành chưa từng nhìn thấy thứ quả như thế này.

Nhưng cô cảm thấy màu của nó thẫm đỏ rất khác thường.

“Tôi từ bé đã không thích ăn hoa quả, chỉ hay ăn các món lương thực bình thường. Tôi lại ăn cái này vậy?”

Khuynh Thành moi túi áo lấy ra hai miếng bánh, đưa cho Thanh Thanh một miếng.

“Thanh Thanh, cô cũng ăn thử xem! Trong rừng sâu, chưa chắc đã có mà ăn đâu!”

Hóa Xà chẳng hứng thú với bánh trái, nhưng vì muốn xóa bỏ mối nghi ngại của Khuynh Thành nên nó cũng cầm lấy rồi từ từ nhấm nháp.

“Hương vị ngon thật!”

Nhưng lòng nó thầm chửi rủa: bà mày đây chưa nhận ra con ranh con đa nghi đến thế này; nếu không vì mấy hôm trước vừa bị thương thì bà mày đây đã bóp mày một miếng, chứ hơi đâu phải phí lời với mày như thế này làm gì!

“Cũng muộn rồi đấy, Khuynh Thành nên sớm đi nghỉ đi!” Nó dẫn Khuynh Thành vào phòng của nó.

“Cô em à, so với bên ngoài, thì ở đây luộm thuộm nhiều lắm. Cô em đừng chê cười!”

Đi đến gần cái giường, Khuynh Thành lập tức cảm thấy rất không ổn.

Nhưng cô vẫn thản nhiên bước đến.

“Hôm nay Khuynh Thành chịu khó một chút, cô em ngủ chung với ta nhé!”

“Thanh Thanh, cô cho tôi ở nhờ đã là rất may mắn cho tôi rồi. Tôi làm phiền cô nhiều, rất mong cô bỏ qua cho.”

Nói rồi Khuynh Thành lên giường.

Có lẽ đêm nay sẽ có một trận ác chiến với con Hóa Xà. Khuynh Thành vừa mừng lại vừa lo. Nó là yêu thú, chưa rõ mình độ chiêu với nó sẽ ra sao đây?

Khuynh Thành bắt đầu chờ đợi.

Thanh Thanh cũng lặng lẽ nằm bên cạnh Khuynh Thành. Thanh Thanh đang chờ đợi, chờ đợi một khoảnh khắc tuyệt diệu. Chờ Khuynh Thành ngủ say đã, thì mới dễ ra tay. Dù phát hiện ra thì cô ta cũng không kịp chạy trốn nữa. Thanh Thanh đã sớm bố trí Mê Ảo trận trên giường này rồi.

Đã nằm lên giường rồi mà lại muốn nhảy xuống thì không hề đơn giản tí nào.

Canh một trôi qua. Canh hai trôi qua. Cuối cùng canh ba cũng đã đến. Đây là lúc loài người phòng bị yếu nhất. Đôi mắt như hai hạt ngọc trai của Thanh Thanh thỉnh thoảng lại chớp chớp.

Những ngón tay thon thả cũng đang dần dần mọc ra những cái móng vừa dài vừa nhọn, toàn thân Thanh Thanh bỗng dựng lên nhảy bổ vào Khuynh Thành.

Khuynh Thành đã sớm đề phòng. Đôi mắt đẹp của cô bất ngờ mở to, cô lăn sang bên một vòng, tránh được.

“Không ngờ người là yêu quái thật!”

“Bây giờ người mới biết thì quá muộn rồi!”

Khuynh Thành cười nhạt. Cô thầm nghĩ, may mà mình đã cảnh giác, nếu không đêm nay mình phải bỏ mạng ở đây.

“Còn nhớ cái bánh ta đưa cho người chứ?”

“Người cho rằng chất độc của loài người sẽ có tác dụng đối với ta ư?”

Khuôn mặt xinh xắn của nó trở nên méo mó, vì nó đang quá thèm ăn thịt Khuynh Thành.

“Đương nhiên ta biết các chất độc thông thường không thể hạ nổi bọn yêu thú các người. Nhưng... người có cảm giác rất muốn đi ị không?”

...

Hóa Xà Thanh Thanh nín lặng một hồi. Đúng là nó đang có cảm giác ấy thật. Không hiểu sao, nó đã vận khí, vận lực rồi mà vẫn rất muốn đi ị.

Khuynh Thành cười tỉnh quái nhìn nó, nói: “Thế nào? Ta không lờ ngươi đấy chứ?”

“Ngươi... ngươi đã cho ta ăn thứ gì?”

“Có gì đâu mà! Ta chỉ trộn lẫn một chút thuốc tẩy ruột, nhưng vì vội vã nên đã cho hơi quá liều, đoán rằng nhà ngươi sẽ ba ngày liền không thể nhúc nhích gì được. Ngươi nên biết...”

...

Thật không ngờ cô gái trông xấu xí nhưng có vẻ tốt nét này lại thâm hiểm như thế!

Ta ám toán nó không xong, trái lại ta lại bị nó ám toán. Nó là một người tu chân, rất hiếm phụ nữ tu chân, nếu ăn thịt nó thì công lực của ta sẽ tăng rất mạnh, hơn hẳn ăn thịt bọn đàn ông tu chân cùng đẳng cấp với nó.

Miếng ngon đến tận miệng, thế mà lại bị tuột mất!

“Ngươi cho rằng làm thế có thể hãm được ta chắc?”

Hóa Xà Thanh Thanh cố hết sức để nhịn, nên mặt nó càng nhăn nhó méo xệch, trông nó chẳng khác gì con ma nữ.

Còn Khuynh Thành, cô nằm trên giường bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần, rất thanh thản nhàn nhã, bộ dạng “rất đáng ăn đòn”!

“Ta không tin ngươi có thể cứ nhịn mãi. Ngươi không thể không đi vệ sinh!”

...

Con bé này thật là thâm!

Hóa Xà Thanh Thanh nắm chặt nắm tay định táng vào Khuynh Thành, nhưng bụng nó bị “nén” quá căng nên đành rút tay lại, ra sức tiếp tục nhịn.

Bộ dạng nó buồn cười hết nhẽ.

Hóa Xà không hiểu “đi vệ sinh” nghĩa là gì nhưng cũng không hoàn toàn mù tịt, chẳng qua là vào nhà xí mà xả ra chứ gì!

Nó rất muốn từng miếng từng miếng xé nát Khuynh Thành nhưng hễ chực hành động thì nó lại muốn đi ị, than ôi, sao khó chịu quá thế này?

Hóa Xà, có bao giờ phải bức xúc như bây giờ? Năm chục dặm quanh đây là địa bàn của nó, chưa bao giờ có yêu thú nào dám bén mảng đến xâm phạm. Không ngờ hôm nay lại bị một con bé tu chân xử lý, thê thảm!

“Ngươi mau đưa thuốc giải cho ta, nếu không...”

“Thanh Thanh, cô nên giữ sức, yên tâm mà ngồi đó, nếu không, sẽ là miệng nôn trôn tháo thì gay đấy! Nếu chuyện này bị lan truyền ra ngoài thì e Thanh Thanh cô nương chẳng còn mặt mũi nào tiếp tục sống ở Thực Nhân Cốc này nữa.

Thử nghĩ mà xem, một cô gái xinh tươi như hoa mà lại... mà lại suốt ngày tháo tòng, bê bết khắp người... thối um... thì mất mặt quá thể!”

...

Con ranh tu chân này không hề có chút phong thái tiên phong đạo cốt gì cả!

Toàn giờ các thủ đoạn rất hạ lưu.

“Ngươi thật bỉ ổi!”

“Có đi có lại mới toại lòng nhau! Nếu ngươi không định ăn thịt ta thì ngươi đâu đến nông nổi này?”

“Được lắm! Tiểu thư ta đây gan lì tiếp ngươi ba ngày!”

Nói rồi Hóa Xà Thanh Thanh ngồi xuống, điều khí dưỡng thần. Trận đồ mê ảo đã bày, nó không tin con ranh tu chân này có thể chạy ra.

Khuynh Thành ngồi dậy cười nhìn nó, rồi nói: “Có thể mới là ngoan chứ!”

Tiếp đó cô đứng lên bước ra.

...

Kinh ngạc.

Kinh ngạc tuyệt đối.

Con ranh này lại có thể... không tốn chút sức lực nào bước ra khỏi trận đồ mê ảo của mình!

Sao có thể như thế này được?

Nhìn con Hóa Xà sừng sốt, Khuynh Thành ngoái lại tùm tùm cười: “Chớ nóng nảy đừng đừng lên, kéo sẽ bình ra đấy! Và đừng thử đuổi theo ta! Nếu ngươi muốn bình ra thôi um khắp người thì đương nhiên là tùy ngươi.”

Khuynh Thành cười rõ tươi với nó, rồi sai bước đi ra hết sức thanh thản dễ chịu.

Lúc này trời đã tang tảng sáng.

Mong sao thuốc tháo dạ sẽ tìm được chân Hóa Xà không thể truy kích cô, nếu không cô thực sự không biết mình có địch nổi nó không.

Vừa ra khỏi căn nhà của Hóa Xà, Khuynh Thành bắt đầu cất bước chạy như bay.

Thuốc tháo dạ chỉ có thể hãm chân con Hóa Xà ba canh giờ.

Khuynh Thành nói là “ba ngày” chỉ nhằm hù dọa nó mà thôi.

Tốt nhất là nó không thể phát hiện ra quá sớm.

Lúc này Khuynh Thành chỉ cầu gặp được Huyết Sâm trước khi trời tối.

Vừa đi chưa được bao lâu cô đã nghe thấy tiếng tru tréo của Hóa Xà Thanh Thanh từ phía sau vọng lên.

“Ranh con, chạy đâu cho thoát?”

Rất bất ngờ, một làn khí đáng sợ từ phía sau tràn tới, hoàn toàn ép chặt Khuynh Thành. Uy lực của nó mạnh hơn hẳn luồng khí của Tiêu Hùng hồi nọ.

Không ngờ con Hóa Xà này lại lợi hại như vậy.

Khuynh Thành chỉ thấy tim mình đập “choang choang” vang dội trong tai.

“Khí thế thật đáng sợ!” Khuynh Thành không nén nổi phải ngoái lại nhìn.

Hóa Xà đã biến trở lại nguyên thân của mình, đang vỗ đôi cánh rất rộng, hình hài con người đã hoàn toàn biến thành con rắn.

Tốc độ di chuyển của nó cực nhanh, nó không chỉ bò trườn trên mặt đất mà còn có thể bay lên trên không nữa.

“Con bé kia, đã đến chỗ ta rồi, ngươi có thể chạy thoát hay sao?”

Khuynh Thành không ngờ nó có thể lao đến nhanh như thế này.

“Nhà ngươi hãy ngoan ngoãn lại đây, ta sẽ cho ngươi được chết dễ chịu hơn!”

...

Ngươi nghĩ ta là đồ ngu hay sao? Đâu có chuyện dẫn xác đến để ngươi ăn thịt? Dù chết, ta cũng sẽ vật lộn toi bời, huống chi chưa hẳn là ta không thể thắng ngươi.

Nếu Hóa Xà chưa khôi phục nguyên hình thì khác, nay nó đã khôi phục nguyên hình thì Khuynh Thành đã nhìn ra vấn đề.

Vì nó đã bị tổn thương nội tạng, nếu không, Khuynh Thành không thể là đối thủ của nó.

Tuy nhiên hiện giờ vẫn chưa phải lúc trực tiếp giao đấu với nó.

Thanh kiếm sát dưới chân Khuynh Thành, cùng với linh lực của cô, đã hoàn toàn hòa nhập vào thân thể cô; lúc này thân thể cô mềm dẻo như một thứ linh khí. Người và vũ khí hợp nhất!

Khuynh Thành chân giẫm trên kiếm, lao về phía trước nhanh như bay.

Con Hóa Xà khề lắc mình, xé không khí lao theo truy sát Khuynh Thành.

“Ranh con, lần này ta không thể để ngươi chạy thoát!”

“Vút...”

Khuynh Thành chẳng khác gì ván lướt sóng, người dựng ngược, rẽ ngoặt lên cao, trong nháy mắt tránh khỏi con Hóa Xà lao đến từ phía sau.

“Trời ạ, tốc độ của nó cũng kinh khủng thật!”

Khuynh Thành đã phải thở hồng hộc, nếu cứ tiếp tục thế này thì e khi chưa bị nó ăn thịt thì mình đã mệt đứt hơi mà chết rồi.

Khuynh Thành dồn hết tâm trí đạp kiếm phi hành, bay vùn vụt trong luồng khí ghê gớm nén chặt vào người, hết lần này đến lần khác tránh thoát các đợt tấn công của con Hóa Xà.

Bất chợt...

Một luồng nước chảy xiết, to như một thác nước, thổi ra từ mồm con Hóa Xà phun thẳng vào cô.

“Thế là hết!”

Có lẽ mình sẽ chết chìm trong cái thác khổng lồ này.

Thật là đáng sợ. Khuynh Thành lập tức dồn sức chú ý vào cái cột nước của con Hóa Xà.

Thời khắc sinh tử. Trong nháy mắt, thân thể Khuynh Thành phát ra một làn ánh sáng màu bạc bao bọc lấy người cô.

Sát sạt chỉ trong gang tấc, Khuynh Thành đã tránh thoát; cô thậm chí cảm thấy lúc làn bụi nước ấy xẹt qua người cô, nó vẫn tỏa ra một sức mạnh cực đáng sợ.

Làn sáng màu bạc lập lòe như đom đóm, nó không thật mạnh nhưng đủ để Khuynh Thành dễ tránh thoát cái cột nước hung hãn kia.

Thế này... là sao?

Khuynh Thành chưa từng biết thân thể cô lại có thể xuất hiện cái thứ lạ lùng này.

Cũng may, con Hóa Xà sau khi phun ra một cột nước khổng lồ dữ dội, nó cần phải nghỉ một lúc mới có thể lại phun lần nữa.

Khuynh Thành không dám dừng lại một khắc nào, cũng không để ý sự khác lạ của cơ thể mình, cô phi hành về phía trước nhanh như điên; quỹ đạo phi hành không tuân theo quy luật nào hết.

Khuynh Thành gắng tối đa để phi hành lên tầng cao, xuyên qua các đám mây. Hóa Xà cực kỳ điên tiết, nó không ngờ con người tu chân bé nhỏ kia đã mấy lần chuồn mất ngay trước mũi nó.

Khát vọng chiến đấu của nó bị Khuynh Thành khơi dậy, các đợt tấn công mỗi lúc một dữ dội hơn.

Khuynh Thành cũng điên đầu nhìn nó. Không ổn! Nếu cứ tiếp tục thế này thì mình sẽ kiệt sức mà chết, mình phải tìm cách chuyển từ phòng ngự sang tấn công mới được.

Cô nhanh chóng mở nhãn không gian lục tìm một hồi. Thật đáng áy ngại cho mình, có lẽ mình là người tu chân nghèo khó nhất thì phải? Ngoài thanh kiếm sát ra, cô không tìm thấy một thứ binh khí nào khác ra hồn một chút.

Nhưng, cũng may, vì Lam Tổ...

Lúc này Khuynh Thành cảm thấy Lam Tổ rất giống một vị Bồ tát sống cứu khổ cứu nạn.

Hình như anh ấy có năng lực tiên tri!

Lam Tổ đã để rất nhiều thứ trong cái nhãn không gian này.

Cô thuận tay cầm ra một cái linh phù, chỉ hiềm cô không biết cách sử dụng nó.

Gay rồi!

Sao Lam Tổ chưa dạy mình cách sử dụng linh phù?

Con Hóa Xà thì đang truy sát đến nơi. Khuynh Thành bỗng cảm thấy có một làn khí cực mạnh đang cuộn cuộn tràn đến khu vực này.

Sức mạnh của nó chẳng kém gì làn khí của con Hóa Xà.

Khuynh Thành không nghĩ nhiều nữa. Nếu lại bị Hóa Xà đuổi kịp thì chẳng rõ mình sẽ bị mất mạng lúc nào.

Cô cấp tốc lao về phía phát ra làn khí dữ dội ấy.

Đương nhiên con Hóa Xà cũng bị làn khí ấy tạt phải. Nhưng lúc này nó đã bị Khuynh Thành kích động tới đa, nó bất chấp tất cả.

Bỗng nhiên.

Một tiếng gầm cực lớn phát ra, vang động khắp bầu trời.

“Hóa Xà! Ta cần cô gái kia!”

Một luồng linh thức khổng lồ trùm lấp toàn bộ không gian của hai bên đối thủ.

Một con đại điều màu đỏ xuất hiện. Đại điều to đùng, dài vài chục thước, toàn thân nó đang ngùn ngụt bốc lửa, nó có bộ lông đỏ thắm đẹp mê hồn. Con chim khổng lồ đầy vẻ kiêu sa cao quý.

Nó... là loài yêu thú gì thế này? Minh đối phó với Hóa Xà đã rất gay go, bây giờ lại mọc ra một đối thủ mạnh hơn nữa! Thực Nhân Cốc có thể vào chứ không thể ra. Không ngoa tí nào!

“Hừ! Hồng Loan, sao ngươi không ở địa bàn của mình, lại chạy đến đây làm gì?”

“Đương nhiên là đến đòi người.”

“Hồng Loan! Hóa Xà ta đây không hề đắc tội với ngươi, sao ngươi lại đến tranh cô gái này với ta? Công lực của ngươi đã quá mạnh, cô gái này sẽ chẳng có tác dụng gì với ngươi đâu!”

“Ta chỉ hỏi ngươi một câu, ngươi có cho ta hay không?”

“Ta có thể nói là không à?”

Rõ ràng là Hóa Xà rất sợ Hồng Loan.

Hồng Loan là thần thú. Và còn là thần thú đã phi thăng.

Nói về công lực, thì Hóa Xà không chịu nổi ba chiêu của nó.

Nhìn thấy tình thế này, Khuynh Thành vội tìm cách chuồn cho nhanh.

Hóa Xà cũng được coi là thần thú, nó còn to xác hơn cả Hồng Loan; Khuynh Thành rất muốn xem hai thần thú độ sức nhưng điều quan trọng đối với cô lúc này là giữ lấy mạng.

Dù cô rơi vào tay kẻ nào, chắc chắn kết cục đều chẳng hay ho gì. “Hình như là không thể!”

“Hồng Loan, ngươi tự ý chạy xuống phạm trần, ngươi không sợ bị trời quở phạt ư?”

Hồng Loan bẩm sinh đã cao quý, cho nên đương nhiên thể hiện ra sự cao quý: “Hóa Xà, đây là chuyện của ta, không đến lượt ngươi nhắc nhở đâu! Ngươi định đại chiến với ta hay ngươi sẽ ngoan ngoãn đưa ta cô gái kia?”

Cả hai đều là thần thú, nhưng dù Hóa Xà không bị thương thì nó cũng không thể địch nổi Hồng Loan.

Bởi vì khi chúng bị ném xuống thế giới phạm trần thì linh lực của chúng bị giảm đi rất nhiều; hơn nữa Hóa Xà lại không phải thần thú ngang đẳng cấp với Hồng Loan, nó đương nhiên không dại gì tìm đến cái chết.

“Được! Hôm nay ta nể ngươi!”

“Thế là phải!” Gương mặt Hồng Loan tỏ vẻ kiêu ngạo.

Thân ảnh Hóa Xà nháng lên rồi biến mất trong rừng rậm.

Hồng Loan khi đã nhớ ra ngoài lại thì không thấy bóng Khuynh Thành đâu nữa.

Cô gái đã biến mất không thấy bóng dáng đâu.

Còn Hóa Xà, nó cũng thở phào. May mà ta chưa ăn thịt con bé ấy, nếu không chính cái mạng già của ta cũng đi đời.

Cũng chẳng biết lai lịch con bé ấy ra sao, mà nó có thể mời thần thú Hồng Loan đến giúp đỡ?

Hồng Loan kêu một tiếng vang trời rồi vỗ cánh lao đi đuổi theo Diệp Khuynh Thành.

Khuynh Thành nhìn thấy nó đang đuổi theo, chẳng khác gì nhìn thấy quỷ sứ, cô phi nhanh hơn bất cứ lúc nào.

Lúc trước con Họa Xà bị thương nên Khuynh Thành còn có chút hy vọng đánh thắng nó, chứ bây giờ chiến đấu với con chim khổng lồ ghê gớm này thì cô thua là cái chắc.

Khuynh Thành bắt giác ngậm ngùi cho thân phận mình. Gặp xui xẻo cũng được, nhưng không thể xui xẻo như thế này.

Quả là khôì hài! Cô đánh nhau với một con chim!

Nếu thua, tức là không đánh nổi một con chim; nếu thắng, thì dường như cũng chẳng về vãng gì. Chỉ là đánh thắng một con chim mà thôi.

...

“Khuynh Thành cô nương chờ đã! Tôi không có ác ý gì đâu.”

Hồng Loan bỗng biến thành một đứa bé con đứng trước mặt cô, nó đeo yếm màu đỏ, khuôn mặt rất đáng yêu.

Chà chà!

Đã biến thân!

Thành một chú bé cực mặng tợ.

Chú bé con khoảng 4, 5 tuổi.

Đôi mắt to tròn long lanh, cái miệng nhỏ xinh chúm chím, thân hình xinh xắn mũm mĩm chẳng khác gì con búp bê bằng sứ.

Nó... nó chính là đại điều Hồng Loan đồ rục hay sao?

Con chim khổng lồ bỗng biến thành một chú bé Kaneda Shotaro[4].

[4] Nhân vật chính trong bộ truyện tranh Nhật Bản “Người thép số 28”.

Khuynh Thành ngỡ ngàng dường như không thể chấp nhận.

Xuyên không gian xuyên thời gian kiểu gì thế này?

Quá ư huyền ảo!

“Cô bé đừng sợ. Tôi không có ác ý gì.”

...

Khuynh Thành dường như choáng váng, không ngờ.

Bị đứa bé 4-5 tuổi ỏn ẻn gọi là “cô bé”, đúng là chuyện khiến người ta phải hãi hùng!

Đại điều hình như cũng nhận ra điều này, nó bèn sửa lại: “Cô nương Khuynh Thành, phù thủy Ân Ly sai tôi đến bảo vệ cô nương.”

Ân Ly? Ai là Ân Ly? Hình như Khuynh Thành không quen nhân vật này.

Người có thể chỉ huy một con thần thú làm việc cho mình, người ấy thật lợi hại! Cô nghĩ mình không hề quen ai lợi hại như thế.

“Đại... tiểu...”

Khuynh Thành không biết nên gọi chú bé này thế nào cho phải.

Gọi là Đại điều, hay gọi là Tiểu hài nhi?

Lỡ đắc tội với “hắn” thì ta sẽ đi đòi!

Đã từ rất lâu rất lâu, Hồng Loan không ở gần con người.

Nhìn thấy bộ dạng Khuynh Thành như thế này, nó bỗng nảy ra ý định phải trêu cô ta một phen.

Con chim rất nghịch ngợm.

“Cô... cô gọi Ngài đây là gì?”

Khuôn mặt non choẹt của nó bỗng vênh lên.

“Kìa... cậu bé, trông cậu rất đáng yêu, nếu vênh mặt như thế thì không cưng nữa đâu!”

“Cưng? Cưng là gì?”

“Cưng... cưng, nghĩa là đáng yêu.”

Hồng Loan xua tay, hừ một tiếng.

“Ai cần đáng yêu?!”

Nó là thần thú.

Thần thú cần dùng mảnh vô địch, cứ cần cóc gì đáng yêu! Đáng yêu không thể đảm bảo cho nó không bị kẻ địch giết chết.

Một lần nữa Khuynh Thành lại thấy bí. Cậu bé Shotaro này thật khó chiều.

“Chú em à, chị có thứ này ăn được, chị cho em nhé?”

“Được!”

Nó vỗ hai bàn tay xinh xắn, chớp chớp đôi mắt long lanh nhìn vào cái nhẫn không gian của Khuynh Thành.

“Vú em của chị làm cho chị đây, bánh hoa quế, em ăn thử xem.”

Khuynh Thành lấy ra hai cái bánh hoa quế, đưa cho nó một cái, cô rất muốn nó hài lòng, đứng nhìn nó ăn.

“Ngon, ngon!”

Thằng bé nhai rau rầu, chỉ hai miếng đã xử lý xong cái bánh hoa quế, nó chùi tay vào áo rồi lại chìa tay ra.

Khuynh Thành vội đưa cho nó cái bánh thứ hai, dịu dàng hỏi lấy lòng nó: “Thích ăn phải không?”

“Thích, thích! Còn nữa không? Mau cho ta đi, cho tất cả đi!”

...

Thú vị thật!

Chú nhóc bé tẹo mà ăn khỏe ra trò!

À!

Quên mất!

Nó vốn là một con đại điều kia mà!

“Còn bánh nữa không?”

Nó hầu như mỗi lần há miệng là xoi một cái bánh. Khuynh Thành lôi cả lương khô cất trong nhẫn không gian ra mà vẫn không đủ cho nó ăn. Chú bé tí hon này thật phàm ăn.

“Cho thêm nữa... thêm nữa... nữa đi!”

“Sao lại không cho người ta?”

...

“Chú em ơi, ba tháng lương thực của chị, em đã ăn sạch cả rồi đấy!”

“Thế á? Đã ăn hết sạch? Không đủ cho người ta ăn à?”

Thằng bé vẫn không ngớt nhìn Khuynh Thành.

Cô bỗng thấy sờn gai ốc. Rõ ràng nó là đứa bé con, sao ánh mắt của nó nhìn người ta lại “sành sỏi” thế này?

Mặt khác, cô chẳng phải mỹ nhân, đâu cần phải nhìn cô như thế?

“Chú em à, người chị có mùi rất khó chịu, thịt chị cũng chẳng ngon lành gì... và, chị lại xấu xí nữa, nếu ăn thịt chị thì em cũng biến thành rất xấu xí. Cho nên... tốt nhất là đừng ăn thịt chị, thì sau này lớn lên em sẽ có thể càng đẹp trai hơn.”

Hồng Loan vẫn im lặng nhìn Khuynh Thành.

...

Chú nhóc con này thật không biết đầu mà lần!

Cho nên Khuynh Thành của chúng ta phải bắt đầu “dẫn dụ” nó.

“Chú em ạ, làm người, chịu ơn của ai thì phải biết trả ơn.”

“Ừ!”

Chú bé tí hon đã gật đầu.

“Trong cuộc sống, nên chia sẻ niềm vui, hạnh phúc của mình.”

“Ừ!”

“Trong cuộc sống, ta nên có đi có lại.”

“Ừ!”

Ha ha... Khuynh Thành khoái chí cười thầm, thằng bé này đã cắn câu rồi.

“Vậy thì có phải em đã mắc nợ chị ân nghĩa không?”

“Vì thế bây giờ chị muốn tôi tha cho chị chứ gì?”

Hả?

Thật không ngờ con đại điều này cũng rất thông minh! Ai cũng bảo trẻ con dễ mắc lừa, nhưng thật ra rất không dễ gì lừa được chúng!

“... Lẽ thông thường là như thế. Nhưng chú em cũng đã biết rồi... vậy bây giờ chị xin cáo từ nhé!”

“Đứng lại!”

Chết dở rồi!

Khuynh Thành đã giờ hết mọi thủ đoạn.

Lẽ nào mình phải chết bởi một con chim?

Không thể như thế! Đúng là không thể chấp nhận. Nếu con chim này là một người lớn thì tạm được, mình đâu có thể chết dưới bàn tay đứa trẻ 4, 5 tuổi? Chết như thế không thể nhắm mắt!

Khuynh Thành lại nhìn Hồng Loan và dẫn dụ nó.

“Chú em sẽ nghe lời người lớn, đúng không?”

“Đúng!”

“Thế thì bây giờ chị bảo em hãy đứng đây, đừng đi đâu. Cứ chờ chị về. Được chứ?”

“Được!”

Hồng Loan gật đầu hết sức đáng yêu. Thấy vậy, Khuynh Thành vội co cẳng bỏ chạy. Ôi mẹ ơi! Vậy là mình có thể “cắt đuôi” bỏ lại thằng tiểu Diêm vương này. Khuynh Thành đứng tựa lưng vào gốc cây thờ lấy thờ để. Phen này cô sẽ chạy một hơi vài trăm dặm.

Chắc thằng bé quái dị này sẽ không đuổi theo.

“Tiểu cô nương!”

Cái giọng ôn ền của Hồng Loan lại vang lên phía sau Khuynh Thành như hồn ma đeo bám.

Nó phát một cái thật mạnh vào hông Khuynh Thành.

“Lừa trẻ con, là không tốt!”

Nó dẫu môi, trong thật tội nghiệp, đôi mắt tròn xoe của nó nhìn Khuynh Thành thật đáng thương.

Nhức đầu thật!

“Nhưng, không chịu nghe lời người lớn thì cũng là không tốt, lẽ nào em không biết? Chị nói đã nhiều sao em chẳng chịu nhớ gì cả?”

“Ai bảo là tôi không nhớ? Tôi nhớ tất!”

...

“Thế thì em nói xem, chịu ơn thì phải trả ơn, và cần phải chia sẻ những niềm vui và hạnh phúc của mình với mọi người; phải biết xử sự có đi có lại mới toại lòng nhau, đúng thế không?”

Ăn quà của người khác, có phải là mắc nợ tình nghĩa người ta không?

Em phải nghe lời người lớn chứ!”

“Lừa trẻ con là không tốt.”

“Lẽ nào em không biết? Chị nói đã nhiều sao em chẳng chịu nhớ gì cả?”

“Ai bảo là tôi không nhớ? Tôi nhớ tất!”

“Em nói xem, làm người, chịu ơn thì phải trả ơn, và cần phải chia sẻ những niềm vui và hạnh phúc của mình với mọi người; phải biết xử sự có đi có lại mới toại lòng nhau, đúng thế không? Ăn quà của người khác, có phải là mắc nợ tình nghĩa người ta không? Em phải nghe lời người lớn chứ!”

Ôi, thằng bé này nó nhớ được hết, đúng thế. Nó là một con chim thông minh!

“Đã nhớ rồi, sao em không làm theo?”

“Tôi là chim, tôi không phải là người, sao tôi phải làm theo?”

...

Một lần nữa Khuynh Thành lại bị nó đánh bại.

Chẳng lẽ mình phải chết bởi một con chim?

Không!

Ông trời ơi!

Ông không thể đối xử với Khuynh Thành như thế này!

“Hiện nay hình dáng em là gì?”

“Là người.”

“Nói đúng! Vậy tại sao em không làm theo?”

“Nhiều nhất, tôi chỉ được coi là người chim mà thôi!”

...

Bầu trời trên đầu Khuynh Thành, một đàn rất đông quạ đen đang “quạ quạ” bay qua.

Hôm nay coi như cô đã được mở mang đầu óc!

Thì ra Người Chim là như thế này!

Thằng bé đâu phải đứa trẻ con? Nó rất quái, nó khôn như rận.

Đôi mắt to long lanh của nó chớp chớp, nhìn Khuynh Thành.

Nó nói rất chững chạc: “Là một người chim thành đạt, tôi không thể lạm dụng một cô gái. Thế này đi: cô đã mời tôi ăn nhiều món như thế...

Thì tôi cũng đáp lễ, mời cô ăn! Xin mời một bữa ăn thịnh soạn của loài chim.”

...

Thế này thì thà giết luôn Khuynh Thành còn hơn là mời cô ăn thức ăn của loài chim.

Lại còn nói năng rất lịch sự, rất tình cảm nữa; Khuynh Thành chỉ muốn đưa tay ra bóp chết nó luôn.

“Không cần đâu! Thức ăn cho chim, em cứ giữ lại mà dùng.”

“Như thế sao được?”

Nói rồi, Hồng Loan bung ra một khay đựng các thứ tựa như các hạt sạn đưa đến trước mặt Khuynh Thành.

...

“Thứ này, em bảo chị ăn như thế nào đây?”

Hồng Loan nổi giận.

“Tôi chưa từng mời ai ăn bao giờ, thế mà cô dám không nể tôi!”

Khuynh Thành chỉ thấy hơi hoa mắt, một đạo hồng quang đã xông lên xé toạc bầu trời.

Thằng bé vừa đứng trước mắt cô, giờ đã biến thành con chim khổng lồ vỗ đôi cánh đỏ như lửa, phẫn nộ nhìn cô.

“Ăn đi!”

...

Thúc giục!

Diệp Khuynh Thành lần đầu tiên rối trí như thế này.

Không ngờ mình lại bị một con chim uy hiếp...

“Mau ăn đi, mau ăn đi!”

Hồng Loan thúc giục không biết chán.

Thấy Khuynh Thành cứ vật vờ đứng đó không có động tĩnh gì, nó bỗng lắc mình nhào đến, cặp móng sắc nhọn quắp chặt Khuynh Thành rồi bay lên không trung.

Sau đó những cái móng vàng nhả ra.

Khuynh Thành không kịp ngự kiếm phi hành, cứ thế mà rơi thẳng xuống.

“Kìa, nguoi sao lại thế này? Dù sao một nửa của nguoi cũng là nguoi kia mà?”

Hồng Loan thì hết sức khoái trá.

“Nguoi cũng biết rồi, ta chỉ một nửa là nguoi!”

Nói rồi nó cấp một thứ giống như viên đá nhỏ có màu lam nhạt vút xuống, nhắm trúng vào huyệt Khuynh Thành.

Khuynh Thành không kịp phản ứng gì, nuốt đánh ực một cái.

“Hay quá, hay quá! Một viên nữa đây!”

...

Lần này thì Khuynh Thành rối trí thật sự rồi.

Bị một con chim bốn cọt.

Thấy cô đã bị nuốt liền mấy viên “đá”, Hồng Loan mới chịu buông tha.

Nó nhìn Khuynh Thành giả chết nằm vật ra đất.

Con chim chết tiệt lại biến thành đứa bé con, nó tựa lưng vào chạc cây, làm ra vẻ rất “tàn khốc”.

“Đừng giả vờ chết nữa!”

...

Nếu cô không đứng lên, tôi sẽ bình vào cô một cái! Cô có tin không?”

“Ngươi dám à?”

Khuynh Thành xịch một cái nhảy bật dậy.

“Cô cho rằng tôi không dám ư?”

Nó nhìn cô, cười nhạt, ánh mắt rất hả hê.

Thần điều thần thú cái gì? Rành rành là một con chim khôn kiếp, không có chút điều phẩm gì cả, con chim chó má!

“Ta có thù oán gì với ngươi mà ngươi chơi khăm ta như thế? Nếu định ăn thịt ta thì xoi cho nhanh gọn đi!”

“Ăn thịt cô?”

Hồng Loan từ trên cây nhảy xuống, bước đến trước mặt Khuynh Thành nói: “Ta không có hứng!

Nghĩ mà xem, cô rất thú vị, nếu ta ăn thịt cô thì chẳng còn ai chơi với ta nữa. Cho nên cô yên tâm, ta sẽ không ăn thịt cô đâu!”

“Không ăn ta, thế thì hãy thả cho ta đi!”

“Chiều ý cô cũng được, chỉ cần cô chạy nhanh hơn ta! Cô cứ việc chạy đi!”

Cõi đời này, mẹ kiếp, quá ư lạ kỳ huyền ảo, lại có chuyện người bị một con chim áp bức.

Với tình thế này thì Khuynh Thành không hề có chút ưu thế nào, tuy nhiên phải tìm cách để lợi dụng con chim này mới được. Nếu có nó ở bên, thì không một con yêu thú nào dám xâm phạm, Khuynh Thành sẽ không bị nguy hiểm nữa.

“Ta nghĩ, chắc ngươi cũng không muốn suốt ngày đứng bên một người bốc ra mùi lạ; chi bằng để ta đến hồ U U tẩy bỏ mùi lạ trên người đã, sau đó ta sẽ chơi đùa với ngươi được chứ?”

“Thế cũng tốt. Kéo sau này tin tức lan ra, người ta sẽ chê cười ta. Được, ta sẽ đi với cô đến hồ U U.”

Đào Ma Thú.

Diệp Khuynh Thành và Hồng Loan đang mài miết phóng về phía trước.

Hai người đi một hồi lâu, bầu không khí kỳ cục mới dần được hòa hoãn trở lại.

Khuynh Thành nhìn sang con chim phải gió.

Cô nói chẳng mấy thiện cảm “Này! Ngươi có biết Thực Nhân Cốc rộng chừng nào không? Chúng ta phi hành đã rất lâu rồi.”

“Có lẽ rộng bằng một nửa đại lục của người trần gian các cô.”

...

Con chim khôn kiếp này lại bốn cọt cô.

Dù sao cô cũng là một người hiện đại. Đây chỉ là một cái thung lũng mà thôi.

“Được, cứ việc khoác lác đi!”

“Cô không tin à?”

“Ma quỷ mới tin người!”

“Kìa! Tại sao mỗi khi tôi nói thật thì cô lại cứ không tin thế?”

Nó ngán ngẩm lắc lắc cái đầu bé tẹo của mình.

“Cô bé ạ, nếu sau này Ân Ly hỏi đến, thì cô đừng mách rằng tôi cố ý trêu cô! Tôi đã giao hẹn trước rồi đấy nhé!”

“Con chim phải gió à, ta phải tìm một người quen đã.”

Khuôn mặt non choẹt của Hồng Loan bỗng sa sầm.

“Cô nghe đây, tôi là một thần thú, cô chớ lái nhái “chú em, con chim phải gió” này nọ. Thần thú cực kỳ lợi hại, biết không?”

Nó chỉ là con chim biến dị mà thôi.

Thần thú à? Đòi nào thần thú lại như nó?

“Gen của người có vấn đề. Chỉ là biến dị mà thôi.”

...

“Gen là gì?”

“Gen mà cũng không hiểu, thế mà còn xưng mình là thần thú!”

...

Hồng Loan có vẻ băn khoăn.

Tại sao Ân Ly lại cử nó đến bảo vệ một cô bé rất không biết trời cao đất dày ra sao này nhỉ? Cô bé này nên bị vớt vào đảo Ma Thú cho nó nếm trải đắng cay mới phải!

“Ông Huyết Sâm, Huyết Sâm gia gia!”

Khuynh Thành đạp kiếm phi hành hăm hở bay về phía cái cây cao chọc trời.

Hồng Loan thì ung dung nhàn nhã phi hành, nó nhìn cái cây to đùng rồi hừ một tiếng lạnh lùng. “Chẳng qua chỉ là cây huyết sâm thành tinh mà thôi!”

Cái cây khổng lồ bị lực áp đảo rất mạnh, trong nháy mắt đã biến thành hình người. Nhìn thấy Hồng Loan đang phi hành lướt đến, Huyết Sâm vội quỳ xuống nói: “Không rõ thượng tiên đến đây tìm tiểu Sâm có việc gì ạ?”

Huyết Sâm ánh mắt rất sùng bái, thành kính nhìn Hồng Loan. Trên đảo Ma Thú này, địa vị của Hồng Loan tương đối cao; có thể nói Yêu thiên vương nhìn thấy Hồng Loan cũng phải nể.

Không cần nói gì khác, chỉ riêng về đẳng cấp thần thú, nó đã cao hơn hẳn so với các yêu thú khác. Huống chi, thần thú bẩm sinh đã có những kỹ năng mà các yêu thú khác không thể sánh nổi, khiến sự tôn quý khác thường của thần thú được thể hiện nổi bật trong đám yêu thú nói chung.

“Huyết Sâm gia gia, cháu đây, Khuynh Thành, Diệp Khuynh Thành đây mà! Ông còn nhớ cháu không?”

Huyết Sâm không bận tâm đến cô, tiếp tục quỳ chờ Hồng Loan sai bảo. Ở nơi này Huyết Sâm thuộc đẳng cấp thấp nhất. Thảo mộc muốn tu luyện thành tinh, đắc đạo thì gian nan hơn các loài chim thú rất nhiều.

Huyết Sâm không muốn Hồng Loan tức giận để rồi mình bị mất trắng đạo hạnh bao năm tu luyện.

Khuynh Thành nhận ra sự lo lắng của Huyết Sâm, cô tròn mắt nhìn Hồng Loan.

“Này, người dọa dẫm người ta thế à? Người cho rằng mình rất ghê gớm lắm sao?”

Hồng Loan thì vẫn thản nhiên như không: “Tôi chẳng dọa ai cả, mà là tự họ sợ tôi.”

“Huyết Sâm gia gia, đừng sợ con chim phải gió này, nó chỉ leo lên cái mồm.”

Con chim phải gió?

Cô ta dám gọi Hồng Loan là con chim phải gió!

Huyết Sâm sợ hãi há hốc miệng.

Hồng Loan thấy thế liền phi ngay xuống đỡ trước mặt Khuynh Thành, mặt hầm hầm giận dữ.

Cô gái xấu xa này toàn rêu rao bôi nhọ danh tiếng của nó! Nó là Hồng Loan cao quý, sao lại biến thành con chim phải gió được chứ? Không ổn! Mình sẽ cho cô ta bài học đến nơi đến chốn để cô ta biết mình lợi hại đến đâu.

Huyết Sâm thì đang sợ toát mồ hôi.

“Ê, cô bé, có lẽ cô ăn thức ăn chim chưa đủ thì phải?” Hồng Loan tỏ vẻ cười mà như không cười.

Hả?

Rõ ràng là một cậu bé Kaneda Shotaro đáng yêu, sao lại tỏ ra hung hãn thế này?

Nó định làm gì?

“Này... thần thú! Là thần thú thì phải có phong thái của thần thú, đúng không?”

Khuynh Thành lập tức đổi cách gọi, cô không muốn lại bị ăn thức ăn chim lần nữa. Những viên đá ấy chẳng ngon lành tí nào, cũng không rõ chúng vào bụng mình rồi có tiêu hóa được không.

“Bây giờ đã biết tôi là thần thú rồi hả?”

“Trong tâm trí ta, cậu rất cao to hoành tráng, là bậc anh hùng vô địch, phong độ cực kỳ.”

“Không ngờ cái mồm cô cũng có lúc ngọt ngào ra trò nhỉ?”

Tuy nhiên, vẻ hung dữ trên mặt nó không hề suy giảm, trái lại còn nâng cấp cao hơn.

Cái... con chim phải gió này định làm gì?

“Suốt dọc đường đến đây cô đã không ngớt mắng mỏ ta, nếu không muốn ăn thức ăn chim nữa thì cô phải nghĩ cho ra một trăm câu nói hay để khen ta!”

!!!

Quái thai!

Nó không chỉ là con chim vớ vẩn mà còn là một con chim quái thai, hay là gen của nó có lỗi thật?

“Có nói hay không?”

Tay nó đang nắm một cầm một viên “đá” khéo phải to bằng nắm tay.

Phải khóc mất!

Liệu nó có định cho Khuynh Thành ăn viên đá này không?

Chờ xem sao.

Khuynh Thành mở miệng và bô lô ba la nói một lèo như đốt pháo.

“Bộ lông vũ đồ rực của chàng thật là gọi cảm... Sau khi biến thân, chàng lại càng khiến người ta say mê... chàng là anh hùng không ai sánh nổi... chàng có phẩm hạnh cao sang...”

Khuynh Thành cũng không nhớ mình đã tuôn ra bao nhiêu câu. Chính cô cũng cảm thấy khâm phục mình, thì ra mình cũng có tài văn chương nữa.

Cho đến khi cô vận dụng hết vốn liếng, vắt óc suy nghĩ tuôn ra sạch sành sanh đủ thứ từ ngữ, cô mới dừng lại.

“Khá lắm! Để ban thưởng cho cô, ta quyết định mời cô ăn cái này!”

!!!

“Con chim phải gió, con chim quái thai, ta phải giết ngươi!”

Khuynh Thành không bận tâm, Hồng Loan lúc này đang là đứa bé con, cô đưa tay ra bóp cổ nó, vật lộn với nó.

Huyết Sâm thấy thế kinh hãi chết ngất.

“Khuyh Thành cô nương, Khuyh Thành cô nương mau dừng tay, dừng tay đi!”

Ông ta lần đầu thấy có người phát câu vì được ăn linh châu.

“Muốn giết ta ư, chỉ e cả đời ngươi cũng không làm nổi đâu!”

Hồng Loan vì một phát, toàn thân đã bay lên cao mấy trượng.

“Huyết Sâm! Ta giao cô bé này cho ngươi, ngươi hãy dẫn cô ta đến hồ U U. Ta phải đi chọn mất một lát đây!”

Nói rồi, một làn hồng ảnh nháng lên, nó đã biến mất trước mắt mọi người. Vậy là con chim phái gió ấy đã đi.

Khuyh Thành thờ phào. Không ngờ cô đường đường là một sát thủ hàng đầu mà lại bị một con chim chơi khăm.

“Khuyh Thành, ta không ngờ cô lại đến đây lần nữa.”

Lúc này Huyết Sâm mới khiến cho Khuyh Thành chấm dứt cơn phẫn nộ.

“Nào, xin làm phiền Huyết Sâm gia gia đưa cháu đến hồ U U!”

“Vội gì? Cô cứ nghỉ một đêm đã, sáng sớm mai chúng ta sẽ lên đường ngay. Từ đây đến hồ U U ít ra cũng phải đi mất nửa tháng, đường hiểm trở rất khó đi. Lúc này lẽ ra cô không nên đánh đuổi thần thú Hồng Loan mới đúng.”

“Ông đừng nhắc với cháu về con chim phái gió ấy nữa. Nhắc đến cháu lại tức!”

Huyết Sâm gượng cười nhăn nhó lắc đầu.

Nên biết rằng, viên kim đan lúc này Hồng Loan đưa cho Khuyh Thành, ít ra cũng là thứ kim đan sinh ra từ yêu thú hậu kỳ, sau khi hòa tan trong cơ thể, công lực của con người có thể tăng tiến cực nhanh.

Huyết Sâm luôn ước ao có được một viên kim đan linh châu như thế.

“Huyết Sâm gia gia nói là từ đây đến hồ U U phải đi mất nửa tháng à?”

Khuyh Thành hơi nghi ngờ cái tai của mình. Thung lũng này dù lớn chắc không đến nỗi lớn như vậy chứ.

Hiện nay cô đã biết ngự kiếm phi hành, tốc độ cực nhanh.

“Đúng thế! Và còn phải đi liên tục suốt ngày đêm mới đến nơi.”

“Ông khẳng định mình không nhớ nhầm đây chứ? Nơi này có rộng đến thế không?”

Huyết Sâm cười khà khà, vuốt bộ râu bạc như cước.

“Khuyh Thành cô không biết đấy thôi, đây không phải một thung lũng bình thường; Thực Nhân Cốc này vốn có tên là đảo Ma Thú, là sản vật của tiên giới.”

Huyền ảo!

Thế giới này huyền ảo thật!

Khuyh Thành có biết mình đã đến không gian của những người tu chân, nhưng cô không ngờ mình lại có ngày quan hệ với tiên giới. Tuy Khuyh Thành cũng giàu ý chí nhưng tu luyện thành tiên đâu phải chuyện dễ dàng.

“Huyết Sâm gia gia, nếu cháu không nhầm thì các thứ thuộc về tiên giới thì phải ở trên tiên giới, chứ sao lại có mặt ở trần gian?”

“Điều này bắt nguồn từ những chuyện cách đây 5.000 năm.

Đảo Ma Thú vốn là một khu vườn bách thú.

Trong đó nhốt toàn yêu thú đủ hạng từ cấp thấp đến cấp cao, cả thảy có hơn 13.000 con yêu thú.

Tiên giới vốn rất yên tĩnh.

Cũng chẳng rõ một hôm nào đó bỗng có một cô gái tên là Tịch Vân phi thăng lên.

Cô ta nhan sắc nghiêng nước nghiêng thành, và nhanh chóng nổi tiếng khắp cõi tiên giới. Tịch Vân không chỉ có nhan sắc hơn đời mà còn có công lực hết

sức cao cường. Cô ta chế nhạo cánh đàn ông trên tiên giới đều là những kẻ nhu nhược, không có một ai dám đứng ra giao đấu với cô ta.

Chủ nhân của chúng tôi là Trọng Lâu, thời đó là chiến thần của tiên giới; thấy có một cô gái dám huênh hoang như thế, Ngài đương nhiên phải ra ứng chiến. Giá mà không giao chiến thì tốt, ra giao chiến rồi thì Ngài phải lòng Tịch Vân.

Trọng Lâu chưa từng yêu bao giờ, Ngài không biết mình phải làm gì khi yêu một cô gái. Ngài chỉ suốt ngày sống trong nhớ nhung. Rồi đến một hôm Ngài đánh bạo đến gặp Tịch Vân để thổ lộ lòng mình.

Ngài ngờ mình sẽ bị Tịch Vân cự tuyệt, không ngờ Tịch Vân lại nói với Ngài rằng:

“Trọng Lâu, vậy là chàng đã đến!”

“Ta...”

“Tiểu nữ biết chàng nhất định sẽ đến mà! Trọng Lâu, chàng biết không: kể từ sau lần giao chiến ấy, tiểu nữ nhận ra mình không thể quên chàng. Bấy lâu nay, hôm nào tiểu nữ cũng đến chỗ mà chúng ta từng giao chiến; ngày nào tiểu nữ cũng đợi chờ, đợi chờ chàng sẽ đến đây để nói với tiểu nữ rằng “ta yêu nàng”. Nhưng ngày lại ngày trôi qua, hôm nào tiểu nữ cũng thất vọng trở về. Nhưng tiểu nữ không thể chấp nhận như thế, hàng ngày tiểu nữ vẫn đến. Nào ngờ chàng đã đến thật.”

Tịch Vân khóc lạng nguời.

Nàng ngả đầu vào ngực Trọng Lâu. Trọng Lâu chưa từng nghĩ rằng Tịch Vân cũng thích chàng như chàng thích nàng.

“Ta... xin lỗi nàng. Lẽ ra ta nên sớm đến với nàng để nàng không phải buồn phiền một cách không cần thiết.”

“Không! Chàng đã đến rất đúng lúc, không sớm cũng không muộn. Nếu chàng đến sớm hơn, thì tiểu nữ sẽ không thể xác định được chàng là người rất quan trọng trong lòng tiểu nữ; nếu chàng đến muộn hơn, thì chỉ e trái tim tiểu nữ đã nát tan thành tro bụi. Chàng đến lúc này là vừa khéo.”

Cả hai gắn bó với nhau rồi, họ bắt đầu cùng dốc lòng tu luyện. Rất nhanh chóng họ trở thành một giai thoại của tiên giới. Sự kết hợp của hai cao thủ khiến người ta thật sự mừng vui nhưng cũng có kẻ cảm thấy bất an. Cảm giác về mối nguy cơ này, bất giác lại xuất hiện ở trong lòng Tiên đế.

Tịch Vân không chỉ xinh đẹp mà còn có tài nói năng lanh lợi, rất được mọi người mến mộ.

Trên tiên giới, mọi người đều thích kết bạn với Trọng Lâu và Tịch Vân, chỉ riêng Tiên đế thì không cho phép như thế.

“Tịch Vân, gần đây ta luôn có cảm giác Tiên đế rất không hài lòng về ta.”

“Ông ta là hạng hẹp hòi nhỏ nhen! Chàng luôn tận tâm tận lực phục vụ ông ta, còn ông ta thì sao? Ông ta lại nghi ngờ chàng! Hôm nọ Ma đế làm loạn, nếu chàng không đứng ra xử lý thì Ma đế đâu có chịu dừng tay?”

Trên tiên giới có ba thế lực lớn.

Người trần tu chân phi thăng lên là một loại thế lực; yêu thú phi thăng lên là loại thế lực thứ hai; loại thế lực thứ ba là yêu tu.

“Tịch Vân đừng nói bừa!”

“Ai đó không biết, chứ thiếp thì chẳng lạ gì! Ông ta, trên danh nghĩa thì phong chàng là Chiến thần để chàng phục vụ ông ta, nhưng ông ta lại suốt ngày soi mói tìm lỗi của chàng, sau đó định tội cho chàng rồi sẽ giết bỏ!”

“Tịch Vân!”

“Trọng Lâu, chàng hãy tỉnh táo đi! Lẽ nào chàng vẫn cứ tự dối mình mãi? Ai chẳng biết ông ta đã theo dõi vườn Vạn Thú của chàng từ lâu? Không chỉ ông ta, mà cả Yêu đế, Ma đế cũng vậy, ai cũng thêm nhỏ dãi khu vườn Vạn Thú của chàng! Riêng chàng thì vẫn tin những lời phỉnh phờ của ông ta!”

Trọng Lâu tuy rất không muốn thừa nhận.

Nhưng đây vẫn là sự thật.

Trên toàn cõi tiên giới, ai ai cũng thêm khát vườn Vạn Thú của Trọng Lâu. Có được vườn Vạn Thú thì tương đương với có trong tay thiên binh vạn mã. Muốn xưng đế trên tiên giới sẽ dễ như trở bàn tay.

“Tịch Vân, nàng nói xem ta nên làm gì bây giờ?”

Đâu có thể dâng vườn Vạn Thú cho Tiên đế?

Nếu chuyện đúng là như thế, thì Trọng Lâu cũng chẳng sá gì đại chiến với Tiên đế một phen. Đã có vườn Vạn Thú trong tay, chưa chắc chàng đã thua.

“Đương nhiên là không thể dâng ông ta. Nếu ông ta có được rồi, thì chàng cho rằng liệu ông ta có thể tha cho chàng nữa không?”

“Vậy ta nên thế nào?”

“Trước hết cần tỏ rõ với ông ta thái độ và quyết tâm của chàng. Một là, chàng không mưu phản, chàng sẽ toàn tâm toàn ý phục vụ ông ta. Hai là, nếu ông ta không tin, cứ khẳng khái như trước, thì chúng ta cũng chẳng cần. Hai chúng ta liên kết, lại sẵn có vườn Vạn Thú, thì cơ hội chiến thắng của chúng ta sẽ rất lớn. Nếu phải đánh nhau thật, thì chưa chắc các tán tiên sẽ đứng về phía ông ta. Bọn họ chỉ biết gió chiều nào che chiều ấy; khi chưa nhìn rõ ai thắng ai thua thì họ sẽ không ra tay làm gì. Có điều, đáng ngại nhất là chàng tỏ rõ thái độ quyết tâm rồi mà Tiên đế vẫn không tin.”

Tịch Vân nói không sai.

Dù Trọng Lâu có ý thể hiện quyết tâm thì chưa chắc Tiên đế sẽ tin.

Với Tiên đế, ngày nào Trọng Lâu chưa chết thì chàng vẫn là mối đe dọa rành rành trước mắt Tiên đế. Thêm vào đó là những năm gần đây danh tiếng của Trọng Lâu ngày càng cao, chỉ e đến một lúc nào đó, dù Trọng Lâu không có ý xưng đế thì các tán tiên vẫn ủng hộ chàng lên ngôi Đế.

Cho nên, Trọng Lâu nhất định phải chết.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Nữ Khuyên Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 7

Điện Kim Hoa. Những làn khói xanh uốn mình bay lên.

Tường bao bên ngoài ốp bằng đá pha lê, trông tựa như một thứ đồ trang sức khổng lồ bằng pha lê.

Mỹ lệ cực kỳ.

Bên trong điện Kim Hoa, bốn cây trụ làm từ linh thạch thượng hạng, lung linh chói lóa.

Lấp lánh hào quang tuyệt đẹp.

“Thuộc hạ tham kiến Tiên đế!”

“Gần đây Trọng Lâu đang làm những việc gì?”

“Bẩm Tiên đế, gần đây Trọng Lâu ngoài chung sống với vợ Tịch Vân ra, không có hành động gì khác.”

“Thế ư?”

Tiên đế tỏ ra hồ nghi.

“Hay là hần đã phát hiện ra chúng ta đang theo dõi hần? Thôi! Người lui ra đi!”

“Vâng!”

Tiên đế xuống khỏi ngai, cất bước đi ra ngoài điện Kim Hoa.

Ông vận linh thức quan sát một lượt. Mọi nơi mọi chốn trên tiên giới đều nằm trong tầm tay ông. Đúng là Trọng Lâu không hề có hành động gì, nhưng càng yên tĩnh như thế này càng khiến Tiên đế bất an.

Nên biết rằng mọi yêu thú trong vườn Vạn Thú đều luôn luôn tiến hóa phi thăng. Để sau này nếu lên được tiên giới thì cũng giúp ích cho chúng rất nhiều. Cho nên đối với hiện tại cũng như tương lai, đều quan trọng khác thường đối với chúng.

“Có lẽ ta phải tạo ra một trận giết chóc mới có thể đoạt được vườn Vạn Thú về tay mình.”

Tiên đế thu linh thức về. Một âm mưu thâm độc nảy sinh trong lòng ông.

Nghe đến đây, Khuyên Thành không nén được nữa, nói xen.

“Huyết Sâm gia gia, tại sao Tiên đế lại thế? Trọng Lâu đã cống hiến rất nhiều, Tiên đế không những không tín nhiệm lại còn định sát hại để chiếm đoạt của cải của ông ấy. Người như thế làm Tiên đế sao được?”

Huyết Sâm cười buồn bã chua chát.

Nếu không phải như thế thì chủ nhân của lão đầu có thể bị chết thê thảm?

Nhìn sắc mặt Huyết Sâm, Khuynh Thành hiểu rằng Trọng Lâu đã chiến bại.

“Huyết Sâm gia gia, tiếp đó thì sao? Đã xảy ra chuyện gì?”

“Khuynh Thành, không còn sớm nữa đâu, cô nên tranh thủ đi ngủ đi, ngày mai chúng ta phải lên đường. Phần còn lại của câu chuyện, mai tôi sẽ kể cho cô nghe.”

Nhìn Huyết Sâm, Khuynh Thành thấy xót xa cho lão.

Yêu thú khác với người, suốt đời họ chỉ nhận một chủ nhân, một khi đã nhận rồi thì họ quyết định trung thành không ăn ở hai lòng.

“Huyết Sâm gia gia đừng quá đau buồn. Mọi chuyện đã qua cả rồi!”

“Ai bảo không phải thế chứ? Đúng là đã qua cả rồi.”

“Chỉ có Tiên đế khốn kiếp kia là kẻ đáng trách.”

“Ôi chao! Thật đáng thương cho Tịch Vân phu nhân!”

Đôi mắt tinh nhanh của Huyết Sâm bỗng nhòa đi.

“Tịch Vân... bà ấy làm sao?”

“Bà ấy cũng ở trong đảo Ma Thú, và chỉ e sẽ mãi mãi không bao giờ tỉnh lại nữa.”

Mãi mãi không tỉnh lại nữa? Tại sao mãi mãi không thể tỉnh lại? Đã xảy ra những chuyện gì? Tại sao Tịch Vân cũng ở trong đảo Ma Thú?

“Huyết Sâm gia gia!”

“Thôi nào, đi ngủ đi!”

Thấy Huyết Sâm không muốn nói đến chuyện năm xưa nữa, Khuynh Thành cũng không tiện ép nài. Cố khơi lại vết thương lòng của người ta, là một việc rất không tốt.

Được, cứ chờ đến ngày mai.

Đêm ấy Khuynh Thành ngủ chập chòn không yên.

Không hiểu sao hình bóng Lam Tổ cứ hiện lên trong óc cô không sao gạt đi được.

Rồi cô lại bất giác nghĩ đến Trọng Lâu và Tịch Vân, giữa họ đã xảy ra chuyện gì? Tại sao Trọng Lâu thì chết, tại sao Tịch Vân lại ở trong Thực Nhân Cốc?

Lẽ nào tất cả chỉ là ngẫu nhiên?

Cũng chẳng hiểu tại sao, nghĩ đến Trọng Lâu và Tịch Vân thì Khuynh Thành lại liên tưởng đến Lam Tổ và bản thân mình.

Một cảm giác xưa nay chưa từng có khiến cô suốt đêm không sao chợp mắt được.

Đó là nỗi đớn đau tuyệt vọng, dường như trái tim cô bị ai đó giật ra khỏi lồng ngực.

“Lạc Nhi? Tại sao? Thế là thế nào?”

Đôi mắt sáng như sao của Lam Tổ lúc này tràn ngập nỗi bi thương tột cùng.

“Lạc Nhi, nàng hãy cho ta biết, tại sao lại thế?”

Ánh mắt chàng hiện rõ tâm trạng không thể chấp nhận, không sao tin nổi. Người chàng hơi run run.

“Lạc Nhi, lẽ nào nàng không bao giờ tin ta nữa?”

Xưa nay chàng chưa từng nghĩ rằng người yêu của chàng có thể bất ngờ biến thành một người khác hẳn.

Lạc Nhi luôn luôn vui tươi hồn nhiên trong sáng của chàng, đâu rồi?

“Lạc Nhi, nàng nói đi chứ?”

Cô gái với thân hình mảnh mai, đôi mắt róm rộ, đang đứng chơi vui trên đỉnh núi Tử Cẩm, tà áo và mái tóc đen dày của cô đang tung bay trước gió. Lam Tổ chậm chậm từng bước đi đến gần cô, cô hít một hơi thật sâu, quay người lại nhìn anh.

“Lam Tổ, chàng có thể ôm em một lần nữa không?”

Cô gái từ từ bước về phía anh. Lam Tổ đứng ngây người ra đó, không biết mình nên làm gì.

Bấy lâu nay anh luôn tính toán sắp đặt, tất cả mọi việc đều nằm trong tầm tay anh, nhưng lần này anh lại tính nhầm.

“Lam Tổ, chàng có thể oán em, hận em, nhưng chàng nhất định không thể không yêu em.”

Cô gái chậm chậm sờ mái tóc rút ra một cái trâm, tay hơi run run, đôi mắt đang trào lệ, nhưng cô vẫn cắm phập cái trâm vào người anh.

“Lạc Nhi, ta không oán hận nàng. Dù nàng đối xử với ta ra sao, ta vẫn yêu nàng như xưa, và càng yêu nhiều nhiều hơn nữa.”

Vào thời khắc này, thế giới của cô sụp đổ; cô đẩy anh ra thật mạnh, lòng cô cơ hồ nát tan.

“Chàng biết rõ cả, đúng không? Tại sao chàng không tránh, tại sao chàng không tránh?”

Cô bỗng cảm thấy mình sao mà ngây thơ đến mức đại khờ. Công lực của anh cao siêu là thế, cô định ám sát anh, lẽ nào anh không nhận ra?

“Lạc Nhi, nàng cũng mềm lòng nên không giết ta đấy thôi! Và, nàng chỉ phong ấn đối với ta.”

Anh thậm chí còn mỉm cười nữa.

“Anh chàng ngờ nghệch, đàn độn Lam Tổ, tại sao chàng không tránh? Tại sao lại không tránh?”

...

“Tại sao chàng lại không tránh, tại sao chàng lại không tránh...”

“Khuyên Thành, Khuyên Thành, cô sao vậy?”

Giọng Huyết Sâm vang bên tai Khuyên Thành.

Lúc này cô mới bừng tỉnh mở to mắt, đưa tay sờ mặt mình, hình như không thể tin.

Vừa rồi cô làm sao vậy? Tại sao lại mơ như thế? Chỉ là giấc mơ mà thôi, nhưng tại sao tim cô lại nhói đau?

Nước mắt, tại sao lại đầm đìa nước mắt thế này?

“Khuyên Thành, sao cô lại khóc?”

“Cháu... không sao. Cháu chỉ nằm mơ thấy một số chuyện ngày xưa.”

“Tất cả đã trôi qua rồi, cô bé ạ.”

Cũng như năm xưa lão chứng kiến chủ nhân của mình phải chết. Chuyện đã qua rồi.

Chỉ mong người đã chết sẽ được yên nghỉ.

Người còn sống thì vẫn phải tiếp tục sống, sống cho mạnh mẽ hơn.

“Khuyên Thành, trên đời này muốn không bị người ta đè nén thì phải có bản lĩnh để bảo vệ bản thân và những người mà ta quan tâm.

Nếu không, cô chỉ còn cách giương mắt nhìn bị kịch xảy ra.”

“Huyết Sâm gia gia, Khuyên Thành hiểu rồi. Khuyên Thành nhất định sẽ gian khổ chăm chỉ luyện công. Sẽ không để cho bất cứ ai làm hại cha mình.”

Huyết Sâm hài lòng, cười khà khà; lão biết mình đã không nhìn nhầm cô bé này. Mai kia chắc chắn cô bé sẽ bay lượn khắp cửu thiên. Ròng thiêng cũng từng ở ẩn nơi ao hồ kia mà?

“Khuyên Thành, ngày trước lão nói khi nào Khuyên Thành có đủ bản lĩnh thì hãy quay trở lại nơi này, là vì còn có một nguyên nhân.”

“Cháu biết Huyết Sâm gia gia muốn cháu đến đây để rèn luyện tốt hơn nữa.”

“Đừng thế. Ở đây chiến đấu với các yêu thú, công lực của cháu sẽ tăng tiến rất nhanh.”

Điều quan trọng hơn nữa là lão sẽ lợi dụng cô gái này để trở về tiên giới. Ngay từ khi Lam Tổ đến đảo Ma Thú, lão đã nhận ra cô gái này rất khác thường.

Cho nên lão quyết tâm sẽ tận dụng cơ hội này để trở lại tiên giới.

“Khuyên Thành, nên sớm đi nghỉ đi, sáng sớm mai chúng ta sẽ lên đường.”

Lão đưa tay nhẹ xoa đầu Khuyên Thành, lão cũng biết thế này là bất công đối với cô.

Nhưng cái thế giới này đã công bằng khi nào? Lão đã phải ở đây chờ đợi quá lâu rồi.

Lão đã không chịu nổi nữa. Lão quay người bước đi, lưng lão đã hơi còng. Rồi lão ra đứng bên bờ vách đá dựng đứng, nhìn mãi về phía xa xa.

“Phu nhân, ngày Tiên đế chết sẽ là ngày phu nhân phục sinh. Phu nhân hãy tin tôi, tôi sẽ không để phu nhân phải chờ đợi quá lâu đâu. Chỉ thương cho cô bé kia, mong sao nó sẽ không hận tôi thì tốt. Xin phu nhân cứ yên tâm, khi nào xong việc tôi sẽ bù đắp cho nó.”

Một làn hương thơm ngát thấm vào tận gan tận ruột.

Khuyên Thành từ từ mở mắt ra. Hình như mình đã đến chốn đảo nguyên bên ngoài trần thế. Cô nhớ rằng nơi mình ngủ đêm qua không phải nơi này.

Cô ngồi phắt dậy.

“Huyết Sâm gia gia!”

“Khuyên Thành!”

Huyết Sâm bưng một bát nước nóng bốc hơi nghi ngút bước vào.

“Này, uống đi!”

“Huyết Sâm gia gia, đây là gì hả ông?”

“Uống đi, sẽ rất tốt cho cô bé đấy!”

Khuyên Thành xuất thân sát thủ, rất nhạy cảm với bất cứ cái gì.

Nhưng lúc này dường như cô chẳng có lý do gì để nghi ngờ ông già đang đứng trước mặt. Nếu không có ông thì cô đã chết từ bao năm trước rồi.

Cô đón lấy bát nước rồi uống một hơi.

“Huyết Sâm gia gia, đây là nơi nào?”

“Nơi cô sẽ luyện công.”

“Luyện công? Chúng ta còn phải lên đường kia mà?”

Huyết Sâm cười khà khà.

“Sau một canh giờ nữa lên đường cũng chưa muộn.”

Khuyên Thành gãi đầu, cười nhìn ông.

“Cháu vẫn muốn nghe nốt câu chuyện về Trọng Lâu, không rõ sau đó xảy ra những chuyện gì?”

“Đừng sốt ruột, ta còn khối thì giờ. Rồi ta sẽ kể cho mà nghe. Hãy ngoan ngoãn chịu khó luyện công đã!”

“Đã thế thì... cũng được! Cháu sẽ ráng chờ một canh giờ nữa.”

Khuyên Thành, và Huyết Sâm đi đến bên bờ suối nước nóng, nơi này tiên khí bốc lên nghi ngút. Khuyên Thành trầm trồ, quả là Thực Nhân Cốc đã mở rộng tầm mắt cho mình nhiều lắm!

Là báu vật của tiên giới có khác!

“Khuyên Thành hãy xuống ngâm mình trong nước suối khoảng một canh giờ, nhớ là phải hết sức tỉnh táo không nghĩ ngợi gì hết, để cảm nhận vận khí của dòng nước.”

Khuynh Thành có phần nghi hoặc, như thế mà gọi là luyện công ư? Luyện công sao lại quá ư dễ chịu thế này? Cô chưa từng nghe nói ngâm mình dưới suối nước nóng là có thể luyện công.

Nhưng Huyết Sâm gia gia đã nói thế rồi thì cô sẽ làm theo. Dù không thể tăng cường công lực thì ngâm dưới suối nước nóng cũng vẫn là dễ chịu.

“Để cảm nhận vận khí của dòng nước.”

Câu nói của Huyết Sâm lại vang bên tai cô.

Cô lập tức nhắm mắt, tĩnh tâm, lắng nghe dòng nước chảy, cảm nhận hơi thở của nó, và từ từ vận khí theo.

Rất nhanh chóng, luồng khí lưu mạnh mẽ trong thân thể Khuynh Thành hình như bị tác động bởi dòng nước mềm mại, nó cũng từ từ trở nên mềm mại.

Dần dần, luồng khí lưu mạnh mẽ ấy được thân thể cô hấp thụ, rồi hòa nhập làm một.

Thế này... thực ra là sao? Thân thể cô có được sức mạnh to lớn như thế này từ khi nào?

Cùng với thời gian trôi đi, cái sức mạnh to lớn này được cơ thể cô hấp thụ từng ly từng tí một.

Khuynh Thành cảm thấy toàn thân tràn đầy sức mạnh, dường như cô đang nhanh chóng lột xác, mỗi lần lột xác cô lại trở nên mạnh mẽ hơn. Nhưng cứ thế hấp thụ rất lâu, rồi cô không thể hấp thụ thêm được nữa.

Cô từ từ mở mắt, khuôn mặt đầy nghi hoặc nhô lên khỏi mặt nước.

“Huyết Sâm gia gia, Huyết Sâm gia gia!”

Khuynh Thành dùng nội lực hong khô quần áo trong nháy mắt, rồi rào bước đi lên.

“Huyết Sâm gia gia, cháu không thể tiếp tục hấp thụ luồng khí lưu dữ dội đó nữa. Thế là chuyện gì vậy?”

Huyết Sâm lại cười khà khà.

“Khuynh Thành, dù làm việc gì cũng không thể quá hấp tấp, cô vốn là thân thể phạm trần, lại có năng khiếu trời cho rất khá, hình dung lại có nét dị dạng, cho nên mới có thể nhanh chóng hấp thụ khí lưu luyện hóa vào trong cơ thể.

Nếu là một người tu chân bình thường thì e họ còn phải tu luyện một hai triệu năm nữa mới có thể luyện hóa được.”

!!!

Khuynh Thành cực kỳ ngạc nhiên trở mắt nhìn Huyết Sâm.

Một hai triệu năm!

Nghe mà phát sợ. Tuy nhiên, đối với người tu chân thì một hai triệu năm chẳng là gì.

Có điều, Khuynh Thành bất ngờ chưa kịp thích ứng, vì cô đã ở phạm trần ngàn ấy năm.

Người vô thức chỉ có thể sống vài chục năm, hoặc cũng lắm là vài trăm năm.

Nay bỗng nói là một hai triệu năm thì cô cảm thấy rất chi là kinh khủng.

“Tốt rồi, sau đây chúng ta sẽ lên đường!”

Nghe nói thế Khuynh Thành hào hứng hơn cả lúc nãy cơ thể mình luyện hóa được luồng khí lưu mạnh mẽ.

Một là, vì cô có thể tiếp tục nghe kể chuyện về Trọng Lâu và Tịch Vân.

Hai là, cô sắp có thể bye-bye cái mùi lạ trên người mình.

“Huyết Sâm gia gia, Trọng Lâu chết như thế nào?”

Huyết Sâm thăm thím cười trong bụng.

Xem ra, cô gái này đã mê câu chuyện về Trọng Lâu và Tịch Vân rồi đây.

Như thế lại càng tốt.

“Khuyh Thành, sao phải sốt ruột thế?”

“Ôi chao, cháu rất muốn biết! Trọng Lâu thì lợi hại như thế, vậy Tiên đế đã dùng cách gì để đánh bại được ông ấy?”

“Khuyh Thành lạ nhỉ, sao không hỏi xem tại sao trong người mình lại có luồng khí lưu mạnh mẽ như vậy, mà cứ phải quan tâm đến Trọng Lâu?”

“Cái thứ đó có gì phải hỏi? Đẳng nào nó cũng nằm gọn trong người cháu, miễn là cháu không bị chết là được. Và lại cháu vẫn có thể luyện hóa thêm Đúng không?”

Huyết Sâm không ngờ cô bé này lại lạc quan như vậy.

Xem chừng, mình không tiếp tục kể chuyện Trọng Lâu thì không xong với cô.

Hai người ngự kiếm phi hành cực nhanh, Huyết Sâm vừa phi hành vừa kể cho Khuyh Thành nghe chuyện về Trọng Lâu.

Tiên đế nghĩ ra mưu kế độc địa, ông ta bèn bắt tay vào dày công bố trí tỉ mỉ.

Còn Trọng Lâu thì vẫn không hề hay biết, ông vẫn tận tụy với chức trách, trung thành với Tiên đế.

Nhưng không phải nội bộ tiên giới có chiến tranh tàn sát lẫn nhau một mất một còn.

Mà là, một cuộc đại chiến thương mại, kiểu như các cuộc hội nghị trao đổi thương mại, diễn đàn kinh tế thế giới trong xã hội ngày nay.

Diễn đàn này đụng đến nền tảng kinh tế của toàn bộ tiên giới, các đại thương gia mọi ngày không hay xuất hiện thì hôm nay bỗng tụ tập một lô một lốc.

Cho nên, an ninh trở thành vấn đề lớn.

Để hủy diệt thực lực của đối phương, các thượng tiên ở tinh cầu khác thường nhân lúc này lên vào để ám sát các ông lớn của ngành thương mại.

Đương nhiên người của yêu giới và ma giới cũng không chịu thờ ơ, họ phải đến cho vui chứ!

Lẽ tất nhiên Trọng Lâu là người phụ trách bảo vệ an ninh lần này.

“Trọng Lâu, nhiệm vụ lần này thực nặng nề gian khó, chớ để xảy ra sai sót!”

Tiên đế ngả lưng trên chiếc sập dài ít ra cũng chứa được năm người, vạt áo bào màu đen thoai mái tỏa xòa trước mặt.

Hai thị nữ cầm quạt thận trọng rón rén quạt cho ông ta.

“Thuộc hạ hiểu ạ, thuộc hạ nhất định sẽ không phụ lòng mong mỏi của Tiên đế.”

“Rất tốt! Nhưng, để ngươi có thể toàn tâm toàn ý chăm lo cho công việc. Để có thể giải quyết những mối lo âm thầm của ngươi, Tiên đế quyết định: để cho phu nhân của ngươi đến cung Thiên Vũ ở với Tiên hậu vài hôm.”

Trọng Lâu kinh ngạc. Thế này khác nào ông ta dùng Tịch Vân để uy hiếp mình?...

“Điều này...”

“Sao? Ngươi không bằng lòng à?”

“Điều này, xin cho thuộc hạ về hỏi Tịch Vân đã.”

“Không ngờ đường đường là một Chiến thần mà lại sợ vợ!”

Trọng Lâu biết Tiên đế đang dùng kế “khích tướng”. Ông cứ việc khích, tôi không mắc lừa đâu!

Thấy Trọng Lâu phớt lờ, Tiên đế đành thôi vậy.

“Đã thế thì... ngươi cứ đi đi!”

“Tạ ơn Tiên đế.”

Ra khỏi cung Thiên Vũ, Trọng Lâu rảo bước đi thẳng về nhà.

Hình như Tịch Vân đã sớm lường trước thì phải. Thấy Trọng Lâu về, bà vội hỏi: “Tiên đế đã nói những gì?”

“Ông ta muốn nàng vào cung ở một thời gian

Tịch Vân cười nhạt.

“Thiếp biết ngay là con cáo già ấy sẽ giờ cái chiêu này.”

“Tịch Vân yên tâm, ta sẽ không để nàng phải đi. Cùng lắm là bây giờ chúng ta làm phản hán luôn!”

“Không được! Hiện giờ chưa phải lúc.”

Trọng Lâu bực lắm.

“Nhưng ta đương nhiên không thể để nàng vào cung.”

“Trọng Lâu, chẳng nghe thiếp nói đã. Dù thiếp vào cung thì Tiên đế cũng chẳng làm gì nổi thiếp. Nếu thiếp muốn ra, thì vẫn có cách.”

“Nhưng, ta không thể để nàng phải mạo hiểm như thế.”

Công lực của Tịch Vân, tất nhiên Trọng Lâu biết.

Tiên đế không thể lúc nào cũng để mắt đến Tịch Vân.

Nàng lại rất khôn ngoan mưu trí, muốn chạy ra thì có thể làm được.

Là người chồng, Trọng Lâu có trách nhiệm bảo vệ vợ mình.

Cho nên ông tuyệt đối không để nàng mạo hiểm như vậy.

“Tịch Vân, Tiên đế bảo nàng vào cung, lần này lại là diễn đàn kinh tế, ta e không đơn giản đâu.

Ta cũng đã đoán rằng, chỉ e đến lúc đó Tiên đế sẽ giờ ngón gì đó.”

“Trọng Lâu, Tiên đế định chơi khăm chúng ta, chỉ bằng chúng ta sẽ tương kế tựu kế; thiếp vào cung, sẽ có thể làm nội ứng cho chàng, như thế chúng ta trái lại sẽ càng an toàn hơn.”

Tuy Tịch Vân nói nhẹ như không, nhưng Trọng Lâu vẫn hiểu rõ hơn ai hết mối nguy hiểm ẩn trong đó.

Ông đã ở bên Tiên đế bao năm trời, ông biết qua rõ tính khí của Tiên đế. Nếu có người phải chết, thì ông muốn người đó phải là Tiên đế.

“Tịch Vân, ta không thể để nàng đi. Ta là chồng nàng, nàng phải nghe lời ta!”

“Nhưng...”

“Nàng đừng nhưng gì nữa.”

Trọng Lâu chưa bao giờ lớn tiếng với Tịch Vân, nhưng lần này vì chính Tịch Vân cho nên dù nàng phật ý thì ông cũng không thể để nàng phải mạo hiểm.

Tịch Vân dường như nhìn thấu tâm tư của Trọng Lâu nên cũng không tranh biện gì nữa, bèn tươi cười nói: “Được, thiếp xin nghe chàng.”

Dàn xếp ổn thỏa rồi, Trọng Lâu mới chậm rãi đi về phía điện Kim Hoa.

Nhưng, Tịch Vân không ngờ.

Trọng Lâu đi, và không bao giờ trở lại nữa.

Khuynh Thành nghe đến đây không nén được cất ngang lời Huyết Sâm.

“Ông ấy đi đánh nhau với Tiên đế à?”

“Đúng! Ông ấy giao chiến với Tiên đế.”

Huyết Sâm khép đôi mi mắt rõ lâu, hình như lão nhớ đến một qua khứ bi thương, bàn tay lão bỗng nắm lại rõ chặt.

“Chắc Trọng Lâu rất yêu Tịch Vân.”

“Ai nói là không phải thế?”

Tuy đã biết kết cục của câu chuyện.

Nhưng Khuynh Thành vẫn rất mong được chính mắt nhìn thấy cảnh tượng kinh thiên động địa khi hai đại cao thủ quyết đấu. Nay dù không thể nhìn thấy

thì cô vẫn muốn Huyết Sâm kể lại cho cô nghe.

“Đó là một cuộc ác chiến trên tiên giới. Trọng Lâu và Tiên đế đánh nhau liên một tháng mới phân thắng bại. Nhưng, nếu không vì Tiên đế và Tiên hậu liên kết để hãm hại thì Trọng Lâu cũng không thể bị đánh bại.”

“Tiên hậu cũng chạy ra đánh à?”

“Người trên tiên giới ai chẳng muốn cướp được vườn Vạn Thú? Tiên hậu cũng không ngoại lệ.”

Khuynh Thành bỗng cảm thấy sống lưng cô gai lạnh.

“Thì ra tiên giới và trần gian cũng chẳng khác nhau là mấy!”

“Nói cho chính xác hơn, thì tiên giới còn tàn khốc hơn cả trần gian, cá lớn nuốt cá bé kinh khủng hơn.”

“Hai vợ chồng cùng một giuộc! Thế thì chẳng rõ mình nên tin cái gì trên tiên giới? Có lẽ cháu không nên tiếp tục tu luyện thêm nữa, cháu chỉ cần đủ sức bảo vệ người nhà mình là được. Tiên giới thực đáng sợ, tiên giới lại còn bị một kẻ tâm địa đen tối thống trị, chẳng thà cứ ở trần gian còn hơn.”

Huyết Sâm nghe Khuynh Thành nói đến đây, lão thấy lo lo. Khi xưa Lam Tổ đến tìm lão, lão cảm thấy ông ta cực hùng mạnh. Vì thế lão mới lựa chọn Khuynh Thành, một quân cờ qua tốt. Lão đâu có thể dễ dàng từ bỏ quân cờ này?

“Khuynh Thành, cô nghĩ xa xôi quá đấy! Cô chẳng qua chỉ nghe câu chuyện bất hạnh của Trọng Lâu mà thôi, chứ tiên giới vẫn có cái hay của tiên giới.”

“Kẻ cũng phải, mọi sự vật trên đời đều có hai mặt của nó.”

Khuynh Thành chép miệng, dường như có phần lực bất tòng tâm.

Không hiểu sao hình ảnh của Lam Tổ lại hiện ra trong tâm trí cô.

Có lẽ anh cũng là một nhân vật trên tiên giới. Chẳng rõ ở trên đó anh sống cuộc sống như thế nào.

“Huyết Sâm gia gia có quen một người tên là Lam Tổ không?”

“Người này thì ta chịu, không biết.”

“Thế à?”

Khuynh Thành hơi thất vọng.

Huyết Sâm đương nhiên biết Lam Tổ mà cô gái này nói đến là ai. Nhưng lão muốn biết thật rõ mối quan hệ giữa hai người là thế nào.

Lão tò mò hỏi: “Cô quen người trên tiên giới à?”

“Thực ra cháu cũng không biết chính xác, nhưng cháu đoán có lẽ anh ấy là người trên tiên giới. Vì trước đây anh ấy đã cho cháu hai thứ tiên khí.”

“Thì ra là thế. Tiên giới quá rộng lớn, rất có thể anh ta là tiên ở một tinh cầu khác cũng nên.”

“Vâng!”

Khuynh Thành hít một hơi thật sâu, gắng chế ngự tâm trạng cho bình thản tự nhiên, rồi lại hỏi: “Huyết Sâm gia gia, về sau, tại sao bà Tịch Vân và vườn Vạn Thú lại bị rơi xuống trần gian?”

“Cuộc ác chiến đó trên tiên giới kéo dài một tháng. Hai đại cao thủ quyết đấu, đương nhiên là kinh thiên động địa. Có vô số tảo tiên đến xem, vì họ đứng quá gần nên có nhiều vị bị mất mạng oan. Hai người bất phân thắng bại kéo dài. Tiên đế không ngờ Trọng Lâu vì phần nộ nên công lực của ông ta được phát huy đến đỉnh điểm, không cần vận dụng vườn Vạn Thú cũng dư sức để sánh ngang tầm với mình. Thực ra Tiên đế chỉ cho rằng công lực của Trọng Lâu được đột phá vì phần nộ, chứ không nghĩ rằng đó là vì tình yêu, tình yêu cháy bỏng. Trọng Lâu muốn giữ trọn tình yêu của người vợ Tịch Vân.

Tiên hậu thấy tình thế như vậy bèn chạy đi tìm Tịch Vân, định dùng Tịch Vân để phân tán sức chú ý của Trọng Lâu, nhưng không ngờ tìm khắp tiên giới cũng không thấy bóng Tịch Vân đâu. Bởi vì Trọng Lâu trước khi quyết định giao chiến với Tiên đế, ông đã đưa Tịch Vân vào vườn Vạn Thú và ra lệnh toàn thể yêu thú đều phải nghe mệnh lệnh của Tịch Vân, thế quyết từ bảo vệ bà. Kể cả khi Tiên đế đoạt được vườn Vạn Thú cũng đừng hòng sát hại được Tịch Vân.

Nhưng ông không ngờ, không những không cứu được Tịch Vân, trái lại đã làm hại bà. Tiên hậu không tìm ra Tịch Vân, bà ta bèn bắt chấp danh phận của mình, hóa thân thành Tịch Vân rồi bay về nơi Tiên đế và Trọng Lâu đang giao chiến.

Trọng Lâu biết đó là trò bịp bợm, nhưng ông vẫn bị phân tâm khi nhìn thấy hình ảnh người vợ; tuy biết người đó không thể là Tịch Vân của ông nhưng ông vẫn đưa mắt nhìn sang.

Nếu vườn Vạn Thú bị mất thì không ai có thể địch nổi Tiên đế nữa...”

“Ý Huyết Sâm gia gia nói là Tịch Vân đã hóa thân thành thung lũng này à?”

“Đúng!”

“Trời ơi, Tịch Vân quá vĩ đại! Tình yêu giữa hai người thực khiến người ta cảm động. Lão Tiên đế chết tiệt, lão ta thật đáng trách!”

Ánh mắt Khuynh Thành chợt hơi nhòa đi, cô không ngờ tình yêu của Trọng Lâu và Tịch Vân lại sâu nặng như vậy. Lúc đầu cô còn nghi ngờ Tịch Vân, sợ rằng bà ấy sẽ vào hòa với Tiên đế để cùng lừa Trọng Lâu đoạt lấy vườn Vạn Thú.

Không ngờ Tịch Vân lại là một liệt nữ trung trinh như ông ấy.

“Thoạt đầu chúng tôi đều cho rằng phu nhân Tịch Vân chỉ dùng giải pháp tình thế, nào ngờ bà đã đi vào giấc ngủ vĩnh viễn.”

“Ý ông nói là Tịch Vân chưa chết, bà ấy chỉ không muốn tỉnh lại mà thôi?”

Huyết Sâm lại gật đầu. Tuy nhiên, nếu là Khuynh Thành thì cô cũng sẽ hành động như Tịch Vân. Người mình yêu đã không còn, mình sống một mình thì thật là vô nghĩa.

Bà ấy vẫn sống, chắc chắn là để giữ lấy vườn Vạn Thú, không để nó rơi vào tay những kẻ tà ác.

Nghe xong câu chuyện về Trọng Lâu và Tịch Vân, Khuynh Thành bùi ngùi xúc động mãi không thôi.

Một cặp vợ chồng thương yêu nhau đậm thắm, thế mà bị chia lìa nát tan.

Người ta vẫn nói mong sao có người bạn đời để sống đến già vẫn không xa nhau, có lẽ na ná như Trọng Lâu và Tịch Vân chăng?

Cả hai bỗng đều lặng người, không ai nói một câu.

Bầu không khí nặng nề nổi bi thương.

Nghĩ rằng thung lũng này là hóa thân của Tịch Vân, Khuynh Thành cố rón rén bước chân đi cho thật nhẹ nhàng, chỉ sợ làm đau con người ấy.

“Huyết Sâm gia gia, chúng ta đến chỗ kia nghỉ một lát đã.”

“Được!”

Huyết Sâm cũng đã thấm mệt.

Kể lại một lượt câu chuyện ấy, lão cảm nhận dường như chính mình đã trải qua, toàn thân lão thấy đốn đau nhức nhối.

“Khuynh Thành, ngồi đi! Ta đi hái mấy quả đại rồi sẽ quay lại.”

Khuynh Thành nhìn đôi tay lão run run, cô biết lão đang rất đau lòng.

Chẳng qua lão kiếm cớ để bước ra xa, không muốn cô nhận ra sự yếu đuối trong con người lão.

“Ông đi đi!”

Huyết Sâm chớp lòa một cái, đã biến mất. Lần đầu tiên Khuynh Thành nhìn thấy Huyết Sâm cũng có tốc độ nhanh đến thế.

Xem ra, con người ta ở một thời điểm nào đó đều có thể phát huy những tiềm năng mà chính mình cũng không biết.

Có lẽ chính Trọng Lâu cũng không ngờ, khi giao chiến với Tiên đế, ông không cần dùng đến vườn Vạn Thú mà vẫn có thể ngang tài ngang sức với Tiên đế.

Khuynh Thành ngồi tựa vào một gốc cây to, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Đã một ngày đi đường, người cũng hơi mệt rồi, nhưng cô cho rằng chủ yếu là tâm lý cô mệt mỏi.

Với thể lực của Khuynh Thành hiện giờ, dù phi hành liên vài ba ngày cũng không vấn đề gì.

Vừa chớp mắt dưỡng thần được một lúc.

Một áp lực dữ dội áp đến chỗ Khuynh Thành.

Sức mạnh của nó khiến cô thở chạt vật.

“Lẽ nào lại là thần thú gì đó?”

Cô mở to mắt, tay nắm chặt thanh kiếm sắt.

“Cô bé khá lắm, mới một ngày không gặp, cô đã tiến bộ nhiều đấy!”

“Ngươi... con chim phải gió, lại chạy đến đây làm gì thế?”

Hồng Loan lại hóa thân thành đứa trẻ, đang đánh đu trên cây.

“Nhờ hồng phúc của ngươi, ta không những không bị yêu thú ăn thịt mà ta còn sống rất ổn! Ngươi rất thất vọng phải không?”

“Nói thật nhé, tôi hơi thất vọng. Tôi vốn định thể hiện anh hùng cứu mỹ nhân, nhưng nay xem ra không cần thiết nữa.”

Nói rồi nó hóa thân thành Hồng Loan, kêu vang một tiếng sau đó bay vút lên chín tầng mây.

“Con chim phải gió chết tiệt...”

“Đừng mắng mỏ ngươi ta nữa! Liệu mà đánh thắng bọn yêu thú, giữ được mạng sống rồi hãy mắng mỏ nhau!”

...

Khiếp thật!

Rõ ràng là đồ phải gió ấy đã bay đi, nó có thiên lý nhĩ hay sao mà từ xa như thế nó vẫn nghe thấy mình lầu bầu?

“Yêu thú? Yêu thú nào? Ngươi chỉ toàn hù dọa ta!”

Khuynh Thành tiếp tục nhắm mắt nằm bên gốc cây nghỉ ngơi.

Chỉ lát sau Khuynh Thành cảm thấy Huyết Sâm đang trở về, chỉ hiếm bước chân của lão có phần vội vàng, hơi thở có phần hỗn loạn.

Chẳng lẽ có yêu thú thật?

Khuynh Thành vận linh thức, cô đã đến trước mặt Huyết Sâm và kéo ông ta lên phi kiếm của mình.

“Huyết Sâm gia gia!”

“Mau chạy đi!”

“Có chuyện gì thế ạ?”

“Không có thì giờ để nói đâu, mau chạy đi!”

Sắc mặt Huyết Sâm căng thẳng chưa từng thấy. Khuynh Thành không dám chần chừ nữa, tức tốc phi hành thật nhanh.

“Vừa nãy thần thú Hồng Loan đến phải không?”

“Phải!”

“Hiện giờ Hồng Loan đâu rồi?”

“Đi rồi!”

Huyết Sâm cau mày rõ rệt.

“Sao cô lại để cho đi? Có mặt Hồng Loan thì chúng ta sẽ bớt rất nhiều rắc rối.”

...

Huyết Sâm thờ dãi, ngán ngẩm nhìn Khuynh Thành. Cô rõ là đồ thộn!

“Đến giờ cô vẫn cho rằng thần thú Hồng Loan đang trêu cô à?”

“Lẽ nào không phải thế? Nó cho cháu ăn thức ăn chim. Cháu hận nó đến chết!”

Huyết Sâm không nhịn được nữa, bật cười ha hả: “Cô điên thật hay giả vờ điên thế?”

“Huyết Sâm gia nói thế là ý gì?”

“Thứ mà Hồng Loan cho cô, là kim đan của yêu thú. Cô có biết luồng khí lưu cực mạnh trong người cô, ở đâu mà ra không? Nếu không có Hồng Loan thì công lực của cô đâu có thể tăng tiến cấp tốc như thế?”

“Như ông nói, thì con chim phải gió ấy đang giúp đỡ cháu à?”

“Cô không biết thật ư?”

Huyết Sâm có phần nghi hoặc. Có thể khiến cho một thần thú giúp đỡ như vậy, mà cô ta lại không hề hay biết, thế là sao?”

“Cháu không biết thật! Và, cháu cũng không quen nhân vật lợi hại nào cả. Cháu chỉ nghe con chim ấy nói rằng phù thủy Ân Ly sai nó đến giúp cháu. Cháu cũng không hề quen biết nhân vật này. Cháu cho rằng nó đã nhầm lẫn gì đó.”

“Ha ha... Khuynh Thành, Hồng Loan là thần thú, thần thú không thể nhận nhầm người.”

Kỳ quái!

Thế này thì đúng là nó được Ân Ly sai đi bảo vệ mình thật?

“Lẽ nào là cô ta?”

“Ài?”

“Lúc đi sâu vào Thực Nhân Cốc, cháu gặp một cô gái áo đỏ, cô ta nói Lam Tổ là một vương gia gì đó, và bảo cháu hãy tránh xa anh ấy, nếu không sẽ làm hại anh ấy. Sau đó cô ta bỏ đi.

Có vẻ như cô ta rất ghét cháu thì phải, cho nên không thể là cô ta giúp cháu. Hay là Lam Tổ đã sai Hồng Loan đến giúp đỡ cháu?”

“Khuynh Thành, tạm dừng nghĩ nhiều làm gì. Chúng ta hãy tranh thủ đề đi cho nhanh. Lần sau gặp thần thú Hồng Loan thì hỏi cho rõ là được.”

“Vâng.”

Thanh kiếm dưới chân bay vút đi càng nhanh hơn.

Luồng khí phía sau lưng áp đến mỗi lúc một gần hơn.

“Loại người kia chạy đâu hả?”

Một gã có hình hài giống như con lợn xuất hiện trong tầm mắt hai người.

“Khuynh Thành, có lẽ chúng ta gặp rắc rối rồi đây!”

Khuynh Thành nhìn con quái vật ấy một lượt. Nếu cô chưa luyện hóa mà chạm trán gã, chắc cô không thể là đối thủ của gã.

Lúc này thì cô đã có chút khả năng nắm được phần thắng.

“Huyết Sâm gia cứ chạy trước đi!”

“Không!”

“Huyết Sâm, ông cứ yên tâm, cháu sẽ không sao cả.”

Nói rồi Khuynh Thành nhấn thêm một nhát, thanh kiếm tăng tốc bay vút lên phía trước. Huyết Sâm nhìn cô và con yêu thú giao đấu kịch liệt, lão nở nụ cười hài lòng. Thực ông uống công lao đã cứu mạng cô gái này.

Cô bé rất có tâm, tốt nết, có năng lực lĩnh hội siêu phàm, vào những thời khắc sinh tử cô bé rất có tinh thần dám xả thân.

Lão đã không nhìn nhầm cô bé. Chỉ hiềm, lão không biết vị cao nhân đứng sau cô bé là nhân vật như thế nào.

Lão chỉ tự trách mình linh lực quá yếu, không thể thám sát ra nhân vật ấy.

Lão khẽ nhấn mũi chân trên thanh kiếm, kiếm liền dừng lại. Rồi lão ngồi bên một gốc cây cổ thụ, mở be rượu ra nhâm nhi.

Nếu Khuynh Thành nhìn bộ dạng lão vào lúc này, chắc cô bé phải tức hộc máu mồm!

Cô bé đang dốc sức giao đấu với con quái vật, còn lão thì ung dung ngồi đây nốc rượu.

Trên đời này còn có đạo lý gì nữa không?

Dù không ra tay trợ chiến thì lão cũng nên hò reo cổ vũ mới phải chứ? Nhưng cô bé đã bảo lão cứ chạy đi, chứ không bảo lão đứng lại xem đánh nhau.

“Loài người kia, hãy ngoan ngoãn đến đây để ta ăn thịt!”

“Lợn! Đúng là con lợn thật! Có mà là đồ ngu thì mới ngoan ngoãn để cho người ăn thịt!”

“Há há...”

Gã lợn ấy hét vang, gã vô cùng tức giận.

“Người mắng nhiếc ta à, đồ ngu xuẩn!”

“Người mới là đồ ngu xuẩn, con lợn thôi tha!”

“Người sẽ sinh con cái mù mắt!”

!!!

Nó là loại yêu thú gì thế này?

Sao nó liến thoắng mắng nhiếc người ta khiếp quá?

“Đồ khốn! Người sinh con mù mắt thì có!”

“Ta rửa người sẽ bị đau vú!”

!!!

Diệp Khuynh Thành thực sự bị choáng, choáng đến thấu tim gan.

Đại thiên thể giới[1] bao la chẳng thiếu gì chuyện kỳ lạ. Ngay con yêu thú cũng biết mỗ mỗ mắng nhiếc người ta, nguyên rửa người ta cay độc!

[1] Danh từ Phật học, chỉ toàn thể vũ trụ. 1000 tiểu thiên trên thế giới = trung thiên thế giới; 1000 trung thiên thế giới = đại thiên thế giới.

“Ta rửa người sẽ bị đau của quý!”

“Ta rửa người ngày nào cũng đau bụng dưới!”

!!!

Ngay đau bụng dưới mà nó cũng biết!

Thằng cha này là đồ quái thai hay sao?

“Đồ quái thai biến dị, có giao đầu nữa không? Nếu không, bà chị đây sẽ đi luôn, chị không rồi hơi cãi nhau với người, kéo không sẽ ảnh hưởng đến hình tượng sáng ngời của chị đây!”

Khuynh Thành không sao chấp nhận nổi, sau một hồi giao đầu, lại trở thành chiến tranh nước bọt! Dù sao cô cũng là người từng được giáo dục, cô không muốn biến thành con mụ đánh đá kiểu vãi hê!

Kể cũng lạ, tại sao con yêu thú này lại biết chửi tục?

“Người chửi mắng chẳng qua là người muốn chuồn! Hừ! Đừng hòng! Ta sẽ chửi người ba trăm câu nữa, sau đó sẽ quyết chiến với người!”

!!!

Khuynh Thành ức quá chỉ muốn chết luôn.

Nó chửi ba trăm câu?

Chi bằng nó giết luôn cô cho xong!

“Đồ tâm thần!”

Diệp Khuynh Thành đã nhanh chóng giám định: chắc chắn con yêu thú này thần kinh có vấn đề.

“Ngươi tâm thần thì có! Ngươi xấu như ma, bốc mùi thum thum. Đồ quái thai!”

Hừ!

Thằng cha này học cách mắng chửi rất nhanh!

Khuyên Thành cảm thấy mình sắp phát điên. Bị một con lợn chửi mắng, nhục mạ đáng cay!

Cô quyết định sẽ không nhẫn nhịn nữa.

“Nhìn đây!”

Nắm quyền thật chặt, tập trung năm phần công lực, nện thẳng vào đầu con lợn.

“Đồ quái thai, ngươi không có chút võ đức gì cả!”

Tức chết đi được!

Hành xử với một con lợn, mà cần đến võ đức ư?

Khuyên Thành sắp hóa điên thật! Sao lại có thứ yêu thú lảm nhảm thế này, luôn mồm chửi mắng người ta?

“Con lợn chết tiệt hãy tiếp chiêu của ta!”

Một tiếng gầm giận dữ, thằng cha ấy giơ quả chùy trong tay phang thật lực vào ngực mình.

Hệt như hắc tinh tinh gào rú. “Ngươi là loài người biến dị đáng chết! Ai là lợn hả? Ta rất hận kẻ nào gọi ta là lợn!”

“Ngươi là lợn! Không những thế, ngươi còn là một con lợn quái thai, một con lợn bị trục trặc về gen!”

Khuyên Thành vừa nói vừa tấn công con lợn khôn kiếp. Phải công nhận rằng con lợn này không chỉ biết chửi bới, mà võ công của nó cũng rất khá.

“Loài người bé tẹo! Hôm nay ta sẽ cho ngươi mở rộng tầm mắt, sẽ biết Sơn Hoan đại gia này lợi hại ra sao!”

Quả chùy nặng trăm cân, nhưng chỉ như cây côn nhẹ nhàng trong tay Sơn Hoan, hần chẳng hề tổn sức, vung chùy vụt về phía Khuyên Thành. Mặt đất âm ỉ rung chuyển và nứt ra một khe lớn.

Khuyên Thành cau mày, lòng cô cảm thấy xót xa.

“Con lợn ngu xuẩn kia, lẽ nào ngươi không biết thung lũng này là hóa thân của phu nhân của chủ nhân nhà ngươi? Ngươi phang thế này thì đầu bà ấy không chết ít ra cũng bị chấn thương nội tạng.”

Sơn Hoan bỗng nghệt mặt ra.

Nó không ngờ loài người bé nhỏ này lại biết chuyện về chủ nhân của nó.

Nhưng ngay lập tức ánh mắt nó lại sáng như gươm đao.

“Nói đi, tại sao ngươi lại biết chuyện?”

“Ta không thèm kể với ngươi.”

“Hừ! Có lẽ hôm nay ta không thể không giết ngươi. Chắc là Tiên đế sai ngươi đến đây phải không?”

“Ngươi mới do cái đồ khôn kiếp chó má ấy sai đến thì có!”

Nghe thấy Khuyên Thành mắng nhiếc Tiên đế. Sắc mặt Sơn Hoan bỗng dịu hẳn đi, giọng nói cũng không thô bạo như lúc trước nữa.

“Nói vậy nghĩa là... cô không phải do tên cáo già JJ[2] ấy sai đến?”

[2] Tiếng lóng trong tiếng Hán hiện đại, chỉ yêu râu xanh.

Khuyên Thành cũng lười không biết nói sao. Cô từng thấy những người chửi mắng, nhưng chưa bao giờ thấy ai chửi mắng kiểu như tên này.

“Tại sao cô biết câu chuyện về chủ nhân của ta?”

“Ta nghe kể lại.”

Nó bỗng hít thật sâu một hơi, rồi bước đến xoa tay vào mặt đất bị nứt nẻ.

“Cô yên tâm, không làm đau phu nhân Tịch Vân đâu. Nếu như làm đau, thì ta đâu dám ra tay như vậy? Chỉ hiềm chẳng rõ bao giờ phu nhân mới tỉnh lại. Chúng tôi thật có lỗi với chủ nhân.”

Điều khiến Khuynh Thành bất ngờ là con lợn này lại rất có tình có nghĩa.

Nó hơn hẳn cái con Họa Xà hôm nọ.

“Cũng chẳng thể trách gì các người. Có lẽ phu nhân Tịch Vân lựa chọn như thế này lại là đúng.”

Son Hoan bỗng thu quả chùy của mình về, về mặt cũng không hung tợn như trước nữa.

“Cô đi đi! Ta nể phu nhân Tịch Vân nên tha mạng cho cô. Nhưng ta khuyên cô hãy liệu mà ra khỏi nơi này ngay, nếu không, dù ta không giết cô thì cô cũng bị yêu thú khác lấy mạng!”

“Đồ lợn ngu xuẩn cứ yên tâm, ta không thể bị giết. Ta phải đến hồ U U để gột bỏ mùi lạ trên người ta. Khi chưa đạt được mục đích thì ta sẽ không đi đâu hết!”

“Tùy cô thôi! Ta chẳng rỗi hơi bận tâm làm gì.”

Nói rồi nó dựng tai lên, quay người bước đi. Nó cũng ngoảnh đầu lại gào lên với Khuynh Thành.

“Ta không phải lợn, ta là Son Hoan! Nhớ lấy! Lần sau còn gọi ta như thế, ta sẽ giết cô!”

...

Chết thật!

Nó còn là một con lợn hay thù dai.

Tuy nhiên, tất cả những điều này Khuynh Thành không thể nào lường trước được.

Những tưởng sẽ là một trận ác chiến, nào ngờ lại rất chỉ là kịch tính. Son Hoan đi rồi, Khuynh Thành vận linh thức xem xét, và nhanh chóng tìm ra Huyết Sâm

“Huyết Sâm gia gia, Huyết Sâm gia gia! Tỉnh lại đi... mau tỉnh lại đi...”

“Hà?”

Lão mơ màng hé mắt ra nhìn Khuynh Thành, lão không mấy kinh ngạc, chỉ hồ hững hỏi một câu: “Đánh nhau với con lợn ấy xong chưa?”

“Thì ra ông đã biết trước à?”

“Ta ở nơi này lâu như thế, sao lão không biết?”

“Huyết Sâm gia gia, ông cũng chẳng có nghĩa khí gì cả, cháu xông pha chiến đấu, còn ông thì trốn ở đây ngủ cho đầy giấc!”

Huyết Sâm bỗng đứng dậy, vẻ mặt rất hiếu kỳ, nói đúng ra là lão có vẻ khoái trá hả hê.

“Con lợn ấy không cãi nhau với cô chứ?”

“Thôi đi ông!”

Nhìn vẻ mặt Khuynh Thành, Huyết Sâm lập tức hiểu rõ cả.

Bị một con lợn chỉ vào mặt nắng mồm, đúng là một chuyện đáng buồn.

“Tuy nhiên, phải nói rằng nó là một con lợn có tình có nghĩa.”

Khuynh Thành nói. Khuôn mặt cô thoáng một nét bi thương. Nghe Khuynh Thành nói câu này, Huyết Sâm đã hiểu rõ tất cả.

Sau khi nghe Khuynh Thành kể lại mọi tình tiết, lão cảm thấy có phần áy náy. Vừa rồi lão chẳng bận tâm Son Hoan sinh tử ra sao, mặc kệ nó chiến đấu với Khuynh Thành. Nếu Khuynh Thành điên tiết lên thật thì Son Hoan dẫu không chết cũng trở thành tàn phế.

“Thôi được, Khuynh Thành, chúng ta tiếp tục hành trình!”

Sắc mặt Huyết Sâm bỗng trở nên nghiêm túc. Có lẽ lão sẽ chọn phương thức tốt hơn để huấn luyện Khuynh Thành. Nếu không, cô gái này lỡ tay ngộ sát các yêu thủ trong vườn Vạn Thú này thì lão cũng rất xót xa.

“Được!”

Để có thể nhanh chóng đi đến hồ U U, cả hai quyết định dọc đường sẽ không dừng lại nghỉ ngơi nữa.

Vài lần cảm thấy mối nguy đang đến gần, nhưng Huyết Sâm đã khéo dẫn dắt, họ đều né tránh thành công.

Họ đi một mạch sáu ngày liên tục.

“Đi vài hôm nữa chúng ta có thể đến hồ U U.”

Tâm trạng Khuynh Thành bỗng phần chấn rộn ràng hẳn lên.

Mùi lạ trên người đã tồn tại mười mấy năm trời, nay mình sắp có thể bye-bye nó. Cô cảm thấy một niềm vui thật là khó tả.

“Chi hiem...”

“Huyết Sâm gia gia, sao thế?”

“Chi hiem, con quái vật chín đầu canh gác hồ U U không dễ đối phó đâu.”

“Huyết Sâm gia gia, cháu đã trải qua ngàn vạn gian khó để đến đây, cháu không thể lùi bước.”

“Nhưng với công lực hiện nay của mình, cô không thể chịu nổi ba chiêu của nó.”

!!!

Con rắn chín đầu ấy lợi hại đến thế ư?

“Cửu Đầu Xà, cái tên ấy chỉ rõ nó có chín cái đầu, chín đầu cũng tức là nó có chín phân thân; nếu một chọi một, chưa chắc cô đã thắng huống chi là một chọi chín?”

Đúng thế. Cứ thế này suy ra, cơ hội Khuynh Thành đánh thắng gần như bằng không. Chẳng lẽ mình đành phải từ bỏ?

Không!

Đây không phải tác phong của Diệp Khuynh Thành. Không thể đánh trực diện thì sẽ đánh bằng mưu trí.

“Huyết Sâm gia gia, Cửu Đầu Xà có nhược điểm gì?”

“Cô định dùng mưu hạ nó?”

Khuynh Thành gật đầu nhìn lão.

“Chúng ta nên dừng lại, cô hãy đến suối nước nóng luyện hóa thêm hai ngày nữa. Cửu Đầu Xà rất gian ngoan, tinh quái. Ngay dùng mưu, Khuynh Thành cũng không có hy vọng đâu!”

...

Khuynh Thành im lặng nhìn Huyết Sâm. Dù sao tôi cũng là lính đánh thuê số một, tầm cỡ quốc tế, lão dám nghi ngờ chỉ số IQ của tôi ư?

Lẽ nào cái đầu của Khuynh Thành không thông minh bằng con rắn? Nó chẳng qua là có chín cái đầu có vẻ như đầu người!

Thôi được! Dị dạng mọc ra chín cái đầu, chưa biết chừng nó cũng có năng khiếu trời cho cũng nên.

Khuynh Thành vẫn phải luyện võ công cho thật tốt. Khi Huyết Sâm lại đưa Khuynh Thành đến cái chôn đào nguyên ngoài cõi nhân gian kia, cô tìm tìm ranh mãnh nhìn lão, nhìn đến nỗi lão thấy sồn gai ốc.

“Khuynh Thành sao thế?”

“Huyết Sâm gia gia bốn cột tôi phải không đây?”

???

“Cái nhẵn không gian của ông có vẻ rất lợi hại, nó có thể chứa một nơi rộng lớn thế này! Và, con suối nước nóng cũng không phải con suối nước nóng bình thường?”

“Khuyh Thành, cô nói về cái này à? Ha ha... vừa nãy nếu cô giết con lợn ấy thì cô sẽ được một báu vật còn lợi hại hơn của lão rất nhiều.”

Khuyh Thành ngơ ngợ nhìn lão.

“Huyết Sâm gia gia nói dối cháu thì phải?”

“Lão nói dối cô làm gì? Cái này thực ra chẳng đáng kể, sau này cô lên tiên giới thì cô sẽ biết.”

“Trên tiên giới có rất nhiều báu vật thật chứ?”

“Có điều, những thứ đó cũng chưa là gì cả. Phải có được một thứ tiên khí, đó mới là điều quan trọng nhất đối với một người tu tiên.”

Nhớ đến điều này, Khuyh Thành lại thấy xót ruột. Nếu sớm biết thế thì khi trước cô đừng nên trả lại Từ Thanh bảo kiếm cho Lam Tổ mới phải. Nếu vẫn giữ nó thì bây giờ cô có thể tiêu diệt bất cứ con yêu thú nào ở đây. Cả con Cửu Đầu Xà nữa, cô sợ cóc gì nó? Dù nó lại mọc thêm chín cái đầu khác, cô cũng chém đứt ngon ơ.

Bây giờ cô mới thực sự thấm thía thế nào là sở hữu một thứ binh khí thượng thặng.

Xem ra, tiếp theo sẽ phải bắt đầu lao vào một cuộc chém giết.

Khi còn ở thời hiện đại, cô đã đọc một số tiểu thuyết viết về người tu chân, biết rằng trên người bọn yêu thú có rất nhiều báu vật.

Giết được chúng, không những có thể nâng cao công lực của mình mà còn có thể luyện hóa kim đan của chúng, đoạt được các báu vật của chúng.

Một công đôi ba việc!

“Huyết Sâm gia gia, cháu xuống đây!”

“Làm đi!”

Khuyh Thành vừa nhảy xuống suối nước nóng, một luồng khí ấm đã nhập vào tứ chi và toàn thân cô, ấm áp chẳng khác gì được mẹ bế ủ vào lòng. Cô nhắm mắt cảm nhận luồng khí nồng ấm, uống nó, thấu nhận nó.

Luồng khí lưu mạnh mẽ trong người lại bắt đầu được cơ thể cô tiếp nhận không ngừng không nghỉ. Mỗi lần hấp thụ đều khiến Khuyh Thành cảm thấy dường như từng tế bào trong cơ thể đang lột xác, đổi mới.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Nữ Khuyh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 8

Trong khi Khuyh Thành đang không ngớt luyện hóa luồng khí lưu trong cơ thể, thì tình hình Lam Tổ lại không được ổn như cô.

Anh đang vội đi về phía Thực Nhân Cốc.

Bỗng nghe thấy một âm thanh phần nộ vang lên bên tai.

“Tổ nhi, con muốn làm cho phụ hoàng tức mà chết đi hay sao?”

“Phụ hoàng!”

Đó là linh thức của Lam Ngạn truyền âm.

“Tổ nhi, phụ hoàng biết con hận ta, nhưng vì ta chẳng còn lựa chọn nào khác, nếu con không muốn nhìn thấy ta tan thành tro bụi thì con phải lập tức trở về ngay!”

“Con xin phụ hoàng đừng dồn ép con...”

Lúc này bên ngoài hoàng thành, một đoàn quân đen ngòm đông đặc đang tiến gần.

Thực ra ông cũng không muốn dồn ép anh.

“Tổ nhi, con bé ấy thực sự quan trọng đối với con đến thế sao?”

“Phụ hoàng! Lạc nhi còn quan trọng hơn cả tính mạng của nhi thần!”

Lam Ngạn nhếch mép cười đau khổ.

Thằng con si tình của ông! Sao nó giống hệt ông, nó cũng là một gã si tình!

Tuy nhiên ông không muốn bị kịch lại tái diễn, cho nên ông phải dùng đủ mọi cách để ngăn cản hai đứa. Đành rằng vẫn có câu “trên đời hiếm có người đắm đuối say mê”, nhưng say mê đắm đuối đâu có được hạnh phúc, mà chỉ chuốc lấy nỗi đau vô hạn mà thôi.

“Tổ nhi, mệnh lệnh của phụ hoàng và nó, thứ nào quan trọng hơn?”

“Phụ hoàng, nhi thần xin phụ hoàng đừng dồn ép con nữa.”

Anh vừa định quay bước đi thì một đạo linh thức truyền âm bỗng lại vang lên bên tai.

“Vương gia, vương gia mau quay trở về đi! Liệt Bảo quân đã bao vây hoàng thành dày đặc con ruồi bay không lọt.”

“Gì thế?”

Lam Tổ kinh hãi.

Thảo nào phụ hoàng của anh phải nói những câu như thế, thì ra là...

Tại sao ông ấy không cho mình biết? Anh không nghĩ nhiều nữa, vội linh thức truyền âm cho phụ hoàng.

“Phụ hoàng cứ chờ con, con sẽ về ngay!”

“Tổ nhi, con nói câu này thì phụ hoàng rất mừng rồi. Con hãy yên tâm đi theo đuổi hạnh phúc của mình đi! Ta tin rằng Lạc Nhi là cô gái rất tốt. Năm xưa... có lẽ nó cũng vì bất đắc dĩ cho nên mới làm thế. Nay tình thế đã khác xưa, con trở về thì cũng không thể thay đổi được bất cứ kết quả nào. Đi đi! Hãy đi thật xa, đừng để cho bọn chúng tìm thấy con.”

“Phụ hoàng...”

Lam Tổ hai tay nắm chặt, trán anh cuộn cuộn nổi gân xanh; anh quyết không thể để cho bất cứ ai làm hại cha mình.

Tuyệt đối không!

Chỉ trong nháy mắt.

Lam Tổ đã trở lại hoàng thành, vận linh thức quét một lượt. Trong hoàng thành đã trống vắng không một bóng người.

“Phụ hoàng! Phụ hoàng!”

Bỗng có một làn khí cực mạnh bao trùm lên toàn bộ hoàng thành. Ngay Lam Tổ cũng hơi cảm thấy căng thẳng bức bối.

“Công lực thật ghê gớm!”

Anh lảo bảo.

“Lam Tổ! Muốn cứu phụ thân thì ngươi hãy lên cung Thiên Khuyết!”

“Các ngươi đã bắt phụ hoàng của ta?”

“Ta đang hoàng, không cần giấu giếm! Đúng là ta đã bắt phụ hoàng của ngươi. Lão không bị đe dọa tính mạng, nhưng e rằng không thể tránh khỏi đòn đau thân xác.”

Người này đen tuyền, khoác áo choàng đen, cả khuôn mặt cũng bị kín như bưng.

Nên không nhìn rõ hần mặt mũi ra sao, nhưng khí thế mà người hần phát ra không cho phép anh có thể coi thường.

“Các ngươi bắt phụ hoàng ta để làm gì?”

Anh biết những người ở trên cung Thiên Khuyết từ lâu đã luôn nhòm ngó cha con anh, bọn họ rất muốn thống nhất thiên hạ về một mối.

Nhưng hôm nay bọn họ không tiêu diệt một tên quân nào của cha con anh, mà lại bắt toàn bộ người trong hoàng thành làm tù binh.

“Tên tiểu nhi quả là thông minh. Vậy ta nói cho ngươi biết: bắt cha của ngươi đương nhiên là để khống chế ngươi, uy hiếp ngươi!”

Câu này khiến Lam Tổ rất nực cười. Võ công của hắn mạnh hơn anh rất nhiều, hắn có thể giết anh như giết một con kiến; hắn hà tất phải mua việc bao vây hoàng thành, bắt cha anh đem về làm tù binh?

“Sao? Ngươi không tin ư?”

“Ngươi bảo ta tin thế nào được?”

“Ha ha... tiểu nhi! Ngươi tin hay không tin, mặc xác ngươi! Ba trăm năm nữa, nếu ngươi không lên cung Thiên Khuyết chuộc phụ hoàng của ngươi về thì chỉ còn cách nhìn lão ta biến thành tro bụi!”

Ba trăm năm?

Lam Tổ không sao hiểu nổi gã Hắc Y kia nữa, gã làm thế thì khác nào nuôi hổ trong nhà: gã cho anh thời gian để trưởng thành, sau đó anh sẽ tìm gã để trả thù!?

Không ổn, nghe không xuôi tai! Lẽ nào cái đầu của thằng cha này bị trục trặc?

“Chính ngươi đã nói thế đấy nhé!”

“Đương nhiên! Quân tử nhất ngôn, không nuốt lời!”

“Được!”

Mặc kệ hắn có âm mưu gì, chỉ cần phụ hoàng của anh không bị đe dọa tính mạng thì anh sẽ có cách để cứu Người ra.

Nhưng Lam Tổ lại không biết rằng bọn họ giam Lam Ngạn như thế đúng là để dụ anh cắn câu. Mục đích là để anh phá bỏ phong ấn của Lạc Nhi.

Kẻ địch thật sự của cung Thiên Khuyết không phải Lam Ngạn mà là Lam Tổ của 500 năm sau này.

Cho nên chúng muốn giết phăng anh khi anh còn chưa nổi lên thành một nhân vật đáng gờm.

Nhưng bọn chúng lại không có cách gì để mở được phong ấn.

Cho nên họ mới nghĩ ra cái chiêu này.

Hắc Y nhân phát vạt áo dài, hắn vụt biến mất hút không tăm hơi.

Lam Tổ nhếch mép cười nhạt. Để cho phụ hoàng của mình ở trên cung Thiên Khuyết ba trăm năm thì chẳng phải anh cũng là đứa con đại bất hiếu hay sao?

Lúc này anh hiện thân là vì anh đã cảm nhận được bên trong hoàng thành vẫn còn một cao thủ mai phục.

Tuy người ấy đã thu hơi của mình lại nhưng Lam Tổ vẫn cảm ứng ra.

Hiện giờ Lam Tổ chẳng qua chỉ là một ý niệm, nếu anh không muốn bị ai nhìn thấy thì sẽ tuyệt đối không một người nào có thể nhìn thấy anh.

Cho nên dù cung Thiên Khuyết được canh gác nghiêm ngặt như la sát thì cũng chẳng là gì đối với anh.

Có một người giờ trong bọc ra mấy mảnh gương đưa cho vài gã đàn em, nói: “Cầm ra đặt ở mỗi lối đi quan trọng, mỗi chỗ một mảnh.”

“Đại ca, gương này có tác dụng gì?”

“Ngươi chớ coi thường gương này. Nó là cho chủ nhân đưa cho. Nghe nói nếu Lam Tổ xuất hiện thì gương này sẽ soi thấy ngay. Để phòng hắn trà trộn vào cung Thiên Khuyết cứu Lam Ngạn.”

Gã kia lầu bầu.

“Thằng cha Lam Tổ đâu có đáng sợ như thế?”

“Ai mà biết được? Thiên tôn đã dặn dò thì chúng ta cứ thế mà làm là được.”

Bọn người này quá coi thường Lam Tổ rồi.

Anh vận linh thức quan sát, toàn bộ cung Thiên Khuyết đã ở trong tầm mắt anh.

Chỉ hiếm, trong đó lại không có một ai là người của hoàng thành cả.

Bọn chúng đã giấu họ đi đâu rồi?

“Lẽ nào...”

Loáng một cái Lam Tổ đã trở lại hoàng thành.

Người của hoàng thành ít ra là phải bốn, năm trăm ngàn người, bọn chúng không thể giấu tất cả mọi người trong khoảnh khắc ngắn ngủi.

Thế thì chỉ có một khả năng.

Bọn chúng đã bố trí một trận pháp rất lớn trong hoàng thành để làm nhiễu thị giác của Lam Tổ.

Nhận định là như vậy rồi, anh bèn ngồi xuống tĩnh tâm quan sát, anh định thử tìm cách vô hiệu hóa trận pháp đó.

Nhưng muốn vô hiệu hóa trận pháp, trước tiên cần biết đối phương dùng trận pháp gì.

Trận pháp ở đây, thì quả là anh chưa nhìn thấy bao giờ.

Nếu ngồi đây để giải trận pháp, thì chỉ e Khuynh Thành sẽ gặp nguy hiểm.

Nàng đang một thân một mình đi vào vườn Vạn Thú, lại không có một thứ thần khí nào, cũng may mà anh đã để trong cái nhẫn không gian khá nhiều bảo bối cho nàng.

À...

Hình như anh quên mất một điều.

Quên rằng Khuynh Thành không phải là Lạc Nhi ngày xưa, nàng còn không biết sử dụng chúng ra sao.

“Phụ hoàng hãy chờ Tổ nhi, Tổ nhi con đi một lát rồi sẽ trở lại.”

Người của cung Thiên Khuyết đã dụ Lam Tổ cắn câu, thì Lam Ngạn tạm thời chưa nguy hiểm. Bọn họ không thể khử mỗi câu khiến con cá sẽ bơi đi mất.

Lam Tổ đang chuẩn bị đi thì Hồng Loan vỗ cánh bay đến đỡ trước mặt anh rồi loáng một cái nó ảo hóa thành hình người.

“Vương gia, chuyện ở đây là thế nào? Sao hoàng thành lại không một bóng người?”

“Ngươi đến thật đúng lúc, hãy đi với ta xuống trần gian một chuyến.”

“Không, không đi! Tại hạ vừa từ trần gian trở về đây. Dưới đó chẳng có gì hay.”

Lam Tổ hơi ngạc nhiên, bây giờ anh mới nhớ ra rằng Ân Ly nói là cô ta đã cử Hồng Loan xuống trần để bảo vệ Khuynh Thành.

“Ngươi đã xuống trần gian thật à?”

Nên biết, Hồng Loan là thần thú rất cao ngạo, không phải ai cũng có thể mời nổi nó xuống chốn trần gian.

“Vâng! Phù thủy Ân Ly gặp tại hạ, bảo tại hạ đi bảo vệ một cô bé tên là Diệp Khuynh Thành. Cô bé này cũng thú vị ra trò!”

“Ngươi đã gặp cô ấy?”

“Vương gia có quen cô ấy không?”

“Ta đang định đi tìm cô ấy.”

“Chỉ là một người phạm trần tu chân, sao lại...”

Hồng Loan chưa nói xong, Lam Tổ đã ngắt lời nó, hỏi gấp: “Hồng Loan, tình hình cô ấy ra sao?”

“Rất ổn! Chi hiềm võ công hơi thấp. Nhưng tại hạ đã cho cô ấy ăn rất nhiều linh châu kim đan, nếu từ từ luyện hóa thì công lực sẽ tăng tiến rất nhanh. Các yêu thú thông thường trong vườn Vạn Thú không làm gì nổi cô ấy.”

Nghe Hồng Loan nói thế, Lam Tổ mới khẽ thở phào nhẹ nhõm.

“Ngươi có biết cô ấy đến Thực Nhân Cốc để làm gì không?”

“Con gái phàm trần qua ư rắc rối. Nói là đến hồ U U để tẩy mùi trên cơ thể.”

Đôi mắt Lam Tổ chớp chớp. Nàng sợ anh chê nàng hay sao? Nếu nàng quá bận tâm như thế thì anh có thể tẩy giúp, thậm chí xóa cả vết bớt trên mặt cũng được. Vì thế mà nàng cảm thấy mình không xứng với anh hay sao?

Cho nên, khi Ân Ly tìm thấy nàng, nàng đã dễ dàng đưa Từ Thanh bảo kiếm mà anh đã tặng nàng, để cảm về trả lại anh!

“Lạc Nhi đại thật, sao nàng lại ngốc nghếch thế? Lẽ nào nàng không biết mình làm thế thì ta sẽ rất buồn, rất đau lòng? Còn buồn và đau lòng hơn cả năm xưa nàng đã phong ấn ta! Lẽ nào tình yêu của hai ta lại yếu ớt mong manh như thế? Ta tin rằng tình yêu của chúng ta có thể vượt thời gian xuyên không gian, có thể phá vỡ mọi sự trói buộc trên đời!”

Anh phẫn chấn hẳn lên, nhìn sang Hồng Loan.

“Hồng Loan, chúng ta đi!”

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Nữ Khuynh Thành* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 9

Trong vườn Vạn Thú.

Khuynh Thành đã ba ngày luyện hóa luồng khí lưu cực mạnh trong cơ thể.

Cô cảm thấy toàn thân tràn trề sức lực.

“Huyết Sâm gia gia, hôm nay cháu muốn đi tìm vài con yêu thú để vận động gân cốt một chút.”

“Đi đi! Nhưng đừng làm chúng bị thương thì tốt. Đây là nơi được bảo tồn bằng cả tính mạng của Trọng Lâu và Tịch Vân.”

...

Khuynh Thành hơi có phần nản chí, vì cô vốn định giết mấy con yêu thú để kiếm vài thứ báu vật, nay lại bảo cô đừng giết chúng. Nhưng nghĩ đến Trọng Lâu và Tịch Vân, cô lại cảm thấy không nỡ nhẫn tâm. Ngay con lợn biết chữ tục, khi nhắc đến chủ nhân của nó, nó cũng vẫn rất tình nghĩa kia mà! Đúng là cô không nên giết chúng.

“Vâng! Ông yên tâm, Khuynh Thành chỉ đùa với chúng thôi.”

Dù không đoạt được báu vật của chúng, thì ta sẽ luyện quyền cước, nâng cao kỹ năng vẫn là việc có ích. Cô vừa đi ra thì cảm thấy có một luồng khí cực mạnh ào đến. Hồng Loan.

“Con chim phái gió kia cuối cùng đã đến rồi đây!” Khuynh Thành nhớ lại mình đã hiểu lầm nó, cô thấy ngượng nghịu. Thấy nó lại đến, cô hồ hởi chào đón nó.

Hồng Loan bắn khoản ầm ức! Trước mặt vương gia, cô gái đáng chết này dám gọi nó là con chim phái gió! Hừ! Nó là thần thú kia mà, thế này thì mất mặt quá!

Nó kêu rít lên giận dữ.

Rồi nó vỗ cánh phành phạch bực mình bay đi.

“Ê, con chim phái gió! Con chim phái gió, nguoi sao thế? Quay lại đi! Con chim phái gió! Ta biết ta trách lầm nhà nguoi!”

“Cô còn gọi nó là con chim phái gió, nó sẽ càng bay nhanh bay xa hơn nữa!”

Một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai cô.

“Lam Tổ!”

Khuynh Thành kinh ngạc không dám tin ở mắt mình nữa.

“Thế nào, có phải cô nhớ ta không?”

“Ai thèm nhớ anh?”

Lam Tổ nghiêm mặt lại, cố làm ra vẻ giận dữ: “Ta biết mà, cô không nhớ ta. Cô không hề bận tâm đến ta, tại ta tự tưởng tượng, hảo huyền.”

“Anh... anh giận à?” Khuynh Thành thận trọng từ từ quay lại nhìn anh.

“Ta giận hay không, thì việc gì đến cô? Chẳng rõ có ai đó đã trả lại ta Từ Thanh bảo kiếm, dứt khoát cắt đứt quan hệ với ta rồi, thì ta hà tất phải bận tâm đến ai nữa? Khuynh Thành cô nương thấy đúng không?”

Ôi, cái câu nói này nghe sao mà chua chát!

“Anh... anh giận thật à?”

Hừ! Sao có thể không giận? Người ta chỉ nói vài câu, đã vội trả lại anh tín vật định tình mà anh đưa cho, anh không giận sao được?

“Thực ra... thực ra tôi cũng rất hối hận.”

“Thật thế ư?” Sắc mặt Lam Tổ đang nghiêm nghị bỗng nhẹ nhõm, trông tươi roi rói.

Thì ra là gã này giả vờ!

Khuynh Thành hiểu ngay là mình đã mắc lừa.

Lam Tổ ôm Khuynh Thành vào lòng, đôi mắt mở to nhìn cô: “Ta biết mà, nàng không nỡ xa ta; một mỹ nam đẹp trai phong độ như ta, nàng không say mê ta sao được?”

Gã này có thể mèo khen mèo dài đuôi nữa không?

“Em... em định nói là...”

“Nàng không cần nói gì nữa, ta đã biết cả rồi.”

Biết cả rồi? Sao có thể như vậy? Anh ta đâu có thể đi guốc trong bụng người khác? Sao nói là đã biết cả rồi?

“Thực ra em rất hối hận, hối hận vì đã trả lại thanh kiếm cho anh.”

“Cám em lần sau không được nông nổi như vậy nữa.”

Lam Tổ đặt Từ Thanh bảo kiếm vào tay Khuynh Thành, cô vuốt ve thứ tiên khí mà cô đêm ngày vẫn mơ về nó.

Cô thề với anh: “Anh yên tâm, từ nay dù chết em cũng không bao giờ nông nổi từ bỏ nó.”

“Ngoan lắm! Thế mới đúng chứ!”

Nên biết, tiên khí cực kỳ quý giá.

“Kể từ lúc vào Thực Nhân Cốc, em càng nhận ra tầm quan trọng của việc sở hữu một thứ tiên khí thượng hạng. Cho nên anh yên tâm đi, dù khi nào đó anh đòi lại, thì em cũng không trả anh nữa đâu!”

Phải khóc mất thôi! Khóe miệng Lam Tổ giật giật. Nói mãi chán chê, rốt cuộc nàng trả lời anh cái câu này! Lẽ nào trong tâm trí nàng, anh chẳng bằng một thứ tiên khí?

“Diệp Khuynh Thành!”

“Kìa, sao sắc mặt anh lạ lùng thế?”

“Diệp Khuynh Thành, tôi phải giết cô!”

“Chao ôi, sao anh hối hận nhanh đến thế? Dù đánh chết em, em cũng không trả lại đâu!”

Khuynh Thành lập tức giấu ngay Từ Thanh bảo kiếm vào trong ngực không gian. Cô lẻ lười nhán mặt trên Lam Tổ, khẽ nhún mũi chân một cái, toàn thân bay vút lên không trung rồi phi hành.

“Nhóc con! Đồ nhóc con lừa đảo! Rồi sẽ thấy ta xử lí ngươi!”

Lam Tổ cười hóm hỉnh nhìn theo Khuynh Thành, anh cấp tốc đuổi theo cô.

“Đồ nhóc con lừa đảo chạy đâu cho thoát hả?”

Một tàn ảnh vút qua, phía sau không thấy bóng Lam Tổ đâu nữa.

“Nhóc con, sao phải vội vã nhào vào lòng người ta thế này?”

Lam Tổ vận sức ôm choàng lấy Khuynh Thành.

“Anh... hà hiếp nhau quá đáng!”

Ánh mắt Lam Tổ long lanh lạ thường, anh nhoèn cười tỉnh quái nhìn cô.

“Nhóc con vừa nói cái câu ấy, ngụ ý rằng anh phải chịu trách nhiệm hay sao?”

“Ai... ai bắt anh phải chịu trách nhiệm?”

Ừ!

Thế là phải!

“Này, năm nay anh bao nhiêu tuổi rồi?”

Lam Tổ nhú mày. Cô bé gần đây ngày càng tỉnh quái, bỗng dưng chuyển sang đề tài khác quá nhanh, chứ không giống như Lạc Nhi ngày nào.

“Được! Để anh nghĩ đã... hình như tuổi anh là vài trăm triệu...”

!!!

Vài trăm triệu?

Thế giới của người tu chân quả là kỳ lạ, hãy tha thứ cho Khuynh Thành bất chợt không sao tiêu hóa nổi.

“Sao em bỗng dưng lại hỏi điều này?”

“Không... không có gì...”

Đôi mắt Khuynh Thành đảo tròn, nhìn chàng trai khôi ngô trước mặt.

Trời ạ!

Thế này thì đúng là già khủ để còn thích chơi trống bỏi!

Tuy cô rất có thiện cảm với chàng trai này.

Nhưng cô cũng không muốn bị con yêu quái khộm già hàng trăm triệu năm tuổi ăn thịt.

Nhất là, người mà gã này thích là Lạc Nhi chứ không phải cô. Nghĩ đến đây lòng Khuynh Thành nhoi nhoi đau.

“Này, tại sao anh lại đến đây? Và, con chim phải gió ấy lại rất quen với anh?”

“Khuynh Thành, anh đến thăm em mà!”

Anh mỉm cười nhìn cô, ánh mắt anh xiết bao nồng nàn thương mến.

Chà! Ánh mắt của anh chàng này đẹp mê hồn!

Anh ta định làm gì?

Dụ dỗ cô phạm tội hay sao?

Cô không muốn OOOX[1] với một lão yêu trăm triệu năm tuổi! Dù anh ta rất đẹp trai, thì cô cũng không thể bị cám dỗ.

[1] Tiếng lóng, chỉ việc làm tình.

“Em ơi, sao em nhìn anh khiếp thế kia? Lòng em đang nghĩ những gì vậy?”

Xấu hổ quá!

Mình bị anh ta nhìn thấu tim gan!

Tuy mình không thể nuốt chừng anh ta nhưng nếu YY[2] một chút, chắc có thể được.

[2] Tiếng lóng, chỉ việc làm tình trong ý nghĩ.

“Không... không có gì...”

“Sao nàng lại đỏ mặt?”

“Thế ư? À, chắc là tại ăn qua nhiều ớt.”

“Ớt là thứ gì?”

“Có nói anh cũng chẳng biết!”

Khuynh Thành lập tức vùng ra khỏi ngực anh, nếu cứ để anh tiếp tục ôm thế này e rằng cô không kiềm chế nổi mình, cô sẽ phạm tội. Cái động tác này rành rành sẽ kích thích người ta phạm tội.

“Khuynh Thành, có lẽ một thời gian dài sau đây anh không thể đến thăm em. Em phải chú ý tự chăm sóc mình, hiểu không?”

Khuynh Thành gật đầu như gà mổ thóc. Lúc này cô chỉ muốn tìm một cái lỗ nê để chui xuống.

“Khuynh Thành, em có đang nghe anh nói không đấy?”

Anh nâng đầu cô lại gần, nhìn thẳng vào mắt cô.

“Anh nói gì cơ?”

“Anh nói rằng, có thể rất lâu sau đây anh không thể đến thăm em, em phải tự lo cho mình thật tốt. Trong thời gian này có thể có một số kẻ rắp tâm gây khó dễ cho em, nên em cần hết sức cẩn thận.”

Anh lấy ra một cái xuyên, nhẹ nhàng đặt vào tay Khuynh Thành.

“Khi cần thiết, cái vòng tay này có thể giúp đỡ em. Nếu gặp nguy hiểm, em có thể trốn vào trong nó. Như thế, ít ra cũng có thể kéo dài thời gian cầm cự; đối phương không thể tức thời mở được nó ra.

Ngoài ra, anh sẽ bảo Hồng Loan ngầm đi theo bảo vệ em”

Chết thật! Sao anh ấy dặn dò như trước lúc lâm chung thế này?

“Lam Tổ, có phải đã xảy ra chuyện gì không?”

“Có gì đâu! Chỉ là chuyện vặt vãnh.”

Khuynh Thành nắm chặt bàn tay Lam Tổ, nhìn anh đăm đúi, nói: “Lam Tổ, anh cứ cho em biết. Dù xảy ra chuyện gì, em cũng sẽ ở bên anh để cùng đối phó. Em không thể thờ ơ bỏ mặc anh.”

Lam Tổ cảm động vô bờ bến, dù anh đã rất lâu không gặp lại Khuynh Thành. Anh biết chắc chắn tình cảm Lạc Nhi dành cho anh không hề thay đổi.

Khuôn mặt Khuynh Thành bỗng nóng bừng. Cô nói như thế tức là cô chỉ có thể lấy anh chứ không phải là ai khác. Rõ ràng đã biết anh ấy chỉ thích Lạc Nhi. Thế mà cô vẫn không nén được đắm chìm trong thế giới của anh.

“Khuynh Thành, em có thể nói ra câu này thì anh rất vui. Hãy nghe lời, hãy đợi anh trở về.”

“Lam Tổ, anh hãy cho em biết...”

Khuynh Thành mím môi. Cô không muốn lúc nào cũng đứng phái sau nhìn anh che chở bảo vệ cô.

Cô muốn cùng anh đối diện với phong ba bão tố.

Cô muốn ở bên anh, cùng lãng quên thiên hạ.

“Lam Tổ, nếu anh thật lòng thích em thì anh cứ cho em biết. Em không muốn trở thành gánh nặng cho anh, em hy vọng mình có thể trở thành một cánh tay đắc lực của anh, có thể chia sẻ với anh mọi thứ.”

“Cô bé nhóc con!”

Lam Tổ gắn một nụ hôn thật lâu trên trán Khuynh Thành.

“Em hãy nghe lời, chờ anh trở về. Em hiện nay vẫn chưa đủ sức mạnh, em cần chịu khó luyện công cho thật tốt, sau này chúng ta mới có thể cùng tiểu ngạo giang hồ, khỏi cần bận tâm thiên hạ!”

Anh ngừng đầu nhìn lên, hú dài một tiếng vang khắp không trung. Một quãng lửa từ trên trời hạ xuống. Khi bay đến chỗ hai người, Hồng Loan lại biến thành hình người.

“Hồng Loan, khi ta không có mặt, ngươi hãy thay ta chăm sóc cô nương Khuynh Thành. Nếu để cô ấy mất một sợi tóc, thì ngươi đừng làm thần thú nữa, cứ làm một con chim phải gió cho xong!”

Sắc mặt Hồng Loan không ngớt biến đổi.

“Tôi là thần thú, tôi không phải con chim phải gió!”

Nó kháng nghị.

Khuynh Thành đưa bàn tay ra xoa đầu nó, nói: “Được rồi! Ta biết ngươi là thần thú rồi, con chim phải gió ạ!”

...

Hồng Loan thật sự tuyệt vọng. Xem ra, dường dường một thần thú như nó phải mang cái tên con chim phải gió này rồi! Ôi, loài chim đáng chết mà cũng được thom lây cái danh thần thú của mình!

“Thôi, ta đi đây! Khuynh Thành, nàng nhất định phải chú ý tự chăm sóc mình nhé!”

“Lam Tổ...”

Hồng Loan tức giận nhìn Khuynh Thành, nó ra sức kéo vạt áo của cô.

“Cô dám gọi thẳng tên của vương gia à?”

Bỗng có một đạo linh thức truyền âm vọng đến bên tai Hồng Loan.

“Ngươi tạm thời không được nói cho cô ấy biết bất cứ chuyện gì của ta, kể cả danh phận của ta.”

“Vương gia, tại sao phải thế?”

“Giữ hã?”

“Xin lỗi vương gia, thuộc hạ đã nói năng quá trớn.”

Đúng thế, mọi chuyện của vương gia đâu đến lượt một con thần thú xen vào?

“Ngươi phải giúp ta chăm sóc Khuynh Thành thật tốt, rõ chưa?”

“Vâng, thưa vương gia.”

Một tàn ảnh nháng lên, Lam Tổ đã biến mất ngay trước mắt Khuynh Thành.

Tốc độ khiếp thật! Có lẽ chỉ những người trên tiên giới mới có được tốc độ nhanh như vậy. Xem ra, chắc chắn Lam Tổ là một thượng tiên trên tiên giới thật.

Khuynh Thành sắc mặt đăm chiêu, nhìn sang Hồng Loan. Muốn biết mọi chuyện về Lam Tổ, mình chỉ cần bắt con chim phải gió này mở miệng là xong.

“Này, thần thú Hồng Loan, ngươi có muốn ăn các món như lần trước ta cho ngươi không?”

...

Trông bộ dạng cô gái lúc này còn đáng sợ hơn cả lúc cô ta gọi nó là con chim phải gió.

“Cô... cô đang có âm mưu gì vậy?”

“Hãy ngoan nào! Trẻ con mà quá thông minh thì không đáng yêu, không đáng yêu thì sẽ không được người ta thích nữa!”

Hồng Loan chợt rùng mình liền mấy lượt.

Không hiểu sao nó cứ cảm thấy cô gái đang đứng trước mặt rất chi là đáng sợ.

“Cô lại nghĩ ra ý đồ quái quỷ gì thế?”

“Cậu biết Lam Tổ rất rõ, đúng không?”

Hồng Loan gật đầu, nhưng nó lại vội lắc đầu thật mạnh.

“Ta biết cậu hiểu rất rõ về anh ấy, và cũng biết rất nhiều chuyện của anh ấy, đúng chưa?”

Khuyñh Thành vừa nói vừa lấy ra chiếc bánh thom lừng hươu ngang trước mặt Hồng Loan.

Rõ ràng ý là, nếu người chịu nói ra thì ta sẽ cho người ăn.

Hồng Loan nuốt nước bọt, đôi mắt sáng lên nhìn theo cái bánh trong tay Khuyñh Thành, rồi nó gật đầu.

“Vừa rồi ta nghe thấy cậu gọi anh ấy là vương gia, thực ra anh ấy là người như thế nào?”

“Ông ấy...”

Hồng Loan vừa định nói thì bên tai nó lại văng vẳng những lời Lam Tổ dặn dò nó.

“Tôi... tôi không biết...”

“Con chim phải gió, nhà người định giỡn ta chắc?”

...

Cô gái tòi tẹ này giờ mặt quá nhanh.

Nhanh hơn cả giờ sách.

Như người ta không xong thì lại dọa dẫm người ta hay sao?

Ta là thần thú.

Cực kỳ ngoan cường.

Đừng hòng dọa nổi ta.

“Cô đừng nghĩ đến những ý đồ xấu, tôi sẽ tuyệt đối không nói gì hết!”

“Con chim chết tiết, con chim phải gió! Ta không tin ta không thể bắt người phải mở miệng!”

Hồng Loan ngẩng cái đầu xinh xắn của nó lên, vẻ rất cứng cỏi kiên định.

Rõ ràng chỉ là đứa trẻ ranh mà nó lại tỏ ra rất từng trải.

Hồng Loan cũng cứ phớt lờ, nó nhảy vọt lên không trung, tìm một cái cây to rồi ngã lưng trên đó bắt đầu ngủ gà ngủ gật.

“Con chim phải gió chết tiết kia, có giò thì cứ ngủ trên đó đến chết đi!”

Hồng Loan nhìn lại Khuyñh Thành, bất chấp.

Nếu Ân Ly không nhờ nó, nếu vương gia không dặn dò nó, thì nó chẳng thèm gặp một người tu chân của nhân gian làm gì!

Muốn nó phải cúi đầu.

Trừ phi có đủ bản lĩnh cao cường chinh phục nó.

Lúc này Huyết Sâm đi hái quả rừng đã quay về.

“Khuyñh Thành, lại đây ăn chút đi! Cô luyện hóa thêm hai ngày nữa, rồi chúng ta lại tiếp tục lên đường.”

Khuyñh Thành ngẩng đầu lên nhìn con chim phải gió kia rồi lại nhìn Huyết Sâm.

“Huyết Sâm gia gia, liệu có cách gì để cháu có thể cấp tốc nâng cao công lực nhanh hơn nữa, để cháu có thể sớm độ kiếp không?”

“Khuyñh Thành, sao cứ phải nghĩ mãi về độ kiếp như vậy? Chẳng lẽ thiên kiếp của cô sắp hết hay sao?”

Huyết Sâm nhíu mày. Lẽ nào cảm giác của lão nhầm lẫn?

Khuynh Thành không thể nhanh chóng độ qua thiên kiếp, vì công lực của cô bé vẫn chưa đạt trình độ cao.

“Huyết Sâm gia gia, cháu còn cách độ kiếp rất xa!

Nhưng một người bạn của cháu... hình như anh ấy đang gặp chút rắc rối.”

“Chắc ý cô nói người đó là Lam Tổ?”

“Vâng.”

Khuynh Thành gật đầu nhìn lão.

“Huyết Sâm gia gia cũng biết rồi, anh ấy đã giúp đỡ cháu rất nhiều, nay anh ấy gặp khó khăn mà cháu chỉ có thể khoanh tay đứng nhìn, cháu cảm thấy mình thật vô tích sự. Cho nên cháu muốn có được phương pháp để cấp tốc tăng cường công lực; sau đó dù giúp được anh ấy ít hay nhiều, có thêm một người giúp thì vẫn hơn.”

Hồng Loan có vẻ như đã ngủ rồi.

Nhưng đôi tai nó vẫn vênh lên rõ ràng, nghe hai người đang nói chuyện.

“Khuynh Thành, dù cô có phi thăng lên tiên giới, thì chi e cô vẫn là lực bất tòng tâm.”

“Huyết Sâm gia gia, dù sao cháu cũng phải thử xem sao, chứ cháu không thể thờ ơ bỏ mặc anh ấy khi anh ấy đang gặp nguy hiểm.”

“Khuynh Thành à, thiên kiếp của mỗi con người đều đã được sắp đặt từ trước, nếu cô hành động trái với nó thì chi e sẽ bị trời quở phạt.”

Quở phạt cái con khi!

Khuynh Thành không chấp nhận điều này!

Nào là mệnh trời khó vi phạm gì đó.

Không! Khuynh Thành tin rằng nhân định thắng thiên!

“Huyết Sâm gia gia, cháu không sợ! Chi cần có thể giúp anh ấy, thì cháu không sợ gì hết!”

Đôi mắt đang nhắm tịt của Hồng Loan bỗng từ từ mở to.

Trên khuôn mặt non choẹt hiện ra một nét rất không hợp với tầm tuổi của nó.

Nó không ngờ cô gái kia lại có tình có nghĩa như vậy.

Lẽ nào cô ấy là ...

Lẽ nào cô ấy là Lạc Nhi cô nương chuyển thế?

Nếu không, tại sao vương gia lại tốt với cô ấy như vậy?

“Cô muốn giúp ông ấy thật à?”

Một đạo tàn ảnh nháng lên, Hồng Loan đã đứng giữa Khuynh Thành và Huyết Sâm gia gia.

“Đương nhiên rồi. Người trông ta cũng thờ ơ máu lạnh như người hay sao?”

“Được! Tôi rất nể tấm lòng chân thành của cô, tôi sẽ giúp cô một phen.”

Đôi mắt Khuynh Thành sáng lên.

Và cô vội hỏi ngay: “Người trước tiên có thể cho ta biết danh phận của Lam Tổ không?”

Hồng Loan đoán ngay ra, cô gái này vẫn đang tìm cách moi tin từ miệng nó.

Nhưng nó là thần thú.

Đâu dễ gì lừa nổi nó?

“Chờ đến khi thời cơ chín muồi, cô tự khắc sẽ biết. Hiện giờ cô cứ chịu khó luyện võ công thật tốt đi đã!”

Nó lạnh lùng nguyệt Khuynh Thành một cái.

Dường như muốn nói rằng, định moi tin từ tôi thì đừng hòng!

Hôm nào cũng thế, ban ngày họ đi, tối đến, Khuynh Thành luyện công dưới sự chỉ đạo của Hồng Loan.

Hồng Loan vận người, vờn vai.

“Được rồi! Cô tự luyện đi! Tôi phải nghỉ một lát đã.”

Khuynh Thành sau mấy ngày luyện hoá, lại được Hồng Loan dạy kiếm pháp và tâm quyết cho, luồng khí lưu mạnh mẽ trong người cô đã được cơ thể hấp thụ hoàn toàn.

Giờ đây thể lực của Khuynh Thành so với trước kia đã mạnh hơn mấy trăm lần.

Cánh tay của cô hiện nay có thể cử một vật nặng nghìn cân.

Chính Khuynh Thành cũng cảm thấy dường như không sao tưởng tượng nổi.

Rừng sâu bỗng nổi cơn gió mạnh, sắc trời cũng bỗng nhiên trở nên rất đáng sợ.

Khuynh Thành ngẩng lên nhìn.

Bầu trời trước đó yên tĩnh, lúc này dường như sắp có sóng bạc đầu xô về.

Những tầng mây không ngừng lật nhào đảo lộn.

“Có người sắp độ kiếp!”

Khuynh Thành cấp tốc phi hành trên khu rừng.

Bỗng cô nhìn thấy một người đang xếp chân bằng tròn ngồi một chỗ, người ấy đang chờ kiếp lỗi đến.

Nhưng rõ ràng là người ấy có phần lực bất tòng tâm.

Khi Khuynh Thành đến gần người ấy một chút, lại nhìn thấy một nam giới mặc áo bào màu xanh đang đứng.

Người này đang nhếch mép cười nham hiểm.

Khi đang độ kiếp, tôi kỳ người khác quấy nhiễu.

Nữa là, người này lại đang gùm gùm rình rập như thể này.

Lỗi kiếp sắp đến.

Bầu trời dường như bị xé toang, một làn chớp loé bỏ vờ đôi bầu trời đêm.

Sau ánh chớp đáng sợ ấy, một đạo thiên lôi đầu tiên xuất hiện.

Người đàn ông kia nhắm mắt, tập trung toàn bộ nội công của thân thể vào giữa hai bàn tay.

Đạo thiên lôi này chưa phải là quá lớn quá nguy hiểm, anh ta vẫn dùng hai bàn tay đỡ được.

“Hừ! Ta sẽ xem xem người sẽ vượt qua lỗi kiếp thứ hai ra sao đây?”

Người mặc áo bào xanh lại cười há mồm rộng hơn.

Bầu trời dần trở lại yên tĩnh. Khi ai cũng cho rằng tất cả đã bình thường trở lại thì đạo thiên lôi thứ hai lại đến.

Các tầng mây cuộn nhào càng dữ dội hơn trước.

Mây, tất cả là màu đỏ sẫm.

Bầu trời lại bị xé toang.

Một xoáy lốc xuất hiện trên không trung, nó không ngừng nuốt chửng tất cả mọi thứ xung quanh nó.

Nếu nhân vật kia bị quấy nhiễu, chỉ e đạo thiên lôi này sẽ khiến anh bị thương.

Nếu bị thương thì không thể độ nổi đạo thiên lôi thứ ba.

Nên biết rằng, độ kiếp có cả thầy ba đạo thiên lôi, lần sau luôn mạnh hơn lần trước.

Trán người ấy đã vã mồ hôi đầm đìa.

Người ấy cũng đã đoán rằng đối phương nhất định sẽ nhân lúc này đánh lên anh.

Lẽ nào mình phải bỏ mạng ở đây thật?

Đúng lúc đạo thiên lôi thứ hai phóng xuống thì người mặc áo bào xanh tức tốc chạy như bay về phía người kia.

Thiên lôi có một đặc điểm.

Dù nó ghé góm đến đâu, đáng sợ đến đâu, chỉ cần không phải là người độ kiếp thì cứ việc tha hồ chạy giữa thiên lôi, và không hề bị thương tổn.

“Ngươi chết đi!”

Thanh nuyễn kiếm của gã nhằm vào ngực người đang ngồi độ kiếp, bay thẳng vút.

Lúc này đạo thiên lôi thứ ba đã phóng xuống.

“Đồ bỉ ổi!”

Khuynh Thành từ chỗ khuất nhảy ra, Từ Thanh bảo kiếm trong tay cô nhằm vào nuyễn kiếm của gã kia chém một nhát. Nuyễn kiếm bỗng bị gãy thành mấy đoạn.

Sắc mặt gã mặc áo bào xanh nhẩn nhé rất khó coi.

Gã giận dữ nhìn Khuynh Thành.

“Người là kẻ nào, sao dám xía vào chuyện của ta?”

“Ta là người qua đường. Nếu là người có bản lĩnh đường hoàng quang minh chính đại thì hãy giao đấu với người ta, chứ giờ trò trộm cướp đánh lên như người thì quá hèn! Nam nhi, chớ làm cái chuyện giầu đồ bím leo!”

“Con ranh đáng chết! Ngươi chỉ là một kẻ tu nhân nhãi nhép, mà dám thọc gậy bánh xe đụng vào việc của ông nội ngươi đây ư?”

Khuynh Thành đã sớm phong tỏa thân khí của mình.

Cho nên thằng cha này đương nhiên không cảm nhận được khí trường của thân thể cô.

“Hừ! Ngươi hãy giương cầu nhãn của ngươi ra mà nhìn tiên khí trong tay ta! Nếu không muốn chết thì mau mau cút đi!”

Tiên khí.

Hắn đâu có thể không nhận ra tiên khí!

Hắn nhìn Từ Thanh bảo kiếm trong tay Khuynh Thành, mặt hắn không ngớt biến sắc.

Cuối cùng hắn đành hậm hực nắm chặt hai tay.

“Ranh con, ngươi cũng ghê đấy!”

Lạ thật!

Lẽ nào tiên khí lại dễ được việc như thế này?

Ngay yêu thú nhìn thấy cũng phải tránh cho xa.

Xem ra, đây không phải là một tiên khí bình thường.

Khi Khuynh Thành và gã đang đối thoại thì nhân vật kia đã độ kiếp thành công.

Có điều, vì đạo thiên lôi thứ ba đúng là quá mạnh, và khi nhận đạo thiên lôi thứ hai thì bị gã kia quấy nhiễu, nên rốt cuộc người này vẫn bị thương.

Dù đã độ kiếp thành công.

Nhưng vì bị thương quá nặng nên lúc này người ấy vẫn nằm cứng đơ bất động trên mặt đất.

“Này, anh không sao chứ?”

Khuynh Thành bước lại nhìn anh ta, rồi đỡ anh ta ngồi dậy.

“Tôi cảm thấy... nguyên khí của tôi sắp tràn ra, có lẽ...”

“Kìa, anh đừng có nói thế kéo tôi sợ.”

Khuynh Thành vội lục tìm trong cái nhẫn không gian của mình.

Cô nhớ rằng hình như Lam Tổ đã để trong này một vài thứ đan dược gì đó.

Lúc này khỏi cần nghĩ nhiều, cứu người là quan trọng.

Khuynh Thành lấy ra một lọ đan dược, dốc hai viên đưa cho anh ta nuốt.

“Này anh đừng chết! Độ kiếp vừa mới thành công, đâu có dễ, chết thì quá phí hoài!”

Trước kia Khuynh Thành đâu có biết con đường tu chân vất vả gian nan và khô khan ra sao.

Nhưng từ sau khi trở thành người tu chân, cô mới hiểu rõ con đường này gian khó chừng nào!

Khi chưa nuốt linh đan của Khuynh Thành, anh ta còn tạm ổn.

Khi vừa nuốt xong, vốn dĩ còn thoi thóp thở.

Đột nhiên anh ra bỗng tứ chi duỗi thẳng đơ.

Đứt rồi!

“Này, lẽ nào lại thế? Anh ơi, tỉnh lại đi? Tôi có thiện chí giúp anh kia mà? Mau tỉnh lại đi!”

Dở ẹc!

Chuyện này nói ra thật mất mặt.

Khuynh Thành dù sao cũng là một lính đánh thuê hàng đầu.

Tại sao, khi đến cái thế giới tu chân này cô lại biến thành một kẻ ngu si đần thối?

Cũng đã từng có bằng cấp y khoa kia mà!

Sao lại không phân biệt nổi đan dược?

Nhưng thực ra cũng chẳng thể trách cô.

Thế giới của người tu chân rất khác với thế giới phàm trần.

Những đan dược này không phải các thứ thuốc men mà cô từng thấy viết trong sách.

Những đan dược này là do các y sư luyện đan bào chế ra.

“Đừng lay tôi nữa, lay nữa thì tôi sẽ chết thật đấy!”

Anh ta bỗng mở to mắt, cười khi nhìn Khuynh Thành.

“Anh không chết?”

“Chính tôi cũng tưởng mình đã chết rồi. Tôi rất cảm ơn cô, vì nuốt đan dược của cô nên tôi mới có thể từ cõi chết trở về.”

Khuynh Thành nhích căng khoe miệng.

“Có gì đâu... dễ thôi mà...”

“Tại hạ chưa rõ sao cô nương có mặt trong vườn Vạn Thú này?”

“Tôi... người xấu xí, lại có mùi hôi...”

“Hiểu rồi! Cô định đến hồ U U?”

“Đúng thế. Nhưng tôi nghe nói có con rắn chín đầu canh gác hồ U U, với công lực của tôi hiện nay, chi e ...”

“Cô nương đừng sợ, đã có tôi, tôi xin đảm bảo cô có thể vào hồ U U thuận lợi suôn sẻ.”

Kể từ khi Khuynh Thành xuyên không đến nay, cô toàn gặp vận rất xui.

Cho nên lúc này bỗng gặp một chuyện tốt lành, thì cô hơi có cảm giác không quen.

“Anh... anh không đùa giỡn tôi đấy chứ?”

“Đùa giỡn?”

Khuynh Thành mỉm cười, giải thích: “Tức là... lừa!”

Ba Đạt rất nghiêm nghị vỗ mạnh lên ngực, nói: “Cô nương đã cứu mạng tôi, tôi đâu có thể lấy oán trả ân, đâu dám lừa cô?”

Chẳng giấu gì cô, con rắn chín đầu ở hồ U U là bà bác của tôi. Từ nhỏ bà luôn rất yêu thương tôi, nếu bà ấy biết cô đã cứu mạng tôi thì bà nhất định sẽ hậu tạ cô. Cô xuống hồ U U tắm gội một ngày để tẩy bỏ mùi lại trên người và xóa vết bớt trên mặt, chuyện này quá đơn giản khỏi phải bàn.

Cô đã không tiếc kim đan, cô đã cho một người không hề quen biết là tôi, nhân cách của cô thật sự cao quý.

Ngay trên tiên giới kim đan vẫn là thứ rất khó mà cầu được.

Thế mà cô lại khảng khái ban cho vào thời khắc gay cấp nhất để cứu mạng tôi.”

Ôi!

Thì ra kim đan là thứ quý giá như vậy.

Nếu sớm biết thì mình chỉ cần cho anh ta một viên mới đúng.

Nhưng may sao mình vẫn còn cả một lọ.

“Kim đan rất nhiên quý giá nhưng mạng người còn quý hơn, đúng không?”

Điều này không phải do Khuynh Thành làm ra vẻ ngiê vậy, mà đúng là cô cho rằng sinh mệnh còn quý hơn kim đan nhiều lắm.

Dù chỉ có một viên thì Khuynh Thành cũng cho anh ta uống không chút do dự.

Kể cũng thú vị, ngẫu nhiên gặp gỡ và làm mọi việc như thế, Khuynh Thành cũng đổi lại được một cơ duyên. Đây là điều mà cô không ngờ.

“À, vừa rồi anh... anh nói là vết bớt trên mặt tôi cũng có thể tẩy đi được à?”

“Đương nhiên là không vấn đề gì.”

Trời đất ạ!

Liệu có thật không đấy?

Nếu mặt không có cái bớt này thì Khuynh Thành có thể được gọi là mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành được rồi.

Nếu mẹ nàng ở dưới suối vàng biết tin, chắc bà cũng sẽ rất mừng.

Và, liệu lần sau gặp lại Lam Tổ, chẳng rõ anh có nhận ra Khuynh Thành nữa không đây?

“Cô ơi, tôi muốn biết quý danh của cô?”

“Cứ gọi tôi Diệp Khuynh Thành là được.”

Khuynh Thành nhìn Ba Đạt, và nhớ đến chuyện lời kiếp lúc này.

Khuynh Thành đã từng độ kiếp nhưng không đáng sợ như vậy.

“Tôi thấy anh là người lẽ ra đã phi thăng lên tiên giới rồi, sao vẫn còn ở phàm trần?”

Ba Đạt thờ dài.

Về mặt tỏ rõ sự bức xúc.

“Nếu anh không tiện trả lời, thì coi như tôi chưa hỏi câu này.”

“Cô nương Diệp Khuynh Thành tất nhiên chưa biết tôi vốn là yêu thú trong vườn Vạn Thú trên tiên giới. Vì Tiên đế đổ kị với chủ nhân của tôi, ông ta bèn bày kế hãm hại ông. Bà vợ của chủ nhân tôi là phu nhân Tịch Vân muốn bảo vệ vườn Vạn Thú, không muốn nó rơi vào tay Tiên đế, vì thế mà bắt đắc đi phải xuống trần gian. Chúng tôi cũng độ kiếp cũng tu luyện nhưng không thể phi thăng. Với chúng tôi, tiên giới là chốn cao xa với vợi không bao giờ có thể với tới được.”

Anh ta lại thờ dài, hết sức buồn bã và ủ ê.

“Nhưng, cô nương, một người tu chân như cô nương tại sao lại có kim đan, thứ mà ngay Tiên đế chưa chắc đã luyện ra được?”

!!!

Câu nói này khiến Khuynh Thành hoàn toàn kinh ngạc sửng sốt.

Tiên đế cũng không luyện được.

Thế thì Lam Tổ thực chất là người như thế nào?

Là nhân vật còn lợi hại hơn cả Tiên đế?

Nếu thế thì đối thủ của anh còn ghê gớm đến đâu!

Khuynh Thành bỗng có một cảm giác chưa từng có về sự nhỏ bé của mình.

Hiện giờ Lam Tổ đang trong con nguy hiểm, thế mà cô không thể giúp anh một việc gì.

“Cô nương Khuynh Thành... cô nương Khuynh Thành, cô đang nghĩ gì mà ngây người ra thế?”

“Không... không nghĩ gì.”

“Thế thì mời cô đi với tôi! Tôi sẽ dẫn cô đến hồ U U gặp bà bác của tôi!”

Khuynh Thành gật đầu nhìn anh ta. Tạm chưa cần nghĩ gì khác, mình phải đi gạt tẩy mùi lạ trên người và cái bết trên mặt đã.

Khuynh Thành vận linh thức truyền âm thông báo với Huyết Sâm và Hồng Loan để họ đuổi theo ngay. Cô đi cùng Ba Đạt.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Nữ Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 10

Trong hoàng thành, Lam Tổ đang tĩnh tâm ngồi trên sân luyện võ rộng thênh thang.

Đã năm ngày.

Anh đã ngồi ở đây tròn năm ngày trời.

Mà vẫn chưa lần ra một đầu mối nào.

Trận pháp này quả là quá mạnh.

Tuy nhiên, ức vạn trận pháp gì gì cũng cùng một tông, một trận pháp có thể biến báo thành muôn vạn trận pháp.

“Chớ để cho mọi giả tượng trước mắt làm rối trí ta. Hãy tĩnh tâm, ta nhất định phải tĩnh tâm.”

Anh thuộc lâu lâu toàn bộ hoàng thành, rất thuộc. Anh nhắm mắt, dồn hết tâm trí để cảm nhận bầu không khí trong hoàng thành.

Gió đưa...

Gió đưa...

Đôi mắt anh bỗng thoáng hiện một làn tinh quang.

“Đúng, chỉ có là gió, tốc độ gió không giống như gió ở hoàng thành, gió đã biến đổi.”

Tuy đến giờ vẫn chưa biết là trận pháp gì nhưng ít ra cũng đã có được một chút tiến bộ.

Làn khí quen thuộc lại áp đến lần nữa.

Khiến Lam Tổ bỗng có cảm giác bị đè nén.

Anh lạnh lùng nhìn về phía trước.

“Ra đi!”

“Lam Tổ, ta đã không nhìn nhầm ngươi!”

“Thực ra ngươi là ai?”

“Ngươi thông minh là thế đương nhiên sẽ đoán ra. Lam Tổ, ngươi ngày càng khiến ta thấy mừng vui khác thường! Không ngờ ngươi vận ý niệm thật là lợi hại!”

“Ông... ông là cha của Lạc Nhi!”

Người ấy cười ha hả.

Âm thanh vang vọng khắp hoàng thành.

“Ta đã nói là ngươi sẽ đoán ra mà! Đúng chưa?”

Bàn tay Lam Tổ bỗng nắm chặt, các khớp xương kêu răng rắc.

Đôi mày anh cau rúm, cổ nén sự phẫn nộ trong lòng, vẻ mặt đầy đau khổ nhìn đối phương.

“Tại sao ông lại đối xử với tôi và Lạc Nhi như thế?”

“Ngươi không có tư cách nhắc đến Lạc Nhi trước mặt ta. Nếu không phải tại ngươi thì Lạc Nhi có đến nỗi thần hồn tuyệt diệt như thế không? Lam Tổ ngươi thật vô liêm sỉ, bây giờ ngươi lại còn dám oán trách ta nữa kia?”

Lạc Nhi là con gái ta, ta giao nó cho ngươi, mà ngươi lại hành xử với nó như vậy!”

Dường như trong lòng người Hắc Y nhân này có mối thù hận kinh khủng.

Nếu nói không đau đớn, thì rất sai.

Đó là con gái ông ta kia mà!

Nếu nói đau khổ vô cùng vô tận, thì cũng không đúng.

So với đã tâm xung bá thiên hạ của ông ta, thì nó lại rất bé nhỏ, chẳng là gì.

“Ta không ngờ ngươi lại xảo quyết đến thế, cung Thiên Khuyết ta đã dày công bố trí để đợi ngươi, thì ngươi không đến.”

“Ông nên dẹp cái dã tâm của mình lại! Ông có thể lừa Lạc Nhi chứ không thể lừa nổi tôi!”

“Tùy ngươi nói sao cũng được, tốt nhất là ngươi hãy mau gỡ bỏ cái trận pháp này đi, kẻo phụ thân ngươi trong đó sẽ cay đắng khôn khổ đủ bề!”

Nói xong, một tàn ảnh nháng lên, người ấy đã biến mất khỏi hoàng thành.

Chỉ còn lại tiếng cười nhạo ha ha vang vọng mãi trên bầu trời hoàng thành.

Hồi lâu Lam Tổ mới bình tĩnh trở lại được, nhưng một cơn sóng lớn lại nổi dậy trong lòng anh.

“Lam Tố chứ nóng này, tuyệt đối không nên nóng này! Lão ta xuất hiện nhằm kích thích để ngươi nổi giận!

Ngươi đừng mắc lừa, tuyệt đối không được mắc lừa.”

Một khắc sau khi Hắc Y nhân đi rồi, thì Lam Tố nhìn ra trận pháp.

Trận pháp này hết sức độc đáo.

Thất tình lục dục[1] của người phá trận đều trực tiếp ảnh hưởng đến mọi biến hóa của trận pháp, người bên trong trận pháp cũng vì thế mà hứng chịu đủ bề hành hạ và mê hoặc, rồi dẫn đến cái chết.

[1] Tức hỷ, nộ, ưu, cụ, ái, ô, dục (vui, buồn, yêu, ghét, sợ hãi, đam mê...) phiếm chỉ các nhu cầu sinh lý tự nhiên của con người.

Lam Ngạn kinh hoàng nhìn đám lửa đang không ngớt lan rộng.

Đám lửa ấy cuộn cuộn tràn đến, hàng loạt quân sĩ phi hổ bỏ mạng trong biển lửa mênh mông.

Ân Ly đang chạy thực mạng về phía ông.

Miệng cô ta không ngớt kêu thét gì đó, hình như là nhắc ông hãy mau chạy đi.

“Ân Ly, mau lại đây, mau lại đây, mau lên...”

Ông đang định đưa tay ra kéo Ân Ly thì đám lửa sau lưng đã nuốt chửng cô ta.

Một tiếng nổ vang. Tất cả đã vây kín toàn bộ xung quanh ông.

Ngọn lửa cũng không ngừng lan đến chỗ ông, ông liên tục chống trả ngọn lửa, rồi bỗng nhận ra mình không còn chút sức lực nào nữa.

Ngọn lửa đã đốt cháy áo quần và thiêu sém cả da thịt ông.

Ông đầu đón ngã vật, lăn đi lăn lại trên mặt đất, toàn thân ông biến thành một quả cầu lửa.

Bỗng nhiên.

Ngọn lửa trước mặt bỗng biến mất.

Ông vẫn đang nằm trên giường.

Nhưng cái ảo tượng vừa rồi vẫn khiến ông mờ hồi đầm đìa khắp người.

“Ân Ly, Ân Ly!”

“Có thuộc hạ!”

Nhìn thấy Ân Ly vội vã chạy vào, Lam Ngạn mới thở phào yên tâm.

“Tổ nhi còn ở ngoài kia chứ?”

“Vâng, vương gia vẫn còn ở bên ngoài.”

Ông bước ra ngoài đại điện, nhìn thấy Lam Tố vẫn nhắm mắt ngồi ở sân luyện võ, ông lại thăm thò dài.

“Chi e Tố nhi không thể phá nổi trận pháp này.”

Còn Lam Tố đang ngồi ở đó, toàn thân anh cũng đầm mồ hôi.

Chỉ tại mình nhất thời nóng nảy, đã hại phụ thân bị vây khốn trong cái trận pháp ghê gớm này suýt chút nữa phải bỏ mạng.

Anh thở ra một hơi dài rồi lại tiếp tục tĩnh tâm suy diễn về trận pháp.

Anh tin rằng không lâu sau đây anh có thể phá được trận pháp này.

Khuynh Thành lặng lẽ bước về phía hồ U U.

Nhìn phong cảnh hồ U U đang nghỉ ngơi yên khí, cô cảm thấy lòng mình lâng lâng nhẹ nhõm.

“Cô nương Khuynh Thành, xuống đi! Vào giờ này ngày mai tôi sẽ lại đến gọi cô.”

Bà bác của Ba Đạt nở nụ cười rất tươi nhìn Khuynh Thành.

Tuy trông bà có vẻ hết sức thân thiện, nhưng Khuynh Thành vẫn ngăm cảm thấy có chút bất an.

Cô có cảm giác người đàn bà này rất giả dối.

Thôi được, ngày mai bước lên, cô sẽ biến khỏi nơi này ngay.

Hồng Loan và Huyết Sâm đang ngồi ở chỗ xa xa chờ Khuynh Thành.

“Cô nương Khuynh Thành cứ yên tâm ở đây điều tức, dưỡng thân! Sẽ không có ai đến hồ U U này quấy nhiễu cô đâu.”

Khuynh Thành nhìn bà ta, gật đầu.

Ba Đạt và Cửu Đầu Xà bước ra ngoài.

Vừa ra khỏi hồ U U, nụ cười trên mặt Cửu Đầu Xà lập tức biến mất.

Cửu Đầu Xà ngoái đầu nhìn Ba Đạt.

“Ngươi lại đây với ta!”

“Vâng, thưa bác!”

Cả hai bước vào một gian chái, a hoàn bưng trà đến cho họ uống.

Tâm trạng Ba Đạt rất nhẹ nhõm, anh uống thứ gì cũng thấy ngon miệng.

“Bác gọi cháu vào đây có việc gì ạ?”

“Ba Đạt, cháu có muốn lấy cô gái kia làm vợ không?”

Ba Đạt bỗng ngẩn người.

Kính ngạc nhìn bà bác.

“Bác nói thế là ý gì ạ?”

“Ba Đạt, cháu còn chưa hiểu ý ta à?”

“Ba Đạt không hiểu.”

Ánh mắt Cửu Đầu Xà thoáng có nét giận dữ, thằng cháu này mọi ngày luôn răm rắp nghe lời mình, hôm nay nó làm sao vậy?

Nó dám giả vờ ngớ ngẩn trước mặt mình.

“Ba Đạt, cháu thật sự cho rằng cô gái đó là một người tu chân bình thường à? Ta đã ngửi ra mùi khác thường của con người cô ta.

Con bé này thực không đơn giản đâu! Và lại, cháu nghĩ mà xem, kim đan quý giá là thế mà nó còn có thể không xót ruột, cho cháu nuốt liền hai viên, nếu cháu lấy nó làm vợ thì xà tộc chúng ta trong hàng ngũ yêu thú sẽ có địa vị cao hơn khác thường.”

Ba Đạt cũng hiểu rõ.

Kể từ hôm Khuynh Thành mới đến đây, anh ta đã nhìn thấu ruột gan Cửu Đầu Xà.

Bà ta chẳng qua chỉ làm le cướp đoạt bảo bối của Khuynh Thành.

Nhưng lại không dám trắng trợn hành động.

Cho nên bà ta mới nghĩ ra cái chiêu độc này.

Nếu anh lấy Khuynh Thành làm vợ rồi, khi “bà bác” này cần gì bà chỉ việc mở miệng hỏi Ba Đạt là xong.

Toan tính này rất tinh quái miễn chê.

Nhưng Khuynh Thành là ân nhân cứu mạng Ba Đạt.

Anh không thể làm cái chuyện lấy oán trả ân như thế.

“Bác ạ, căn bản là cháu không thích cô ta, vả lại, cô ta không thuộc về xà tộc chúng ta, cháu lấy cô ta làm vợ sao được?”

“Ba Đạt biến thành gã đần rồi à?”

Bộ dạng Cửu Đầu Xà hết sức cứng rắn không thể khác.

“Bác ạ, chúng ta không thể làm như vậy. Nếu không có Khuyên Thành thì cháu đã chết từ lâu rồi. Chúng ta không nên vì tham một chút lợi nhỏ mà đối xử với cô ấy như vậy.”

Âm mưu của Cửu Đầu Xà bị Ba Đạt nói toạc ra không e dè gì nữa.

Mụ ta rất bức xúc.

Sao lại bảo là tham một chút lợi nhỏ?

Đó đâu chỉ là chút lợi nhỏ?

Nếu mụ không vì sợ Từ Thanh bảo kiếm trong tay Khuyên Thành thì mụ đã sớm ra tay giết chết Khuyên Thành để cướp kim đan của cô ta rồi.

Tuy cô ta chỉ là một người tu chân.

Nhưng cô ta lại sở hữu binh khí rất lợi hại; cho dù cô ta chỉ là một người tu chân, thì e mụ cũng không dễ đánh thắng.

“Ba Đạt đã nhìn thấy thanh kiếm trong tay cô ta chưa?”

“Nhìn thấy rồi, ít ra đó cũng là tiên khí thượng hạng.”

“Tiên khí cái cóc gì! Ta chỉ e nó là thần khí!”

Thần khí!

Nghe thấy 2 chữ này, Ba Đạt cho là bà bác quá cường điệu rồi.

“Bác không nhầm đấy chứ? Khuyên Thành chỉ là một người tu chân mà thôi.”

“Nếu ta đây không vì sợ thần khí trong tay nó, thì ta đã...”

Khuôn mặt mụ hiện ra nét tàn độc.

Trời đất ơi!

Nguy hiểm thật!

Mình suýt nữa đã để cho ân nhân cứu mạng của mình phải đi xuống hoàng tuyền.

“Bác ạ, bác cũng đã biết trong tay cô ấy có thần khí, mà bác còn dám có ý định đó à?”

Ba Đạt cảm thấy không thể nói ngọt thì anh nói căng vậy.

“Chính vì trong tay cô ta có thần khí cho nên ta mới bảo cháu lấy nó làm vợ. Cháu nghĩ xem, lấy nó rồi sẽ có bao nhiêu lợi lộc! Đã có thần khí rồi thì ai dám coi thường xà tộc chúng ta nữa?”

“Không thể như thế, bác ạ!”

Cửu Đầu Xà phẩy tay áo thật mạnh.

Xã giọng, gắt lên: “Không có gì mà không thể! Ngươi cứ ra chuẩn bị đi! Ngày mai nó lên, ta sẽ nói thẳng với nó, và hai đứa sẽ kết hôn ngay lập tức.”

“Bác ơi!”

“Đi chuẩn bị đi! Không nói dài dòng gì nữa! Ta biết cháu vẫn mong cưới một cô gái xinh đẹp, ngươi xem, cô ta trông cũng rất khá, tẩy bỏ vết bớt trên mặt thì sẽ là một mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành.

Cứ yên tâm! Ta rất hiểu vấn đề, cháu sẽ không phải ám ức gì đâu!”

Ba Đạt lúng túng nhìn Cửu Đầu Xà. Sao lại thành ra thế này?

“Bác ơi, cô nương Khuynh Thành đã có ý trung nhân rồi.”

Ba Đạt không nén được nữa, kêu lên.

Dọc đường, anh và Khuynh Thành trò chuyện khá cò mò, Khuynh Thành đã kể với anh mọi chuyện về Lam Tố.

Anh cũng thấy cảm động về người con gái trung liệt này.

Nếu Khuynh Thành chưa có ý trung nhân thì Ba Đạt nhất định sẽ theo đuổi cô không chút do dự.

Nhưng Khuynh Thành đã có người trong mộng rồi.

“Ba Đạt, nếu dám ho he thêm một câu nữa thì đừng trách bà bác này điên tiết lên.”

Ánh mắt của Cửu Đầu Xà đầy tàn độc.

Bầu không khí bỗng ngưng tụ sát khí nặng nề.

Phải một hồi lâu sau đó, mọi thứ bình tĩnh trở lại, hai nắm đấm mới lỏng ra, sắc mặt lại có vẻ tươi cười niềm nở.

“Ba Đạt, hãy nghe lời ta! Chẳng phải ta chỉ vì muốn điều tốt cho cháu và xà tộc chúng ta hay sao?”

Ba Đạt đưa mắt nhìn Trương Liễu thị, anh rất không đồng tình ý kiến của bà ta, rất muốn độ sức quyết đấu một phen để ép bà ta buông tha Khuynh Thành.

Nhưng lại nghĩ, cha anh mất sớm, Trương Liễu thị đã nuôi anh lớn khôn... nên anh không nỡ nào phản kháng.

“Ba Đạt, cháu muốn ta phải tức mà chết đi thì cháu mới vui hay sao?”

Trương Liễu thị hiểu rất rõ tính tình của Ba Đạt.

Nó bẩm sinh đã rất khác với xà tộc.

Loài rắn vốn dĩ là loài máu lạnh.

Nhưng Ba Đạt thì lại rất có tình có nghĩa.

Có lẽ, bởi vì trong người nó có một nửa phần là máu của loài người.

“Bác ạ, Ba Đạt không muốn làm cho bác phải tức giận, nhưng Ba Đạt cũng không muốn làm khó cho cô nương Khuynh Thành; nếu bác muốn có kim đan của Khuynh Thành thì cháu sẽ xin cô ấy hai viên cho bác.

Cháu tin rằng cô nương Khuynh Thành nhất định sẽ cho.”

Trương Liễu thị trong lòng thầm cười khẩy.

Thằng bé Ba Đạt đàn thối, giống hệt cha nó – cha nó là loài người.

Mụ đâu chỉ cần hai viên kim đan?

Mụ muốn có được toàn bộ cô gái Khuynh Thành.

Mụ muốn xà tộc của mình có được vị trí tôn nghiêm tối thượng.

“Ba Đạt, cháu cũng không muốn sống mãi kiểu này đúng không? Cháu cũng không muốn bị người ta chê cười, coi rẻ, đúng không? Nếu cháu là một con rắn thuần chủng thuần huyết, thì khi cháu độ kiếp đâu có bị kẻ khác ám toán?

Bọn họ đều mong cháu chết đi, vì cháu không thuần huyết, vì điều này bọn họ mới dám coi thường cháu, bài xích cháu.

Ta vốn không định nói thẳng cho cháu biết những điều này.

Nhưng hiện giờ cháu lại bỏ qua cơ hội vron mình đứng đây, cháu không lợi dụng nó.

Thì lẽ nào ta đây không thấy xót xa?

Ba Đạt, nếu công lực của cháu lợi hại hơn những con rắn có huyết thống thuần khiết, thì bọn họ đâu dám coi thường cháu?

Nếu cháu có thể khiến cho xà tộc chúng ta có địa vị cao, về vang, tôn quý hơn cả các thần thú.

Thì bọn họ còn dám chế nhạo và tẩy chay cháu nữa không?”

Ba Đạt cũng biết bao năm qua nếu không có Trương Liễu thị che chở cho thì chỉ e anh đã chết bao nhiêu lần rồi không biết.

Anh quá mong, dù nằm mơ anh cũng mong có ngày ngẩng đầu đứng lên.

Để trở thành niềm tự hào của cả xà tộc.

“Ba Đạt, chỉ cần cháu kết hôn với cô ta, cháu sẽ trở thành niềm kiêu hãnh của cả xà tộc chúng ta.

Ta cũng nhận ra, chính cháu cũng rất mến Khuynh Thành, đúng không?

Cháu không những được chung sống với người mình yêu mà cháu còn được cả tộc chấp nhận! Ba Đạt, cháu có gì phải do dự nữa?”

“Nhưng nếu cháu làm thế thì Khuynh Thành sẽ rất hận cháu.”

“Cháu yên tâm, ta chẳng lạ gì lòng phụ nữ. Ta cũng từng trải qua rồi, phụ nữ miệng nói thế nhưng bụng lại nghĩ khác.

Chỉ cần cháu đối xử tốt với Khuynh Thành, thì dù tim nó băng giá đến mấy cũng phải tan chảy.

Nó chỉ phụng phịu làm nũng vài hôm là cùng, cứ yên tâm, sẽ không vấn đề gì hết.”

“Bác ạ, bác cho Ba Đạt vài hôm để suy nghĩ thêm đã.”

Trương Liễu thị nhận ra Ba Đạt đã bắt đầu dao động.

Mụ ta nhếch mép cười hết sức sâu xa khó lường.

Ngày mai gặp Khuynh Thành, nó có thể không mê mẩn bởi nhan sắc của cô ta mà được à?

Con nhóc con ấy, nếu người nó hết mùi hôi, lại không có vết bớt đỏ trên mặt nữa, thì rõ ràng là một mỹ nhân thứ nhất thứ nhì trên đời!

Trong hồ U U.

Khuynh Thành từ từ cởi hết xiêm y, rồi chậm chậm bước từng bước xuống hồ.

Nước hồ na ná như ở suối nước nóng của Huyết Sâm gia gia.

Điều khác biệt duy nhất là, nước hồ này thấm đến đâu thì da thịt ở đó trong nháy mắt bỗng trở nên vừa trắng trẻo vừa nõn nà.

Và da dẻ còn được mùi hương nhẹ nhẹ nữa.

Khuynh Thành rất kinh ngạc nhìn những vết chai cứng trên bàn tay bỗng biến đi hết, da chỗ đó mịn màng non tơ.

Những ngón tay búp măng cũng mon môn trắng trong như ngọc ngà.

Cô chum bàn tay vốc nước hồ lên, nhẹ nhàng rửa mặt.

Vết bớt màu đỏ dần dần phai màu, tan biến không còn dấu vết gì nữa.

Mái tóc cứng cáp như cỏ khô bỗng trở nên vừa đen vừa bóng.

Toàn thân Khuynh Thành tỏa sáng lung linh hết sức hút hồn.

Khuynh Thành chưa bao giờ nghĩ sẽ có ngày mình có được nhan sắc tuyệt mỹ như thế này.

Không rõ nếu Lam Tổ gặp lại mình, anh sẽ cảm nhận như thế nào.

“Lam Tổ, anh cứ chờ em. Ngày mai ra khỏi hồ U U này, em sẽ bảo Hồng Loan đưa em đi tìm anh. Dù phải vượt qua rừng đao hay biển lửa, kiếp này em nhất định gắn bó với anh mãi mãi không rời.”

Khuynh Thành mừng rỡ nhìn mình và Lam Tổ sánh vai đi trên đường, người ta sẽ gọi là một đôi kim đồng ngọc nữ, cô không nén được bật cười.

“Chết thật, mình sao thế này? Mình cứ như biến thành một con bé si tình rồi đại.”

Nhưng rõ ràng là xưa nay chưa có ai tốt với Khuynh Thành như Lam Tổ.

Bất cứ việc gì anh ấy cũng thu xếp cho cô rất tốt.

Cô không cần phải bận tâm, lo lắng hay sợ hãi.

Vì cô biết rằng có một người luôn bí mật ngầm bảo vệ cô. Nhưng lúc này người ấy lại đang gặp nguy hiểm.

“Lam Tổ, lần này sẽ đến lượt em bảo vệ anh!”

Cho dù công lực của cô chưa cao.

Nhưng dù sao cô cũng là một lính đánh thuê số một, đẳng cấp quốc tế.

Lần này hãy để cho cô thi triển thân thủ một phen !

Tuy cô chưa có nỗi công lực tối cao vô thượng của một thượng tiên. Nhưng cô có một trái tim không biết sợ là gì.

Điều này, bọn họ không thể nào bén gót cô.

Nước hồ U U có sự biến đổi thật kỳ diệu.

Lúc đầu, nước mới tiếp xúc với da thịt, nó mát lạnh khiến người ta nhẹ nhõm dễ chịu vô cùng.

Bây giờ nước lại trở nên ấm áp, chẳng khác gì đang nằm trong lòng mẹ.

Dần dần... Khuynh Thành ngủ thiếp đi lúc nào không biết.

Giấc ngủ hết sức dịu êm, yên ổn.

Lúc Khuynh Thành tỉnh lại thì nhìn thấy Trương Liễu thị đang đứng bên bờ hồ U U.

“Khuynh Thành đã tỉnh dậy rồi à?”

“Phu nhân!”

Khuynh Thành lễ độ nhìn bà ta mỉm cười.

“Tôi ra ngoài đợi cô nhé!”

Khuynh Thành gạt đầu, rồi cô bước lên bờ. Đứng trước tấm gương, cô thật không nỡ thôi ngắm mình trong gương.

“Có... đúng là mình không thế này?”

Trong gương là một cô gái mặc áo đỏ óng ả mềm mại với ngàn sợi tơ xanh mát buông xuống bờ vai.

Không hề trang điểm, mà vẫn đẹp mê hồn, đẹp đến ngạt thở.

Khuynh Thành bước ra, nhìn thấy Ba Đạt kinh ngạc mở to mắt nhìn cô, khiến khuôn mặt cô chợt đỏ tung bừng.

“Ba Đạt, Ba Đạt, cô nương Khuynh Thành dù đẹp đến mấy, người ta cũng là một cô gái, sao cháu lại nhìn chăm chăm người ta như thế?”

Trương Liễu thị có vẻ như trách mắng anh chàng, nhưng chẳng người nghe nào cho rằng bà ta trách mắng gì.

“Xin... xin lỗi cô nương Khuynh Thành. Vì cô quá đẹp, đúng thế.”

“Chẳng cứ gì anh, mà ngay tôi cũng không dám tin ở mắt mình nữa.”

“Đừng đứng mãi nữa. Vào gian bên ăn cơm đi. Tôi đã dọn dồ kê dưới sừa soạn mâm cơm rượu. Cũng không rõ có hợp khẩu vị của cô nương Khuynh Thành hay không?”

Khuynh Thành cười hì hì.

“Khỏi phải nói nữa, đúng là tôi cũng thấy đói rồi.”

“Hồ U U tuy hơi lạ lùng nhưng bất cứ ai xuống tắm rồi lên, đều như được thay da đổi thịt, cho nên đều thấy đói bụng. Vì thế tôi đã chuẩn bị sẵn các món ngon để chờ cô nương Khuynh Thành dậy.”

Phục vụ ở đây chu đáo quá thì phải?

Thậm chí nên được gọi là tương đương khách sạn 5 sao.

Khuynh Thành cùng Trương Liễu thị và Ba Đạt đi vòng qua hai quảng hành lang thì mới đến chỗ gọi là gian bên.

Trên bàn ăn đã bày biện vô số món, tất cả đều có sắc có hương.

Khiến người ta nhìn là thấy thèm ăn ngay.

“Khuynh Thành, cố ăn cho nhiều vào! Cô dùng món này đi!”

Trương Liễu thị hết sức nhiệt tình gấp thức ăn cho Khuynh Thành hết món này đến món khác; bát của cô lúc nào cũng đầy ắp.

“Phu nhân khách khí quá, cứ để cháu tự gấp được mà!”

“Đừng nói là khách khí này nọ làm gì. Sắp là người một nhà rồi! Sau này tôi xin coi cô như con đẻ của mình.”

Người một nhà?

Sao lại sắp thành người một nhà?

Hai bên hình như chưa quen nhau đến cái mức ấy!

Mối quan hệ dường như cũng chưa tốt đến cái mức ấy kia mà!

Nhưng Khuynh Thành lại nghĩ, mình đã cứu mạng Ba Đạt cho nên họ coi mình như người nhà, thế thì cũng chẳng có gì lạ.

“Phu nhân hà tất phải thế này.”

“Không! Phải như thế chứ! Lát nữa tôi sẽ bảo kẻ dưới đi thông báo khắp lượt, để cho mọi người trong họ đều đến ăn mừng ba ngày liền!”

Chết thật!

Cái đầu của bà Trương Liễu thị không bị lừa đá chấn thương sọ não đấy chứ?

Nhưng, nói cho cùng đây là chuyện của nhà người ta, nên Khuynh Thành cũng chẳng xen vào làm gì.

Chỉ nói: “Vâng! Đúng là nên ăn mừng cho vui!”

Cô lại tiếp tục ăn và nhìn sang Ba Đạt.

Anh chàng vốn xởi lởi hay nói, sao hôm nay lại im như thóc nhĩ?

“Ba Đạt, hôm nay anh sao thế?”

Lúc này Ba Đạt mới như bình tĩnh, anh ta vội chống chế qua loa: “Không... không sao... hôm nay tôi chỉ là quá vui mừng thôi mà!”

Quá vui mừng?

Hôm qua, lúc vừa mới sống lại cũng không thấy bộ dạng anh ta như thế này.

Hay là anh ta mức chứng phản ứng chậm chạp?

Nhưng, cũng chẳng liên quan gì đến cô.

Dù sao thì ăn xong cơm cô cũng chào tạm biệt họ.

“Phu nhân, Khuynh Thành rất cảm ơn phu nhân. Khuynh Thành chẳng có quà gì biếu phu nhân, cho nên, nếu sau này phu nhân có việc gì cần đến cháu, thì phu nhân cứ cho biết là được.”

“Là người một nhà sao phải nói thế làm gì.”

Cái câu “người một nhà” sao mình cứ cảm thấy khó nghe và ngượng ngịu nữa.

“Phu nhân, lát nữa Khuynh Thành xin cáo từ, vì còn có việc quan trọng phải làm.”

“Đi à?”

Tương Liễu thị cố làm ra vẻ kinh ngạc, nói: “Chưa gặp mặt bà con họ mạc, bạn hữu, nghi lễ cũng chưa cử hành, thì đi sao được? Dù đi thì cũng phải sau ba ngày nữa, rồi Ba Đạt sẽ cùng đi với cô chứ!”

Đúng là chết ngất, chết ngất!

Bà già này đang nói gì thế?

“Phu nhân, cháu không hiểu.”

Tương Liễu thị bỗng nhiên rít lên: “Cô không hiểu? Sao cô lại có thể không hiểu nhỉ?”

“Phu nhân, Khuynh Thành quả thật không hiểu phu nhân đang nói gì.”

“Hôm qua tôi đến hồ U U tìm cô, và đã nói với cô về việc thành hôn của Ba Đạt, cô đã gật đầu đồng ý rồi. Sao bây giờ lại nói khác đi?”

Lẽ nào cô định lợi dụng tình cảm của Ba Đạt để rồi đến hồ U U, nay cô đã có được nhan sắc xinh đẹp rồi thì cô phải bỏ, có phải thế không?”

Tương Liễu thị sắc sảo dồn ép đối phương.

Cứ như là Khuynh Thành đã có lỗi lớn với họ!

Chết dờ!

“Phu nhân ạ, hôm qua... hôm qua phu nhân đâu có đến hồ U U tìm tôi? Và đương nhiên không hề nói đến hôn nhân gì hết!”

Và lại, tôi và Ba Đạt mới quen nhau có vài hôm, tôi đâu có thể thành hôn với anh ấy?”

“Cô coi thường Ba Đạt nhà chúng tôi có phải không?”

Ánh mắt Tương Liễu thị đầy sát khí.

Ngán thật, sự thể chẳng đâu vào đâu cả!

“Có lẽ phu nhân hiểu lầm rồi. Tôi và Ba Đạt chỉ là bạn tốt với nhau. Và lại, tôi đã có ý trung nhân rồi.”

Khuynh Thành nhìn sang Ba Đạt.

“Ba Đạt, anh nói xem có phải không?”

Ba Đạt chớp chớp mắt, không dám nhìn Khuynh Thành.

Nhưng anh cũng không muốn mãi mãi bị xì tặc khinh rẻ.

Hơn nữa, chính anh cũng có phần thích cá tính cời mờ của Khuynh Thành.

Hôm nay lại thấy Khuynh Thành xinh đẹp như thế này.

Thì trái tim anh lại càng rộn ràng không thể khác được.

“Ba Đạt là đồ lừa đảo, tôi đã tin anh thật phí hoài. Thì ra anh dám chơi khăm tôi!”

Khuynh Thành ném bỏ bát đĩa, mặt hầm hầm giận dữ nhìn Ba Đạt.

“Nếu sớm biết thế này thì tôi khỏi cần cứu anh. Thật không ngờ ở hiền lại gặp ác!”

“Khuynh Thành... tôi thực lòng thích cô...”

“Nghĩ cho khỏe! Anh là gã tâm địa xấu xa, anh tưởng tôi vẫn còn tin anh hay sao?”

Dù không có anh, tôi vẫn vào được hồ U U!

Huống chi, tôi đã cứu mạng anh. Cứ cho là anh giúp tôi đến được hồ U U, thì nhiều nhất hai chúng ta hòa! Không ai nợ gì ai?

Sau này nếu gặp lại thì chúng ta giống như người xa lạ, không liên quan gì hết.

Hôm nay dù anh để tôi đi hay không, thì tôi vẫn cứ phải đi!”

Khuynh Thành nắm Tử Thanh bảo kiếm, lập tức đứng phất dậy.

Tương Liễu thị không hề có ý ngăn cản cô.

Nhưng mặt ta nhếch mép cười nham hiểm.

“Định đi ư? Không dễ thế đâu!”

Tương Liễu thị bỗng hai tay cầm song nhãn[1], nhãn nhờ cười độc địa.

[1] Lưỡi mác

“Muốn ngăn cản ta thì phải hỏi xem thanh kiếm này có đồng ý hay không đã?”

Khuynh Thành tuyệt đối không sợ hãi nhượng bộ.

Gần đây công lực của cô đã tiến bộ không ít, cô đang muốn tìm người để luyện thêm, nay có kẻ dám chủ động khiêu chiến thì chớ trách cô không khách khí.

“Khuynh Thành, ta biết binh khí của ngươi rất lợi hại, nhưng ngươi cũng nên biết dù ngươi có binh khí ghê gớm đến mấy, nhưng ngươi vẫn chỉ là một người tu chân.

Thì ngươi có cách gì để đấu với ta?”

Nếu xét về võ công.

Thì Khuynh Thành thật sự không thể là đối thủ của Tương Liễu thị.

Huống chi Huyết Sâm cũng từng nói, mặt ta có những chín cái đầu.

Tương đương với chín người.

Chính xác là Khuynh Thành không thể địch nổi mặt.

Tuy nhiên gần đây cô đã suy ngẫm tìm ra một tổ hợp võ công mới.

Cô sẽ kết hợp, pha trộn với võ thuật hiện đại đã từng học.

Có thể đánh thắng hay không, thì cứ phải thử mới thấy được. Mặt khác, Khuynh Thành còn có con chim phai gió kia, nếu cô thua thì cô sẽ chạy và vận linh thức truyền âm thì con chim ấy sẽ xuất hiện.

Cô sợ gì chứ?

Ba Đạt nhìn thấy hai người sắp nổ ra chiến tranh đến nơi.

Anh ta vội bước lên.

“Khuynh Thành, cô hiểu lầm tôi rồi. Tôi chân thành muốn gắn bó với cô. Tôi không có ý gì khác. Cô yên tâm, tôi sẽ đối xử tốt với cô.”

“Thế tức là tôi nên cảm ơn anh chứ gì?

Thôi nào, hãy cất cái lòng tốt ấy của anh đi! Nhìn kiếm đây!”

Khuynh Thành khẽ lắc người, “vút”! Tử Thanh bảo kiếm trong tay cô đã lao về phía anh ta.

Kiếm khí đi đến đâu, nơi ấy tan thành tro bụi.

Căn phòng sang trọng của Tương Liễu thị bỗng biến thành một bãi phế thải.

Nên biết, Tử Thanh bảo kiếm là một thần khí thượng hạng.

Dù là thượng tiên, nếu bị dính kiếm thì cũng phải một thời gian dài mới bình phục được.

Nếu bị trọng thương, thì có thể bỏ mạng như chơi.

Tương Liễu thị nhìn thấy thế, mặt không thể không ngăm trầm trở. May mà mình đã sớm chuẩn bị.

Nếu không, nếu phải giao chiến với con bé này thật.

Thì mụ sẽ không ăn nhằm gì hết.

“Ba Đạt tránh ra!”

Tương Liễu thị hét lên một tiếng, song nhẫn trong tay đã chém như bay về phía Khuynh Thành.

Lúc này Ba Đạt mới vội né tránh kiếm khí của Khuynh Thành.

“Khuynh Thành, ngươi hãy ấn mạch môn của ngươi đi!”

Tương Liễu thị nham hiểm nhìn Khuynh Thành.

Khuynh Thành một tay cầm kiếm, tay kia khẽ ấn vào mạch môn của mình.

Mắt cô tuyệt đối không dám rời thân hình Tương Liễu thị.

Nên nhớ rằng Huyết Sâm từng cho cô biết con Cửu Đầu Xà này cực kỳ gian xảo.

Phải rất cẩn thận mới được.

Khi tay cô đặt vào mạch môn, thì một con đầu thẩu tím truyền đến.

“Lúc này ngươi ăn cơm, ngươi đã bị ta hạ độc rồi.”

“Ngươi... ngươi thật bi ối!”

“Nếu ngươi không gian trá nuốt lời thì đâu có thể trúng độc của ta?”

“Hừ!” Khuynh Thành cười khẩy.

“Con mụ lão yêu nhà ngươi tưởng mình có chín cái đầu thì sẽ thông minh hơn người thật ư? Ta đâu phải đồ ngớ ngẩn? Rành rành là ngươi hạ độc ta trước, sau đó ta mới nói là không đồng ý; chứ đâu có như ngươi nói là ta nuốt lời?”

“Thì ra ta chưa nhận ra ngươi cũng rất thông minh đấy! Nghe đây, nếu ngươi muốn được giải độc thì ngươi phải ngoan ngoãn thành thân với Ba Đạt. Thuốc giải độc do chính Tương Liễu thị ta điều chế, ngoài ta ra, thế gian này không ai có thể giải độc!”

Bi ối.

Nham hiểm.

Con mụ này quả là bi ối hết mức.

“Lão yêu! Mụ muốn ta lấy Ba Đạt, thì ít ra mụ cũng phải cho ta biết lý do?”

Khuynh Thành biết mình không thể đi thoát, nếu không lừa lấy được thuốc giải độc của con yêu già này.

Dù Hồng Loan và Huyết Sâm cứu được cô ra, thì mình vẫn là gây thêm rắc rối mệt mỏi cho Lam Tổ.

Cô không muốn vào lúc Lam Tổ đang rất cần cô, thì cô lại làm phiền anh.

Cho nên, cô nhất định phải tự giải quyết chuyện này.

“Vì Ba Đạt rất thích cô. Lý do này đã đủ chưa?”

Khuynh Thành ngoảnh sang nhìn Ba Đạt.

Sắc mặt anh ta đầy phức tạp, anh ta nhìn cô, vẻ rất lúng túng không biết xử trí ra sao.

Xem ra, tất cả chuyện này đều là kiệt tác của con mụ lão yêu.

“Được! Tôi đồng ý lấy anh ta. Bây giờ bà đưa thuốc giải độc cho tôi!”

“Ha ha... ha ha ha... Khuynh Thành, cô không ngốc, tôi cũng không phải đồ ngớ ngẩn! Bây giờ ta đưa thuốc giải cho, rồi cô chạy mất thì sao?

Cứ yên tâm! Sau khi cô và Ba Đạt thành thân, ta sẽ đưa thuốc giải độc cho cô!”

Tương Liễu thị nhìn Khuynh Thành, rồi nhìn Ba Đạt, nói: “Sao không mau đỡ vợ cháu vào đi nghỉ đi?”

Mụ thấy Ba Đạt vẫn đứng đó không nhúc nhích.

Mụ không nén được mắng luôn: “Ngươi là đồ đàn độn chẳng nên cơm cháo gì! Sao vẫn đứng nghệt ra đó thế?”

Lúc này Ba Đạt mới lóng ngóng bước lại.

“Khuyñh Thành...”

“Đẫn đường đi!”

Khuyñh Thành chẳng thèm nhìn anh ta, lạnh lùng nói.

Ba Đạt cứ như người đang bị thương, mặt ỉu xiu, anh ta dẫn Khuyñh Thành ra ngoài.

Khuyñh Thành không thể không công nhận mụ lão yêu này thực có tay nghề.

Ngay chỗ mụ ta ở cũng được thiết kế chẳng khác gì cố cung. Nếu không phải cô xuất thân từ lính đánh thuê.

Thì khi bước vào đây cô sẽ choáng đến mức chết ngất.

Đi vòng qua hai đoạn hành lang quanh co, rồi đi qua hai vườn hoa nữa.

Mới đến được khu nhà của Ba Đạt.

“Khuyñh Thành, cô sẽ tạm ở đây.”

“Đồ phản bội, ta có thiện tâm cứu ngươi, mà ngươi lại đối xử với ta như vậy!”

Nhìn mặt Ba Đạt, cô lại thấy tức.

“Khuyñh Thành, tôi biết cô nhất định sẽ giận tôi lắm, nhưng tôi cũng chẳng còn cách nào. Nhưng cô yên tâm, tôi sẽ đối xử tốt với cô.”

“Ba Đạt, anh không muốn nhìn thấy tôi phải chết chứ?”

Tuy rất hận Ba Đạt nhưng lúc này Khuyñh Thành vẫn cố mỉm cười.

Càng cười trông cô lại càng xinh tươi rực rỡ.

“Khuyñh Thành, đời nào tôi lại muốn cô chết!”

“Nếu không muốn tôi chết thì bây giờ anh đi lấy trộm thuốc giải độc đem về đây, nếu không tôi sẽ chết trước mặt anh ngay!”

Mũi dao găm trong tay cô đã gí vào tim mình.

“Đi đi! Có đi hay không?”

Khuyñh Thành lại ấn mạnh mũi dao hơn.

Những giọt máu đỏ đã rỉ ra, thấm loang, hòa vào vạt áo cũng màu đỏ của cô.

Trông càng tươi thắm khác thường.

“Khuyñh Thành, cô đừng nên bị kích động thế, tôi sẽ đi, đi ngay bây giờ.”

Ba Đạt kinh sợ vội quay người chạy ra, chân vấp phải bậc cửa suýt ngã.

Nhìn thấy Ba Đạt như thế, Khuyñh Thành mới bỏ con dao xuống.

Cô lạnh lùng hừ một tiếng.

“Gã nhóc này chưa đến nỗi cạn lương tâm, mình cũng đã không hoài công cứu gã.”

Tuy nhiên, sự nham hiểm của Trương Liễu thị thì Khuyñh Thành không sao tưởng tượng nổi.

Ba Đạt đi rồi, cô lập tức vận linh thức truyền âm.

“Huyết Sâm gia gia, Huyết Sâm gia gia!”

“Khuyñh Thành! Thế là lão đã chờ được tin của cô rồi.”

“Huyết Sâm gia gia, cháu gặp phải một chút rắc rối.”

Huyết Sâm cau mày, lão biết, đối phó với Trương Liễu thị không dễ gì.

Hồng Loan nhìn Huyết Sâm, rồi hỏi: “Cô bé đó nói gì?”

“Cô ấy gặp rắc rối mất rồi.”

“Hừ! Không chịu nghe thân thú ta, nên lần này đã bị ăn quả đắng, đáng kiếp!”

Hồng Loan nói, hơi có vẻ hả dạ.

Huyết Sâm cũng lập tức linh thức truyền âm, dặn Khuyñh Thành đừng nhẹ dạ cả tin bọn yêu thú ấy, coi chừng bị chúng lừa.

Hừ! Không tin ta.

Bây giờ gặp rắc rối là đáng đời!

“Cô bé ơi, chết chưa?”

Hồng Loan cũng linh thức truyền âm cho Khuyñh Thành ngay.

“Con chim phải gió! Nếu ta chết thì ngươi cũng không sống nổi đâu! Lam Tổ sẽ lột da nhà ngươi!”

“Hừ! Cô chỉ giỏi đem vương gia ra dọa người ta!

Ai bảo cô không chịu nghe lời tôi? Cô dám tin lời yêu thú ư? Đồ ngốc!”

“Con chim phải gió! Ta đang đen đủi thế này mà ngươi cũng không an ủi ta một câu!”

“Thôi đi! An ủi cô? Ta thà đi an ủi yêu tinh Cửu Đầu Xà còn hơn!”

...

“Thôi, cả hai đừng cãi nhau nữa. Khuyñh Thành cô nói đi, tình hình lúc này ra sao?”

“Hiện giờ cháu đang bị trúng độc của con mụ lão yêu, nó ép cháu phải lấy Ba Đạt.”

Nghe thấy thế Hồng Loan bật cười khanh khách.

“Gi thế? Nó bắt cô phải lấy anh chàng mà cô đã cứu? Con yêu tinh Cửu Đầu Xà bị cận thị hay sao? Còn gã Ba Đạt cũng muốn lấy cô à?”

Tức thật!

Nếu lúc này Khuyñh Thành đang đứng trước mặt nó, chắc chắn cả hai sẽ đánh nhau một trận.

Hồng Loan đứng là oan gia của Khuyñh Thành.

Lúc bình thường, cả hai đều rất thích tán gẫu với nhau.

Nhưng chỉ được vài câu thì lại cãi nhau chí chóe.

“Con chim phải gió, hãy ngâm cái mồm thối của ngươi lại!”

“Tôi nói, đều là sự thật.”

“Hừ! Khi nào người gặp tiểu thư ta đây, chắc chắn ta sẽ khiến ngươi trở mặt, lòi mắt ra! Hiện nay ta đã là đại mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành, ai trông thấy cũng phải chết mê chế mệt, hoa nhìn thấy ta hoa phải nở để đón chào!”

“Cho nên lão yêu Cửu Đầu Xà nhìn thấy cô, cũng muốn lấy cô chứ gì? Chỉ bằng cô biến trở lại hình dáng như trước thì hơn! Sẽ được an toàn!”

“Con chim phải gió chết tiệt, ngươi cố ý nói kháy ta phải không?”

Huyết Sâm thấy cả hai cãi nhau loạn cả lên.

Lão vội cắt ngang.

“Thôi đi! Bây giờ là lúc nào mà hai người còn cãi nhau mãi?”

Khuynh Thành cô hãy tạm cầm cự để Cửu Đầu Xà tạm yên tâm, ta và Hồng Loan sẽ đến ngay. Bọn ta sẽ tìm cách kiếm ra thuốc giải độc để cứu cô.”

“Huyết Sâm gia gia thật tốt bụng! Cháu biết ông sẽ không bỏ mặc cháu; ông không như những kẻ kia...”

Hồng Loan ngẩng phát đầu lên.

“Lão ta chỉ có cái mồm, thì ăn nhảm gì? Cuối cùng vẫn cứ phải nhờ tôi ra tay. Hừ! Mà tôi thì nhiều nhất chỉ được coi là một người chim!”

“Đúng, nguoi đúng là một người chim.”

“Thần thú Hồng Loan đừng hậm hực nữa, ta nên nghĩ cách để cứu Khuynh Thành đi!”

Lúc này Hồng Loan mới im miệng.

“Vậy thì bây giờ chúng ta đi gặp con yêu tinh Cửu Đầu Xà.”

Hồng Loan lắc mình, kêu lên một tiếng kinh thiên động địa rồi bay vút lên không trung.

Nó vỗ đôi cánh đỏ rực như lửa.

Đầy vẻ cao quý vô song

Nó vurun cái cổ lên.

“Huyết Sâm, ta chiếu cổ lão, lão lên đây!”

Nên biết, ngoại trừ lúc thần thú Hồng Loan tự nguyện, thì không có bất cứ ai có thể cười trên mình nó.

Huyết Sâm lắng người lên không trung, rồi ngồi lên lưng Hồng Loan.

Ba Đạt hết sức lúng túng bước vào phòng của Trương Liễu thị.

Nhìn bên này, ngó bên kia.

Anh ta nhận ra Trương Liễu thị đã ra ngoài, chắc chưa thể quay lại ngay, nên mới lên vào đây.

“Độc được bí mật... độc được bí mật điều chế...”

Tìm mãi hồi lâu vẫn không phát hiện ra dấu hiệu nào.

“Đang tìm thuốc giải độc phải không?”

Khuôn mặt xanh xìn của Trương Liễu thị xuất hiện ở cửa.

“Bác...”

“Cái đồ vô dụng nhà nguoi, nguoi còn dám mở mồm gọi ta là bác ư?”

Trương Liễu thị giận dữ gất lên, rồi bước vào ngồi lên ghế, mặt hầm hầm đầy sát khí.

“Bác ạ, cháu không muốn thấy Khuynh Thành phải chết.”

“Có ai nói là muốn nó chết?”

“Nhưng... cô ấy... cô ấy định tự sát.”

Trương Liễu thị cười nhạt. Tự sát!

Mụ đã tiếp xúc vô số người đời, Diệp Khuynh Thành không phải hạng người có thể tự sát.

Và lại, nếu nó định tự sát thì lúc này nó đã không chịu thỏa hiệp.

Chỉ có thằng cháu đàn độn này mới mắc lừa nó!

“Yên tâm đi, nó sẽ không tự sát đâu.”

“Cô ơi cô hãy tha cho Khuynh Thành, Khuynh Thành đã tự làm mình bị thương rồi.”

“Đó là nó biểu diễn khổ nhục kế cho người xem mà thôi.”

Tương Liễu thị đã bị Ba Đạt chọc tức muốn chết, mụ giật mạnh anh ta, nói: “Đi! Ta và người cùng đến xem con vợ định tự sát của người!”

Ba Đạt bị mụ ta đẩy ra ngoài.

Anh ta loạng choạng, rồi ngã nhào, sấp mặt xuống đất.

“Ta nghe Ba Đạt nói cô định tự sát, nên ta muốn đến để xem xem cô định chết kiểu gì.”

Mụ nói cứ nhẹ như không, rồi liếc nhìn Khuynh Thành. Sau đó mụ chạy ra kéo Ba Đạt đứng lên.

“Người nhìn cho rõ đi! Nó chẳng qua chỉ chảy mấy giọt máu bé tẹo!

Nếu nó định chết thật thì nó chỉ cần lấy thần khí ra cửa một phát là xong đời, chứ đâu cần giờ chiều với người làm gì nữa?”

Ba Đạt mặt mũi xám ngoét nhìn Khuynh Thành.

Lòng anh ta xót xa vô hạn.

“Khuynh Thành, tôi biết mình có lỗi với cô. Nhưng cô... sao cô lại lợi dụng tình cảm của tôi, sao cô lại lừa tôi?”

“Buồn cười thật! Tôi lừa anh? Nếu anh không lừa tôi trước thì sao tôi phải lừa anh?”

“Khuynh Thành biết không, tôi từ nhỏ đến giờ luôn bị người ta coi thường, không ai thương tôi, không ai tin tôi. Bà bác tôi đã nuôi tôi khôn lớn, trên đời nay chỉ có mình bà thương tôi. Cho nên tôi không thể để bà bị tổn thương.”

“Thế thì anh có thể làm tổn thương tôi chứ gì?”

“Khuynh Thành, tôi vốn không có ý định lấy cô thật, tôi đã dự tính thế này: chờ khi bà ấy đưa cô thuốc giải độc rồi, thì tôi sẽ để cho cô đi. Nhưng nào ngờ cô cũng coi thường tôi, cũng lợi dụng tôi hết như bọn họ. Đời tôi xưa nay tôi chỉ tin một mình bác tôi chứ không tin ai khác. May sao tôi được gặp cô, cô đã khiến tôi rung động. Nhưng thật không ngờ cô cũng lại lợi dụng tôi! Đúng là tôi có lỗi với cô trước, nhưng tôi không hề lừa dối cô và càng không có ý hại cô.”

Nhìn thấy bộ dạng đau khổ của Ba Đạt, Khuynh Thành có cảm giác như mình đã phạm tội.

Có lẽ cô đã khiến Ba Đạt bị tổn thương thật.

“Ba Đạt, hiện nay anh đã hiểu rõ cả rồi. Mọi việc bà bác anh làm đều là vì muốn điều tốt cho anh. Bản thân anh cần có sức mạnh, thì thiên hạ mới sợ anh; cũng như tôi đây thiên hạ đều sợ tôi giống như sợ bà bác anh, cho nên mới không dám làm hại và coi thường tôi.”

Ba Đạt dường như không thể lĩnh hội được câu nào, anh ta đau khổ nhìn Khuynh Thành.

Rồi lạnh lùng nói ra ba chữ kéo dài: “Tôi hận cô!”

Nói rồi anh ta loáng một cái chạy vụt ra ngoài.

Ba Đạt không ngờ Khuynh Thành lại lợi dụng anh ta.

Anh ta cảm thấy lòng đốn đau vô hạn, chẳng khác gì bị dao cắt từng nhát, từng nhát.

“Tại sao ai cũng coi thường tôi, ai cũng muốn lợi dụng tôi, lừa dối tôi?”

Ba Đạt nắm tay đâm thật mạnh xuống đất, mặt đất lập tức nứt ra một khe lớn.

“Đã thế thì tại sao lúc đầu cô lại cứu tôi, để khiến tôi tin rằng trên đời này vẫn còn có người đáng tin?”

Tại sao sau khi cô cho tôi niềm hy vọng rồi cô lại lạnh lùng tước đoạt nó đi?

Diệp Khuynh Thành, Diệp Khuynh Thành, tôi phải làm gì cô cho phải đây?”

Nhìn thấy Ba Đạt vô cùng đau khổ, Khuynh Thành bước ra chìa tay đỡ anh ta đứng dậy.

“Xin lỗi Ba Đạt, tôi không biết như thế đã làm anh bị tổn thương. Tôi xin lỗi anh, anh đừng giận nữa, được không?”

Lúc trước, Trương Liễu thị đã cho Khuynh Thành biết mọi điều về quá khứ của Ba Đạt.

Chả trách anh ta bị choáng dữ dội thế này.

Ba Đạt ngẩng nhìn Khuynh Thành bằng ánh mắt ai oán, rồi anh hất Khuynh Thành ra.

“Diệp Khuynh Thành, cô thương hại tôi phải không? Ba Đạt này không cần ại thông cảm thương hại gì hết!”

“Ba Đạt, tôi coi anh như người bạn, một người bạn rất rất tốt.

Anh nói rằng mình chưa từng có ý định làm tổn thương tôi, tôi cũng vậy, hoàn toàn không có ý làm tổn thương anh.

Lúc đó tôi làm thế, chỉ vì tôi muốn được giải độc rồi đi khỏi nơi này. Tôi không ngờ lại làm anh bị tổn thương.

Ba Đạt, nếu tôi muốn làm anh bị tổn thương thì ngay lúc ở cái gian nhà bên kia, tôi hoàn toàn có thể giết anh rồi.

Tôi đang có thần khí trong tay, anh tưởng mình có thể tránh thoát hay sao?”

Tâm trạng Ba Đạt dần dần trở lại bình tĩnh.

Đêm nay.

Khuynh Thành nghĩ ngợi rất nhiều.

Hôm sau, trời tờ mờ sáng.

Cô bèn bí mật lên vào phòng của Ba Đạt, điếm vào thụy huyệt[1] của anh ta.

[1] thụy: ngủ

“Hãy chịu khó mà ngủ thật say! Khi nào tỉnh lại thì tất cả mọi chuyện đã kết thúc!”

Rồi cô quay người đẩy cửa, ung dung bước ra ngoài.

Trong đại sảnh.

Mấy đứa a hoàn đang cầm các tờ thiếp Hỷ đã trình bày xong xuôi, đưa cho Trương Liễu thị xem.

“Phu nhân xem, như thế này đã được chưa ạ?”

Trương Liễu thị cầm lấy, chỉ thoáng nhìn.

Mụ hừ một tiếng rồi “uỳnh” đập tay xuống bàn, vút tập thiếp mời xuống đất.

“Như thế này mà các ngươì cũng dám trình cho ta xem à?

Ta đã nói rồi, ta cần thứ tốt nhất, đẹp nhất!

Lũ các ngươì điếc cả hay sao?”

Khuynh Thành bước vào, rồi nhặt từng cái thiếp lên.

Cô xua tay với bọn a hoàn.

Ra hiệu cho chúng lui ra ngoài.

“Sớm thế này, mà Khuynh Thành đã sang đây?”

Thái độ của Trương Liễu thị cũng ôn hòa.

“Chỉ e nếu tôi sang muộn một chút thì đám thiếp này đã gửi đi rồi.”

Nghe Khuynh Thành nói câu này, nét cười nhăn nhó của Trương Liễu thị bỗng tắt ngấm.

“Ý cô là gì thế?”

“Phu nhân cho rằng tôi nói thế là ý gì?”

Khuynh Thành mỉm cười nhìn mộ ta, đồng thời cô xé vụn tập thiếp mời đang cầm trong tay, vứt tung lên.

“Tôi không chấp nhận kết hôn!”

“Nếu cô muốn chết. Thì không kết hôn cũng được.”

Giọng Trương Liễu thị đều đều, bình thản, nhưng đầy ngụ ý đe dọa.

Khuynh Thành xoa hai tay vào nhau, rồi ngồi xuống ghế đối diện với mộ.

Cô tự rót cho mình một chén trà, rồi uống.

“Khá lắm! Trà này ngon!

Nhưng tôi không rõ, nếu tôi chết rồi thì phu nhân còn có phúc để tiếp tục thưởng thức trà nữa không?”

“Cô nói thế là ý gì?”

“Chẳng ý gì cả. Chẳng qua chỉ là... gây bà đập lưng bà mà thôi.

Phu nhân, nếu bà không muốn chết.

Thì tôi khuyên bà một câu: tốt nhất là đưa tôi thuốc giải độc.

Nếu không chất độc phát tác, bà sẽ bỏ mạng.

Chắc chắn sẽ không có ai cho bà thuốc giải độc.

Chỉ e bà cũng chẳng sống nổi mấy hôm nữa.”

Trương Liễu thị cười khẩy.

Dù sao mộ cũng từng là thần thú trên tiên giới.

Một kẻ tu chân định đầu độc mộ.

Thì đúng là đồ dở hơi ngu mê nói bừa!

Thuốc độc của người tu chân.

Mộ tuyệt đối không sợ.

“Diệp Khuynh Thành, ngươi đừng phí sức lực nữa, ngươi cho rằng thuốc độc của ngươi có thể giết nổi ta ư?”

Có lẽ.

Thuốc độc của những người tu chân bình thường, đúng là không giết nổi mộ.

Nhưng Khuynh Thành là lính đánh thuê số một đẳng cấp quốc tế trong thế kỷ 21.

Khi điều chế thuốc độc, cô đã suy tính đến điều này rồi.

Cho nên cô đã căn cứ vào đặc tính của loài rắn để điều chế ra thuốc độc.

Mộ muốn không bị ngộ độc, thì e là khó đấy!

Khuynh Thành tiếp tục bình thản nhâm nhi chén trà.

“Phu nhân có thể thử ấn vào chỗ cách ba tấc bên dưới xương sườn mà xem.”

Trương Liễu thị nửa tin nửa ngờ khẽ ấn ngón tay vào chỗ đó.

Quả nhiên mộ thấy khách thường.

Chuyện này... đâu có thể như vậy?

“Không cần phải kinh ngạc thế! Chưa thể chết ngay tức khắc đâu!”

“Ngươi thật bỉ ổi!”

Tương Liễu thị nghiêng răng ken két nhìn Khuynh Thành.

“Đâu có! Ta như nhau cả mà!”

Tương Liễu thị “hừ” một tiếng khô không khóc.

Ánh mắt ác độc nhìn Khuynh Thành.

“Diệt Khuynh Thành, ngươi quá coi thường Tương Liễu thị ta rồi!

Ngươi cho rằng như thế này ngươi có thể chạy khỏi đây êm ru hay sao?

Ngươi nhầm rồi!

Ta dù phải chết thì ta cũng phải chứng kiến ngươi và Ba Đạt thành thân đã!”

Đồ điên!

Con mụ này rõ ràng là đồ điên!

Đã giám định chính xác rồi.

“Tôi e rằng phu nhân không thể được thỏa nguyện!”

Lúc mới bước vào.

Khuynh Thành đã nhận ra căn phòng này khác hẳn tối hôm qua.

Nhìn kỹ thấy rằng thì ra nó đã được bày trận pháp.

Thảo nào sáng nay cô không nhìn thấy bà mẹ của Ba Đạt trong các căn phòng ở khu biệt viện.

Thì ra là bị vây khốn ở đây.

Khuynh Thành đứng dậy, bước sang phía bên.

“Diệt Khuynh Thành, nếu ngươi dám đi thì Ba Đạt sẽ chết ngay tức thì. Ta biết ngươi không ưng nó nhưng ngươi sẽ không thờ ơ đứng nhìn nó phải chết.”

Chà chà! Xem ra con Cửu Đầu Xà này cũng có đầu óc đây.

Mụ có thể nhìn thấu tâm tư của Khuynh Thành.

Đúng thế.

Khuynh Thành sẽ không để cho Ba Đạt phải chết.

Khuynh Thành đã tốn hai viên kim đan mới có thể cứu sống Ba Đạt.

Nếu bây giờ bỏ mặc anh ta chết.

Thì thật rất không phải với hai viên kim đan của Lam Tổ.

Khuynh Thành nắm các đồ vật xung quanh, giật mạnh, mặt hầm hầm nhìn Cửu Đầu Xà.

“Vậy ngươi muốn gì?”

“Cô phải thành thân với Ba Đạt. Ta sẽ tổ chức hôn lễ thật sang trọng, linh đình cho cô!

Nếu không, tất cả chúng ta sẽ cùng tận số!

Ta dù sao cũng chẳng có gì phải vương vấn. Chỉ e, có một vài người sẽ rất ngán nếu phải chết!”

Khuynh Thành không ngờ con yêu xà chín đầu lại lợi hại như thế này.

Canh bạc này cô bị thua là cái chắc!

Nếu là ngày xưa.

Thì Khuynh Thành không thể thua.

Vì, cũng như Cửu Đầu Xà, cô không có gì phải vương vấn cả.

Nhưng hiện nay thì không thể.

“Được! Người cũng thâm độc thật!”

Khuynh Thành phần nộ bước sang bên, tiện tay nắm được bất cứ thứ gì cô cũng đập phá tan tành.

Trận pháp đã bị phá.

Kìa!

Một phụ nữ được giải cứu, cô ta vội chạy đến đứng nép sau lưng Khuynh Thành.

“Cô ơi, bây giờ tôi sẽ cho cô mật rắn của mình, nhưng tôi muốn cầu xin cô một việc.

Sau khi cô đã giải được độc, tôi muốn cô đem Ba Đạt cùng đi khỏi nơi này.”

“Ha ha ha...” Cửu Đầu Xà cười vang.

“Em gái à, em ngờ ngẩn hay sao? Không yêu thú nào được ra khỏi vườn Vạn Thú cả.”

“Tôi tin rằng cô ấy nhất định sẽ làm nên chuyện thần kỳ!”

“Chuyện thần kỳ? Bao nhiêu năm qua cô em đã nhìn thấy ai làm nên chuyện thần kỳ chưa? Nếu có chuyện thần kỳ thật thì chúng ta đã được trở lại tiên giới từ lâu rồi!

Cô em tưởng mình còn cơ hội để cho cô ta mật rắn hay sao?”

Khuynh Thành bỗng thấy trước mắt hoa lên.

Tương Liễu thị đã bóp chặt cổ người phụ nữ và nâng người ấy lên cao.

Xét về công lực thì Khuynh Thành còn kém xa Tương Liễu thị.

Xét về tốc độ.

Vừa rồi Khuynh Thành hoàn toàn không nhìn thấy mụ ta đã ra tay như thế nào.

Khuynh Thành bất giác cảm thấy sợ sệt.

Lần trước nếu không nhờ vào uy lực của Từ Thanh bảo kiếm thì cô đã bỏ mạng trong tay Tương Liễu thị rồi.

Nhưng mà...

Cùng là xà yêu.

Cùng là Cửu Đầu Xà.

Tại sao người phụ nữ này lại kém cỏi như vậy?

Chẳng lẽ bà ta chỉ mãi mê yêu đương tình tứ mà không chịu luyện công gì cả?

Những tưởng mình cứu bà ta ra, mình sẽ có được một trợ thủ và sẽ tăng thêm khả năng thắng thế.

Ai ngờ bây giờ lại thế này...

Xem ra mình còn gánh nặng thêm.

Nếu sớm biết thì mình cứ mặc kệ bà ta bị nhốt còn hơn.

Thôi được, đã cứu thì cứu đến cùng.

Tiền Phật, tiền sang tận Tây Thiên.

Huống chi, Khuynh Thành cũng muốn thử vận dụng võ công mà cô mới nghiên cứu ra.

Rút phẳng Tử Thanh bảo kiếm, tập trung toàn bộ sức lực đâm vào Trương Liễu thị!

Tử Thanh bảo kiếm là thần khí có khác.

Dù Trương Liễu thị có chín đầu chín thân thì cũng không dám vuron ra chặn.

Cùng với nhất kiếm là một tiếng thét kinh hồn.

Bỗng Khuynh Thành thấy trước mắt loáng lên một cái.

Nó biến thân!

Một con mãng xà khổng lồ đang lặc lư thân mình.

Tám thân của Trương Liễu thị vẫn chưa thành hình người.

Chỉ có chân thân của nó tu được thành hình người.

Một con quái vật đầu người mình rắn xuất hiện trước mặt Khuynh Thành.

Cái thể giới này quá ư huyền ảo.

Nếu không phải chính mắt mình nhìn thấy.

Thì dù bị đánh chết Khuynh Thành cũng không thể tin.

Thì ra trên đời này có con yêu quái như thể này thật.

Một cái đầu người, tám cái đầu rắn. Cùng mọc trên một thân hình.

Tuy nhiên tình hình trước mắt cũng chưa đến nỗi quá tệ hại.

Khuynh Thành chỉ cần nhắm trúng chân thân của nó mà đánh là xong.

Nếu tám phân thân kia đã tu thành hình người.

Thì cô chỉ còn cách lần đùng ra mà khóc hết nước mắt.

“Ranh con thôi tha, chò ta ăn xong nguoi đã, ta sẽ đối phó với bọn chúng.”

Khuynh Thành tay cầm Tử Thanh bảo kiếm bỗng đứng đó cứng đờ không động đậy.

Đứng như thế này, chỉ có thể làm món ăn mặn cho Trương Liễu thị mà thôi.

Lẽ nào con bé này không sợ chết?

Hay là nó có âm mưu gì đó?

Trương Liễu thị ngẫm nghĩ một lúc.

Vẫn không thấy cô ta tấn công.

Cuối cùng mục không nén được nữa, nhảy bổ vào Khuynh Thành.

Cả chín phân thân không ngớt xoay quanh Khuynh Thành, vây chặt.

Chúng càng xoay càng nhanh.

Mẹ cha nó chứ!

Nó không sợ bị chóng mặt ngã lã ra hay sao?

Dù không mệt thì chúng cũng phải sợ bị chóng mặt mới phải.

Khuyneh Thành quyết ý nhắm mắt lại.

Cô tỉnh tâm cảm nhận tốc độ và lực đạo của gió.

“Khuyneh Thành, cẩn thận cái đầu rắn!”

Tám cái đầu rắn của Trương Liễu thị đều có chất kịch độc.

Hễ bị nó đớp thì dù không chết cũng tàn phế.

Miêu tả chậm, thực tế diễn ra thì cực nhanh.

Sáu cái đầu rắn của Trương Liễu thị đã lao như tên bắn vào Khuyneh Thành.

Dù cô có tốc độ nhanh thì cũng không thể đồng thời chống lại sáu phân thân.

Dù cô chặn được cả sáu phân thân.

Thì kẻ địch vẫn còn hai phân thân và một chân thân nữa.

Chắc chắn cô không thể chống đỡ nổi.

Phen này Trương Liễu thị đã quyết ý thắng tay!

Dù sao sáu phân thân bị hủy diệt thì mục cũng quyết giết chết Diệp Khuyneh Thành.

Cho nên mục không hề sợ Từ Thanh bảo kiếm trong tay cô.

Sáu phân thân đang bỏ thẳng đến.

Liều mạng rồi à?

Khuyneh Thành cười khẩy!

Từ Thanh bảo kiếm bỗng biến mất khỏi tay cô.

Một quyền tung ra kèm theo gió rít ghê rợn, một cú lốc xoáy tít.

Tảng thẳng vào cả sáu phân thân của Trương Liễu thị.

Quyền đi đến đâu.

Nơi ấy máu phun bốn phía.

Hai phân thân của Trương Liễu thị trong chớp mắt trở thành đám bùn nhão.

“Minh từng nói rồi, mình phải sống, vì Lam Tố, mình phải sống!”

Trước mắt Khuyneh Thành, tất cả chỉ có giết chóc khát máu.

Đây là chiếc găng tay Ngân Ty, đem qua Khuyneh Thành làm ra từ linh thạch đựng trong cái nhẫn không gian.

Nó có thể gọt thép nát vụn thành cám.

Huống chi đây chỉ là gọt hai cái đầu rắn!

Găng tay Ngân Ty này khác với găng tay của các vị tu chân bình thường.

Nó đã được Khuyneh Thành ứng dụng công nghệ hiện đại, cộng với nội lực của người tu chân, rồi dùng lửa tam muội[3] tôi luyện mà chế tạo ra.

[3] Danh từ Phật học: chỉ “nhiệt năng tiềm ẩn trong cơ thể con người”.

Hiện giờ, tuy thời gian Khuyneh Thành đi vào Thực Nhân Cốc chưa thật lâu.

Nhưng vì cô được sự trợ giúp của Hồng Loan và Huyết Sâm.

Nên công lực của cô đã tăng tiến không ít.

Cô lại sẵn có năng khiếu lĩnh ngộ cực nhanh.

Cho nên hiện nay cô đã đạt tới đẳng cấp Kiếm sĩ cao cấp hậu kỳ.

Cô đã có thể tùy ý xuất hồn ra ngoài thất khiếu.

Đêm qua, có vẻ như Khuynh Thành đã ngủ say.

Thực ra linh hồn cô đã thoát xác, bay vào trong cái nhẫn không gian để chuẩn bị công cụ cho cuộc chiến đấu hôm nay.

Cô từng nói rồi.

Cô không muốn chết.

Cô không muốn chết, vậy cô chỉ còn cách bắt đối thủ phải chết.

Tương Liễu thị hết sức kinh ngạc.

Con ranh này quả là khác thường.

Mụ đã bị ăn đòn choáng váng.

Lại bị Khuynh Thành giết phăng hai phân thân. Lòng mụ sục sôi căm hận.

Bất chấp tất cả! Mụ lao cả chân thân của mụ nhằm vào Khuynh Thành.

Mụ yêu tinh này muốn cả hai bên cùng tan thành tro bụi hay sao?

“Mụ lão yêu, mụ muốn chết, nhưng ta không muốn chết!”

Khuynh Thành nháng người vọt lên, rồi trốn vào trong nhẫn không gian.

Mẹ cha nhà nó!

Con mụ này điên tiết thật rồi.

Mụ dám liều, bắt mình cùng tan xác với mụ!

Nếu không né nhanh thì mình đã đi đời rồi.

“Diệp Khuynh Thành, ngươi dẫn xác ra đây!”

“Mụ lão yêu! Ta sẽ ra, nhưng không phải lúc này.”

Nó cho rằng cô bị loạn óc hay sao?

Đời nào cô lại ra để chết?

“Diệp Khuynh Thành, như thế thì sao xứng là anh hùng hảo hán? Không địch nổi thì trốn, đúng là đồ hèn!”

Nghĩ cho khỏe!

Vì cô vốn chẳng phải anh hùng hảo hán gì.

Không địch nổi thì tất nhiên phải trốn.

Có mà là đồ ngu thì mới ra để mà chết.

“Diệp Khuynh Thành, nhà ngươi cho rằng lẩn trốn thì ta không làm gì nổi ngươi ư?”

Mụ ta đưa tay bóp cổ bà mẹ Ba Đạt rồi nâng lên rõ cao.

“Nếu ngươi vẫn không ra thì ta bóp chết nó!”

Thôi đi!

Lại giờ trò hề!

Đề uy hiếp ta?

“Mụ yêu tình già, đầu nguoi là đầu bã đậu hay sao? Dùng nguoi ấy đề uy hiếp ta ư? Nếu muốn bóp chết thì nguoi bóp chết luôn đi!

Ta và nguoi ấy chẳng họ hàng thân thích gì, sao ta phải ra đề rồi mạo hiểm?”

“Nhưng nó là mẹ đẻ của Ba Đạt!”

Khuyñh Thành bật cười ha hả.

“Mụ cũng biết rồi, nguoi ấy là mẹ của Ba Đạt, chứ đâu phải mẹ ta?”

Khuyñh Thành khinh khinh nói.

Xem ra, mụ yêu tình Cừu Đầu Xà này đã tức giận đến đỉnh điểm rồi.

“Nhưng, nguoi ấy lại là em ruột của nguoi! Ta cứu nguoi ấy thì ta được lợi lộc gì?

Nếu nguoi định bóp chết thì làm luôn đi, đừng lãng phí thì giờ.”

Tương Liễu thị thật sự tức điên nguoi.

Con ranh con này sao mà khó đối phó!

Được!

Không thể dùng con em đề uy hiếp nó ra.

Thế thì ta dùng Ba Đạt. Ta không tin không thể ép nó phải ra!

“Diệp Khuyñh Thành, nguoi cứ chờ rồi sẽ biết!”

Nói rồi mụ lác mình, trong chớp mắt đã biến mất.

Bên ngoài nhẵn không gian, làn sát khí ghê gớm đã tan, Khuyñh Thành nhô đầu ra quan sát.

Nhìn quanh, quả nhiên mụ lão yêu đã đi.

Lúc này cô mới chạy ra khỏi nhẵn không gian.

“Bà không sao chứ?”

Khuyñh Thành đỡ nguoi phụ nữ đứng lên.

“Tôi... tôi không sao.”

“Tôi đoán ngay rằng mụ lão yêu ấy không giết bà đâu, nếu giết thì mụ đã giết rồi chứ không giữ bà lại cho đến hôm nay.”

“Cô thật là thông minh.”

Đôi mắt u buồn của bà ta bỗng sáng lên.

Một lưỡi dao găm đã thọc vào nguoi Khuyñh Thành.

“Nguoi... nguoi dám lén tấn công ta?”

“Xin lỗi, tôi cũng hết cách rồi. Bà chị tôi đã hứa với tôi: nếu tôi giết cô giúp bà ấy, thì bà ấy sẽ để cho mẹ con tôi đoàn tụ. Khuyñh Thành, cô đừng trách tôi. Tôi không thể đứng nhìn con trai tôi bị tổn thương.

Xin lỗi! Xin lỗi!”

Ngoài xin lỗi ra, bà ta không biết nói gì khác với Khuyñh Thành.

Bà ta không thể mất Ba Đạt.

Đó là đứa con duy nhất của bà ta.

Là kết tinh của tình yêu giữa bà ta và một người đàn ông.

Một cơn gió mạnh ghé ghé tạt đến, khiến mặt Khuynh Thành đau rát.

Tương Liễu thị đã phá được trận pháp của Khuynh Thành, mụ tóm cổ Ba Đạt lôi đến trước mặt hai người.

Nhìn thấy Khuynh Thành đã bị thương, mụ khoát trái mím cười rất đắc ý.

Ba Đạt thấy tình hình như vậy vội chạy lại đỡ Khuynh Thành.

“Khuynh Thành, Khuynh Thành, cô sao thế?”

Đôi mắt anh ta bỗng đỏ ngầu.

Phần nộ nhìn hai người đàn bà đứng trước mặt.

“Cô Tiết...”

Đôi mắt Ba Đạt vẫn lên những tia máu.

Mặt anh vẫn méo mó, nhìn hai người đàn bà.

Tương Liễu thị lạnh lùng nhìn người phụ nữ này, khuôn mặt mụ rất tươi cười.

“Giết nó đi, giết nó rồi, cô sẽ được tự do.”

Người đàn bà tay run run cầm con dao găm, bước từng bước về phía Khuynh Thành.

Ba Đạt giận dữ nhìn người phụ nữ.

“Người dám bước lên một bước nữa, ta sẽ giết người!”

“Ba Đạt, ta cũng chỉ vì Ba Đạt mà thôi. Cô ta chết, thì chúng ta mới thật sự được tự do.”

Bà ta nước mắt tuôn như mưa.

Bà ta đã chịu đựng đủ rồi, đúng thế, quá đủ.

Những năm tháng sống chẳng bằng chết, bà ta không muốn sống như thế nữa.

Bà chỉ muốn đưa đứa con trai mình đi, đi sống cuộc sống yên ổn.

“Nếu cô ấy chết, thì chúng ta cũng đừng ai sống nữa!”

Ba Đạt tay nắm chặt, lao về phía bà ta nhanh như chớp.

“Ba Đạt, không được giết người ấy! Người ấy là mẹ anh!”

Khuynh Thành định kéo anh ta lại nhưng bất lực, lúc này cô đang rất yếu.

Bí quá, cô đành thuận miệng hô lên.

Nắm quyền của Ba Đạt dừng lại trước mặt người đàn bà ấy.

Chỉ một nháy mắt nữa.

Thì người đàn bà ấy tan thành tro bụi.

“Khuynh Thành, cô nói gì thế?”

Ba Đạt tay nắm chặt căng, người hơi run run.

“Ba Đạt, người ấy là mẹ đẻ của anh!”

Khuynh Thành biết chắc chắn Ba Đạt trong chốc lát không thể tiếp nhận cái sự thật này.

Nhưng đã biết rồi thì anh ta buộc phải tiếp nhận.

“Không! Không có chuyện đó! Bác ơi bác nói với cháu đi, nói rằng đây không phải sự thật.

Chính bác nói rằng cha mẹ cháu đã chết từ lâu kia mà?

Sao người đàn bà này có thể là mẹ cháu được?”

“Ba Đạt, con trai của mẹ! Ta đúng là mẹ của con đây mà!

Bao năm qua mẹ chưa bao giờ xa con cả.

Mẹ vẫn luôn ở ngay bên con.”

Ba Đạt không ngớt lắc đầu, nước mắt tuôn rơi lã chã.

“Đâu có thể như thế này, đâu có thể như thế này... nếu bà là mẹ tôi thì tại sao bà không nhận tôi? Tại sao bà lại không nhận tôi?”

Khuynh Thành phong tỏa huyết đạo của mình.

Sắc mặt cô nhợt nhạt, nhìn Ba Đạt.

“Ba Đạt, tôi biết anh nhất định sẽ khó mà tiếp nhận cái sự thật này. Nhưng sự thật vẫn là sự thật, chúng ta không thể thay đổi nó. Không phải mẹ anh không muốn nhận anh, mà là tại bà ấy bị bà bác “tốt bụng” của anh khống chế. Bà ta dùng tính mệnh của anh để uy hiếp mẹ anh, cho nên, mẹ anh chỉ có thể đứng xa mà nhìn anh và chỉ mong anh được bình an vô sự. Bà bác của anh rất muốn thỏa mãn thứ dục vọng quái dị của mình nên mới nghĩ ra cái ý nghĩ để anh lấy tôi. Chẳng qua là nhằm để cho anh cũng phải nếm trải mùi vị đắng cay của việc bị người ta ruồng bỏ, bị người ta phản bội là thế nào; bởi vì đó là món nợ năm xưa cha anh mắc nợ bà ta!”

Khuynh Thành nói liền một mạch, nói ra tất cả những điều cô đã biết.

Ba Đạt ngạc nhiên nhìn bà bác đứng trước mặt, người đàn bà luôn cưng chiều anh từ bé.

Anh chậm rãi nói dần từng tiếng: “Bác nói xem, Khuynh Thành vừa nói có phải là sự thật không?”

“Đúng thế, cô ta nói đều là sự thật.

Ta cũng không phải là bác của người.

Người nên gọi ta là ... dì hai, mới đúng!”

“Dì hai... dì hai...”

Ba Đạt cười vang, tiếng cười khô không khóc.

Xưa nay anh vẫn cho rằng dù tất cả mọi người đều chế nhạo anh.

Khinh rẻ anh.

Phản bội anh.

Thì trên đời này vẫn còn một người không phản bội anh.

Người đó chính là bà bác của anh.

Nhưng bây giờ.

Mọi người lại cho anh biết: người thật sự phản bội anh, bỏ rơi anh, lại chính là bà bác mà anh rất mến yêu, rất tôn kính!

“Bác ơi, những điều bác vừa nói, đều không phải là sự thật. Đúng vậy không?”

Ba Đạt nhìn bà ta bằng ánh mắt nài nỉ.

Ánh mắt anh đầy hy vọng.

Người đàn bà chậm chậm cất bước nặng nề, dường như đôi chân bà ta đang đeo chì.

Đã bao nhiêu năm trôi.

Bà ta chỉ có danh nghĩa là một kẻ hầu hạ, đứng xa xa nhìn con trai mình.

Đã bao lần bà muốn bước đến ôm con trai mình vào lòng, gọi nó một tiếng “con ơi”.

Đã bao lần bà khóc òa lên trong giấc mơ rồi tỉnh dậy.

Chỉ vì muốn được nghe con mình gọi một tiếng “mẹ ơi”.

“Ba Đạt, Ba Đạt, lại đây với mẹ, Ba Đạt...”

Người ấy run rẩy chìa tay về phía Ba Đạt.

Người ấy chỉ mong mình có được tư thế của người mẹ che chở cho đứa con trai.

“Không! Cha mẹ tôi đã mất sớm, họ đã mất từ rất lâu rồi! Bác ơi, chính bác đã nói như thế với cháu. Bác ơi bác, cháu hiểu rồi, cháu đã làm bác tức giận. Xin bác đừng đối xử với Ba Đạt như thế này nữa được không? Từ nay Ba Đạt nhất định sẽ cố gắng luyện công, nhất định sẽ nghe lời bác. Xin bác đừng ruồng bỏ Ba Đạt, được không?”

Dù Ba Đạt kéo áo mẹ ta thế nào.

Dù anh nài nỉ ra sao.

Mẹ ta vẫn nín lặng không nói một câu.

“Ba Đạt, ta là mẹ đẻ của con, đúng là mẹ đẻ của con. Bà ấy... chính bà ấy đã hại chúng ta, khiến mẹ con ta phải ly tán. Ba Đạt! Bây giờ mẹ sẽ đưa con đi, mẹ đưa con đi ngay bây giờ!”

Người đàn bà gơ tay kéo Ba Đạt.

Bà ta quá khát khao được chung sống với con.

Ngần ấy năm trời.

Bà đã khát vọng cái ngày này ngần ấy năm trời!

Ba Đạt đẩy mạnh bà ta ra.

“Không, chuyện này không đúng, không phải thế!”

Người phụ nữ dường như không tin ở mắt mình nữa.

Bà đã mệt mỏi ngần ấy năm.

Bà đã nhẫn nhịn, im hơi lặng tiếng ngần ấy năm.

Để đổi lấy sự lạnh nhạt và thù địch của đứa con như thế này ư?

Còn Trương Liễu thị thì nhìn họ như thể đang xem một màn kịch.

Diệp Khuynh Thành thì không nén nổi nữa.

“Mụ lão yêu, người thật là vô liêm sỉ!”

“Khuynh Thành, đưa thuốc giải độc đây, nếu không...”

“Có giỏi thì giết ta đi!”

Khuynh Thành hất đầu lên, nhắm mắt.

Có là con cóc thì mới đưa thuốc giải độc cho mụ.

Nếu đưa nó cho mụ thì cô chết là cái chắc.

“Muốn thuốc giải độc thì không, muốn mạng ta thì có ngay!”

Hai phần thân của Trương Liễu thị đã bị con ranh này hủy diệt.

Mụ đang rất uất ức.

Bây giờ nó lại dồn ép mụ.

Đúng là con ranh này muốn chết.

“Được! Thế thì bây giờ ta giết ngươi!”

Thân hình mụ nháng lên rồi lao vào Khuynh Thành.

Lần này thì mụ không dám coi thường con ranh này nữa.

Tuy nó chỉ là một người tu chân, nhưng, như một chuyện thần kỳ, nó đã hủy diệt hai phân thân của mụ.

Mụ dốc toàn bộ sức lực vào song nhãn trong tay.

“Bác không được làm thế!”

Ba Đạt ngăn cản nhưng tất cả đã không kịp nữa.

Song nhãn đã đâm vào thân thể Khuynh Thành.

Nhưng, Khuynh Thành lại không hề thấy đau đớn gì.

Khi cô mở mắt ra thì thấy người phụ nữ kia đang chắn trước mặt cô.

“Ngươi...”

Tương Liễu thị không tưởng tượng nổi, nhìn người ấy.

Vừa rồi tốc độ của mụ cực nhanh, nó không thể...

“Thực ra tôi đã sớm phục hồi công lực rồi!”

Hai tay Tương Liễu thị bỗng buông lỏng song nhãn.

“Vậy tại sao cô không trả thù tôi?”

“Chỉ ạ, tôi chỉ muốn trở lại cuộc sống như ngày xưa, sống bình dị, vui vẻ.”

Chỉ ta quay sang phía Khuynh Thành.

“Xin lỗi cô. Đây coi như tôi đền bù cho cô nhát dao lúc nãy của tôi.”

Ánh mắt Ba Đạt đầy kinh ngạc mãi không thôi.

Tuy anh đã rất không muốn thừa nhận người phụ nữ đang đứng trước mặt là mẹ đẻ của mình.

Nhưng khi nhìn thấy song nhãn đâm vào người bà ta.

Tim anh bất chợt vẫn nhói đau.

Nếu nói rằng đó là tình cảm bao năm qua của anh đối với người phụ nữ gọi là “cô Tiết” này, thì nghe cũng có lý.

“Ba Đạt, ta chính là mẹ đẻ của con. Cha con họ Tiết, ông ấy là người phạm trăn, năm xưa đi lạc vào Thực Nhân Cốc, di hai của con đã cứu ông ấy. Khi đó mẹ không biết di hai cũng yêu ông. Khi mẹ biết, thì tất cả đã muộn. Ba Đạt, con đừng hận di hai. Chẳng qua là vì di hai quá yêu cha con mà thôi.”

Đôi tay bà ta run run chìa ra.

Và nhìn Ba Đạt.

“Con ơi, để mẹ ngắm con thêm nữa.”

Ba Đạt bước về phía bà ta như một bản năng.

Khi tay anh vừa chạm vào người bà mẹ.

Thì mọi tình cảm trong khoảnh khắc bỗng bùng nổ.

“Mẹ ơi! Mẹ ơi! Mẹ ơi!”

“Ba Đạt...”

“Mẹ ơi, mẹ biết không, con luôn rất mong, rất rất mong có được tình thương yêu của cha mẹ như những đứa trẻ khác. Mỗi khi bị người ta chế nhạo là đứa con hoang, thì tim con như đang rỉ máu. Vì không có cha mẹ nên con mới bị thiên hạ coi thường. Vì không có cha mẹ nên con mới bị hà hiếp. Mẹ ơi, nay con đã có mẹ rồi. Con có thể nói to cho mọi người biết con đã có mẹ! Con không phải đứa trẻ bị bỏ rơi. Con có mẹ. Và, người mẹ cũng rất yêu rất yêu con. Mẹ ơi, Ba Đạt sẽ đưa mẹ đi khỏi đây, từ nay Ba Đạt sẽ hiếu thảo với mẹ. Mẹ... mẹ không được bỏ Ba Đạt... mẹ ơi...”

Đôi môi của người phụ nữ run run mấp máy, nhưng vẫn không thể nói nổi một câu.

Chỉ có hai hàng lệ không ngớt tuôn chảy rơi xuống.

Cuối cùng, nước mắt cũng thôi không chảy nữa.

Bà im lặng ngả người trong lòng Ba Đạt.

Khóe miệng nở nụ cười tràn trề hạnh phúc.

“Tại người, người đã hại mẹ ta phải chết!”

Ba Đạt như hóa điên, chồm dậy chạy bổ vào Trương Liễu thị.

Trương Liễu thị cũng không né tránh, mụ chỉ đẩy thật mạnh Ba Đạt ra.

Và lạnh lùng nhìn anh ta.

“Ta phải giết nó đã, rồi sẽ xử lý người!”

Dứt lời.

Mụ tập trung nội lực vào nắm quyền, nhắm vào Khuynh Thành.

“Không được!”

Đứng khoanh khắc ấy.

Một đạo hồng ảnh lóe sáng.

Khi nắm quyền của Trương Liễu thị sắp giáng vào người Khuynh Thành.

Thì một sức mạnh to lớn từ khắp bốn phương tám hướng cuộn cuộn ập đến.

“Nhà người dám hại cô ấy ư?”

Bóng đỏ ấy đi đến đâu, thì nơi đó cát cuộn đá bay.

Đôi cánh khổng lồ của Hồng Loan quạt dữ dội vào Trương Liễu thị.

Quạt mụ bay tít ra xa vài chục thước.

“Bác ơi!”

Ba Đạt kêu lên và chạy về phía Trương Liễu thị.

Chỉ thấy nơi yết hầu có vị tanh tanh ngòn ngọt.

Một luồng khí nóng trào mạnh lên.

Ôi!

“Bác ơi...”

Ba Đạt đã chạy đến bên Trương Liễu thị.

Rồi nhanh chóng đỡ mụ lên.

Trương Liễu thị gạt mạnh anh ta.

“Cút đi!”

Mụ đã quá điên tiết, hai phân thân bị Khuynh Thành tiêu diệt là một nhẽ.

Bây giờ mụ lại bị ăn đòn đau đớn.

Nếu không giết Khuynh Thành.

Thì mụ không thể nuốt nổi mối hận này.

Huyết Sâm đỡ Khuynh Thành. Hồng Loan thì nhìn cô bằng ánh mắt khinh khinh.

“Đồ vô tích sự! Chỉ một con rắn bé tẹo cũng không đánh nổi!”

Tức thật!

Nếu Khuynh Thành không sợ ý rồi bị bà mẹ Ba Đạt ám toán.

Thì cô chưa chắc đã thua!

Hồng Loan nhẹ nhàng đưa bàn tay xinh xinh của nó áp vào vết thương của Khuynh Thành.

Cô cảm thấy có một luồng khí lưu âm áp đang truyền khắp tứ chi và thân thể.

Toàn thân cô như đang được ngâm giữa dòng suối nước nóng.

Chỉ sau chốc lát.

Hồng Loan nhấc bàn tay ra khỏi vết thương của Khuynh Thành.

Đâu có còn thương tích gì nữa.

Ngay vết sẹo cũng không có.

“Con chim phải gió, người cũng thật có bản lĩnh đấy! Ta yêu người lắm lắm!”

Khuynh Thành ôm Hồng Loan vào lòng.

Đôi môi cô áp vào khắp khuôn mặt trắng hồng của chú bé, hôn chùn chụt.

Hồng Loan giãy nảy người vùng ra.

Nó là thần thú kia mà!

Sao cô gái này có thể...

Trời ơi!

Nếu chuyện này lan truyền thì nó còn mặt mũi nào nữa?

“Bỏ tôi ra, mau bỏ tôi ra!”

Hồng Loan bực bội đưa bàn tay thon nhỏ lên chùi má thật lực.

“Cô gái này sao hiếu sắc thế?

Ngay một con chim cũng không tha...”

Khuynh Thành tức quá suýt nghẹn thở, cô cố nén nhịn cho qua.

Đúng là một con chim phải gió chết tiệt.

“Ta mà lại hiếu sắc ư? Ta rất mừng, rất cảm động vì người, cho nên mới hôn mấy cái! Huống chi, người chỉ là đứa bé tí tẹo!”

“Đàn bà thực là rắc rối. Nếu không vì vương gia thì tôi chẳng thiết gì để tâm đến cô! Thế đấy! Danh thơm của cả đời Hồng Loan này đã bị cô tiêu hủy rồi! Chuyện này lan truyền ra ngoài thì tôi còn dám ngẩng mặt nhìn ai nữa?”

Ông trời ơi!

Ông hãy giết nó đi!

Hãy giáng sấm sét cho nó chết đi!

Con chim này đúng là quái thai.

Tại sao đầu óc nó không hề trong sáng như hình hài của nó?

“Ta không thèm chấp nhà ngươi. Ta phải giết con Cừu Đầu Xà này đã.”

“Cứ để tôi!”

Nói rồi Hồng Loan thoát biến mất. Trương Liễu thị vừa mới đứng dậy, mụ chỉ cảm thấy trước mắt loáng một cái, toàn thân đã tê dại.

Mụ đứng đờ ra đó chưa kịp phản ứng gì.

Thì Hồng Loan đã xuyên qua thân thể mụ rồi đứng ngay sau lưng mụ.

“Há cái mồm của ngươi ra!”

Cũng không đợi nó phản ứng.

Hồng Loan đã rút được cái mật rắn trong người con quái xà Trương Liễu thị, rồi vỗ một phát vào lưng Diệp Khuynh Thành.

Nó ném cái mật rắn vào mồm cô.

Tất cả diễn ra quá nhanh.

Nhanh đến nỗi không ai kịp nhìn rõ vừa rồi Hồng Loan đã thao tác như thế nào mà làm được.

Mắt Trương Liễu thị đầy kinh ngạc.

Mụ tuyệt đối không dám tin.

Mình chưa kịp xuất chiêu thì đã bị kẻ kia lấy mất túi mật.

“Bác ơi...”

Ba Đạt căng thẳng nhìn mụ, đôi mắt anh rớm lệ.

“Bác ơi, bác sao rồi? Bác đừng làm cho Ba Đạt sợ! Bác ơi...”

Trương Liễu thị nhìn vào cái lỗ thủng to tướng trên thân thể mình, mụ biết mình sắp toi đời đến nơi.

Mụ chìa bàn tay run run, nhìn Ba Đạt.

“Ba Đạt, cháu sẽ không hận bác chứ?”

“Hận? Cháu cũng muốn hận, nhưng bác là người thân duy nhất của cháu trên đời này, vì thế cháu không biết nên hận ra sao đây.

Từ nhỏ cháu không được ai thương, không được ai yêu; bác đã cho cháu tình thương yêu, đã cho cháu niềm hy vọng để tiếp tục sống.”

Khuôn mặt của Trương Liễu thị trắng bệch không có một tia máu.

Toàn thân mụ bắt đầu từ từ biến hóa.

“Ba Đạt, đúng thế, tất cả là do ta tạo ra. Ta đã sắp đặt mọi chuyện, ta đã giết cha cháu, ta đã giam cầm mẹ cháu, ta đã bắt hai mẹ con cháu không được nhận nhau, ta đã công bố nguồn gốc lai lịch của cháu với thiên hạ. Tất cả là do ta...”

“Bác ạ, cháu không bận tâm, cháu chỉ mong bác sẽ ổn mọi bề, nhà ta sẽ gạt bỏ thù hận, sống cho thật tốt. Được không?”

Thân hình Trương Liễu thị tiếp tục biến hóa không ngừng.

Chân của mụ biến thành mình rắn.

Mụ không còn thời gian nữa.

“Ba Đạt, ta... xin lỗi...”

Mụ định cố nắm lấy tay Ba Đạt.

Nhưng hình hài mụ vẫn biến hóa, không thể khác.

Cuối cùng mụ đã trở lại nguyên hình.

Một con yêu xà chín đầu, đang cố nhìn Ba Đạt.

Nhìn con người đang đứng trước mặt, mụ dường như nhìn thấy người đàn ông năm xưa...

Khuyên Thành nhìn bộ dạng Ba Đạt, cô bước lại nắm lấy vai anh ta.

“Xin lỗi Ba Đạt.”

“Mẹ tôi đã chết, bác tôi cũng đã chết. Tôi không còn ai là người thân nữa.”

Anh ta như một cái máy, bước đến ôm chặt người phụ nữ vào lòng.

Miệng anh ta khe khẽ gọi: “Mẹ ơi, chúng ta về nhà thôi!”

“Chờ đã!”

Hồng Loan nhìn anh ta.

“Bà ấy chưa chết đâu. Sao phải khóc dữ thế?”

Ánh mắt u buồn của Ba Đạt sáng lên những tia kỳ lạ.

“Người có cách cứu mẹ ta, phải không?”

Hồng Loan ngán ngẩm nhìn anh ta.

“Thôi được! Ta sẽ không ngại gì, ta cứu bà ấy một lần vậy.”

Nó chìa tay về phía Khuyên Thành, nhìn cô.

“Sao người lại nhìn ta? Ta không có cái bản lĩnh ấy đâu!”

“Cô không có, lẽ nào vương gia cũng không có à?”

“Người nói là kim đan?”

Khuyên Thành lập tức lấy kim đan ra đưa vào tay Hồng Loan.

“Chỉ cần cứu được người, thì kể cả cho bà ấy uống cả lọ tôi cũng không ý kiến gì.”

Chính Khuyên Thành cũng chẳng rõ tâm trạng mình đã xao động từ lúc nào nữa.

Lúc trước cô đâu có thể này.

“Chỉ một viên là được việc.”

Hồng Loan bình thần nhìn cô, rồi lấy ra một viên kim đan nhét vào miệng người phụ nữ.

Rồi áp bàn tay lên ngực bà ta.

Chỉ lát sau.

Thật kỳ diệu, bà ta đã mở to mắt.

Như chẳng có chuyện gì xảy ra.

“Con chim phải gió nhà người thật tài tình!”

Khuyên Thành xúc động đến nỗi lại định hôn nó.

Hồng Loan phát hoảng như gặp ma quỷ, vội vỗ cánh bay vút lên không trung.

“Con chim phải gió chớ chạy, chớ chạy!”

Khuyên Thành cũng lập tức ngự kiếm phi hành, đuổi theo nó.

Huyết Sâm cũng theo sát phía sau.

“Ê, con chim phải gió đừng chạy, đừng chạy nữa!”

“Không chạy? Để cô lợi dụng sàm sỡ tôi à? Cô là đồ hiếu sắc...”

Chạy một thôi một hồi.

Hồng Loan mới dừng lại.

Sắc mặt nó rất nghiêm nghị, nói với Khuyên Thành: “Cô nhóc ạ, lần sau còn nói năng bất kính với tôi như thế, tôi sẽ...”

“Ngươi như thế nào?”

Khuyên Thành vênh mặt lên.

“Ta là phu nhân của vương gia của ngươi, con chim phải gió, nếu ngươi biết điều thì hãy tỏ ra ngoan ngoãn!”

...

“Vô liêm sỉ! Cô dám cật thế bắt nạt trẻ con!”

Kỳ lạ thật!

Vừa nãy nó tinh tướng là thế, bây giờ đã lại thừa nhận mình là đứa trẻ con!

“Im ngay! Ngươi đừng tưởng mình có cái hình hài trẻ con mà tùy tiện sử dụng đặc quyền của trẻ con! Ta vô liêm sỉ? Đã vô liêm sỉ bằng ngươi chưa? Rõ ràng ngươi già khù để lại còn giả vờ ngây thơ!”

Huyết Sâm cười khà khà nhìn cả hai.

“Thôi nào, sao cả hai không chấm dứt đi cho?”

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Nữ Khuyên Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 11

Ở Thục Nhân Cốc không lâu, tuy ngày nào cũng trôi đi trong kinh sợ hãi hùng.

Nhưng nay bỗng phải đi, Khuyên Thành lại cảm thấy có phần lưu luyến.

“Huyết Sâm gia gia, cháu... cháu phải đi rồi.”

“Cứ đi đi! Trên đời này có bữa tiệc nào là không?”

Huyết Sâm tỏ ra rất am hiểu.

“Cháu sẽ còn trở lại thăm Huyết Sâm gia gia.”

“Được!”

Khuyên Thành lại nhìn sang Hồng Loan, nói: “Con chim phải gió có thể giúp ta một việc không?”

“Cô đừng nói với tôi như thế, tôi thấy sợ chết khiếp.”

“Ta muốn đi tìm Lam Tố, ngươi dẫn ta đi được chứ?”

Tâm trạng của Khuynh Thành ít lâu nay là thế nào, Hồng Loan hiểu cả.

Nó là một thần thú của thế giới thần tiên.

Chỉ cần vận linh thức quét một lượt, thì toàn bộ Thực Nhân Cốc nhỏ bé này đều nằm trong tầm mắt của nó.

Những chuyện trước kia Khuynh Thành gặp phải.

Nó đều biết rõ như lòng bàn tay.

Cho nên, vào lúc Diệp Khuynh Thành ngần cân treo sợi tóc, nó mới có thể cứu cô thoát khỏi quỷ môn quan như thế.

“Chẳng phải tôi không muốn giúp cô, nhưng quả thực là tôi lực bất tòng tâm”

Mặt Khuynh Thành sa sầm.

Cô lờ mắt dữ dằn nhìn Hồng Loan.

Khiến nó bất giác rung mình. Cái ánh mắt này...

“Ta hỏi ngươi lần nữa, ngươi có giúp hay không?”

Huyết Sâm thấy thế vội vàng bước lên.

“Thần thú Hồng Loan! Khuynh Thành rất nặng tình với Lam công tử, thần thú nên giúp cô ấy một phen đi!”

Hồng Loan vẽ mặt nhăn nhó nhìn Huyết Sâm và Khuynh Thành.

“Không phải tôi không muốn giúp mà là tôi không thể giúp cô ấy.

Nếu tôi dẫn cô ấy đến chỗ vương gia.

Thì vương gia sẽ chém tôi mất thôi.

Tôi còn phải lấy vợ sinh con chứ!

Tôi chưa muốn chết đâu.”

Nên biết rằng, vương gia của nó đã nói ra điều gì thì tuyệt đối không thể khác.

Cái tính cách máu lạnh ấy, những người này đâu có biết!

“Hồng Loan, ta xin ngươi đấy!”

“Xin tôi cũng không ăn thua.

Tuy nhiên, tôi có thể mách cô một chiêu.

Có được việc hay không còn tùy ở cô.”

Sắc mặt Khuynh Thành bỗng tươi như hoa mùa xuân.

“Được, ngươi cứ nói cho biết. Ta nhất định sẽ làm được!”

“Cô hiện nay vẫn là một người tu chân. Cách duy nhất để nâng cao công lực là phải tiến vào Hồng Hoang[1]. Ở trong đó có rất nhiều yêu thú.”

[1] Cõi hỗn mang, nguyên thủy.

Khuynh Thành nguyền nó một cái.

“Ngươi nói thế cũng bằng thừa! Yêu thú à? Yêu thú ở đây vẫn còn ít hay sao?”

“Yêu thú ở đây khác xa với yêu thú trong Hồng Hoang. Yêu thú ở đây vốn là yêu thú thuộc về tiên giới, tuy lâu nay chúng đã bị rơi xuống trần gian. Có điều, không hiểu tại sao, lúc tôi giết con yêu xà chín đầu tôi bị một sức mạnh cực lớn kiềm chế, suýt nữa không thể hạ được nó. Cho nên cô nên vào Hồng Hoang. Tôi nói thật vậy: vương gia là vua trên thần giới, cô muốn tìm ông thì cô phải phi thăng lên tiên giới, sau đó mới có thể phi thăng lên thần giới.”

Khuynh Thành nhìn Hồng Y, hỏi: “Vậy phải mất bao nhiêu thời gian?”

“Điều này... nếu nhanh, thì cũng phải mất vài chục triệu năm; nếu chậm thì... tôi cũng không rõ...”

Chết tiệt!

Khuynh Thành suýt nữa không nhịn nổi, định vịn cổ Hồng Loan rồi quăng đi cho xong!

Vài chục triệu năm!

Vài chục triệu năm thì đúng là quá lâu thì phải?

Hồng Loan dường như hiểu được tâm tư của Khuynh Thành.

Nó an ủi cô: “Cô yên tâm, vương gia hoàn toàn có thể đợi được. Chỉ là vài chục triệu năm chứ mấy?”

...

“Liệu có cách gì khác nhanh hơn không?”

“Đương nhiên là có một cách, nhưng... không thể dùng nó. Vương gia sẽ chém tôi ngay!”

Khuynh Thành cười ranh mãnh nhìn Hồng Loan, nói: “Ngươi sợ vương gia chém, ngươi không sợ ta sàm sỡ ngươi chứ gì?”

Sẽ không đơn giản chỉ là hôn một chap lên mặt ngươi đâu.

Ta sẽ vật hết lông vũ của ngươi, lột trần ngươi ra.

Ta khiến ngươi suốt đời không thể lấy ai làm vợ!”

...

Cô gái này là hạng ngươi đã nói là làm bằng được.

Nó bèn tỏ ra rất đáng yêu, cười khi khi nhìn Khuynh Thành.

“Tôi không muốn chết, cũng chẳng muốn bị tống ngục như thế, được không?”

Khuynh Thành bỗng nở nụ cười tươi rói rói.

“Được! Tất nhiên là được. Chỉ cần ngươi cho ta biết cái cách ấy.”

“Thế thì tôi sẽ bị chết thê thảm.”

“Nếu ngươi không ngán bây giờ bị lột trần truồng ngay, thì ta cũng không ý kiến gì nữa.

Nếu ngươi nói cho ta biết, thì khi nào gặp Lam Tổ ta sẽ nói rằng chính ta đã dọa dẫm bắt ngươi nói ra.”

Hừ!

“Con chim phải gió cứ việc cân nhắc xem, nên đắc tội với ta hay nên đắc tội với vương gia? Ngươi nên biết, vương gia của các ngươi còn phải nghe ta nữa là!”

Đe dọa quá trắng trợn!

“Thôi được! Tôi chấp nhận. Nhưng cô phải bảo đảm để vương gia không trách tội tôi.”

Thấy Hồng Loan đã thỏa hiệp.

Khuynh Thành lập tức thề độc luôn. “Ngươi yên tâm, đã có ta. Lam Tổ sẽ không dám đụng đến ngươi đâu! Nếu anh ấy đánh đập ngươi, ta sẽ tuyệt giao với anh ấy, suốt đời không thèm nhìn mặt nữa!”

Đúng, xem ra hình như cô ta cũng có chút chân thành.

“Được! Thế thì tôi cũng không làm khó nữa, tôi sẽ cho cô biết.

Sau khi cô phi thăng lên tiên giới, tôi có thể đưa cô đi xuyên không gian lên đến thần giới.

Bởi vì tôi e thân thể cô không chịu nổi.

Cho nên tôi mới không dám nói với cô cái tội kiến này.”

“Hậu quả nặng nề nhất sẽ là gì?”

“Điều tệ hại nhất có thể là khi chưa lên đến thần giới thì đã đứt! Nhưng đã có tôi hộ vệ, cô không đến nỗi đứt đâu, có điều... bị thương là không thể tránh khỏi. Đi ngược với lẽ trời thì phải trả giá!”

Khuynh Thành nhâm tính, hiện giờ mình là cao thủ đẳng cấp Kiếm vương.

Chỉ cần đạt được Kiếm vương đại viên mãn, sau đó độ kiếp.

Thì cô có thể phi thăng lên tiên giới.

Chỉ cần cô chuyên cần luyện tập, thì cũng sẽ không mất quá nhiều thời gian.

“Vi Lam Tố, dù gian khổ đến mấy ta cũng không sợ!

Hồng Loan hãy cho ta biết.

Hiện nay vương gia đang gặp rắc rối ra sao?”

“Điều này...”

“Con chim phái gió không tin ta, có phải thế không?”

“Ồ! Sao số tôi đen đui thế này? Dù sao tôi cũng là một thần thú, mà lại bị một người tu chân ở chốn phàm trần uy hiếp. Được! Tôi nói thật với cô, vương gia hiện đang gặp rắc rối lớn, toàn bộ người ở hoàng thành đã bị vây khốn; nếu không phải tại vương gia...”

Nói đến đây, Hồng Loan bỗng nhận ra mình đã nói quá nhiều, nó bèn ngậm miệng rõ chặt.

Vương gia hiện giờ chỉ là sự tồn tại của một ý niệm mà thôi. Điều này nó tuyệt đối không được nói ra.

“Con chim phái gió người lại định giấu ta à?”

“Không... không phải. Nếu vương gia không lợi hại cực kỳ thì chỉ e ông đã bị đối phương bắt từ lâu.”

Nghe đến đây, Khuynh Thành không kịp nghĩ thêm gì khác.

Cô chỉ thấy lo cho Lam Tố.

Vậy là anh ấy đang đơn độc tác chiến?

Tại sao lần trước gặp, không hề thấy anh ấy nhắc đến một chữ nào?

Và, vẫn tươi cười ung dung nhẹ nhõm như ngày trước.

“Lam Tố, em sẽ không để anh phải đợi quá lâu đâu!”

Khuynh Thành nhìn Huyết Sâm, nói: “Huyết Sâm gia gia, bây giờ Khuynh Thành sẽ đi đến Hồng Hoang, Khuynh Thành muốn thật nhanh chóng nâng cao công lực rồi phi thăng lên tiên giới.”

“Khuynh Thành, ta hiểu. Cô cứ yên tâm đi đi! Có điều, sau này lên đến tiên giới rồi gặp Tiên đế, cô giúp ta chuyển một thứ cho Ngài, được chứ?”

“Huyết Sâm gia gia, là thứ gì vậy?”

Huyết Sâm giờ bọc lấy ra một củ nhân sâm trông giống hệt hình hài đứa trẻ con, đưa cho Khuynh Thành.

“Cô đưa cái này cho Ngài.”

“Nhân sâm à? Huyết Sâm gia gia nghi ngờ Tiên đế thọ không đủ lâu, muốn tẩm bổ cho ông ấy hay sao?”

“Khuynh Thành cứ đưa cho Ngài là được.”

Huyết Sâm cũng không muốn giải thích thêm nữa.

Khuynh Thành cảm vậy. Dù sao cũng chỉ là đưa một thứ này, có gì đâu!

Rồi Khuynh Thành cáo biệt Huyết Sâm.

Cô đem theo Hồng Loan ra khỏi Thực Nhân Cốc.

Bay nhanh về phía Hồng Hoang.

Vì khí trường của Hồng Loan quá mạnh nên nó không thể vào Hồng Hoang.

Nó có mặt thì chẳng yêu thú nào dám lò dò ra gây phiền hà cho Khuynh Thành.

Cho nên Hồng Loan lại bay về thần giới.

Một mình Hồng Loan lại bay về thần giới.

Một mình Khuynh Thành cô đơn tiến vào Hồng Hoang không biên giới.

Một cuộc giao đấu tàn sát kinh hồn động phách sắp sửa diễn ra.

Cùng với nó, vận mệnh của Diệp Khuynh Thành cũng thay đổi.

Nhưng trước khi vào Hồng Hoang.

Cô phải trở lại quân doanh nơi biên ải đã.

Hồng Y đã cai quản quân doanh rất tốt.

Có điều, hoàng đế vương triều Đại Cương đã mấy lần ban lệnh triệu Diệp Chấn Thiên về gặp Người.

Diệp Chấn Thiên thì đang toàn tâm toàn ý chuẩn bị độ kiếp.

Cho nên Hồng Y cũng không dám làm phiền ông, đành nói là tướng quân đang ốm, chưa thể về kinh đô ngay được.

“Vú em! Vú em Hồng Y!”

Nghe thấy giọng nói của Khuynh Thành, Hồng Y rất xúc động chạy ra, kinh ngạc nhìn mỹ nhân đang đứng trước mặt.

“Khuynh Thành ư? Có phải Khuynh Thành thật không đấy?”

Nếu không vì cô gái này vẫn có vài nét hao hao bà mẹ, thì Hồng Y thật sự không dám nghĩ người đẹp này là Khuynh Thành.

“Vâng! Đương nhiên là cháu! Sao? Có phải tại cháu xinh đẹp đến nỗi không nhận ra nữa không?”

“Trời ạ! Khuynh Thành, nếu mẹ cháu ở dưới suối vàng biết được, chẳng rõ bà sẽ mừng đến đâu!”

“Đúng thế, mẹ cháu vẫn mong mình sinh được cô con gái thật xinh đẹp, nào ngờ lại sinh ra đứa bé xấu như ma là cháu.”

“Khuynh Thành...”

“Cô ơi, gần đây quân doanh vẫn ổn cả mọi bề chứ?”

Khuynh Thành vừa nói vừa bước về phía đại doanh.

“Vẫn ổn cả. Có điều, trong cung vài lần cử người đến đưa tin, tôi không biết nên ứng phó ra sao.”

Khi xưa phủ Thái úy xảy ra chuyện quá lớn, mà cũng không thấy họ tuyên phụ thân Khuynh Thành vào cung.

Chỉ cử người đến thăm và an ủi.

“Cha cháu đang gấp rút độ kiếp, cho nên không thể để bị phân tâm.”

Khuynh Thành nhìn Hồng Y, nói: “Thế này vậy, cháu sẽ vào cung.”

Hồng Y lo lắng nhìn Khuynh Thành.

“Khuynh Thành...”

“Cô cứ yên tâm, cháu sẽ biết ứng xử thỏa đáng.”

Nghĩ ngợi một lát, Khuynh Thành lại nói: “Cô Hồng Y, ngày mai cháu chưa đi thăm cha cháu và mọi người vội, cháu sẽ đi luôn vào cung.

Kéo mọi người hồi hán này khác, thì cha cháu sẽ lo lắng.

Những ngày vào cung, cháu sẽ sai bỏ câu đưa thư.

Nếu không có chuyện gì bất ngờ, thì sau đó cháu sẽ đi thẳng đến Hồng Hoang.”

Thời gian thì rất gấp.

Khuynh Thành không muốn lãng phí một khắc nào.

“Hồng Hoang...”

Sắc mặt Hồng Y bỗng tái nhợt.

“Khuynh Thành có biết Hồng Hoang là nơi nào không? Đó là nơi đáng sợ nhất trên tinh cầu Lam Tử Tinh này.”

Trong con mắt của người phạm trần.

Hồng Hoang trên Lam Tử Tinh còn kinh khủng hơn Thực Nhân Cốc rất nhiều.

Ở đó có vô vàn yêu ma.

Vào đó, sẽ là thập tử nhất sinh.

Tuy nhiên hàng năm vẫn có rất nhiều người tu chân không sợ gì nguy hiểm đến tính mạng, tiến vào Hồng Hoang chiến đấu.

Nhưng người ta vẫn đồn rằng rất ít người sống sót để mà trở ra.

“Vú em Hồng Y cứ yên tâm, công lực của cháu hiện nay thừa sức để đối phó với bọn yêu thú.”

Khuynh Thành trở về lần này.

Hồng Y cũng cảm thấy như thế.

Khí trường của người Khuynh Thành đã mạnh hơn nhiều.

Tiếng bước chân cũng êm ru khó mà nghe thấy.

Ngay đi trên nền cát, cũng hầu như không để lại vết chân.

“Khuynh Thành hiện nay đã đạt tới đẳng cấp nào rồi?”

“Đại loại là Kiếm vương cao cấp.”

!!!

Hồng Y đầy ngạc nhiên dường như không thể tin nổi!

Cô còn nhớ lúc Khuynh Thành ra đi, mới chỉ là Kiếm vương cao cấp hậu kỳ.

Sao mới đi có hơn một tháng trời.

Vô công đã tiến nhanh đột biến, trở thành Kiếm vương cao cấp rồi?

“Khuynh Thành, cô biết cháu luôn dốc lòng vì họ Diệp, nhưng cháu rất không nên tự đánh giá quá mức kéo mà...”

Chết thật!

Cô ấy không tin Khuynh Thành là Kiếm vương cao cấp.

“Cô ạ, cháu không nói dối cô đâu, đúng là thế đấy!”

Khuynh Thành bèn kể lại cho Hồng Y nghe mọi cảnh ngộ cô đã trải qua ở Thực Nhân Cốc.

Lúc này Hồng Y mới ngờ ngàng và hiểu rõ.

Thảo nào công lực của Khuynh Thành tăng tiến nhanh như vậy.

“Đã thế thì cô cũng không ngăn cháu nữa.

Có điều, cháu rất nên thận trọng mọi bề.

Trên tinh cầu Lam Từ Tinh này, không có nhiều cao thủ đẳng cấp Kiếm vương.

Cho nên lần này vào cung, họ cũng không thể gây khó dễ cho cháu.

Vú em này cũng thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều.”

“Cô cũng nên nỗ lực luyện công, cô ạ!”

Cũng chẳng rõ tại vì vấn đề năng khiếu hay vì nguyên nhân gì khác.

Võ công của Hồng Y hầu như tiến bộ rất rất chậm.

Cho đến nay cô mới chỉ là Kiếm sĩ cao cấp mà thôi.

Nếu Hồng Y không thể tu luyện thành thượng tiên thì có nghĩa là cô cũng chỉ như một người bình thường.

Sinh lão bệnh tử.

Ở trong vòng lục đạo luân hồi[2].

[2] Danh từ Phật học. Lục đạo: sáu nẻo đường Thiên đạo, A tu la đạo, Nhân đạo, Súc sinh đạo, Ngạ quỷ (quỷ đói) đạo, Địa ngục đạo; Luân hồi: chúng sinh luân quần mãi trong đó không bao giờ được giải thoát.

Khuynh Thành không có nhiều người thân thích.

Cô đã chứng kiến từng người lần lượt phải chết.

Vì cô yếu đuối nhu nhược.

Cô không cứu nổi họ.

Vì năng lực của họ không đủ mạnh.

Họ không tự bảo vệ nổi mình.

Cho nên.

Khuynh Thành sẽ quyết không để cho bị kịch tái diễn.

“Cô Hồng Y, cô ăn cái này đi.”

“Đây là...”

“Là Kim Đan mà Lam Tổ cho cháu, nó có tác dụng cải tử hoàn sinh. Người bình thường ăn vào công lực sẽ tăng nhanh gấp bội.”

Khuynh Thành mở lọ dốc ra hai viên kim đan đưa cho Hồng Y, và dặn dò: “Cô nuốt một viên, còn viên kia cô đem theo người đề phòng khi cần dùng đến.”

“Khuynh Thành, thứ này quý lắm, cháu cứ giữ lại cho mình. Hồng Hoang có rất nhiều yêu ma, kim đan này sẽ rất quan trọng đối với cháu.”

Đâu phải Khuynh Thành không biết kim đan quan trọng ra sao đối với mình.

Khi cần thiết, nó có thể cứu mạng kia mà!

Nhưng, cô nghĩ.

Tính mạng của Hồng Y cũng quan trọng như tính mạng cô.

“Cô ạ, chắc cô cũng không muốn cháu đi mà vẫn không yên tâm, đúng không?”

Hồng Y do dự một lúc, cuối cùng cũng chìa tay ra nhận kim đan.

“Khuyhnh Thành yên tâm, cô sẽ tự chẵn sóc chu đáo. Cháu cứ yên tâm mà đi! Cô rất muốn được nhìn thấy cháu và Lam công tử gần bó với nhau. Vì hạnh phúc của cháu, cô cũng sẽ nỗ lực luyện công.”

Hồng Y không muốn làm vương chân Khuyhnh Thành.

Sau khi sắp đặt mọi thứ ổn cả rồi.

Khuyhnh Thành ngự kiếm phi hành về hướng hoàng cung vương triều Đại Cương.

Là bề tôi thì phải tuân theo quy củ và lễ nghi của bề tôi. Tuy Khuyhnh Thành rất không muốn quỳ trước hoàng đế của cái vương triều nhí nhỏ này.

Nhưng vì cô là người nhà họ Diệp.

Nên cô vẫn cứ làm đầy đủ.

Hoàng cung của vương triều Đại Cương thực uy nghiêm, tráng lệ.

Tất cả mọi nơi mọi chốn đều tỏ rõ sự giàu có của vương triều.

Trong tâm cung, xà ngang xà dọc trên mái đều làm bằng gỗ đàn hương.

Tường pha lê, gấn ngọc bích làm đèn.

Ngọc trai xâu lại làm rèm.

Chân cột kê trên vàng khối.

Trong điện, trên nóc treo một quả cầu Minh Nguyệt khổng lồ thả xuống, rực rỡ lung linh, chẳng khác gì một vàng trắng sáng.

Nền điện lát bạch ngọc, khảm thêm vàng và ngọc, lại còn khắc chìm xuống nền để tạo hình sen.

Những đóa hoa sen với năm cuống chụm lại, những cánh sen hồng tươi lung linh như thật.

Ngay nhụy hoa cũng mon morn đáng yêu, dù chân trần bước lên cũng thấy ấm áp.

Tất cả đều dùng ngọc quý Lam Điền gọt giữa chạm khắc mà nên, có cảm giác mỗi bước đi đều nở ra hoa sẽ ngọc, sự xa hoa hoàn toàn có thể sánh với hình ảnh “Phan Ngọc Nhi bộ bộ kim liên[3]” năm xưa.

[3] Lam Điền: thuộc Tần Lĩnh Bắc Lặc, Trung Quốc, xưa nay là mỏ đá quý. Phan Ngọc Nhi, một ái phi của Tùy thiếu đế, được coi là người đẹp “hễ bước đi thì hoa sen nở dưới chân”.

Nghệ thuật tinh xảo đỉnh cao tuyệt mỹ.

Khuyhnh Thành lần đầu tiên được nhìn thấy.

“Con gái của Diệp Chấn Thiên là Diệp Khuyhnh Thành tham kiến hoàng thượng!”

“Diệp Chấn Thiên làm bộ làm tịch gồm nhi!

Trẫm đã vài lần tuyên chiếu mà vẫn dám không vào cung gặp thánh thượng.”

Một giọng nam, hơi có nét bức tức.

Lạnh lạnh. Không chút nồng ấm.

Nếu Khuyhnh Thành chưa từng trải sự đời.

Thì chắc cô phải cực kỳ ngạc nhiên.

Khuyhnh Thành lên nhìn hoàng đế đang ngồi trên ngai vàng.

Tuổi mới ngoài hai mươi.

Người ấy mặc hoàng bào thêu kim tuyến, thêu hình con rồng sinh động như thật.

Hai nét lông mày chạy dài chạm tóc mai.

Sắc mặt lạnh lạnh thân nhiên.

Cũng có thể gọi là một trang nam nhi khôi ngô hơn người.

Nhưng so với Lam Tổ thì vẫn còn thua không ít.

“Bẩm hoàng thượng, nhà họ Diệp kể từ ngày kiến quốc đến nay luôn một lòng trung thành với hoàng tộc, không hề có bụng khác. Đúng là cha tiểu nữ Diệp Chấn Thiên đang ốm đau nên mới không về yết kiến hoàng thượng, mong Người xá tội.”

Hoàng thượng không ngờ một cô gái trẻ lại có thể nói năng sắc sảo như thế.

Cô ta không hề có chút căng thẳng hay sợ sệt.

Trái lại, rất điềm tĩnh.

Tuy nhiên, là người nhà họ Diệp dù là con gái, tỏ ra như thế thì cũng không có gì lạ.

“Thì ra Diệp tướng quân bị ốm thật ư?”

“Chuyện xảy ra với phủ Thái úy, chắc hoàng thượng đã biết cả rồi? Cha tiểu nữ phải chịu đau thương nặng nề, quá lo buồn, lại thêm mắc chứng phong hàn cho nên cứ ốm đau mãi.”

“Vậy là... trăm đã nghĩ oan cho Diệp tướng quân rồi?”

Hoàng thượng nhìn Diệp Khuynh Thành, hình như ông cười mà cũng không hẳn là cười.

Rất khó đoán thực ra câu nói của ông là ý gì.

Nhưng Khuynh Thành cũng không phải tay vừa.

“Vua muốn bề tôi chết, bề tôi không thể không chết, chứ đâu có chuyện nhà vua nghĩ oan cho ai.”

Câu nói rất đàng hoàng thẳng thắn và cũng có phần ám ức nữa.

Ý chừng nói rằng, dù sao ông cũng là to nhất.

Muốn nói xuôi ngược kiểu gì cũng được.

Chỉ đừng nói là oan hay không oan.

Nếu ông bảo chúng tôi chết.

Chúng tôi cũng phải chết ngay tức khắc.

Tuy nhiên, câu nói này cũng thể hiện rõ thái độ của mình với nhà vua.

Tức là nhà họ Diệp vẫn rất trung thành tận tụy.

Họ vẫn rất sợ hoàng thượng.

“Nhưng tại sao trăm nghe nói Diệp tướng quân không hề có mặt ở quân doanh. Chức trách tướng quân lại do một người vú em của nhà họ Diệp đảm đương. Nếu thế thì quân uy của vương triều Đại Cương ở đâu cả rồi?”

Gay thật!

Đôi tai của đức vua giẻ rách này cũng thính ra trò!

Tuy nhiên vị hoàng đế này xưa nay chỉ ngồi ngôi cao chứ không bận tâm công việc.

Chẳng qua chỉ cầm bút rồi ký đại một chữ rất oách.

Cho nên Khuynh Thành đoán rằng.

Ông ta không thể đích thân đến tận quân doanh nơi biên cương của vương triều Đại Cương.

Vậy thì chỉ có một khả năng.

Đó là có kẻ đã cố ý chơi khăm nhà họ Diệp.

Nhà họ Diệp vốn đã sa sút.

Người của triều đình Đại Cương thì không dại đến mức rắc thêm muối vào vết thương của nhà họ Diệp.

Kẻ ngốc đến mấy cũng không tự chặt những cánh tay trợ lực cho mình.

Thế thì khả năng thực sự chỉ có thể là bọn người của vương triều Hoàng Lịch và vương triều Tấn đã giở thủ đoạn.

Chúng không tìm thấy những người còn sót lại của nhà họ Diệp nên chúng nghĩ ra cái trò bần này.

Nhưng, dù là kẻ nào.

Thì chúng cũng vẫn quá ngây thơ.

Cho rằng làm thế thì có thể tìm ra người nhà họ Diệp, sau đó sẽ giăng lưới vết sạch hay sao?

Khuynh Thành thành bất giác nắm chặt nắm đấm.

“Liệu hồn, chớ để ta tìm ra, kéo mà...”

Cô lạnh lùng nghĩ thầm.

Coi chừng cô sẽ bắt bọn chúng phải học để biết chữ “tử” nên viết như thế nào!

“Bẩm hoàng thượng, cha của tiểu nữ bị nhiễm phong hàn, rồi thân thể suy nhược, tâm trạng lại không vui, cho nên tiểu nữ đánh liều cho ông uống thuốc mê, sau đó để cho hai người anh của tiểu nữ đưa ông ấy đi ra ngoài tỉnh dưỡng cho nhẹ nhõm. Việc quân doanh vốn do tiểu nữ làm thay ông, về sau tiểu nữ lại có chút việc riêng phải giải quyết, bèn ủy thác cho người vú em tạm làm thay. Tiểu nữ cũng biết, làm thế là vi phạm kỷ luật quân đội, nhưng có điểm này khiến tiểu nữ tin tưởng: đó là trong quân doanh không có ai không tin phục người vú em của tiểu nữ”.

Kể từ sau lần giao chiến với thượng tiên.

Trong con mắt của quân sĩ, Khuynh Thành đã là một thượng tiên rồi.

Hồng Y là vú em của cô.

Mọi ngày thái độ của cô đối với Hồng Y ra sao. Thì ai ai cũng biết rõ.

Cho nên họ đều răm rắp nghe lệnh của Hồng Y.

Hoàng thượng chăm chú nhìn Khuynh Thành hồi lâu.

Con cháu nhà họ Diệp, quả là không đơn giản!

“Ngươi ngẩng đầu lên để trẫm nhìn xem thế nào!”

Vì không muốn gây nên những phiền hà không cần thiết, Khuynh Thành đã đeo một tấm sa mỏng che trước mặt.

Lúc này hoàng thượng bảo cô ngẩng đầu lên.

Cô cũng không dễ gì biện hộ, đành ngẩng lên vậy.

Một khuôn mặt trắng trẻo mịn màng như ngọc thấp thoáng ẩn hiện sau tấm sa.

Càng tỏ vẻ đẹp mê hồn.

Chỉ một thoáng nhìn.

Hoàng thượng dường như ngưng ngẩn.

Ông chưa từng thấy một cô gái nào có được nét hấp dẫn đặc biệt như thế này.

Vừa trong sáng hồn nhiên lại vừa kiều mỹ.

Kiều mỹ nhưng vẫn rất cao nhã.

Cao nhã lại xen một chút lạnh lùng.

Dưới nét lạnh lùng lại ẩn chứa một sát khí ghê gớm.

Trên thế gian này lại có một cô gái như thế này ư?

Diệp Khuynh Thành cũng cảm thấy ánh mắt hoàng thượng nhìn mình có điều gì đó không bình thường.

Cô lập tức khề hắng giọng.

“Bẩm hoàng thượng, nếu không còn việc gì khác thì tiểu nữ xin cáo lui.

Ở quân doanh công việc bề bộn, đang chờ tiểu nữ trở về giải quyết.”

“Diệp cô nương vất cả đường xá về đây, có thể ở lại trong cung vài hôm rồi hãy đi. Đây cũng là tấm lòng của trẫm đối với nhà họ Diệp. Diệp thái úy gặp chuyện chẳng lành, trẫm cũng rất đau buồn. Nay Diệp tướng quân lại bị cảm phong hàn, trẫm quả thật rất thương xót. Để thể hiện sự quan tâm yêu mến của trẫm đối với nhà họ Diệp, Diệp cô nương có thể cứ ở lại trong hoàng cung tĩnh dưỡng vài hôm.”

Khuynh Thành bắt gặp thâm cười nhạt.

Con cáo già xảo quyệt.

Lúc này vừa quở trách người ta.

Bây giờ đã đổi giọng được ngay, nhanh thật.

“Ông nội tiểu nữ từng nói với tiểu nữ, là một quân nhân thì phải giữ được phong cách của quân nhân, cho nên, Khuynh Thành xin phép, không thể nán lại trong cung để hưởng lạc một mình. Các anh em ở quân doanh ngoài biên ải đang chịu đựng bao gian khổ, tiểu nữ là tướng quân thì nên nêu gương cho họ.

Xin hoàng thượng chuẩn y cho! Không làm hỏng hình ảnh trong sáng của Khuynh Thành trong tâm trí quân sĩ.”

Khuynh Thành nói những lời này có phần mệt nhọc tởn sức.

Bởi lẽ cô không phải cổ nhân, cô không thạo lựa chọn từ ngữ hoa mỹ.

Những năm tháng làm lính đánh thuê.

Cũng không có ai dạy cô lời ăn tiếng nói phải như thế nào.

Cô chỉ học các bản lĩnh để giết chóc.

Tuy nói năng không khéo lắm.

Nhưng không có nghĩa là những điều vừa nói không có logic.

Chắc chắn ông ta sẽ không tiện tiếp tục nài ép cô ở lại.

“Ha ha... Diệp cô nương quả là hào kiệt trong giới nữ lưu, không hổ danh là con cháu nhà họ Diệp, một cô gái lại có bản sắc của nam nhi! Trẫm rất ưng những cô gái như người.”

Cái câu này nghe sao mà quái dị.

Lẽ nào gã này có ý đồ với cô thật?

Vừa nãy cô đã khéo nói để từ chối rồi.

Gã không thể không hiểu rõ ý cô.

“Hoàng...”

“Diệp cô nương, trẫm sẽ đồng hành với cô đi ra biên ải một chuyến.”

Chết dờ!

“Hoàng thượng, Khuynh Thành chợt nhớ ra mình còn có việc phải đi Hồng Hoang, tiểu nữ đã hứa với quân sĩ: sau khi yết kiến nhà vua, tiểu nữ sẽ đi Hồng Hoang giết mấy con yêu thú để luyện vài thứ binh khí thượng hạng.”

Cô không tin gã này lại có thể đi theo cô đến Hồng Hoang.

Hoàng đế hơi ngớ ra ngạc nhiên.

Hồng Hoang?

Cô gái này mới chỉ là Kiểm sự cao cấp.

Dám đi Hồng Hoang? Áo tướng!

Hay là cô ta giấu nhem thực lực của mình?

Ông ta hồ hững nhìn Diệp Khuynh Thành.

Không ai có thể đoán ra ông ta đang nghĩ gì.

“Thế thì... thế thì trăm không thể đi với cô được!

Trăm chỉ muốn đến quân doanh để động viên sĩ khí.

Xem ra nguyện vọng này không thể thực hiện được mất rồi.”

Nhìn sắc mặt quái dị của gã.

Khuynh Thành không thể không cười thầm.

“Tiểu nữ nhất định sẽ truyền đạt với quân sĩ tấm lòng quan tâm yêu mến của hoàng thượng. Chắc chắn họ sẽ vô cùng cảm động.”

Cô cố nhịn để không bật cười.

“Đành như thế vậy. Nhưng trăm cũng rất muốn đến Hồng Hoang để cảm nhận phong thái của Diệp tướng quân! Các cuộc giao tranh giữa mỹ nhân và yêu thú chắc chắn sẽ là kinh hồn động phách.”

Ông ta rời ngai vàng bước xuống.

Đưa tay đỡ Khuynh Thành đứng dậy.

Rồi áp miệng vào bên tai cô “hà” một luồng hơi ấm.

Ông ta gần như cắm vào tai Khuynh Thành, nói giọng có phần tình tứ: “Chẳng biết sẽ có cơ hội làm anh hùng cứu mỹ nhân không đây?”

“Chắc chắn là không có cơ hội cho dù có thì hoàng thượng cũng không thể nhận ra.”

Khuynh Thành không thể không thầm chửi gã.

Gã hoàng đế giẻ rách!

Trông cũng đẹp mã, nhưng lại là gã yêu râu xanh.

Lẽ nào các hoàng đế thời cổ đều thế này cả?

Hề trông thấy cô gái nào sạch nước căn là muốn chần dặt?

“Phải đấy! Cho nên trăm rất tiếc. Tuy nhiên, không rõ liệu có thể có niềm vui bất ngờ hoặc chuyện thần kỳ gì xảy ra không nhỉ?”

Làn hơi ấm của gã không ngớt phả vào tai Khuynh Thành.

Có pha chút tà ý.

Rồi gã bỗng buông Khuynh Thành ra.

Ngón tay gã lại như vô tình lướt qua lòng bàn tay của Khuynh Thành. Gã thán nhiên nói: “Vậy trăm không tiễn Diệp tướng quân nữa. Chúc Diệp tướng quân thuận buồm xuôi gió!”

Nói xong.

Gã uốn éo thân mình, bước trở lại ngai vàng.

Tất cả hình tượng vừa rồi dường như chỉ là mộng ảo.

Nhưng.

Khi Khuynh Thành còn chưa nguôi sợ hãi về con người này.

Thì ra là vừa nãy.

Gã đưa ngón tay lướt trên lòng bàn tay Khuynh Thành.

Gã đã vẽ trên đó một hình trái tim!

Gã hoàng đế quái quỷ khôn kiếp.

Gã đang có ý đồ gì?

“Diệp Khuynh Thanh xin cáo lui!”

Cô thậm chí không dám nhìn lại gã nữa. Vội quay người bước đi.

Không phải cô sợ gì gã.

Mà là vì địa vị của gã khiến cô phải e ngại.

Cô không được phép tùy tiện làm bừa.

Cô đi ngàn dặm xa đến hoàng cung.

Chỉ vì mục đích bảo vệ những người còn lại của nhà họ Diệp.

Cô không thể chỉ vì muốn hả dạ cho bố tức, để rồi làm liên lụy đến người nhà mình.

Ra khỏi hoàng cung, Khuynh Thành không chần chừ một khắc nào nữa.

Cô lập tức ngự kiếm phi hành đi Hồng Hoang.

Trên tinh cầu Lam Từ Tinh, có thể coi Hồng Hoang như một khu Tu La trường[4] ở chốn nhân gian.

[4] Danh từ Phật học. Ý nói “chiến trường”.

Ở đó yêu thú nhiều vô kể.

Và cũng hung dữ khác thường.

Tuy nhiên năm nào cũng luôn luôn có rất nhiều người tu chân tiến vào Hồng Hoang.

Ở đó tuy đầy hiểm nguy.

Song cũng có vô vàn cám dỗ.

Với một người tập võ.

Một thứ binh khí hạng nhất, quý giá chẳng khác nào sinh mạng của mình.

Cho nên luôn luôn có hàng đàn người lũ lượt kéo nhau vào Hồng Hoang.

Họ muốn giết được một số yêu thú mà linh lực còn yếu.

Để luyện chế ra vũ khí thượng hạng cho mình.

Nên biết rằng.

Trong người mỗi con yêu thú không chỉ có kim đan.

Mà bộ da và nanh vuốt sắc nhọn của nó cũng rất đáng quý.

Và đương nhiên là các báu vật mà chúng có nữa.

Nếu gặp vận may.

Thì chưa biết chừng còn lấy được các bí kíp võ công thượng thặng hoặc một vật liệu nào đó để chế tác thành linh khí.

Có điều, họ chỉ có thể đến vùng ven Hồng Hoang để săn bắn.

Mỗi chuyến đi, họ phải tập hợp thành nhóm ít nhất là trên chục người.

Nếu không, dù họ có lấy được báu vật thì cũng không sống nổi mà hưởng. Dẫu không bị yêu thú khác giết thì cũng bị những người khác cũng vào Hồng Hoang như họ giết chết. Cứ gì người bình thường, mà cả người tu chân cũng vậy.

Chỉ vì một thứ vật liệu nào để chế tác linh khí, họ sẵn sàng hỗn chiến một mất một còn.

Khuynh Thành mãi miết ngự kiếm phi hành về phía trước.

Sau khi ra khỏi hoàng cung, cô bay theo hướng bắc, phi hành khoảng xấp xỉ mười hai ngày thì mới đến được Hồng Hoang.

Chặng đường này tuy tẻ ngắt.

Nhưng cũng nhẹ nhõm.

Chỉ hiềm Khuynh Thành lại không biết rằng.

Trong hoàng cung, một âm mưu ghê gớm đang manh nha trỗi dậy.

Khi cô vừa ra khỏi hoàng cung.

Thì hoàng thượng khẽ nhếch mép.

“Ra cả đây, các ngươi!”

Trong đại điện bỗng dưng xuất hiện hai bóng xám nhò nhò.

Đó là hai tên hộ vệ luôn kề cận ông ta.

Những người được gọi là Bóng Mờ.

Bóng Mờ có cả thảy 36 tên.

Họ phụ trách các hoạt động ám sát và tình báo.

“Hoàng thượng!”

“Tả Long, Hữu Hổ, hai người nghe trẫm dặn dò.

Trẫm không cần biết các ngươi dùng biện pháp gì, nhưng phải tìm cho ra Diệp Chấn Thiên, Diệp Bái, Diệp Thành và Lão tổ tông nhà họ Diệp cho trẫm!”

“Vâng!”

Tả Long, Hữu Hổ sắc mặt hơi nhăn nhó.

Nhưng cả hai vẫn “vâng” rất rần giời.

Họ là một đội tử sĩ.

Không phải họ không sợ chết mà là họ luôn thừa sức giết chết đối phương.

Chứ thực ra trên đời này làm gì có ai không sợ chết?

Nhưng giờ đây.

Người mà họ phải đối mặt là Lão tổ tông nhà họ Diệp.

Đó là một nhân vật lợi hại biết chừng nào!

Hoàng đế nhận ra sắc mặt của Tả Long và Hữu Hổ tái nhợt.

Ông ta nhìn cả hai, rồi rút trong bọc ra hai thanh đoản kiếm đưa cho họ.

“Đây là hai thứ linh khí thượng đẳng, các ngươi hãy cầm theo mà phòng thân. Nhưng phải nhớ kỹ: không được làm hại tính mạng người nhà họ Diệp. Hãy bí mật giải bọn họ về hoàng cung, rồi chờ lệnh của trẫm!”

Sau khi có được linh khí thượng thượng.

Tà Long và Hữu Hồ phấn chấn hẳn lên.

Sắc mặt vừa nãy trắng bệnh.

Lúc này đã khác, rất hứng khởi.

“Sau khi làm xong việc, hai linh khí này sẽ thuộc về hai người.”

Vừa nghe xong câu này.

Cả hai càng không nén nổi phấn khích trong lòng.

Nên biết, đây là linh khí thượng thượng!

Rất nhiều người tu chân dù trong mơ cũng mong có được!

“Tuân lệnh! Bẩm hoàng thượng, thuộc hạ thề quyết tử để hoàn thành nhiệm vụ.”

Hoàng đế ngán ngẩm nhìn cả hai.

“Sao còn đứng đó làm gì?

Mau đi đi chứ!”

“Vâng!”

Hai đạo tàn ảnh nháng lên.

Bọn họ đã biến mất khỏi đại điện.

Không ai biết họ đã biến đi như thế nào.

Cũng không có ai biết họ đã ra khỏi đại điện hay chưa?

Hoặc, biết đâu họ đang ở trong bóng tối cầm dao nhắm vào ngực ai đó?

Vì điều này mà các văn võ bá quan xưa nay tuyệt đối không dám có bụng khác.

Vì không ai có thể biết một hôm nào đó sau khi mình lên châu thiên tử rồi, mình không bao giờ trở về nữa.

Hoàng thượng lạnh lùng “ừ” một tiếng.

Mới chỉ là hai thứ linh khí mà đã xúc động đến thế.

Xem ra, ngày chúng phải bỏ mạng chẳng còn xa nữa.

Đối với những kẻ như thế này, ông ta không bao giờ cảm thấy tiếc nuối.

Từ sĩ.

Bóng Mò.

Lẽ ra chúng phải có một quả tim băng giá, khát máu.

Chứ không thể khoái trá vì được một thứ binh khí.

Chỉ có một thứ khiến chúng khoái trá, đó là máu của kẻ địch.

Và chỉ có thế.

Chúng mới tiếp tục sống càng có giá trị hơn.

Hoàng thượng mân mê cái nhẫn ngọc đeo trên ngón tay cái.

Ánh mắt lạnh tanh nhìn ra ngoài đại điện.

“Diệp Khuynh Thành! Không bao giờ có chuyện những gì trăm muốn có mà lại không có được. Nếu không lấy được nàng làm hoàng hậu thì trăm cũng đừng làm hoàng đế nữa! Hồng Hoang... Diệp Khuynh Thành. Chúng ta cứ chờ đây rồi xem!”

Những ngón tay thon dài nắm thành quyền rõ chặt.

Ông ta nở một nụ cười tà mị.

Thân ảnh màu vàng sáng biến mất trong nháy mắt.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Nữ Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 12

Ngự kiếm phi hành năm ngày.

Khuynh Thành đã tiến vào vùng đất không người.

Gọi là không người vậy thôi, thực ra chỉ là dân cư quá thưa thớt.

Vùng này vẫn có người ở.

Nếu Khuynh Thành không tận mắt nhìn thấy.

Thì cô cũng không dám tin.

Đã nửa tháng nay Khuynh Thành không ăn không uống, nhưng căn bản không vấn đề gì.

Nhưng khi nhìn thấy căn nhà tranh nho nhỏ, cô vẫn không nén được ý nghĩ phải bay đến đó.

Không phải vì cô đã mệt.

Mà là vì tính tò mò thúc giục không để cô được yên.

Họ là người như thế nào mà dám sống ở khu vực vắng tanh vắng ngắt này?

Chắc phải là những người rất lợi hại!

Tuy Khuynh Thành đã gắng che giấu kỹ lần khi ở thân thể mình rồi.

Nhưng hình như những người sống trong nhà này vẫn nhận ra.

Ngay khoảng khắc mà Khuynh Thành vừa tiếp đất.

Cửa đã mở “két...” một tiếng.

“Võ công của cô nương lợi hại thật!”

Người bước ra là một chàng trai trẻ.

Tuổi chừng 20 đồ lại.

Không hiểu tại sao. Vừa nhìn thấy anh ta, Khuynh Thành liền có cảm giác hình như mình đã từng quen.

Khuynh Thành kiếp trước là sát thủ.

Đây là trực giác nhạy bén tinh tường của một sát thủ.

Tuy dáng người, khuôn mặt anh ta rất khác với người ấy.

Nhưng đôi mắt anh ta.

Với ánh mắt lãnh đạm khinh nhờn tất cả.

Thì lại quá giống đôi mắt người ấy.

“Cô...”

Anh ta mất tự nhiên trước cái nhìn của Khuynh Thành.

Một người rất đẹp trai.

Mỗi lần vào nội thành, không ít thiếu nữ ngấm nhìn anh trầm trồ.

Nhưng, cô gái đang đứng trước mặt đây...

Có phần hơi thô lỗ thì phải?

“Xin lỗi anh, vì tôi cảm thấy anh rất giống một người tôi quen...”

Khuynh Thành cũng cảm nhận ra mình vụng về, cô vội giải thích.

Cô không muốn bị coi là một thiếu nữ dễ si tình.

“Thì ra là thế!”

Anh ta dường như có ý nói rằng “cô đừng chối nữa, một chàng trai như tôi, bất cứ cô gái nào nhìn thấy cũng phải để ý.”

Chết dờ!

Anh chàng này tự đề cao mình rồi.

Dù đẹp trai, nhưng cũng chưa đến mức ấy!

Mặt khác, Khuynh Thành hiện giờ đã là một người đẹp, nhưng cô đâu có tự đắc đến thế!

“Tôi trông cô... có vẻ như cô vừa đi đường rất xa đến đây? Cô đang định đi đâu thế?”

Anh chàng này, có thể nói là yêu nghiệt!

Bộ áo dài trắng ôm lấy thân hình cao ráo.

Mái tóc rất dài buông xõa trên vai.

Đôi mắt dường như chứa đựng trăm núi ngàn sông.

Một người như thế mà lại sống ở nơi này.

Có còn là người nữa không?

Là đồ yêu nghiệt thì có!

Khuynh Thành bất giác liên tưởng đến bọn yêu tinh trong truyện Tây du ký.

Một anh chàng đẹp trai ngây ngất mê hồn.

Mà lại sống ở chốn sơn lâm hẻo lánh như không một bóng người.

Hay anh ta là yêu thú biến thành?

“Cô đang nghĩ ngợi gì vậy?”

“Không... không có gì...”

“Cô cứ vào đây nghỉ một lát. Tiếp theo cô định đi đâu?”

Đúng thế!

Đã bước đến cửa nhà người ta rồi, có lý gì lại không vào?

Chỉ tại cái tính tò mò khôn khiếp của mình!

Thôi được! Đã trót đến thì ta cứ đàng hoàng. Và thận trọng một chút là được.

“Tôi định đến Hồng Hoang.”

Anh ta hơi kinh ngạc, mỉm cười: “Cô đi một mình à?”

“Có vấn đề gì không?”

“Cô nên biết, Hồng Hoang là nơi cực kỳ nguy hiểm. Tôi khuyên cô nên quay về thì hơn.”

“Tôi vất vả lắm mới đến được đây, giờ quay về? Đâu có thể như vậy được chứ!”

Anh ta nhìn Khuynh Thành, rồi lại nói: “Cô quyết chí, nhất định phải đến đó à?”

“Vâng, đương nhiên rồi.”

“Lúc này tại hạ đang định đi Hồng Hoang, đã thế thì... chi bằng hai chúng ta cùng đi!”

Cùng đi?

Xem ra anh chàng này có ý đồ chẳng tử tế gì.

Liệu có phải anh ta định bắt mình làm áp trại phu nhân[1] không?

[1] Vợ của “thủ lĩnh” sơn tặc, cường đạo.

Nhưng,

Khuynh Thành đâu phải là hạng dễ bắt nạt.

Ta khuyên anh đừng nên ráp tâm lợi dụng ta, coi chừng anh mất mạng như chơi.

Khuynh Thành nhìn anh ta.

Anh ta cười hi hi.

“Cô... nghĩ xa xôi thì phải? Tại hạ không có ý gì khác cả.”

Ma lanh già đòi gian giáo, nhìn biết ngay là chẳng tử tế gì.

Khuynh Thành tuy nghĩ thế.

Nhưng cô vẫn gượng mỉm cười.

“Được! Tôi cũng đang mong có bạn đồng hành. Dọc đường trò chuyện cho đỡ buồn cũng tốt.”

“Cô đã bằng lòng thì chúng ta nghỉ một lát, sau đó sẽ lên đường.”

“À, tôi còn chưa biết quý danh của công tử?”

“Cứ gọi tôi là Lạc Kỳ là được. Còn cô, cô là...”

“Tôi là Diệp Khuynh Thành.”

“Cô là người nhà họ Diệp à?”

Khuynh Thành hơi ngạc nhiên, không ngờ anh ta lại biết nhà họ Diệp.

“Đúng thế.”

“Không ngờ nhà họ Diệp lại có một cô gái như thế này.

Cô Khuynh Thành, có thể nó chúng ta rất có duyên với nhau.”

“Nghĩa là sao?”

“Ngày xưa chúng tôi cũng sống ở thành phố, về sau, có chuyện viên quan địa phương phải lòng mẹ tôi, hãm hại cha tôi, ép mẹ tôi phải lấy hắn, làm thiếp của hắn. Mẹ tôi không chịu. Để trốn tránh bọn họ, chúng tôi bèn chạy đến vùng này. Cha mẹ tôi đã mất cả rồi, nay chỉ còn mình tôi.”

Đôi mắt anh ta nhìn xuống đất.

Khuyên Thành bỗng có một cảm giác đồng cảm, ái ngại.

Cảm giác này rất không hay.

Nó sẽ cản trở cô bình tĩnh tư duy, cân nhắc.

Cô hiểu rất rõ.

Là sát thủ thì phải là kẻ máu lạnh, tàn khốc và không chút vương bận.

Lúc này cô đã phá vỡ nguyên tắc.

Cô không còn là một sát thủ theo đúng nghĩa của nó nữa.

“Không ngờ mẹ anh cũng là một liệt nữ trung trinh như thế!”

Khuyên Thành cũng không biết nên nói gì khác.

Tuy bầu không khí này khiến cô bức bối.

Cho nên cô tìm cách nói quấy phá một câu cho bớt nặng nề.

“Đúng thế!”

Anh ta ngược mắt nhìn lên.

Và mỉm cười với Khuyên Thành.

Hình như mọi chuyện vừa rồi chưa từng xảy ra.

Tất cả chỉ là cảm giác sai lệch của Khuyên Thành.

“Cô Khuyên Thành chờ tôi một lát, tôi thu xếp các thứ, rồi chúng ta sẽ lên đường.”

Khuyên Thành ngấm căn nhà tranh một lượt.

Không phát hiện ra chi tiết gì lạ.

Hay là tại cô đã cả nghĩ quá?

Lát sau.

Lạc Kỳ từ gian nhà trong bước ra.

“Tôi đã để cô Khuyên Thành phải chờ lâu quá. Nào, chúng ta xuất phát!”

Hệt như lúc anh ta quay vào, bây giờ trở ra vẫn thế.

Không cảm thêm bất cứ thứ gì.

Khuyên Thành nhìn chiếc nhẫn đeo ở ngón tay cái của anh ta, và cô đã hiểu ra.

Anh ta cất mọi thứ của mình.

Vào cái nhẫn không gian.

Khi Khuyên Thành sống ở kiếp trước, cô đã có trí nhớ tuyệt vời, thứ gì nhìn thấy một lần thì không bao giờ quên.

Cái nhẫn này... hoàng đế! Đúng! Lúc cô ngẩng nhìn hoàng đế, bộ não cô đã ghi nhớ tất cả mọi chi tiết. Nhưng, hình như công lực của ông ta không cao bằng chàng trai đang đứng trước mặt cô?

Hồng Hoang mệnh mỏng vô tận. Cho đến nay vẫn chưa một ai có thể nói chính xác nó rộng đến đâu. Càng đi vào sâu, linh khí thiên địa ở đó càng dày đặc, và bọn yêu thú cũng càng ghê gớm hơn.

Ở một nơi cách xa biên giới Hồng Hoang chừng hơn trăm ngàn dặm.

Khi Khuynh Thành và Lạc Kỳ trên đường vào Hồng Hoang, thì đang có những đợt sóng ngầm tràn về nhà họ Diệp. Bằng mọi phương thức khác nhau, ba mươi sáu Bóng Mờ đang nghe ngóng về hành tung của người nhà họ Diệp.

“Cô Khuynh Thành, sau một ngày nữa chúng ta sẽ đến Hồng Hoang.”

Xem ra, Lạc Kỳ có vẻ...

Rất thông thuộc Hồng Hoang thì phải?

“Lạc Kỳ, anh thường xuyên vào Hồng Hoang à?”

Anh ta mỉm cười khiêm tốn.

“Cũng không gọi là thường xuyên. Chỉ khi nào rỗi rãi, tôi có vào săn bắn vài con yêu thú đem về thành phố bán.”

“Thế thì, anh vào Hồng Hoang chẳng khác gì như cá gặp nước.”

“Cũng chẳng thể nói vậy. Tôi chỉ vậy bắt một số yêu thú ở vành ngoài Hồng Hoang, chứ chưa bao giờ đi vào sâu.”

Khuynh Thành cười nhìn anh ta.

Nói đùa: “Anh có hứng tiến vào vùng sâu tìm hiểu thật kỹ không?”

Lạc Kỳ ngạc nhiên nhìn Khuynh Thành.

Cô gái này đùa quá trớn rồi!

Mới đến lần đầu đã muốn vào sâu trong đó?

Cô ta thực can đảm!

Tuy nhiên.

Anh ta lại thích!

“Cô đã quyết ý sẽ vào sâu trong Hồng Hoang à?”

Anh ta mỉm cười, nói có phần nghi hoặc.

“Này, anh đừng coi thường tôi như thế! Tôi có dư sức mạnh đấy!”

“Thế thì tốt! Nếu cô bị yêu thú truy kích, khóc dở mếu dở, thì đừng có gọi tôi làm gì!”

Khuynh Thành lừ mắt nhìn anh ta.

“Thôi đi! Anh sợ yêu thú, anh khóc dở mếu dở thì có!”

Hai người vừa đi vừa nói chuyện.

Họ đã tiến vào Hồng Hoang trải ra vô tận.

Lạc Kỳ nhìn Khuynh Thành.

Không ngờ cô gái này cũng có chút bản lĩnh thật!

Đến lúc này mà vẫn giấu nhẹm thực lực của mình.

Không để cho khí lưu của mình phát lộ.

Ở bên ngoài giao chiến với kẻ địch, có lẽ cách này là tốt.

Nhưng đang ở trong Hồng Hoang, thì lại là rất nguy hiểm.

Lạc Kỳ muốn xem xem cô gái này kìm nén được đến khi nào.

Anh ta cố ý hãm tốc độ phi hành chậm lại.

Và nhìn Khuynh Thành, chợt nhả nói: “Này, cô phi nhanh thế làm gì? Cô sợ yêu thú phát hiện ra à?”

“Nếu anh muốn giao đấu với lũ yêu thú tầm thường để luyện đẳng cấp, thì tôi không trách gì, anh cứ chờ tôi quay ra, tôi sẽ lại đến tìm anh.”

Hừ!

Vớ vẩn!

Muốn chế nhạo cô ư?

Đừng hòng!

“Tôi không biết, thì ra cô Khuynh Thành rất chi là ngông cuồng!”

Lạc Kỳ vốn chỉ định trêu Khuynh Thành.

Không ngờ anh lại bị cô giễu cợt lại.

“Muốn ngông cuồng, phải có bản lĩnh. Sau này anh sẽ biết!”

“Thế ư? Vậy tức là công lực của Khuynh Thành rất giỏi? Thế thì tôi phải gắng học hỏi mới được.”

Anh ta đã đoán ra Khuynh Thành giấu kín thực lực của mình.

Tuy nhiên cô gái này cũng quá coi thường anh thì phải?

Cô ta biết giấu kín thực lực.

Anh thì không biết giấu kín chắc?

Cả hai phi hành hồi lâu.

Bỗng nhiên...

“Ú ư...”

Cuồng phong bỗng nổi lên, những cây cỏ thụ cao chọc trời ở Hồng Hoang không ngớt ngã nghiêng chao đảo.

Nhìn tình thế này Khuynh Thành biết chắc đang có yêu thú sắp độ kiếp.

Cô vội nói với Lạc Kỳ đang ở bên cạnh: “Mau lên, chúng ta đổ xuống đi!”

Lạc Kỳ nhìn cô, bình thản nói: “Được!”

Anh ta thâm trầm trò thám phục.

Không ngờ cô gái này cũng khá tài giỏi.

Đang ở trên này mà cũng nhận ra có yêu thú đang độ kiếp.

Trong khu rừng rậm rịt.

Mọi dã thú thấy đều im hơi lặng tiếng, hình như chúng cảm nhận ra điều gì đó rất đáng sợ. Mây trời bỗng ngưng tụ dần đi đâu hết, vừa nãy trời đang sáng sủa, lúc này đã chuyển sang màu đỏ sẫm.

Trên không trung đỏ sẫm ấy bỗng xuất hiện một lỗ xoáy khổng lồ, bầu trời chợt lóe lên những tia điện xà chớp sáng ngoằn ngoèo, cũng bị hút vào bên trong lỗ xoáy khổng lồ, rồi tập hợp lại. Chỉ trong nháy mắt, lỗ xoáy đã biến thành một đám kiếp vân màu tím.

“Trời đất! Thiên kiếp này mạnh thật!”

Khuynh Thành ngẩn người đứng nhìn đám mây.

Cô chưa từng nhìn thấy một thiên kiếp đáng sợ như thế này.

Lẽ nào đang có yêu thú sắp phi thăng?

Trời đất ạ!

Cô đâu có thể gặp vận may như thế này.

Vừa vào đến Hồng Hoang đã nhìn thấy yêu thú phi thăng?

Lòng Khuynh Thành tràn đầy hứng khởi và đợi chờ.

Lạc Kỳ bước đến bình thân quan sát Khuynh Thành.

“Cô thấy vui à?”

“Đương nhiên rồi! Là phi thăng mà!”

“Nhưng đâu phải cô phi thăng, có gì phải vui? Ta nên tiếp tục hành trình thì hơn.

Coi chừng lát nữa sẽ có một cuộc tàn sát kinh thiên động địa.”

Một cuộc tàn sát kinh thiên động địa.

Đâu có thể đi được chứ!

Khuynh Thành xưa nay chưa từng được xem thiên kiếp phi thăng.

Đây là một cơ hội quá hay.

Cô không thể đi!

“Nếu anh sợ chết thì anh cứ đi trước đi!”

Hừ, gã hoàng đế này dám bôn cọt cô!

Được lắm, thế thì cô cũng phải hành hạ gã một phen.

“Khuynh Thành, nên nghe tôi, quay về thôi!

Thiên kiếp này thực hoành tráng, chắc chắn đám yêu thú quanh đây phải biết; bọn yêu thú lợi hại như thế, nhất định sẽ có rất nhiều đối thủ.

Họ sẽ nhân cơ hội này xử lý chúng một phen đến nơi đến chốn để báo thù rửa hận.”

Khuynh Thành chỉ tủm tỉm cười.

“Anh Lạc Kỳ có vẻ giàu kinh nghiệm nhỉ? Có phải anh cũng có rất nhiều kẻ địch, nên anh mới sợ như vậy? Nếu sớm biết thế này thì ngày trước chó làm những điều bất lương!”

...

Lạc Kỳ cứng lưỡi không nói gì được, chỉ nhìn Khuynh Thành.

Mấy hôm nay Khuynh Thành cứ như biến thành con người khác.

Thái độ cô ta khác hẳn trước đây.

Hay là cô ta đã biết ta là ai rồi?

Nhưng, chẳng có lý gì để có thể biết.

Thuật hoá dung[1] của anh ta là siêu hạng.

[1] Biến đổi khuôn mặt

Huống chi, hôm đó trên đại điện, hơi thở anh ta phả ra khác hẳn hôm nay.

Khuynh Thành không thể nhận ra anh ta.

Hay là anh ta đã lỡ lời nói ra câu gì đó?

Hoặc đã làm cô ta méch lòng?

Lạc Kỳ nghĩ mãi cũng không ra.

Đàn bà quả là phức tạp.

Giờ chứng rõ nhanh!

“Khuyên Thành, nếu tôi có điểm nào làm cô phật ý, thì tôi xin lỗi nhé! Nhưng đúng là ở đây rất nguy hiểm.”

Khuyên Thành nguyền anh ta.

“Nguy hiểm thì anh cứ về đi, nếu tôi không ở lại, bọn yêu thú sẽ phi thẳng lên tiên giới hết thì phí hoài!

Anh cũng biết rồi, ai đang độ kiếp đều rất kỵ bị quấy nhiễu.”

“Cô cứ thích những chuyện không đâu thế à?”

Lạc Kỳ hết sức ngạc nhiên.

Cô ta điên rồi chắc?

“Đúng, chuyện này tôi phải quan tâm.”

Tuy biết rõ sẽ có nguy hiểm.

Nhưng Khuyên Thành hiểu rằng nếu cô có thể cứu mạng một con yêu thú thì cô có thể xin với nó, nó không có lý gì lại từ chối, nó sẽ giúp cô tiếp cận Lam Tô.

Cô không thể bỏ qua bất cứ cơ hội nào.

Dù có phải mạo hiểm cả tính mạng mình.

Cô cũng sẽ dốc hết sức lực để giành lấy.

“Hi hi!”

Kiếp vẫn không ngừng cuộn cuộn xoay vần, những tia điện xà bên trong cũng ngoằn ngoèo dịch chuyển. Một uy lực to lớn bỗng nảy sinh từ khối kiếp vẫn và giáng xuống mặt đất; trong chớp mắt toàn bộ không gian dưới này phải chịu áp lực ghê gớm, Khuyên Thành cũng cảm thấy mình thở hắt rất khó nhọc.

Một con đại bàng màu vàng kim đang dang rộng đôi cánh, tiếng kêu của nó vang động khắp bầu trời, cái mỏ khổng lồ đang há rõ to.

Thế rồi... nó nuốt chửng những tia chớp màu tím, trong nháy mắt những lôi điện giao long màu tím bị đôi cánh mệnh mông của đại bàng ôm gọn, những tia điện xà lấp lóe trong bộ lông vũ màu vàng kim của đôi cánh, trong cực kỳ đẹp mắt.

“Kia... kia...”, Khuyên Thành kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt.

Thiên lôi của độ kiếp đều cản chặn lại.

Thế mà đôi cánh của con đại bàng vàng kim này lại ôm trọn lấy. Chuyện chưa từng thấy.

Và lại có vẻ rất nhẹ nhõm.

Rất đặc ý vỗ đôi cánh của mình.

Đúng là đẹp hết nhẽ!

Đẹp dã man!

Không rõ con Đại Bàng Cánh Vàng này so với Hồng Loan, con nào dã man hơn.

Chỉ e nếu Đại Bàng Cánh Vàng này tu luyện vài năm nữa.

Nó sẽ bố tướng hơn cả Hồng Loan!

Những tiếng sấm vang rền, kiếp vẫn màu tím cuộn nhào càng điên cuồng, điện xà chớp nháy cực nhanh, một thoáng sau, khí thế của nó càng lớn thêm. Rõ ràng là đạo thiên lôi thứ hai sắp giáng xuống.

Có điều, vào đúng lúc này, vô số yêu thú quanh vùng đều đua nhau chạy đến đây tập hợp.

Chúng đang sẵn sàng chờ đợi, mắt hau háu dõi theo con Đại Bàng Cánh Vàng.

Một tia chớp ngoằn ngoèo như thần long từ thượng tầng không trung phóng xuống cực nhanh, nhắm thẳng vào con Đại Bàng Cánh Vàng.

Đúng thời khắc này.

Một con báo đốm màu đỏ sẫm phăm phăm lao vào nó.

Đạo thiên lôi thứ hai sắp giáng xuống ngay bây giờ.

Đại Bàng Cánh Vàng không có cách nào để phân thân.

“Uỳnh...”

Đạo thiên lôi này phóng xuống nổ vang trên đầu Đại Bàng Cánh Vàng.

Còn con báo đốm đỏ sẫm cũng chớp đúng thời cơ.

Đúng khoảng khắc đạo thiên lôi giáng xuống.

Nó lao vào con Đại Bàng Cánh Vàng.

Khuynh Thành sắc mặt biến đổi.

Cô không nghĩ gì thêm, giáng ngay một quyền vào con báo đốm.

Lũ yêu thú đang đứng ở vòng ngoài hằm hè rình rập.

Nhìn thấy thế.

Chúng đua nhau lao về phía Khuynh Thành và Đại Bàng Cánh Vàng.

Chúng đều căm hận con Đại Bàng này.

Đại Bàng Cánh Vàng xưng vương xưng bá ở Hồng Hoang này đã lâu.

Mọi ngày chúng đã phải nuốt hận không ít.

Chính Đại Bàng Cánh Vàng này vốn dĩ rất hung hãn bố tước.

Nó đã giết vô số đồng loại của chúng đã đành.

Nhưng đáng ghét nhất là nó còn thường xuyên chà đạp hành hạ chúng.

Khiến chúng sống chẳng bằng chết.

Ví dụ.

Tốc độ của nó vốn đã nhanh kinh khủng.

Lúc rồi hơi rách việc nó còn truy đuổi những yêu thú tốc độ chậm hơn nó.

Khiến cho đứa nào cũng sợ hãi.

Còn nó thì khoái trá hết nê!

Nó còn làm bộ sắp ăn thịt người ta đến nơi.

Khi yêu thú đã tuyệt vọng nhắm mắt chờ chết rồi, thì nó lại vỗ cánh phành phạch rồi cấp đít đi thẳng!

Những yêu thú mọi ngày bị nó hành hạ.

Đều từ lâu đã tìm cách báo thù nó.

Nhưng chúng chưa gặp được cơ hội.

Cho nên, khi phát hiện ra thiên kiếp của con Đại Bàng ác ôn này đến, thì ai ai cũng phấn chấn chạy lại.

Đối với Khuynh Thành, để đối phó với một con yêu thú thì không vấn đề gì.

Nhưng cùng một lúc đối phó với chục con, trăm con hoặc nhiều hơn nữa.

Thì lại là vấn đề quá lớn.

“Xem ra, những con chim tốt mã đều chẳng phải là loài chim tốt đẹp gì. Chẳng biết mọi ngày nó đắc tội với bao nhiêu yêu thú, mà có đông yêu thú muốn nó chết như thế này?”

Nếu Khuynh Thành biết cái lối hành hạ kẻ khác của con Đại Bàng Cánh Vàng quái thai như thế, thì có lẽ cô sẽ hiểu tại sao nó lại có đông kẻ thù đến vậy. Cô tung cả quyền lẫn cước đánh thẳng vào các chỗ hiểm của bọn yêu thú.

Không hề nương tay, chiêu nào cũng là chiêu chí mạng. Nếu không, sẽ không chỉ là con chim đại bàng khôn kiếp mà cả cô nữa cũng sẽ bỏ mạng ở chốn Hồng Hoang vô tận này.

Không cần phải giấu giếm gì nữa.

Khuynh Thành vận hết khí lực to lớn của toàn thân.

Trong sát khí đậm đặc tràn ngập mùi tanh tươi khát máu, kể từ ngày xuyên không đến đây, đây là lần đầu tiên Khuynh Thành phát tán mùi vị chết chóc của một sát thủ ngày xưa.

Mùi vị này dường như đến từ địa ngục.

Hơi thở chết chóc cực đại, sát khí tử vong có thể khiến đối phương kinh hãi từ thẳm sâu xương tủy.

Ngay Lạc Kỳ là gã tâm địa tàn độc, giết người như ngóe cũng thấy kinh ngạc.

Đúng, cô gái này càng lúc càng cho anh ta cảm nhận “niềm vui kinh hoàng”.

Đôi mắt lạnh lùng của cô ta không gọn một chút sợ hãi và bất an. Chẳng khác gì mặt nước hồ tĩnh lặng không một gợn sóng, hết sức vô cảm nhưng lại không trống rỗng, mà là một sự thân nhiên đích thực coi tất cả chỉ như kiến cỏ.

Cái thứ cảm giác này khiến Khuynh Thành rất hưng phấn.

Cuối cùng, cô đã tìm lại được mùi vị thuộc về mình.

Mùi vị tanh tươi khát máu.

Hồng Hoang quả là một nơi quá tốt.

Lạc Kỳ đứng bên thì rừng mình sờn gai ốc.

Trước đôi mắt khiến người ta lạnh tủy lạnh gan.

Không chỉ Lạc Kỳ.

Mà cả lũ yêu thú kia cũng bất chợt瑟瑟 kinh hãi.

Không phải chúng sợ một người tu chân.

Mà là chúng sợ cái làn khí phát ra từ thân thể Khuynh Thành.

Sát khí đồ sộ vẫn đang tiếp tục khuếch tán không ngừng.

Một số yêu thú đang chạy đến cũng phải dừng ngay bước chân.

Sát khí cực mạnh, chính là chết chóc, là tử khí tuyệt đối.

Thân thể Khuynh Thành tự nó phát ra sát khí ghê gớm này.

Cô không hề vận nội lực, tà áo đỏ và mái tóc dài bỗng đứng cũng phất tung bay.

Toàn thân cô đậm đặc một thứ khí lưu này, một thứ sát khí thuần túy, thứ sát khí hủy diệt tất cả mọi sinh mệnh.

Một số con yêu thú có linh lực yếu, đã sớm bị cứng đờ nằm đó từ lâu.

Chúng chỉ cảm thấy sống lưng lạnh buốt.

Sao lần khi lưu lại đáng sợ đến thế này?

Tuy nhiên, mức độ hận thù của bọn yêu thú đối với con Đại Bàng Cánh Vàng kinh khủng khó bề tưởng tượng.

Dù chết chúng cũng phải quyết chiến một lần.

Một con bạch hổ hiếm thấy, bỗng lảng mình trên không bay đến.

Có vẻ như nó muốn tấn công Khuynh Thành, nhưng thực ra con Đại Bàng Cánh Vàng mới là mục tiêu đích thực của nó.

Và, đúng lúc này lại có vài chục con yêu thú đang nhát tề xông vào Khuynh Thành.

Bí quá, Khuynh Thành đành rút Tử Thanh bảo kiếm ra.

Đường kiếm lia sang, một con yêu thú đã bị chém gãy lưng.

Cô tung cước đã tung thân hình đứt đôi của nó, văng thật mạnh vào một con yêu thú khác đang chồm đến.

Hơn chục con yêu thú lao tới đều bị Khuynh Thành đánh lui.

Nhưng bọn chúng không hề nản lòng.

Cả bọn lại xông vào đại bàng cánh vàng và Khuynh Thành với tốc độ sấm sét.

“Con chim chết tiệt! Mọi ngày người đã làm những gì để chúng căm ghét, đến nỗi đứa nào cũng liều mạng để giết người thế này?”

Vậy là đạo thiên lôi thứ hai đã đi qua.

Đại Bàng Cánh Vàng vỗ cánh phành phạch.

“Khi rồi rồi tôi chỉ hành hạ chúng tí chút, thế thôi. Lẽ ra hồi trước tôi không nên nương tay, tôi phải giết sạch bọn rác rưởi vô dụng này đi mới đúng!”

Đại Bàng Cánh Vàng vận linh thức truyền âm cho Khuynh Thành.

Chà!

Thằng cha này lúc độ kiếp vẫn có thể linh thức truyền âm!

Nó cũng hơi bị kinh đây!

Cùng với số lượng yêu thú không ngừng tăng lên, thì lũ Thanh Hòa Lang trong sơn lâm cũng có đến hàng ngàn con; con yếu nhất cũng được coi là tiên thiên cảnh giới, số lượng những con mạnh nhất thì đạt tiên thiên cảnh giới nâng cấp cực nhanh[2].

[2] Ý nói: quái thú cao cấp. Thanh Hòa Lang: tên nhân vật quái thú trong một số trò chơi game Trung Quốc; tiên thiên cảnh giới: chỉ một cấp độ cao trong game giải trí này.

Đừng nói là Đại Bàng Cánh Vàng mà ngay cả Khuynh Thành có thần khí trong tay cũng phải bị thương.

Xem ra, lũ yêu thú ở Hồng Hoang này cũng khôn ngoan chẳng kém lũ yêu thú ở Thực Nhân Cốc là mấy.

Chúng cũng biết chớp thời cơ để đánh hội!

Bọn yêu thú vẫn không ngừng từ trong núi rừng xông ra, dường như vô tận; lúc này chúng đã đông đến ba bốn trăm con.

...

“Con chim khôn kiếp, người đã hành hạ bao nhiêu yêu thú rồi?”

“Tôi... hể con nào yếu hơn tôi thì đều bị tôi hành hạ. Thực ra là vì tôi nhầm rồi quá cho nên... Nhưng tôi không ngờ chúng lại thù dai đến thế!”

Hơn chục con báo gấm đang gào thét đồng thời xông vào đại bàng cánh vàng, chúng nhe những cái răng nanh sắc nhọn, bắt đầu cắn xé.

Có điều.

Diệp Khuynh Thành lại bị hàng trăm con yêu thú khác bủa vây vòng trong vòng ngoài dày đặc, cô không có cách nào thoát ra khỏi vòng vây.

Bọn yêu thú này con nào cũng siêu linh.

Chỉ số IQ của chúng chẳng kém gì nhân loại.

Chúng cũng bắt đầu vận dụng sách lược chiến đấu.

Ở bên kia, bọn yêu thú tấn công Đại Bàng Cánh Vàng.

Còn bên này, chúng lớp ngoài lớp trong bao vây Khuynh Thành nhưng lại không tấn công.

Nhìn cả đàn báo gấm đang tấn công Đại Bàng Cánh Vàng.

Khuynh Thành lòng như lửa đốt.

Cô đã hy vọng con chim này sẽ đưa cô đi xuyên qua không gian để lên tiên giới!

Hồng Loan từng nói rồi.

Chỉ cần cô lên được tiên giới.

Thì nó sẽ đưa cô đi xuyên qua không gian để lên thần giới.

Và cô có thể gặp được Lam Tổ của cô.

Cho nên, không thể để Đại Bàng Cánh Vàng gặp chuyện chẳng lành.

Khuynh Thành quan sát nhanh cả đàn trăm con yêu thú, ý tưởng giết chóc bật ra.

Một tiếng rền vang sắc lẹm phá vỡ bầu trời.

Đạo thiên lôi thứ ba dành cho Đại Bàng Cánh Vàng sắp giáng xuống ngay bây giờ.

Nếu Đại Bàng Cánh Vàng vẫn bị đàn báo gấm liều mạng xâu xé.

Thì e nó sẽ cạn lòng tin để độ kiếp.

Bỗng nhiên.

Một đạo điện lưu ánh vàng bùng nổ lan nhanh, phát ra những âm thanh ùng oàng.

Con báo gấm đang chồm lên Đại Bàng Cánh Vàng gào rú thất thanh, thân xác rúm ró cứng đờ, rồi bị cháy thành than.

Đại Bàng Cánh Vàng sững người, rồi vỗ cánh.

Đôi cánh đã thổi sáu bảy con báo gấm bay tít ra xa.

Khuynh Thành không ngờ Đại Bàng Cánh Vàng lại có công lực mạnh đến thế.

Một nhát vỗ cánh thổi bay sáu bảy con báo gấm.

Nếu cô vận hết sức lực, nhiều nhất chỉ là một chương đâm bay hai con.

Lực của con chim này thực ghê gớm.

Cô càng thấy quý mến con Đại Bàng Cánh Vàng này.

“Con chim quý sứ ơ! Ta không ngờ ngươi thực tài ba! Ngươi cứ yên tâm mà độ kiếp đi! Ta sẽ đối phó với những tên này!”

Diệp Khuynh Thành hào khí ngút trời xanh. Đã lâu lắm rồi cô không có được cảm giác nhiệt huyết sục sôi... cô đang cảm thấy năng lượng của toàn thân đang dâng trào cuộn cuộn.

Lạc Kỳ đứng bên ngáy người nhìn, quên hẳn là mình nên giúp một tay.

Sao cô gái này lại có khí thế và sức mạnh đáng sợ thế này!

Xem ra, nhà họ Diệp.

Không thể không bị trừ khử.

Dù họ đã lập vô số chiến công oanh liệt cho vương triều Đại Cươg.

Nhưng bọn họ tồn tại một sức sống đáng sợ, thì sớm muộn gì thiên hạ này cũng thuộc về nhà họ Diệp.

Vì Lạc Kỳ đã cảm nhận ra dã tâm to lớn toát ra từ người cô gái này.

Đây là một con người không chấp nhận khuất phục bất cứ ai.

Chi bằng... chi bằng cứ để bọn yêu thú này xé xác cô ta cho xong!

Lạc Kỳ vốn định xông vào, nhưng bây giờ mắt gã ánh lên hàn quang lạnh lẽo.

Tuy trong lòng gã thì không nỡ.

Một hào kiệt trong giới nữ lưu, lại xinh đẹp như tiên.

Còn rất trẻ mà trở thành một cao thủ Kiếm vương cao cấp hậu kỳ, ngang với gã.

Trên đời này thật khó mà tìm ra một kỳ nữ như cô ta.

Tuy trong lòng gã hơi tiêng tiếc.

Nhưng vì giang sơn của mình.

Thì một cô gái bị hủy diệt nào có đáng gì?

Rồi hấn phi thân lên một cây cổ thụ, đứng đó ung dung quan sát.

Thương thức cảnh giết chóc bên dưới.

Nếu cô ta may mắn vẫn sống được.

Thì gã sẽ ngằm ra tay chơi khăm.

Tiêu hủy võ công của cô ta, thì không sợ cô ta sau này làm loạn nữa.

Đến lúc đó, gã sẽ được cả mỹ nhân lẫn thiên hạ!

Một mũi tên hạ hai con chim!

Lạc Kỳ nghĩ vậy, nên gã càng khoái trá xem ngấm cuộc tàn sát đầm máu dưới kia.

Nếu cô ta chẳng may bị bọn yêu thú xé xác.

Thì gã cũng đành thuận theo ý trời vậy.

Mỹ nhân tuy đáng yêu.

Nhưng giang sơn còn đáng yêu hơn nhiều.

Chỉ trong chốc lát, rất nhanh.

Khuynh Thành đã bị bọn yêu thú cào bị thương vô số vết.

Nhưng không thể tác động đến quyết tâm cháy bỏng của cô.

Trái lại, cô càng sung sức và dũng mãnh hơn.

Những tàn ảnh loang loáng của toàn thân, của những đường quyết cước, của lưỡi kiếm.

Tàn ảnh lướt đến nơi nào, yêu thú nơi ấy đều gào rú gục ngã hoặc chết hoặc vật vờ lăn lộn.

Quyền pháp kỳ lạ của Khuynh Thành có lúc tốc độ rành rành là rất chậm.

Tốc độ của bọn yêu thú thì rất nhanh, nhưng chúng vẫn phải bỏ mạng dưới lưỡi kiếm của cô.

Nhiều lúc thấy rõ ràng là bọn yêu thú sắp đánh trúng Khuynh Thành đến nơi, nhưng không ngờ khi sắp đụng vào cô thì chúng lại bất ngờ đổ vật xuống

một cách rất lạ lùng.

Bài bản đường nét không lờ lợt cầu kỳ nhưng chiều nào của Khuynh Thành cũng là đòn chí mạng tuyệt đối.

Bọn yêu thú hận Đại Bàng Cánh Vàng thấu xương.

Nhưng giờ đây dường như chúng còn hận cô gái này khủng khiếp hơn.

Bọn chúng tăng tốc, con này nôi gót con kia điên cuồng xông vào xấn xé. Máu của đồng bọn, cái chết của đồng bọn chỉ càng kích thích chúng điên cuồng hơn, bất chấp sinh tử, chỉ mong để lại các vết thương cho cô gái này.

Diệp Khuynh Thành tuy có Tử Thành bảo kiếm trong tay.

Nhưng vì bọn yêu thú quá quá đông.

Nếu trước mặt cô chỉ là loài người biết võ công thì đương nhiên cô chẳng coi là gì.

Nhưng bọn yêu thú này lại hung tàn và mạnh mẽ hơn cả loài người biết võ công.

Người cô đã bị chúng xé toác vài chỗ, máu thấm không ngớt phun ra.

Nhưng, Đại Bàng Cánh Vàng là con đường ngắn nhất để cô cấp tốc lên tiên giới.

Nếu bỏ lỡ lần này, cô không biết bao giờ mới lại có cơ hội dành cho mình.

Nếu chờ tu luyện, thì chỉ e vài triệu năm sau cũng khó mà thành công.

Phải cấp tốc phong tỏa các huyết đạo của mình.

Bất chấp sinh tử, giao đấu với bọn yêu thú.

Trang phục màu đỏ của cô đã càng đỏ thắm hơn, vì nhuộm máu kẻ địch.

Tay cô, mặt cô toàn là máu đỏ.

Không thể phân biệt đâu là máu của cô đâu là của bọn yêu thú.

Ngàn vạn sợi tóc của cô không còn ngoan ngoãn xoắn trên vai.

Rối tinh rối mù.

Trông Diệp Khuynh Thành lúc này thật nhếch nhác.

Nhưng trong con mắt Lạc Kỳ thì Khuynh Thành lúc này lại càng đẹp mê hồn.

Anh ta rất muốn nhảy xuống để sát cánh chiến đấu bên cô.

Nếu người con gái này đã yêu anh ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Rồi sẽ cùng anh tiểu ngạo giang hồ, đứng đầu thiên hạ thì tuyệt vời biết bao!

Nhưng, đúng thế, nhưng... trong lòng cô ta lại không có anh.

Cho nên anh không thể có cô ta.

Thế thì người khác cũng đừng hòng có được.

Tìm anh ta bỗng nhói đau.

Suốt đời gã là kẻ máu lạnh, mà cũng có lúc cảm thấy không nở nào.

Lúc này khoái trá đừng nhìn cuộc tàn sát.

Nhưng thấy cô chiến đấu hết mình, bất chấp sinh tử.

Nhìn thấy đôi mắt khát máu của cô.

Nhìn cô bị thương hết lần này đến lần khác mà sắc mặt vẫn lạnh lùng cứng cỏi.

Sức mạnh nào đã khiến cô có một niềm tin sắt đá như thế?

Sức mạnh nào đã giúp cô mạnh mẽ như rồng ấy?

Hay là...

Cả đời Lạc Kỳ cũng không bao giờ hiểu nổi.

Đó là sức mạnh của tình yêu.

Nó giúp con người ta phấn đấu quên thân vì người yêu.

Máu bắn khắp xung quanh.

Máu của yêu thú.

Và cả máu của Diệp Khuynh Thành nữa.

Khuynh Thành không chớp mắt, không ngại ngùng, vùng kiếm trong tay, Từ Thanh bảo kiếm.

“Lam Tổ, anh hãy chờ em, em sắp thành công rồi.

Lam Tổ, anh hãy chờ. Dù gặp nguy hiểm đến mấy, khó khăn đến mấy, em cũng sẽ cùng anh đối mặt.

Em sẽ không làm một con bé chỉ đứng nép sau lưng anh để anh che chở nữa.

Em sẽ kẻ vai sát cánh cùng anh chiến đấu, diệt trừ tất cả những kẻ muốn làm hại anh.”

Những tiếng sấm ầm ầm liên tiếp dội xuống, một thứ uy hiếp bao trùm lên tất cả, mạnh đến nỗi tốc độ của bọn yêu thú phải chậm hẳn đi. Rõ ràng là đạo thiên lôi lợi hại nhất sắp giáng xuống.

Phải trụ vững thêm một lát nữa, chỉ một lát nữa thôi là sẽ thành công.

Nhưng, cái gọi là một lát này.

Suýt nữa đã lấy mạng Diệp Khuynh Thành.

“U... u...”

Tiếng rú rít kéo dài ở phía sau cô, lưng cô lại bị rạch thêm mấy vết thương.

Khuynh Thành lập tức né người, tay phải vùng một đường kiếm đơn giản, con yêu thú ấy lập tức gào lên mấy tiếng rồi đổ vật xuống.

Cô tuyệt đối không dám dừng lại, cô tức khắc lăng mình bay vọt ra xa hàng chục thước.

Tốc độ! Tốc độ!

Khi bị bao vây tấn công, muốn tồn tại cần phải di chuyển với tốc độ cao nhất, cố gắng để mỗi lần đối mặt với kẻ địch đều chỉ là một số lượng nhỏ kẻ địch. Nếu ngừng di chuyển thì yêu thú sẽ nhất tề xông đến. Nếu thế, dẫu Diệp Khuynh Thành lợi hại hơn nữa cũng phải bỏ tay.

Từ Thanh bảo kiếm trong tay vẫn vùng lên không ngừng.

Hề dừng lại.

Thì Khuynh Thành sẽ bị bọn yêu thú xé xác, mẫu xương cũng chẳng còn.

“U... u...”

Một con yêu thú lao đến há mồm đón nhằm vào cánh tay Khuynh Thành.

Cô dựng bàn tay trái lên.

Một đạo chân khí phóng ra từ rìa bàn tay, sắc lẹm như dao, phạt thẳng xuống.

Chém đứt đầu con yêu thú.

Lúc này chính cô cũng thấy kinh ngạc.

Thì ra, vào lúc lâm nguy cô vẫn có thể phát ra xung lực kinh khủng đến thế.

Một tiếng hú gào.

Là một đàn yêu thú lao đến.

“Hộc...” một tiếng. Yết hầu một con yêu thú đang tung mình vọt đến đã bị thùng một hộc to, máu me tuôn ra như suối, bắn tung bốn phía. Cả chiến trường nồng nặc mùi máu me tanh tưởi.

Không cần chiêu thức đẹp mắt.

Cô chỉ cần hễ xuất chiêu phải là chí mạng.

“U... oàng!”

Đạo thiên lôi thứ ba đã giáng xuống.

Lôi điện màu tím, uốn lượn chẳng khác du long nơi cửu thiên bay lượn, phóng ra từ kiếp vân trên không trung, mang theo khí thế hủy diệt trời đất, hoành tráng, nhắm vào con Đại Bàng Cánh Vàng.

Kế đó là một tiếng kêu kinh thiên động địa.

Một làn khí cô ngạo tuyệt thể lan tỏa ra khắp nơi.

Đại Bàng Cánh Vàng rung rung đôi cánh rộng, đôi mắt nó sáng lấp lánh, rạo rực, nhìn sang Diệp Khuynh Thành.

Nó đã thành công độ qua thiên kiếp.

“Cô gái kia, cô không sao chứ?”

Đại Bàng Cánh Vàng linh thức truyền âm cho cô.

“Ta không chết được đâu!”

“Tốt! Cô tạm tránh sang một bên, để tôi hành hạ những kẻ rất không biết điều này. Khi cụ các người đang độ kiếp, các người lại dám đến ám toán?”

Đại Bàng Cánh Vàng vỗ cánh nhảy vọt lên.

Chẳng rõ bọn yêu thú bao vây tấn công nó đã bị đôi cánh của nó quạt bay đi sạch trơn từ lúc nào.

Nó kêu vang mấy tiếng rồi bay vọt lên bầu trời, dang rộng đôi cánh rồi lao xuống.

“Này các con cháu, chúng bay tự đi, hay cần ta phải tiễn mới đi?”

Nó đập dòn vỗ cánh, vẻ mặt hết sức tự đắc, nhìn bọn yêu thú.

Nó rất có phong độ của bậc vương giả.

Bọn yêu thú thấy tình thế đã khác đi.

Khả năng tiêu diệt Đại Bàng Cánh Vàng dường như bằng không.

Thế là chúng đưa mắt nhìn nhau, rồi con nào con nấy tìm đường chạy tháo thân cho nhanh.

Đại Bàng Cánh Vàng đắc ý và hung phấn khác thường.

Nó nhào đến bên Diệp Khuynh Thành.

“Con người tu chân! Tôi xin cảm ơn cô đã giúp tôi đối phó với chúng tôi. Tôi xưa nay rất không muốn mắc nợ tình nghĩa của ai. Bây giờ cô có thể đưa ra yêu cầu với tôi.”

Được!

Không ngờ Khuynh Thành chưa nói gì thì Đại Bàng Cánh Vàng đã mở miệng trước.

Xem ra, con chim phải gió này cũng tốt tính, biết coi trọng tình nghĩa.

“Chính ngươi đã nói đấy nhé?”

“Đương nhiên rồi!”

“Được! Đã thế thì ta sẽ phát biểu.”

“Nói đi!”

“Ta muốn ngươi đưa ta đi xuyên qua không gian, lên tiên giới.”

Đại Bàng Cánh Vàng vừa nãy còn đắc ý vênh vang, lúc này chân nó mềm oặt suýt ngã, đôi cánh cũng rũ xuống chấm đất.

“Nói... nói gì thế?”

“Ta nói là, ta muốn ngươi đưa ta đi xuyên qua không gian, lên tiên giới.”

Khuyên Thành đang đầy mình thương tích. Ánh mắt kiên định của cô nhìn thẳng vào con Đại Bàng Cánh Vàng.

Con Đại Bàng dường như còn ngờ rằng nó nghe nhầm.

“Cô... cô khẳng định mình muốn xuyên không gian đi lên tiên giới chứ?”

“Chắc chắn rồi!”

Cô vừa nói vừa lấy ra một viên kim đan của Lam Tổ cho cô, bỏ vào miệng.

Và bắt đầu điều khí.

“Cô có biết hậu quả của xuyên không gian sẽ là gì không?”

Xưa nay Đại Bàng Cánh Vàng chưa bao giờ nói năng nghiêm túc như lúc này.

“Đương nhiên ta biết. Sẽ bị thương chứ gì! Người nhìn đây, ta đang bị vô số thương tích, ta đâu sợ gì bị thương?”

...

Đại Bàng Cánh Vàng nín lặng chẳng biết nói sao.

Thảo nào cô gái này liều mạng cứu nó. Thì ra là thế!

Nó cũng biết trên đời này chẳng thể có bữa trưa miễn phí.

“Cô... cô đã sớm nghĩ kỹ rồi thì phải?”

Khuyên Thành nhìn con đại bàng.

Có lẽ con chim này không muốn giúp mình thì phải?

“Này! Dù sao ta cũng đã đem tính mạng ra để đổi lấy cơ hội này.

Nếu không có ta, chỉ e nhà ngươi không thể độ kiếp một cách ngon lành đâu!”

Về điểm này thì con Đại Bàng Cánh Vàng không hề phản đối.

Nếu không có Khuyên Thành giúp đỡ thì có lẽ nó không có cách nào để độ kiếp ngon lành như thế.

Rất có thể thân xác nó bị nam nhữ, thậm chí có khả năng sẽ cực kỳ nghiêm trọng.

“Cô nên tin rằng tôi không từ chối mắc nợ.

Có điều... cô nên biết hậu quả của việc đi ngược lại đạo trời.

Sẽ không đơn giản chỉ là bị thương mà thôi.

Hậu quả cũng giống như thiên kiếp...

Chúng ta định tu luyện.

Chúng ta định làm ngược với đạo trời, thì sẽ gặp phải thiên kiếp.

Cô đi ngược thời gian không gian, hậu quả sẽ cực kỳ nghiêm trọng đấy!”

Nhưng nghiêm trọng đến mức độ nào thì Đại Bàng Cánh Vàng cũng không biết.

Nhưng nó cũng từng nghe nói, nếu làm trái đạo trời thì lục phủ ngũ tạng sẽ bị tổn thương.

Dù có lên được tiên giới thì người ấy cũng không thể tu luyện để trở thành bất tử.

Huống chi, người tu chân muốn xuyên thời gian không gian, dù đã độ qua thiên kiếp rồi, muốn phi thăng lên cũng vẫn rất khó khăn.

Nếu không cẩn thận, ngay trên đường phi thăng cũng đã bị thương.

Cho nên từ bao lâu nay hầu như không có ai dám xuyên thời gian không gian, làm trái đạo trời.

“Dù bị nghiêm trọng đến đâu ta cũng không sợ.”

Đại Bàng Cánh Vàng ngạc nhiên nhìn Khuynh Thành.

“Cái đầu cô không trục trặc gì, đúng không?”

Khuynh Thành với khuôn mặt đầy thương tích nhìn sang nó, bình thản mỉm cười.

“Nhìn đi, cái đầu ta có làm sao không?”

“Không sao, mà vẫn muốn xuyên thời gian không gian à?”

“Vì có người đang đợi ta trên đó, cho nên ta phải đi!”

Đại Bàng Cánh Vàng xưa nay không biết thông cảm là gì.

Nhưng lúc này nó thấy hơi ái ngại cho con người tu chân này.

Lẽ nào... hừ, nó cũng bị xiêu lòng vì sắc đẹp?

Nó lắc quảy quảy cái đầu.

Nó là thần thú, sao có thể say mê con gái thuộc loài người?

Bỗng nhiên.

Mắt nó lóe sáng.

Hấp háy nhìn Diệp Khuynh Thành một cách gian xảo.

“Sao ngươi... lại nhìn ta kiểu này làm gì?”

Đại Bàng Cánh Vàng vỗ cánh phành phạch, rõ ràng là nó rất hưng phấn.

Nó đập đôi cánh vàng vào người Khuynh Thành.

Các vết máu trên người cô lập tức biến mất.

Ngay mái tóc rối tinh rối mù cũng mượt mà như vừa được chải tỉ mỉ.

Khuynh Thành rất cảm động nhìn nó.

“Coi như ngươi cũng có chút lương tâm đấy.”

Nó cười hi hi.

“Tôi đương nhiên không để cho nương tử của mình phải chịu ảm ức.”

Khuynh Thành suýt nữa thì trượt chân ngã lăn xuống nền đá.

Hai bên mép cô giật giật.

“Ngươi... ngươi vừa... ngươi vừa nói gì?”

“Cô đã liều mạng để giúp tôi, sao tôi lại không hiểu tâm tư của cô là gì! Nói thật nhé, tôi biết có rất nhiều người thầm yêu tôi. Tuy cô chưa được coi là đẹp nhưng vì nể tấm lòng si mê của cô, nên tôi miễn cưỡng lấy cô vậy!”

Khuynh Thành vừa uống một hớp nước vào miệng, chưa kịp thở, cô đã nghẹn và ho sặc sụa.

Cô không biết mình nên khóc hay nên cười đây?

Một con chim nói là muốn lấy cô? Nó nói nó muốn lấy cô! Cô nghĩ mình sắp hóa điên đến nơi!

Nếu sức chịu đựng của cô kém, thì chắc cô đã hóa điên thật!

Khi một con chim tương đối khệnh khạng, nó nói rằng nó muốn lấy bạn.

Liệu bạn có cảm giác.

Muốn khóc mà không có nước mắt.

Tìm bạn như bị ngàn mũi tên cắm vào.

Giống như Khuynh Thành lúc này không?

Nhất là nó còn bảo rằng “Nói thật nhé, tôi biết có rất nhiều người thầm yêu tôi. Tuy cô chưa được coi là đẹp nhưng vì nể tấm lòng si mê của cô, nên tôi miễn cưỡng lấy cô vậy!”

Cho nên, Khuynh Thành không bàng hoàng rồi trí sao được?

“Con chim giẻ rách nhà người mắc bệnh phải không? Hay là đầu ngươi vừa bị sét đánh trúng?”

“Đầu cô bị sét đánh thì có!”

“Đầu không bị sét đánh, vậy tại sao đầu ngươi bỗng dưng lại loạn choạc như thế?”

Đại Bàng Cánh Vàng vỗ đôi cánh, bộ dạng tỏ ra chính nghĩa đầy mình.

“Tôi chỉ rất không muốn làm tổn thương đến trái tim yếu mềm của cô mà thôi! Nếu không nể tấm lòng si mê của cô đối với tôi, thì cô tưởng tôi sẽ lấy một người tu chân làm vợ hay sao? Tôi là thần thú kia mà!”

Thần thú, thần thú! Sao thần thú lại hâm đặc sệt thế này?

“Ta nghĩ, ngươi là yêu thú thì có!”

Khuynh Thành hằm hằm trợn mắt nhìn nó.

“Đâu có thứ thần thú tà dị như ngươi? Ngày trước ta đọc Tây du ký, trong đó, bọn yêu tinh thường mê người đẹp trai, ví dụ Đường tăng, con nào cũng muốn lấy ông ta. Ngươi nói mình là thần thú, sao ngươi lại muốn lấy ta? Nên nhớ rằng bọn yêu thú mới mê gái đẹp!”

Nghĩ cho khỏe!

Đại Bàng Cánh Vàng nhìn Khuynh Thành, vẻ khinh khỉnh.

Cô gái này tưởng nó muốn lấy cô ta thật!

Nó chẳng qua chỉ nói đùa cho vui thôi.

“Thôi được! Để chứng minh rằng tôi là thần thú, vậy tôi không lấy cô nữa.”

Khuynh Thành cười khúc khích.

Cô đã đoán rồi, gã này hết như gã Hồng Loan, đều rất đề cao địa vị của mình.

“Tuy nhiên...”

“Tuy nhiên làm sao?”

“Cô phải cho tôi hôn một cái!”

...

Con chim quái dị này cũng độc thật!

“Chà chà! Con chim chết tiệt nhà ngươi chán sống rồi thì phải? Chả trách khi ngươi độ kiếp lại có lắm yêu thú chạy đến để trừ khử ngươi!”

Về mặt Đại Bàng Cánh Vàng thể hiện rằng,

Ha ha, hình như cô biết những điều đó quá muộn đấy!

Bộ dạng nó rất đáng bị ăn đòn.

“Được là vua, thua là giặc! Lẽ nào cô không biết cái lẽ này? Tôi mạnh hơn bọn chúng, tôi muốn hành hạ bọn chúng thế nào thì hành hạ. Vừa này nếu tôi không nghĩ rằng Hồng Hoang này bỗng chốc đã chết đi một nửa số yêu thú, tôi vốn không muốn thế, thì tôi đã giết sạch sành sanh cả lũ rồi!”

Gã này khá thật!

Bạo mồm bạo miệng.

Nhưng, gã cũng không ba hoa khoác lác.

Hồng Hoang tuy mệnh mông thật.

Nhưng cũng đúng là những yêu thú chưa từng bị Đại Bàng Cánh Vàng hành hạ thì không nhiều.

Nó chẳng có sở thích gì đặc biệt.

Nó chỉ ham hà hiếp những kẻ yếu.

Chỉ thích đánh đập bọn trẻ.

Chà đập kẻ già nua tàn tật.

Nó coi việc bắt nạt người hiền lành sợ kẻ ác, là lạc thú.

Lúc nhàn rỗi rảnh việc, thì nó nghĩ cách chà đạp người ta.

Xưa nay, niềm vui của nó được xây dựng trên nỗi thống khổ của người khác.

Diệp Khuynh Thành thấy bức xúc chỉ muốn đập đầu vào tường.

Sao cô lại dính dáng đến con chim giẻ rách quái thai này nhỉ?

Nó quái dị hơn Hồng Loan rất nhiều.

Một con chim đập đập đôi cánh dọa dẫm, đòi hôn cô!

Ông trời!

Xin ông giáng sấm sét chẻ đôi người nó đi!

Dù sao cô cũng là một sát thủ hàng đầu đến từ thế kỷ 21.

Không ngờ lại bị thảm đến nỗi bị một con chim dở hơi đe dọa!

Cô không muốn bị một con chim kiss mình!

Như thế sẽ để lại nỗi ám ảnh tâm lý dài dài.

Mặt khác, cô cần để lại cái kiss quý giá dành cho Lam Tổ.

Chứ đâu có thể để cho một con chim tước đoạt mất?

“Này! Dù sao ngươi cũng là một thần thú, sao ngươi phải hạ mình thấp kém thế?”

Còn ta, ta đã liều chết để cứu mạng ngươi, sao ngươi lại đối xử với ân nhân cứu mạng như thế này?”

“Hừ! Nếu tôi không nể tấm lòng si mê của cô dành cho tôi.

Thì tôi đã giết cô từ lâu rồi!”

Đồ yêu tinh, thì chẳng đứa nào tử tế gì. Đúng thật!

Xem ra con chim phải gió này hết thuốc chữa rồi.

“Nếu cô không cho tôi hôn, tôi sẽ không đưa cô lên tiên giới!”

Hình như Đại Bàng Cánh Vàng nhìn thấu tâm tư của Khuynh Thành.

Nó đắc ý vênh mặt dọa dẫm.

Nếu nó là người, thì có lẽ nó đang nhăn nhó cười rất đê tiện.

“Ngươi thật bỉ ổi, vô liêm sỉ!”

“Cô rất hiểu tôi đấy! Yêu thú ở Hồng Hoang này đều mặt sát tôi như thế.”

...

Con chim phải gió, chết tiệt này!

Nhưng Khuynh Thành không muốn mình trắng tay, công cốc.

Lam Tố. Cô sắp gặp anh rồi.

Được!

Vì Lam Tố, cô hy sinh một phen, cô nhượng bộ lần cuối cùng.

“Thế thì... chi bằng... ta sẽ hôn ngươi vậy!”

Con đại bàng cánh vàng bỗng như gấp nua, nó kêu ầm lên.

Rồi vỗ đôi cánh khổng lồ nhảy vọt lên rờ cao.

Nó chạy cho xa, và cụp cánh bọc lấy thân nó.

Nó quá kinh hãi nhìn Khuynh Thành.

“Cô định sàm sỡ tôi!”

Roi nước mắt!

Rùng mình!

Thánh thần!

Ngài có cho rằng con chim này bị thần kinh không?

“Ta chưa hèn hạ như ngươi đâu! Hèn hạ đến nỗi định lợi dụng một con chim! Ta đâu có như một số kẻ... được người khác cứu mạng xong, thì lại giờ mặt uy hiếp người ta!”

Lúc này Đại Bàng Cánh Vàng mới lại vỗ cánh.

Rồi đường hoàng như một nam nhi tử tế, bước lại gần Khuynh Thành.

“Nếu cô không cho... không cho tôi hôn thì tôi đi đây!”

Nó nói rồi làm ra vẻ sắp sửa cất cánh bay.

Khiến Khuynh Thành cuống lên, gọi nó.

“Khoan đã!”

“Thế nào?”

“Hôn... hôn má, được chưa?”

Sắc mặt Khuynh Thành thể hiện chí khí hiên ngang, coi cái chết nhẹ như không.

Đại Bàng Cánh Vàng chậm chậm bước lại gần cô.

Khuynh Thành quyết tâm nhắm tịt mắt.

Chết thì chết!

Chẳng qua chỉ bị một con chim hôn một cái chứ có là gì!

Mình có bị sứt mẩu da nào đâu?

Chỉ cần gặp Lam Tố là được!

Sau đó sẽ tìm cơ hội xử lý con chim rác rưởi này.

Đại Bàng Cánh Vàng bước đến mỗi lúc một gần. Càng đến gần.

Thì Khuynh Thành lại càng hồi hộp.

Nó bỗng cất tiếng cười ha hả, nói: “Cô gái ơi, cô không hề thấy lúng túng gì cả! Lẽ nào cô đã yêu tôi thật ư?”

“Ai yêu nhà ngươi?!”

Lúc này Khuynh Thành mới có phản ứng. Thì ra cô bị con chim rác rưởi này bỡn cợt!

“Không yêu tôi, thì tại sao tôi đòi hôn cô, cô cũng bằng lòng?”

“Đó là tại ngươi ép buộc ta!”

Nếu không vì Khuynh Thành đang cần đến nó thì cô đã xông đến bẻ gãy cổ nó rồi!

Con chim khôn kiếp này sao mà ác độc.

Cuối cùng cô đã hiểu ra, tại sao bọn yêu thú ở Hồng Hoang này lại hận nó đến thế.

Khi gã này chưa chết.

Khi nó vẫn còn sống trên đời, nó luôn là tai họa.

“Tôi ép buộc cô ư? Rõ ràng là tại cô không đứng đắn. Tất cả là do cô tự nguyện chứ!”

Khiếp thật!

Con chim khôn kiếp này khiến người ta ngao ngán hơn cả con lợn mà Khuynh Thành gặp ở Thực Nhân Cốc!

“Ta sẽ giết ngươi, ngươi có tin không?”

Đại Bàng Cánh Vàng nhon nhon cái mặt, nói: “Cô yêu tôi như thế, cô có nỡ giết tôi không? Giết tôi, thì ai đưa cô lên tiên giới?”

Điên đầu!

Con chim rác rưởi này cố ý...

Nó ác thật, ác hết chỗ nói!

Sẽ có ngày cô bắt nó phải khuất phục, bắt nó làm cái ghế ngồi, ngày nào cũng đề đầu cười cổ nó, xem nó còn dám huênh hoang nữa không?

Nhẫn nhịn.

Cô phải nhẫn nhịn.

Chờ khi lên tiên giới rồi, sẽ tính sổ với nó đến nơi đến chốn.

Bây giờ tạm tha cho nó.

Cho nó được đắc ý một phen.

“Này con chim rác rưởi, đã đủ chưa? Đủ rồi thì chúng ta đi thôi!”

Đại Bàng Cánh Vàng vẫn bình thản ung dung cười cười, nhìn cô nói: “Chỉ e không thể đi nổi mất rồi.”

Quái lạ!

Thằng cha này là thứ máy bay gì thế này?

“Nhà nguoi quậy đã xong chưa, đã xong chưa?”

Nó vuron dài cổ, cùng với vẻ mặt bình thản của kẻ vô tội, nhìn Khuynh Thành.

“Lần này thì cô oan cho tôi rồi.”

“Thế ư?”

Giọng Khuynh Thành có chút nghi hoặc.

Cô không muốn lại bị một con chim bốn cọt lần nữa.

Cô đường đường là một sát thủ hàng đầu!

Thế mà lại bị loài chim điều hành quăng quật!

Lần trước là Hồng Loan.

Lần này là Đại Bàng Cánh Vàng.

Hồng Loan còn đỡ, ít ra nó cũng đáng đến loài người, nó là người chim!

Nhưng con Đại Bàng này thì...

Chỉ là con chim thứ thiệt!

Không có nổi một chút hình người!

“Cô gái ơi trí nhớ cô kém quá, thằng cha cùng đến đây với cô thì sao?”

Ừ nhỉ!

Con chim này không nhắc thì cô quên bếng gã Lạc Kỳ.

Tuy nhiên, cô lên tiên giới.

Thì liên quan gì đến gã?

Khuynh Thành vận linh thức quan sát một lượt.

Lạc Kỳ đã không ở trong phạm vi linh thức của cô nữa.

“Chắc anh ta đã đi rồi.”

“Người bạn của cô rất không tốt.

Khi cô sắp bị yêu thú cắn xé nghiền nhỏ, gã cũng không chạy đến giúp cô!”

Khuynh Thành cảm thấy con Đại Bàng này cũng rất tài.

Khi đang độ kiếp mà vẫn có thể quan sát tất cả xung quanh.

“Tôi và anh ta vốn cũng chẳng dây mơ rễ má gì với nhau.

Nên anh ta khỏi cần liều mạng vì một người không đáng giúp.”

“Chỉ e không phải đơn giản thế đâu.

Cô đừng trách tôi không nhắc cô trước.

Tôi cảm nhận ra tà khí có trong con người hắn.”

Nghe Đại Bàng Cánh Vàng nói thế.

Khuyên Thành bỗng nghĩ đến Hồng Y và cha cô.

Một linh cảm chẳng lành bỗng ủa đến với cô.

Lẽ nào anh ta định... .

Không được!

Khuyên Thành không thể để hắn làm hại người nhà của mình.

“Này, chim ơi, người nói lời phải giữ lấy lời đấy nhé?”

“Quân tử nhất ngôn, không bao giờ nuốt lời.”

“Được! Thế thì người chờ ta chục hôm, ta đi rồi sẽ quay lại.”

Đại Bàng Cánh Vàng liếc nhìn Khuyên Thành.

Nó nhớ lại cảnh tượng cô gái này đã liều mạng xông pha chém giết giúp nó chặn đứng bọn yêu thú.

Nó vỗ cánh, nói: “Tôi sẽ cùng đi với cô!”

Điều này Khuyên Thành thật không ngờ.

Cô ngơ ngàng nhìn con Đại Bàng.

“Sao còn đứng ngây ra đó? Đi thôi!”

Đại Bàng Cánh Vàng vỗ cánh bay vút lên không trung.

Lúc này Khuyên Thành mới như bừng tỉnh trở lại.

Con chim phải gió này, lúc thì rất quái dị đáng chết.

Lúc thì lại đầy mình chính nghĩa cao cả.

Chẳng rõ đâu mới thực sự là bản chất của nó.

Cô giắt phi kiếm, vút lên không trung cùng Đại Bàng Cánh Vàng bay song song nhằm hướng quân doanh vùng biên ải.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Nữ Khuyên Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 13

Diệp Khuyên Thành còn chưa biết khi cô đang gian khổ giao chiến sinh tử ở Hồng Hoang.

Thì trên thần giới, Lam Tô dường như cũng đang trải qua một cuộc tử sinh.

Anh vẫn liên tục ngồi ở sân luyện võ của hoàng thành suy ngẫm tìm hiểu bản chất của trận pháp.

Bỗng anh cảm ứng thấy Diệp Khuyên Thành đang gặp nguy hiểm đến tính mạng.

Nhưng anh vừa rồi đã thâm nhập trận pháp, không thể lập tức lui ra ngoài.

Anh rất bồn khoăn lo lắng cho sự an nguy của cô.

Trong lúc nóng ruột sợ ý.

Suýt nữa anh để cho trận pháp vây khốn; nếu linh lực của anh không đủ mạnh thì có lẽ anh không thể ra nổi nữa.

Cũng may, chỉ một lát sau cảm nhận về mối nguy đối với Khuynh Thành đã tiêu tan.

Toàn thân Lam Tổ đã yên tĩnh trở lại.

Có điều, tâm vừa tĩnh lặng thì đầu anh lại hiện ra rất nhiều câu hỏi.

Khuynh Thành có Tử Thanh bảo kiếm của anh trong tay.

Thì ở phạm trôn có bao nhiêu người là đối thủ của cô?

Câu trả lời là, gần như bằng không.

Nhưng nếu rất nhiều cao thủ liên kết lại tấn công Khuynh Thành, thì không hẳn là họ không có khả năng chiến thắng.

Tuy nhiên, khả năng này rất nhỏ.

Hay là anh...

Anh phải xuống phạm trôn để tìm Khuynh Thành?

Nghĩ đến đây, tâm trạng Lam Tổ lại trở nên bất an.

Nếu vẫn không phá được trận pháp này.

Thì anh sẽ bị khống chế đến chết.

Căn bản không thể đi tìm Khuynh Thành.

Và, đây mới thật sự là mục đích của hắn!

Hắn kiềm chế anh ở đây, sau đó hắn đi tìm Khuynh Thành.

“Không! Ta tuyệt đối không để cho bị kịch tái diễn.”

Hai bàn tay Lam Tổ nắm thật chặt.

Niềm tin trong lòng anh càng sâu sắc hơn.

“Khuynh Thành, nàng cứ chờ ta, nàng nhất định phải chờ ta.”

Anh điều khí một hồi, và bình tĩnh trở lại.

Lúc này Lam Tổ lại bắt đầu chuyên tâm nghiên ngẫm trận pháp.

Diệp Khuynh Thành và Đại Bàng Cánh Vàng đang bay với tốc độ cực nhanh trở lại quân doanh.

Nhưng, họ đã đến chậm một bước mất rồi.

Hồng Y đã giải quyết xong mọi việc quân vụ.

Vừa mới trở về doanh tướng, đang định cứ để nguyên áo quần rồi nằm ngủ một giấc.

Bỗng nhiên có một sát khí cực mạnh tràn đến rất dữ dội.

“Cấm nhúc nhích, nếu không ta sẽ giết ngươi!”

Tả Long và Hữu Hồ bỗng xuất hiện trước mặt Hồng Y.

Tả Long tay cầm đoản kiếm của Lạc Kỳ đưa, kề vào cổ Hồng Y.

“Các ngươi là ai?”

“Rất nhanh, ngươi sẽ biết ngay thôi. Nếu ngươi không muốn Diệp Khuynh Thành gặp bất trắc.

Thì chó chống cự.

Nếu không, ta không thể đảm bảo Diệp Khuynh Thành không xảy ra chuyện gì.”

Hồng Y bình thản nhìn những kẻ đang đứng trước mặt.

Hai gã tu chân trình độ Kiểm sư trung cấp mà đòi đối phó với Diệp Khuynh Thành của cô!

Đúng là thằng khờ ngu mê!

Chưa cần đến Khuynh Thành. Ngay cô.

Chúng chưa chắc đã đối phó nổi.

Tuy công lực của cô chưa thật cao.

Nhưng cô đang có thần khí của Lam Tổ cho cô.

Hai gã này muốn áp đảo cô thì hơi khó đấy!

Hồng Y hờ hững nhìn hai gã.

“Sao tôi phải tin các người nhỉ?”

“Tại vì bọn ta là Bóng Mờ kẻ cận hoàng thượng.”

Bóng Mờ kẻ cận hoàng thượng?

“Ngươi định chống lại hay hợp tác với bọn ta?”

Hữu Hồ nửa cười nửa không, nhìn Hồng Y.

Hồng Y khi còn ở phủ Thái úy, cũng đã từng nghe nói đến Bóng Mờ kẻ cận hoàng thượng.

Bọn chúng giết người như ngóc, thủ đoạn rất tàn độc.

Khuynh Thành cũng từng nói lúc hoàng thượng triệu họ vào cung, chắc chắn những kẻ đến đây không có thiện ý.

Xem ra nói thế chẳng sai.

“Các ngươi muốn gì ở ta?”

“Rất đơn giản thôi, hãy nộp Diệp Chấn Thiên, Diệp Bái và Diệp Thành ra đây!

Chính hoàng thượng chỉ đích danh ba người này.

Người nói là cần nhìn thấy họ.”

Hồng Y khẽ cười, nói: “Thế thì hai vị tìm nhầm người rồi. Tôi thật sự không biết tướng quân và hai vị công tử đi đâu.”

Hữu Hồ bất thành lĩnh tóm chặt yết hầu của Hồng Y.

“Nếu không muốn chết thì ngươi nói thật đi, nếu không...”

“Nếu không, sẽ giết tôi chứ gì?”

“Biết thế thì tốt. Tính ta không thật dễ chịu. Ta không muốn hỏi lại lần thứ ba đâu!”

“Dù hai vị đại nhân có giết Hồng Y thì Hồng Y cũng vẫn nói như thế.”

“Xem ra, con khôn kiếp này là đồ thân lừa ư nặng!”

“Đúng! Như thế mới là xuất thân từ nhà họ Diệp, nếu dễ dàng khai ngay, thì ta lại cảm thấy rất lạ lùng!”

Tả Long lại nhấn nhò nói.

Tay hắn bóp nghẹt vào cổ họng Hồng Y.

Hồng Y lập tức mất tri giác.

Hữu Hổ nhìn hấn, không hiểu.

“Ngươi làm thế là ý gì?”

“Ngươi tưởng có thể khai thác được từ cái mồm nó hay sao?”

“Vậy ta phải làm gì?”

“Ngươi yên tâm đi, ta sẽ có cách thỏa đáng.

Lát nữa tự khắc sẽ có người đến cho chúng ta biết chỗ Diệp Chấn Thiên đang ẩn thân.”

Hữu Hổ nhìn hấn, vẫn không hiểu.

Tả Long mỉm cười thâm thúy khó lường.

“Khách đã đến rồi đấy!”

Lát sau, một vị tu chân xuất hiện ở bên ngoài trường.

Tả Long vội bước ra đón.

“Đã có tin về Diệp Chấn Thiên chưa?”

“Nếu chưa có, tôi đâu dám đến gặp hai vị, khiến hai vị mất hứng hay sao?”

Cả ba người nhìn nhau và cùng bật cười ha hả.

Người tu chân nói ra nơi trú ẩn. Rồi bước ra khỏi cửa.

Thì Hữu Hổ hỏi luôn.

“Tả Long, sao ngươi có thể làm được như thế này?”

“Treo giải thưởng lớn, tất sẽ có người hưởng ứng. Chuyện lần trước bị đoạt mất thần khí xảy ra ở quân doanh, khiến ai ai cũng sợ nhà họ Diệp.

Vì thế họ đều tránh cho xa.

Những thám tử chúng ta cử đi đều không thu được tin tức gì, cũng là tại nguyên nhân này.

Cho nên tôi mới loan tin rằng ai biết tung tích nhà họ Diệp thì sẽ được thưởng một thứ linh khí.”

Hữu Hổ tái mặt.

Vì cả hai đứa đâu dễ gì có được linh khí như hiện giờ.

Hấn vội cắt luôn linh khí của mình vào trong nhẫn không gian.

Tả Long nhìn thấy thế, bật cười ha hả.

“Nhị đệ yên tâm đi! Dù phải cho thì ta cũng không bảo đệ cho người ta đâu.”

Hữu Hổ ngờ ngợ nhìn hấn.

“Chẳng lẽ huynh bằng lòng dâng cho họ linh khí của mình?”

“Ha ha... tất nhiên là không thể! Người chết, thì cần linh khí làm gì nữa? Ha ha...”

Lúc này Hữu Hổ mới vỡ lẽ ra.

Gã cười tinh quái nhìn Tả Long.

“Tức là Đại ca sẽ qua cầu rút ván? Chiêu này hơi ác quá đấy!”

“Không ác, thì ta và đệ còn sống đến ngày nay được không?”

“Kẻ cũng phải. Chúng ta nhân từ với người, nhưng ai nhân từ với chúng ta?”

Nếu không làm xong việc, hoàng thượng trách tội thì chúng ta sẽ sống không được chết không xong.”

“Nào! Đi tìm Diệp Chấn Thiên!”

Tả Long huyết sáo hiệu lệnh, lát sau đã có bốn tên Bóng Mờ xuất hiện trước mặt hai gã.

“Thuộc hạ tham kiến Đại ca, Nhị ca!”

“Các người bí mật chuyển con đàn bà này về cung, cấm để xảy ra sai sót, hiểu chưa?”

“Thuộc hạ hiểu rồi.”

Bốn tên đồ Hồng Y chuyển ra ngoài.

Loáng một cái cả bọn đã biến mất.

Bọn chúng đi rồi, Tả Long và Hữu Hồ để lại một bức thư trong quân doanh, rồi biến mất.

Nội dung thư đại khái là dặn dò quân sĩ không được hoang mang.

Trong vòng bảy ngày tới, hoàng thượng sẽ cử một tướng quân khác đến đây tiếp quản quân doanh.

Còn về Hồng Y thì chúng không viết một chữ nào.

Trong thung lũng ở núi Vân Vụ.

Diệp Chấn Thiên đã có tiên khí, thực ra là thần khí, của Khuynh Thành đưa cho, nên ông dễ dàng vượt qua thiên kiếp, trở thành người tu chân đẳng cấp Kiếm sư sơ cấp.

Tuy Tả Long và Hữu Hồ cố giấu kín làn khí của chúng.

Nhưng Diệp Viễn vẫn phát hiện ra.

“Ai đấy? Sao cứ lăm lét, định làm gì thế? Ra đây!”

Giọng của Diệp Viễn không lớn nhưng vẫn khiến Tả Long và Hữu Hồ phát sốt.

Hai gã biết mình đã bị lộ, nên đành từ trong bóng tối nhảy ra.

“Tiền bối quả là lợi hại!”

“Các người là ai, sao dám đến chỗ lão phu giờ trò càn rỡ hả?”

Ông cực ghét những kẻ không mời mà đến!

“Kẻ hậu sinh mạo muội đến đây, cũng vì bất đắc dĩ, hết cách rồi.

Hoàng thượng hạ chỉ, yêu cầu Diệp tướng quân và những ai cùng họ Diệp, về cung để cùng bàn quốc sự.”

Diệp Viễn là nhân vật như thế nào?

Ông là vị nguyên lão rất sớm, cực sớm, cực cực sớm của vương triều Đại Cương.

Ông chẳng lạ gì tâm tư của tiểu hoàng đế hiện nay!

Có điều ông không thể hiểu, nhà họ Diệp luôn tận tụy hết lòng phục vụ ông ta, mà ông ta làm thế này thì nghĩa là sao?

Nếu ông ta lo nhà họ Diệp làm phản.

Thì hà tất phải chờ đến khi nhà họ Diệp đã tan nát, hồn xiêu phách lạc, thì mới ra tay hành động?

Nhà họ Diệp hiện giờ tuyệt đối không tạo thành mối đe dọa gì đối với hoàng đế.

“Các người tự tiện xông vào đây quấy nhiễu lão phu đang tĩnh tu, chuyện này phải tính sao đây?”

Diệp Viễn không nể nang gì bọn chúng.

Hai gã Bóng Mờ ranh con muốn ông phải nghe lời, ngoan ngoãn đi theo chúng về hoàng cung? Đúng là loạn óc, là ngu mê!

Diệp Chấn Thiên, Diệp Bái và Diệp Thành cũng bước ra.

Vừa nhìn thấy Bóng Mờ của hoàng thượng.

Ai cũng thấy sững sờ.

Tả Long và Hữu Hồ biết không dễ đối phó với Diệp Viễn.

Nhìn thấy Diệp Chấn Thiên bước ra, chúng bèn chào hỏi ngay.

“Diệp tướng quân! Hoàng thượng mời các ngài về cung, có việc cần bàn bạc ạ!”

Diệp Chấn Thiên tất nhiên không đại khờ.

Nếu đúng là hoàng thượng hạ chỉ, thì sẽ do Diệp Khuynh Thành và Hồng Y đến báo với ông.

Chứ đâu có thể là hai tên Bóng Mờ này?

Lẽ nào là...

“Ta phải gặp Khuynh Thành và Hồng Y đã!”

Đôi mắt nâu xỉn của Tả Long lảo liên đảo tròn.

“Diệp tướng quân muốn gặp con gái, cũng không khó. Về cung là gặp được ngay.

Lúc này hai người ấy đang ở trong cung chờ các vị.

Nếu các vị không nghe theo, thì chúng tôi cũng không dám bảo đảm họ bình an vô sự đâu.”

Diệp Thành xông đến trước tiên, nói: “Người dám đụng đến một sợi tóc của Khuynh Thành thì cứ thử xem?”

Diệp Viễn thì cười khà khà.

“Cháu Diệp Thành à, sức bọn chúng mà muốn làm đau em gái Khuynh Thành của cháu ư? Chỉ e là cả tỉnh cầu Lam Từ Tỉnh này cũng chẳng có nổi mấy người có thể đụng đến Khuynh Thành được đâu!”

Mọi người bỗng nhớ đến tiên khí trong tay Khuynh Thành.

Tâm trạng đang bất an liền bình ổn trở lại.

“Vậy là, các vị vẫn không chịu nghe chứ gì?”

“Nhà họ Diệp chúng ta tận tụy hết lòng với hoàng thượng, không ngờ ông ta lại cặn tính như thế, muốn giết sạch cả nhà họ Diệp. Chúng ta đâu có thể để cho người ta tùy ý vật lòng cắt tiết?”

Diệp Chấn Thiên nắm chặt nắm đấm, phẫn nộ cùng cực.

Đáng buồn!

Hết sức đáng buồn!

Hoàng thượng lại có thể nghi ngờ họ, muốn giết họ.

Nhà họ Diệp đã cống hiến cho vương triều Đại Cương nhiều như thế, để đối lấy ngày hôm nay, họ không uất ức sao được?

“Thế thì đừng trách bọn này không khách khí!”

Hữu Hồ bỗng phát một ám hiệu lên không trung.

Trong chớp mắt đã có ba mươi hai Bóng Mờ nháng lên, xuất hiện.

Diệp Viễn tuy có võ công cao.

Nhưng bọn chúng võ công cũng không kém.

Hơn ba chục tên, chọi với bốn người, lẽ nào lại không thể thắng?

Đôi mắt Tả Long ngập ngụa sát khí khát máu.

Gã từ từ đưa tay lên, vẫy nhẹ một cái.

Ba mươi hai Bóng Mò xông đến vây chặt Diệp Chấn Thiên và mọi người.

Diệp Viễn gầm lên một tiếng phẫn nộ.

Mặt đất bị chấn động nứt ra vô số khe.

Áo bào phát phói, ông đã lẳng không bay lên.

“Nội lực cũng ghê đây! Hữu Hổ lên đi!”

Bắt giặc, phải bắt tướng giặc trước.

Bắt được lão già rồi, thì lo gì bọn còn lại không nhanh chóng chịu trời?

Tả Long, Hữu Hổ rút linh khí ra, đua nhau xông vào đánh Diệp Viễn.

“Linh khí thượng thượng!”

Diệp Viễn bắt giác kinh ngạc.

Gã hoàng đế kia cũng chịu chơi thật!

Đề có thể bắt họ, gã dám đưa cả linh khí ra!

Trong tay ông thì chỉ có linh khí cấp thấp mà thôi.

Tả Long và Hữu Hổ công lực vốn đã cao.

Lại có thêm hai thứ linh khí thượng thượng, chỉ e Diệp Viễn không địch nổi chúng.

“Chớ hòng đụng đến Lão tổ tông nhà này!”

Diệp Chấn Thiên lớn tiếng quát.

Ông bỏ nhào về phía bọn chúng.

Hữu Hổ: “Ha ha...” cười vang, rồi nhìn thẳng vào Diệp Chấn Thiên nói: “Hừ! Diệp Chấn Thiên nguoi chỉ là Kiếm sư sơ cấp, dám ảo tưởng quyết chiến với ta hay sao?”

Giọng gã sắc mùi giễu cợt.

Nên biết thực lực giữa hai bên chênh lệch rất xa.

Diệp Chấn Thiên cười lãnh đạm, ông chỉ im lặng. Tiên khí ông đang có là một điều bí mật.

“Giết!” Tả Long bỗng hô lớn.

Ba mươi hai tên Bóng Mò thân hình như ánh chớp ngự kiếm xông thẳng vào Diệp Bái và Diệp Thành.

Tả Long và Hữu Hổ coi Diệp Chấn Thiên như không khí, chúng bỏ qua, rồi lao vào đánh Diệp Viễn.

Lão ta mới đích thị là mối đe dọa đối với bọn chúng.

Bên dưới, Diệp Bái và Diệp Thành sắp bị chúng bắt đến nơi.

Diệp Bái bỗng lớn tiếng hô lên.

“Nhị thúc cứu cháu với!”

Diệp Chấn Thiên không nghĩ nhiều nữa, ông lấy tiên khí ra chém thẳng vào những tên Bóng Mò đang bao vây Diệp Bái.

Những tiếng gào rú đầy hãi hùng. Máu me bắn tóe khắp bốn phía.

Bọn Bóng Mờ còn lại mặt mũi tái xanh, hai bên mép rỉ máu tươi; chúng nhìn Diệp Chấn Thiên, không sao tin nổi: “Ngươi... kiếm của ngươi...”

Tả Long và Hữu Hồ cũng tái mặt nhưng ánh mắt chúng vẫn rất sắc sảo.

“Tiên khí!”

Chúng không ngờ đối phương lại có tiên khí.

Với người tu chân, binh khí là thứ tối thượng khi giao chiến.

Trong tay có một thứ binh khí tốt hay không, sẽ quyết định sinh tử của họ.

Ba mươi hai tên Bóng Mờ, một nửa đã tử thương.

Hữu Hồ cực kỳ phẫn nộ.

Tuy nhiên, sự căm đồ của tiên khí khiến hắn quên cả sinh tử.

“Giết nó! Đoạt lấy tiên khí của nó!”

Hữu Hồ vận linh thức truyền âm.

Tả Long đêm ngày vẫn mơ ước có được một thứ tiên khí.

Gã vốn là người bình tĩnh, nhưng lúc này đầu hắn cũng phát sốt.

“Thực đúng với ý ta!”

Cả hai tên bỏ Diệp Viễn, nhất tề xông vào đánh Diệp Chấn Thiên.

Tiên khí!

Đó là tiên khí!

Tuy chúng chưa bao giờ nhìn thấy tiên khí cả.

Nhưng trực giác đã mách bảo chúng, đó chính là tiên khí.

“Vù...”

Hữu Hồ giẫm chân phi kiếm bay vút lên cao.

Tả Long nhảy vọt lên với khí thế cực mạnh.

Hai gã, một trên một dưới phối hợp chặt chẽ, kín tuyệt đối.

Tiên khí! Kể cả với sức mạnh sẵn có của bọn chúng, đầu phi thăng lên tiên giới cũng chưa chắc có được một báu vật quý giá như thế này.

Bảo chúng không choáng ngợp sao được?

Phải liều!

Dù bị trọng thương thì cũng phải đoạt được tiên khí!

Tả Long và Hữu Hồ đã lên con, vì tiên khí, dẫu bị trọng thương thì cũng đáng.

Hai gã tu chân hùng mạnh một khi liều mình thì sức công phá của chúng sẽ khác hẳn lúc này.

“Giết hắn đi, thì linh khí thượng thặng trong tay ta sẽ thuộc về các ngươi.”

Tả Long hô lên với bọn Bóng Mờ còn lại.

Linh khí thượng thặng!

Bọn người còn lại dường như đã quên lúc này đồng bọn của chúng đã chết thảm ra sao.

Linh khí thượng thượng!

Đầu óc chúng lúc này chỉ quay cuồng bốn chữ linh khí thượng thượng.

Trong khoảnh khắc.

Toàn bộ bọn Bóng Mờ vù vù bay về phía Diệp Chấn Thiên.

Diệp Chấn Thiên bỗng chốc không thể thi triển quyền cước gì được nữa.

Rất nhanh chóng, ông bị hơn chục tên sát thủ tuyệt mật ấy vây chặt.

Dù có tiên khí trong tay, muốn phá vây thì vẫn không phải chuyện dễ.

Bởi lẽ, công lực của ông không thể hơn bọn chúng.

Tốc độ đương nhiên cũng không nhanh bằng chúng.

Nhưng, chúng muốn hại ông.

Thì dường như vẫn là điều không thể.

Diệp Viễn thấy tình thế như vậy, bèn linh thức truyền âm cho Diệp Bái và Diệp Thành.

“Cùng tấn công hai tên cao thủ, giúp Nhị thúc của các cháu phá vây!”

“Vâng!”

Diệp Bái và Diệp Thành nhận được tin tức.

Lập tức ngự kiếm phi hành, nhắm vào Tả Long và Hữu Hồ xuất chiêu.

Diệp Viễn nấp đằng sau Diệp Bái.

Diệp Bái che khuất cho ông.

Tả Long và Hữu Hồ mất đồ ngẫu.

Chỉ lăm le cướp cho được tiên khí.

Nhưng lại không chú ý đến Diệp Viễn đang ẩn phía sau lưng Diệp Bái.

Tả Long tung một quyền về phía Diệp Bái.

“Ngươi chết đi!”

Diệp Viễn hét lên một tiếng, kéo ngay Diệp Bái sang bên, tiên khí cấp thấp của ông lập tức phóng thẳng vào bàn tay Tả Long.

“Đồ bỉ ổi!”

Tả Long bất chấp bàn tay đã bị đâm thủng.

Gã nhanh chóng cầm máu.

Rồi điên cuồng xông vào đánh Diệp Viễn.

Gã đã nổi khùng đỏ mắt.

Mỗi lần tấn công đều vận hết toàn lực.

“Ngươi chết đi!”

Đôi mắt Tả Long đỏ như máu, nội lực sôi sục, phóng ra sức công phá cực đại nhắm vào Diệp Viễn.

Nếu lão già này không chết thì bọn chúng không còn cơ hội tiêu diệt Diệp Chấn Thiên để đoạt lấy tiên khí.

Diệp Viễn đã tòng quân ngay từ thời kỳ vương triều Đại Cương mới kiến tạo.

Về sau ông mới ăn cư đề tu chân.

Cho nên ông chiến đấu rất thông minh.

Ông luôn tìm cách vận dụng thay đổi chiến thuật.

“Chớ chạy!”

Tả Long hận Diệp Viễn thấu xương, gã hét lên rồi truy sát ông.

Lão khom này khiến gã tức muốn chết!

Không đánh lão.

Thì lão lao đến cản trở.

Nếu đánh lão.

Thì lão phải đi chạy rõ nhanh.

Công lực của hai bên vốn dĩ ngang ngửa không hơn không kém.

Chỉ có Tả Long có sức công phá vượt trội. Còn về tốc độ thì hai bên na ná nhau.

Diệp Viễn thì lại không trực diện giao đấu. Cứ tình thế này.

Thì Tả Long cũng tạm thời không làm gì nổi lão ta.

Bỗng nhiên.

Phía sau vọng lại tiếng kêu thảm thiết.

Một cánh tay của Hữu Hồ đã bị Diệp Chấn Thiên chém đứt lìa rơi xuống.

“Nhị đệ!”

“Ta không sao. Giết hắn đi! Tốc chiến tốc thắng!”

Hữu Hồ dường như không hề bận tâm cánh tay bị chém đứt.

Cứ như là cánh tay ấy không phải của hắn!

Trái lại, hắn càng điên cuồng xông vào đánh Diệp Chấn Thiên.

Diệp Chấn Thiên không ngờ thằng cha này đã mất một tay mà vẫn có thể phát ra uy lực mạnh như vậy.

Một tay còn lại cầm kiếm, mà hắn đã mấy lần suýt nữa tập kích thành công.

Một làn khí cực mạnh màu tím luôn bao bọc quanh người hắn.

Xem ra, hắn đang định liều chết giáng đòn tấn công cuối cùng.

Diệp Bái và Diệp Thành còn trẻ, công lực chưa cao.

Bị mấy tên Bóng Mờ không chế rõ chặt.

Điều đáng ngại nhất là cả hai cậu đang ở thế hạ phong.

Nếu không được ứng cứu.

Chỉ e...

Diệp Chấn Thiên còn chưa kịp nghĩ kỹ.

Thì một đạo khí lưu màu tím đã khuếch tán đến.

Làn khí cực mạnh, đậm mùi chết chóc.

Nếu chưa từng trải qua trăm trận, thì e ông đã bị ngạt thở bởi thứ sát khí tuyệt mệnh này cũng nên.

Gay rồi!

Lão tổ tông gặp nguy hiểm.

Diệp Chấn Thiên nhìn về phía Diệp Viễn.

Ông đã đoán không sai.

Diệp Viễn đang bị tấn công liên tục.

Phải làm gì đây?

Nếu không ra tay ngay, chỉ e Lão tổ tông...

Diệp Chấn Thiên cuống lên.

Bất chấp sinh tử, ông lao vào Hữu Hồ.

Thân thể ông bỗng bùng phát một sức mạnh đáng sợ.

Tốc độ phi thường. Tốc độ mà Kiếm sư sơ cấp như ông lẽ ra không thể có.

Nhưng... ông đã đột phá được!

Đúng vào lúc này ông lại có thể đột phá được! Ông đã lên cấp độ Kiếm sư trung cấp.

Sắc mặt của Hữu Hồ bỗng chuyển sang tái nhợt.

Hắn còn chưa kịp hoàn hồn.

Thì thanh kiếm xích hồng đỏ thắm trong tay Diệp Chấn Thiên đã đâm xuyên qua người hắn.

Tốc độ đáng sợ của đối phương khiến hắn không thể tránh kịp.

“Nhị đệ!”

Tả Long phản nộ gào lên.

“Giết Nhị đệ của ta, ta sẽ bắt tất cả các người phải chết theo nó!”

Trên mặt Tả Long nổi gân xanh căng cứng.

Sát khí khủng khiếp bào trùm toàn thân hắn.

Không một chút do dự.

Không có chiêu thức đẹp mắt.

Chỉ có tàn sát bất cần tính mạng.

Dù có bị trọng thương hắn cũng không sợ gì.

Hắn tung một quyền về phía Diệp Chấn Thiên, uy lực dường như không gì sánh nổi.

Nhưng thực ra chỉ là đánh dứ.

Hắn bắt ngờ xoay người. Mũi kiếm đã chọc xuyên vai Diệp Viễn.

“Lão già hãy nhận cái chết!”

“Lão tổ tông!”

Diệp Chấn Thiên kinh hãi.

Tức tốc bay đến, tay nắm tiên khí.

Diệp Chấn Thiên cảm thấy mình thở hít cũng khó khăn.

Nhà họ Diệp chỉ còn lại ngàn này người.

Ông không thể để bất kỳ ai xảy ra bất trắc.

Ông lao về phía trước, tốc độ cực nhanh.

Đưa tay tóm lấy Tả Long, nhấc hẳn lên, song quyền tới tấp nện chẳng khác gì du long xuất động[1]. Đồng thời với một tiếng gầm giận dữ là một quyền cực nặng táng vào người Tả Long.

[1] Rồng bơi ra khỏi hang.

“Người đánh Lão tổ tông nhà ta bị thương, ta sẽ bắt người chết thê thảm.”

Trong nháy mắt.

Thân xác Tả Long bay lên.

Rồi nặng nề rơi xuống đất.

Mặt đất lõm xuống thành một cái hố to.

Bọn Bóng Mờ còn lại nhìn thấy tình thế này đứa nào cũng kinh hãi.

Vậy là cục diện đã khác trước.

Nếu có đám ăn xoi, tiếp tục giao tranh một cách vô nghĩa thì cái chết sẽ đến với chúng.

Cả bọn nhìn nhau, ra hiệu, hiểu ngầm.

Tả Long nằm dưới đất chặt vật nhôm dẩy đứng lên.

Đôi mắt hắn nảy lửa.

“Diệp Chấn Thiên, ta sẽ liều với người!”

Tả Long nắm chặt hai quyền, đôi mắt lồi ra thụt vào.

Chân giậm một phát, người đã lẩng không bay lên.

Chiêu thuật của Tả Long thực đáng sợ.

Sự hủy diệt cũng nằm trong đó.

Linh khí hạng trung phẩm trong tay hắn đâm thẳng vào Diệp Chấn Thiên.

Không có hư chiêu dền dư.

Chỉ độc một chiêu.

Hắn chỉ cần một chiêu này.

Nhưng Diệp Chấn Thiên không hề hoang mang.

Thằng cha này lao đến, thì rõ là đến để nhận lấy cái chết.

Ông vùng tiên khí trong tay đâm thẳng vào Tả Long.

Bất thành linh.

“Rắc...” những tiếng xương vỡ nát. Bàn tay trái của Tả Long múa lên như bay lượn, tóm được tay phải Diệp Chấn Thiên và bóp vụn cổ tay.

Cũng đúng vào lúc này.

Thân hình Tả Long từ từ đổ vật xuống.

Mũi kiếm màu đỏ sẫm của Diệp Chấn Thiên đã thọc trúng ngực hắn.

Nhưng, về mặt hân vẫn không một chút đau khổ.

Trái lại, là một nét cười tàn nhẫn.

“Diệp Chấn Thiên, nếu ngươi không nhờ vào tiên khí thì hai huynh đệ ta cũng không thể bị chết ở đây.

Tuy ta chết bởi tay ngươi, nhưng ngươi cũng đừng hòng sống nổi.”

Cổ tay Diệp Chấn Thiên nhức đau kinh khủng. Đồng thời.

Ý thức của ông cũng dần tan biến.

Vừa nãy Tả Long không chỉ bóp vỡ cổ tay phải của ông, mà còn trực tiếp chích chất kịch độc nằm sẵn trong tay hân vào cánh tay của Diệp Chấn Thiên. Tốc độ của hân cực nhanh cực chuẩn.

Cũng không một chút do dự.

Ngay khi hân rơi vật xuống đất, hân đã bị nội thương.

Hân biết, ưu thế của bọn hân đã tàn.

Cuộc chiến này thương vong nặng nề thế thảm.

Ba mươi sáu Bóng Mờ, không kể bốn đứa đã về cung, chẳng còn lại mấy đứa.

Nhưng cũng còn may, đối thủ không ở thế chiếm ưu thế tuyệt đối.

Diệp Viễn bị thương.

Diệp Chấn Thiên mất một cánh tay, lại trúng chất kỳ độc, nếu không có thuốc giải độc của riêng hân, thì Chấn Thiên chỉ còn cách chờ chết.

“Nhị thúc!”

“Nhị bá!”

“Chấn Thiên!”

Ba người đồng thanh gọi.

Và chạy như bay đến với ông.

Nhưng Diệp Chấn Thiên không nghe thấy gì hết.

Thân thể ông từ từ đổ vật xuống đất.

Diệp Thành tức giận túm ngực áo gã Tả Long.

“Thằng khốn, mau đưa thuốc giải độc ra đây!”

“Muốn có thuốc giải? Được! Nếu tha cho ta thì ta đưa cho!”

“Chỉ cần ngươi đưa ta thuốc giải, ta sẽ tha cho ngươi.”

Tả Long giả bộ sắp lấy thuốc ra, và bất ngờ táng cho Diệp Thành một chưởng cực mạnh.

Cự ly rất gần như thế.

Tốc độ thì quá nhanh.

Lại hoàn toàn bất ngờ.

Diệp Thành hết cách tránh.

Cậu ta học máu mồm, người bắn ra xa hơn chục thước.

“Ha ha... Tả Long ta thế là đủ, thế là đủ rồi!”

“Ừng” một tiếng.

Toàn thân hần máu me bắn ra bốn phía.

Hắn đã kích nổ để tự sát.

Diệp Viễn và Diệp Bái tuy đã dạn dày chôn sa trường, nhưng đều chưa từng trông thấy ai dám tàn độc với chính mình như thế này.

Bóng Mờ!

Thực không hổ danh là một Bóng Mờ!

Những tử sĩ do hoàng thượng đích thân huấn luyện ra quả là khác thường.

Xem ra phen này người nhà họ Diệp gặp rắc rối thật rồi.

Các Bóng Mờ khác đã chạy mất dép từ trước khi Tả Long tấn công Diệp Chấn Thiên.

Nếu chúng biết kết cục sẽ là thế này thì chúng sẽ không bỏ đi.

“Diệp Thành, thế nào rồi?”

Diệp Bái vội chạy đến đỡ Diệp Thành đứng dậy.

Diệp Thành đôi môi tím ngắt, triệu chứng cũng hết như Diệp Chấn Thiên.

Xem ra, họ cùng bị trúng một loại độc dược.

“Lão tổ tông, ta nên làm gì bây giờ?”

“Cứ đưa cả hai vào trong đi!”

Diệp Viễn đứng lên, bước đến chỗ xác Tả Long nỏ, nhặt cái nhẫn không gian và linh khí thượng thượng của hắn.

Rồi ông lại bước đến bên Hữu Hồ, cũng thu nhặt nhẫn không gian và linh khí của hắn. Sau đó ông mới bế Diệp Chấn Thiên vào trong.

“Lão tổ tông, nhị thúc của cháu và Diệp Thành thế nào rồi?”

“Cả hai đều trúng độc Bách Nhật Tán, không thể bị chết ngay đâu. Nhưng nếu sau một trăm ngày vẫn không tìm ra thuốc giải... thì chết, không thể khác được.”

Diệp Bái băng bó cho Diệp Viễn, cậu ta phát hoảng, hỏi ông: “Lão tổ tông có biết ở đâu có thể có thuốc giải không ạ?”

Độc dược Bách Nhật Tán lại có điều rất oái oăm của nó.

Người sử dụng Bách Nhật Tán để hạ độc, có thể cho thêm vào nó bất cứ chất độc nào khác, mà hiệu lực của Bách Nhật Tán vẫn không thay đổi.

Nhưng lại trở thành một công cụ để không chế nạn nhân.

Chỉ còn cách phải tìm đến người hạ độc thì mới giải trừ được độc dược ấy.

Nếu không... nếu dùng nhầm thuốc giải.

Thì cũng vẫn là bỏ mạng.

Cơ hội chỉ có một lần.

Cho nên, ở vương triều Đại Cương, phạm những người hay dùng độc dược, không ai là không kinh hãi khi nhắc đến Bách Nhật Tán.

Diệp Bái không ngờ gã Tả Long lại độc ác như vậy.

Tình hình này, thì Diệp Chấn Thiên và Diệp Thành chỉ còn cách chờ chết mà thôi.

“Xin Lão tổ tông nhất định phải tìm cách cứu Nhị thúc của cháu và Diệp Thành!”

Đâu phải Lão tổ tông không muốn cứu.

Mà thực tế là ông cũng không thể làm gì được.

Ông thờ dài, lắc đầu bết tắc, bước ra ngoài.

Không ngờ nhà họ Diệp lại mắc phải kiếp nạn này.

Ông trời muốn bắt nhà họ Diệp tiêu vong hay sao?

Diệp Bái cũng từ trong nhà bước ra theo.

Nhìn vẻ buồn rầu của Lão tổ tông, Cậu ta nói: “Lão tổ tông! Cháu muốn đi tìm em Khuyh Thành.”

“Không được đi đâu hết! Cháu ra ngoài thì sẽ là tự chui đầu vào rọ ngay.

Chắc chắn ở ngoài kia chúng đã giăng thiên la địa võng chờ chúng ta rồi!”

“Nhưng em Khuyh Thành...”

Diệp Viễn nhìn cậu ta bằng ánh mắt kiên định.

“Cháu cứ yên tâm, bọn chúng không thể hại nổi Khuyh Thành. Ta tin rằng Khuyh Thành sẽ đến tìm chúng ta. Diệp Bái, cháu có tin Lão tổ tông này không?”

Trong con mắt của Diệp Bái, Lão tổ tông là người nhà trời!

“Cháu đương nhiên rất tin Lão tổ tông.”

“Thế thì cháu cứ ngoan ngoãn chịu khó mà ở đây.”

Diệp Viễn cảm linh khí thượng thặng của Tả Long ném cho Diệp Thành.

“Và, kể từ nay cháu hãy luyện võ công cho thật tốt. Chúng ta vẫn còn một cuộc ác chiến nữa.”

Nhà họ Khương của vương triều Đại Cương, ai ai cũng là ác quỷ máu lạnh tàn ác độc địa, khát máu.

Bọn họ đã nhắm vào người nhà họ Diệp chúng ta.

Một khi chưa tận mắt nhìn thấy những người này rơi đầu thì họ không thể ngồi yên.

Cho nên Diệp Viễn đoán rằng không đến bảy ngày nữa.

Sẽ có một bọn sát thủ thứ hai đến đây giết họ.

Ông nhắm mắt, hít vào một hơi thật sâu.

“Mong sao, Khuyh Thành có thể đến kịp thời, nếu không... tất cả chúng ta sẽ chấm hết.”

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Nữ Khuyh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 14

Trong cấm địa hoàng cung, Vương triều Đại Cương.

Tẩm cung của hoàng thượng Khương Kỳ Lạc.

Mái tóc của ông ta hơi bù xù.

Áo quần bọt bọt đầy dấu vết phong trần.

Đủ thấy ông ta vừa đi chặng đường rất gấp gáp.

“Con Đại Bàng Cánh Vàng đáng chết, dám cùng con bé Diệp Khuyh Thành truy đuổi ta.

Nếu ta đi chậm một chút thì e đã bị chúng đuổi kịp.”

Ông ta hít vào một hơi thật sâu, rồi bước vào trong thay quần áo, chải lại mái tóc rối.

Lát sau.

Một trang nam nhi hào hoa phong độ bước ra.

Ngay lúc này một tên Bóng Mờ vội vã chạy vào, ngã sấp xuống đất.

“Hoàng thượng!”

Nhìn hần áo quần rách bươm nhếch nhác, người đầy thương tích, Kỳ Lạc liền đoán ra ngay.

Bọn chúng đã thất bại.

“Nói đi!”

“Hai vị đại nhân Tả Long và Hữu Hồ đã bỏ mạng thê thảm, ba mươi sáu Bóng Mờ nay chỉ còn lại mười một anh em.”

Khương Kỳ Lạc nhìn hần, ánh mắt cứ nhẹ như không.

“Không bắt được một ai à?”

“Bắt được Hồng Y trông nom quân doanh ạ.”

“Đi gọi tất cả Bóng Mờ đến đây cho trẫm.”

Gã Bóng Mờ cảm thấy điều gì đó bất ổn, nhưng gã lại không thể nhận ra bất ổn ở chỗ nào.

Gã đánh lui ra, gọi cả bọn Bóng Mờ vào.

Là Bóng Mờ.

Đều mặc toàn đồ đen.

Kiểu tóc như nhau. Chiều cao và vóc người cũng như nhau.

Nhìn từ xa, sẽ tưởng là mười một anh em sinh cùng một lứa.

Chúng quỳ thành hàng ngang, rất mực cung kính.

“Chúng thì chết cả, sao các người vẫn còn sống?”

Giọng Khương Kỳ Lạc vẫn nhẹ như không.

Mười một Bóng Mờ bất giác cảm thấy lạnh buốt tim gan.

“Hoàng thượng...”

Một Bóng Mờ mở miệng định giải thích.

Nhưng chưa kịp nói thì hần đã gục xuống.

Thủ pháp của Kỳ Lạc cực nhanh.

Ánh mắt căm ghét nhìn tên Bóng Mờ.

Rồi nói giọng lạnh như băng: “Các người vốn cùng một gốc sinh ra, chúng đã chết thì các người sống để làm gì nữa?”

Mười tên Bóng Mờ kinh hãi nhìn Kỳ Lạc.

Chúng không ngờ, bao năm qua vào sinh ra tử vì chủ nhân.

Rồi chỉ một lần thất bại, chúng đã phải đổi lấy cái chết.

“Hoàng thượng, hoàng thượng... hoàng...”

Lại một Bóng Mờ mở miệng, chưa kịp nói thì đã bị Kỳ Lạc ra một chưởng vào đầu, chết luôn.

“Ai không muốn chết thì liệu mà cầm mõm!”

Trăm rất hận kẻ nào sắp chết mà còn viện lý do này nọ.”

Chín Bóng Mờ còn lại, ngay thở mạnh cũng không dám thở.

Khuôn mặt Kỳ Lạc bỗng có nét cười khiến người ta lạnh buốt sống lưng.

“Còn nhớ ngày trước các ngươi được huấn luyện chứ?”

Hai bên chém giết tàn sát, chỉ có một bên được sống!

Ai có được may mắn ấy? Đó là tùy vào bản lĩnh của các ngươi.”

Ba mươi sáu Bóng Mờ.

Họ đều được huấn luyện ở một võ đường bí mật.

Đều là cao thủ số một, ngang nhau.

Được chọn ra từ hàng trăm cao thủ.

Đây là một cuộc tỉ thí đào thải tàn khốc.

Người ta đi khắp các nơi thu gom những đứa trẻ mới vài tuổi đem về, dạy chúng các loại võ công ám sát.

Cứ cách 5 năm, người ta lại thả những đứa trẻ này vào một nơi tàn khốc, để chúng tàn sát lẫn nhau.

Cứ một ngàn đứa trẻ, chỉ có năm trăm đứa được sống.

Sau 5 năm nữa, lại lặp lại như thế.

Năm trăm đứa trẻ, chỉ có hai trăm đứa được sống.

Sau một năm rưỡi nữa, hai trăm đứa trẻ chỉ có một trăm đứa được sống.

Lại sau một năm rưỡi nữa, trong một trăm đứa trẻ này chỉ có một đứa được sống.

Cuối cùng, sau nhiều đợt tuyển chọn ở võ đường, đưa ra một trăm đứa trẻ, để chúng tàn sát lẫn nhau, ba mươi sáu đứa được sống.

Các Bóng Mờ này là ba mươi sáu người đó.

Họ đã trải qua tàn sát quá đủ rồi.

Những tháng năm như thế này, họ cũng đã chịu đựng quá đủ.

Giờ đây họ bỗng cảm thấy cái chết chẳng có gì đáng sợ.

Họ sống dài dài bên nhau và cùng tác chiến.

Họ đều rất đồng cảm với nhau.

Chỉ cần qua một ánh mắt cũng có thể hiểu được nhau.

Họ nhìn nhau, và ghi nhớ vóc dáng của nhau.

Họ không nói một câu nào nữa.

Tất cả cùng rút đao giết bên hông.

Kề vào yết hầu của mình.

“Dừng tay!”

Tiếng hô vang dội, kèm theo nó là một đạo kim quang và một đạo hồng quang lướt vào.

Một con cự điều màu vàng kim và một thiếu nữ mặc áo đỏ xuất hiện trước mặt mọi người.

“Khuynh Thành, vẫn còn sống ư?”

Hoàng thượng Khương Kỳ Lạc lập tức làm ra vẻ hết sức kinh ngạc.

Hình như ông ta không hề biết họ sẽ đến đây.

“Lạc Kỳ diễn kịch đã đủ chưa? À không, tôi nên gọi anh là Khương Kỳ Lạc mới đúng.”

Khương Kỳ Lạc nở nụ cười ma mãnh.

“Khuynh Thành, ngươi chẳng hiểu quy tắc gì cả. Sao dám gọi tên húy của trẫm thế? Ngươi không sợ trẫm giết hay sao?”

Diệp Khuynh Thành chẳng thèm nhìn gã, ánh mắt cô lướt nhanh sang chín gã Bóng Mờ.

“Tự sát? Các ngươi nghĩ xem vì một kẻ như thế này, có đáng để tự sát không? Vì hắn, các ngươi đã vào sinh ra tử, hắn không ban thưởng thì thôi, lại còn bắt các ngươi chém giết lẫn nhau. Kẻ đáng bị xuống địa ngục là hắn chứ không phải các ngươi!”

Chín gã Bóng Mờ hơi run run.

Họ chưa từng thấy ai dám nói năng với hoàng thượng như thế.

Bọn họ cũng không nhận ra cô gái đang đứng trước mặt có gì đặc biệt.

Ngoại trừ con thần thú đại bàng đứng bên cô ta trông tương đối bắt mắt.

Đúng là họ không thấy cô gái này có bản lĩnh gì, thế mà dám ăn nói với hoàng thượng Khương Kỳ Lạc kiểu ấy.

Nhưng họ lại nghĩ.

Cô gái này có thể sai bảo con thần thú lợi hại nghe lệnh.

Thì hắn là cô ta không hề đơn giản.

Có lẽ là.

Cô ta giấu kín thực lực.

“Diệp Khuynh Thành, sức nhẫn nại của trẫm có hạn. Nếu bây giờ ngươi nói bằng lòng lấy trẫm thì trẫm có thể cân nhắc và tha cho ngươi và người nhà ngươi nữa.”

Khuôn mặt Khuynh Thành chợt biến sắc.

Mình đã chậm một bước mất rồi.

Nhưng chỉ sau khoảnh khắc.

Cô đã trấn tĩnh trở lại.

“Lẽ nào hoàng thượng không nghe nói rằng, tôi từ nhỏ đã bị cả nhà họ Diệp chẳng thèm nhìn nhận, thế thì họ sinh tử ra sao can gì đến tôi? Nếu không vì nhà họ Diệp xảy ra biến cố lớn, thì hoàng thượng có nghe nói rằng nhà họ Diệp có đứa cháu tên là Diệp Khuynh Thành không? Cho nên, ông thích chém giết họ ra sao thì ông cứ làm, khỏi cần cho tôi biết. Và càng không nên mong đem họ ra để uy hiếp tôi.”

Khuynh Thành cố gắng nói hờ hững cứ như không.

Mong sao sẽ lừa được gã Khương Kỳ Lạc.

“Thế ư? Ngươi không bận tâm đến người nhà họ Diệp, nhưng vú em của ngươi thì sao? Ngươi cũng không bận tâm à?”

Khuynh Thành bỗng nắm chặt nắm tay.

Không ngờ thẳng cha đạo mạo phong độ này lại bi ối như thế.

Thì ra, có một câu nói chẳng sai tí nào.

Người cười bạch mã chưa chắc đã là hoàng tử; rất có thể là Đường tăng.

Kẻ mọc cánh sau lưng chưa chắc đã là thiên sứ, rất có thể chỉ là người chim

Là người chim giống như Hồng Loan!!!

Cho nên, một gã đẹp trai chưa chắc đã là cái bánh ngọt ngào khiến các cô em mê mẩn; rất có thể là thuốc độc khiến các cô em mất mạng.

“Người phụ nữ ấy chỉ là một kẻ dưới. Hoàng thượng có thể giết những người tùy tùng theo hầu mình bao năm, thì tại sao tôi lại ngu đến nỗi phải hủy cả hạnh phúc đời mình vì một kẻ dưới?”

Đại Bàng Cánh Vàng cảm thấy ngán ngẩm.

Sao loài người lại rườm rà thế này?

Rút kiếm ra mà nói chuyện có phải là nhanh gọn không?

Nó bèn linh thức truyền âm cho Khuynh Thành.

“Cô gái ơi, cô phí lời với hấn làm gì? Giết phẳng hấn đi! Nếu cô sợ thì để tôi!”

Đại Bàng Cánh Vàng tỏ ra rất hưng phấn.

Không hiểu tại sao, trông cái mặt trắng trắng mịn màng của Khương Kỳ Lạc nó chỉ muốn hành hạ hấn một chập.

“Không được làm bừa. Vú em của ta còn đang nằm trong tay hấn.”

“Cứ để tôi hành hạ hấn đi!”

Khóe miệng Khuynh Thành giật giật rõ mành.

Cô nhìn bộ dạng phần khích của Đại Bàng Cánh Vàng. Liệu con chim quý sứ này... có phải là Gay hay không?

Tuy nhiên, nhìn bộ dạng của Khương Kỳ Lạc thì có vẻ hơi giống một gã đồng tính.

Da trắng mịn màng.

Khuôn mặt chuẩn “tinh xảo”.

Mặt bộ đồ trắng.

Mái tóc dài buông xõa vai rất tự nhiên.

Đẹp đến nỗi con gái phải ghen tị.

“Con chim quý sứ... nguoi phòn cái gì thế?”

Đại Bàng Cánh Vàng cũng không giấu giếm.

“Nhìn thấy hấn, tôi chỉ muốn hành xác hấn thật lực.”

...

Xem ra, con chim này có vấn đề về giới tính thật rồi!

“Sao cô lại... nhìn tôi gì thế?”

“Nguoi là bên chủ công hay là bên bị động[1]?”

[1] Hai “bên” (tựa như nam và nữ) hình thành nên một cặp đồng tính luyến ái.

Đại Bàng Cánh Vàng rất bức mình, gầm lên với Khuynh Thành: “Vớ vẩn! Tôi đương nhiên là nam tính!”

Nó rất nghi ngờ chỉ số IQ của cô gái này.

Là đực hay cái mà cũng không phân biệt nổi?

Khuynh Thành bỗng thấy thông cảm với những con yêu thú ở hồng hoang.

Chả trách chúng quyết liều mình để chinh cho con Đại Bàng này một trận chêt tươi.

Dù con đực hay con cái.

Cũng đều muốn quật lại cho nó chết đi.

Đang ôn hòa, thì bị nó làm cho loạn choạc.

Vợ chồng người ta đang mê mải hưởng phúc, thì nó lạnh lùng chọc ngoáy.

Khiến người ta bỗng bất hòa với nhau.

Cái kia của ông chồng thì bị lộ hàng.

Là vợ, lẽ nào bỏ qua cơ hội ngàn năm có một để giúp chồng trả thù cái vụ bị lộ hàng ấy?

Cho nên, ai đã kết hôn, thì vợ chồng đồng lòng.

Ai chưa kết hôn, thì cũng muốn xóa bỏ nỗi ám ảnh tâm lý của mình, họ cũng đổ xô ra.

Vì thế chỉ trong thoáng chốc đã có rất đông yêu thú tụ tập kéo đến. . .

Khuyên Thành nghĩ ngợi lan man đủ thứ.

Được!

Giám định đã xong.

“Này, sao cô cứ nghệt ra thế? Có đánh hay không?”

Lúc này Khuyên Thành mới tỉnh táo trở lại. Cô rất xấu hổ. . .

Vào lúc này mà cô lại có thể lan man tưởng tượng cái chuyện đã đời kia!

“Đánh cái con khi! Lỡ hấn nổi giận rồi giết vú em của ta thì sao?”

Đại Bàng Cánh Vàng nín lặng nhìn cô.

Đành ngậm mồm vậy.

Khương Kỳ Lạc bình thản nhìn Khuyên Thành hỏi: “Suy nghĩ đến đâu rồi? Lấy ta hay là muốn nhìn thấy vú em và người nhà nhà người cùng bị xử tử?”

Khuyên Thành nhìn mấy gã Bóng Mờ.

Và linh thức truyền âm cho họ.

“Cha tôi và mấy người con cháu thế nào rồi?”

Nghe thấy Khuyên Thành linh thức truyền âm

Một Bóng Mờ vội đáp: “Chắc sẽ không có gì đáng e ngại! Chúng tôi chưa bắt được họ.”

Khương Kỳ Lạc thấy vẻ mặt Khuyên Thành là lạ.

Lập tức hiểu rằng bọn họ linh thức truyền âm cho nhau.

Bàn tay giơ lên để tát chín Bóng Mờ.

Chương lực mạnh tuyệt đối.

Ngay Khuyên Thành cũng cảm thấy thân thể chao đi.

Mà mà Đại Bàng Cánh Vàng đã bước đến dang cánh ra chặn bàn tay Khương kỳ Lạc.

Nếu không, chín gã Bóng Mờ ấy đã về Tây thiên rồi.

“Sao còn ngồi đó? Mau đứng lên đi chứ?”

Khuyên Thành biết cha cô vẫn chưa bị bắt, cô thấy yên tâm và càng can đảm hơn.

Hiện giờ không thể dùng linh thức truyền âm nữa.

Mấy gã Bóng Mờ lúc này mới tỉnh ra.

Cả bọn lùi ra sau lưng Đại Bàng Cánh Vàng.

“Khương Kỳ Lạc, tự ngươi gây nên tội. Nhà họ Diệp chúng ta một lòng trung thành với ngươi, ngươi đã không khen thưởng, trái lại còn tiêu diệt người ta đến cùng. Thế thì ngươi đừng trách Diệp Khuynh Thành ta không có nhân nghĩa!”

Nói rồi cô bắt đầu tấn công hắn.

Bây giờ cô không phải lo cho hậu phương nữa.

Hồng Y tuy đã bị chúng bắt, nhưng vẫn do các Bóng Mờ giam giữ.

Hiện nay các Bóng Mờ đã trở thành người của cô, thì cô lo gì không cứu nổi Hồng Y!

Cho nên.

Việc phải làm lúc này là thả sức giao chiến với Khương Kỳ Lạc một trận.

Rốt cuộc Đại Bàng Cánh Vàng cũng được thấy hai người bắt đầu ra tay.

Nó khoái chí vỗ cánh kêu lên the thé.

“Đề tôi, cứ đề tôi!”

Khuynh Thành thấy Đại Bàng Cánh Vàng đang rất phấn khích, cô bèn nhìn sang Khương Kỳ Lạc.

Cô mỉm cười rất quái.

“Được! Thế thì ta giao gã này cho ngươi, ngươi cứ chà đạp gã đến nơi đến chốn đi!”

Nghĩ đến gã hoàng đế Khương Kỳ Lạc đẹp trai sáng sủa, phải kêu lên thán thiết vì bị một con chim đập cái chỗ kia.

Khuynh Thành thấy rất buồn cười.

Đại Bàng Cánh Vàng cực kỳ khoái chí, đôi mắt nó sáng rực nhìn gã Khương Kỳ Lạc.

“Ngao nhé! Ta chưa từng có dịp hành hạ một hoàng đế.”

Nói rồi nó vỗ cánh lao vào Khương Kỳ Lạc.

Khiếp nhì!

Nó là con chim quý sứ gì thế?

Hết sức quái thai.

Tuy nhiên Khương Kỳ Lạc hoàn toàn không dám chủ quan.

Gã đã từng chứng kiến uy lực của con Đại Bàng Cánh Vàng này rồi.

Gã không thể là đối thủ của nó.

Cho nên, chỉ có một cách.

Chuồn!

“Định chuồn à, đừng hòng!”

Đại Bàng Cánh Vàng vỗ cánh truy kích gã hoàng đế.

Nhìn thấy Khương Kỳ Lạc bị truy đuổi chạy cuống quýt, Khuynh Thành không nhịn được cười.

Cứ đề cho con chim này dốc sức ra tay.

Có lẽ ở đây cô chẳng có việc gì phải làm nữa.

Cô nhìn mấy gã Bóng Mờ đứng phía sau.

Nói: “Dẫn ta đi gặp vú em Hồng Y!”

“Mời cô nương đi theo chúng tôi!”

Chín Bóng Mờ dẫn Diệp Khuynh Thành đi tìm Hồng Y.

Còn ở đây.

Khuong Kỳ Lạc lúng túng hết nhẽ.

So tốc độ.

Gã không bằng một nửa của Đại Bàng Cánh Vàng.

So công lực.

Thì gã càng thua xa con chim này.

Đại Bàng Cánh Vàng cũng rất quái ác.

Rõ ràng tốc độ của nó nhanh hơn đôi thủ N lần.

Nhưng nó chỉ truy đuổi sau lưng gã, với tốc độ không nhanh không chậm.

Thình thoảng nó lại khạc vào móng gã một mồi lửa.

Đây là một tuyệt kỹ gần đây Đại Bàng Cánh Vàng mới luyện được.

Hề nhìn thấy móng Khuong Kỳ Lạc bùng cháy là nó phản chấn vừa vỗ cánh vừa kêu vừa nhảy cẫng lên.

“Hay quá! Thú vị quá! Lần nữa nhé!”

Đại Bàng Cánh Vàng linh thức truyền âm đến tận tai Khuong Kỳ Lạc.

Nó không cho gã một chút thời gian nào để thở nữa.

Hết mồi lửa này đến mồi lửa khác, phun lửa vào móng Khuong Kỳ Lạc.

Khiếp thật!

Lẽ nào con chim khôn kiếp này lại có duyên với cái móng?

Tại sao nó toàn tấn công vào móng một ông vua?

Khuong Kỳ Lạc tuyệt đối không dám lơ là.

Tay gã liên tục khua linh khí cực phẩm, vọt tới tấp vào các mồi lửa phun ra từ mỏ con Đại Bàng, và đập lửa.

Còn con Đại Bàng thì dường như lại càng hưng phấn.

Tốc độ phun lửa mỗi lúc một nhanh.

“Thăng nhĩ! Cồ lên! Cồ lên chứ!”

Nó khoái chí bay đi bay lại trên không, phun lửa vào móng gã Khuong Kỳ Lạc từ các hướng khác nhau.

Hỏa lực cực mạnh.

Không ngừng không nghỉ. Tấn công vào móng Khuong Kỳ Lạc.

Dù gã có ba đầu sáu tay thì cũng không thể ngăn nổi.

Gã đã rất điên tiết.

“Con chim quái thai nhà ngươi chỉ biết nhắm vào mộng đất thôi ư?”

Đại Bàng Cánh Vàng làm ra vẻ đang trầm tư nghĩ ngợi.

Rồi nó nói: “Ta còn biết đánh vào chỗ khác nữa. Nhưng ngươi đừng có mà trách ta nghe chưa?”

“Chỉ cần mộng không bị đốt là được!”

“Ngươi chắc rồi chứ?”

“Chắc rồi!”

“Được, chính ngươi đã lựa chọn. Ngươi không thể trách ta...”

Nói rồi Đại Bàng Cánh Vàng phun ra một đám lửa siêu to, nhắm vào chỗ ấy.

Khương Kỳ Lạc mặt không ngớt biến sắc.

Con chim này là đồ quái thai thật rồi!

Quá ư tàn độc.

“Con chim chết tiệt, ta sẽ giết ngươi!”

Khương Kỳ Lạc vừa gào vừa tăng tốc chạy thục mạng.

Gã còn chưa lấy vợ sinh con!

Gã không muốn từ nay tuyệt tự mất giống!

Gã chưa từng một lần được hưởng lạc thú của đàn ông!

Con chim khôn kiếp đáng chết.

Con chim quái thai đáng chết.

Sao mà nó quái thai thế này!!!

Tay gã không ngừng vung linh khí cực phẩm, một làn khí màu tím bao bọc toàn thân gã.

Đây là lúc Khương Kỳ Lạc phát huy nội lực lên đến đỉnh điểm.

Nhưng dù là thế.

Sau khi gã đã cấp tốc phi hành một quãng dài, vừa chuẩn bị thở cho lại sức, thì con chim quái thai đáng chết này lại vỗ đôi cánh ác ôn và xuất hiện ngay trước mặt gã. Đồ trời đánh!

Sau đó nó phun ra một đám lửa nhắm vào chỗ đó của gã!

Khương Kỳ Lạc cảm thấy mình sắp phát điên.

“Con chim biến thái chết tiệt, ngươi có giỏi thì đại chiến ba ngày ba đêm với ta, chứ toàn giờ chiều thâm độc như thế thì anh hùng cái nỗi gì!”

Anh hùng?

Xưa nay Đại Bàng Cánh Vàng chưa bao giờ nghĩ mình là anh hùng cả.

Thời đại này làm anh hùng không dễ đâu.

Anh hùng? Chỉ có thằng khờ mới đi làm anh hùng!

Anh hùng đồng nghĩa với xác pháo.

“Ngươi tưởng ta đại chắc? Ai muốn làm anh hùng? Anh hùng trong vương triều Đại Cương của ngươi, đều lần lượt đi châu Diêm vương đấy thôi?”

Ta cứ làm thần thú của mình, ta không cần làm anh hùng gì hết. Anh hùng là trò hề biến tướng của lừa đảo.

Ngươi đã nhìn thấy mấy người còn sống trở thành anh hùng?

Và dù họ có thành anh hùng thì cũng chẳng được sống bao lâu nữa.”

...

Khương Kỳ Lạc không ngờ con chim quái thai này lại khó bị chế ngự đến thế.

Nó không chỉ quái thai.

Mà còn biết hành hạ ta bằng cách thức cũng rất quái thai.

Chưa biết chừng lát nữa nó còn giở ra chiêu quái thai gì nữa đây?

Có lẽ ta chỉ còn cách đi gặp Lão tổ tông, xin Người giúp đỡ.

Trong vương triều Đại Cương, nhà họ Khương có cả bảy năm người tu chân.

Khương Kỳ Lạc là một trong số đó.

Bốn người kia đều là Lão tổ tông của nhà họ Khương.

Trong cả năm người, Khương Kỳ Lạc là người trẻ nhất và có khả năng linh hội cao nhất.

Chỉ trong hơn ba chục năm, anh ta đã tu thành Kiếm vương cao cấp hậu kỳ.

Trước tình thế hiện giờ.

Buộc phải mời cả bốn vị Lão tổ tông hạ sơn.

Mới có khả năng chiến thắng.

Nhà họ Khương kẻ cũng thật kỳ lạ.

Không hiểu tại sao, đời vị hoàng đế nào cũng lấy cả đàn thê thiếp thê mà chỉ sinh được độc một cậu con trai.

Kể từ khi vương triều Đại Cương thành lập đến nay, đều như thế cả.

Nếu Khương Kỳ Lạc có mệnh hệ gì.

Thì nhà họ Khương sẽ tuyệt tự.

Nghĩ đến đây.

Gã tăng tóc cực nhanh phi hành về hướng nam.

Đại Bàng Cánh Vàng đang định đuổi theo thì bỗng nghe thấy Diệp Khuynh Thành linh thức truyền âm.

“Con chim quý sứ ời, mau quay về!”

“Tôi đang chơi cực vui đây này!”

“Lão tổ tông nhà ta bị thương, ta phải đến đó ngay lập tức.”

Đại Bàng Cánh Vàng đang rất phấn khích. Xem ra, thằng cha kia đi tìm viện binh thì phải?

Đã quá lâu không được chơi thỏa sức như thế này.

“Cô cứ tự đi đi! Rồi tôi sẽ đến tìm cô!”

“Chim ời, nếu ta có thể đi một mình thì ta đã đi rồi!

Tốc độ của ta chậm hơn người, cho nên...”

Đại Bàng Cánh Vàng bỗng tiu ngưu, ngheo đầu.

“Cô không định bảo tôi chở cô đi đấy chứ?”

“Người thông minh lắm!”

Chán chết!

Nó là thần thú!

Đâu có thể để cho một người tu chân bé tẹo trong loài người cười lên lưng?

Không thể!

Dù đập chết nó cũng không chơi!

“Chim ơi, người chớ quên, nếu ta không liều mình cứu người, thì hôm nay người có thể sống tươi vui rộn ràng được không?”

...

“Cô... cô toàn nêu chuyện này ra để ép tôi. Tôi đã nhận lời sẽ đưa cô lên tiên giới còn gì?”

“Nhưng... ta đã mạo hiểm cả tính mạng để cứu người!

Thế mà, chỉ một việc nhỏ này người cũng chẳng chịu giúp ta!

Thôi vậy! Coi như ta đã nhìn nhầm người. À không, ta đã nhìn nhầm một con chim rồi!”

...

“Được! Tôi miễn cưỡng nhận lời một lần vậy! Lần sau cảm cô không được đem chuyện đó ra ép tôi nữa.”

Đại bàng cánh vàng ý chừng vẫn tiêng tiêng nhìn theo gã Khương Kỳ Lạc đang không ngừng tăng tốc phi hành phía xa xa.

“Thằng nhóc, hôm nay ta tạm tha cho người! Lần sau ta sẽ lại tìm người để chơi mới được!”

Khương Kỳ Lạc rất sợ nó tiếp tục truy kích.

Gã biến rõ nhanh, còn nhanh hơn cả máy bay.

Trong chớp mắt gã đã mất hút không thấy bóng dáng đâu nữa.

Đại Bàng Cánh Vàng rất hậm hực, trở lại mặt đất.

“Cô gái hãy nhớ cô lại nợ tôi một lần tình nghĩa đấy!”

...

Diệp Khuynh Thành chỉ im lặng nhìn nó.

Con chim này cũng rất thạo tính toán so bì.

“Được! Coi như ta mắc nợ người một lần.”

Cô nguýt nó, và vẫy tay gọi!

“Nào, hạ xuống đây đã?”

“Cô tự lên đi!”

...

Nó là thần thú oai phong tôn quý, cho Khuynh Thành cười đã là rất nể cô rồi, lại còn bắt nó hạ xuống thấp à?

Đừng hòng!

Khuynh Thành đánh lắc đầu, tung người nhảy lên lưng Đại Bàng Cánh Vàng. Cô nói với Hồng Y: “Vú em lên đi!”

Một tiếng kêu vang động bầu trời.

Suýt nữa khiến Khuynh Thành bật khỏi lưng nó rơi xuống.

Đại Bàng Cánh Vàng càu nhàu: “Tôi chờ cô là nể cô lắm rồi, tôi không thể chờ ai khác!”

“Con chim phải gió!”

Cô cốc mạnh vào đầu nó một cái.

“Sao nguoi rắc rối thế? Nguoi không nghe nói cứu người như cứu hỏa à?”

“Không biết! Mặc kệ! Nếu không, các vị cứ tự bay đi!”

Nhìn con chim hoành tráng không lồ.

Hồng Y cảm thấy hết sức kính nể.

Nó là thần thú kia mà!

“Khuyh Thành, hay là cháu cứ đi cùng Đại Bàng đi! Cô sẽ đi theo sau.”

Khuyh Thành nhìn Đại Bàng Cánh Vàng. Cô đành gật đầu vậy.

Rồi cô gõ vào đầu nó một cái.

“Con chim phải gió, bây giờ nguoi đã bằng lòng rồi chứ?”

“Cầm đánh vào đầu tôi, tôi sẽ ngu đi đấy!”

...

“Đi nào! Ngu cái con khỉ!”

Khuyh Thành đập một cái vào đầu nó.

Nó rất không thoải mái lắc lắc thân mình.

Làm cho Khuyh Thành suýt rơi xuống.

Nó còn dọa thêm.

“Nếu cô còn dám đánh vào đầu tôi, tôi sẽ không chờ cô lên tiên giới nữa.”

...

Tức thật! Bàn tay đã giờ lên, cô đành thu về vậy.

Lẽ ra phải đi vài ngày đường, thì lần này chỉ cần già nửa ngày là đã đến nơi.

Đại Bàng Cánh Vàng vừa bay vào thung lũng.

Diệp Viễn cảm thấy ngực mình bị nén căng tức.

Liệu có phải Khương Kỳ Lạc lại cử cao thủ đến?

Bọn họ cao siêu đến đâu mà lại khiến ông có cảm giác như thế này?

Chỉ e ông không chịu nổi một chiêu của bọn họ.

“Diệp Bái, cháu mau bảo Nhị thúc của cháu và Diệp Thành ăn nấp cho kỹ!”

Vừa nói xong, ông đã nghe thấy tiếng Diệp Khuyh Thành gọi vang khắp thung lũng.

“Cha ơi! Cha! Lão tổ tông! Diệp Bái, Diệp Thành...”

“Lão tổ tông, Khuyh Thành đến!”

Diệp Bái nở nụ cười mừng rỡ.

Khuôn mặt Diệp Viễn đang lấm tấm mồ hôi cũng dần ra, tươi tỉnh hẳn lên.

“Khuyh Thành, Khuyh Thành...”

Diệp Bái vội chạy vụt ra. Nom nóp lo lắng sợ hãi suốt ngần ấy hôm, nay đã có thể nhẹ nhõm thở phào.

Khi cậu nhìn thấy một con cự đầu hoành tráng đang từ trên trời hạ xuống.

Cậu phát hoảng, mồm miệng há hốc.

Không chỉ Diệp Bái, mà cả Diệp Viễn cũng ngỡ ngàng.

Thần thú!

Trời đất ạ!

Là thần thú!

Và lại là thần thú đẳng cấp Nguyên anh đại viên mãn!

Điều kỳ lạ không chỉ vì nó là thần thú.

Mà là, nó trở thành cái gai để cho Diệp Khuynh Thành ngồi chễm chệ.

“Diệp Bái! Lão tổ tông và mọi người không sao chứ?”

Khuynh Thành nhảy từ trên lưng Đại Bàng Cánh Vàng xuống.

“Mọi người đều không sao cả.”

“Cha em và Diệp Thành đâu? Sao không thấy ra?”

Ánh mắt Diệp Bái chợt có nét u buồn.

“Nhị thúc và Diệp Thành...”

“Hai người ấy sao rồi?”

Khuynh Thành rất xúc động giật giật cánh tay Diệp Bái.

Khiến các khớp xương kêu lục cục.

“Cả hai bị trúng độc.”

Nghe được câu này, ruột gan Khuynh Thành mới chùng xuống.

Không phải đã chết, là được rồi.

“Hia người ấy đang ở đâu, dẫn em vào thăm đi!”

Khuynh Thành kiếp trước là cao thủ sử dụng chất độc.

Cô biết điều chế bất kỳ chất độc nào và cũng có thể giải độc được hết.

“Đi theo tôi!”

Diệp Bái đưa Khuynh Thành vào sơn động.

Vì sơn động không rộng lắm.

Vóc dáng Đại Bàng Cánh Vàng thì cao to, nên nó không thể bước vào.

Khuynh Thành nhìn nó rồi nói.

“Chim ơi, cái đầu nguoi quá to, nếu vào thì e sơn động bị sập mất!

Ngươi cứ ở ngoài mà dạo chơi thoải mái vậy!”

Đại Bàng Cánh Vàng kêu một tiếng vang trời. Một đạo kim quang nháng lên.

Không còn thấy bóng dáng Đại Bàng Cánh Vàng đâu nữa.

Khi mọi người định thần nhìn lại.

Thì Đại Bàng Cánh Vàng đã đứng trước cửa son động rồi.

Nếu không nhìn thấy bộ lông vũ ánh kim và ánh mắt cao ngạo kiêu hùng của nó.

Thì Khuynh Thành không dám tin nó chính là con Đại Bàng Cánh Vàng lúc này.

Lúc này kích cỡ của nó nhỏ hơn lúc trước cả chục lần.

“Hi hi... nhìn cái gì? Đi vào thôi!”

Lúc này Khuynh Thành và mọi người mới trở lại bình thường.

Liệu con Đại Bàng này còn có bao nhiêu bản lĩnh nữa?

Cô cảm thấy ngày càng yêu mến nó hơn.

Nó không chỉ bay nhanh.

Mọi nơi trên thân mình nó đều cứng mạnh như thép.

Mỏ nó còn biết phun lửa.

Lần này lại thấy nó biết biến hình. Có lẽ không có việc gì nó không làm nổi.

Diệp Viễn dẫn mọi người đi vào bên trong.

Khuynh Thành nhìn thấy cha mình, Diệp Chấn Thiên nằm bất động trên giường, cô rất xúc động.

“Cha ơi! Cha!”

Diệp Chấn Thiên không hề có một phản ứng gì.

“Lão tổ tông, cha cháu sao thế ạ?”

Khuynh Thành vận linh thức quan sát, cô liền hiểu ra ngay.

Cha cô không chỉ bị trúng chất kỳ độc, mà còn bị mất một cánh tay.

Với một người tập võ.

Như thế này thì sống còn khổ hơn chết.

Nghĩ đến hình ảnh người cha cao lớn uy nghi đường bệ, Khuynh Thành buồn bã vô cùng.

Cha cô chưa bao giờ khôn khổ như thế này.

Điều khiến cô rất băn khoăn là mình chưa nhận ra chất độc gì đang ngấm trong người ông.

Ánh mắt cô nhìn sang Đại Bàng Cánh Vàng.

Nó vỗ đôi cánh, như có ý hỏi cô nhìn tôi làm gì? Tôi đâu phải chuyên gia về giải độc?

Diệp Viễn nhìn cả hai.

Ông thở dài, nói: “Khuynh Thành à, cha cháu bị trúng độc Bách Nhật Tấn.

Chất độc này rất đặc biệt, chỉ có kẻ hạ độc mới có thể giải độc.”

“Kẻ nào đã ra tay? Cháu sẽ đi bắt hắn đưa thuốc giải ra!”

Về mặt Diệp Viễn rất khó hiểu.

Khuynh Thành nhìn sang Diệp Bái.

“Thế này là chuyện gì? Mọi người mau nói đi chứ?”

“Gã Tả Long. Hắn đã kích nổ tự sát. Không thể có thuốc giải độc nữa rồi.”

“Gì cơ? Không có thuốc giải độc nữa?”

Khuynh Thành nắm chặt nắm đấm, mặt cô tái nhợt.

Cô từng nói, không thể để cho bất cứ ai của nhà họ Diệp bị hại nữa.

Hiện nay nhà họ Diệp chỉ còn sót vài người, thì hai người đã nằm liệt giường, và coi như đã bị tuyên án tử hình.

“Không thể thế này! Trên đời này không có thứ thuốc độc nào không thể bị vô hiệu hóa. Tuyệt đối không có chuyện đó.”

Đại bàng cánh vàng nhìn thấy Khuynh Thành đau khổ, nó cũng vươn dài cái cổ ngồi bên, nhìn cô tỏ ý thông cảm.

“Lão tổ tông hãy cho cháu biết có cách gì có thể cứu cha cháu không?”

Không thể để cha cháu phải ra đi! Không thể!”

Trên đời này, Diệp Chấn Thiên là người thân nhất của cô.

Ông cũng là người thương cô nhất trên đời.

Xưa nay cô không biết tình thân là gì.

Chính con người này đã dạy cho cô hiểu.

Và ông cũng cho cô biết rằng, dù xảy ra bất cứ chuyện gì, vẫn luôn có một con người luôn quan tâm yêu mến cô.

“Cha ơi cha! Cha không thể ra đi! Tuyệt đối không thể!”

Cha từng nói, muốn nhìn thấy con gái của cha trở thành một người quyền khuynh thiên hạ, cha không thể ra đi.

Lão tổ tông! Cháu xin Người hãy nghĩ cách đi?

Nhất định phải có cách giải độc, cháu tin rằng nhất định sẽ có cách.”

Diệp Viễn thở dài, rồi chậm rãi nói: “Đúng là có một cách, chỉ hiềm...”

“Chỉ hiềm thế nào ạ?”

“Chỉ hiềm, đó là một truyền thuyết, chưa chắc đã có thật.”

“Lão tổ tông! Dù nó là gì, chỉ cần có một tia hy vọng, Khuynh Thành cũng không từ bỏ.”

Cô nói rất kiên quyết.

Diệp Viễn nhìn ánh mắt kiên định của Khuynh Thành, ông hiểu rằng nếu mình không nói ra thì nó nhất quyết không chịu.

Nhưng nếu vì thế mà Khuynh Thành có thể phải gặp bất hạnh, thì ông sẽ phải cắn rứt hối hận suốt đời.

Nhà họ Diệp đâu dễ gì có được một bậc kỳ tài.

Ông không muốn nhìn con người kỳ tài của họ tộc bị hủy diệt bởi chính bàn tay ông.

“Lão tổ tông còn do dự gì nữa? Là biện pháp gì hả ông?”

“Truyền thuyết nói rằng, Ngũ Độc Thú có thể hóa giải mọi chất kỳ độc trên đời này. Nhưng đó chỉ là truyền thuyết chứ chưa có ai nhìn thấy Ngũ Độc Thú.”

Ngũ Độc Thú?

Khuynh Thành nhớ rằng, kiếp trước cô từng đọc một số tiểu thuyết có viết về nó.

Nhưng trên đời này có Ngũ Độc Thú thật không thì cô cũng không biết.

Nếu thế thì, truyền thuyết về Ngũ Độc Thú không phải là chuyện hư cấu.

Ngay trong thời gian không gian mù mờ mà cô đang sống hiện giờ, người ta cũng biết Ngũ Độc Thú.

Vậy tức là Ngũ Độc Thú không phải chuyện tưởng tượng hão huyền.

“Lão tổ tông còn biết những gì nữa?”

“Ta nghe nói, có người đã nhìn thấy Ngũ Độc Thú ở núi Phiêu Diểu, nhưng cũng có người nói Ngũ Độc Thú ở Hồng Hoang, lại có người bảo Ngũ Độc Thú nằm trong tay hoàng thượng vương triều Đại Cương, một số người khác thì nói nó ở vương triều Tấn.

Cho nên Ngũ Độc Thú đang sống ở phương nào, thì không ai biết đích xác.”

...

Nguy thật rồi!

Lúc thì nói ở núi Phiêu Diểu, lúc thì bảo ở vương triều Đại Cương hoặc ở vương triều Tấn... thế này thì chẳng biết đâu mà lần!

“Lão tổ tông, Ngũ Độc Thú hình dáng ra sao?”

Diệp Viễn nhăn nhó.

“Ngũ Độc Thú hình thù ra sao, cũng có nhiều cách nói, thực khó mà tin được.

Cho nên, Khuynh Thành, ai bị trúng độc Bách Nhật Tấn thì chỉ còn sống một trăm ngày nữa mà thôi.

Dù cháu tìm ra Ngũ Độc Thú thì chỉ e là...”

Đúng thế.

Cần phải đi nhiều nơi để tìm, một trăm ngày đủ sao được?

Ngay lúc này đã mất một vài hôm rồi.

Tức là còn không đến một trăm ngày nữa.

Chưa kể các nơi khác, mà ngay Hồng Hoang.

Dùng một trăm ngày đi khắp Hồng Hoang cũng không đủ, huống chi còn phải tìm ra Ngũ Độc Thú thì chỉ là ảo tưởng.

Tuy nhiên, nếu không đi tìm thì Diệp Chấn Thiên và Diệp Thành chỉ còn cách duy nhất là chờ chết.

Đây vẫn cứ là cơ hội duy nhất để cứu Diệp Chấn Thiên và Diệp Thành.

Khuynh Thành không thể bỏ qua.

Dù gian khổ vất vả thế nào cũng quyết không bỏ qua.

“Lão tổ tông, ngoài cách này ra không có cách nào khác ạ?”

Diệp Viễn nặng nề gật đầu.

Khuynh Thành hít vào một hơi thật sâu, nói: “Không còn cách nào khác nữa rồi.

Thế thì, được, cháu sẽ đi tìm Ngũ Độc Thú, cháu dù sao cũng phải cứu bằng được cha cháu và Diệp Thành.”

Cô nhìn sang Đại Bàng Cánh Vàng, ánh mắt nài nỉ khẩn cầu, nói:

“Chim ơi, người giúp ta lần này được không?”

Đại Bàng Cánh Vàng tuy điều phẩm tâm tầm chưa phải là đỉnh cao.

Nhưng ít ra nó cũng không phải một con chim có điều phẩm quá kém.

Nhìn Khuynh Thành đang bắn khoăn khổ sở, lòng nó cũng không dễ chịu gì.

“Chuyện vặt! Dù sao cô cũng đã cười tôi một lần rồi.”

Tâm trạng nó có vẻ ảm ức không vui mấy.

Không phải nó không muốn giúp Khuynh Thành.

Mà thực tế là... nó là một thần thú cao quý.

Muốn nó biến thành cái ngai cho người khác ngồi, thì ít ra cũng phải chứng tỏ bản lĩnh để chinh phục nó.

Rõ ràng là Diệp Khuynh Thành chưa đủ bản lĩnh.

Cho nên đại bàng cánh vàng đâu có thể tâm phục?

Nó bằng lòng cho Khuynh Thành cưỡi, chủ yếu là vì cô đã từng giúp nó trong lúc nó độ kiếp.

Tuy Khuynh Thành có mục đích của mình.

Nhưng vẫn là cô đã từng cứu nó.

Khuynh Thành nhìn Diệp Chấn Thiên và Diệp Thành đang bất tỉnh, nhìn Diệp Viễn đang bị thương.

Cô nắm chặt nắm đấm. “Gã Khương Kỳ Lạc khốn kiếp, ta nhất định sẽ bắt ngươi phải hối hận.”

Gã muốn lấy cô nhưng không xong thì gã giờ luôn trở thành độc như thể này.

Khuynh Thành nhìn Diệp Viễn nói: “Lão tổ tông và mọi người không nên ở lại đây nữa. Trước khi cháu đến đây, Đại Bàng Cánh Vàng đã hành hạ Khương Kỳ Lạc một trận nên thân.

Với tính cách của gã, thì chắc chắn gã sẽ tìm cơ hội trả thù.”

Nhưng, có thể chuyển đi đâu?

Lẽ nào thế giới bao la như lòng này lại không có chỗ cho họ dung thân?

Diệp Khuynh Thành cau mày suy nghĩ rất lung.

Đã có cách!

Thực Nhân Cốc.

Phải đưa họ đến Thực Nhân Cốc.

Dầu cho Khương Kỳ Lạc ăn gan hùm, gã cũng không dám mò đến Thực Nhân Cốc!

“Chim ơi, lần này ngươi giúp ta chở vài người được không?”

Đại bàng cánh vàng nhìn hai bệnh nhân đang thoi thóp, rồi lại nhìn Diệp Viễn đang bị thương, nó rất miễn cưỡng gật đầu.

“Chỉ lần này thôi. Lần sau dầu đập chết tôi, tôi cũng không giúp cô nữa đâu.”

“Ta hiểu rồi. Ta biết, thực ra ngươi rất tốt bụng.”

Đại bàng cánh vàng cong đuôi, ngẩng đầu, nói: “Nịnh tôi vừa thôi. Và lại, đã có khi nào cô nhận ra tôi không tốt chưa? Tôi xưa nay luôn luôn là một thần thú có phẩm hạnh cao thượng.”

Chà!

Thằng cha này. Vừa khen hần.

Thì hần đã tón.

Phẩm hạnh cao thượng!

Ngươi đừng làm hoen ố bốn chữ này.

Khuynh Thành nhìn nó vẻ rất coi thường nhưng cô vẫn không nói gì.

“Lên đi! Chúng ta xuất phát ngay bây giờ.”

Diệp Bái và Khuynh Thành đỡ Diệp Chấn Thiên lên, rồi đỡ Diệp Thành lên.

Cả đoàn năm người nhanh chóng bay vút lên chín tầng mây.

“Chim ơi, từ đây cứ bay thẳng hướng đông, chúng ta đi Thực Nhân Cốc.”

Nghe nói đi Thực Nhân Cốc.

Sắc mặt Diệp Viễn bỗng tái nhợt.

“Khuyển Thành... ta... ta không nghe nhầm đấy chứ?”

“Hiện giờ, ngoại trừ Thực Nhân Cốc, cháu không nghĩ ra nơi nào khác an toàn hơn, Lão tổ tông ạ.”

Diệp Viễn yên lặng.

An toàn hơn? Chỉ e sau khi vào rồi, tất cả sẽ chết càng nhanh hơn thì có!

Ngày xưa ông cũng từng theo mấy người tu chân đi đến Thực Nhân Cốc.

Mới đi đến ngoại vi đã bị một con yêu thú tấn công. Nếu cả bọn không chạy nhanh thì đã bỏ mạng rồi.

Ngày nay nhớ lại, tim vẫn còn đập thình thịch!

Tuy ông có biết những mẫu chuyện ly kỳ về Diệp Khuyển Thành.

Khi năm tuổi bị rơi xuống Thực Nhân Cốc nhưng lại có thể trở ra một cách kỳ lạ.

Vừa qua nó vào Thực Nhân Cốc cũng bình an vô sự, và còn luyện thêm được võ công cao siêu nữa.

Nhưng, con người ta không phải lúc nào cũng gặp vận may như nó!

“Khuyển Thành...”

Lẽ nào Khuyển Thành không biết Diệp Viễn đang nghĩ gì!

Cô bèn tủm tỉm cười nhìn ông, nói: “Lão tổ tông cứ yên tâm, Huyết Sâm ở Thực Nhân Cốc là bạn cháu, cháu sẽ gửi gắm Lão tổ tông cho ông ta, ông ta nhất định sẽ có cách bảo đảm an toàn cho mọi người.

Và, làm như thế này thì gã Khương Kỳ Lạc cũng không thể làm gì nổi chúng ta.

Nếu gã dám mò vào Thực Nhân Cốc thì cháu tin chắc không đến một canh giờ sau đó, gã sẽ bị yêu thú ở đây xoi tái không chừa lại một mẫu xương.

Vậy thì, gã sẽ hết cách đem mọi người ra để uy hiếp cháu.

Còn cháu, cháu không phải lo lắng về hậu phương nữa, cháu sẽ dồn tâm trí và sức lực đi tìm Ngũ Độc Thú.”

Cả bọn phi hành một chập, thì nhìn thấy Hồng Y đang ngự kiếm bay đến.

Khuyển Thành lập tức gọi Hồng Y bay lại đỡ lên lưng Đại Bàng Cánh Vàng.

Cả bảy gồm sáu người và một con chim cấp tốc bay về hướng Thực Nhân Cốc.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Nữ Khuyển Thành* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 15

Lần này, Khuyển Thành đến, ít nhiều cũng khiến Huyết Sâm cảm thấy bất ngờ.

Ông ta không ngờ có thể nhanh chóng gặp lại Khuyển Thành.

Dọc đường đi, tuy có một số yêu thú lăm le hãm hại.

Nhưng đều bị khí thế của Đại Bàng Cánh Vàng áp đảo, chúng đều kinh hãi không dám xông ra gây rối.

Cho nên cả bọn đã nhanh chóng tìm thấy Huyết Sâm.

“Huyết Sâm gia gia, Huyết Sâm gia gia!”

“Khuyh Thành!”

Cây cỏ thụ cao chọc trời bỗng rung lắc rất mạnh. Một ông già tóc bạc xuất hiện trước mặt mọi người.

“Khuyh Thành đã nhanh chóng trở về rồi à?”

“Huyết Sâm gia gia, Khuyh Thành gặp một số rắc rối, xin Huyết Sâm gia gia giúp cháu với!”

Huyết Sâm nhìn những người đứng phía sau Khuyh Thành, ông cười khà khà, nói: “Chắc cô muốn lão chăm sóc giúp những người này chứ gì?”

“Đúng thế.”

Huyết Sâm lại nhìn Diệp Chấn Thiên và Diệp Thành, nói: “Họ bị trúng độc phải không?”

“Vâng. Cháu đưa họ đến đây, vì muốn nhờ ông chăm sóc họ, để cháu khỏi phải lo lắng, cháu sẽ dốc sức đi tìm Ngũ Độc Thú để giải độc cho cả hai người.”

Ngũ Độc Thú.

Huyết Sâm cũng từng nghe nói đến.

Nhưng chưa bao giờ nhìn thấy con thú này.

Ngũ Độc Thú không chỉ là sự căm dỗ to lớn đối với người phạm trần.

Mà ngay đối với tiên giới và thần giới, nó cũng là một báu vật đỉnh cao.

Nếu có được Ngũ Độc Thú, thì người ta có thể uống mọi chất độc trên đời này như ăn cơm uống nước, không có gì đáng sợ nữa.

“Khuyh Thành, Ngũ Độc Thú rất không dễ tìm! Nó còn tùy vào cơ duyên. Cả đời Ngũ Độc Thú nó chỉ nhận một chủ nhân. Nghe nói, rất lâu về trước đã có người tìm thấy Ngũ Độc Thú, nhưng về sau người ấy chết đi, từ đó không ai biết tung tích của Ngũ Độc Thú nữa.”

Diệp Khuyh Thành cả mừng.

Cô vốn nghĩ mình chỉ là thử đi tìm Ngũ Độc Thú xem sao.

Nào ngờ, đó không chỉ là truyền thuyết.

Mà rõ ràng là đã từng có người tìm thấy Ngũ Độc Thú.

“Huyết Sâm gia gia còn biết những gì nữa? Người đó về sau lại chết?”

“Đó là chuyện của thần giới, những nhân vật nhỏ bé chúng tôi biết được là mấy?”

Đôi khi có người ở thần giới chọc thủng đường ngầm không gian, đi tắt đến tiên giới nói chuyện.

Chúng tôi chỉ nghe hơi nôi chỗ vậy thôi.”

Diệp Khuyh Thành lúc này chỉ mong Hồng Loan có mặt ở đây ngay tức khắc.

Nó là nhân vật trên thần giới.

Chắc hẳn nó phải biết ít nhiều.

Huyết Sâm thờ dài, nói: “Khuyh Thành, tôi đưa họ đến hồ U U, thử xem nước hồ U U có thể giải độc cho họ hay không.

Dù sao hồ U U cũng không thuộc về chốn phạm trần, chất độc này dù mạnh đến mấy cũng vẫn là sản phẩm của phạm trần.”

Khuyh Thành lúc này dường như mới ngộ ra.

Mình đã hoang mang đâm ra lú lẫn.

Đã đến Thực Nhận Cốc mà lại quên hẳn hồ U U.

“Chúng ta đi ngay bây giờ.”

“Được!”

Hồ U U hiện giờ do bà mẹ của Ba Đạt trông nom.

Quy tắc cũng không giống hồi trước Cửu Đầu Xà còn sống.

Những người phạm trần bị thương, chỉ cần nộp ra một thứ quý giá nhất của mình là có thể xuống hồ chữa mọi thương tật.

Quy tắc này rõ ràng là giàu nhân tính hơn hẳn thời Cửu Đầu Xà.

Hai mẹ con Ba Đạt cũng vì thế mà có được rất nhiều báu vật.

Với các con yêu thú bị thương bị bệnh, thì tính mạng chúng còn quý hơn báu vật rất nhiều.

Một lần khí lưu cực mạnh bỗng tràn đến bao trùm cả hồ U U của hai mẹ con.

Ba Đạt nắm chặt nắm tay, tàn ảnh nháng lên, người đã lẳng không bay lên không trung.

“Ai đấy? Sao dám can rở đến hồ U U của ta?”

Nghe thấy có tiếng người hô lớn.

Đại Bàng Cánh Vàng liền bay thốc.

Vỗ mạnh đôi cánh, kêu lên một tiếng vang trời dậy đất.

Và cấp tốc bay về phía Ba Đạt.

Khi mới bay vào Thực Nhận Cốc nó đã cảm nhận ra linh khí ở nơi này.

Linh khí ở đây không giống ở Hồng Hoang.

Khiến nó nảy ra ý nghĩ phải xưng vương xưng bá ở nơi này.

Nếu có thể ở lại đây tu luyện thì tốc độ nhất định sẽ bứt phá đột biến.

Cho nên khi nghe thấy tiếng hô.

Nó đương nhiên phải ra oai cho đối phương thấy.

Nó phải nổ quả pháo đầu tiên thật vang dội.

Một thân ảnh màu vàng kim xẹt nhanh như sao băng lướt qua.

Trong nháy mắt đã đến trước mặt Ba Đạt.

“Tiểu xà yêu, hãy ngoan ngoãn lại đây để ông chà đạp trước đã!”

Cái giọng ác ôn của Đại Bàng Cánh Vàng vang bên tai Ba Đạt.

Anh ta nhận ra ngay, đó là thần thú Đại Bàng Cánh Vàng.

Nó là thần thú đẳng cấp hơn anh nhiều.

Tuy nhiên nó chưa phi thăng. Xét về thực lực, anh cũng tuyệt đối không thua gì nó.

Khuynh Thành nhận ra người ở trước mặt chính là Ba Đạt.

Từ trên lưng đại bàng cánh vàng cô vội nhảy ngay xuống.

Nên nhớ, con chim quái thai này có tốc độ cực nhanh.

Chỉ trời mới biết nó sẽ hành hạ con người nhỏ bé này ra sao.

Cô vội nói: “Chim ơi dừng lại! Đây là bạn của ta.”

Đại Bàng Cánh Vàng nghe thấy, bèn thu bớt khí lưu to lớn của nó lại.

Bộ dạng nó khinh khinh.

“Ba Đạt! Tôi Khuynh Thành đây mà!”

“Khuynh Thành...”

Ba Đạt hơi ngỡ ngàng, anh không ngờ có thể gặp lại Khuynh Thành.

Nhìn thấy cô, anh bất giác nhớ lại những chuyện ngày trước.

Nỗi buồn bỗng dâng lên trong lòng anh.

Tuy nhiên, thời gian luôn là thứ thuốc rất tốt để làm vết thương mau lành.

Tuy anh vẫn còn thấy đôi chút xót xa.

Nhưng anh đã có thể đoàn tụ với người mẹ, đây vẫn là niềm hạnh phúc lớn lao đối với anh.

“Khuynh Thành, sao lại đến đây?”

“Tôi có việc muốn nhờ Ba Đạt giúp đỡ.”

Ba Đạt nhìn Diệp Chấn Thiên, Diệp Bái và Diệp Thành, thì anh hiểu ra ngay.

Họ muốn đến hồ U U để giải độc, điều trị vết thương.

Anh liền tươi cười mời họ vào trong.

“Khuynh Thành, cô khách khí quá, chỉ là một việc quá nhỏ, có gì đáng nói đâu.”

Ba Đạt hiện giờ không phải là Ba Đạt ngày xưa nữa.

Giờ đây trong tâm trí của mọi người trong họ tộc, đều coi anh như vị thần.

Vị thần tối cao vô thượng.

Không ai có công lực mạnh hơn anh.

Không ai có lắm báu vật như anh.

Cảm giác này khiến cho Ba Đạt đặc ý chưa từng có.

Anh cũng hiểu rằng nếu muốn giữ vững địa vị như hiện nay.

Thì anh cần phải càng mạnh hơn nữa.

Cho nên anh đưa ra quy định: bất cứ ai muốn vào hồ U U đều phải nộp một thứ quý giá nhất của mình. Đây là điều kiện trao đổi.

Cho đến lúc này anh vẫn thiếu một thứ.

Đó là một thứ binh khí hạng tốt.

Ánh mắt anh dừng lại ở Khuynh Thành.

Anh lúng túng mỉm cười.

“Khuynh Thành, tôi... biết nói thế nào nhỉ? Tôi là chủ nhân trông coi hồ U U này, nhưng... tôi không thể phá vỡ quy tắc. Nếu phá vỡ quy tắc thì sau này tôi cũng rất khó quản lý ở đây. Cho nên...”

“Phải thế nào thì mới được vào hồ U U?”

Khuynh Thành vốn là người xởi lởi mau miệng, cô cũng không muốn Ba Đạt phải khó xử.

Trong con mắt của Khuynh Thành, Ba Đạt vẫn là một chàng trai nhu nhược.

“Người vào hồ U U nhất thiết phải đưa ra một vật quý nhất mà mình đem theo để làm điều kiện trao đổi.”

...

Cáo chiêu này của Ba Đạt có vẻ như đậm nét nhân tính, nhưng thực ra lại còn độc hơn cả Cửu Đầu Xà.

Làm thế có nghĩa là anh ta không may mắn tổn sức mà vẫn có thể bóc lột được.

Vật quý giá nhất của đối phương.

Thế này tức là phải đem thần khí mà Khuynh Thành đưa cho phụ thân nộp cho anh ta ư?

Nó là thần khí!

Một điều còn quan trọng hơn nữa: nó là thần khí mà Lam Tổ đã tặng cho cô.

“Ba Đạt, anh... chỉ bằng thế này vậy: tôi đưa anh kim đan để trao đổi được không? Anh thừa biết công hiệu của kim đan rồi.”

Ba Đạt thâm cười nhạt.

Hai người trúng độc, một người bị thương.

Có hai viên kim đan là đủ rồi.

Còn lại thì...

Diệp Viễn khó khăn lắm mới có được một thứ linh khí thượng thượng, ông đương nhiên không chịu đưa ra.

Ông lạnh lùng hừ một tiếng, nói: “Khuynh Thành à, ta bị đau nhẹ thôi, ta không cần vào nữa. Vả lại, nước hồ này tuy có thể chữa bệnh chữa đau nhưng chưa chắc đã giải được độc. Ta cho rằng chúng ta nên quay về vậy.”

Trong tay Diệp Chấn Thiên là tiên khí!

Ông cũng không muốn biểu không cho ai.

Khuynh Thành đương nhiên hiểu rõ tâm tư của Diệp Viễn, chính cô cũng không muốn dâng thần khí cho người nào hết.

Nếu Diệp Viễn biết đó là thần khí thì dù lấy mạng ông, ông cũng quyết không đưa.

“Khuynh Thành, chẳng phải tôi không muốn giúp cô, nhưng quả thật là... cô xem, nếu quy tắc bị phá vỡ, trên đảo Ma Thú này rất sẵn yêu thú, tôi cũng khó ăn khó nói với họ. Sau này họ căn vặn tôi, thì tôi biết nói sao?”

Đại Bàng Cánh Vàng vỗ đôi cánh lấp lánh quạt thốc Ba Đạt bay xa tít tắp.

“Biến mẹ mày đi!”

Khiến Diệp Khuynh Thành nghệt ra, cơ mặt giật giật.

Con chim khôn kiếp này không chỉ lắm thủ đoạn quái thai mà còn rất xấu tính.

Không những thế nó còn là một con chim biết chửi tục nữa!

Khuynh Thành mặt mũi tím tái hằm hằm nhìn nó.

“Con chim phải gió, người quạt bay người ta đi rồi, bây giờ bọn ta sẽ ra sao?”

“Cứ tiến thẳng vào đi!”

Mặt con đại bàng khinh khinh bất cần.

Ba Đạt bị Đại Bàng Cánh Vàng quạt một nhát, tuy không bị thương nhưng anh ta đã bị bay xa một hai ngàn dặm mới bắt đầu định thần đứng lại được.

Trán Ba Đạt đầm đìa mồ hôi.

Sao với con Hồng Loan, thì con chim này chẳng hề thua kém.

Xem ra, nếu không cho họ vào, chỉ e cũng không xong.

Lúc này, chưa biết chừng nhà mình đã bị đập phá tan tành cũng nên.

Nghĩ vậy, Ba Đạt không dám chần chừ một khắc nào nữa.

Anh ta tức tốc bay trở lại hồ U U.

Diệp Viễn cảm thấy rất vui vẻ nhẹ nhõm liếc nhìn Đại Bàng Cánh Vàng và giơ ngón tay cái lên với nó.

Dường như đang nói: thú vị! Tài lắm!

Khuynh Thành đành thét nói: “Được! Cứ tiến vào đi!”

Ba Đạt đã cạn tình thì đừng trách cô bất nghĩa.

Thực ra đâu có cần đánh?

Khi cô và Đại Bàng Cánh Vàng tiến vào với khí thế hùng mạnh lan tỏa khắp chốn.

Thì những con tiêu yêu đều kinh hãi nhìn họ, rồi liên tục lùi dạt ra.

Sát khí này.

Đuộm mùi máu me chết chóc.

Nó được nhào nặn bao lần từ hàng núi người chết rồi luyện thành.

Nhất là đôi mắt khiến người nào cũng phải rùng mình của Diệp Khuynh Thành.

Không ai có thể ngăn cản cô.

Không ai có thể uy hiếp cô.

“Diệp Bái, ôm cha tôi vào đây!”

“Được!”

Huyết Sâm cũng vội bước đến bên hồ U U giúp một tay.

Lão cũng lần đầu tiên nhìn thấy bộ dạng đáng sợ như thế của Diệp Khuynh Thành.

Ngay lần trước giao chiến với Cửu Đầu Xà, trông Khuynh Thành cũng không đáng sợ như lúc này.

Lão bỗng hiểu ra.

Sức mạnh khủng khiếp nhất của một con người không đến từ cảm hận.

Mà là xuất phát từ tình yêu của mình.

Giống như Tịch Vân và Trọng Lâu.

Nếu ban đầu không có tình yêu sâu nặng thì họ đâu có thể bùng nổ ra uy lực mà ngay Tiên đế cũng không làm gì nổi?

Bà mẹ Ba Đạt nghe tin chạy đến, đứng ở chỗ khuất nhìn bọn Khuynh Thành.

Rồi bà ta vội rảo bước ra ngoài cổng.

Vừa ra, thì gặp ngay Ba Đạt đang hấp tấp chạy về.

“Ba Đạt, có chuyện gì thế?”

“Mẹ ạ, mẹ còn nhớ thứ binh khí của Khuynh Thành không? Đó là thần khí! Nếu con có được nó thì ở vườn Vạn Thú này ai dám coi thường con? Ngay cả yêu vương ít nhiều cũng phải nể con!”

“Ba Đạt, nhưng chúng ta hoàn toàn không phải đối thủ của họ.”

Mép Ba Đạt nở nụ cười thâm hiểm.

“Mẹ ạ! Lẽ nào mẹ không biết nước hồ U U này không thể hóa giải chất độc trong cơ thể con người? Nhiều nhất cũng chỉ là làm chậm thời gian chất độc phát tác. Cho nên, điều chúng ta phải làm hiện nay là chờ thời cơ.”

Nói rồi Ba Đạt đi thẳng về phía hồ U U.

Khuynh Thành nhìn thấy anh ta, ánh mắt cô phóng ra hàn khí khát máu.

Gã Ba Đạt đã khiến cô quá thất vọng.

“Xin lỗi Khuynh Thành!”

Ba Đạt bỗng như đã biến thành người khác, anh ta cúi đầu, hệt như một đứa trẻ con mắc lỗi.

“Khuynh Thành, tôi quả thật không cố ý, cô cũng biết rồi, tôi... tôi từ nhỏ vốn tự ti... tôi chẳng qua chỉ muốn...”

Anh ta nhìn Khuynh Thành, vẻ rất đáng thương.

Khuynh Thành vốn dĩ rất máu lạnh, nhưng chỉ là đối với kẻ địch của cô mà thôi.

Trong con mắt cô, Ba Đạt cũng chưa đến nỗi đáng ghét.

Nhìn bộ dạng đáng thương của Ba Đạt, cô nhớ đến hoàn cảnh xuất thân của anh ta.

Cô thấy động lòng. Rất nhanh chóng, sát khí đáng sợ tỏa ra từ thân thể cô đã được thu về.

Đại Bàng Cánh Vàng tức giận lườm nhìn Ba Đạt.

Nó nhìn đi nhìn lại vẫn cảm thấy thẳng cha này chẳng phải hạng tử tế gì.

Lẽ ra lúc này nó nên ra tay ác hơn nữa.

Mọi người đều không nói gì nữa.

Đứng đó lặng lẽ chờ đợi.

Thời gian cứ chậm chậm trôi đi.

Một canh giờ sau đó.

Thương tích của Diệp Viễn đã khỏi hẳn, công lực của ông cũng đã được nâng lên không ít. Nhưng Diệp Chấn Thiên thì không có chút khởi sắc.

Tuy nhiên, xương cổ tay bị giập thì đã ổn.

“Huyết Sâm gia gia, còn về...”

Huyết Sâm gia gia hiểu biết rất rộng, nhưng đối với chất độc thì lão lại mù tịt.

“Điều này...”

Lão ngoảnh sang nhìn Ba Đạt.

Ba Đạt lập tức hiểu ý, bèn bước đến, giả bộ ngờ ngạc nhìn Diệp Chấn Thiên và Khuynh Thành.

“Sao lại thế này nhỉ? Nước hồ U U không thể nào không giải được chất độc của chốn phàm trần. Lẽ nào... lẽ nào...”

“Lẽ nào cái gì?”

Diệp Khuynh Thành bước lại giật mạnh anh ta.

“Hình như họ bị trúng độc của tiên giới.”

Chất độc của tiên giới?

Sao lại có thể như thế?

Tả Long chẳng qua chỉ là một người tu chân bình thường, hẳn đâu có thể có chất độc của tiên giới?

“Ba Đạt không nhầm lẫn đấy chứ?”

“Khuyhnh Thành, nếu cô chưa tin tôi thì cô cứ hỏi Huyết Sâm, ông ấy không thể nói dối cô đâu.”

Huyết Sâm cau mày rõ rệt, nói: “Nếu là chất độc của chồn phàm trần, thì nước hồ U U có thể loại bỏ. Xem ra, chỉ e chất độc này không phải của chồn phàm trần thật rồi.”

Không phải của chồn phàm trần?

Tả Long lấy đầu ra chất độc của tiên giới?

Lẽ nào... nhà họ Khương có người trên tiên giới?

Nhìn sắc mặt băn khoăn của Khuyhnh Thành, Ba Đạt lại nói: “Tuy nước hồ U U không thể hóa giải chất độc trong người phụ thân cô nhưng nó có thể làm chậm thời gian chất độc phát tác.”

Ba Đạt bước đến nắm cổ tay Diệp Chấn Thiên bắt mạch cho ông ta.

“Ông ấy còn hơn hai trăm ngày nữa. Liệu có thể vượt qua tai nạn này không, đành trông chờ vào số trời vậy thôi.”

“Xem ra, chỉ có Ngũ Độc Thú mới có thể giải được độc này.”

Khuyhnh Thành nắm chặt nắm tay, tim cô như bị ai đó rạch một nhát, đang rỉ máu.

“Khương Kỳ Lạc, người dám hành xử như thế này với ta, ta sẽ bắt người phải hối hận!”

Đôi mắt cô lấp lánh hàn quang khiến người ta phải lạnh ruột buốt gan.

Ba Đạt nhìn, bất giác giật mình kinh hãi.

Ánh mắt như thế này chẳng khác gì lời tuyên phán của tử thần.

“Huyết Sâm gia gia, phiền ông chăm sóc cha cháu và mọi người.”

Cô quay sang nhìn Diệp Viễn.

“Lão tổ tông cứ yên tâm, cháu nhất định sẽ tìm được Ngũ Độc Thú đem về.”

Diệp Viễn không ngờ Khuyhnh Thành có thể dạn dày, như cá gặp nước ở ngay cả Thực Nhân Cốc này. Ông càng thêm yên tâm tin tưởng.

Ông vốn dĩ rất sợ Thực Nhân Cốc.

Tuy nhiên, nước hồ U U thần kỳ lại giúp ông quên hẳn nỗi sợ hãi.

Linh khí ở hồ U U rất vẹn toàn đầy đặn, tu luyện ở chồn này sẽ hơn hẳn bất kỳ nơi nào khác.

Kể cả đến Hồng Hoang thì cũng chỉ thế này là cùng!

Đại Bàng Cánh Vàng ghét cay ghét đắng nhìn Ba Đạt, nó đập cánh, cong đuôi, khinh khỉnh cất bước.

Lúc đi qua bên cạnh Ba Đạt, nó không quên “nén hơi” rõ ràng rồi đánh một cái rõ to, nổ vang trời.

Thối đến nỗi tất cả mọi người ai cũng mặt tái xanh, chuồn vội ra khỏi nhà.

“Con chim phải gió! Đang yên ổn cả sao người lại “bùm” gì thế?”

Đại Bàng Cánh Vàng chẳng thiết trả lời, chỉ ngẩng cổ uốn ngực, bước ra rất chi là nghênh ngang.

Mặt Đại Bàng Cánh Vàng cứ nhon nhon, vẻ bất cần.

Làm ra vẻ ông đây là thần thú, dù bùm thì vẫn là của thần thú.

Chắc chắn phải rất khác đời.

Khuyhnh Thành và mọi người vẫn chưa đến nỗi nào, nhưng riêng Ba Đạt thì thê thảm.

Anh ta bị luồng khí cực mạnh thổi bắn tung lên.

Người anh ta xuyên thủng nóc nhà rồi thốc lên cao mấy ngàn thước trên không trung.

Rất lâu, rất rất lâu.

“Uỳnh...” một tiếng.

Khuynh Thành cảm thấy cứ như động đất.

Một thứ gì đó to đùng rơi xuống trước mặt mọi người.

Định thần nhìn kỹ, thì ra là một con măng xà to vật vã có chín cái đầu.

Đại Bàng Cánh Vàng thấy thế cực kỳ vui sướng.

Lúc này nhất quạt cánh của nó vẫn còn hơi nhẹ.

Lần này, hi hi, cũng chưa mạnh; mới chỉ là vụn ra một phần năm công lực mà thôi.

Hi hi, thằng cha này chịu đòn cũng kém thật.

Chỉ một phát bùm của ông mà đã bắn tít ra xa.

“Ba... Ba Đạt...”

Bà mẹ Ba Đạt từ nhà trong chạy ra, ôm lấy con măng xà, đau đớn khóc nức nở.

“Mau đưa nó ra hồ U U!”

Huyết Sâm vội nói.

Bây giờ bà mẹ Ba Đạt mới nén đau thương bế con đứng lên đi ra hồ U U.

Bà ta rất hận bọn Khuynh Thành, hận thấu xương.

Chỉ tiếc là không thể lôi cả bọn ra chặt thành chục mảnh!

Đại Bàng Cánh Vàng bỗng vận linh thức truyền âm, thần nhiên nói: “Hắn vào hồ U U, thì hắn có phải nộp một vật quý báu nhất của mình ra không?”

Bà mẹ Ba Đạt bỗng tím mặt lại.

“Người... người đã ra tay làm con trai ta bị thương, bây giờ lại còn dám giả mồm?”

“Tôi đâu có giả mồm cái gì? Tôi chẳng qua chỉ vô ý bùm có một phát, tôi nào ngờ nó lại làm bị thương người vô tội? À, lúc này ai nói là không thể phá vỡ quy tắc của hồ U U nhỉ?”

“Ta là chủ nhân hồ U U, quy tắc cũng là do ta đặt ra.”

Đại Bàng Cánh Vàng nhìn bà ta bằng ánh mắt cay độc.

“Nói thế tức là, ở đây các người chẳng khác gì bọn kẻ cướp!”

“Người...”

“Thôi được, cho qua! Ta không chấp bọn kẻ cướp làm gì.”

Nói rồi nó rời ánh mắt khỏi bà mẹ Ba Đạt, nhìn sang Diệp Khuynh Thành.

Khuynh Thành hiểu ý của nó, nó muốn nói rằng cô đã nhầm lẫn, kết bạn với kẻ xấu.

Trước đó leo leo nói quy tắc này nọ, bây giờ mụ lại nói mình là chủ nhân hồ nước... quy tắc, chẳng qua chỉ là một câu nói chứ là gì!

Khuynh Thành linh thức truyền âm cho nó: “Thì ra lúc này con chim đất thôi nhà người đã có ý...”

“Vì tôi thấy rất ngứa mắt, không nén nổi nên tôi mới bùm!”

Thằng cha này rành rành là cố ý, lại còn cố ra vẻ mình vô tội.

Cũng được, cũng được.

Coi như là một bài học dành cho Ba Đạt vậy.

Khuynh Thành vốn cũng rất tức.

Cô không ngờ Ba Đạt lại đối xử với cô như thế.

Thảo nào người ta vẫn nói rắn là động vật máu lạnh.

Xem ra câu nói ấy đúng thật. Dù ta có đối xử tốt với nó, nó cũng không cảm nhận ra thiện chí của ta.

Cô còn rất nhớ hồi nhỏ đã nghe kể câu chuyện về một người nông dân cứu con rắn...

“Nào, con chim phao câu thối, mọi người chúng ta đi thôi!”

Tất cả bèn rời hồ U U.

Ba Đạt không ngờ con Đại Bàng Cánh Vàng lợi hại đến thế.

Anh ta phải ngâm nước hồ U U liên bảy ngày bảy đêm mới tạm gọi là hồi phục nguyên khí.

“Con Đại Bàng đáng chết!”

Ba Đạt nghiêng răng, hai tay nắm rõ chặt hai nắm đấm.

“Con ạ, thôi đi! Chúng ta có được ngày hôm nay, thì nên thấy thỏa mãn được rồi.”

Đôi mắt Ba Đạt đầy uất hận khát máu.

Bóng anh ta loáng một cái, đã biến mất hút.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Nữ Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 16

Ở một vùng khác, Khương Kỳ Lạc đang cấp tốc bay đi gặp mấy vị Lão tổ tông nhà họ Khương, họ đang đóng cửa tu luyện.

Đến lưng chừng núi Phiêu Diêu, gã bỗng tăng tốc bay nhanh.

Làn gió mạnh rú rít bên tai.

Gã đã bay qua khu rừng rậm rịt, rồi đến bên ngoài sơn động.

“Lão tổ tông, Lão tổ tông, cháu là Kỳ Lạc. Lão tổ tông cứu cháu với!”

Cánh cửa đá sơn động bỗng “két...” mở ra.

Khương Kỳ Lạc cuống quýt chạy ngay vào.

Gã vừa vào thì cánh cửa đá từ từ đóng lại.

Trong thạch động lại có một động khác.

Không hề âm u ẩm thấp.

Trái lại, là một đại điện lấp lánh ánh vàng.

Bốn nam giới tuổi trung niên, tiên phong đạo cốt, mặc áo xanh, đang ung dung ngồi đó uống trà trò chuyện.

Thấy Khương Kỳ Lạc bước vào, vị trung niên ngồi phía trên nhất chậm rãi nói.

“Kỳ Lạc, sao phải vội vã thế? Đã xảy ra chuyện gì?”

“Lão tổ tông! Lần này thì Người phải cứu cháu, nếu không, ngại vàng nhà họ Khương sẽ mất đến nơi!”

Về mặt của cả bốn vị đều hơi biến sắc.

Vị ngồi bên trái là Khương Hằng, sắc mặt bỗng nặng nề, đặt chén trà trên tay xuống, nói: “Kỳ Lạc, kẻ nào dám nhắm vào nhà họ Khương chúng ta thế?”

“Nhà họ Diệp, nhà họ Diệp sắp làm phản.”

“Nhà họ Diệp ư?”

Vị ngồi phía trên nhất hơi ngạc nhiên.

“Nhà họ Diệp sao lại có thể làm phản? Nếu định như thế thì họ đã làm phản từ lâu rồi. Kỳ Lạc, Lão tổ tông này cho rằng cha cháu đã cả nghĩ đó thôi.”

“Chắc Lão tổ tông chưa biết: nhà họ Diệp đã xuất hiện một nữ cao thủ đẳng cấp Kiếm vương, ngang tầm với cháu.”

Vị ngồi chỗ thấp hơn tên là Khương Mão, cười khà khà: “Nhà họ Diệp mà cũng mọc ra bậc kỳ tài hơn đời kia à?”

“Tam tổ tông lại có thể cười được? Cháu đang lo sốt vó đây này.

Cháu vốn định lấy cô gái đó về làm hoàng hậu, như thế sẽ không lo cô ta làm phản gì cả.

Nào ngờ cô ta không những không biết ơn, lại còn giết bọn Bóng Mờ của cháu!

Cô ta lại gọi một con thần thú đến, cháu đã chết dờ bởi con thần thú ấy, suýt nữa cháu mất mạng, không thể đến gặp Lão tổ tông được nữa.

Lão tổ tông, dù sao lần này các Ngài cũng phải giúp cháu Kỳ Lạc này!

Nhà họ Khương chúng ta xưa nay toàn là độc đinh, cháu còn chưa lấy vợ sinh con.

Cháu không muốn nhà họ Khương đến đời cháu phải tuyệt tự.”

Vấn đề này quả là nghiêm trọng.

Nhà họ Khương không thể tuyệt tự.

Mặt khác.

Không thể để nhà họ Khương mất sạch cả uy nghiêm

Một cao thủ Kiếm vương cao cấp hậu kỳ lại thêm một con thú, quả là gay go.

Vị ngồi bên phải Khương Chiến, chậm rãi nói: “Nó là con thần thú gì?”

“Một con Đại Bàng Cánh Vàng. Cô ta đem từ Hồng Hoang về.”

Hồng Hoang...

Đại Bàng Cánh Vàng.

E rằng con bé đó không đơn giản chỉ là một Kiếm vương cao cấp hậu kỳ!

“Nó dùng thứ vũ khí gì?”

“Hình như là tiên khí.”

“Nếu thế thì đúng là gay go đây! Xem ra, có lẽ vương triều Đại Cương sắp phải đổi họ cũng nên.”

Khương Kỳ Lạc không ngờ Khương Chiến lại có thể nói câu như thế.

Đại Bàng Cánh Vàng đương nhiên là lợi hại, nhưng cả năm người hợp lại mà không địch nổi Diệp Khuynh Thành và một con chim hay sao?

“Sao Tứ tổ tông lại có thể đề cao đối phương và hạ thấp uy phong nhà mình như thế?”

Khương Dục nhìn Khương Kỳ Lạc, ông hít sâu một hơi, rồi nói: “Không phải Tứ tổ tông của cháu đề cao đối phương, hạ thấp nhà mình. Dù cả bốn chúng ta hợp lực thì cũng chưa chắc đã đánh thắng đâu!

Đại Bàng Cánh Vàng ấy chẳng phải thần thú bình thường, nếu nó điên tiết lên... hừ!”

Nghe Khương Dục nói thế, Khương Kỳ Lạc mới thật sự ý thức ra vừa rồi mình dường như đã gây ra rắc rối to thật rồi.

“Lão tổ tông, vậy thì phải làm gì ạ?”

Khương Dục do dự một lúc, rồi nói: “Có còn nhớ thứ thuốc độc lần trước ta đưa cho cháu không? Cháu hãy tìm cách đánh cho con Đại Bàng Cánh Vàng ấy bị thương, chỉ cần nó trúng độc thì mọi việc sẽ dễ dàng giải quyết.”

Khương Kỳ Lạc sắc mặt bỗng tái nhợt.

“Cháu... cháu...”

“Chắc không phải cháu đã dùng mất rồi chứ?”

“Cháu đưa cho bọn Bồng Mờ rồi.”

Khương Dục bỗng dừng dừng nổi giận, đập tay xuống bàn, chiếc bàn đá bỗng nát vụn như cám.

“Đồ khốn nhà ngươi! Lúc đầu ta đã dặn ngươi rằng, chưa đến lúc bắt đắc dĩ thì không được dùng kia mà! Ngươi nên biết, thứ đó do Thủy hoàng đế gắng hết sức lực đánh thông không gian giữa tiên giới và phàm trần mà có được, không dễ gì đưa cho chúng ta.

Thế mà ngươi lại phí phạm mất rồi!”

Sắc mặt Khương Kỳ Lạc nhăn nhó rất khó coi.

Thủy hoàng đế.

Nghe nói Thủy hoàng đế đã chết rồi.

Sao ông ta lại lên tiên giới?

Thuốc đó không phải thuốc độc thông thường ư?

Khi trước Lão tổ tông có dặn dò, nhưng gã hoàn toàn không ngờ nó lại quý đến thế!

Cho nên, khi sai bọn Bồng Mờ đi bắt bọn Diệp Chấn Thiên, gã đã đưa cho chúng.

Nhưng điều thật sự rất bất ngờ là.

Tà Long đã trộn nó vào thuốc độc Bách Nhật Tán.

“Khục” một cái, Khương Kỳ Lạc quỳ mọp xuống.

Nài xin: “Lão tổ tông! Cháu biết lỗi rồi ạ, cháu biết lỗi rồi!”

“Biết lỗi rồi thì có tác dụng gì? Cút đi! Cút đi!”

Khương Dục cực kỳ giận dữ.

Thằng Khương Kỳ Lạc này làm việc quá ư tùy tiện.

Khương Chiến thấy thế vội nói: “Lão tổ tông xin hãy bớt giận. Sự việc đã trót thế rồi, chúng ta cũng không thể thờ ơ bỏ mặc. Dù hôm nay không phải vì cháu Kỳ Lạc, nhưng có kẻ đang uy hiếp giang sơn nhà họ Khương, chúng ta vẫn phải ra tay, chẳng phải thế là gì?”

Câu này kể cũng phải.

Giang sơn mà nhà họ Khương đã trải qua muôn vàn gian khó đắng cay mới có được.

Thì kẻ khác chó hòng cướp đoạt.

Kẻ nào dám đụng đến cơ nghiệp nhà họ Khương.

Tức là nó tự đào mồ cho nó.

“Xem ra, chỉ còn cách đi cầu xin Thủy hoàng đế vậy.”

Trên đỉnh chóp ngọn núi Phiêu Diêu có một cây đại thụ cao chọc trời.

Nhìn bề ngoài thì nó đúng là một cái cây to.

Nhưng thực ra nó là một huyền tường.

Đỉnh núi Phiêu Diêu từ lâu đã được nhà họ Khương bố trí trận pháp.

Trên ngọn cây đại thụ này, là bắt đầu của một tuyến đường ngầm không gian do Thủy hoàng đế của nhà họ Khương đánh thông được.

Còn cây đại thụ này chỉ là để che mắt thế gian mà thôi.

Bởi vì chẳng có ai lại rồi hơi leo lên tận đỉnh núi Phiêu Diêu để đo xem cái cây này cao bao nhiêu.

Mặt khác, dù có ai đó phát hiện ra bí mật về cái cây này.

Thì họ cũng tuyệt đối không thể tiến vào.

Huyền trận mà Khương Dục đã bố trí thì người bình thường không thể phá nổi.

Lúc này ở Thực Nhân Cốc, Khuynh Thành đã giao Diệp Chấn Thiên và mọi người cho Huyết Sâm chăm sóc giúp, cô và Đại Bàng Cánh Vàng đã ra khỏi Thực Nhân Cốc.

Ngũ Độc Thú. Trong thời gian ngắn nhất phải tìm cho ra Ngũ Độc Thú.

“Cô gái à, tôi cho rằng cô khỏi cần đi Hồng Hoang làm gì. Tôi đã sống ở đó rất lâu, đã nhìn thấy đủ các loại yêu thú nhưng chưa bao giờ nhìn thấy Ngũ Độc Thú cả!

Nếu có, thì tôi nhất định phải biết.”

Khuynh Thành đang ngự kiếm phi hành, cô lừ mắt nhìn nó. “Con chim giẻ rách nhà ngươi đừng léo nhéo gì nữa được không? Ngươi không nghe thấy Huyết Sâm gia gia nói gì à?

Điều này còn tùy vào cơ duyên, nếu không có duyên với nó thì đương nhiên không nhìn thấy nó.”

Khuynh Thành miệng nói vậy thôi, chứ thực ra cô phi hành không nhắm hướng Hồng Hoang.

Đại Bàng Cánh Vàng nói không phải là không có lý.

Cho nên cô quyết định phải đến vương triều Tấn và vương triều Hoảng Lịch điều tra trước đã.

Nếu ở chỗ bọn họ không có, thì cô sẽ đi núi Phiêu Diêu.

“Chim thối ơi, người nói xem liệu ta có thể tìm thấy Ngũ Độc Thú không?”

Đại Bàng Cánh Vàng lắc đầu: “Tôi cho rằng rất khó đấy!”

“Kìa, sao ngươi nói thẳng tuột ra như thế làm gì?”

Con chim này quả là đồ đáng chết, rõ ràng nó biết Khuynh Thành cũng không tin chắc sẽ có kết quả, nên cô mới hỏi nó, muốn nó nói vài câu để nghe để động viên cô.

Để cô có thêm niềm tin. Thế mà nó lại phun ra một câu như vậy!

“Ngươi vốn rất thạo suy đoán tâm tư người khác, ngươi rất giỏi khoa nói kia mà?”

Khuynh Thành ngán ngẩm nhìn nó.

“Nhưng tôi không thể tự lừa dối mình và càng không thể lừa dối cô. Đúng không?”

...

Nhìn vẻ mặt buồn bã của Khuynh Thành.

Nó lại nói: “Cô đừng xị cái mặt như đưa đám thế kia nữa! Cứ yên tâm, đã có tôi, tôi sẽ giúp cô.”

Lúc này Khuynh Thành bỗng thấy sống mũi cay cay, chỉ muốn khóc.

Gay thật!

Cô là một sát thủ máu lạnh kia mà!

Sao lại bắt đầu đa sầu đa cảm thế này?

Nhưng, đúng là cô không ngờ Đại Bàng Cánh Vàng có thể nói ra mấy câu này.

Vào đúng cái lúc này. Cô thật sự rất cảm động.

Khi còn sống ở thời hiện đại, chưa từng có ai nói với cô như thế.

Cứ yên tâm, đã có tôi, tôi sẽ giúp cô.

Không có ai giúp cô cả.

Muốn tiếp tục sống.

Cô chỉ còn cách giết đối thủ.

Nếu không, kẻ phải nằm xuống chắc chắn sẽ là cô.

“Không ngờ con chim hay bùm nhà người lại rất trọng nghĩa đấy!”

Hễ được khen thì con Đại Bàng Cánh Vàng lại tốn lên.

Nó ngẩng đầu ưỡn ngực: “Đúng thế, tôi là thần thú, phải giúp đỡ kẻ yếu, phải cướp của người giàu để giúp người nghèo là trách nhiệm của tôi.”

...

Giúp đỡ kẻ yếu, cướp của người giàu giúp người nghèo!

Người hành hạ kẻ yếu, người phá nhà cướp của của người ta thì có!

Chỉ trơ trên nói phét!

Ở Hồng Hoang, ai luôn luôn cậy khỏe bắt nạt kẻ yếu?

Ai chuyên đánh đập người già cả ốm yếu bệnh tật?

Hễ rồi rã rách việc, nhìn thấy ai có thứ gì tốt bèn cướp đoạt cho mình, là ai?

Thế mà lúc này lại dám vênh mặt thốt lên, làm ra vẻ ta đây chính nghĩa đầy mình!

Nó đã bao giờ làm một việc gì đó mà thần thú nên làm hay chưa?

Chỉ e, nếu các thần thú biết có một gã đồng loại như thế này thì bọn họ phải bẽ mặt lắm.

“Sao cô... lại nhìn tôi như thế?”

“Đồ khi ợ, ta bỗng phát hiện ra người có một bản lĩnh.”

“Thế ư? Tôi có vô vàn bản lĩnh. Sau này cô sẽ dần dần nhận ra.”

...

Nó không hiểu ý cô, hay chỉ giả vờ không hiểu?

“Phải! Cái thứ bản lĩnh chơi khăm người khác của người, ngày càng giỏi hơn! Khi lừa người khác, mặt người cứ tỉnh bơ như không!”

“Tôi biết mình rất vượt trội, tôi cũng biết mình có rất nhiều ưu điểm. Nhưng cô cũng đừng nên mù quáng sùng bái tôi, say mê tôi. Anh đây chẳng qua chỉ là truyền thuyết mà thôi, người phạm trần tu chân như cô sẽ không hứng thú đâu.”

...

Diệp Khuynh Thành đang ngự kiếm phi hành bỗng giật mình choáng váng.

Chân cô trượt khỏi thanh kiếm, suýt ngã nhào xuống.

“Kìa, cô đừng xúc động như thế. Nếu cảm thấy đứng không vững thì lên lưng anh mà ngồi. Anh nể tấm tình si của cô dành cho anh, sẽ chở cô một

quảng.”

...

Ôi con chim giẻ rách đáng chết này, sao nó dẻo mỏ khiếp quá!

“Ngươi cho rằng ta có thể hứng thú với một con chim hay sao?”

“Hi hi! Chờ khi lên tiên giới rồi, tôi biến thành hình người, thì cô sẽ hứng thú ngay! Tôi là một mỹ nam nghiêng nước nghiêng thành tuyệt đối.”

Ông trời ơi!

Xin ông giăng sấm sét phanh thây nó đi!

Sao lại có con chim giẻ rách dám tự xưng đến nước này?

Khuyñh Thành nhày vọt sang tóm cổ con Đại Bàng bóp rõ chặt.

“Con chim khôn kiếp, ngươi dám ho he nữa thì ta vụn cổ ngươi chết luôn!”

“Nếu cô muốn bay chậm lại một chút, tôi cũng không có ý kiến gì đâu.”

...

Kẻ ra thì cũng phải có bản lĩnh đủ mạnh thì mới dám nói năng bạo mồm bạo miệng.

Cái cảm giác bị người khác chà đạp, thực chẳng dễ chịu gì.

“Người cũng gớm thật đấy!”

Đại Bàng Cánh Vàng phẫn chấn kêu lên một tiếng vang trời!

Một đạo kim quang xẹt đi.

Ngoài ra, không trông thấy nữa.

Sau vài canh giờ, Diệp Khuyñh Thành và Đại Bàng Cánh Vàng đã đến vương triều Tấn.

Người và chim đều thu lại luồng khí lưu mạnh mẽ của mình.

Hai tàn ảnh nháng lên, họ đã tiến vào vương cung của vương triều Tấn,

Khuyñh Thành phụ trách đi tìm nhà kho cất giữ báu vật của vương triều Tấn.

Đại Bàng Cánh Vàng phụ trách việc uy hiếp hoàng đế.

Cứ nghĩ đến cảnh gã hoàng đế oai vệ bị một con chim đe dọa, Khuyñh Thành thấy hết sức buồn cười.

Thực ra cô vốn cũng không định dùng cái cách này.

Nhưng thời gian thì cấp bách nên không thể không làm.

Chỉ lát sau, Đại Bàng Cánh Vàng đã bước đến nhà kho cất giữ báu vật.

Khuyñh Thành nhìn nó, cô hiểu ra ngay: hoàng đế vương triều Tấn không có Ngũ Độc Thú.

Tàn ảnh lại nháng lên, cô nói: “Đi thôi! Đến vương triều Hoảng Lịch.”

Lần này Khuyñh Thành không giấu lần khí lưu mạnh mẽ của mình nữa.

Cô tiến vào thẳng tẩm cung của hoàng thượng vương triều Hoảng Lịch.

Cô cảm thấy quá đen đui cho đôi mắt của mình.

Lần trước nhìn thấy cảnh hấn tã và đàn bà đang “ừ ừ” với nhau.

Thì lần này cũng lại như thế.

Gã hoàng đế của vương triều Hoàng Lịch sợ quá, không kịp mặc quần áo, cứ thế ngã lăn xuống đất.

“Thượng tiên! Không rõ lần này thượng tiên đến đây lại có việc gì?”

“Nộp Ngũ Độc Thú ra đây cho ta!”

Hàn quang phóng ra từ đôi mắt khát máu của Khuynh Thành sắc nhọn như mũi dao chĩa thẳng vào gã hoàng đế.

Mới chỉ có thể.

Đã khiến cho gã sợ run như cây sậy.

“Thượng... thượng tiên... tôi... tôi chưa bao giờ nhìn thấy... Ngũ Độc Thú. Đó... chẳng qua chỉ là truyền thuyết mà thôi.”

“Ngươi không có, thật chứ? Nếu dám nói dối ta, ta sẽ san phẳng hoàng cung của ngươi ngay!”

“Tiểu... tiểu nhân... không dám nói dối.”

Lại một lần nữa Khuynh Thành thấy chung hừng.

Cô khinh khinh nhìn gã hoàng đế của vương triều Hoàng Lịch.

Rồi hừ một tiếng lạnh lùng. “Nếu lần sau lại để ta thấy ngươi tông ngồng như thế này, ta sẽ cho mất giống đấy!”

Nói rồi, tàn ảnh nháng lên, Khuynh Thành vụt biến khỏi hoàng cung vương triều Hoàng Lịch.

Lúc này toàn thân gã hoàng đế mới nhào ra, gã bải hoải bất lực ngồi phệt xuống sàn, trên sàn lênh láng một bãi nước thải gã vãi ra.

Ở vương triều Tấn, vương triều Hoàng Lịch đều không có Ngũ Độc Thú.

Thế thì có lẽ vương triều Đại Cương cũng không thể có.

Xem chừng, chỉ còn cách đến núi Phiêu Diêu để thử xem có gặp vận may hay không.

Đại Bàng Cánh Vàng nhìn Khuynh Thành bắn khoăn nghĩ ngợi, nó cũng bỗng trở nên ít nói hẳn đi.

Nó chỉ mãi miết chờ Khuynh Thành bay cho thật nhanh.

Khi vừa tiếp cận núi Phiêu Diêu, Đại Bàng Cánh Vàng bỗng kêu rít lên.

“Chim ơi, ngươi phấn khích gì thế?”

“Nhìn đi, cô mau nhìn đi!”

“Nhìn cái gì? Người đã phát hiện ra Ngũ Độc Thú hay sao?”

Đại Bàng Cánh Vàng phớt lờ không đáp, tiếp tục bay thẳng về phía đỉnh núi Phiêu Diêu.

Ai đó có thể không nhận ra, chứ nó thì phải nhận ra.

Đỉnh núi này có vấn đề.

Vừa đến gần đỉnh núi Phiêu Diêu, Khuynh Thành cũng có cảm giác nơi này có gì đó khác thường.

Cô nhìn kỹ ba bề bốn bên, ngự kiếm phi hành quanh đỉnh núi một vòng quan sát.

“Hình như nó bị người ta bố trí trận pháp!”

Đại Bàng Cánh Vàng đập cánh tỏ ý đồng tình.

Nó cũng từng nhìn thấy nhiều trận pháp.

Năm nào cũng có vô số người tu chân đến Hồng Hoang tu luyện.

Họ thường xuyên biến pháp để giết yêu thú, hồng kiếm được kim đan trong thân xác yêu thú, rồi luyện hóa nhập thể, tăng cường công lực cho mình.

“Đỉnh núi này hoàn toàn không có người ở mà lại bố trận ở đây, thì nhất định phải có vấn đề.”

Đại Bàng Cánh Vàng đập cánh vỗ lên đầu Khuynh Thành.

“Cô gái này khá, khá lắm, đã có tiến bộ đấy!”

Choáng!

Khuynh Thành kiếp trước dù sao cũng là một sát thủ kia mà!

Không chỉ có xương sắt da đồng và thủ đoạn cay độc.

Cô còn có trực giác nhạy bén nữa.

“Này chim thôi ơi, người có nhận ra đây là trận pháp gì không?”

“Điều này...”

Thấy Đại Bàng Cánh Vàng do dự.

Khuynh Thành bèn cười đắc ý. Bây giờ đã đến lúc cô phải thể hiện tài năng.

Khi sống ở thời hiện đại, Khuynh Thành cũng được coi là một pháp sư về trận pháp.

Trận pháp dù biến hóa vạn lần, cũng không thể tách rời một nguồn gốc.

Tất cả đều phồn sinh từ Một mà ra.

Cho nên, với Khuynh Thành, phá nó không phải là việc quá khó khăn.

“Đây là Thập bát huyền trận!”

“Phải phá nó bằng cách nào?”

“Nhìn rồi sẽ biết!”

Khuynh Thành đi vòng ba vòng quanh đỉnh núi từ trái sang phải, rồi lại đi ba vòng từ phải sang trái.

Sau đó lại bảy vòng quanh đỉnh núi từ trái sang phải, rồi đi năm vòng từ phải sang trái.

Cảnh tượng trước mắt bỗng biến đổi.

Mây mù dày đặc bỗng tan ra một phần.

Đã phá được một đạo trận pháp.

Khóe miệng Khuynh Thành khẽ nở nụ cười đắc ý.

“Người bố trí trận pháp này, tay nghề quá non, đã để cho ta phá ngay được, thật đáng thất vọng!”

Ta cứ tưởng ít nhất cũng phải mất vài canh giờ mới phá được đạo trận pháp thứ nhất.”

Đã phá được đạo trận pháp thứ nhất, thì đạo trận pháp thứ hai, thứ ba sẽ không vấn đề gì.

Nhưng khó nhất là đạo trận pháp thứ mười tám.

Nếu thao tác không khéo thì sẽ kinh động đến người bố trận.

Nếu thế thì sẽ nảy sinh rất nhiều rắc rối không cần thiết.

Cho nên phải hết sức thận trọng.

Nhìn cảnh tượng trước mắt không ngớt biến ảo hết lần này đến lần khác, Đại Bàng Cánh Vàng bất giác cảm thấy có phần ngưỡng mộ Diệp Khuynh Thành.

Có lẽ sau này nó cũng phải bỏ công sức ra nghiên cứu trận pháp mới được.

“Này, sao cô lại biết phá trận pháp thế?”

“Những thứ ta biết, nhiều vô kể! Người chưa từng nhìn thấy Bát quái trận chứ gì? Đó mới là trận pháp kinh thiên động địa, quỷ khóc thần sầu! Chỉ một

trận pháp mà có thể vậy khôn mấy chục vạn binh mã.”

“Thật à?”

“Lẽ nào lại không thật? Tam quốc diễn nghĩa cũng viết như thế mà!”

“Thế thì cô mau dạy tôi với, được không?”

Đại Bàng Cánh Vàng hào hứng nhìn Diệp Khuynh Thành.

“Nhưng... trận pháp ấy ta chưa bao giờ bố trí, ta chỉ biết về lý thuyết thôi, thực tiễn thì chưa trải qua, cho nên...”

Đại Bàng Cánh Vàng khinh khỉnh nhìn cô: “Thôi đi cho! Không biết thì nói luôn là không biết, lại cứ khoác lác!”

Khuynh Thành cũng không tranh luận với nó nữa. Thực ra đúng là cô chưa nắm được trận pháp này.

“Bây giờ đến đạo trận pháp cuối cùng.”

Khuynh Thành hai tay giờ Từ Thanh bảo kiếm lên chém một nhát.

Cảnh tượng trước mắt bỗng xảy ra biến hóa kinh thiên động địa.

Một đạo hào quang bảy màu từ trên bầu trời phóng xuống.

“Cái... cái gì thế kia?”

Đại Bàng Cánh Vàng tỏ ra hưng phấn cực độ.

Nó vỗ cánh reo lên: “Đó là đường ngầm không gian! Đường ngầm không gian lên tiên giới! Khuynh Thành! Có đường ngầm không gian này rồi, thì cô sẽ đỡ phải chịu vô số gian nan khổ sở!”

Đường ngầm không gian lên tiên giới!!!

“Chim thối ơi chim thối, nguoi không nhìn nhầm đấy chứ?”

Đại Bàng Cánh Vàng ngẩn cổ rõ cao.

“Chỉ ít tôi cũng là một thần thú phi thăng, nếu không vì đội cô, tôi đã phi thăng từ lâu rồi!”

Nói xong, Đại Bàng Cánh Vàng vỗ cánh bay thẳng vào làn ánh sáng bảy màu.

“Tôi lên tiên giới trước, thăm dò đường giúp cô.”

Một lần kim quang sáng lòa nháng lên, rồi không nhìn thấy bóng dáng nó đâu nữa.

Khuynh Thành nhìn làn ánh sáng bảy màu, lòng cô vô cùng xúc động.

Nếu... nếu cha cô không bị trúng độc, thì hiện giờ cô có thể đi qua đường ngầm ánh sáng này để lên tiên giới rồi.

Lên đến tiên giới, Hồng Loan sẽ ra đón cô.

Chỉ cần đi qua một không gian nữa, cô sẽ có thể được gặp Lam Tố.

Nghĩ đến đây, Khuynh Thành thấy con tim mình dường như bị thắt lại.

“Chẳng biết hiện giờ anh ấy thế nào rồi? Lam Tố, anh hãy cho em ít thời gian, không lâu nữa đâu, chúng ta sẽ được gặp nhau. Em đã nói rồi, em muốn cùng anh lãng quên thiên hạ, cùng nhau tiếu ngạo giang hồ. Cho nên, Lam Tố, bất kể xảy ra chuyện gì thì anh hãy gắng trụ cho vững. Chờ em. Em sẽ cùng anh đối mặt với mọi khó khăn.”

Kiếp trước, cô chưa hề biết hương vị tình yêu là gì.

Kiếp này cô đã được cảm nhận.

Thì cô tuyệt đối không thể buông xuôi từ bỏ.

Kể cả tử thần cũng không thể ngăn cản được cô.

Tất cả những kẻ hà hiếp cô, hà hiếp những người mà cô quan tâm, đều sẽ phải trả giá.

Cô nhất định không để cho bất cứ kẻ nào phá hoại hạnh phúc của cô.

Tuyệt đối không!

Chẳng mấy chốc Đại Bàng Cánh Vàng đã theo làn ánh sáng bảy màu bay trở lại.

Nó vừa đổ xuống đất.

Diệp Khuynh Thành chưa kịp hỏi một câu.

Đại Bàng Cánh Vàng đã hậm hực chửi đồng.

“Mẹ nó chứ! Không rõ kẻ nào đã khai thông đường ngầm không gian này, sao hần không chọn một địa điểm tốt hơn? Khiến cho ông nó đây mệt quá, suýt nữa bị ngã xuống hố phân.”

...

Nó lầu bầu ngàn ấy câu, khiến cho Khuynh Thành dờ khóc dờ cười!

Không ngờ, nó mà cũng có lúc gặp xui xẻo.

“Chim thối ơi, trên tiên giới thế nào?”

“Thế nào à? Đương nhiên là tuyệt vời!

Công lực của tôi rất cao, đúng chưa?

Nhưng, mẹ kiếp, lên trên đó tôi chỉ có thể cố gượng mà đứng cho vững, chứ phi hành thì không thể được!”

Khuynh Thành nhìn làn ánh sáng bảy màu. Lòng cô chứa chan bao khát vọng đối với tiên giới.

Nhưng khi nghe Đại Bàng Cánh Vàng nói thế, cô lại nửa tin nửa ngờ.

Đại Bàng Cánh Vàng lên đó còn phải gồng gượng mới đứng vững được, vậy cô sẽ ra sao?

Chỉ e, sẽ là hễ bước đi thì đều ngã chổng bốn vó.

Và nếu lên thần giới thì sẽ là thế nào nữa?

Cô bỗng cảm thấy có một áp lực chưa từng có đè nặng lên cô.

Áp lực ấy khiến cô có phần ghen tở.

Đối thủ của họ quá mạnh.

Ngay Lam Tố của cô cũng bí cách đối phó với chúng.

Tuy nhiên, Khuynh Thành đâu phải con người dễ dàng buông xuôi chấp nhận thua cuộc?

Cô nắm chặt hai nắm tay, móng tay bập sâu vào da thịt.

“Lam Tố, anh cứ yên tâm, vì anh, em sẽ càng gắng sức tu luyện nhiều hơn nữa.”

Ánh mắt cô sáng rực nhìn vào làn ánh sáng bảy màu, cứ như cô đã nhìn thấy Lam Tố.

Cô quay người lại, nói: “Bây giờ ta sẽ khôi phục trận pháp như cũ, không để cho ai nhận ra dấu vết gì, tránh gây ra những rắc rối không đáng có.”

Trận pháp đã được khôi phục nguyên trạng.

Cả hai tiến vào núi Phiêu Diêu.

Núi Phiêu Diêu, linh khí thực dồi dào.

Được rất nhiều người tu chân lựa chọn làm nơi tu luyện.

Khuynh Thành chợt nhớ ra, hình như cung U Minh cũng nằm trên núi Phiêu Diêu.

Cũng chẳng rõ hiện nay lão cứng đầu Phùng Đức thế nào rồi?

Tuy nhiên, chỉ cần lão không tìm đến gây rắc rối thì Khuynh Thành cũng có thể châm chước cho qua.

Nếu không, với tính của cô.

Cô sẽ trả thù cái vỏ năm xưa lão ương ngạnh Phùng Đức từng chạy đến hà hiếp cô.

“Cô đang nghĩ gì thế?”

“Ta đang hình dung xem Ngũ Độc Thú bộ dạng ra sao.”

Để tránh gây chú ý cho thiên hạ.

Cả người lẫn chim, đều giấu kín khí lưu của mình.

Đại Bàng Cánh Vàng cũng thu gọn hình hài khổng lồ của nó nhỏ đi N lần.

Trông nó chỉ như một con chim xinh xắn bình thường.

Tuy đã giấu kín làn khí lưu của mình.

Nhưng linh thức của Khuynh Thành vẫn phủ kín cả quá núi Phiêu Diêu.

Có cao thủ! Cao thủ võ công mạnh hơn cả cô!

Khuynh Thành lập tức thu lại linh thức.

Nếu cô thao tác không nhanh thì có lẽ đã bị đối phương phát hiện ra.

“Thế nào rồi?”

“Núi Phiêu Diêu này thực không đơn giản.”

“Sợ gì chứ? Đứa nào lò dò ra giết luôn đứa ấy, giết tât!”

Đại Bàng Cánh Vàng bẩm sinh đã hiểu chiến.

Ba ngày rồi mà chưa được đánh nhau, thì người nó ngứa ngáy không sao chịu nổi.

“Điều đó thì ta không lo.”

“Thế thì cô lo cái gì?”

“Có đông cao thủ như thế, chúng ta vào tìm Ngũ Độc Thú thì không dễ đâu. Núi Phiêu Diêu lại quá rộng lớn. . .”

“Quả là vấn đề nan giải. Vậy ta phải làm gì?”

“Đã có cách rồi!”

Nét mặt Khuynh Thành tươi hẳn lên.

Cô vốn không định đi tìm lão cứng đầu Phùng Đức.

Nhưng bây giờ có lẽ phải đi tìm lão thật!

Đã vào đến núi Phiêu Diêu rồi, thời gian thì không có nhiều.

Chi bằng, cô sẽ bảo Phùng Đức sai người đi tìm Ngũ Độc Thú giúp cô.

Cả hai thân ảnh nháng lên.

Loáng một cái đã có mặt ở trong đại điện của cung U Minh.

Phùng Đức đang ngồi trong đại điện, nói gì đó với các đệ tử của lão.

Lão bỗng thấy hoa mắt.

Một người và một con chim đã đứng ngay trước mặt.

“Gần đây vẫn khỏe chứ?”

Diệp Khuynh Thành khẽ nhích cặp lông mày, nửa cười nửa không, nhìn Phùng Đức.

Sắc mặt Phùng Đức bỗng tái nhợt.

Nói năng cũng lắp ba lắp bắp.

“Thượng... thượng tiên...”

“Không ngờ ngươi vẫn còn nhớ ta! Khá lắm, khá lắm!”

Khuynh Thành nói bằng một giọng đều đều, không nhận ra là vui vẻ hay giận dữ.

Nhưng sát khí khát máu của cô thì lan tỏa khắp đại điện.

Chết rồi! Phùng Đức trầm nghĩ.

Nhưng lão lại không thể làm gì nổi Khuynh Thành.

Trông Khuynh Thành lúc này như là một người khác hẳn, nhưng cái “mùi vị” của cô thì không hề thay đổi.

Đó là thứ “mùi vị” được tôi luyện từ Tu La trường, từ hàng núi người chết mà có được.

Đôi mắt phóng hàn quang lạnh buốt.

Sát khí đầy khát máu.

Và quan trọng nhất là Tử Thanh bảo kiếm trong tay cô.

Lão thậm cầu xin vị thần khổng lồ này đừng ra tay tàn sát, chỉ thế thôi là được.

“Tiểu nhân... tiểu nhân đâu dám quên thượng tiên!”

“Phùng Đức, ngươi đừng căng thẳng như thế! Hôm nay chẳng qua chỉ đi qua vùng này, vừa khéo đây là địa bàn của ngươi nên ta nhân tiện rẽ vào xem sao.”

Phùng Đức đâu phải già khò.

Nhân tiện rẽ vào thăm?

Một nữ thần đẳng cấp mà lại tiện đường rẽ vào thăm lão?

“Thượng tiên có điều gì dặn dò xin cứ nói, mọi người ở cung U Minh này xin chịu sự sai bảo của thượng tiên.”

Được!

Khá lắm! Con bò này cũng khôn ngoan ra trò!

Khuynh Thành mân mê Tử Thanh bảo kiếm trong tay.

Cô rất đặc ý, nói: “Thế thì... thế thì ta đâu nữa...”

“Được làm việc cho thượng tiên, ấy là phúc của tiểu nhân chúng tôi ạ!”

“Là chương môn có khác, không hồ danh là chương môn! Được, Phùng chương môn đã nói thế thì ta cũng không từ chối nữa.

Các ngươi đã từng nghe nói về Ngũ Độc Thú chưa?”

Ngũ Độc Thú?

Phùng Đức cau mày nghĩ ngợi.

“Còn ta, ta đã nghe nói đến Ngũ Độc Thú, nhưng đó chỉ là truyền thuyết.”

Phùng Đức thấp thòm lo lắng nhìn Khuynh Thành.

Cô gái này định bảo bọn họ đi tìm con vật Ngũ Độc Thú hảo huyền ấy sao?

Nếu thế thì khác nào cố ý hành hạ nhau?!

Lão đã cư ngụ ở núi Phiêu Diêu này rất lâu, cũng chưa từng nhìn thấy Ngũ Độc Thú nào hết.

Bụng nghĩ thế nhưng đôi môi lão không hề dám động đậy.

Dù sao thực lực vẫn kém người ta.

Đánh thì không đánh nổi.

Mà người ta lại đến tận sào huyệt của mình, mình không thể trốn đi đâu.

Xem ra, đành phải cố mà hầu hạ chứ không thể khác.

“Trăm nghe không bằng một thấy, cứ đi tìm đi thì sẽ biết ngay.

Nếu các bị phát hiện ra con yêu thú nào dị thường thì phải lập tức phát ám hiệu về cung U Minh.”

Diệp Khuynh Thành lén nhắm mắt, mỉm cười, quay sang nhìn Phùng Đức, nói: “Việc này, ta muốn phiền Phùng chương môn.”

Tuy đã sắp đặt xong tất cả mọi việc.

Nhưng Khuynh Thành vẫn không dám nghỉ ngơi. Vì mọi việc đều liên quan đến tính mệnh của cha cô.

Dặn dò xong xuôi, cô cũng đi vào rừng núi.

Đại Bàng Cánh Vàng vỗ cánh phành phạch, ghé sát tai Khuynh Thành không ngớt léo nhéo.

“Cô gái à, không ngờ cô cũng có lúc thâm ra trò!”

Thâm?

Cô làm thế mà gọi là thâm ư?

“Vừa nãy hình như người tu chân kia rất sợ cô, trước đây cô đã từng xử lý hắn chứ gì?”

“Ngươi...”

Khuynh Thành vừa định mắng con Đại Bàng Cánh Vàng rách việc.

Thì nó bỗng đặt chân lên đầu cô xới tung một chập.

Điên thật!

Con chim khôn kiếp này càng chẳng ra thể thống gì nữa.

Dám giẫm chân lên đầu cô!

“Ngươi muốn chết à?”

Nó tiếp tục giẫm.

Đại Bàng Cánh Vàng rất khoái trá vỗ cánh, nói: “Không muốn!”

“Không muốn, mà ngươi vẫn cứ giẫm?”

Vẫn giẫm như trước, càng giẫm càng hăng.

“Tôi nghĩ thấy mùi của gã bị động rồi!”

Bị động?

Bị động, cái từ này do Khuynh Thành dạy nó; cô nói nó là gã chủ động. Khương Kỳ Lạc là gã bị động.

Nào ngờ thằng cha này lại nhớ được!

Đồ quỷ sứ này đúng là đồ quái thai, cực kỳ biến thái!

“Hình như gã ấy đang ở cách chúng ta không xa lắm đâu!”

Khuynh Thành không ngờ con Đại Bàng kỳ quặc cũng có cái bản lĩnh này!

“Này, con chim phao câu thôi nhà ngươi có nhằm không đấy? Gã đó chạy đến đây để làm gì?”

Đại Bàng Cánh Vàng ưỡn ngực ngẩng đầu.

“Tôi là thần thú, cô đang nghi ngờ năng lực của tôi ư?”

...

“Ta phiền ngươi đừng đập cái bộ móng què quặt của ngươi nữa được không?”

“Không! Xin lỗi nhé, mỗi khi hưng phấn thì tôi nhất định phải cựa quậy nếu không toàn thân tôi sẽ rất khó chịu.”

Thế này... là cái thói quen dở hơi gì vậy?

Khuynh Thành đưa tay lên đầu tóm nó lôi xuống, bóp nghiêng nó một phát.

Rồi cô rít lên như hung thần ác sát: “Ta bóp ngươi chết luôn, ngươi có tin không?”

Con Đại Bàng Cánh Vàng vươn đầu ra, mỉm cười ma mãnh nhìn Khuynh Thành, thái độ ngông nghênh chẳng coi là gì.

“Nếu cô không sợ mình bị tàn phế thì cô cứ ra tay đi!”

Đe dọa thật trắng trợn!

To gan cứng đầu!

“Con chim thối tha chó có huyệt hoang, có ngày ta sẽ hành hạ nhà ngươi cho mà xem!”

Đôi mắt đen láy sáng quắc của nó nhìn Khuynh Thành, vẻ coi thường.

“Đồ khốn nhà ngươi nhìn kiểu gì thế?”

“Hừ! Định hành hạ tôi ư? Chỉ e cô không có cơ hội đâu!”

“Ngươi cứ chờ rồi xem!”

“Tôi sợ cóc gì! Có giỏi thì đánh nhau ngay bây giờ đi?”

Có mà là đầu đất thì mới mắc lừa con chim khốn kiếp này!

Nó định dùng kế khích tướng. Đừng hòng!

Bây giờ đánh nhau với nó thì cô chỉ có thể bị nó hành hạ.

“Gã bị động đâu?”

“Sang bên này rồi!”

Con chim nhỏ màu vàng kim cấp tốc vỗ cánh bay vụt đi.

Tuy lúc này nó chỉ là một con chim bé nhỏ bình thường.

Nhưng tốc độ của nó vẫn không thua kém gì lúc trước.

Không những thế mà còn nhanh hơn.

Khuynh Thành cau mày trầm nghĩ, gay rồi!

“Con chim quái dị ời! Chắc hẳn Lão tổ tông nhà họ Khương cũng đang tu luyện ở núi Phiêu Diểu này, nên gã chạy đến đây để cầu cứu viện binh.”

“Cô gái thật thông minh!”

...

Diệp Khuynh Thành lại phải cứng họng, đứng nhìn nó.

“Chỉ e chúng ta đã đến chậm một bước. Thằng cha ấy đã tìm được trợ thủ rồi.”

Sắc mặt Đại Bàng Cánh Vàng vẫn tỉnh bơ như không.

“Chẳng qua chỉ là thêm vài con vật hiến tế mà thôi!”

Nó nói cứ nhẹ như không. Người tu chân mà người phàm trần sợ hãi, lại được người ta gọi là thượng tiên, nó cũng chẳng coi là gì.

Nên biết, Khương Kỳ Lạc còn lợi hại như thế, Lão tổ tông nhà họ Khương ít ra cũng là đẳng cấp Kiếm vương cao cấp đại viên mãn.

Rất có thể họ sắp phi thăng đến nơi.

Nghĩ đến đây Khuynh Thành bỗng cảm thấy gai lạnh sống lưng.

Phi thăng.

Thuốc độc của tiên giới.

Hình như nếu liên hệ hai chuyện này với nhau, thì mọi việc sẽ sáng tỏ.

Thuốc độc là của nhà họ Khương.

Thuốc độc đến từ tiên giới.

Sự việc đã quá rõ ràng. Đường ngầm không gian đó là do nhà Khương khai thông.

Mục đích là để tiện trợ giúp cho nhà họ Khương.

Nếu vậy tức là, Khuynh Thành phải đối mặt với những người tu chân có trình độ Kiếm vương cao cấp đại viên mãn và cả thượng tiên trên tiên giới nữa.

Phải là những thượng tiên rất lợi hại thì mới có thể khai thông con đường ngầm không gian này.

Khuynh Thành bỗng nắm chặt tay.

Thân thể cô bỗng lan tỏa làn sát khí vẫn khiến người ta kinh hãi.

Mắt cô đầy thù hận khát máu.

“Dù họ lợi hại đến mấy, ta cũng không thể để họ làm hại người nhà của ta!”

Diệp Khuynh Thành thề với lòng mình như thế.

Đại Bàng Cánh Vàng nhìn Khuynh Thành tràn ngập sát khí, nó bay đến đậu trên vai cô, ngoan ngoãn ngồi xuống, bất động.

“Khuynh Thành cứ yên tâm, tôi và cô sẽ sát cánh chiến đấu bên nhau.”

Khuynh Thành rất cảm kích ngoảnh sang nhìn nó.

Con chim này tuy hơi quái thai một chút, nhưng vào lúc hệ trọng, nó cũng luôn đem đến cho chút tình đầm ấm.

“Mùi gỗ bị động ấy đã bốc lên phía trên rồi.”

Người và chim lại đi một chập.

Sau đó họ dừng lại trước một vách đá khổng lồ nghi chân.

Chỗ này hết sức kín đáo.

Nếu không nhờ có Đại Bàng Cánh Vàng chỉ dẫn, muốn đi lên đây chắc sẽ khá vất vả.

Vách đá dựng đứng ngất cao.

Lờm chờm vô số quái thạch.

Những mảng dây leo bò chằng chịt khắp bề mặt vách đá rộng lớn.

Người bình thường mà nhìn thấy cảnh tượng này sẽ phải chấm dứt ngay cái ý định tiếp tục leo lên khám phá thêm nữa.

Tuy nhiên, tất cả đều không thể qua được cặp mắt tinh tường của Khuynh Thành.

Nơi này địa thế hiểm trở thật.

Nhưng thực chất nó hoàn toàn không phải như cảnh tượng phơi bày trước mắt.

Quan sát trận pháp trước mặt, Khuynh Thành càng thêm khẳng định đường ngầm không gian đi lên tiên giới là do thượng tiên nhà họ Khương khai thông.

Thủ pháp bố trí trận pháp này y hệt như cách thức trước đó.

“Chim ơi! Xem ra, chúng ta sắp có một cuộc tàn sát rồi đây.”

Con Đại Bàng Cánh Vàng kêu lên một tiếng vang trời, nội lực cực kỳ sung mãn, khiến cả quả núi Phiêu Diêu rung lên chao đảo.

...

“Kìa, người đừng giở rồi “đánh bùm” đấy nhé! Người còn lo kẻ địch không biết chúng ta đang ở đây hay sao?”

Miệng Khuynh Thành nói vậy thôi, thực ra thâm tâm cô rất thần phục con Đại Bàng Cánh Vàng này.

Chỉ một tiếng kêu của nó mà làm rung chuyển núi rừng cứ như là động đất.

Nội lực của nó thật ghê gớm!

Về mặt nó đầy cao ngạo.

“Muốn đánh bùm, cũng cần có bản lĩnh đấy! Thần thú này không coi mấy người tu chân ấy là gì hết!”

“Thôi được! Bây giờ chúng ta phá trận, xông vào đi!”

Khuynh Thành gõ bên này, đập bên kia, chẳng mấy chốc.

Cảnh tượng trước mắt đã bắt đầu xảy ra những biến hóa kinh thiên động địa.

“Quả nhiên ở đây ngầm chứa huyền cơ!”

Đại Bàng Cánh Vàng linh thức truyền âm cho Khuynh Thành.

“Nội lực của người rất tốt, đúng chưa? Người có thể mở cánh cửa đá này được không?”

“Chuyện vặt! Cứ xem đây!”

Đại Bàng Cánh Vàng cựa mình vài lần, nó đã khôi phục trở lại thân hình ban đầu.

Từ trên không trung nó bay thẳng vào cửa đá.

Chỉ thấy “vỳnh” một tiếng vang trời.

Cánh cửa đá dày nặng vẫn nguyên vẹn đứng đó không hề sụt mẻ.

“Chim ơi, người không sao chứ?”

Cũng chẳng rõ đầu thẳng cha này cứng đến đâu mà dám húc vào, như thế khác nào tự sát?

Dù muốn tự sát thì cũng không đến nỗi phải ngược đãi mình như vậy mới phải!

Khuynh Thành nhìn nó, vẻ hết sức thông cảm.

“Tôi là thần thú, chuyện này có là gì! Nhìn cho rõ đây!”

Rồi nó vỗ cánh, hô: “Một, hai, ba...”

Trong chớp mắt cánh cửa đá đồ sộ đã nát vụn như cám.

!!!

Chà chà... thế này thì quả là lợi hại!

Nếu để Khuynh Thành ra tay, thì nhiều nhất là cô sẽ đập vỡ cánh cửa đá từng tý một.

Nhưng Đại Bàng Cánh Vàng thì chỉ cần một khoảnh khắc để biến nó thành bột đá!

“Nào! Ta xông vào!”

Bước vào son động. Cảnh tượng trước mắt khiến Đại Bàng Cánh Vàng há mồm hồi lâu, mãi không ngậm lại.

Thối nát hủ bại!

Người nhà họ Khương khốn nạn hết mức!

Dùng tiền bạc của dân chúng để tu sửa son động này thành một cung điện cực kỳ lộng lẫy.

Khốn nạn thật!

Khuynh Thành quan sát một lượt.

Cô bỗng nắm chặt nắm tay.

“Thế là bọn chúng đã chuồn mất rồi.”

“Chuồn à? Được! Ông đây sẽ phá tan hang ổ của các nguoi, xem xem hấn trốn ở đâu?”

Nói rồi Đại Bàng Cánh Vàng quật phá một chập, tung hê tất cả mọi thứ trong đại điện.

Chỉ lát sau.

Đại điện vàng ngọc son ngọc bích đã tã toỉ biến dạng.

Nhìn kiệt tác của mình, Đại Bàng Cánh Vàng rất hài lòng.

Có điều... hình như vẫn còn một cái gì đó...

À! Ở cái ngai vàng đặt trên đại điện, hình như còn thiếu một thứ gì đó.

Nó vỗ cánh bay đến.

Rồi nén hơi.

Bùm bùm bùm một chuỗi tiếng nổ.

Mùi hôi thối tỏa ra khắp đại điện.

“Ôi con chim phao câu thối kia, đang yên lành sao nguoi lại bùm gì thế?”

Đại Bàng Cánh Vàng mặt tỉnh khô, thản nhiên nhìn Khuynh Thành.

“Tôi không hề bùm!

Cô muốn nhìn trộm thì có! Cô có ý nhìn trộm tôi đúng không? Kẻ nào hay nhìn trộm sẽ bị lòi mắt đấy!”

...

Diệp Khuynh Thành dù thấp hèn đến mấy, ham muốn đến mấy cũng không thèm nhìn trộm một con chim.

Cô có biến thái đâu cơ chứ!

Đại Bàng Cánh Vàng lại vỗ cánh, khoái trá ngăm nhìn kiệt tác của mình.

“Ha ha... Món quà này rất hay đấy chứ!”

Nhìn bãi phân chim to đùng.

Khuynh Thành bịt mũi, nói: “Cũng chỉ có người mới làm cái chuyện thất đức như thế này!”

Nhưng con Đại Bàng thì vẫn hớn hờ ra mặt.

“Ta đi thôi!”

Khuynh Thành không muốn tiếp tục nán lại nơi này một khắc nào nữa.

Thối không sao chịu nổi.

Đã ra khỏi sơn động. Tâm trạng Khuynh Thành hết sức bồn khoăn.

Bọn Khương Kỳ Lạc không có ở trong sơn động, vậy chúng có thể đi đâu?

Người của điện U Minh đi tìm giúp, nếu tìm khắp cùng núi Phiêu Diêu này ít ra cũng phải mất ba tháng.

Khuynh Thành không thể yên tâm về Diệp Chấn Thiên và các người nhà.

Nếu nhà họ Khương có thượng tiên trợ giúp, thì chuyện tiến vào Thực Nhân Cốc sẽ dễ như trở bàn tay.

Cô nhìn sang Đại Bàng Cánh Vàng.

“Chim thối ơi, người ở đây giúp ta canh chừng người của nhà họ Khương. Ta phải về Thực Nhân Cốc một chuyến. Ta không sao có thể yên tâm được.”

Đại Bàng Cánh Vàng gợn cánh đập mạnh lên đầu Khuynh Thành.

“Dốt thế? Nếu cần đi thì để tôi đi. Cô chưa nghe nói là: phải có cơ duyên thì mới gặp được Ngũ Độc Thú. Huống chi, tốc độ của cô có nhanh bằng tôi không? Công lực của cô có mạnh bằng tôi không? Có mặt tôi thì ai dám đụng đến một sợi tóc của họ?”

Bàn bạc đã xong.

Diệp Khuynh Thành ở lại tiếp tục tìm Ngũ Độc Thú.

Đại Bàng Cánh Vàng quay trở lại Thực Nhân Cốc.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Nữ Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 17

Trong Thực Nhân Cốc.

Sương mù bàng lãng.

Diệp Viễn đang ngồi dưới gốc cây đại thụ nhập thiền điều khí.

Diệp Bái đứng gần đó, đang luyện kiếm.

Diệp Chấn Thiên và Diệp Thành đang bị hôn mê, cả hai người được đặt bên gốc cây.

Tất cả cùng hít thở thứ không khí khác thường trong Thực Nhân Cốc.

Có điều, không ai chú ý đến một con rắn màu xanh đang từ một khóm cây bò ra, từ từ tiến đến chỗ bọn họ.

Huyết Sâm bỗng cảm thấy có điều gì đó dị thường.

Lão mở to mắt. Cái cây cao chọc trời bỗng biến mất không thấy đâu nữa.

“Huyết Sâm gia gia đã dậy rồi à?”

“Diệp Bái, cậu có cảm thấy gì bất ổn không?”

“Không!”

Không ư?

Nhưng vừa nãy rõ ràng lão cảm thấy có luồng sát khí.

Hay là tại lão quá căng thẳng?

Không thể!

Một chuyện như thế, tuyệt đối không thể!

“Huyết Sâm gia gia sao thế?”

“Không... không sao. Có lẽ là ta quá căng thẳng. Cậu cứ tiếp tục luyện công đi!”

Huyết Sâm thân nhiên nói, rồi trong nháy mắt lại biến thành một cây đại thụ cao chọc trời.

Con rắn xanh thấy thế, lại tiếp tục chậm chậm trườn lên phía trước.

Dù bằng cái gì, nó cũng phải lấy bằng được thần khí của Diệp Khuynh Thành.

Huống chi, con Đại Bàng Cánh Vàng kia còn đánh nó bị thương.

Mối hận này nó suốt sao được?

“Khuynh Thành cô đừng trách ta ác. Ta chẳng qua cũng vì hết cách rồi. Nếu ta không bắt họ thì người không thể ngoan ngoãn nộp thần khí cho ta.”

Nó nghĩ vậy, rồi lại tiếp tục tiến về phía trước.

Yêu thú trong Thực Nhân Cốc vốn đã đông đúc.

Cho nên có rắn rết, sâu bọ, chuột kiến... bò qua bò lại trong rừng là chuyện quá bình thường.

Không có ai chú ý đến những thứ không thể gây ra mối đe dọa gì đối với mình.

Con rắn xanh lại trườn lên phía trước một đoạn.

Cách chỗ Diệp Viễn đang ngồi điều khí càng gần hơn.

Nó thè lưỡi mang theo chất dịch có chất kịch độc, ánh mắt nó đầy sát khí nhìn Diệp Viễn.

“Chỉ cần ta làm cho lão ta và gã kia tê liệt, rồi đưa chúng đến chỗ Yêu vương thì mình còn lo gì không đối phó nổi với con Đại Bàng Cánh Vàng? Nó dù lợi hại đến đâu thì cũng chỉ là con thần thú vừa mới độ kiếp, nó không thể đánh bại Yêu vương.

Chỉ cần Yêu vương giúp ta giết nó, thì con bé Khuynh Thành sẽ rất hận Yêu vương. Đến lúc đó thì... hi hi...”

Ba Đạt từ lâu đã nung nấu một kế sách độc ác.

Chỉ cần bắt sống Diệp Viễn và Diệp Bái.

Thì chẳng lo gì Khuynh Thành không chịu nộp thần khí cho hắn.

“Xẹt xẹt...”

Con rắn xanh đã bò vào khoảng giữa Diệp Viễn và Diệp Bái.

Cái lưỡi nó không ngót thè ra thụt vào.

“Lão tổ tông! Rắn đây! Cẩn thận!”

Nói rồi Diệp Bái cầm kiếm định chém con rắn xanh.

Diệp Viễn mở mắt ra, nói: “Chỉ là một con rắn bé tẹo, kệ cho nó đi!”

Diệp Bái bèn bước đến phía trước con rắn, giơ kiếm lên định hất nó vào bãi cỏ bên cạnh.

Nào ngờ con rắn lái há mồm đón luôn Diệp Bái. Động tác của nó cực nhanh, cậu ta không kịp phản ứng gì.

“Cẩn thận...”

Diệp Viễn chưa mở miệng thì ông cũng lẫn ra bất tỉnh.

Con rắn xanh, khi bò đến sát chỗ hai người, mồm nó đã phì ra một làn khói xanh mờ.

Đó là thuốc mê có thể khiến người ta chết ngất.

Con rắn xanh nhìn thấy Diệp Viễn và Diệp Bái đã lịm đi.

Nó rất chi là đắc ý.

Những tàn ảnh của thân nó nháng lên.

Một con rắn chín đầu to bùng bùng xuất hiện.

Tiếp đó, là một nam giới trông rất đàng hoàng phong độ,

Kẻ đó nhìn Diệp Viễn và Diệp Bái, rồi lấy ra cái nhẫn không gian, định nhét hai người vào trong đó, mang đi.

Bỗng nhiên.

Một làn khí cực mạnh tràn đến vây chặt lấy Ba Đạt.

Làn khí này, Ba Đạt thấy rất quen, rất quen...

Chuyện này... đâu có thể có chuyện này?

Không! Tuyệt đối không thể!

Làn khí này là của Trọng Lâu – chủ nhân của vườn Vạn Thú.

Không! Trọng Lâu đã chết từ lâu kia mà!

Đây không thể là làn khí của ông ta.

Nhưng, tại sao lại quen quen... quen đến mức phát sợ.

Các yêu thú trong vườn Vạn Thú, kể cả Yêu vương.

Chỉ cần chủ nhân của vườn có một ý nghĩ thoáng quá, chứ không cần mảy may tổn sức, là ông có thể lấy mạng của chúng ngay tức khắc.

“Không... đừng...”

Sát khí to lớn ấy mỗi lúc một nặng.

Áp lực của nó khiến Ba Đạt không sao thở được nữa.

“Chủ nhân, chủ nhân? Có phải là Ngài không, chủ nhân?”

Chủ nhân! Con đã biết lỗi rồi, con đã biết lỗi rồi.

Chủ nhân, con xin chủ nhân tha cho con! Xin Ngài tha cho con lần này.”

Bốn phía, lá cây bỗng rào rào cuốn bay, luồng sát khí khổng lồ tạo thành một lỗ xoáy kinh thiên động địa, vây kín Ba Đạt vào trong.

Kinh khủng.

Đây là hơi thở của tử vong tuyệt đối.

Cái làn hơi này già rất quen, không gì có thể quen hơn.

Trước mắt gã chỉ là một màu đen kịt, không nhìn thấy gì khác.

Chỉ có tiếng gió vù vù thổi.

Ba Đạt chưa bao giờ kinh hãi như lúc này.

Vì gã không còn cách nào để chống lại.

Ba Đạt ở trong lốc xoáy đen ngòm, gã có cảm giác mình bị cuốn xuống vực sâu vô tận.

Gã không ngừng rơi xuống, rơi xuống, rơi xuống sâu hơn nữa.

Không nhìn thấy gì hết.

Cũng không sờ thấy gì hết.

Chỉ có gió rú rít bên tai và sát khí khát máu.

“Chủ nhân, chủ nhân, con biết lỗi rồi. Con xin chủ nhân tha thứ, xin chủ nhân tha thứ cho con.

Chủ nhân, con không bao giờ dám như thế nữa.

Chủ nhân, con xin Ngài, con xin Ngài cho con thêm một cơ hội, con không dám thế nữa.”

Lúc này sát khí ghê gớm mới dần dịu bớt.

Màu đen trước mắt cũng dần dần nhạt hơn.

Tiếng gió rú rít cũng nhẹ đi.

Chẳng mấy chốc, tất cả đã trở lại yên tĩnh như ban đầu.

Hình như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Ba Đạt vẫn đứng ở vị trí cũ vừa nãy.

Trên mặt đất vẫn là Diệp Viễn và Diệp Bái đang nằm.

Ảo giác?

Lẽ nào vừa rồi là ảo giác?

Ba Đạt chùi mồ hôi vã ra trên trán.

Vừa rồi tuyệt đối không phải là ảo giác.

Đó thật sự là khí lưu của Trọng Lâu.

Là sát khí chết chóc tuyệt đối.

Ông ta là Chiến thần.

Hơi thở ấy tuyệt đối không thể do ai đó bắt chước mà có được.

Nhưng... Trọng Lâu đã chết trong cuộc đại chiến với Tiên đế rồi mà?

Thế thì đây là chuyện gì?

Có phải... đây là chủ nhân Tịnh Vân?

Ba Đạt vẫn chưa hết sợ, nhìn quanh bốn phía.

Không có một ai, không thấy làn khí nào cả.

Nhưng còn ngọn lửa trong lòng gã.

Gã nhận ra độc kế của mình sắp thành công đến nơi.

Không ngờ lại xảy ra chuyện vừa nãy.

Gã điên tiết đập một phát thật mạnh vào cái cây đại thụ cao chọc trời.

“Huyết Sâm ra đây! Đừng ngủ say như chết nữa!”

Cây đại thụ bị đau, kêu lên một tiếng, rồi tức khắc biến thành một ông già xuất hiện trước mặt Ba Đạt.

“Ba Đạt, sao ngươi dám vô lễ thế? Ta già nua thế này rồi, chịu sao nổi cú đá của ngươi?”

Ba Đạt sắc mặt vô cảm nhìn lão, lạnh lùng nói: “Huyết Sâm, tôi hỏi đây, lão đã bao giờ cảm thấy chủ nhân Trọng Lâu vẫn tồn tại không?”

“Chủ nhân Trọng Lâu? Ba Đạt à, chẳng phải chủ nhân Trọng Lâu đã chết trong lần đại chiến với Tiên đế ở tiên giới rồi hay sao?”

“Vậy lão đã từng có cảm giác chủ nhân Tịch Vân vẫn tồn tại không?”

“Ba Đạt, hôm nay ngươi làm sao thế?”

Huyết Sâm dụi mắt. Ông bỗng kêu văng lên: “Họ... họ làm sao thế này?”

Lão bắt chợt bỗng hiểu ra tất cả.

Mặt lão có nét giận dữ, nhìn Ba Đạt: “Nhà ngươi làm phải không?”

“Đúng!”

“Ba Đạt, ngươi thật quá quắt! Khuynh Thành đối xử tốt với ngươi, lúc đầu, chẳng phải Khuynh Thành đã cứu mạng ngươi là gì? Sao ngươi lại lấy oán để trả ân?”

Lấy oán trả ân?

Gã chỉ biết một điều: sống trên đời này, phải có sức mạnh tuyệt đối thì mới có thể không bị người khác hà hiếp.

Phải có sức mạnh tuyệt đối thì mới có thể giành được những thứ mình muốn có.

Mới được người ta kính trọng, mới được người ta sùng bái.

“Ba Đạt, ngươi...”

“Huyết Sâm! Tốt nhất là lão chớ xía vào chuyện của người khác, nếu không lão đừng trách ta không nể lão!”

...

“Ba Đạt! Khuynh Thành sẽ không tha cho ngươi đâu.”

Ba Đạt “hừ” một tiếng lạnh lùng, vẻ mặt căng thẳng bất cần.

“Hôm nay ta không giết lão, ta tha mạng cho để lão nhắn với Khuynh Thành rằng, cô ta muốn cứu người nhà thì hãy đi tìm Yêu vương: đánh thắng Yêu vương thì Yêu vương sẽ thả người.”

Yêu vương.

Là yêu thú lợi hại nhất trong vườn Vạn Thú.

Khuynh Thành đâu có thể là đối thủ của Yêu vương?

Cứ gì Khuynh Thành, mà kể cả Đại Bàng Cánh Vàng cũng không thể là đối thủ của Yêu vương.

“Ngươi...”

Huyết Sâm tức giận không để đâu cho hết.

Thằng cha này quá độc ác, quá vô liêm sỉ.

“Dù nói gì gì, ta cũng không thể để ngươi đem họ đi!”

Ba Đạt nhếch mép cười tanh tưởi.

“Được lắm! Lão đã muốn chết thì lão cũng đừng trách ta không khách khí nữa!”

Nói xong, một thứ tiên khí thượng thượng đã xuất hiện trong tay gã.

Đây là thứ gã đoạt được của một yêu sói, sau khi gã bắt đầu tiếp quản hồ U U.

Hôm đó con yêu sói bị thương rất nặng, nếu không điều trị kịp thời thì hai chân nó có thể bị tàn phế.

Nếu mất đôi chân, thì dù giữ tiên khí cũng chẳng ăn nhằm gì.

Cuối cùng yêu sói đành bấm bụng dâng cho Ba Đạt vậy.

Ba Đạt tưởng rằng yêu sói bình phục công lực rồi, nó sẽ quay lại đòi.

Nào ngờ con yêu sói ấy lại rất biết giữ chữ tín.

Nó không quay lại gây rắc rối gì cho Ba Đạt cả.

Sát khí ghê gớm bỗng tỏa ra xung quanh Huyết Sâm.

Bốn bề lặng gió.

Mà tà áo dài trắng ngà của Ba Đạt phất bay, mái tóc dày của gã cũng bay dựng lên.

“Không ngờ công lực của ngươi cũng tiến bộ nhanh thật!”

“Cho nên, lão vẫn còn một cơ hội để lựa chọn!”

Thực ra gã không định giết Huyết Sâm.

Nói cho cùng, đều là yêu thú trong vườn Vạn Thú với nhau cả.

Trọng Lâu từng nói rằng, các yêu thú trong vườn Vạn Thú không được tàn sát lẫn nhau, chỉ được ra tay có mức độ mà thôi.

Tuy bao năm qua các yêu thú ở đây giết chóc lẫn nhau đã thành thói quen.

Nhưng lần khí quen thuộc lúc này xuất hiện, đèn giờ vẫn làm cho Ba Đạt chưa hết sợ.

Có điều, sự cảm dỗ của thần khí quá lớn đối với gã.

Lớn đến nỗi gã phải liều mạng hiểm một phen.

Gã không tin Trọng Lâu đã chết rồi nhưng lại phục sinh.

“Khỏi cần cho ta một cơ hội. Dù ngươi có cho ta mười cơ hội ta cũng không bao giờ nộp họ cho ngươi!”

“Diệp Khuynh Thành đã cho lão những gì hay ho, mà lão dám thà mất cái mạng già cũng cố bảo vệ người nhà của nó thế?”

“Vì cô ta không thể chết. Cho nên người nhà cô ta cũng không thể bị xâm phạm.”

Huyết Sâm trả lời rất đơn giản.

Nhưng Ba Đạt dường như chưa hiểu hết.

Sát khí.

Sát khí khát máu.

Bỗng nhiên.

Một làn sát khí mạnh gấp bội tràn đến, nhanh chóng bao trùm tất cả.

Một đạo kim quang chớp lên.

Một nửa bầu trời lập tức tối đen.

Một con cự điêu đang vỗ cánh bay lại.

“Tiểu xà yêu! Xem ra, ta đã sai, vì lần trước ta chưa đánh chết nhà ngươi.”

Mặt Ba Đạt chợt biến sắc.

Nó... nó đã đi rồi kia mà?

Sao bỗng dừng nó lại quay trở lại?

“Đại Bàng Cánh Vàng, người có giỏi thì đi mà đánh nhau với Yêu vương, chứ hà hiếp một con rắn nhỏ thì anh hùng cái nỗi gì?”

Nhưng...

Hình như xưa nay Đại Bàng Cánh Vàng chỉ thích hà hiếp những kẻ yếu đuối.

Và, nó chưa từng có ý định làm anh hùng!

Anh hùng, thường bị chết một cách rất thê thảm.

Đại Bàng Cánh Vàng vỗ mạnh đôi cánh khổng lồ, quạt thẳng vào Ba Đạt.

“Vút...” một tiếng, chỉ thấy thân thể Ba Đạt bị thổi đi như một quả cầu đen thui, bay vút lên trời rồi mất hút không nhìn thấy đâu nữa. Rất lâu... trên không trung vọng lại một hồi những tiếng “xèo...”

Rồi tiếp theo là một tiếng “oàng...” Mặt đất lõm thành một cái hố to.

Ba Đạt nằm vật ở đó kêu rên thảm thiết. Cú chạm đất mạnh đến nỗi không khí bị giãn nở, liên tiếp tạo thành những làn sóng có thể nhìn thấy rõ.

Gã cựa quậy mấy cái, rồi lắc mình, biến trở lại chân thân của gã.

Một con rắn chín đầu đang ngoe nguẩy đuôi, thè lưỡi, ánh mắt cay độc nhìn Đại Bàng Cánh Vàng.

“Thế nào? Muốn đánh nữa không?”

Ba Đạt nín lặng. Thâm tâm gã căm hận Đại Bàng Cánh Vàng muốn chết, lúc này gã quên hẳn rằng mình không thể là đối thủ của Đại Bàng Cánh Vàng.

Gã chỉ muốn giết nó! Giết nó để trả thù rửa nhục.

Bao năm trời khát khao, gã đâu dễ gì khôi phục được vị thế cao quý của mình, trở thành niềm kiêu hãnh của cả xà tộc.

Gã tuyệt đối không cho phép bất cứ ai hủy hoại cái vinh dự mà gã vất vả lắm mới có được.

Gã vọt lên cao, lao thẳng về phía kẻ đã hủy hoại gã.

“Người muốn chết hả?”

Đại Bàng Cánh Vàng rít lên the thé bay thốc lên chín tầng mây. Ba Đạt cũng không chịu lép, gã lao theo truy kích.

Đại Bàng Cánh Vàng “hừ” lạnh lùng, lao xuống, giờ cặp móng vuốt sắc nhọn quắp chặt thân mình Ba Đạt rồi xé toạc, bẻ gãy làm hai nửa, máu me bắn tung bốn phía.

Đại Bàng Cánh Vàng xưa nay không ưa nề nang hoặc bàn bạc lý lẽ gì hết.

Lý lẽ ư? Lý lẽ của nó là xuất chiêu.

Cho nên.

Nó dẫn Huyết Sâm cùng hai người nhà họ Diệp bất tỉnh và gần chết về.

Lôi theo cả xác con Cửu Đầu Xà nữa.

Rất rầm rộ hoành tráng, trở lại hồ U U, chiếm lĩnh và xưng vương.

Nó rất đắc ý ngồi chễm chệ trên chiếc ghế mà mọi ngày Ba Đạt vẫn ngồi.

Hi hi! Nếu Diệp Khuyên Thành quay trở lại, không rõ cô ta có vui đến cỡ nào không nhỉ?

Bên hồ U U, Đại Bàng Cánh Vàng đã nhẹ nhõm xử lý xong Ba Đạt.

Nhưng Khuyên Thành thì không được may mắn như thế.

Khi cô quay trở lại đỉnh núi kia, thì gặp Khương Kỳ Lạc và bốn vị Lão tổ tông nhà họ Khương.

Nhà họ Khương xưa nay các đời đều chỉ sinh con một. Bốn vị tổ tông này thì cách biệt về thế hệ lại quá xa. Cho nên chẳng biết phải xưng hô với nhau

thế nào cho phải.

Cho nên cả bốn vị khi bàn bạc đành gọi nhau là huynh đệ vậy.

“Cô gái này khá lắm, có thể phá nổi trận pháp của chúng ta!”

Đôi mắt sắc như mắt chim ưng già của Khương Dục nhìn xoáy vào Khuynh Thành.

“Diệp Khuynh Thành, không có con thần thú kia nữa, cô sẽ như thế nào đây?”

Giọng lạnh buốt của Khương Kỳ Lạc rót vào tai Khuynh Thành.

Lúc này Khuynh Thành mới nhận ra mình đã bị trúng kế diệu hồ ly sơn của bọn họ.

Gay thật, tại mình quá hấp tấp cho nên mới mắc mưu thế này.

“Lão tổ tông, giết cô ta đi!”

Đôi mắt Khương Kỳ Lạc đầy sát khí thô bạo.

Gã vốn dĩ có chút thiện cảm với Khuynh Thành, nhưng con chim Đại Bàng Cánh Vàng khốn kiếp kia lại dám khạc lửa thiêu đốt gã.

Hễ nhớ lại chuyện đó gã lại uất ức nghiền răng ken két.

Giết được Khuynh Thành đã, sau đó gã sẽ đi giết con Đại Bàng Cánh Vàng kia để trả thù rửa hận.

Khuynh Thành lạnh lùng nhìn bọn họ, cô không hề có chút sợ hãi.

Trái lại, ánh mắt cô bắn ra những tia sáng khát máu.

Khương Mão và Khương Chiến đều là Kiếm vương cao cấp hậu kỳ, họ ngang đẳng cấp với Khuynh Thành, công lực cũng không ai thua kém ai.

Họ bỗng hóa thành hai làn chớp mang theo sát khí vô biên phóng vào Khuynh Thành.

Khuynh Thành chỉ cười khẩy, thân ảnh nháng lên, rồi bỏ chạy.

“Con ranh khốn kiếp có bản lĩnh thì đừng chạy nữa!” Khương Chiến và Khương Mão tức muốn nổ con ngòi, bám riết phía sau truy sát Khuynh Thành.

Đầu Khuynh Thành đâu phải đầu bã đậu!

Không chạy thì đứng lại để chờ chết hay sao?

“Đồ con bò! Ta cứ chạy đây! Có giỏi thì đuổi ta xem!”

Thực ra cô không định chạy thật, mà là cô muốn khích cho bọn họ thật sự điên tiết; con người khi nóng nảy hết cỡ thì cái đầu họ sẽ mất tỉnh táo.

Tốc độ của Khuynh Thành không nhanh nhưng vẫn cứ hơn hẳn bọn Khương Mão và Khương Chiến.

Vì thanh kiếm dưới chân cô là thần kiếm.

Công lực hai bên suốt soát nhau, nhưng vũ khí lợi hại đã quyết định ưu thế của Khuynh Thành.

Chạy một hồi, Khuynh Thành bỗng bất ngờ xoay người lại tung một quyền cực mạnh trúng Khương Mão ở gần cô nhất.

“Ha ha... lão già! Hãy xoi một quyền của ta!”

Khương Mão đang phát ra nội năng dồi dào cực thịnh, thấy Khuynh Thành không những không chạy tiếp lại còn tấn công trở lại, thì lão mừng rơn.

Lão dồn hết năng lượng tung ra một quyền tạt vào Khuynh Thành. Khương Mão đã tu luyện cả trăm năm, lực công phá sẽ mạnh vô cùng.

Nhưng Khuynh Thành vẫn không né tránh, quyền của cô vẫn vung thẳng vào lão.

“U... ạch!”

Không khí bị nén căng bắt chợt lan tỏa ra khắp xung quanh.

“Á...”

Tiếng kêu của Khương Mão rít lên chói tai.

Máu tươi bắn ra tung tóe từ cánh tay nát nhừ của lão.

Chẳng khác gì một trận mưa đỏ thắm.

Lúc nắm quyền của Khuynh Thành táng vào người lão.

Thì một mũi tên tuấn từ ống tay áo của cô bắn ra.

Với tốc độ kinh người.

Với uy lực mạnh khác thường.

Mặt khác, do Khương Mão đã dốc toàn lực vào cánh tay.

Cho nên cú đối kháng này khiến cho cánh tay lão vỡ vụn cả xương lẫn thịt.

“Tam huynh!”

“Lão tổ tông!”

“Khương Mão!”

Mấy tiếng gọi bỗng cùng một lúc vang lên.

Khương Chiến càng thêm phần nộ.

Đôi mắt lão như muốn tóe lửa.

“Con ranh khốn kiếp! Ngươi đánh bị thương Tam huynh của ta, ngươi phải đền mạng!”

Tức điên, tức điên rồi!

Tức điên thật rồi!

Ha ha... Khuynh Thành đang muốn có cái hiệu quả này.

Phải bắt ngờ xuất kích khi đối thủ không phòng bị, mới có thể giành chiến thắng.

Nhất là đối với kẻ địch hùng mạnh hơn ta.

“Cứ đuổi kịp ta đã rồi tính sau!”

Khuynh Thành lại ngự kiếm chạy trốn một quãng.

Thân hình cô chấp chới bay liệng nhẹ nhàng như làn gió, dễ dàng né tránh được Khương Chiến.

“Lão già! Ta thấy lão yếu ớt quá đấy, chỉ bằng hãy gọi mấy gã kia cũng xông lại đây đi!” Giọng Khuynh Thành vang rền khắp vùng sơn cốc.

“Con ranh nhà ngươi không biết trời cao đất dày là gì, hãy xem hôm nay lão phu xử lý ngươi ra sao!”

Nó lại dám coi thường lão?

Khương Chiến giận dữ lên đến đỉnh điểm, lão phi nhanh như chớp nhờ vào linh thức là linh khí thượng thặng dưới chân lão.

Lão tức nhất là binh khí mà con ranh này có lại là thần khí.

Lão dù lợi hại hơn nữa thì tốc độ ngự kiếm của lão cũng không thể sánh với linh khí của đối phương.

Nhưng lão lại vừa mới nói thế rồi.

Thì còn mặt mũi nào gọi đồng đội lên giúp sức?

Lão đang rất điên đầu.

Thì Khuynh Thành bỗng nhiên giảm tốc độ.

Nhếch mép cười chế giễu lão.

“Này lão già nên chịu thua đi thôi! Lão không đáng là đối thủ của ta đâu!”

“Ranh con, hãy nắm một chuông của ta!”

Chiều thức không hoa mỹ. Cũng không nói dài dòng.

Một đòn chí mạng.

Khí thế cực hung hãn.

Khi chuông của Khương Chiến còn chưa tạt đến Khuynh Thành thì sóng không khí bị chấn động đã vang lên rào rào ầm ầm.

Công lực quá mạnh.

Tuy bọn họ đều là cao thủ Kiếm vương cao cấp hậu kỳ.

Nhưng nội công của Khương Chiến mạnh hơn Khương Mão rất nhiều.

Khuynh Thành biết, nếu cứ liều tiếp chuông này của lão, chỉ e chính mình sẽ bị tác động chấn thương.

Dù sao nội công tu vi của cô vốn cũng chưa cao.

Cô bèn né sang bên, rồi nhanh chóng trốn vào cái xuyên không gian của Lam Tổ cho cô.

Nhanh như chớp mắt.

Nếu tốc độ của cô không đủ nhanh, thì có lẽ cô đã bị nội thương rồi.

Tuy nhiên, dù là thế.

Cô vẫn bị chuông lực ấy tạt đau rất da thịt.

Bên ngoài cái xuyên không gian, tiếng nổ vang trời không ngớt, sơn thạch nứt toác vỡ vụn, vách núi đổ sập.

Dù thấy chuông lực của Khương Chiến mạnh đến đâu.

Khương Chiến không thể nhìn rõ Khuynh Thành bỗng nhiên biến mất như thế nào.

Lão vẫn nhân đà ấy tiếp tục phi hành về phía dãy núi đã bị chấn động vỡ vụn.

Lão đang nghĩ ngợi rất đặc ý.

“Con ranh con tinh khôn quái quỷ lại có thần khí trong tay, nhưng nội công của nó thì chẳng ra sao cả!”

Lão khoái trá nhìn về phía Khương Mão.

Và an ủi: “Tam huynh, thế là đệ đã báo thù cho huynh rồi!”

Khương Chiến chưa nhìn rõ, nhưng Khương Dục và Khương Hằng đứng ngoài thì nhìn rất rõ.

“Đệ vui mừng quá sớm đấy!”

Giọng nói lạnh buốt của Khương Dục vang lên.

“Huynh... nói thế là ý gì?”

“E rằng con bé đó chưa chết đâu!”

“Chưa chết?”

Khương Chiến bật cười ha hả.

“Không thể! Nó chưa chết? Chết rồi! Nhưng lại không thấy xác nó đâu, thì chắc xác nó đã bị vùi trong đồng đá vụn kia rồi.”

“Khương Chiến à, đúng là con bé đó chưa chết. Đệ cũng nhìn thấy rồi.

Bóng nó nháng lên một cái rồi không thấy đâu nữa, chắc chắn nó đang nấp ở đâu đây quanh chỗ chúng ta.”

Khương Chiến cảm thấy nói thế thì thật khôi hài!

Nấp rồi?

Lão vận linh thức phủ khắp núi Phiêu Diêu, nếu đã nấp thì đâu có chuyện lão không thể nhận ra?

Bọn họ nói chuyện, Khuynh Thành nấp trong cái xuyên không gian nghe rõ mồn một.

Cũng chẳng nên trách bọn họ.

Trong thế giới của người tu chân thì không có không gian nào để người ta có thể ẩn náu mà không bị lộ.

Nhấn không gian tuy là một khoảng không gian rất rộng để cất giữ mọi thứ nhưng chỉ có thể cất giữ các vật không có linh hồn.

Chứ giấu người còn sống vào đó thì lại không thể được.

“Có lẽ người con bé ấy đem theo một pháp bảo gì đó, và chắc chắn nó đã trốn vào trong ấy rồi.”

Ngồi trong cái xuyên không gian, Khuynh Thành cười khúc khích.

Xem ra lão Khương Dục thông minh hơn mấy lão kia rất nhiều.

Mặc kệ, dù bọn họ đoán biết, cô chỉ cần không chui ra là được.

Bọn họ sẽ chẳng thể làm gì nổi cô.

Nên biết, đây là thần khí của Lam Tổ cho cô.

Nó là pháp bảo bảo vệ tính mạng.

Và là thứ mà những người tu chân không thể công phá.

Cô đoán rằng, kể cả thượng tiên trên tiên giới cũng phải bó tay.

Tuy nhiên, cứ trốn mãi thế này thì cũng không phải là tác phong của Khuynh Thành.

Năm xưa khi Mao chủ tịch kháng Nhật, còn phải đánh du kích chiến kia mà!

Cho nên.

Vĩ nhân còn phải chơi cái chiêu này.

Khuynh Thành chỉ chơi một lúc cũng chưa có gì là quá đáng cả!

Nghĩ vậy, cho nên chỉ khoảnh khắc sau Khuynh Thành bỗng dưng đã xuất hiện sau lưng Khương Chiến.

Và bất thành linh tung ra một chưởng về phía bọn họ.

Khi bọn Khương Chiến phát hiện ra thì không kịp chống đỡ nữa.

Nội lực của Khuynh Thành tuy chưa cao.

Nhưng sức mạnh của bàn tay thì rất mạnh.

Chiêu này chưa thể nói là ghê gớm nhưng cũng không nhẹ.

Nó vừa đủ để tạt Khương Chiến bắn ra rất xa.

“Huych...”

Người lão văng thẳng vào vách núi đối diện.

Rồi lại bị vách núi bật trở ra, sau đó mới nặng nề rơi phịch xuống mặt đất.

Mặt Khương Chiến bỗng trắng bệch, mồ hôi máu tươi, thoải mái tuôn ra như miễn phí. Tất cả bọn họ đều kinh hãi trước màn trình diễn này.

Con bé này bắt ngờ từ đâu mọc ra?

Không ai biết.

Và càng không có ai nhìn rõ.

“Ha ha... lão già thấy thế nào? Ta đã nói rồi, lão không thể địch nổi ta!”

Khuyñh Thành còn làm bộ điều võ giương oai rất tinh tướng.

Ai nhìn cũng muốn cho ăn no đòn.

Khương Dục không kìm nén nổi nữa.

“Ranh con, chớ vội đắc ý!”

“Này ông già! Thằng cháu ông, ngay cả một con chim cũng không đánh nổi, bị nó đuổi chạy cong đuôi, vậy ông có tư cách gì mà huênh hoang với tôi ở đây?”

Khuyñh Thành nhìn lão với ánh mắt rất khinh thường.

Khương Dục nghe thấy câu này, mặt mũi bỗng trắng nhợt.

Lão chưa từng bị ai nói như thế bao giờ.

Ai ai cũng bợ đỡ lão.

Có ai dám đắc tội với lão?

“Ta sẽ cho con ranh con ném mùi lợi hại của ta!”

Khương Dục chụm ngón tay thành trảo giơ lên, một làn chân khí màu tím không ngừng xoay quanh người lão.

Sau đó tụ lại ở bàn tay phải của lão.

Một tiếng thét giận dữ, rạch đứt không khí, thủ trảo của lão nhắm vào Khuyñh Thành.

Nhìn bàn tay tím như màu tử ngọc của Khương Dục, Khuyñh Thành thầm nghĩ: gay rồi!

Có lẽ vỏ này buộc phải tàn sát.

Nấp? Nấp cũng không kịp nữa.

Từ Thanh bảo kiếm đã giơ lên.

“Ranh con, hãy nhận lấy cái chết!”

Khương Dục giận dữ quát lên, lão hóa thành một đạo lưu quang phóng vào Khuyñh Thành.

“Định giết ta ư, nguoi chưa đáng mặt!”

Khuyñh Thành dứt khoát đứng đó, bất động.

Giống như đã biết mình sắp chết, điềm tĩnh đứng chờ tử thần đến.

Nhưng khi thủ trảo màu tím của Khương Dục phóng đến.

Cô lại khẽ né sang bên, tránh được.

Đây là cách Khuyñh Thành biến tấu, xuất phát từ thái cực quyền hòa nhập vào võ công hiện đại.

Cô đã vận dụng đến trình hộ nhuần nhuyễn.

So với thái cực quyền nguyên bản, nó đã đạt đến tầm cao uyên thâm.

Khương Dục kinh ngạc nhìn Khuyñh Thành vẫn không hề bị mây may thương tổn.

Ánh mắt lão bàng hoàng.

Sao có chuyện như thế được?

Rõ ràng lão đã nhìn thấy con bé ấy bất động, sao nó bỗng tránh thoát được chưởng này của lão?

Khương Dục vẫn chưa hết ngạc nhiên.

Thì Khuynh Thành tay cầm Từ Thanh bảo kiếm đã xông về phía lão.

“Cẩn thận!”

Tàn ảnh Khương Hằng loáng lên, tay lão cầm linh khí cực phẩm nhắm vào Khuynh Thành.

Thân ảnh Khuynh Thành khẽ động, đồng thời, vang lên một tiếng “choang” kim khí va đập. Từ Thanh bảo kiếm đã chém thanh chiến đao linh khí cực phẩm vỡ tan thành các mảnh vụn; còn Từ Thanh bảo kiếm lập tức hóa thành một đạo lưu quang phóng về phía yết hầu Khương Hằng.

Lần này không đánh kiêu dòn dứ như lúc nãy nữa.

Đây là cuộc chém giết giữa các cao thủ với nhau.

Trong thâm tâm Khuynh Thành hiểu rất rõ.

Chỉ cần cô hơi sơ suất, thì rất có thể cô sẽ mất mạng.

Đương nhiên cô không muốn chết.

Vì cô còn phải giết bọn người đang ở ngay trước mặt.

Chính bọn họ đã hại cha cô và anh cô thành ra như bây giờ.

Chính bọn họ, họ đã giết hại nhà họ Diệp tan tác điêu linh.

Nhà họ Diệp đã tận tụy hết lòng phục vụ triều đình.

Đổi lại, bọn họ lại lấy mạng nhà họ Diệp.

“Họ Khương các ngươi nghe cho rõ đây!

Hôm nay ta phải giết các ngươi, để cho vương triều Đại Cương được đổi thay, mạng họ mới.

Vương triều Đại Cương sẽ không còn là của họ Khương các ngươi nữa.

Mà là thuộc về họ Diệp!

Nếu không vì các ngươi, thì ông nội ta Diệp Tông đã không phải chiến đấu với Hoàng Bá Thiên.

Nếu Hoàng Bá Thiên không chết, thì gã Hoàng Ngạo sẽ không phải trả thù cho cha hắn.

Và ông Diệp Tông cũng không phải chết.

Cả nhà họ Diệp mọi người cũng càng không phải chết.

Tất cả nguồn cơn là tại các ngươi!”

Gã Khương Kỳ Lạc từ đầu vẫn ngậm miệng, bây giờ không nén nổi nữa.

“Lão tổ tông, cháu nói không sai chứ? Cô gái này có dã tâm cực lớn.

Nếu hôm nay không trừ bỏ nó, thì tất sẽ để lại mối họa dài lâu khó lường.

Lão tổ tông khỏi cần nề nang với hạng người như cô ta!

Cô ta cậy có thần khí, hà hiếp chúng ta; chúng ta hà tất phải giữ nghỉ khí giang hồ làm gì, tất cả chúng thời gian cùng xông vào!”

Nhìn khuôn mặt thanh tú trang nhã hoàn hảo của Khương Kỳ Lạc.

Khuynh Thành bỗng có cảm giác buồn nôn.

Tại sao hạng người như vậy mà lại có khuôn mặt tuấn tú như thế kia?

Rõ ràng là ông trời không có mắt rồi!

Một kẻ như thế mà cũng mở mồm nói bốn chữ nghĩa khí giang hồ!

Hắn đã bao giờ thể hiện nghĩa khí giang hồ chưa?

Hai cao thủ Kiếm vương cao cấp đại viên mãn, và một cao thủ Kiếm vương cao cấp hậu kỳ.

Ba chọi một. Tâm tâm Khuynh Thành thật sự không đủ tự tin.

Nhưng cuộc chiến này là không thể tránh khỏi. Đã châm ngòi rồi thì hãy cứ để cho nó bùng lên thật dữ dội!

Tàn ảnh Khuynh Thành loáng lên, quyền nắm chặt như thép, xuất kích.

Tuy nội lực của cô không mạnh, sức mạnh cơ bắp cũng không mạnh.

Nhưng cô lại có chỗ độc đáo của mình.

Điều này thì đối phương không thể sánh nổi.

Vũ khí tốt nhất.

Trang thiết bị đã được cải tiến.

Võ công có bài bản khác lạ.

Thân thể nhẹ nhàng như chim én.

Dẻo dai mềm mại như thân rắn, cực nhanh nhẹn.

Phòng ngự, truy kích, ẩn hiện, đều là sở trường của Diệp Khuynh Thành.

Điều rất kỳ lạ là, đồng hành với công lực tăng tiến thì nguồn sức mạnh trong người cô không rõ từ đâu đến càng lúc càng tăng.

Ba vầng tàn ảnh như ba đạo lưu quang cùng giáng vào Khuynh Thành.

Trong nháy mắt đã vây chặt cô.

Ngay Khương Mão và Khương Chiến đang bị thương cũng bắt chợt xông vào trận chiến.

Xem ra cả bọn đều hận Khuynh Thành muốn chết.

Những cặp mắt màu đen lia quét.

Những cặp mắt phóng ra hàn quang lạnh buốt.

Không chút sợ hãi.

Không ai nói thừa lời.

Chỉ có sát khí khát máu.

Sát khí đặc quánh.

Khương Dục lúc trước kinh hãi, chiến đao bị vỡ vụn, giờ đã hoàn hồn.

Lão tập trung sức mạnh ngàn cân, trong khoảnh khắc dồn cả vào nắm quyền.

“Vù...”. Một âm thanh vang lên.

Nhằm thẳng vào yết hầu Diệp Khuynh Thành.

Lực độ của cơ thể Khương Dục có thể nói là mạnh nhất trên toàn cõi Lam Từ Tinh này.

Lão có thể một tay nâng bổng vật nặng ngàn cân.

Lão thật sự đáng gọi là xương đồng da sắt.

Nhưng Khuynh Thành chỉ cần vận ra một lực rất nhỏ cũng hóa giải được nắm quyền cực mạnh của đối phương, rồi ngay lập tức cô đánh thẳng vào Khương Hằng đang lao đến.

Khuynh Thành nhếch mép cười gần đầy sát khí.

“Hừ” một tiếng lạnh lùng.

“Đây là chiêu mượn lực phá lực!”

Khương Hằng lao đến quá nhanh, nhanh đến nỗi Khương Dục không kịp thu quyền của mình về.

Cho nên quyền này lẽ ra giáng thẳng vào yết hầu Khuynh Thành.

Thì lại táng cực mạnh vào yết hầu Khương Hằng!

Khiến lão ta tức khắc học máu mồm.

Máu bắn tóe lên không trung.

Vô cùng rực rỡ.

“Khương Hằng!”

Nếu mọi ngày Khương Hằng không miệt mài luyện công thì có lẽ quyền ấy đã khiến lão chết lăn quay.

Lão lau máu ở hai bên mép.

Họng gần như không thể ảm ừ được một âm thanh nào.

Chỉ có đôi mắt rất kiên định của lão vẫn nhìn vào Khương Dục.

Ánh mắt không hàm chứa gì nhiều.

Chỉ có ba chữ “giết nó đi”.

Cứng rắn như thép.

Rất quyết liệt, chắc như đinh đóng cột.

Phải giết Khuynh Thành bằng bất cứ giá nào.

Ánh mắt như thế, ngay Khuynh Thành nhìn vào ít nhiều cũng phải thán phục.

Đôi mắt Khương Dục đỏ vằn những tia máu, toàn thân lão như đã hóa điện.

Một đứa trẻ ranh như thế lại có thể đánh bị thương ba người nhà của lão.

Mối hận này nuốt sao nổi?

Nhà họ Khương đã bao giờ bị khốn đốn như thế này đâu?

Nó không chết.

Thì trời không dung.

Một ngọn giáo dài bỗng dung xuất hiện trong tay Khương Dục.

Khuynh Thành nhìn thấy rất rõ.

Đó không hải linh khí cực phẩm gì.

Mà là tiên khí!

Khuynh Thành thầm cảm tạ biết ơn.

Nếu Lam Tổ không nghĩ rất chu đáo, thì có lẽ hôm nay cô sẽ phải bỏ mạng ở đây rồi.

Công lực của cô đã không bằng họ.

Nếu binh khí cũng thua nốt.

Thì chỉ có thể là cái chết tuyệt đối, miễn thông cảm!

Bàn tay Khuynh Thành nắm Tử Thanh bảo kiếm, cô thấy lòng ấm áp.

Không biết anh lúc này có đang giao chiến sinh tử với kẻ địch, giống như cô không?

Toàn thân cô bỗng hóa thành một làn lưu quang, nhanh chóng hội tụ nội lực ở huyệt đan điền, một làn khí thể màu trắng bao kín thân hình cô, toàn thân Khuynh Thành tràn ngập một sức mạnh cuồng bạo.

Lúc này Khuynh Thành như một con giao long, lưu quang đi đến đâu thì nơi ấy đậm đặc một sát khí ghê gớm.

“Hoành tảo thiên quân[1]!”

[1] Quét sạch ngàn quân.

Tiếp đó là tiếng quát vang động bầu trời, một làn khí thể dũng mãnh như giao long từ thân thể Khuynh Thành tràn ra.

Khương Dục cười khẩy.

Dám đọ nội lực với lão thì chỉ có chết!

Làn khí thể mạnh như bão tố cuốn khắp bốn phương tám hướng, phương nào cũng bị nó tấn công; dường như chỉ trong khoảnh khắc, làn ánh sáng trắng bạc quanh người Khuynh Thành đã bị công phá nổ bùng.

Toàn thân cô bay văng đi.

Khuynh Thành phải lùi lại hơn chục thước mới gượng đứng lại được. Cô khẽ lắc người rồi vọt đứng thẳng trên không nhìn xuống Khương Dục. Thật không thể tưởng tượng nổi!

Không ngờ nội lực của lão quá mạnh, chứ không như cô tưởng tượng về lão.

Cô tập trung nội lực, chẳng qua vì muốn phân tán sự chú ý của lão, sau đó tìm cách tiếp cận và đánh lên lão.

Nào ngờ cô lại bị nội lực của lão đánh bật ra.

Khương Dục sắc mặt lạnh tanh, chậm rãi hỏi: “Ranh con, ngươi thấy nội lực của lão phu thế nào?”

“Quá là lợi hại!” Khuynh Thành lạnh lùng nhìn lão, cô đồng thời nuốt ực một hùm máu tươi trong họng trôi xuống.

“Nếu bây giờ ranh con nhà ngươi đầu hàng, lão phu có thể châm chước tha chết cho.”

“Hừ! Đầu hàng? Lão coi trọng Diệp Khuynh Thành ta quá nhỉ?”

Nhà họ Diệp chỉ có thể hoặc tử chiến khi giao đấu hoặc giết chết đối thủ.

Chứ xưa nay chưa bao giờ nói đến hai chữ đầu hàng.”

Giọng Khuynh Thành không vang dội nhưng từng chữ từng chữ đều chắc nịch đầy sức mạnh.

Không những rất đúng mực phải chăng mà còn đậm nét hào hùng cứng cỏi.

Khiến Khương Dục bất giác cảm thấy kinh ngạc.

Cô gái này nếu là một trang nam nhi thì có lẽ đất nước này phải sang tên đổi họ thật!

Những biến đổi trong ánh mắt Khương Dục, Khuynh Thành đều nhận ra rất rõ.

“Ai dám nói nữ không thể bằng nam? Ai dám nói con gái không thể chinh phục thiên hạ? Ngày xưa có Võ Tắc Thiên thì ngày nay có Diệp Khuynh Thành!”

Võ Tắc Thiên là nhân vật như thế nào?

Khương Dục chưa từng nghe nói.

Nhưng nghe giọng cô gái này, thì hình như Võ Tắc Thiên là một người rất khùng.

Lão bản khoản không hiểu nhưng cũng ngượng không dám hỏi.

Nếu hỏi, thì chúng tỏ mình kiến thức nông cạn.

Cho nên, mặc dù lão vẫn rất muốn biết, nhưng lão vẫn nén lại được.

“Lão già ạ, lần này thì ta sẽ không sợ suýt đầu.”

Khương Dục nhếch mép cười rất quái dị, nhìn Khuynh Thành.

Một chương của lão lúc này, Khuynh Thành đã hứng chịu phần lớn xung lực. Khương Dục nhận định rằng chắc chắn cô ta đã bị trọng thương rồi.

Nhưng Khương Dục vẫn là đánh giá nhầm thực lực của cả hai bên. Thế lực của Diệp Khuynh Thành không thật sự mãnh mẽ bên bị nhưng lại có một đặc điểm hết sức kỳ lạ.

Mỗi lần phải hứng chịu lực tấn công quá mạnh, sắp bị trọng thương đến nơi, thì thân thể của cô lại xuất hiện những biến hóa kỳ diệu.

Hễ gặp xung lực tấn công, nó sẽ lấy nhu thắng cương, và kháng cự được quá nửa xung lực ấy một cách dễ dàng.

Cho đến giờ chính Khuynh Thành cũng chưa biết về sự biến hóa kỳ diệu ấy.

Cô vẫn nghĩ đó là do tác dụng của Tử Thanh bảo kiếm mà Lam Tổ giao cho cô.

Tử Thanh bảo kiếm đương nhiên là rất khùng.

Nhưng nó vẫn chỉ là một thứ bình khí.

Nó không có tác dụng điều trị thương tích.

“Cô bé à! Ta thực không ngờ nhà họ Diệp lại sinh ra một nữ đại tướng như thế này.”

Khương Dục vẫn đang thâm nghĩ.

Thì nội lực trong cơ thể Khuynh Thành đã bắt đầu từ từ vận động; lúc nằm im thì nó như trơ trơ núp, hễ vận động thì lại như sấm sét.

Công lực của Khuynh Thành không cao bằng Khương Dục nhưng cô vẫn hết sức tự tin vào khí thể tấn công của mình.

Chỉ cần có cơ hội tiếp cận, đánh áp sát, thì Khương Dục không thể là đối thủ của cô.

Một chiêu chí mạng.

Đánh áp sát, cận chiến, thì chưa bao giờ Khuynh Thành ra tay mà không có kết quả.

“Ừng!”

Vùng không khí giữa Khuynh Thành và Khương Dục hơi bị chấn động.

Khương Dục bỗng nhiên trợn mắt, một sức mạnh dồi dào tràn về phía Khuynh Thành.

Tay phải của lão cảm tiên khí bỗng quay tít rất mạnh, nội lực của tiên khí tạo ra những làn sóng xoay tròn rạch không gian đâm thẳng vào Khuynh Thành.

Vì chuyển động xoáy có tốc độ quá nhanh, nên tiên khí trong tay Khương Dục như những ảo ảnh thoáng qua, bất định; và, không khí xung quanh tiên khí đang xoay tít ấy đều bị rút ra ngoài.

Một cơn lốc xoáy cực kỳ hung mãnh tấn công vào Khuynh Thành.

Thân thể Khuynh Thành khẽ rung đưa như làn gió nhẹ, tay phải đang nắm chặt Tử Thanh bảo kiếm bỗng thốc ra, chẳng khác gì một bộ móng vuốt chọt xuất hiện trong bóng tối, phọt thẳng vào tiên khí trong tay Khương Dục.

Tiên khí đựng độ thần khí, đương nhiên là trúng chọi với đá.

Tuy nhiên Khương Dục có công lực vượt trội hơn Diệp Khuynh Thành.

Cho nên lão hoàn toàn tự tin dùng tiên khí của mình giao đấu với thần khí của cô.

“Hừ!”

Khương Dục rất lạnh lùng. Cánh tay lão khẽ vận lực. Tiên khí của lão vốn đang đâm thẳng thì trong nháy mắt đã đổi sang quét ngang.

Không!

Không quét ngang mà là liên tiếp chém ngang với tần số cực lớn.

Diệp Khuynh Thành vừa đánh vừa chặn tiên khí của Khương Dục vừa tìm cơ hội để ra tay.

Chưa được, ta phải tiến gần hơn chút nữa.

Trong khi Khuynh Thành đang tìm cơ hội cho mình.

Thì tiên khí trong tay Khương Dục lại tăng thêm sức mạnh dữ dội hơn.

Đâm thẳng về phía cô, rồi lại cấp tốc rút về chém ngang, cứ thế mãi, hết như một ảo ảnh mong manh chớp chới.

Khuynh Thành né tránh không kịp.

Cánh tay cô bị dính ngay một đường kiếm. Bất chấp đau đớn, Khuynh Thành tiếp tục tấn công Khương Dục.

Không bỏ lỡ thời cơ, thời cơ không đến hai lần.

Sinh hay tử, thường được quyết định trong khoảnh khắc này.

Ai thắng ai thua, ai sống ai chết, chỉ trong một ý nghĩ thoáng qua.

Điều then chốt nằm ở chỗ con người ta có dám đem tính mạng ra đặt cược hay không.

Kẻ nào hơi lo ngại, hơi gọn một chút sợ hãi thì chính kẻ đó sẽ phải nằm xuống. Tuyệt đối là thế.

“Ta biết con ranh nhà ngươi không sợ chết, nhưng đánh áp sát thì nhà ngươi không đáng mặt!”

Khương Dục đã nhìn thấu tâm tư của Diệp Khuynh Thành.

Lão rất khinh miệt nhìn cô.

Nhưng Khuynh Thành chẳng thèm nhìn lão, cô tấn công hết lần này đến lần khác.

Chỉ cần giết được Khương Dục! Mấy tên còn lại, ba tên đã bị thương, Khương Kỳ Lạc thì cô chẳng coi là gì.

Khương Kỳ Lạc đứng bên không ngớt hò reo mọi người cùng xông vào.

Nhưng sau khi thấy Khương Hằng đã bị thương thì gã chỉ đứng đó xem giao chiến mà thôi.

Không phải gã sợ chết.

Mà là gã đang chờ thời cơ, chờ đợi một thời cơ tốt nhất.

Gã sẽ giáng cho Khuynh Thành một chiêu chí mạng.

Sau một hồi giao đấu, Khuynh Thành lại bị Khương Dục chém bị thương mấy nhát vào lưng.

Tuy không nghiêm trọng nhưng máu vẫn không ngừng thấm ra.

Thủ pháp phòng vệ và tấn công của Khương Dục có thể nói là tuyệt đối chuẩn mực, không sơ hở.

Dường như Khuynh Thành không thể tìm ra bất cứ nơi nào để đột phá.

Trái lại, chính cô đã liên tiếp bị thương.

Không ổn!

Nếu cứ tiếp tục kiểu này thì dù cô không bỏ mạng bởi bàn tay Khương Dục thì cũng mệt đứt hơi.

Đôi mắt đen láy của Khương Kỳ Lạc bỗng lóe tinh quang.

Gã nhận ra cơ hội đã đến.

Gã quay sang đưa mắt ra hiệu với Khương Hằng, Khương Mão và Khương Chiến.

Cả bốn người nhảy phóc lên như bốn con linh xà, bay thốc về phía Khuynh Thành.

Tuy ba người trong đó đang bị thương nhưng tất cả đều cực kỳ hưng phấn, quên cả đau.

Phải giết nó!

Mắt của bọn họ tràn đầy khát vọng tàn sát.

Trong đầu họ ở thời này chỉ còn lại một ý niệm duy nhất.

Giết con bé kia!

Họ chưa bao giờ có khát vọng giết ai mạnh mẽ dữ dội như lúc này.

Có lẽ là tại vì Khuynh Thành đã khiến cho họ cảm thấy phải chịu áp lực thật sự.

Cho nên, Khuynh Thành không thể không chết.

Không khí xung quanh bỗng nhiên biến dạng, trở nên méo mó.

Khuynh Thành bất giác hít thật sâu một hơi khí lạnh.

Mấy gã to xác dăm trơ trên hợp sức đối phó với một mình cô thật rồi.

Khuynh Thành vận linh thức. Một viên kim đan đã nằm trong miệng cô.

Đây là thứ Lam Tổ để lại cho cô để hộ mệnh.

Nó không chỉ có công hiệu cải tử hoàn sinh mà còn có thể trị bệnh chữa vết thương và nâng cao công lực.

Lam Tổ, Lam Tổ của cô.

Chưa bao giờ Khuynh Thành thấy nhớ nhưng ai da diết như lúc này.

Ngày trước cô hằng say chiến đấu giết chóc.

Cũng chưa từng có người nào chuẩn bị chu đáo cho cô đầy đủ mọi thứ để phòng thân.

Cũng chưa từng có một ai lo lắng cho sinh tử của cô.

Nhưng anh ấy.

Anh ấy đã nghĩ cho cô chu đáo tất cả mọi bề mọi chuyện.

Khuynh Thành miệng ngậm kim đan, bỗng thấy sống mũi cay cay. Cô nuốt viên kim đan.

Đúng thế, vẫn có một người đang chờ đợi cô.

Cả hai sẽ cùng lãng quên thiên hạ, sẽ cùng tiếu ngạo giang hồ.

Vẫn có một người đang chờ đợi cô.

Người ấy lúc này cũng như cô, đang đối mặt với kẻ cường địch.

Cô không thể chết, tuyệt đối không thể chết.

Cô còn phải cùng anh sát cánh chiến đấu.

Mỗi khi tuyệt vọng, Khuynh Thành chỉ cần nghĩ đến người ấy.

Thì thân thể cô lại có những biến đổi kỳ lạ, nguồn sức mạnh trong người bỗng trào dâng lan tỏa khắp tứ chi, lan đến từng tế bào.

Đây là một sức mạnh bùng nổ rất to lớn.

Không ai có thể hại cô.

Và càng không ai có thể làm hại Lam Tổ của cô.

Không ai có thể chia rẽ họ.

Bất cứ ai cũng không thể.

Kể cả tử thần cũng vậy.

Chỉ cần Diệp Khuynh Thành này chưa bằng lòng thì bất kỳ ai cũng không làm gì nổi.

“Ngươi chết đi!”

Một sức mạnh kinh người bùng ra từ thân thể Khuynh Thành.

Là mùi vị chết chóc tuyệt đối.

Còn bọn người nhà họ Khương, tất thấy đều ảo hóa thành những đạo lưu quang nhắm vào Khuynh Thành.

Chiến lực hai bên không ngừng đan vào nhau tàn sát.

Thiên địa vạn vật dường như đang bị thay đổi một cách dị thường.

Không gian bị oằn lại.

Không khí lên chặt con người.

Các đệ tử của cung U Minh đi khắp núi Phiêu Diêu tìm Ngũ Độc Thú, tất cả đều dừng lại.

Ngẩng đầu lên nhìn lốc xoáy khủng khiếp trên bầu trời.

Không một ai dám ngự kiếm phi hành đến gần.

Vì sợ sẽ bị nó cuốn vào trong.

“Oàng...”

Một tiếng nổ phá trời, đẩy năm người nhà họ Khương tức khắc bật ra xa.

Khương Dục run bần bật, lão cảm thấy miệng ngòn ngọt, máu tươi, lão bèn nuốt ực luôn.

Rõ ràng là con bé kia chẳng có nội lực gì đáng kể.

Sao nó lại có thể bùng ra một lực độ mạnh kinh khủng thế này?

Diệp Khuynh Thành nhanh gọn thu Tử Thanh bảo kiếm lại.

Nguồn sức mạnh dồi dào vô tận trong người cô không ngớt trào dâng, cô cảm thấy mình dù tay không cũng thừa sức đánh gục cả năm gã kia.

Nhưng cô không thể nhận ra những biến hóa dị thường của thân thể mình.

Cô vẫn cho rằng sức mạnh ghê gớm này là hiệu quả phát sinh sau khi cô nuốt một viên kim đan của Lam Tổ cho cô.

Cô không tránh khỏi cảm thấy hơi bức mình.

Mẹ kiếp! Kim đan tuyệt vời như thế này, mà mình lại cho gã khốn kiếp Ba Đạt nuốt hai viên, để rồi khi cha cô đến hồ U U giải độc, gã lại giờ thủ đoạn với cô!

Càng nghĩ càng tức điên.

May sao, ở đây sẵn có năm đối thủ để cô xả giận.

Hai tay Khuynh Thành lúc nắm lại thành quyền, lúc lại duỗi ra thành chuông, lúc lại xĩa ngón tay, cô xuất kích. Người cô chẳng khác gì một làn gió với tốc độ kinh người.

“Xẹt...”

Âm thanh không lớn, nhưng cả sáu người ở đây đều nghe rất rõ.

Khurong Mảo lúc đầu đã mất một cánh tay, lão hành động không thể như trước.

Không ngờ tàn ảnh của Khuynh Thành vừa chớp lên thì cô đã đứng ngay trước mặt lão.

Với nét cười khát khao trả thù trên khuôn mặt. Ngón tay bập vào cổ lão.

Chỉ một độc chiêu.

Lão chưa hết kinh ngạc, cũng chưa kịp phản kháng, hồn đã lìa khỏi xác.

“Tam huynh!”

“Khurong Mảo!”

“Tam tổ tông!”

Những tiếng gọi đồng thời vang lên. Không sao tin nổi.

Bọn họ năm người tấn công, mà Diệp Khuynh Thành vẫn cán phá được, và còn giết chết Khurong Mảo!

Kinh hoàng!!!

Ngoài kinh hoàng ra, chỉ có là kinh hoàng!

Đâu có thể như thế này?

Cô gái kia chẳng qua chỉ là một người tu chân Kiếm vương cao cấp hậu kỳ.

Sao có thể công phá được tuyến phòng ngự của năm người bọn họ?

Đáng sợ nhất là cô ta vốn không hề dùng đến thần khí kia.

Có phải cô ta có ý giấu nhẹm thực lực của mình?

Hay là cô ta thực ra không phải một người tu chân?

Không! Điều này thì lại càng không phải.

Một đạo tàn ảnh chớp lên, Khurong Dục tức tốc lao đến ôm xác Khurong Mảo đặt vào trong nhẫn không gian của mình.

Đồng thời, lão đưa mắt ra hiệu cho đồng đội.

Bốn đạo lưu quang chia nhau bay theo bốn hướng chạy trốn cho nhanh.

Diệp Khuynh Thành. Con bé này thật đáng sợ.

Không thể tiếp tục đánh nữa.

Nếu đánh nữa chỉ e nhà họ Khurong sẽ tuyệt tự mất thôi.

Diệp Khuynh Thành không truy kích họ.

Vì cô bỗng cảm thấy toàn thân mềm nhũn.

Sức mạnh ghê gớm lúc này bùng ra, không chỉ khiến nhà họ Khurong kinh hồn táng đờm.

Lúc này chính cô nghĩ lại cũng thấy sợ gai ốc.

Khuynh Thành cảm thấy mệt mỏi không sao tả nổi.

Lúc này, cô cần tìm một nơi yên tĩnh để điều hòa hơi thở.

Cung U Minh, cung U Minh là nơi quá tốt để cô dưỡng thương và điều hòa cơ thể.

Tàn ảnh chớp lên, người đã đến điện U Minh.

Toàn thể mọi người ở cung U Minh đều tận mắt chứng kiến cuộc chiến đáng sợ vừa này.

Bây giờ vừa nhìn thấy Khuynh Thành bước vào.

Người nào cũng khúm núm lên lét, gật đầu khom lưng với cô, sẵn sàng vâng lệnh.

Bọn Khương Dục chạy tháo thân, về thẳng hoàng cung.

Ngồi trong mật thất, ai cũng im lặng không nói một câu, rồi cùng thu lại toàn bộ làn khí của thân thể.

Vì rất sợ Khuynh Thành lại tìm đến họ.

Khương Kỳ Lạc mặt nhon nhon, không thể chấp nhận!

Không ngờ con bé Diệp Khuynh Thành lại lợi hại như thế.

Lần này đã mời Lão tổ tông ra tay, không những không trừ được Khuynh Thành, trái lại Khương Mảo còn bị cô ta tiêu diệt.

“Lão tổ tông, bây giờ chúng ta nên làm gì?”

Khương Dục mặt xám xịt, hồi lâu sau mới ho ra một chữ.

“Chờ!”

“Chờ?”

Khương Kỳ Lạc cau mày, có phần chưa hiểu rõ ý của Khương Dục.

“Đúng thế, chờ đợi. Chúng ta không thể quay về núi Phiêu Diểu nữa. Chỉ còn cách chờ. Chờ sau khi con bé Khuynh Thành đi rồi, thì ta sẽ đi gặp Thủy hoàng đế.

Bây giờ chỉ Người mới có thể trừ được con bé ấy giúp chúng ta.

Ngày nào con ranh ấy chưa chết thì giang sơn nhà họ Khương chúng ta đừng hòng yên ổn ngày ấy.”

Đôi mắt Khương Kỳ Lạc lóe lên một tia ác độc.

Gã ngẩng mặt lên, nhếch mép cười gian xảo.

“Lão tổ tông, cháu có một cách này.”

“Ngươi?”

Khương Dục hồ hững nhìn gã, vẻ khinh miệt. Nếu không tại thằng cháu này thì Khương Mảo sao chết được?

Nếu không phải tại thằng cháu này thì hiện nay họ đâu phải nhếch nhác ngồi đây?

“Lão tổ tông, cháu nghe nói Diệp Khuynh Thành nó đang đi tìm Ngũ Độc Thú, thì chắc là Diệp Chấn Thiên bị trúng độc rồi. Thật tình cờ, cháu đưa thuốc độc cho bọn Tả Long và Hữu Hồ, cháu lại cứ chúng đi bắt Diệp Chấn Thiên.

Vì thế đoán chắc Diệp Chấn Thiên đã bị trúng độc. Cháu còn nghe nói bọn họ đang trốn trong Thực Nhân Cốc. Nếu chúng ta vào đó bắt bọn họ, thì còn lo gì Diệp Khuynh Thành không đưa tay chịu trói?”

Thực Nhân Cốc?

Những người tu chân nào thoát đầu cũng cao ngạo có chí vuron xa.

Việc làm đầu tiên là muốn đến Thực Nhân Cốc.

Nhưng đã có vô số người đến rồi nhưng không bao giờ trở về nữa.

Chính Khương Dục cũng từng nghe nói thế không ít.

Vậy bọn Diệp Chấn Thiên sao lại có thể đến Thực Nhân Cốc?

“Kỳ Lạc, cháu có biết Thực Nhân Cốc là nơi như thế nào không?”

“Cháu đương nhiên có biết, người ta phong nó là địa ngục trần gian; chỉ nghe nói, ai vào rồi thì không ra nổi nữa.”

Khương Dục cười khẩy.

“Thế mà cháu vẫn còn dám nói!”

“Lão tổ tông, chiêu này gọi là... nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất. Chắc chắn Diệp Khuynh Thành cho rằng chúng ta không dám đến, cho nên cô ta mới đưa vào người nhà vào đó.”

Khương Hằng từ nãy vẫn nín lặng, bây giờ mới chậm rãi mở miệng.

“Kỳ Lạc, cháu còn quá trẻ, có rất nhiều sự việc chờ nên chỉ nhìn bề ngoài, và càng không thể hành động quá lỗ mãng.”

Khương Kỳ Lạc ngán ngẩm nhìn họ.

Gã ngăm coi thường.

Không ngờ họ lại là những người tham sống sợ chết.

Mới thua có một trận mà đã sợ rút đầu rút cổ lại rồi.

Được thôi.

Các vị sợ chết không dám đi.

Thì tôi tự đi.

Khi nào tôi bắt bọn Diệp Chấn Thiên đem về.

Thì các vị sẽ biết rốt cuộc ai đúng ai sai.

“Kỳ Lạc có ý định sẽ đi một mình phải không?”

Khương Hằng lạnh lùng hỏi, dường như lão nhìn thấu tâm tư Khương Kỳ Lạc.

“Không... không ạ. Lão tổ tông còn không dám đi thì cháu đâu dám đi? Chẳng lẽ cháu không sợ bọn yêu quái ở đó ăn thịt?”

Khương Kỳ Lạc chỉ nói thế, nhưng Khương Dục, Khương Hằng và Khương Chiến đều nhận ra cái ý châm biếm của thằng cháu này.

Cả ba đều lắc đầu, không nói gì nữa, và bắt đầu tĩnh tâm ngồi đó điều hòa hơi thở để dưỡng thương.

Khương Kỳ Lạc tuy không vừa lòng nhưng cũng không dám mạo hiểm một mình đi Thực Nhân Cốc, gã đành cùng các vị Lão tổ tông luyện công vậy.

Họ đều biết cô gái kia sẽ không thể cứ thế mà tha cho họ.

Hoàng cung chẳng phải là nơi nên nán lại lâu.

Cho nên, khi thương tích đã đỡ nhiều rồi, họ bèn lập tức rời đi ngay.

Cuộc chiến vừa rồi, Khuynh Thành tuy đã thắng.

Nhưng cô vẫn tuyệt đối không dám chủ quan.

Cô bị thương thì chẳng thành vấn đề.

Nhưng với cái tính khí của bọn lão tặc người nhà họ Khương.

Thì chắc chắn bọn họ sẽ phải quay lại trả thù cho Khương Mão.

Cho nên cô biết vẫn còn một cuộc ác chiến nữa.

Vì cuộc chiến vừa rồi cô đã khiến cho bọn họ quá đau đớn, chỉ e... thượng tiên nhà họ Khương sẽ không thể giương mắt đứng nhìn không bận tâm.

Thời gian thì không còn nhiều.

Ở núi Phiêu Diêu, cô vừa đi tìm Ngũ Độc Thú vừa cấp tốc luyện công.

Ngoại công và nội công của cô đều còn quá non.

Một ngày... mười ngày... một tháng...

Thấm thoát đã ba tháng trôi qua.

Khuynh Thành đã sục sạo khắp mọi nơi mọi chốn ở núi Phiêu Diêu này, không sót một xó xỉnh nào.

Không thấy Ngũ Độc Thú.

Tuyệt đối không có Ngũ Độc Thú.

Thời gian thì đã trôi đi gần nửa.

Lẽ nào cha cô sẽ phải từ giã cõi đời hay sao?

“Thượng tiên nhà họ Khương.”

Khuynh Thành lăm bầm, nghiêng răng ken két, đôi mắt cô như sắp bật máu.

Cô thấy lo lắng cho Diệp Chấn Thiên.

Rất hận vì không thể lập tức tóm cổ cả nhà họ Khương, bắt họ đưa ra thuốc giải độc.

Tuy nhiên, cô đã tìm khắp hoàng thành nhưng cũng không thấy bóng dáng nhà họ Khương đâu cả.

“Được! Minh tạm trở lại Thực Nhân Cốc thăm cha đã, rồi tính sau.”

Nghĩ vậy, Khuynh Thành bèn ngự kiếm phi hành về phía Thực Nhân Cốc.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Nữ Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 18

Khuynh Thành đi rồi.

Đám người trong điện U Minh ai ai cũng thở phào nhẹ nhõm.

Vậy là vị nữ thần ấy đã đi.

Nhưng tiền được vị thần ấy đi thì lại có một vị thần khác đến.

Đó là Tiêu Phong, vương gia của vương triều Tấn.

Tiêu Phong tuy công lực không cao nhưng đầu óc cực kỳ thông minh.

Điều quan trọng nhất là, ông ta có hậu thuẫn rất mạnh.

Người của điện U Minh bề thế như vậy nhưng tuyệt đối không dám làm trái ý chỉ của ông ta.

"Đưa tiểu nữ của nhà họ Diệp đi rồi à?"

Tiêu Phong mân mê cái quạt trong tay, lạnh lùng hỏi.

"Bẩm chúa thượng, đi rồi ạ."

"Đã tìm thấy Ngũ Độc Thú chưa?"

"Chưa ạ."

Tiêu Phong quay lưng về phía Phùng Đức, nên không nhận ra ông ta lúc này đang nghĩ gì.

Phùng Đức đang định mở miệng hỏi thì Tiêu Phong đã xoay người bước ra ngoài.

Không dặn dò một câu nào.

Khiến Phùng Đức chẳng hiểu ra sao.

Nhưng dù là thế thì Phùng Đức vẫn thấy nhẹ mình vì ông thần này cũng đã đi rồi.

Hai vị thần đều đã đi cả, lúc này điện U Minh chỉ còn lại một vị thần là lão.

Vậy là lão đã có thể được sống dễ chịu ít hôm.

Diệp Khuynh Thành vừa đến Thực Nhân Cốc bèn lập tức linh thức truyền âm cho Đại bàng Cánh Vàng.

"Con chim phao câu thôi oi!"

Vừa nghe thấy Khuynh Thành linh thức truyền âm, Đại bàng Cánh Vàng liền vỗ cánh mừng rỡ kêu lên.

"Cuối cùng thì cô đã liên lạc với tôi rồi! Tôi sắp phát điên đây này!"

"Tình hình cha ta thế nào?"

"Đã có tôi chăm sóc, cha cô rất ổn, ngày nào cũng xuống ngâm nước hồ U U."

Ngày nào cũng ngâm nước hồ U U?

Chắc là Ba Đạt đã nghỉ lại và thông suốt rồi?

"Con chim thôi oi, người lại dọa dẫm anh ta chứ gì?"

"Tôi không bao giờ dọa dẫm anh ta được nữa."

Đại Bàng Cánh Vàng cảm thấy Diệp Khuynh Thành cách nó mỗi lúc một gần.

Nó vui sướng hét to: "Ôi chào! Mấy tháng trời không gặp, công lực cô tăng mạnh quá! Khá lắm, khá lắm! Cô bé đã rất cố gắng đấy!"

Khuynh Thành bỗng sa sầm nét mặt.

"Người dám gọi ta là cô bé, ta sẽ vật trụi lông nhà ngươi!"

"Cô quái thai! Phát cuồng vì tình!"

...

Chỉ mấy tháng không gặp, thằng cha này chửi bới ngày càng có nghề rồi đấy.

Hay là ở Thực Nhân Cốc nó chạm trán con lợn kia?

Sau đó hai đứa học hỏi lẫn nhau?

Phải!

Cũng không loại trừ khả năng này.

Khuynh Thành bỗng cười phá ra. Nếu đặt con lợn ấy và con Đại bàng Cánh Vàng bên nhau.

Thì mọi người nói xem kẻ nào sẽ thắng?

"Cô cười gì thế?"

"Không... không có gì. Ta sắp về đến nơi."

"Được, biết rồi."

Đại bàng cánh vàng vỗ cánh bay ra cổng chính.

Chỉ lát sau đã nhìn thấy Diệp Khuynh Thành ngự kiếm bay đến nơi.

"Con chim phao câu thôi oi!"

Vừa gặp Đại Bàng Cánh Vàng, Khuynh Thành liền ôm ghì nó một cái.

Tuy gã này nói năng có phần đáng ghét nhưng thực ra điều phẩm của nó cũng chưa đến nỗi quá kém.

Vừa nghe nói Khuynh Thành đã trở về.

Diệp Viễn, Diệp Bái, Huyết Sâm và Hồng Y đều chạy ra đón cô.

"Khuynh Thành!"

"Lão tổ tông, vú em, Diệp Bái, Huyết Sâm gia gia!"

"Khuynh Thành đã tìm thấy Ngũ Độc Thú chưa?"

Khuynh Thành ngược mắt lên, nói: "Chưa. Nhưng cháu đã biết ở đâu có thuốc giải độc. Lần này cháu trở về để thăm cha cháu, sau đó sẽ đi lấy thuốc giải."

Diệp Viễn nắm chặt tay Khuynh Thành.

Ông kéo cô cháu gái sang bên, ánh mắt chăm chú nhìn, vẻ quan trọng, và nói: "Khuynh Thành, cha cháu và anh cháu trúng độc do tiên giới làm ra, sao cháu có thể tìm nổi thuốc giải? Cháu cứ nói thật xem đã xảy ra chuyện gì?"

Diệp Viễn vốn là người đã từng nhiều năm chinh chiến sa trường.

Từ lâu ông đã có con mắt quan sát rất cận kề tỉ mỉ.

Chỉ thoáng nhìn là hiểu hết, đừng hòng giấu nổi ông.

"Lão tổ tông, cháu vẫn đang rất ổn đây mà! Có chuyện gì đâu!"

Khuynh Thành gượng cười, tỏ ra rất nhẹ nhõm.

Tay cô đặt lên bàn tay Diệp Viễn.

"Lão tổ tông cứ yên tâm đi! Cháu không có chuyện gì hết. Tuy cháu chưa có cơ duyên gặp được Ngũ Độc Thú nhưng cháu lại có được một cơ duyên tốt hơn nữa.

Một vị thượng tiên trên tiên giới đã tình cờ gặp cháu, vừa gặp đã nói luôn, cháu là người có tư chất và còn nói sẽ nhận cháu làm đệ tử.

Ông ta bảo, chỉ cần cháu bằng lòng làm đệ tử của ông thì ông sẽ cho cha cháu thuốc giải độc."

Khuynh Thành cố nói cho có vẻ rất tự nhiên.

"Ông cũng biết rồi đây, cháu là một bậc kỳ tài hiếm có mà!"

Diệp Viễn nhìn Khuynh Thành nửa tin nửa ngờ, nói: "Cháu không nói dối ta đấy chứ?"

"Kìa, cháu nói dối Lão tổ tông để làm gì? Lão tổ tông cũng biết rồi, cháu quen sống tự do, nếu bảo cháu bái sư nhận làm thầy thì cháu cũng hơi bức xúc, thật thế.

Cho nên cháu mới quyết định cứ trở về thăm cha cháu, về chơi vài ngày đã sau đó mới đi tìm ông ấy."

Khuynh Thành giả bộ buồn rầu cứ như là sắp phải xuống địa ngục.

Kể cũng đúng, cô sắp phải đi địa ngục một chuyến.

Dù sao cô cũng phải đại chiến với Lão tổ tông nhà họ Khương, và lấy cho được thuốc giải.

Ai đó có thể không hiểu nổi, chứ Đại Bàng Cánh Vàng thì hiểu rất rõ.

Nó đang định há mỏ nói.

Thì Diệp Khuynh Thành linh thức truyền âm dọa cho nó một chập.

"Con chim thối, nếu dám nói ra thì ta sẽ đập cho nguoi một trận."

"Cô nên biết, cô làm thế thì rất có thể cô sẽ phải chết!"

Đại Bàng Cánh Vàng lý sự luôn.

"Con người ta ai chẳng phải chết? Nếu có thể cứu được cha ta, ta chết thì cũng rất đáng chứ sao!"

"Lam Tổ thì sao? Người đã khiến cô dù phải xuyên không gian thì cô cũng sẽ đi tìm, đâu rồi? Không định gặp nữa à?"

Không gặp nữa?

Khuyneh Thành đâu có thể không gặp nữa?

Ngày ngày, đầu nằm mơ cô cũng muốn gặp.

"Nhưng ta phải cứu được cha ta đã. Ta không thể đứng nhìn ông ấy chết."

Đại Bàng Cánh Vàng tuy mới quen Khuyneh Thành không lâu.

Nhưng nó cũng biết Khuyneh Thành đã quyết ý làm một việc gì thì không ai có thể khiến cô đổi ý.

Giống như lúc trước cô giúp nó độ kiếp.

Có vô số yêu thú, thế mà cô vẫn không hề sợ hãi, vẫn quyết định chiến đấu.

Chỉ nhằm đổi lấy cơ hội được đi xuyên không gian.

Được.

Thế thì mình sẽ cùng cô ta điên một phen.

Cũng giống như cô ta đã giúp mình độ kiếp.

Cô ta đã phát hiện ra đường ngầm không gian, thì không cần nói đưa cô xuyên qua không gian nữa.

Tức là nó vẫn nợ cô một món nợ tình nghĩa.

Món nợ tình nghĩa này cô ta đã dùng tính mạng để có được.

Vậy thì lần này nó sẽ trả nợ cô.

Nó lạnh lùng nhìn Khuyneh Thành, nói giọng pha chút bức mình: "Tùy cô!"

Rồi nó quay người bước vào.

Suốt một ngày trời Đại Bàng Cánh Vàng không nói chuyện với Khuyneh Thành một câu.

Không phải nó không muốn nói, mà là hiện giờ nó sợ nói chuyện với cô.

Cô gái này đã khiến nó nảy sinh một niềm kính phục xưa nay chưa từng có.

Cho nên, chỉ còn cách giả vờ lãnh đạm, giả bộ tức giận.

Thì nó mới có thể giấu nhẹm tâm trạng đang lo lắng cho cô.

"Con chim phải gió, ta biết ngươi cố ý tránh mặt ta."

Khuyneh Thành lại linh thức truyền âm cho Đại Bàng Cánh Vàng, "Tôi không như thế."

Vậy là Đại Bàng Cánh Vàng đã chịu há mồm rồi, Khuyneh Thành vội bắt đầu khơi chuyện để nói.

"Này, ngươi đã làm gì Ba Đạt? Sao ta chẳng trông thấy anh ta đâu cả?"

"Chết rồi!"

!!!

"Chết rồi? Ngươi giết anh ta ư?"

"Đúng! Tại hắn đáng chết. Ai bảo hắn định dùng Diệp Viễn và Diệp Bái để uy hiếp cô?"

Khuyhnh Thành giặt mình kinh hãi.

Thằng cha ấy sao lại bị ối đến vậy!

Nhớ đến hai viên kim đan của mình, Khuyhnh Thành lại thấy xót ruột.

"Thực ra tôi vốn cũng không định giết hắn, tôi không ngờ thằng cha ấy lại kém chịu đòn đến thế, chỉ đánh sơ sơ hắn đã chết luôn."

Thực ra đâu phải Ba Đạt kém chịu đòn.

Nhưng, nghĩ mà xem, bị bộ móng sắc nhọn như thế của Đại Bàng Cánh Vàng xé, thì ai sống nổi?

Nhưng quả thật nó không có ý định giết Ba Đạt, nó chỉ định hành hạ anh ta một chập rồi bắt anh ta.

Xưa nay Đại Bàng Cánh Vàng không thích tùy tiện giết ai.

Vừa đánh đã chết luôn, thì còn vui gì nữa?

Chà đập hành hạ, thì sướng hơn giết chóc rất nhiều.

Khi rối rắm rách việc, ngược đãi thiên hạ một chút.

Lúc tâm trạng nặng nề, xông ra giày xéo một chập.

Vừa giải buồn vừa đỡ chán.

Thú vị biết mấy!

Có điều, lúc đó nó đang quá tức giận cho nên không kiểm soát được lực đạo, hậu quả là gã Ba Đạt bị "đơ".

Con yêu xà chín đầu lẽ ra không thể bị đánh chết dễ dàng như thế.

Hay là còn có kẻ nào khác?

Nhưng lúc ấy Đại Bàng Cánh Vàng không có cảm giác còn người nào khác đang có mặt ở đó kia mà?

"Chim ơi, người đang nghĩ gì thế?"

"Có một chuyện này tôi vẫn băn khoăn không hiểu, cô phân tích giúp tôi với."

Đại bàng cánh vàng đang định nói thì Huyết Sâm bỗng bước lại.

"Khuyhnh Thành!"

"Huyết Sâm gia gia!"

"Chuyện Khuyhnh Thành nói lúc nãy, là cô nói dối chúng tôi đúng không?"

Chết dở rồi!

Lẽ nào kỹ thuật diễn kịch của cô lại tệ đến thế?

Không thể!

Ở kiếp trước chuyên đi ám sát, cô thường cải trang thành đủ các hạng người, hể cải trang là giống y hệt kia mà!

"Huyết Sâm gia gia, cháu..."

Khuyhnh Thành chưa kịp nói thì Huyết Sâm đã đặt tay lên vai cô.

Nói chân tình, rất thật: "Khuyhnh Thành à, ta biết cháu rất lo lắng cho Lão tổ tông và các vị ấy, nhưng với công lực của cháu hiện nay muốn đi tiên giới tìm thuốc giải độc, chỉ e...."

Lúc này Khuyhnh Thành mới nhớ ra, năm xưa Huyết Sâm cũng từng sống trên tiên giới.

"Huyết Sâm gia gia cứ yên tâm, sẽ không có chuyện gì đâu."

Khuyhnh Thành mỉm cười nhìn lão.

Rồi nói tiếp: "Huyết Sâm gia gia cứ chờ. Cháu đi lấy thuốc giải cháu sẽ cầm giúp ông cù nhân sâm ấy đưa cho Tiên đế. Cháu sẽ làm được điều mà ông mong mỏi."

Huyết Sâm thờ dài, vỗ vỗ vào tay Khuynh Thành. Đành thế vậy, vè mặt trầm ngâm, lão bước ra.

Lão biết mình đã không nhầm khi nhờ cô.

Chỉ cần Khuynh Thành đưa củ nhân sâm ấy cho Tiên đế.

Thì dù lúc đó Khuynh Thành không tìm được thuốc giải độc thì vẫn có cách giúp cô giải độc cho cha và Diệp Thành.

Chứ hiện giờ thì chưa thể.

"Khuynh Thành, nhất định phải thành công, mọi hy vọng và tâm huyết của lão đều gửi gắm ở cháu cả!"

Huyết Sâm ngoảnh lại, đôi mắt lão đăm đăm nhìn Khuynh Thành.

Mong sao cô gái này sẽ giúp Ngải được phục sinh.

Nán lại Thực Nhân Cốc ba ngày rồi.

Bây giờ Diệp Khuynh Thành phải đi.

Lúc cô sắp lên đường, Đại Bàng Cánh Vàng vè ù ề buồn bã nhìn cô.

Khuynh Thành bèn bước đến vỗ lên trán nó một cái rõ mạnh.

"Chim ơi, đâu phải ta đi để chết? Sao ngươi phải tiu nghỉu, mặt như đưa đám ấy thế?"

Hừ!

Không đi để chết?

Nhưng có khác gì đi để chết toi?!

Thế thì tìm một nơi nào đó tự mình xử lý mình luôn, còn dễ chịu hơn.

Tội gì phải chạy đến đó để bị người ta hành hạ.

"Cô quyết định đi thật à?"

"Ta đương nhiên đã quyết định rồi. Chim thối ơi, hãy nhớ nhé: khi ta đi vắng chưa trở về, ngươi hãy giúp ta chăm sóc người nhà của ta."

Đại Bàng Cánh Vàng rung rung đôi cánh, nói: "Hiểu rồi! Đã có mặt tôi thì ai dám chạy đến đây làm càn?"

Khuynh Thành cười hì hì nhìn nó.

Đúng thế, nó có mặt thì còn ai dám đến làm càn?

Chẳng lẽ bọn họ nhàn rỗi quá, đến nỗi rất khó sống, nên mới đến để tìm người gây sự chơi?

Tạm biệt Diệp Viễn và mọi người, Khuynh Thành đi thẳng đến hoàng thành.

Bọn Khương Dục nghe tin Khuynh Thành đã đi rồi.

Bèn tức khắc đến núi Phiêu Diểu ngay.

Trên đỉnh núi Phiêu Diểu, làn ánh sáng bảy màu bao phủ toàn thân Khương Dục.

"Thủy hoàng đế, Lão tổ tông! Nhà họ Khương hiện nay hết sức nguy ngập, con xin Lão tổ tông cứu mạng!"

Khương Dục vận linh thức truyền âm lên làn ánh sáng bảy màu.

Khương Kỳ Lạc lần đầu tiên lên đến đây.

Nhìn thấy ánh sáng bảy màu.

Tiên giới.

Đây chính là đường ngầm không gian thông lên tiên giới?

Lòng gã bỗng dâng trào nhiệt huyết chộn rộn.

Thượng tiên, thượng tiên chính cống!

Gã hết sức xúc động và hồi hộp nhìn làn ánh sáng bảy màu.

Nhưng rồi rất lâu, rất lâu.

Thời gian vẫn từ từ trôi đi.

Ánh sáng bảy màu, ngoài ánh sáng bảy màu ra chẳng thấy có gì khác.

Không thấy Thủy hoàng đế.

Không thấy có bất cứ cảm nang diệu kế gì.

Không thấy gì hết.

Khương Kỳ Lạc không thể không chưng hửng.

"Lão tổ tông, đường này có thể thông lên tiên giới thật không?"

"Kỳ Lạc, hãy chú ý lời nói của người, chớ mạo phạm tới Thủy hoàng đế."

Hai mép Khương Kỳ Lạc khẽ động đậy, trong lòng gã có chút tỏ ra không phục.

Lâu như thế sao vẫn chẳng có chút phản ứng gì?

Chắc chắn người ta đã quên bég mình vẫn còn một lũ cháu chắt ở dưới phàm trần.

"Kỳ Lạc!"

Khương Chiến giật giật vạt áo của Khương Kỳ Lạc, ngăn không cho gã tiếp tục nói năng lan man.

Làn ánh sáng bảy màu không ngớt sản sinh ra sóng không khí cực mạnh.

Tất cả mọi người đều ngừng thở,

Thượng tiên! Đúng là thượng tiên thật sự!

Cũng chẳng rõ Thủy hoàng đế hiện nay là cao thủ đẳng cấp Kiếm koàng, Kiếm tông hay là Kiếm tôn.

Dù sao thì vẫn là cao xa vời vợi, họ không thể với tới.

Trong con mắt của họ, Thủy hoàng đế là bậc thánh thần thiêng không thể bị xâm phạm.

Khương Dục tuy thỉnh thoảng cũng có liên hệ với Thủy hoàng đế.

Nhưng lão cũng chưa bao giờ được gặp ông ta.

Cho nên lão cũng đang rất hồi hộp.

Sóng không khí tiếp tục bùng bùng dữ dội.

Không gian biến đổi, dường như bị vặn oằn lại.

Bọn Khương Dục phải vận hết nội lực ra mới có thể gượng đứng

Thực ra chẳng phải đi qua đường ngầm không gian xuống đây cần phải ồ ào như vậy.

Mà là vì Thủy hoàng đế muốn thể hiện địa vị tôn quý và công lực phi thường của mình.

Ông muốn tạo dựng hình ảnh một bậc chí tôn cao sang vời vợi.

Ông là người duy nhất của nhà họ Khương đã phi thăng lên tiên giới kia mà!

Áo trắng phấp phới.

Mái tóc dài phơ phất.

Một vị trung niên chậm chậm bay ra từ làn ánh sáng màu lấp lánh.

Đẹp kinh ngạc.

Phi phàm thoát tục.

Cực kỳ oai vệ.

Dường như đem tất cả toàn bộ mỹ từ tốt đẹp ra cũng không đủ để miêu tả sự tuyệt đỉnh của con người ông.

Đúng vậy, một người đàn ông đẹp vô song tuyệt thế.

Lại có xen vài nét mềm mại của phụ nữ, nhưng vẫn không làm mất đi vẻ đường bệ của một trang nam nhi.

Tuy nhiên, các nhân vật quan trọng khi xuất hiện trước thiên hạ đều tỏ ra tỉnh táo, hoành tráng, hơi khùng một chút.

Chẳng rõ vì họ không đủ tự tin hay là vì điều gì khác; nếu không ra vẻ ta đây, không ra vẻ khùng một chút, thì hình như là bị mất mặt.

Nếu không phải thế, hôm nay vị lãnh đạo cao cấp xuất hiện, thì còn phải bố trí đẹp các ngã đường nữa kia!

"Thủy hoàng đế!"

Bọn Khương Dục ai nấy đều tỏ ra sùng kính, vẻ mặt rất nghiêm túc.

Người đàn ông mặc đồ trắng tên là Khương Tịch Nguyệt. Ông ta nhìn cả bọn bằng ánh mắt trong veo, và gật đầu. "Thủy hoàng đế, xin Người hãy cứu nhà họ Khương ạ!" Khương Tịch Nguyệt nhìn họ, không nói gì.

Khương Dục không thấy sắc mặt Khương Tịch Nguyệt có nét giận dữ, lão bèn nói tiếp: "Bọn nhà họ Diệp định làm phản!"

Nhà họ Diệp.

Khương Tịch Nguyệt biết rất rõ.

Ngày xưa, khi ông phi thăng, ông đã từng bảo nhà họ Diệp tuyên thệ.

Thề chết, trung thành phục vụ vương triều Đại Cương?

Sao bọn họ lại muốn làm phản chứ?

Hồi ấy ông đã nói với họ rằng nếu nhà họ Diệp dám ăn ở hai lòng, thì họ sẽ bị hóa thành tro bụi mà biến khỏi thế giới này không để lại dấu vết.

Thượng tiên là ông vẫn còn đây, nhà họ Diệp dám làm phản ư?

Lẽ nào những lời huấn thị của tổ tông nhà họ Diệp không tác động gì đến họ?

Không thể.

Tuyệt đối không thể có chuyện này.

"Nói tiếp đi!"

Khương Tịch Nguyệt lạnh lùng nói ra ba chữ.

"Nhà họ Diệp có một đứa cháu gái võ công hết sức quái dị. Chỉ trong mười mấy năm ngắn ngủi, nó đã tu luyện đạt đến Kiếm vương cao cấp hậu kỳ.

Đã có võ công khác thường, nó lại còn có thêm thần khí trong tay; và nó chẳng coi ai ra gì.

Nó dám đại ngôn khoác lác không biết xấu hổ rằng, sẽ khiến vương triều Đại Cương thay tên đổi họ.

Và... và nó còn... giết cả Khương Mãn. Chúng con cũng bị nó đánh bị thương."

"Sao? Lại có cả chuyện như thế ư?"

Khương Tịch Nguyệt cười mà lại như không phải cười, giận mà mà lại không phải giận, ông ta nhìn cả bọn Khương Dục.

"Đứa con gái ấy có đúng là con cháu nhà họ Diệp không? Đã tra cho rõ ngọn ngành chưa?"

"Đã tra rồi ạ. Nó đúng là con cháu nhà ấy. Là con gái của Diệp Chấn Thiên nhà họ Diệp."

Khương Tịch Nguyệt đã có quyết định của mình.

Lẽ nào cô gái đó tình cờ có cơ duyên gặp được thần nhân hạ xuống phạm trần.

Nếu không, cô ta đâu có thể có thần khí?

Nhà họ Diệp cho đến nay vẫn chưa có ai phi thăng lên tiên giới.

Cho nên, có thể tuyệt đối loại trừ khả năng có thượng tiên ngầm trợ giúp nhà họ Diệp.

Ông ta bất giác cảm thấy tò mò về cô gái Diệp Khuynh Thành này.

Huống chi, thần khí.

Với chính ông, thần khí cũng là một sự cám dỗ rất lớn.

"Được! Ta sẽ đi gặp đứa cháu gái nhà họ Diệp."

Khương Tịch Nguyệt mỉm cười, một nụ cười rất hoàn mỹ.

Đêm qua mưa suốt.

Mặt trời mới mọc, không khí ban mai vẫn đượm mùi thơm của đất

Trên hoa cỏ, trên cành cây vẫn còn đọng những hạt sương trong vắt long lanh.

Lung linh tuyệt đẹp dưới ánh mặt trời.

Hoa thơm, chim hót.

Không khí có mùi hương dịu dịu làm say lòng người.

Diệp Khuynh Thành cảm thấy rất dễ chịu.

Cô đang ngồi chễm chệ trên chiếc ngai vàng trong cung điện của vương triều Đại Cường.

Trang phục không sang trọng.

Khuôn mặt không trang điểm điểm lệ.

Chỉ có sát khí, toàn thân là sát khí.

Cùng với, một vẻ mặt cứng rắn không bao giờ chịu khuất phục.

Cô vẫn mặc trang phục màu đỏ.

Khuôn mặt nhỏ xinh nhưng đầy sát khí.

Ngồi trên ngai vàng. Không nói một câu.

Đại điện chật ních văn võ bá quan đang quỳ.

Trước mặt họ, rõ ràng chỉ là một cô gái mảnh khảnh.

Nhưng, họ phải kính hải đờ người ra, ngay thờ mệnh cũng không dám thờ.

Sát khí.

Sát khí tuyệt đối có thể hủy diệt tất cả.

Diệp Khuynh Thành bắt đầu nói, chậm rãi.

Giọng không vang, không nhận ra là vui vẻ hay giận dữ.

"Ta muốn vương triều Đại Cương này đổi họ. Các người có ý kiến gì không?"

Nghe có vẻ như muốn cùng bàn bạc, nhưng lại mang một sức mạnh cảm không được chống lại.

"Không... không có ý kiến gì."

Những kẻ sợ chết lập tức bước lên thể hiện quyết tâm của mình.

Một số nguyên lão của vương triều Đại Cương, trong lòng vẫn không phục.

Nhưng lúc này họ đều đã bị bắt đến đây.

Họ đành giả vờ như không nghe thấy, và tiếp tục ngây người như tượng gỗ.

"Được! Các người đã không ý kiến gì, vậy thì kể từ hôm nay vương triều Đại Cương sẽ đổi sang họ Diệp."

Họ Diệp!

Khắp đại điện bỗng ồn ào xôn xao.

Nhà họ Diệp định làm phản thật ư?

Cô gái này có phải là cô con gái của Diệp Chấn Thiên mà người ta vẫn đồn đại không?

Mọi người đều bàng hoàng sửng sốt.

Nhà họ Diệp bấy lâu luôn một lòng trung thành và hết lòng với chức phận, không ngờ họ lại mưu phản.

"Muốn vương triều Đại Cương đổi họ, không khó, nhưng phải giờ ngọc tỷ truyền quốc ra đây đã."

Khuynh Thành nhếch mép cười khẩy.

Ngọc tỷ truyền quốc.

Chẳng qua chỉ là một hòn đá vó vẩn.

"Được! Các người muốn bao nhiêu cái, ta sẽ khắc cho các người ngần ấy cái. Dù sao thì, trong cung điện rộng lớn như thế này, tìm một khối ngọc to chừng ấy cũng chẳng khó gì."

"Nói bừa rồi!"

Người nói câu này, là vị thừa tướng đương triều.

Ông ta vốn cũng muốn tiếp tục giả vờ là tượng gỗ, tạm cầm cự với cô, và chờ Khương Kỳ Lạc trở về.

Nhưng lúc này ông ta không thể chịu nổi nữa. Con bé khốn kiếp ngu dại chẳng hiểu biết gì, dám đến đây ăn nói huênh hoang không biết xấu hổ. Tầm bậy!

Diệp Khuynh Thành chẳng thèm nhìn ông ta.

Tự rót một chén rượu rồi uống cạn.

Rồi lại mân mê cái chén trong tay.

"Thế thì ý thừa tướng đại nhân là gì?"

Thừa tướng giật mình. Xem ra con bé này không phải là hạng không biết gì. Chỉ thoáng nhìn nó đã đoán ra ông là thừa tướng. Nhưng mũi tên đã đặt lên cung, không thể không bắn. "Người hãy rút khỏi đây. Lão phu hứa sẽ xin với hoàng thượng tha cho người khỏi tội chết. Nếu không..."

"Nếu không thì sao?"

Khuynh Thành bỗng thẳng lưng ngồi tựa trên ngai vàng, nhìn chăm chăm vào thừa tướng.

Ánh mắt cô lạnh buốt như băng đông cứng suốt ngàn năm, khiến mọi người đang có mặt đều hít sâu một làn hơi lạnh.

Cô gái này sao lại có thể có ánh mắt như thế?

"Nếu không, người sẽ phải chết một cách khốn đốn, họ Diệp sẽ bị chém cả nhà. Kề dưới phạm thượng, coi khinh vương pháp, sẽ bị tru di cửu tộc, xe ngựa nghiền thây."

"Được!"

Giọng Khuynh Thành lạnh lạnh vang lên.

Chén rượu rời khỏi bàn tay.

Làn sóng không khí cực mạnh tạt đến, thổi bay thừa tướng.

Bay ra tận ngoài cung.

Thân xác bị chìm vào bức tường đá.

Cái chén rượu gấn vào giữa cặp lông mày.

Mọi người trên đại điện ai ai cũng kinh hãi, run lên bần bật.

Cô gái kia thực là đáng sợ.

Tuy ai cũng biết người nhà họ Diệp đều rất kiêu dũng thiện chiến.

Nhưng cái chuyện kinh khủng như thế này thì hôm nay mới thấy lần đầu tiên.

"Còn ai có ý kiến gì nữa không?"

Một người rất thông minh lập tức bước lên phía trước, quỳ mọp xuống đất hô lớn.

"Nữ hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế"

Tiếp đó là những tiếng hô dậy trời dậy đất vang rền trong đại điện.

"Nữ hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!"

Một đạo tàn ảnh lóe lên.

Khi mọi người trên đại điện còn chưa kịp nhận ra có hiện tượng lạ, thì Khương Tịch Nguyệt đã đứng ngay trước mặt Diệp Khuynh Thành.

"Nữ hoàng khá thật!"

Tuy ông ta đã giấu rất kín toàn bộ khí lưu của thân thể mình không hề sơ hở.

Nhưng Khuynh Thành vẫn cảm nhận ra con người này thực không bình thường.

Tốc độ nhanh như thế.

Khương Dục cũng không sánh kịp.

"Đã biết ta là nữ hoàng rồi, sao chưa quỳ xuống?"

Kẻ dám đến tìm cô, chỉ có thể là người nhà họ Khương chứ còn ai vào đây nữa?

Có tốc độ như vậy, và, trước mặt Khuynh Thành lại có thể giấu kín tuyệt đối khí lưu của mình.

Ngoài thượng tiên nhà họ Khương ra, thì chẳng thể là ai khác. Ông ta định ra oai phủ đầu Khuynh Thành chứ gì?

Đừng hòng!

Gặp phải Diệp Khuynh Thành này thì sẽ xui xẻo, là đáng kiếp!

Nếu mình không sĩ nhục gã này một phen, thì mình có lỗi với chính mình.

"Quý à?"

Mắt ông ta đẩy về kinh ngạc.

Có lẽ con bé này chưa cảm nhận ra công lực của ông cao hơn hẳn nó rất nhiều.

Nó lại còn dám bảo ông quý.

Ông ta bỗng cười ha hả.

"Cô gái này thực can đảm lắm lắm!"

"Tôi cứ tưởng thượng tiên nhà họ Khương phải là một nhân vật ghê gớm! Thì ra trông ông cũng chỉ như thứ hàng loại B có cái mẽ đạo mạo đáng hoàng."

...

Câu nói này có phần cổ quái.

Khương Tịch Nguyệt không hoàn toàn hiểu rõ ý của câu này, nhưng ông cũng biết đại khái không phải là lời tử tế gì.

Một lần nữa, kinh ngạc lại bao trùm khắp đại điện.

Thượng tiên nhà họ Khương?

Ngay lúc đó, Khương Dục, Khương Hằng, Khương Chiến và Khương Kỳ Lạc cũng bước vào đại điện.

Trời đất!

Khương Kỳ Lạc "hừ" lạnh lùng, giận dữ khiển trách: "Các người là một lũ rác rưởi vô dụng. Gặp Thủy hoàng đế sao không quỳ xuống, mà lại dám ở đây quý bá một đứa con gái?"

Thủy hoàng đế?

Người đàn ông trẻ tuổi đứng trước mặt là Thủy hoàng đế?

Đâu có thể như vậy?

Chẳng phải Thủy hoàng đế đã chết rồi hay sao?

Đâu có thể là người đàn ông trẻ tuổi đang đứng đây?

Nhưng họ nhìn thấy Khương Kỳ Lạc đứng đó, hết sức khúm núm và đầy vẻ sùng kính với ông ta.

Không thể có chuyện Khương Kỳ Lạc lại nhận nhầm Lão tổ tông của mình.

Tất cả mọi người lập tức quỳ xuống, hô lớn: "Thủy hoàng đế vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!"

Khương Tịch Nguyệt cũng chẳng thiết nhìn đám đông.

Khiến mọi người không biết nên đứng dậy hay cứ tiếp tục quỳ.

Do dự một lúc, cuối cùng họ lựa chọn tiếp tục quỳ vậy.

Khương Tịch Nguyệt chớp chớp đôi mắt rất tình tứ gọi cảm, giọng nói cứ nhẹ như không, hỏi Khuynh Thành: "Người tự xuống hay ta sẽ giúp người xuống?"

Diệp Khuynh Thành tủm tỉm cười nhìn ông ta.

Và cong ngón tay vẫy vẫy, nói: "Thế nào, ông sợ ta à? Có giỏi thì lại đây!"

Khiêu chiến!

Rành rành là khiêu chiến trắng trợn.

Con bé này điên hay sao?

Dám khiêu chiến với ông.

"Đây là người tự lựa chọn, thì đừng hối hận."

Hối hận? Diệp Khuynh Thành đã hối hận bao giờ nhỉ?

"Ta nghĩ, chỉ e kẻ phải hối hận là ông."

Khuynh Thành nhìn ông ta, vẻ coi thường.

Tàn ảnh loáng lên, một thân hình lần lượt hóa thành vô số tàn ảnh; không khí trong đại điện bỗng bị vặn vẹo rồi biến thành một xoáy lốc.

Dưới sức ép không khí cực mạnh như thế này, những vị đại thần không biết võ công chắc chắn sẽ chết khỏi phải bàn.

Khuong Tịch Nguyệt nhìn bọn họ, rồi ông phát tay áo thụng, quét tất cả bọn họ ra ngoài.

Nếu những vị đại thần này chết cả thì vương triều Đại Cương sẽ bị tê liệt.

Cho nên không thể để họ chết.

"Người tự đến để tìm cái chết, thì chẳng thể trách cứ gì ta."

Khuong Tịch Nguyệt phát tay áo thụng, người vọt lên đứng giữa khoảng không, tóc dài phơ phất, giống hệt một vị trich tiên[1].

[1] Tiên bị đày xuống trần.

Nếu ông ta không phải một gã đốn mạt của nhà họ Khuong thì Khuynh Thành cũng cảm thấy ông ta quá đẹp, rất hấp dẫn.

Mặc dù là thế, trong con mắt Khuynh Thành, ông ta vẫn là hạng bản thiú đáng khinh.

Tay đã nắm chặt Từ Thanh bảo kiếm.

Diệp Khuynh Thành vận ra toàn lực của mình, ba tháng qua công lực của cô đã nâng cao không ít.

Tốc độ cũng nhanh hơn trước rất nhiều.

Nếu hiện nay Khuong Dục giao đấu với cô, cô tuyệt đối sẽ giết chết lão ngay.

Tốc độ của Khuynh Thành sắp nhanh đến cực điểm. Vì quá nhanh cho nên động tác của các tàn ảnh dường như đồng thời xuất hiện, đồng thời hình thành một đạo kiếm khí cực lớn.

Thân thể Khuynh Thành tỏa ra một làn ánh sáng màu bạc, đó là ánh sáng do kiếm khí tạo nên. Sáng rực cả đại điện, hết sức chói mắt.

Cả người Khuynh Thành giống như một luồng sao băng xông thẳng vào Khuong Tịch Nguyệt tấn công ông ta.

Không gọn mấy may do dự.

Mang theo cái chết tuyệt đối.

Khuong Tịch Nguyệt tuy là thượng tiên nhưng vẫn phải e sợ trước khí thế của Khuynh Thành.

Nếu không e sợ thì còn may, nhưng vì e sợ cho nên Khuynh Thành đã áp đến ngay trước mặt ông ta.

Muốn tránh cũng không thể tránh kịp.

"Uỳnh..."

Một tiếng nổ kinh thiên động địa.

Kiểm khí của Khuynh Thành đã giáng vào Khuong Tịch Nguyệt với lực độ khủng khiếp.

Trong khoảnh khắc, đại điện bị đổ sập gần nửa.

Khuong Tịch Nguyệt bị kiếm khí của Diệp Khuynh Thành ép, phải lùi liên mấy bước mới gượng đứng lại được.

Con bé này quả là khác thường.

Ánh mắt nó toàn những tia lạnh buốt thấu xương.

Tràn ngập sự hưng phấn chiến đấu.

Toàn là chết chóc tuyệt đối.

Khắp người nó, từ đầu đến chân tỏa ra hơi thở của thần chết thuần túy.

Điên cuồng khát máu lan tỏa.

Hệt như trang phục màu đỏ của nó.

Thời khắc ấy, Khương Tịch Nguyệt bất giác cảm thấy dường như bộ trang phục của Khuynh Thành được ngấm trong máu.

Nếu không, tại sao nó có màu lửa như vậy?

Nếu không, tại sao nó lại nồng nặc mùi máu tanh như vậy?

"Hãy nộp thuốc giải độc ra đây!"

Đôi mắt giá buốt của Khuynh Thành hơi nheo lại.

Chả trách con bé này lại hận ta như thế.

Chiều nào của nó cũng hung mãnh tuyệt đối.

Thì ra là vì chuyện này.

"Muốn có thuốc giải độc, ngươi phải đánh thắng ta đã rồi hãy hay."

Khuynh Thành lạnh lùng "ừ" một tiếng, như hóa điên, Từ Thanh bảo kiếm trong tay bỗng biến thành một đạo kiếm khí màu tím cực mạnh.

Một con giao long màu tím trực tiếp phóng vào Khương Tịch Nguyệt.

Sắc mặt Khương Tịch Nguyệt bỗng trắng bệch.

Sao có thể có chuyện này?

Một người tu chân là Kiếm vương cao cấp hậu kỳ, sao có thể bùng nổ một sức mạnh đáng sợ như vậy?

"Ngươi..."

Mép Khuynh Thành nhếch ra một nét cười hoàn mỹ.

"Chính lúc vừa rồi ta đã đột phá xong Kiếm vương cao cấp hậu kỳ."

Lúc này Khuynh Thành đã trở thành Kiếm vương cao cấp đại viên mãn.

Điều này chính Khuynh Thành cũng chưa từng nghĩ đến.

Khương Tịch Nguyệt bất giác cũng cảm nhận được áp lực của sức mạnh đáng sợ ấy trên người Diệp Khuynh Thành.

Ông ta không dám dón dứ như trò đùa nữa.

Ông ta tập trung chú ý hết mức vào cuộc chiến đấu.

Tàn ảnh loáng lên, ông ta vội vã né tránh làn kiếm khí mạnh mẽ hình thành bởi Từ Thanh bảo kiếm.

Làn kiếm khí ghê gớm như thế, ngay ông ta cũng có thể bị thương.

Thực chất, cô ta đang cầm trong tay không phải linh khí mà là thần khí.

Thần khí có thể hủy diệt mọi binh khí.

Thanh bảo kiếm còn có một đặc điểm.

Càng gặp phải đối thủ mạnh thì uy lực của nó phát ra lại càng lớn.

Đây là thứ vũ khí năm xưa Lam Tổ đích thân luyện ra dành cho Lạc Nhi.

Ngay cả ở thần giới cũng rất hiếm thấy binh khí của ai có thể sánh ngang với Từ Thanh bảo kiếm.

Khuynh Thành thừa thắng truy kích, thân hình cô một lần nữa lại ảo hóa, Từ Thanh bảo kiếm trong tay và toàn thân cô hóa thành nhiều đạo tàn ảnh. Nhìn vào chỉ thấy một vầng sáng chói mắt lấp lóa.

Phóng thẳng vào tìm Khương Tịch Nguyệt.

Bọn Khương Dục thấy thế, lập tức hóa thành mây đạo lưu quang giáng vào Khuynh Thành.

Khuynh Thành đang mài đánh Khương Tịch Nguyệt, cô không ngờ bọn Khương Dục lại bất ngờ tập kích mình.

Tình thế đã trót xảy ra, muốn khác đi cũng không thể được.

Cô chỉ còn cách nghiêng răng tiếp tục xuất chiêu vào Khương Tịch Nguyệt.

Khương Tịch Nguyệt vốn có công lực rất cao, đối phó với ông ta đã rất tốn sức.

Nay phía sau lại bị đánh lén, Khuynh Thành bỗng cảm thấy bí, cô chẳng thể phân thân chống chọi.

Chỉ thấy sau lưng mình rất đau như bị xé toạc.

Khương Tịch Nguyệt thấy thế, bèn phát vạt áo bào để vô hiệu hóa kiếm khí màu tím của Diệp Khuynh Thành.

Khuynh Thành vì đã bị thương, cho nên kiếm khí không hung mãnh như lúc trước nữa, vì thế bị Khương Tịch Nguyệt hóa giải được một cách dễ dàng.

Ông ta lại tập trung nội lực vào một chưởng rồi tạt vào ngực Diệp Khuynh Thành

"Á."

Một luồng máu tươi rạch đứt không trung, rồi rơi xuống nền điện lờ lờ nham nhở.

Vô liêm sỉ!

Bọn nhà họ Khương thật vô liêm sỉ!

Dám giờ thủ đoạn hèn hạ.

Ngần này người xúm lại hà hiếp một cô gái.

"Các người không sợ tuyệt tự mất giống hay sao?"

Một lần khí lưu đáng sợ tràn thẳng vào đại điện.

Một đạo kim quang loáng lên, rồi đỡ lấy thân hình Diệp Khuynh Thành đang không ngừng đổ xuống.

"Cô cảm thấy thế nào rồi?"

Khuynh Thành đang nằm trên lưng Đại Bàng Cánh Vàng, cô vội lấy ra một viên kim đan nuốt luôn.

Rồi thở hồng hộc, nói "Không... không chết được đâu!"

"Được! Không chết thì được rồi!"

Đôi mắt Đại Bàng Cánh Vàng bỗng ngập ngụa sát khí giết chóc.

Mấy tên khốn kiếp tuyệt tự chết đường chết chợ này dám vào hùa với nhau hà hiếp một cô gái!

Vô liêm sỉ, quá vô liêm sỉ!

"Ông đây phải dạy cho các người một phen đến nơi đến chốn. Các người cứ việc giữ lấy cái danh anh hùng!"

Khuynh Thành tuy bị trọng thương nhưng nghe Đại Bàng Cánh Vàng nói thế cô tức quá suýt nữa thì ngồi bật dậy.

"Bọn họ mà là anh hùng ư?"

Nhưng Đại Bàng Cánh Vàng vẫn cố lý sự: "Cô thì biết gì! Văn bia khắc cho anh hùng là hai chữ chết đi!"

Hừ!

Được!

Khuynh Thành không thể không công nhận tư duy của Đại Bàng Cánh Vàng rất độc đáo.

Nó luôn luôn không thích được người ta gọi là anh hùng.

Trong tâm trí nó, chỉ có người chết mới bị gọi là anh hùng.

Không tin? Thì các vị cứ xem ngoài xã hội khác biết, có mấy ai đang sống được gọi là anh hùng?

Cho nên, chết đi là chữ nên khắc trên mộ chí của anh hùng.

Thần thú!

Mà là thần thú đã có thể phi thăng lên tiên giới.

Sắc mặt Khương Tịch Nguyệt bỗng hơi tái nhợt.

Nếu người và yêu thú có cùng một đẳng cấp.

Khi yêu thú bùng phát sức mạnh, thì chắc chắn kinh khủng hơn loài người rất nhiều. Còn thần thú thì lại càng khó phải bàn.

Ông ta hoàn toàn không ngờ cô con gái họ Diệp lại có một con thần thú lợi hại như thế này.

Không, nó là thần thú siêu cấp.

Đại Bàng Cánh Vàng không phải một thần thú bình thường.

Khương Tịch Nguyệt bỗng rung mình, nhìn Diệp Khuynh Thành bằng ánh mắt dường như không thể tin nổi. Cô gái này thực ra là đẳng cấp gì?

Tại sao, ngay thần thú đã phi thăng cũng đến trợ giúp cô ta?

"Con chim phao câu thối ơi, không việc gì đến ngươi, ngươi mau đi đi!"

Trong lúc sinh tử hệ trọng, Đại Bàng Cánh Vàng đã kịp thời chạy đến, tuy nhiên Khuynh Thành không muốn vì thế mà làm liên lụy nó.

Nói cho cùng, không phải cô đối phó với một người tu chân.

Mà là đối phó với bốn người tu chân cộng với một thượng tiên trên tiên giới.

Chuyện này thật sự là thập tử nhất sinh.

Vào lúc này mà nó chạy đến đây thì khác nào đến để tìm cái chết. Thực ra, hôm Diệp Khuynh Thành đi.

Thì Đại Bàng Cánh Vàng bèn đi theo cô.

Nó không dám đứng quá gần Diệp Khuynh Thành.

Sợ bị cô phát hiện ra, sẽ đuổi nó quay về.

Tính tình Diệp Khuynh Thành, Đại Bàng Cánh Vàng hiểu rất rõ.

Cho nên nó luôn luôn giữ một khoảng cách nhất định với cô.

Thoạt đầu nó nhìn thấy một đạo lưu quang lướt qua, nó lập tức cảm thấy nhân vật này rất khác thường.

Nó bèn đoán rằng đó là thượng tiên nhà họ Khương.

Do dự một lúc, nó vẫn cảm thấy mình nên chuẩn bị vào xem sao.

Nếu bay ngay lúc này thì chắc chắn sẽ bị Khuynh Thành đuổi đi.

Cho nên nó chỉ bay gần thêm cô một chút.

Và giấu thật kỹ khí lưu của thân thể mình.

Tuy nhiên nó vẫn ở hơi xa Khuynh Thành, vì thế khi bọn Khương Dục mấy gã xúm lại đánh lên Khuynh Thành.

Nó định xông vào ngăn chặn thì đã không kịp nữa.

Nó đã lỡ mất cơ hội.

Cho nên, lúc này bằng bất cứ giá nào cũng không thể để bọn người kia có thể lại làm hại Khuynh Thành.

"Thùy hoàng đế hãy giết con Đại Bàng Cánh Vàng này trước đã. Nếu không, nó có mặt ở đây mà chúng ta muốn giết con bé kia thì sẽ rất chật vật."

Khurong Dục linh thức truyền âm cho Khurong Tịch Nguyệt. Nhưng, bọn họ tuyệt đối không được phép lựa chọn. Đại Bàng Cánh Vàng rít lên một tiếng phần nộ long trời lở đất, lập tức khiến cả bọn người kia ù tai kinh hãi.

Một ngọn lửa phun ra, phóng thẳng vào Khurong Dục.

"Đồ nhãi con đê tiện, hôm nay ông đây sẽ nướng sống nhà ngươi!"

"Lão tổ tông, cẩn thận! Quả cầu lửa của con chim khốn kiếp này rất lợi hại!"

Khurong Kỳ Lạc đã từng chết dở bởi những quả cầu lửa, đến giờ gã vẫn hận thấu xương.

Nhưng quả cầu lửa trước mắt có khí thế và uy lực mạnh hơn không dưới chục lần quả cầu lửa mà gã từng hứng chịu.

Gã bất giác cảm thấy vô cùng lo sợ.

Đại Bàng Cánh Vàng vừa phun hỏa cầu, vừa liếc mắt nhìn Khurong Kỳ Lạc.

Tất cả đều là do tên khốn này.

"Thằng cháu chất khốn kiếp, lần trước ông đây tha cho thằng cháu chất này, là ông đã nhầm. Bây giờ cho ngươi ăn một hỏa cầu của ông!"

Một quả hỏa cầu khổng lồ, không, nó là hỏa long, phun thẳng vào Khurong Kỳ Lạc.

Hỗn xược à, ngông nghênh à?

Dám đánh bị thương Diệp Khuynh Thành của ông!

Thì ông sẽ bắt ngươi chết cực thê thảm.

Một lô hỏa cầu đã phun ra.

Mấy người tu chân nhà họ Khurong bỗng nháo nhác chạy tán ra, tránh bị hỏa cầu truy kích.

Lúc này mấy tên xấu xí đã chuồn mất.

Chỉ còn lại gã đẹp trai.

Một chọi một.

Dù chưa dám nói Đại Bàng Cánh Vàng sẽ thắng tuyệt đối, nhưng gã đẹp trai này tuyệt đối không thể giết nổi Đại Bàng Cánh Vàng.

Dù Đại Bàng Cánh Vàng không giết nổi gã thì cũng sẽ đánh gã tàn phế!

Mặt nó hàm hàm, cảm phần nhìn Khurong Tịch Nguyệt.

Thằng cha này trông đẹp thật!

Nếu sau này Đại Bàng Cánh Vàng ảo hóa thành hình người, mà được như gã này thì tốt.

Nhưng rồi Đại Bàng Cánh Vàng lại lập tức lắc đầu thật mạnh.

Thằng cha khôi ngô thật nhưng rất đê tiện, mình không thiết tha giống gã làm gì.

Cứ làm một đại hiệp tiểu ngạo giang hồ phong trần bụi bặm như mình, còn hơn!

Nếu trông non choẹt thì người ta sẽ cười cho.

Diệp Khuynh Thành sau khi điều tiết hơi thở một chập, bây giờ đã khỏe lên nhiều rồi.

Cô nhìn về lơ đễnh của Đại Bàng Cánh Vàng.

Bèn vỗ thật mạnh lên đầu nó.

"Này chim thôi ời, bây giờ là lúc nào mà ngươi còn tơ tưởng cái chuyện đê mê kia?"

Mặt Đại Bàng Cánh Vàng ỉu xiu.

Nó không có ý nghĩ về cái chuyện kia.

Mà là, nó tu luyện đã rất lâu năm.

Có thể phi thăng lên tiên giới rồi.

Nhưng không biết tại sao nó vẫn chưa tu thành hình dạng con người?

Nó không buồn vì chuyện này sao được?

Là một đại hiệp, nó không thể cứ suốt ngày xuất hiện trước thiên hạ bằng cái bộ dạng của con chim.

Cho nên, một cái vỏ bọc bên ngoài đẹp đẽ là rất quan trọng đối với nó.

Diệp Khuynh Thành đứng lên lưng Đại Bàng Cánh Vàng.

Làn khí cực mạnh thổi, bộ quần áo đỏ của cô bay phấp phật.

Con Đại Bàng Cánh Vàng khổng lồ và Khuynh Thành dang thẳng lên không trung.

Một người một chim.

Vào lúc này, dường như đất trời và vạn vật đều nằm cả trong tầm tay của họ.

"Gã họ Khương! Ta nể ngươi là một thượng tiên, chỉ cần ngươi đưa ta thuốc giải độc thì ta sẽ tha cho ngươi."

Khương Tịch Nguyệt cười nhạt.

Ngày xưa, khi ông ta sáng lập ra vương triều Đại Cương, tiến sâu vào trận địa quân địch, bị ba mươi vạn quân vây khốn, ông còn không thỏa hiệp nữa là.

Một người một con chim lúc này lại định uy hiếp ông ta?

Rõ ràng là ảo tưởng, ngu mê.

Tuy ông biết con chim này là một thần thú siêu hạng.

Nhưng, ông thà tử chiến chứ quyết không đầu hàng.

Ông là Thủy hoàng đế của nhà họ Khương.

Ông là nhân vật cao cả kiêu hùng, hơn đời, không ai sánh nổi.

Đòi ông đầu hàng ư?

"Các ngươi chỉ có một sự lựa chọn là giết ta. Nếu không, sẽ bị ta giết."

Nhìn Khương Tịch Nguyệt áo thụng lất phất bay.

Một trang nam nhi tuấn mỹ, có pha nét nhu hòa của phụ nữ. Không ngờ vẫn là một con người rất đanh thép cứng rắn.

Khác với mấy gã đốn hèn kia của nhà họ Khương, sẵn sàng giở những thủ đoạn hạ lưu.

Diệp Khuynh Thành tuy hơi có chút trọng thị ông ta.

Nhưng, những kẻ dám uy hiếp đến người mà cô nâng niu thì bọn họ đều đáng chết.

Một người một chim lao xuống cực nhanh.

"Gã đẹp trai hãy ăn một chưởng này của ông!"

Đại Bàng Cánh Vàng hưng phấn vỗ đôi cánh.

Đôi cánh vàng kim vốn dĩ cứng như thép đã tôi.

Từ trên không trung lao thẳng xuống với tốc độ kinh người.

Khương Tịch Nguyệt vội né sang bên, tuy đã tránh thoát nhát cánh của con chim nhưng toàn thân ông ta bọt bọt, quần áo sang trọng bị rách toạc mấy chỗ.

Nội lực của nó thật ghê gớm.

Nếu không tránh kịp thời, phải nhận chương ấy của nó, chắc ông khó tránh khỏi bị thương.

Thần thú siêu cấp quả thật là khác thường.

Lẽ nào nhà họ Khương sắp bị diệt vong?

Cơ nghiệp mà ông đã gian khổ gây dựng nên, sẽ bị hủy diệt chỉ trong một ngày thật hay sao?

Nhà họ Khương không thể tiêu vong, giang sơn này không thể mang họ Diệp.

Đây là cơ nghiệp do ông sáng tạo ra, tuyệt đối không thể để cho bất cứ ai cướp mất.

Ông nắm chặt nắm tay.

Tàn ảnh nháng lên, người đã đứng trên không trung.

Ông và Diệp Khuynh Thành, đại bàng cánh vàng, mặt đối mặt nhìn nhau.

"Này cô bé, ngày trước tổ tông nhà họ Diệp đã từng thề chết phục vụ nhà họ Khương, không bao giờ làm phản.

Cô như thế này là không nghe lời dạy của tổ tông, làm trái quy tắc của họ."

Vừa nghe xong câu này.

Đại Bàng Cánh Vàng đã nóng gáy.

Nó linh thức truyền âm.

"Vứt mẹ cái quy tắc ấy đi! Lão tổ tông nhà họ Diệp đã đứt từ lâu, nếu muốn lý sự thì xuống điện Diêm La mà lý sự với ông ấy, chứ đừng đứng đây lêu bệu một cô em bé bóng!"

Diệp Khuynh Thành đang đứng lừng lự trên không suýt nữa thì ngã.

Cô em bé bóng?

Hết cách rồi, biết nói gì nữa đây?

Con chim phải gió này nói năng ngày càng khó nghe.

"Cô gái, lẽ nào cô không thêm tuân theo quy tắc của tổ tiên?"

Khuynh Thành khinh bỉ nhìn ông ta, rồi quay sang nói với Đại Bàng Cánh Vàng: "Chim ơi, xem ra, gã này đang rất mong được hành hạ. Ra tay đi!"

Cô vốn dĩ có chút thiện cảm với gã.

Nhưng bây giờ gã lại giảng giải quy tắc tổ tiên dạy bảo này nọ.

Gã thật trơ trẽn.

Cũng biết nhà họ Diệp đã thề chết phục vụ nhà họ Khương rồi, sao gã còn thẳng tay đánh giết?

Dù người nhà họ Diệp có sai trái đến đâu thì công lao của nhà họ Diệp cống hiến cho nhà họ Khương suốt mấy ngàn năm qua vẫn còn ít hay sao?

Người nhà họ Khương đã làm đủ thứ việc can rờ, dồn người ta đến bước đường cùng, thế mà bây giờ gã vẫn còn già mồm được!

Sắc mặt Diệp Khuynh Thành bỗng biến đổi, cô lập tức nhào xuống xông thẳng vào Khương Tịch Nguyệt.

Toàn thân Khuynh Thành tỏa ra một vòng ánh sáng.

"Uỳnh..."

Một sức mạnh hủy diệt nổ bùng ra khắp bốn phương tám hướng.

Ba nguồn cường lực giao đầu, sinh ra một sức mạnh có sức hủy diệt tuyệt đối.

Không gian bị bẻ cong.

Những làn sóng không khí liên tiếp lan ra.

Khí bay đi đến đâu, nơi ấy đều như núi long đất lở.

Thảo mộc tan bay.

Ngay bọn Khương Dục đang cố né tránh những quả hỏa cầu cùng khôn đồn.

Chúng vội nằm rạp xuống, vận chân nguyên để hộ thân.

Thiên địa dường như lung lay nghiêng ngả, hồng thủy nơi rừng núi cuộn chảy, khói độc cuốn bay, như một con cự long đang vươn mình thẳng tiến.

Giữa đất trời này, người phạm trần cư trú trong phạm vi hơn, một dặm, thất khiếu đều trào máu, những người tu chân bình thường cũng bị chấn động mà chết.

Ngay các cao thủ ở xa hơn một dặm cũng bị trọng thương.

Thần thú siêu cấp giao đầu với thượng tiên, đương nhiên là đáng sợ tuyệt đối.

Trong khoảnh khắc, hậu quả đem đến là những biến đổi kinh hoàng long trời lở đất.

Chẳng cứ gì vương triều Đại Cương, mà cả tỉnh cầu Lam Tử Tinh này.

Nếu muốn hủy diệt cũng chỉ trong khoảnh khắc như búng ngón tay.

Bọn Khương Dục, Khương Kỳ Lạc, Khương Hằng và Khương Chiến kinh hãi há hốc miệng.

Họ không ngờ sức mạnh của con thần thú lại đạt đến trình độ ghê gớm như vậy.

Thiên địa bỗng tối đen như địa ngục.

Khắp gầm trời vang rền những chuỗi tiếng nổ.

Cuộc chiến này thực đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Nữ Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 19

Trong hoàng thành, Lam Tổ đang tĩnh tọa nghiền ngẫm đề phá trận pháp bỗng thấy tức ngực.

"Gay rồi, Khuynh Thành gặp nguy hiểm."

Nửa canh giờ vừa rồi, Lam Tổ bị đau như thế này hai lần.

Lẽ nào là ông ta?

Nhưng dù ông ta tàn độc đến đâu, cũng không thể làm Khuynh Thành bị thương. Dù sao Khuynh Thành cũng là con gái ông ta kia mà!

Hay là có cao thủ nào khác?

Không! Trên tỉnh cầu Lam Tử Tinh không thể có ai địch nổi Khuynh Thành.

Khuynh Thành đã có Tử Thanh bảo kiếm trong tay, gặp đối thủ càng mạnh thì uy lực của Tử Thanh bảo kiếm sẽ càng to lớn.

Lam Tổ còn để lại cho cô nhiều thứ pháp bảo hộ mệnh.

Cho nên, không ai ở tinh cầu Lam Từ Tinh có thể đánh thắng Khuynh Thành.

Vậy đã xảy ra chuyện gì?

Tại sao mình lại bị đau thế này?

Đã có được kinh nghiệm của mấy lần thất bại trước.

Lam Tổ không dám chủ quan nữa.

Trạng thái tình cảm vui buồn nóng giận của ta đều ảnh hưởng đến tính mệnh của những người trong trận pháp.

Lam Tổ tĩnh tâm, rồi huyết sát làm hiệu.

Một đạo tàn ảnh màu đỏ bỗng chớp lên.

Con chim Hồng Loan đã xuất hiện trước mặt Lam Tổ.

"Người hãy xuống phạm trần một chuyến. Khuynh thành đang gặp nguy hiểm."

Hồng Loan hơi cúi đầu, thận trọng hỏi: "Vương gia! Khuynh Thành... Khuynh Thành đang ở phạm trần thật à?"

Nó đang ngắm nghía, trên tinh cầu Lam Từ Tinh, ngoài yêu vương ở Thực Nhân Cốc ra, có lẽ không có mấy người có thể đánh bị thương Khuynh Thành.

Huống chi cô ta còn có Từ Thanh bảo kiếm trong tay.

Liệu có phải cô ta đã chạy lên tiên giới không?

Và đã bị thương trên đường xuyên không gian cũng nên.

Nó thấp thỏm nhìn Lam Tổ.

Lam Tổ chậm chậm ngược mắt nhìn Hồng Loan, nói: "Ý người là gì?"

"Không... không có ý gì. Tại hạ chỉ muốn biết rõ vị trí của Khuynh Thành hiện nay."

"Hồng Loan!"

Tuy vẻ mặt của Lam Tổ không có biến đổi gì, nhưng Hồng Loan vẫn có thể cảm nhận ra.

Chủ nhân của nó đang bực mình.

"Dạ... tại hạ..."

"Nói đi!"

Cái đầu Hồng Loan rũ xuống, giả bộ rất đáng ái ngại.

Nó rung rung đôi cánh, rồi tức khắc ảo hóa thành hình người.

Phải rồi.

Là một đứa trẻ con thì sẽ dễ được người ta thông cảm.

Nó cúi đầu, đưa ngón tay vào miệng cắn cắn.

"Cô nương... Khuynh Thành bảo tại hạ chờ cô ấy lên thần giới tìm vương gia."

"Nói tiếp đi!"

Giọng Lam Tổ vẫn giá lạnh như cũ, không nhận ra đang vui buồn ra sao.

"Sau đó... tại hạ... đương nhiên tại hạ trả lời cô ấy rằng không được."

Lần này Lam Tổ không nói gì, chỉ im lặng nhìn Hồng Loan.

Hồng Loan càng tỏ ra ám ức đáng thương, vì chính nó cũng bị o ép.

"Nhưng... cô ấy... cô ấy không tin. Cứ ép tại hạ nói ra."

"Cho nên... cho nên người bèn gợi ý, bày cách cho cô ấy chứ gì?"

Hồng Loan càng tỏ vẻ mình là kẻ vô tội.

Nó cắn đầu ngón tay, nói: "Vương gia, tại hạ bí quá chẳng có cách nào khác. Tại hạ chỉ là một đứa trẻ con. Còn cô Khuynh Thành thì thông minh như thế... cho nên... tại hạ..."

Người? Mà là trẻ con?

Đừng dựa vào cái lót đứa trẻ con này mà đi khắp nơi lừa bịp người ta.

Trẻ con? Người đã già thành tinh rồi.

Mà còn dám nói mình là trẻ con!

Lam Tổ nhìn nó, vẻ coi thường.

"Khai ra đi, thực ra người đã nói với cô ấy những gì?"

"Tại hạ chỉ nói rằng, tại hạ không thể giúp cô ấy nhưng tại hạ cũng có cách. Nếu cô ấy có thể lên được tiên giới, thì tại hạ sẽ chở cô lên thần giới."

"Nói bừa rồi!"

Giọng Lam Tổ vẫn nhỏ nhẹ như trước, nhưng vẫn khiến Hồng Loan tim đập thành thịch.

Nó vội giải thích: "Thưa vương gia, lúc đó vì tại hạ bí quá. Cho nên... cho nên mới tặc lưỡi nói thế để chống đỡ cho xong. Đây chỉ là kế hoãn binh."

Kế hoãn binh.

Thằng bé này có biết, như thế sẽ khiến Khuynh Thành bị tổn thương thế nào không?

Xem ra, phen này Lam Tổ phải đích thân xuống phạm trần vậy.

Hình như tất cả đã không nằm trong tầm kiểm soát của chàng.

Hoàng thành bị vây khốn.

Toàn bộ hoàng thành chỉ còn lại chàng và Hồng Loan.

Khuynh Thành thì hiện đang gặp nguy hiểm áp sát.

Còn chàng, thậm chí có ý định phá bỏ phong ấn mà ngày xưa Lạc Nhi đã bố trí với chàng.

Nhưng chàng đã thề rằng.

Trừ phi chính Lạc Nhi gỡ bỏ phong ấn.

Nếu không, chàng sẽ muôn đời vĩnh viễn tồn tại trong đó.

Vậy phải làm gì? Phải làm gì đây?

Bỗng có một đạo khí lưu dữ dội áp đến gần chàng.

Chàng biết rằng người ấy đã đến.

Chàng phát tay áo thụng, một chưởng đẩy Hồng Loan ra xa trên ngàn thước.

Rồi linh thức truyền âm cho nó: "Đi tìm Diệp Khuynh Thành. Nếu để cô ấy xảy ra chuyện gì thì chắc chắn ta sẽ không tha cho người đâu."

Hồng Loan cũng cảm thấy áp lực của làn khí lưu mạnh mẽ ấy.

Đó là một cao thủ như thế nào?

Mà ngay vương gia của nó cũng phải sợ hãi như thế?

Nó cũng không dám linh thức truyền âm cho vương gia nữa. Vừa nãy vương gia vội xua nó đi, vì không muốn nó bị kẻ địch ghê gớm này phát hiện ra.

Họ đã vất vả khổ hạnh thành thành công.

Vương gia thì vẫn ở bên ngoài phá trận.

Xưa nay chưa từng có trận pháp nào vương gia không phá nổi. Nhưng lần này. Cho đến nay Vương gia dường như vẫn chưa tìm ra đầu mối.

Hồng Loạn vỗ cánh cấp tốc bay xuống tiên giới!

Nó rất thuộc khí lưu của Diệp Khuynh Thành.

Nó vận linh thức quan sát. May sao, ở đây vẫn chưa thấy khí lưu của Khuynh Thành.

Có nghĩa là cô ấy vẫn đang ở phạm trôn.

Tốt quá rồi.

Chỉ cần Khuynh Thành vẫn còn ở chốn nhân gian thì vương gia của nó sẽ không trách cứ gì nó nữa.

Nó bèn cấp tốc bay về chốn phạm trôn.

Khuynh Thành! Bà cụ non của tôi!

Mong sao bà tuyệt đối chờ gặp chuyện gì.

Nếu không vương gia sẽ lột da tôi như chơi!

Nó vừa thăm cầu khẩn vừa bay hết tốc lực.

Cuộc chiến này quả là rất đáng sợ.

Bọn Khương Dục đều bị đánh trọng thương, chỉ còn thở thoi thóp.

Giữa đất trời vẫn là một màu xám xịt.

Còn Diệp Khuynh Thành bị rơi xuống mặt đất, hồi lâu sau, ngón tay mới khẽ động đậy.

Cô điều khiển bằng ý niệm. Một viên kim đan đã rơi vào miệng.

Nằm đó một chập điều tiết hơi thở, Khuynh Thành mới miễn cưỡng gượng đứng dậy được.

Lúc này cô định gọi Đại Bàng Cánh Vàng cùng với cô nấp vào cái xuyên không gian.

Nhưng vì tất cả diễn biến quá nhanh.

Sức mạnh do ba nguồn cường lực giao đấu bùng ra một uy lực hủy diệt đất trời tuyệt đối.

Cô bị bật văng ra xa, toàn thân mất hết tri giác.

Nhưng Khuynh Thành vẫn lơ mơ cảm nhận được, đại bàng cánh vàng đã can đảm bay đến bảo vệ cô.

Nếu không có lẽ cô đã bỏ mạng rồi.

"Con chim phao câu thối ơi, con chim phao câu thối ơi..."

Khuynh Thành loạn choạng đứng lên. Vì bị thương quá nặng, cô không thể vận linh thức truyền âm.

Chỉ có thể không ngớt gọi nó, trong cái không gian u tối mịt mù này.

"Chim ơi... chim ơi... người ở đâu? Hãy trả lời ta, trả lời ta đi!"

Đất trời dường như đã thay đổi khác hẳn.

Thay đổi lật nhào tất cả những gì trước đó. Tất cả, đâu đâu cũng đều phô bày nỗi kinh hoàng của cuộc đại chiến này.

Không thấy âm thanh của Đại Bàng Cánh Vàng.

Không thấy.

Khuynh Thành mặt bê bết máu, áo quần rách bươm.

Nhưng cô vẫn tiếp tục bước đi trong đồng đất đá hỗn loạn.

"Chim ơi, chim ơi, người đang ở đâu? Nếu người dám chết thì coi chừng, ta sẽ xử lý người cho mà xem.

Chim phao câu thối ơi, chim ơi, người trả lời ta đi chứ? Người mau trả lời ta đi!"

Không thấy gì hết.

Không một hồi âm.

Không.

Khuynh Thành không tin.

Cô tuyệt đối không tin Đại Bàng Cánh Vàng có thể chết.

Nó là thần thú.

Nó là con thần thú phao câu thối kia mà!

Cô tuyệt đối không tin nó có thể chết.

Nhưng, không hiểu tại sao, tâm trí Khuynh Thành bỗng thấy hoang mang rất vô cớ.

Nếu nó không bắt chấp tất cả, liều mạng chạy đến che chắn cho cô thoát khỏi làn khí ba dữ dội, thì chắc chắn nó sẽ không sao cả. Nhưng nó đã rất nghĩa khí, không do dự, đã xông đến rồi.

"Chim ơi, chim ơi, người đang ở đâu thế? Người đang ở đâu? Hãy trả lời ta, ta xin người hãy trả lời ta đi?

Chim phao câu thối ơi, trả lời ta đi, được không? Từ nay ta sẽ không bao giờ gọi người là con chim phao câu thối nữa! Người là thần thú, là một thần thú cao sang với vọi!

Chim phao câu thối... chim ơi..."

Khuynh Thành vẫn tiếp tục cất bước trong mênh mông đồ nát. Thân hình cô rất yếu ớt, nhếch nhác tàn tạ.

Nhưng cô vẫn kiên định bước đi, thỉnh thoảng lại đưa tay nạy những tảng đất đá bẻ bộn.

"Chim phao câu thối ơi... chim ơi... người đang yên ổn sao lại chạy đến đây làm gì chứ?

Người đâu có mắc nợ ta? Sao người quá đại dốt, ngu ngốc, chạy đến đây để tìm cái chết?

Chim phao câu thối ơi, nếu người chết thì ta cũng không sống nữa.

Người thật ngu ngốc, người là con chim ngu dại.

Bỗng dưng vô cớ chạy đến làm anh hùng cái gì? Người cho rằng ta sẽ cảm ơn người anh hùng cứu mỹ nhân hay sao?

Người đã nói: chết chóc, là văn bia dành cho anh hùng kia mà?

Thế mà người lại chạy đến đây để ra về anh hùng!

Chim ơi là chim, người hãy ra đây!

Ta chưa cho phép thì cấm người không được chết. Tuyệt đối không được chết.

Chim phao câu thối ơi... chim ơi..."

Khuynh Thành bỗng cảm thấy lòng mình như sắp sụp đổ nát tan.

Đại Bàng Cánh Vàng lẽ ra có thể cứ đứng ngoài cuộc, thế mà vào lúc Khuynh Thành sinh từ lâm nguy nó lại cứ xông vào.

Chính nó đã cho cô sinh mệnh.

Nhưng giờ đây... cô đã hại nó mất rồi.

"Chim ơi chim..."

Cô quỳ sụp xuống đất một cách bất lực, nức nở khóc không thành tiếng.

Đống đất đá trước mặt bỗng động dậy. Một màu vàng kim hé lộ ra.

"Chim ơi, chim ơi..."

Khuynh Thành mừng rỡ phát khóc, chạy ào đến nơi, ra sức bới đất đá gạt ra ngoài.

Thế là ta đã tìm thấy người.

"Chim ơi, chim ơi, đúng là người rồi. Ta biết ngay mà, người không thể chết."

Động tác của cô cực nhanh, nhanh đến nỗi chính cô cũng không dám tin.

Đất đá chất chồng vô số, chỉ loáng một cái đã được khuôn sang bên.

Thân hình không lồ của Đại Bàng Cánh Vàng dần hiện ra.

Khuynh Thành lập tức lao đến ôm chặt lấy cổ con chim.

"Chim phao câu thôi ơi, ta biết ngay là người không thể chết, ta biết mà!"

Đại Bàng Cánh Vàng bị thương rất nặng, nó thờ thoi thóp nằm đó, không hề động dậy.

Nhưng đôi mắt của nó vẫn kiên định và chăm chú nhìn Khuynh Thành.

Vẫn là tốt, nó đã bảo vệ được cô.

Tốt rồi, vậy là Khuynh Thành vẫn còn sống.

Nhìn thấy cô vẫn bình an vô sự, nó có thể thật sự yên tâm rồi.

Nó đã gắng trụ lại, những hơi thở cuối cùng, gắng trụ vững để có thể tận mắt nhìn, nhìn xem có phải cô đã bình an vô sự hay không.

Lúc này coi như nó có thể yên tâm được rồi.

Ánh mắt nó có nét cười vui. Rồi nó từ từ khép mắt lại.

"Chim ơi! Không! Chim ơi, người không thể chết! Không thể! Tuyệt đối không thể!"

Khuynh Thành cảm thấy mình sắp hóa điên, cô gào lên như đã mất hết lý trí.

Nước mắt như mưa, đầm đìa, tuôn chảy.

Khuynh Thành vận linh thức. Một viên kim đan đã xuất hiện trong bàn tay.

Rất nhanh chóng, cô cho Đại Bàng Cánh Vàng nuốt ngay.

"Chim thôi ơi, người không thể chết, không thể chết..."

Khuynh Thành không ngừng lay gọi Đại Bàng Cánh Vàng.

Nước mắt đã khô tuôn rơi.

Chỗ Khương Kỳ Lạc bị bật ra, cách Khuynh Thành không xa mấy. Lúc này gã đã kịp thời né tránh nên bị thương không nặng mấy.

Nghe thấy tiếng Khuynh Thành gọi như hóa rồ, gã đoán ngay rằng con Đại Bàng Cánh Vàng đáng ghét kia đã chết rồi.

Gã nghiêng răng bò ra khỏi đống đất đá.

Rồi phúi cát bụi trên mặt. Gã tập tễnh bước về phía Khuynh Thành.

Khương Kỳ Lạc đã lăm lăm trong tay linh khí cực phẩm.

Nếu hôm nọ bọn Khương Dục không can ngăn gã đừng đi đến Thực Nhân Cốc bắt Diệp Chấn Thiên làm con tin.

Thì cả bọn nhà họ Khương đâu đến nỗi khốn đốn như hôm nay?

Diệp Khuynh Thành! Kể cả khi ngủ mê, gã cũng mong giết được Diệp Khuynh Thành.

Bây giờ rốt cuộc đã có thể... đã có thể tự tay giết chết cô ta rồi đây.

Tập tễnh nhưng gã vẫn cố đi cho thật nhanh đến chỗ Khuynh Thành.

"Hãy nhận lấy cái chết!"

Khương Kỳ Lạc lao vào như bay, linh khí cực phẩm trong tay nhắm thẳng vào lưng Khuynh Thành.

Nhưng một đạo lưu quang đỏ như lửa từ trên bầu trời đã phóng thẳng xuống.

Chói đến nỗi Khương Kỳ Lạc không thể mở mắt.

"Người chết đi!"

Hồng Loan đã xuất chiêu, đập linh khí cực phẩm trong tay Khương Kỳ Lạc nát vụn như cám. Rồi bồi ngay một chưởng cực mạnh vào ngực gã.

Thân thể Khương Kỳ Lạc lập tức bắn vọt lên cao. Khi thân xác gã lên lưng chừng trời thì phát ra một tiếng nổ "oàng.."

Tan tành không còn sót mảy may.

"Cái đồ muỗi nhà mày mà cũng dám tấn công vợ của vương gia? Chỉ có thể là tìm đến cái chết!"

Hồng Loan lập tức ảo hóa thành hình người, nó nhìn Khuynh Thành rồi nói: "Cô không sao chứ?"

Khuynh Thành nhận ra Hồng Loan, cô òa khóc nức nở.

Cô ôm Hồng Loan vào lòng, nói: "Người là thần thú, là thần thú trên tiên giới, ta cầu xin người, cầu xin người hãy cứu nó, hãy cứu nó đi được không? Hồng Loan, ta cầu xin người, xin người hãy cứu nó. Người cứu được nó rồi, người muốn gì ta cũng chiều người, ta chiều người tất!"

Lúc này đầu óc Khuynh Thành không nghĩ ngợi được bất cứ điều gì khác.

Chỉ có một ý nghĩ duy nhất là cứu sống Đại Bàng Cánh Vàng.

Cứu sống nó bằng bất kỳ giá nào.

Lúc này Diệp Khuynh Thành hoàn toàn không phải là một sát thủ máu lạnh nữa.

Cô thậm chí còn chẳng bằng một người bình thường trong nhân loại.

Cô căng thẳng, cô sợ hãi.

Kiếp trước, cô chưa bao giờ tin cái gọi là tình bạn gì đó.

Cô càng không hiểu thế nào là tình bạn.

Nhưng bây giờ Đại Bàng Cánh Vàng đã dạy cô hiểu.

Đã cho cô biết trên đời này không chỉ có một mình cô đang chiến đấu.

Cô còn có một người bạn rất thấu hiểu cô.

"Hồng Loan, ta xin người đấy!"

"Cô đừng xúc động quá, đừng xúc động quá. Cô cũng đã bị thương rất nặng. Nếu cô có mệnh hệ gì thì vương gia sẽ lột da tôi mất thôi. Tôi phải điều trị cho cô trước đã."

Hồng Loan cứ như không nghe thấy Khuynh Thành nói gì.

Trong cơn mất nó, chuyện sinh tử của người khác chẳng liên quan gì đến nó.

Nó chỉ cần bảo vệ cô gái này, thế thôi.

Cô ta sinh từ ra sao, trực tiếp ảnh hưởng đến tính mạng nó. Cho nên nó không thể để cô xảy ra chuyện chẳng lành.

"Hong Loan!"

Khuynh Thành bỗng đẩy nó ra.

Trên khuôn mặt Khuynh Thành là đôi mắt đem theo một sức mạnh không thể cưỡng lại.

"Cứu nó đi! Nếu không ta sẽ chết ngay cho người thấy!"

Vào lúc này.

Cô đã khiến Hong Loan phải kinh hãi.

Nó ngoan ngoãn bước đến nhìn Đại Bàng Cánh Vàng.

Rồi nó đặt bàn tay lên ngực, truyền nguồn chân khí vô tận vào thân thể con chim.

Sau một hồi lâu, nó mới từ từ nhấc tay ra.

Nó xoay người lại, nhìn thấy đôi mắt đầy lo âu của Khuynh Thành.

"Nó thế nào rồi?"

"Không chết được đâu."

Hong Loan nói ra bốn chữ, có vẻ rất miễn cưỡng.

Nên biết, để cứu Đại Bàng Cánh Vàng, nó đã phải bỏ ra một nửa nội lực của mình.

Nếu không có nó.

Thì Đại Bàng Cánh Vàng cảm chắc cái chết.

"Thế thì tốt, thế thì tốt rồi!"

Khuynh Thành bỗng cảm thấy trước mắt là một màn tối, cô ngã lảo đảo ra ngất xỉu.

Khuôn mặt non nớt của Hong Loan hiện ra một nét rất không ăn nhập với nó.

Nó thở dài, rồi nhấc cả hai vào trong cái xuyên không gian, đưa về Thực Nhân Cốc.

Cảm giác hơi tê lạnh truyền ra từ mỗi tế bào.

Tiếp đó là một sự ảm áp bao quanh Khuynh Thành.

Ám áp như đang nằm trong lòng mẹ.

Cô từ từ mở mắt.

Trước mắt cô, tất cả đều rất quen thuộc.

Hồ U U.

Khuynh Thành lập tức bước lên bờ hồ, chạy vụt ra và chạm trán luôn Huyết Sâm gia gia.

Cô nắm ngay tay Huyết Sâm và hỏi ngay: "Con chim thối ấy thế nào rồi hả ông?"

Đại Bàng Cánh Vàng vỗ cánh chạy đến trước mặt Khuynh Thành, nó nhìn cô, vẻ mặt rất đặc ý.

Đôi mắt Khuynh Thành bỗng trào lệ.

"Không sao cả, không xảy ra chuyện gì, thế thì tốt rồi."

"Tôi vốn định ngủ một giấc thật say. Nhưng mấy người kia gây ồn ào, ồn ào quá thể, đến nỗi tôi suýt nữa thì thủng màng nhĩ."

Hết cách rồi. Tôi không muốn họ tiếp tục hại tôi bị hỏng tai, nên tôi chỉ còn cách tỉnh dậy vậy."

Diệp Khuynh Thành giờ tay cho nó một quả đấm.

"Con chim phao câu thối, nhà ngươi vẫn nhặng nhít như thế, xem ra ngươi đã khỏe lại thật rồi."

Diệp Chấn Thiên và mọi người từ trong phòng bước ra, ai cũng rất thương xót nhìn Khuynh Thành.

"Khuynh Thành, tại cha chẳng ra sao, vì cha mà con và Đại Bàng Cánh Vàng suýt nữa thì mất mạng."

Khuynh Thành đầy nghi hoặc nhìn Diệp Chấn Thiên, cô nhớ rõ mình chưa hề lấy được thuốc giải độc kia mà?

Nhìn ánh mắt ngờ ngợ của Khuynh Thành, Huyết Sâm vội bước lại giải thích: "Hong Loan! Chính Hong Loan đã cứu cha cô và Diệp Thành!"

"Hong Loan!"

Khuynh Thành rất cảm kích nhìn nó.

"Cảm ơn ngươi!"

"Đừng cảm ơn tôi, đây là việc tôi nên làm; nếu cô muốn cảm ơn thật, thì cô cứ chịu khó chăm sóc mình đi!"

Nếu không, cái mạng bé tí của tôi lúc nào cũng có nguy cơ chấm hết theo cô đấy!"

Bộ dạng của nó hết sức ngộ nghĩnh.

Khiến Khuynh Thành và tất cả mọi người đều phải cười phá lên.

"Tốt rồi, có thể coi như đều rất đáng mừng."

Huyết Sâm cười khà khà.

Đúng thế!

Đúng là rất đáng mừng.

Có điều, người nhà họ Khương vẫn chưa chết.

Thì Khuynh Thành đâu có thể thật sự nhẹ nhõm?

Cuộc chiến vừa rồi, cô và Đại Bàng Cánh Vàng suýt nữa mất mạng.

Nếu không đích thân giết chúng, thì khó mà giải tỏa được mối hận trong lòng.

Đại Bàng Cánh Vàng dường như cũng nhìn thấu tâm tư Khuynh Thành.

Nó linh thức truyền âm cho cô: "Ta quay lại đánh!"

Đúng thế đấy.

Dù Khuynh Thành không quay lại thì nó cũng cứ quay lại.

Xưa nay nó chưa bao giờ bị một vố đau như vậy.

Hong Loan nhìn cả hai, rồi nói: "Tôi sẽ đi cùng hai vị!"

Đại Bàng Cánh Vàng mắt sáng lên nhìn Hong Loan.

Không hiểu tại sao, càng nhìn nó càng thấy Hong Loan rất đẹp, rất ưa nhìn.

Đẹp...

Nó bỗng giật mình với chính nó.

Lẽ nào nó giống như Khuynh Thành từng nói, nó có vấn đề về khuynh hướng giới tính?

Không! Tuyệt đối không thể như vậy.

Chắc là vì Hong Loan cứu mạng mình, cho nên mình sẵn có lòng cảm kích, vì thế nên mới cảm thấy Hong Loan trông ưa nhìn.

Mấy người nhà họ Khương đều bị nội thương ở mức độ khác nhau.

Khương Tịch Nguyệt bị thương khá nặng, suýt thì mất mạng.

Nhưng cũng may, coi như đã được bình an.

Họ tìm một sơn động ở gần đấy để điều hòa hơi thở và dưỡng thương.

Sau vài ngày thì tạm bình phục, thương tích gần như đã khỏi rồi.

Khương Dục thở dài, nói: "Không ngờ nhà họ Khương chúng ta lại bị một con bé đánh bại."

"Các người hãy liệu mà giữ lấy mạng mình! Con bé đó chắc chắn không chịu cứ thế mà cho qua đâu."

Nghe Khương Tịch Nguyệt nói câu này.

Cả Khương Dục, Khương Hằng và Khương Chiến mặt mũi đều tái mét.

Nếu Khương Tịch Nguyệt không quan tâm nữa, bỏ mặc họ, thì họ chỉ còn cách tiếp tục bị ăn đòn.

Dù sao cũng không thể để ông ta ra đi.

"Thủy hoàng đế, Người không thể bỏ mặc chúng con."

Khương Tịch Nguyệt lạnh lùng "hừ" một tiếng. Nhà họ Diệp vốn rất trung thành với nhà họ Khương.

Nếu không tại Khương Kỳ Lạc khiến họ nổi giận, thì họ đâu đến nỗi phải làm phản?

Đề rồi, ngay cái mạng già của ông cũng suýt nữa mất toi!

Tiếp tục nhúng tay vào cái chuyện bê bối này? Không! Ông không thể!

Ông ta đứng dậy, tàn ảnh nháng lên.

Một đạo lưu quang lướt về phía chân trời.

"Thủy hoàng đế! Thủy hoàng đế!!!"

Cả bọn Khương Dục lập tức gọi to và đuổi theo.

Nhưng bọn họ đuổi kịp Khương Tịch Nguyệt sao được?

Chỉ lát sau đã bị rút lại. Không thấy tung tích ông ta đâu nữa.

Cả bọn mặt mũi tái nhợt, ngao ngán ngồi phệt xuống đất.

Khương Tịch Nguyệt vừa đi chưa được bao lâu. Thì bọn Diệp Khuynh Thành đã tìm đến.

"Lão già nhà họ Khương mau ra đây nhận lấy cái chết!"

Bọn Khương Dục tự biết hôm nay khó mà thoát chết.

Cả ba người đều bước ra khỏi sơn động.

Ánh mắt không gọn chút sợ hãi.

"Gã đẹp trai của nhà các người đâu rồi?"

Bọn Khương Dục đương nhiên hiểu rằng, đại bàng cánh vàng hỏi Khương Tịch Nguyệt.

Khương Dục gượng cười cay đắng: "Các người muốn giết ông ấy thì phải lên tiên giới!"

"Chuồn rồi à? Được! Ta sẽ đánh lên tận tiên giới! Nhưng trước hết ta phải giết các người đã."

Đại Bàng Cánh Vàng vỗ cánh, rồi bay nhào vào bọn Khương Dục.

Bọn Khương Dục sao lại không biết mình tuyệt đối không thể là đối thủ của Đại Bàng Cánh Vàng chứ.

Chúng đưa mắt nhìn nhau, rồi nhất tề lao vào Đại Bàng Cánh Vàng.

Khuyñh Thành thẳm kêu lên gay rồ!

"Chim thối ời, mau quay lại đi!"

Nói thì chậm, sự việc diễn ra thì nhanh.

"Ừnh..."

Một tiếng vang rầm trời.

Nên nhớ, họ đều là các cao thủ đã tu thành Nguyên anh.

Dù đã chết thì linh hồn của họ vẫn rất lợi hại.

Huống chi họ vẫn đang sống sờ sờ ra đây!

Họ dám dùng cách tự nổ thân xác để ra tay tàn sát lần cuối cùng.

Khùng!

Quả là khủng thật!

Khùng với mình.

Và lại càng khủng đối với đối thủ.

Hai người tu chân Kiếm vương cao cấp đại viên mãn và một người Kiếm vương cao cấp hậu kỳ.

Nguyên anh tự nổ hũy thân, khủng khiếp không kém gì Đại Bàng Cánh Vàng ra tay lần trước.

"Chim ời chim!"

Khuyñh Thành đang định xông ra, thì thấy loáng lên một đạo hồng quang, khí lưu mạnh mẽ của nó chặn đứng làn sóng không khí mà bọn Khương Dục cho nổ Nguyên anh tạo nên, đánh bật nó ra.

Đại Bàng Cánh Vàng cũng không ngờ bọn họ dám tự cho nổ Nguyên anh.

Khi nó phát hiện ra thì nó không kịp lùi lại nữa.

Chính nó cũng toát mồ hôi.

Khi nhìn thấy bọn họ tan xác ngay trước mặt, còn mình thì không sút mẻ gì cả, nó mới thờ phào nhẹ nhõm.

Nó rất cảm kích nhìn Hồng Loan.

Hồng Loan cũng chẳng buồn nhìn, nó bay về đứng bên Diệp Khuyñh Thành.

Đại Bàng Cánh Vàng còn muốn nói mấy câu cảm ơn Hồng Loan.

Thấy vậy thì khinh khinh trợn mắt nhìn nó.

Ngươi chẳng qua chỉ có công lực mạnh hơn ta một chút.

Đã là gì mà dám khệnh khạng?

Khi nào ta phi thăng lên thần giới, thì ta sẽ hành hạ nhà ngươi một trận nên thân.

Con Hồng Loan chết tiệt ạ!

Vậy là đã tiêu diệt xong những kẻ cần tiêu diệt.

Diệp Chấn Thiên trở thành hoàng đế của vương triều Đại Cương, ông đổi quốc hiệu là Thiên Thìn.

Toàn quốc ăn mừng ba ngày liền.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Nữ Khuyh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 1

Diệp Khuyh Thành không nguôi nhớ nhưng Lam Tổ, cô bèn gọi Hồng Loan vào phòng mình.

“Hồng Loan, người còn nhớ lời mình đã nói chứ?”

Chà!

Giả vờ ngốc, giả vờ ngớ ngẩn, ngây như tượng gỗ à?

“Người nói là, chỉ cần ta phi thăng lên tiên giới thì người sẽ dẫn ta đi tìm Lam Tổ. Ngày mai, ta sẽ bảo Đại Bàng Cánh Vàng đưa ta đi xuyên không gian lên tiên giới; người nhất định phải ở đó chờ ta.”

Lam Tổ.

Lam Tổ của cô.

Cô sắp đến với anh.

Cô sắp cùng anh đối mặt với phong ba bão táp.

Cô tin chắc, anh nhất định cũng sẽ như cô, chỉ cần trong lòng chúng ta nghĩ đến nhau, thì kẻ địch dù mạnh đến mấy cũng biến thành nhỏ bé yếu ớt.

“Khuyh Thành, cô không được xuyên không gian lên tiên giới, kéo vương gia sẽ giết tôi mất!”

Khuyh Thành giận dữ nhìn nó, mắt cô như sắp tức lửa.

“Người nói gì hả?”

Nhìn Khuyh Thành như là sắp ăn thịt nó đến nơi.

Hồng Loan thầm nghĩ mình khốn khổ thật rồi?

Không dám đắc tội với vương gia.

Nhưng cũng không thể đắc tội với Khuyh Thành.

“Vương gia đã gọi tôi đến, nói rằng Ngài không cho phép cô đi xuyên không gian; trừ khi cô đã độ xong thiên kiếp rồi tự mình phi thăng lên.”

Tự mình phi thăng.

Nó coi cô là con ngốc hay sao?

Nếu thế thì cần bao nhiêu thời gian.

“Hồng Loan!”

Sắc mặt Khuyh Thành nghiêm túc chưa từng thấy, cô nhìn nó.

Hồng Loan bắt giác kinh hãi.

“Nói cho ta biết, hiện nay anh ấy đang gặp nguy hiểm gì?”

Bàn tay bé xíu rất trẻ con của Hồng Loan mân mê góc vạt áo.

“Nói đi!”

Khuyh Thành bỗng lớn tiếng, âm thanh mạnh hơn một đề-ci-ben[1].

[1] Đơn vị đo cường độ âm thanh.

Nói ra? Nếu cho cô ấy biết, thì cô ấy sẽ lập tức xuyên không gian đi tìm vương gia của nó.

Thế thì nó sẽ càng chết nhanh hơn.

Chỉ đồ ngu thì mới nói ra.

Hừ!

Hồng Loan dứt khoát ngẩng đầu lên.

Về mặt rắn rỏi: dù đánh chết tôi, tôi cũng không nói.

Nhìn bộ dạng của Hồng Loan, Khuynh Thành hiểu rằng, chắc chắn tình thế của Lam Tổ đang rất gay go.

Nếu không, con chim phải gió đã chẳng cứng đầu thế này; nó sẽ thao thao bất tuyệt, nói liến thoắng ngay.

“Hừ! Ngươi không nói thì thôi!”

Khuynh Thành liền quay người bước ra, giả vờ như đang rất tức giận.

Vừa ra khỏi cửa, cô liền linh thức truyền âm cho Đại Bàng Cánh Vàng.

Khi Khuynh Thành vừa trở về phòng thì Đại Bàng Cánh Vàng vỗ cánh bay vào.

“Cô vội vã gọi tôi, có chuyện gì thế?”

“Tôi nay ngươi đưa ta lên tiên giới.”

“Tôi nay đi, e là quá gấp thì phải?”

Gấp? Khuynh Thành không hề cảm thấy gấp. Cô chỉ hận rằng không thể đi ngay bây giờ.

Lên tiên giới rồi, dù Hồng Loan không giúp cô thì cô nhất định cũng sẽ nghĩ ra cách lên thần giới.

“Chim phao câu thối, ngươi có giúp ta không đây?”

Đại Bàng Cánh Vàng ưỡn ngực, nói: “Có chứ! Tôi nhất định sẽ giúp.”

“Được! Cứ nhất trí thế đi! Ngoài ra, cấm không được cho ai biết chuyện này, con chim phải gió kia thì lại càng không được biết.”

Con chim phải gió. Đại Bàng Cánh Vàng đương nhiên hiểu đó là Hồng Loan.

Nó thấy rất buồn.

Vì chúng đều là thần thú, sao chúng cứ như là kiếp trước mắc nợ Diệp Khuynh Thành không bằng!

Luôn bị cô ta sai bảo đã đành.

Hễ mở miệng ra là gọi con chim phải gió, con chim phao câu thối!

Chúng là thần thú, không phải là con chim phải gió, con chim phao câu thối!

Trong lòng nó ngàn lần rất không bằng lòng, tuy nhiên nó cũng chỉ ngậm càu nhàu trong bụng mà thôi.

Nếu nói ra thì Khuynh Thành sẽ không ngó ngang gì tới chúng nữa.

“Được! Tôi hiểu rồi!”

Đại Bàng Cánh Vàng tiu ngưu cúi đầu.

“Đừng làm ra vẻ như sắp chết đến nơi như thế!”

Diệp Khuynh Thành vỗ nhẹ vào đầu nó.

Đại Bàng Cánh Vàng bay vút ra, nó rất bức xúc.

Trời đang dần dần tối.

Bữa tối đã ăn xong.

Cũng như mọi ngày, cả nhà ngồi trò chuyện một lúc rồi ai nấy về phòng mình đi nghỉ.

Ngoài cửa sổ, vầng trăng sáng trong đang treo lơ lửng, gió nhẹ thoảng đưa.

Diệp Khuynh Thành bận bộ đồ màu đỏ, đứng trước cửa sổ.

Cô ngẩng nhìn thời gian, đã đến lúc rồi đây.

Tàn ảnh loáng lên, người đã bay ra ngoài cửa sổ.

Đại Bàng Cánh Vàng đã sẵn sàng ở Thực Nhân Cốc, chờ Diệp Khuynh Thành.

Vừa nhìn thấy hồng quang lóe lên, nó biết ngay là cô đã đến.

Khuynh Thành bước lên lưng Đại Bàng Cánh Vàng, nói: “Mau đi thôi!”

Trong đêm tối.

Một đạo lưu quang màu vàng kim cùng với một vết đỏ thẫm lướt nhanh trên bầu trời sâu thẳm tối đen như mực.

Lấp lánh tuyệt đẹp như một vết sao băng đang rơi xuống phía chân trời.

Để giảm thiểu khả năng Khuynh Thành bị tổn thương, Đại Bàng Cánh Vàng trước tiên chở cô đến núi Phiêu Diêu.

Để phá huyễn trận.

Cảnh tượng trước mắt, đâu còn ánh sáng bảy màu?

Đâu còn đường ngầm không gian thông lên tiên giới?

Gã Khương Tịch Nguyệt đáng chết đã bịt kín đường ngầm đi rồi.

“Chắc chắn là thằng cha đẹp mã ấy sợ chúng ta lên tiên giới tìm gã để trả thù.

Đại Bàng Cánh Vàng nhìn Khuynh Thành, rồi hỏi: “Vậy ta nên làm gì bây giờ?”

“Đêm nay bất luận thế nào ta cũng phải lên tiên giới. Nếu không, mất cơ hội này ta phải đợi sau khi độ xong thiên kiếp thì mới có thể phi thăng lên.

Ta không thể đợi lâu như thế, ta không thể chờ thêm một khắc nào nữa.

Ta biết chắc chắn Lam Tổ đang gặp nguy hiểm. Ta cảm nhận được, hiện giờ anh ấy không biết trông vào đâu, anh ấy đang cần đến ta.

Cho nên, lần này ta chỉ biết trông cậy ở ngươi.”

Nhìn ánh mắt kiên định của Khuynh Thành, Đại Bàng Cánh Vàng hiểu rằng nó không thể can ngăn nổi cô.

Ánh mắt này hệt như ngày nào ở Hồng Hoang, Khuynh Thành biết rõ mình rất có thể mất mạng, nhưng cô vẫn không dao động, không nghĩ ngợi gì khác, cô lựa chọn phải chiến đấu để đổi lấy cơ hội đi xuyên không gian lên tiên giới.

Đại Bàng Cánh Vàng không hiểu nổi cái sức mạnh bất chấp sinh tử ấy đến từ đâu.

Nhưng nó cũng biết có một người đang chờ đợi Khuynh Thành.

Người đó hết sức quan trọng đối với cô. Hết sức quan trọng.

Cho nên, Đại Bàng Cánh Vàng cũng không nói gì nữa, nó cũng nhìn lại Khuynh Thành với ánh mắt kiên định như ánh mắt cô.

Một tiếng chim kêu chấn động thiên địa.

Trên bầu trời tối đen như mực bỗng xuất hiện một xoáy lốc khổng lồ.

Nó dường như muốn nuốt chửng đất trời.

Cực kỳ đáng sợ.

Đại Bàng Cánh Vàng nhìn Khuynh Thành, nói: “Đã sẵn sàng chưa?”

Ánh mắt Khuynh Thành hết sức kiên định, nhìn nó và gật đầu.

Lòng cô xiết bao hồi hộp.

Xuyên không gian lần này, cô sẽ được đến gần Lam Tổ hơn.

Cô đã từng nói, cô rất không muốn mình vĩnh viễn đứng sau Lam Tổ chờ anh bảo vệ cô.

Cô muốn cùng anh kề vai sát cánh chiến đấu.

“Lam Tổ, anh cứ yên tâm, quãng thời gian tiếp theo đây em sẽ càng nỗ lực luyện công. Anh hãy chờ em, Lam Tổ...”

Khuynh Thành tung mình nhảy lên lưng Đại Bàng Cánh Vàng.

Màn đêm dường như đang chùng xuống.

Xoáy lốc khổng lồ đó mỗi lúc một hung mãnh.

Bầu trời vốn đang tối đen như mực, bỗng thấy các tầng mây xung quanh chuyển vần sôi sục như nước lũ cuộn cuộn chảy, không ngừng không nghỉ.

“Này, cô bám chắc nhé, coi chừng bị xoáy lốc cuốn đi thì tôi cũng không biết xảy ra hậu quả gì. Cô phải bám cho thật chắc nghe chưa?”

Đại Bàng Cánh Vàng không ngớt dận dò nhắc nhở Khuynh Thành.

“Ngươi yên tâm, ta đương nhiên không muốn chết lúc này!”

Khuynh Thành ôm cổ Đại Bàng Cánh Vàng rõ chặt.

Khi cả hai còn chưa bắt đầu bay vào cái miệng khổng lồ của xoáy lốc, thì đã bị sóng không khí tràn đến, đau nhức thấu xương.

“Chuẩn bị nhé! Bây giờ chúng ta bay vào trong!”

“Được!”

Đại Bàng Cánh Vàng lại kêu một tiếng động trời ù tai.

Nó lao thẳng vào xoáy lốc với tốc độ cực nhanh.

Bỗng nhiên.

Một đạo hồng quang chớp đến, bám theo đạo kim quang, lao vào trong xoáy lốc.

“Ngươi là đồ ngu!”

Hồng Loan gọi ầm lên phía sau Diệp Khuynh Thành và Đại Bàng Cánh Vàng.

“Con chim phải gió, sao ngươi lại đến đây?”

Hồng Loan “hừ” lạnh lùng, rồi nói: “Cô cho rằng cái thủ đoạn vặt ầy của cô có thể lừa được tôi chắc? Tuy nhiên, tôi cũng đã cố gắng hết sức rồi, chắc vương gia sẽ không giết tôi đâu!”

Khuynh Thành bỗng cảm thấy ảm lòng, cô nói: “Con chim phải gió ời, ta cảm ơn ngươi.”

“Nếu cô không muốn tôi phải chết thì cô phải chịu khó nghe tôi.”

Hồng Loan bay gần lại bọn họ.

Làn sóng không tạt vào khí khiến Khuynh Thành không thể mở mắt.

Mỗi đợt khí lưu đều sắc như dao cạo.

Thân thể chỉ cần hơi tránh không kịp thì sẽ bị nó cứa đứt thịt ngay.

Hồng Loan vốn là thần thú trên tiên giới, cho nên khí lưu kinh khủng này chẳng thể có lực sát thương làm hại được nó.

Còn Đại Bàng Cánh Vàng vốn dĩ đã đạt đến cảnh giới có thể phi thăng, tuy nó hơi phải gắng một chút nhưng vẫn có thể đủ sức đối phó được.

Khuynh Thành đang đi ngược với lẽ trời.

Thân thể cô phải hứng chịu nỗi đau đớn kinh hãi hơn Đại Bàng Cánh Vàng nhiều.

Lúc này bộ trang phục màu đỏ của Khuynh Thành đã bị luồng khí lưu ghê gớm quạt cho rách bươm toí tả.

Trên người cô đã bị hơn chục vết thương khá dài.

Máu không ngớt chảy ra ròng ròng.

“Nằm rạp xuống!”

Hồng Loan lớn tiếng hô lên.

Khuynh Thành vội cúi rạp người xuống lưng Đại Bàng Cánh Vàng.

Một cơn gió lốc vù vù xẹt qua lưng cô.

Lưng áo cô bị rách mất một mảng khá to.

Tuy không bị va đập trực tiếp với cơn gió lốc dữ dội ấy, tuy đã rạp người xuống rồi, nhưng Khuynh Thành vẫn có thể cảm nhận được lực đạo của nó.

Nếu Hồng Loan không kịp thời nhắc nhở cô, thì có lẽ thân thể cô đã bị cơn lốc lột da gãy lưng rồi.

“Chim thối ơi, nguoi có nhìn rõ xoáy lốc phía trước không?”

Chính giữa xoáy lốc lại chứa một xoáy lốc còn hung mãnh hơn nữa.

Khuynh Thành chỉ cảm thấy hai tai ong ong sôi sục.

Lần đầu tiên cô dán thân vào một nơi đáng sợ như thế này.

Cô nhớ lại những ngày mình còn ở thế giới hiện đại, là một sát thủ siêu hạng, cô có thể thả sức làm bất cứ điều gì.

Nhưng đến với không gian này, cô lại biến thành yếu ớt và bất khả kháng.

Năng lực giao chiến sinh tử hoàn toàn không thể vận dụng ở đây.

Bởi vì, gắng gượng để tiến được lên phía trước đã là rất gian nan rồi, đâu còn bản lĩnh để thi triển võ công gì nữa.

Ngay cả Đại Bàng Cánh Vàng cũng cảm thấy không ngớt bị áp lực dồn dập.

“Tôi thấy rồi.”

“Nguoi phải dốc toàn lực để có tốc độ nhanh nhất, cấp tốc xông vào đó.

Tuyệt đối không được phép dừng lại.

Càng không được nhìn ngó bên này bên kia, buộc phải tập trung tinh lực, tuyệt đối chú ý tập trung tinh thần.

Dù trông thấy cái gì, dù nghĩ đến điều gì, đều phải gạt hẳn sang một bên.

Hãy nhớ, điều mà ta muốn làm là cấp tốc phi hành, rồi xông ra khỏi cái xoáy lốc kia.”

“Hiểu rồi!”

Khuynh Thành, xoáy lốc này khác hẳn xoáy lốc vừa nãy, cho nên cô phải bám cho thật chặt. Kéo hậu quả sẽ là không sao tưởng tượng nổi.”

“Được! Ta nhớ rồi.”

Đại Bàng Cánh Vàng vỗ cánh cực nhanh, cấp tốc lao về phía trước.

“Chuẩn bị xong chưa? Tôi xông vào ngay đây!”

“Xong rồi!”

Khuynh Thành đáp lời nó một cách chật vật.

Chưa tiến vào lối xoáy mà Khuynh Thành đã cảm thấy sức ép ghê gớm của nó.

Lục phủ ngũ tạng nhộn nhạo cực kỳ khó chịu.

Cô cảm thấy gần như hít thở cũng không kịp nữa.

Hồng Loan căng thẳng nhìn Khuynh Thành, nhưng nó chẳng còn cách nào khác.

Muốn đi ngược lẽ trời, thì phải chịu sự trừng phạt.

Điều này chẳng có bất cứ ai chịu đựng hộ được.

“Vương gia gặp được người con gái hết lòng với Ngài như thế này, thực có phúc quá lớn.”

Hồng Loan nhìn cô gái Diệp Khuynh Thành đầy mình thương tích.

Nó dường như hình dung được khung cảnh trên thần giới, cô cùng với vương gia của nó kẻ vai sát cánh anh dũng chiến đấu.

Không ai có thể ngăn cản nổi họ.

Không ai có thể đánh bại họ.

Hồng Loan đang nghĩ ngợi lan man thì Đại Bàng Cánh Vàng đã lao vào xoáy lối cực nhanh.

Thấy thế, nó cũng lập tức bay vào.

Xoáy lối kinh khủng này là một huyễn trận.

Điều lợi hại nhất không phải bản thân huyễn trận, mà là sát trận nằm bên trong nó.

Có thể nói nó là trận nằm trong trận.

Muốn phi thẳng lên tiên giới thì phải vượt qua được trận này trước đã.

Có rất nhiều vị tiên phi thẳng đã bị chết ngay trong lúc đi qua huyễn trận này.

Phi thẳng, cũng giống như khi độ thiên kiếp.

Không ai có thể giúp đỡ hoặc làm thay cho ai.

Tất cả chỉ có thể dựa vào chính mình.

Trước mặt Đại Bàng Cánh Vàng xuất hiện một đạo tàn ảnh.

Nó định thần nhìn kỹ, thì ra là Khương Tịch Nguyệt.

“Định chạy đi đâu hả?”

Đại Bàng Cánh Vàng lập tức vỗ cánh truy kích.

Khuynh Thành ngồi trên lưng Đại Bàng Cánh Vàng, cô cảm thấy hơi thở của nó bỗng trở nên gấp gáp.

Cô biết chắc chắn nó đã bị huyễn trận này mê hoặc.

Người đã tiến vào huyễn trận rồi.

Thì không ai thức tỉnh nổi nữa.

Xem ra, chỉ có thể phải phá trận. Trong huyễn trận có sát trận, nếu Đại Bàng Cánh Vàng xông vào sát trận thì phải chết là cái chắc.

Cái xoáy lối này khác với xoáy lối lúc trước.

Ngoại trừ sức ép to lớn lúc mới vào, thì bên trong hầu như căn bản không có bất cứ mối nguy hiểm nào.

Hồng Loan nhìn một người một chim bay lung tung trong huyễn trận.

Nó bắt giác kinh sợ thót tim.

Nó đã nhiều lần dặn dò rồi, mà họ vẫn bị huyền trận vây khốn.

Nhìn Đại Bàng Cánh Vàng cấp tốc phi hành chẳng có bài bản hàng lối gì, Hồng Loan không nén được gào lên.

“Không được vào! Đó là sát trận! Chui vào sát trận là chết đấy!”

Nhưng họ không nghe thấy.

Đại Bàng Cánh Vàng không nghe thấy gì hết.

Khuynh Thành ngồi trên lưng Đại Bàng Cánh Vàng thì đang không ngót chỉ trò cái gì đó.

Hồng Loan càng thêm lo sợ cuồng cuồng.

Thế là hết, lần này thế là hết thật rồi.

Diệp Khuynh Thành cũng bị huyền trận vây khốn.

Cô ta đang làm gì thế kia? Phá trận hay sao?

Đúng là đồ ngớ ngẩn! Trận pháp của tiên giới, cô ta có thể phá nổi sao?

Nó căng thẳng nhìn Đại Bàng Cánh Vàng, cũng còn may, đúng cái khoảnh khắc sắp lao vào sát trận thì Đại Bàng Cánh Vàng quay ngoặt đầu, bay sang hướng khác!

Lúc này con tim Hồng Loan mới hơi hơi chùng xuống.

Phải làm gì, phải làm gì đây? Nếu họ không ý thức được rằng mình bị huyền trận vây khốn.

Thì dù không bay vào sát trận, họ cũng mệt đứt hơi mà chết.

Hồng Loan nhìn rõ tất cả tình thế đang diễn ra, nhưng nó không có cách gì, không thể có cách gì.

Khuynh Thành ngồi trên lưng Đại Bàng Cánh Vàng và vẫn tiếp tục khua tay chỉ trỏ, trông tựa như đang phá trận.

Bỗng nhiên.

Bóng đỏ loang loáng, Khuynh Thành từ lưng Đại Bàng Cánh Vàng vụt đứng lên.

Cô ta định làm gì thế? Không muốn sống nữa hay sao?

Bàn tay nhỏ nhắn của Hồng Loan bỗng nắm chặt.

“Khuynh Thành! Khuynh Thành!”

Nó kinh hãi gào ầm lên, nhưng Khuynh Thành không nghe thấy, không hề nghe thấy.

Nó chỉ nhìn thấy cô nhào thẳng vào trận pháp kinh khủng kia.

Sau đó, chìm hẳn vào trong trận pháp.

Tất cả, Hồng Loan nhìn rõ mồn một nhưng nó lại không biết phá trận, nó bất lực.

Dù là yêu thú hung mãnh đến đâu, kể cả thượng tiên, Hồng Loan có thể tiêu diệt hoặc chinh phục chỉ trong chớp lát.

Nhưng đối mặt với cái trận pháp đáng chết này thì nó chịu, nó hoàn toàn không có cách gì chế ngự.

Trong lúc Hồng Loan vẫn đang bế tắc không biết nên làm gì thì bỗng nhiên “uỳnh...” một âm thanh cực lớn vang rền.

Toàn bộ không gian bị chấn động dữ dội. Một đạo hồng ảnh đỏ như máu nháng lên.

Diệp Khuynh Thành từ trong sát trận xông ra.

Toàn thân cô đầy thương tích, quần áo rách bươm, trên mặt cũng bết bết những vết máu khô.

Nhưng, trông Khuynh Thành như thế.

Lại đặc biệt kiểu diễm, hút hồn.

Hồng Loan nhìn thấy Khuynh Thành rồi, nó thờ phào nhẹ nhõm.

Huyền tượng trước mặt Đại Bàng Cánh Vàng cũng bỗng nhiên biến mất.

Nó như đột nhiên bừng tỉnh, và hiểu rằng vừa nãy nó mắc lừa.

“Khuynh Thành!”

“Đi!”

Khuynh Thành im lặng không nói nửa lời, tung người nhảy ngay lên lưng Đại Bàng Cánh Vàng.

Huyền trận này, một khi bị nó mê hoặc, ngoại trừ những ai có tâm trí đặc biệt mạnh mẽ có thể phá nó, những người khác thì chỉ còn cách chờ chết mà thôi.

Bởi vì căn bản không ai có thể ngờ rằng muốn phá được huyền trận này thì phải xông vào sát trận trước đã.

Phá được sát trận thì huyền trận tự khắc tan biến.

Phía trước bỗng xuất hiện một miền thông thoáng rộng rãi.

Diệp Khuynh Thành và hai con chim cấp tốc phi hành một chập.

Dọc đường không gặp bất kỳ mối nguy hiểm nào. Ngoại trừ đôi lúc nhìn thấy vài con chim nhỏ đẹp tuyệt vời bay qua bay lại.

“Ra khỏi đây, là đến tiên giới!”

Giọng Hồng Loan vang lên.

Tiên giới.

Cuối cùng đã đến tiên giới rồi đây.

Diệp Khuynh Thành không nén nổi xúc động trong lòng, toàn thân cô bỗng nhũn ra, trước mắt là một màn tối, cô ngất đi.

Trước đó thể lực cô vốn đã tiêu hao dưới cả ngưỡng, lại thấy Đại Bàng Cánh Vàng bị huyền trận mê hoặc.

Cho nên cô không thể không liều mạng xông vào sát trận để phá trận.

Đã phá xong sát trận, thân thể Khuynh Thành không sao gượng nổi nữa nhưng chưa gục ngã, bởi lẽ ý chí của cô đã giúp cô trụ lại được.

Lúc này coi như đã lên đến tiên giới.

Được xả hơi thật, nhưng người thì rũ ra ngất xỉu.

Vừa vào đến tiên giới, ngay Đại Bàng Cánh Vàng cũng không thể phi hành cấp tập được nữa.

Nó đành dừng lại, nhìn Diệp Khuynh Thành đầy mình thương tích, nó rất xót xa.

“Khuynh Thành... Khuynh Thành...”

“Cứ để cô ấy ngủ! Cô ấy đã quá mệt mỏi. Người cứ yên tâm, ta đã cho cô ấy nuốt kim đan rồi, cô ấy sẽ không sao đâu.”

Giọng Hồng Loan vang bên tai Đại Bàng Cánh Vàng. Đại Bàng Cánh Vàng nhìn Hồng Loan một cái, lúc này nó mới cảm thấy yên tâm.

Diệp Khuynh Thành đã có Hồng Loan bảo vệ, thì nó có thể yên tâm đi được rồi.

“Hồng Loan...”

“Khỏi cần nói gì nữa. Ta biết rồi!”

Tiên giới có ba giới, gồm nhân giới, yêu giới và ma giới.

Đại Bàng Cánh Vàng tuy là thần thú nhưng vẫn thuộc yêu giới.

Nếu bây giờ nó không hành tẩu trong lĩnh vực của mình, thì nó rất dễ bị người ta giết.

Cho nên nó buộc phải trở lại lĩnh vực của mình, sau đó tiếp tục tu luyện.

Chỉ khi nào nó có đủ cường lực mạnh mẽ, nó mới có thể tìm gặp Khuynh Thành.

Mong sao, lúc đó Diệp Khuynh Thành vẫn chưa lên thần giới.

“Chẳng rõ lần này từ biệt, đến bao giờ mới có thể gặp lại.”

Hồng Loan đưa bàn tay xinh xắn lên vỗ vai Đại Bàng Cánh Vàng, nói: “Nam nhi kia mà, sao lại dễ búi ngùi xúc động gì thế? Dù không thể gặp lại trên tiên giới, thì sau này ngươi lên thần giới, chúng ta vẫn có thể tái ngộ với nhau kia mà?”

Lên đến thần giới, chỉ cần vương gia của ta nói một câu, là ngươi có thể gặp ta bất cứ lúc nào.”

“Được! Ta sẽ cố gắng tu luyện. chờ đến khi lên thần giới, ta nghĩ, chắc lúc đó ta đã có thể tu thành hình người, ta nhất định sẽ là một chàng trai rất đẹp.”

Hồng Loan bật cười ha hả.

Chàng trai rất đẹp. Thì ra, mình chưa biết thằng cha này cũng mê mỹ thuật.

Nhưng chỉ e giấc mơ đẹp của nó sắp bị phá tan.

Hồng Loan chỉ vào chính mình, nói: “Ta đã được gọi là chàng trai đẹp chưa?”

“Nghĩ cho khỏe! Sau này ta sẽ đẹp hơn cả ngươi. Ta sẽ không tu luyện thành đứa trẻ con mông bé tẹo đâu!”

Hồng Loan bắt giắc cảm thấy búi ngùi. Đứa trẻ mông bé tẹo! Có biết nó phải tu bao lâu mới có được hình hài như hôm nay không?

Chàng trai đẹp à? Cứ chờ vài trăm triệu năm nữa rồi hãy hay!

Đại Bàng Cánh Vàng lo lắng nhìn Diệp Khuynh Thành, rất nghiêm túc nói với Hồng Loan: “Ngươi phải chăm sóc cô ấy thật chu đáo, nếu không, ta sẽ xông lên tận thần giới giết phăng nhà ngươi.”

“Này chàng trai đẹp, sao ngươi lảm lời thế? Dù là không vì cái gì khác, dù ta chỉ vì cái mạng của ta, thì ta cũng sẽ chăm sóc cô ấy chu đáo. Ngươi cứ yên tâm mà đi đi! Đi đi! Ngươi rắc rối quá!”

Lúc này Đại Bàng Cánh Vàng mới bịn rịn quay người, rồi bay đi.

Nhìn bóng Đại Bàng Cánh Vàng dần dần bay xa rồi mất hẳn, nét cười trên mặt Hồng Loan bỗng ngưng đọng, ánh mắt nó rầu rầu bi thương.

Tình cảm sinh tử có nhau giữa Đại Bàng Cánh Vàng và Diệp Khuynh Thành, đâu phải nó không biết?

“Chim thối à, một gã rất có nghĩa khí như ngươi, chắc chắn sẽ tu thành một chàng trai đẹp!”

Hồng Loan nhìn Diệp Khuynh Thành vẫn đang ngủ mê mết. Nó vận linh thức chuyển cô vào trong cái xuyên không gian của nó.

Tình trạng của Khuynh Thành hiện giờ sẽ không chịu nổi khi đi xuyên không gian thêm một lần nữa.

Tuy nhiên, dù sao linh khí trên tiên giới vẫn đầy đủ hơn ở phàm trần.

Khuynh Thành đã xuyên không gian thành công, thì có thể được coi như là tiên rồi.

Hiện nay chỉ cần đợi cô ấy điều dưỡng thân thể cho tốt, và tiếp tục chuyên cần khổ luyện.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Nữ Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 2

Hơn nửa tháng sau đó, Diệp Khuynh Thành mới tỉnh lại.

Cô bị thương quá nặng.

“Chim phao câu thôi oi!”

Ngồi bên Khuynh Thành, Hồng Loan đang ngủ gà ngủ gật. Vừa nghe thấy tiếng cô gọi, nó lập tức mở to mắt, chạy ào đến.

“Thế là cô đã tỉnh lại rồi!”

“Hồng Loan, ta đã thành công chưa?”

“Thành công rồi!”

Hồng Loan thận trọng gật đầu, nó hết sức cảm động.

“Thật thế không?”

Khuynh Thành bỗng thấy sống mũi cay cay, hai hàng lệ trào ra.

Cô đã thành công, cô đã thành công thật rồi!

Lam Tổ, Lam Tổ của cô. Cô đã đến gần chỗ anh hơn.

“Khuynh Thành, hiện nay cô vẫn còn rất yếu, cô phải chịu khó ở đây tĩnh dưỡng cho thật tốt; sau một thời gian nữa tôi sẽ đưa cô ra ngoài đi dạo.”

Khuynh Thành cũng biết lúc này thể lực cô rất yếu.

Đi ra ngoài, chỉ e cô bước đi cũng không vững.

Cô đành ngoan ngoãn nằm xuống giường. Xưa nay cô luôn rất biết nâng niu giữ gìn sức khỏe.

Hướng chỉ thân thể cô hiện giờ không phải chỉ là của riêng cô, mà một nửa còn thuộc về Lam Tổ - con người luôn nhớ mong, luôn quan tâm đến cô.

Cho nên cô sẽ chăm sóc mình cho thật tốt, cô phải dần dần mạnh mẽ trở lại, chỉ có thế, cô mới có thể cùng Lam Tổ của cô kẻ vai sát cánh chiến đấu.

Chẳng mấy chốc, một trăm năm đã trôi qua.

Thời gian trên tiên giới không giống như thời gian dưới phàm trần.

Một trăm năm trên tiên giới trời nhanh trong thoáng chốc.

Nhờ vào hiệu quả đặc biệt của kim đan, công lực của Diệp Khuynh Thành tiến nhanh đột biến.

Kim Đan quả là tốt, nhưng thực ra phần lớn là do sự khổ luyện của Khuynh Thành mà nên.

Hồng Loan bước vào, cười khi khi nhìn Khuynh Thành nói: “Khuynh Thành, không ngờ võ công của cô tiến bộ nhanh thật, với tốc độ này thì nếu cô tu luyện thêm vài chục triệu năm nữa, có lẽ trên tiên giới này sẽ không có ai đáng là đối thủ của cô!”

Vài chục triệu năm.

Cô đợi sao được?

Cô chỉ còn cách Lam Tổ một bước nữa thôi. Ngày nào cô cũng nghĩ về anh, ngày nào cô cũng nhớ đến anh.

Chẳng biết hiện giờ anh thế nào rồi.

Không chỉ Khuynh Thành lo lắng cho Lam Tổ, Hồng Loan cũng không một khắc nào không nhớ đến vương gia của nó.

Một trăm năm.

Đã một trăm năm nay nó không nhìn thấy vương gia của mình.

Liệu có phải hoàng thành vẫn bị vây khốn? Hay vương gia đã chiến thắng kẻ địch hung tàn kia rồi?

Nó còn nhớ hôm đó, khi vương gia tiễn nó đi, nó bị cái làn khí lưu ghê gớm kia ép đến nghẹt thở.

Vương gia, vương gia của nó.

“Hồng Loan, ta lên tiên giới đã lâu mà chưa từng đi ra ngoài khu vực này. Người dẫn ta đi dạo một lát được chứ?”

Hồng Loan nhìn Khuynh Thành. Đúng, hiện giờ cô có thể ra ngoài đi lại khắp tiên giới được rồi.

Tuy công lực của cô vẫn còn kém xa những vị tiên kia.

Nhưng đã có nó bảo vệ cô, thì chẳng thể có nguy hiểm gì hết!

“Được!”

Chỉ cần vận động ý nghĩ.

Hai người đã ra khỏi cái xuyên không gian.

Tiên giới, thật ra không khác quá nhiều so với chốn phàm trần.

Khuynh Thành, vì công lực còn quá thấp nên cô chưa thể ngự kiếm phi thành ở tiên giới, cô chỉ có thể đi lại bằng đôi chân của mình.

Tuy nhiên, được như thế này, với Khuynh Thành đã là rất khả quan rồi.

Cô là một người tu chân chưa đạt đến trình độ phi thăng, xuyên không gian lại bị trọng thương, chỉ một trăm năm ngắn ngủi đã tu luyện đến trình độ có thể đi lại thoải mái trên tiên giới, thì đây đã là một kỳ tích.

Xung quanh, không ngớt nhìn thấy các vị tiên ngự kiếm phi hành lướt qua, cũng nhìn thấy một số thương nhân đi qua đi lại giữa các tinh cầu.

“Cô đã nhìn thấy tòa đại điện kia rồi chứ?”

“Trông thật sang trọng hoành tráng. Chắc đó là nơi ở của một nhân vật rất quan trọng?”

“Đúng thế! Đó là điện Kim Hoa của Tiên đế.”

“Tiên đế...”

Vừa nghe nói Tiên đế, Khuynh Thành bỗng nghĩ đến Trọng Lâu và Tịch Vân.

Nếu không phải tại Tiên đế thì vợ chồng Trọng Lâu, Tịch Vân chắc hiện giờ vẫn đang rất hạnh phúc.

“Ông ta rất không xứng làm Tiên đế!”

Hồng Loan nhìn ánh mắt Khuynh Thành bỗng tràn ngập sát khí.

Nó vội nói ngay: “Khuynh Thành, cô đừng có làm bừa!”

“Ông ta là Tiên đế, ta đâu dám làm bừa ở địa bàn của ông ta.”

Tuy miệng nói thế nhưng trong bụng Khuynh Thành thì rất hận, chỉ muốn chặt ông ta thành chục mảnh.

Tu luyện. Ta nhất định phải chịu khó chịu khổ gấp chục lần để mà tu luyện.

Đến khi dồi dào công lực, ta sẽ phá tan điện Kim Hoa, trả thù cho Trọng Lâu và Tịch Vân.

“Khuynh Thành, cô có thể nghĩ được như thế là rất tốt rồi.”

“Nhưng ta muốn vài hôm nữa ta sẽ đến điện Kim Hoa một chuyến.”

“Cô đến đó để làm gì?”

“Huyết Sâm gia gia giao cho ta một thứ, bảo ta đưa cho Tiên đế. Là thứ trong vườn Vạn Thú, chắc Tiên đế sẽ rất hứng thú.”

Khuynh Thành nhếch mép cười rất quái dị.

Rồi cô quay người bước đi.

Tiên giới không khác quá nhiều so với phàm trần, ở đây cũng có các sạp hàng buôn bán đủ thứ.

Có các sư phụ luyện đan, sư phụ luyện binh khí, cả các thầy trận pháp, cả các thầy phù thủy nữa...

Ở tiên giới, ăn cơm hay mua sắm không cần dùng đến vàng mặt trời Mao chủ tịch, cũng không cần dùng vàng bạc châu ngọc như ở tỉnh cầu Lam Từ Tinh, ở đây dùng linh thạch.

Lúc đi qua một khách sạn, Hồng Loan đưa ra đề nghị hãy vào nghỉ một lát.

Diệp Khuynh Thành lên tiên giới đã mười năm nhưng cô vẫn thấy tò mò về các khách sạn trên này. Cho nên cô không hề phản đối, bước vào ngay.

Trong cả dãy các tòa cao ốc khách sạn đủ kiểu dáng, đứng sừng sững. Chỉ có khách sạn này là vắng vẻ yên tĩnh.

Không sao, Khuynh Thành không bận tâm, cô vốn là người không thích ồn ào náo nhiệt.

Hai người vừa ngồi xuống thì ngoài cửa bỗng có một nam một nữ bước vào.

Nam, mặc áo bào xanh. Nữ, mặc trang phục bằng sa mỏng nhẹ, màu vàng chanh.

Người nam giới bỗng ngừng đầu đưa mắt nhìn, bất giác đúng ánh mắt của Khuynh Thành.

Anh ta bỗng nhũn mày. Cô kia... không phải là tiên phi thăng lên tiên giới.

Còn cô gái thì véo anh ta một cái rồi đau, giận dữ nói: “Nhìn? Nhìn gì mà nhìn? Có đẹp đến nỗi phải nhìn hay không?”

Anh ta ghé sát tai cô gái, khẽ nói: “Vì cô gái kia rất kỳ lạ...”

Cô gái liền nổi đóa thật sự, không thèm nghe anh ta giải thích nữa, nói rất hồng hách: “Hoa Mãn Nguyệt! Nếu anh còn dám nhìn cô ta nữa, em sẽ móc mắt anh ra! Anh có tin không?”

Nói rồi cô ta co chân đá Hoa Mãn Nguyệt một phát thật mạnh.

Hoa Mãn Nguyệt ôm chân, đau điếng, bước theo cô gái lên lầu. Anh ta giải thích: “Em thử nhìn... thử nhìn mà xem...”

“Anh còn dám dãi dòng nữa, em sẽ cho anh biết thân!”

...

Hoa Mãn Nguyệt vội đưa tay lên bịt miệng.

Sao con gái thường chẳng tự tin gì cả.

Hễ nhìn thấy cô nào đẹp, là nghĩ ngay rằng đàn ông sẽ mê luôn! Nguyệt Nhi cứ chẳng chịu tin ở anh.

Hoa Mãn Nguyệt lúc này có cảm giác mình bị lừa gạt, mình bị tổn thương.

Hồi đầu, Lưu Hương Nguyệt Nhi hoàn toàn không như bây giờ.

Khi đó Lưu Hương Nguyệt Nhi là một cô gái dịu dàng hiền hậu, có hiểu biết, có lễ độ, cảm kỳ thi họa đều tinh thông.

Mỗi nét buồn vui của Nguyệt Nhi đều khiến người ta phải say lòng, rất phong độ mà vẫn không mất đi vẻ yêu kiều xinh tươi của người con gái.

Cô lúc nào cũng rất ý tứ, lịch sự khiêm nhường.

Đâu có như bây giờ chẳng khác gì một con bé chưa ngoan đánh đá, dữ tợn như hùm beo. Nếu sớm biết thế này thì ngày trước anh chẳng theo đuổi cô làm gì.

Anh vốn mong lấy được cô vợ hiền về để có người chăm sóc anh.

Kết quả lại rước về một bà cụ non tai quái. Không chăm sóc gì anh đã đành, trái lại, anh biến thành bảo mẫu... à, No, một bảo nam chuyên nghiệp!

Càng nghĩ anh lại càng buồn phiền.

“Chào Nguyệt Nhi cô nương, mời vào, mời vào ạ!”

Một nam trung niên bước ra tươi cười nghênh đón.

“Cả Hoa công tử cũng đến à? Quý hóa quá! Nếu không nhờ Nguyệt Nhi cô nương thì e không thể mời nổi anh!”

Hoa Mãn Nguyệt vẫn đang rất buồn.

Anh ậm ừ qua loa mấy câu rồi bước vào trong.

Hôm nay một số quan chức cao cấp của tiên giới tụ tập ở đây, để bàn bạc về việc ba tháng nữa sẽ tổ chức lễ mừng thọ cho Tiên đế.

Cho nên, một số kỳ nhân dị sĩ cũng được mời đến luôn thể.

Lưu Hương Nguyệt Nhi là một trong số đó. Trên tiên giới, cô nổi tiếng là một tay đàn rất tài hoa.

Họ cũng đã vài lần mời Hoa Mãn Nguyệt, nhưng anh từ chối.

Không ngờ hôm nay anh lại đến.

Xem ra, sức hút của mỹ nhân cũng thật là mạnh!

Kể ra thì Hoa Mãn Nguyệt cũng thật kỳ lạ, không ai biết lai lịch anh ra sao, xuất thân thế nào.

Anh luôn rất bí hiểm. Nhưng thôi, ta nên nói về sự hơn đời của anh.

Chỉ có thể dùng một câu để hình dung, đó là, không chuyện gì anh không làm nổi.

Hầu như anh có thể thực hiện bất cứ điều gì!

Một mỹ nam như anh, đâu có thể không có sức hấp dẫn!

Hoa Mãn Nguyệt khinh khinh nhìn cả đám người trong phòng. Cả bọn, ai ai cũng vì tham lam cầu lợi, nên họ mới mời vợ chồng anh đến.

Gã ngồi bên trái, là nhân vật quản lý binh khí của điện Kim Hoa, gã chẳng qua chỉ mong lấy lòng Tiên đế, từ đó gã khống chế cả thị trường binh khí.

Gã ngồi bên phải, là nhân vật trong coi Thái y viện, việc kinh doanh dược liệu trên tiên giới cũng luôn rất sôi động.

Hoa Mãn Nguyệt nhìn bọn họ mà thấy nhứ đầu.

Chẳng hiểu tại sao Lưu Hương Nguyệt Nhi lại thấy hứng thú với cái nơi này, rồi nhận lời đến dự?

Nếu anh không vì lo có kẻ sẽ “cướp bóc” sắc đẹp của vợ, thì anh chẳng thèm đến đây làm gì!

“Cô Lưu Hương Nguyệt Nhi, lễ mừng thọ Tiên đế sắp tới, chúng tôi muốn mời cô dâng đàn biểu diễn một bản đàn, không rõ ý cô nương thế nào?”

Lưu Hương Nguyệt Nhi vừa định trả lời, thì thấy Hoa Mãn Nguyệt sa sầm nét mặt.

Ánh mắt của anh dường như có thể xé da cắt thịt cô.

“Điều này... Nguyệt Nhi tôi là người đã có gia thất, phơi mặt ra trước công chúng e không ổn. Nhưng các vị có thể hỏi phu quân của tôi. Nếu Hoa Mãn Nguyệt đồng ý thì tôi sẽ lên sân khấu và biểu diễn.”

Đồng ý?

Chuyện ảo tưởng!

Hoa Mãn Nguyệt vẽ đắc ý nhìn Lưu Hương Nguyệt Nhi, và linh thức truyền âm, nói: “May mà cô cũng biết điều ấy, nếu không...”

“Nếu không thì sao?”

Hoa Mãn Nguyệt còn chưa nói gì, đám người thành tinh kia đã kịp định thần lại sau khi chấn động trước cái tin Lưu Hương Nguyệt Nhi đã thành thân.

Từ sau khi Nguyệt Nhi lấy chồng, đám người thành tinh kia vẫn ngỡ ngàng, lúc này họ đã hiểu ra vấn đề.

Mọi ánh mắt đều đổ dồn về Hoa Mãn Nguyệt.

“Hoa công tử thực có phúc lớn, lấy được cô nương Lưu Hương Nguyệt Nhi làm vợ. Thực đáng chúc mừng!”

“Đúng thế, Hoa công tử thành thân, việc lớn như thế sao chẳng cho chúng tôi biết một câu?”

“Hoa công tử và cô Lưu Hương Nguyệt Nhi quả là một đôi trai tài gái sắc, trời sinh thật là đẹp đôi!”

Sau một hồi bắn ra những câu nịnh bợ lấy lòng.

Đám lão tặc bèn quay về chủ đề chính.

“Hoa công tử! Lời đề nghị của chúng tôi vừa nãy, liệu công tử có đồng ý không? Sẽ có rất nhiều lợi lộc, là chuyện đương nhiên, Hoa công tử ạ!”

Nếu họ ngậm miệng thì còn đỡ, leo lẻo thế này khiến Hoa Mãn Nguyệt bồng tức điên.

Ánh mắt chết người của nó nhìn xoáy vào Lư Hương Nguyệt Nhi. Nó phẫn nộ nói: “Người ta vẫn bảo phụ nữ đẹp thì đầu bả đậu, quả là không sai.”

Khuôn mặt hoa nhường nguyệt thẹn của Lư Hương Nguyệt Nhi bỗng chảy rã dài.

Cô vốn đang không vui.

Hoa Mãn Nguyệt chết tiệt thì cứ nhìn dán mắt vào Khuynh Thành. Bây giờ cô lại bị một đứa trẻ con chế nhạo.

Cô lập tức bước đến chỗ Khuynh Thành, nói: “Này, cô làm mẹ kiêu gì vậy? Sao lại giáo dục con cái như thế?”

Khuynh Thành cũng rất bức mình. Ngày đầu tiên đi chơi trên tiên giới, cô lại gặp phải một cô gái hùng hổ như thế này.

Cô nguyệt dài một cái, phớt lờ, tiếp tục ăn. Rồi chậm rãi nói: “Cái tai nào của cô nghe thấy nó gọi tôi là mẹ thế?”

Ừ nhỉ, đúng là không nghe thấy thật.

Lúc mới bước vào cửa, thì Hoa Mãn Nguyệt chết tiệt nhìn chăm chăm cô ta; bây giờ xuống gác ra về, anh ta vẫn nhìn chăm chú.

“Cô không phải mẹ của nó, thì cô dẫn nó đến đây làm gì?”

“Buồn cười thật! Tôi dẫn ai đến, thì việc gì đến cô?”

Biết là mình đuối lý, Lư Hương Nguyệt Nhi mặt đỏ như, cũng không biết nên đối đáp ra sao.

Hoa Mãn Nguyệt bước lại, kéo cô ta, nói: “Cô ơi, xin lỗi cô! Tôi thay mặt vợ tôi, xin lỗi cô.”

Đôi mắt đen láy của Hồng Loan không ngớt quan sát Hoa Mãn Nguyệt từ đầu đến chân. Hình như người này không phải người trên tiên giới.

Khả năng miễn dịch đối với đàn ông đẹp trai của Diệp Khuynh Thành xưa nay không cao, anh chàng đẹp trai này lại rất lịch sự nhã nhặn, cho nên cô không tiện nói thêm gì nữa.

“Không sao ạ!”

Chỉ bình thản nói thế, rồi cô lại tiếp tục ăn cơm.

Hoa Mãn Nguyệt vẫn chưa đi, tiếp tục nhìn chăm chăm vào Khuynh Thành, Lư Hương Nguyệt Nhi ức quá chỉ muốn đập đầu vào tường cho rồi đời.

“Công tử còn việc gì nữa không?”

Khuynh Thành thấy anh ta không đi và cũng không nói năng gì.

“Muốn hỏi, cô đã lên tiên giới như thế nào? Tôi trông cô không giống người ở trên tiên giới.”

Khuynh Thành cảm thấy chẳng cần phải giấu giếm, và lại, cô lên được tiên giới là dựa vào bản lĩnh của mình, không có gì xấu hổ cả.

“Công tử thật tinh mắt, đúng là tôi không phải người trên tiên giới.”

“Thế thì cô là...”

“Tôi đi xuyên không gian lên đây.”

Khuynh Thành nói rất đàng hoàng đĩnh đạc.

Ánh mắt Hoa Mãn Nguyệt đầy kinh ngạc.

Lư Hương Nguyệt Nhi cũng rất sững sờ.

Đi xuyên không gian lên đây. Họ thực không dám tưởng tượng.

Đi xuyên không gian. Cô gái này mai kia sẽ không hề đơn giản.

“Tôi chẳng rõ có thể giúp cô việc gì không? Nghe nói đi xuyên không gian thì thân thể phải chịu nhiều khổ sở gian nan. Nếu không vì có việc gấp, chắc cô cũng không xuyên không gian làm gì?”

Mắt Khuynh Thành chợt sáng lên. Anh chàng này quả là thông minh. Chỉ sau vài câu nói đã đoán ra tâm tư của cô.

“Đi tìm người!”

Cô chỉ nhả ra ba chữ cục lốc.

“Tìm người. Không rõ cô định tìm ai? Tại hạ không có bản lĩnh gì, nhưng nếu cô tìm người thì tại hạ có thể giúp cô ít nhiều.”

Tiên giới bao la, người thì đông đúc.

Thế là anh ta dám nói cứ nhẹ như không.

Nếu mình nói rằng người mình tìm không ở tiên giới này, liệu anh ta có cảm thấy mình bốn cọt anh ta không?

Khuynh Thành ngược mắt lên, hé cặp môi hồng: “Tiên đế!”

“Tiên đế?”

Hoa Mãn Nguyệt cau mày.

“Công tử có bao giờ nghe nói về Trọng Lôu không?”

Lưu Hương Nguyệt Nhi có vẻ rất xúc động, nói tranh luận: “Là Chiến thần! Một cô gái phạm trần như cô thì có quan hệ gì với Chiến thần?”

Giọng cô ta thể hiện rõ sự sùng bái Trọng Lôu, và cũng đậm vẻ coi thường, ý chừng muốn bảo “cô đừng coi rẻ Chiến thần như thế”.

Đủ thấy Trọng Lôu có vị trí rất cao trong lòng cô ta.

Còn Hoa Mãn Nguyệt thì khó chịu lờ mắt nhìn Lưu Hương Nguyệt Nhi: “Chả lẽ ta kém ông ta quá xa hay sao?”

Về đây ghen tuông hậm hực.

Nhìn hai người, Khuynh Thành có phần ngưỡng mộ họ, thêm chút khát vọng nữa.

Chẳng rõ sau này cô và Lam Tổ có giống như cặp đôi này không.

“Anh... đương nhiên đẹp trai hơn ông ta.”

Lưu Hương Nguyệt Nhi nở nụ cười rõ tươi, rồi cô ngả đầu vào ngực anh ta.

Lúc này nét mặt của Hoa Mãn Nguyệt mới dần ra.

Khiến Khuynh Thành suýt nữa bật cười. Đôi vợ chồng này từ lúc bước vào cửa cho đến bây giờ chỉ toàn đấu khẩu chí chóc.

Hoa Mãn Nguyệt thấy Hồng Loan vẫn lờ lờ nhìn bọn họ, anh ta ngược ngạo khề khằng khằng ho nhưng tay vẫn ôm lấy Lưu Hương Nguyệt Nhi.

“Chiến thần, Trọng Lôu, không ai trên tiên giới này không biết.”

“Nhưng điều này thì có liên quan gì đến Tiên đế?”

Mới Khuynh Thành khề mấp má, nhỏ nhẹ: “Công tử có biết vườn Vạn Thú không?”

Giọng cô không vang nhưng mọi người quanh đây đều nghe thấy rất rõ.

Những ai đang ăn cơm uống rượu, các động tác bỗng đều dừng lại như chết cứng, bất động.

Ánh mắt họ như những mũi tên sắc nhọn, đều hướng cả về Khuynh Thành.

Hoa Mãn Nguyệt cũng cảm thấy có hiện tượng khác thường, nhưng câu chuyện đang nói dở dang, nếu không tiếp tục chỉ ở đây sẽ nổ ra một trận ác chiến cũng nên.

Anh ta cười vang, rồi nói: “Cô ơi, cô thích đùa thật! Vườn Vạn Thú, năm xưa ngay Tiên đế còn không lấy được, chẳng lẽ cô lại có nó hay sao?”

“Không có, tôi không có, thật mà!”

Nghe đến đây, những người đang cứng đờ ra kia mới trở lại bình thường.

Họ tiếp tục ăn, tiếp tục uống rượu và trò chuyện như trước.

Tuy nhiên, có thể nhận ra có N cặp mắt vẫn không ngừng dõi nhìn họ.

“Tuy nhiên, tôi có một thứ muốn biểu Tiên đế, chỉ không rõ Tiên đế có dám nhận không.”

Hoa Mãn Nguyệt ngó ra, nhìn Khuynh Thành. Rồi bỗng vỗ mạnh vào trán mình, anh ta đã hiểu ra.

Chà chà, mình luôn thông minh, thế mà hôm nay lại mắc bẫy cô gái này.

Không buồn sao được?

Cô ta nói toáng lên nhằm bắt tin đến tai Tiên đế, đến lúc đó dù muốn tiếp hay không thì Tiên đế cũng phải tiếp cô ta.

Cô gái này thực không đơn giản! Dám toan tính với cả Tiên đế.

Cũng được, không vấn đề gì! Hoa Mãn Nguyệt này đã trót dính vào chuyện này thì sẽ theo đến cùng. Dù sao mình cũng chẳng ưa gì Tiên đế.

Mẹ kiếp! Lễ mừng thọ lại còn định bảo vợ người ta đến gây đàn giúp vui. Nghỉ cho khỏe!

“Cô nói thật là hài hước, còn có thứ gì Tiên đế không dám nhận? Tiên đế anh dũng vô song, không ai sánh nổi; năm xưa ngay Chiến thần cũng chẳng địch nổi, phải bỏ mạng dưới bàn tay Tiên đế! Thế thì, khắp thiên hạ còn có thứ gì mà Tiên đế không dám nhận?”

“Anh đã biết tôi mang đến thứ gì chưa, mà dám khoác lác? Tiên đế không sợ Chiến thần, không có nghĩa là ông ấy không sợ các thứ ở trong vườn Vạn Thú.”

“Trong vườn Vạn Thú, chẳng qua toàn là yêu thú; Tiên đế võ công tuyệt đỉnh, thì mấy con yêu thú ranh con ấy có là gì!”

Cả hai cứ như là đang hát đối, mọi người đang có mặt đều nghe rõ từng từ từng chữ của họ.

Khách sạn này tuy không đông khách.

Nhưng, có mặt ở đây đều là các nhân vật không hề đơn giản.

Ngay các vị đại thần của điện Kim Hoa đang ngồi trên tầng lầu cũng đông tai nghe.

“Tôi chỉ e... chỉ e Tiên đế sẽ không tiếp tôi.”

“Ba tháng nữa sẽ đến lễ mừng thọ Tiên đế, lúc đó cô có thể đến; vào dịp toàn thể tiên giới cùng mừng vui, thì chắc chắn Tiên đế sẽ tiếp cô thôi!”

Khuynh Thành từ từ đứng lên, cô cũng không nói là sẽ đến hay không, Hồng Loan vội gọi ta: “Tiểu nhị, thanh toán!”

Sau đó kẻ đi trước người theo sau, cả hai ra khỏi khách sạn.

Chỉ còn lại đám đông, mỗi người một tâm trạng khác nhau.

Hoa Mãn Nguyệt tuy bị “hớ” với Diệp Khuynh Thành nhưng anh ta vẫn rất nhẹ nhõm. Chính anh cũng đang muốn kiểm có để chơi khăm Tiên đế một vỏ.

Mẹ kiếp! Định bắt vợ người ta đến gây đàn mua vui? Sao ông ta không chết đi cho gọn?

Rất nhanh chóng, cái bí mật không lớn không nhỏ này lan truyền khắp tiên giới.

Có quá nhiều phiên bản, càng lúc càng được thổi phồng.

Người thì nói, có một cô gái từ phạm trần lên, tự xưng là có vườn Vạn Thú, và muốn dâng biểu Tiên đế.

Người thì bảo, có một vị tiên mới phi thăng lên, nói mình là bạn ở phạm trần của Chiến thần Trọng Lâu, hiện đang muốn giúp Trọng Lâu báo thù rửa hận.

Lại có người nói, một cô gái mới phi thăng lên, rất ba hoa khoác lác, dám khiêu chiến với Tiên đế. Đúng là một kẻ chán sống rồi.

Diệp Khuynh Thành nghe biết vậy, không tức giận cũng không phản bác.

Rất hay.

Chỉ lo họ không rêu rao khắp nơi. Chắc chắn chẳng bao lâu nữa Tiên đế sẽ trở thành tiêu điểm của tiên giới.

Một cô gái mặc áo đỏ, nhan sắc nghiêng nước nghiêng thành; một chú bé siêu năng lực, ngực đeo yếm đỏ.

Rất dễ khiến người ta thoáng nhìn là nhận ra ngay trong đám đông.

Vì thế mà đã đưa đến cho họ rất nhiều rắc rối không đáng có.

Vườn Vạn Thú.

Tiên giới, yêu giới, ma giới, ai mà chẳng muốn có?

Cho nên chẳng mấy chốc, Diệp Khuynh Thành và Hồng Loan trở thành kẻ địch chung của cả ba giới.

Giết họ, cướp lấy vườn Vạn Thú.

Hồng Loan tiu nghỉu nhìn Diệp Khuynh Thành.

“Chỉ tại cô!”

“Vi ta cũng chẳng còn cách nào khác.”

Cô rất không muốn chỉ đơn giản đưa củ nhân sâm của Huyết Sâm gia gia cho Tiên đế.

Ông ta đã hại Trọng Lâu và Tịch Vân thâm thù, nếu không xử lý ông ta thì mình không thể nguôi hận trong lòng.

Tuy nhiên, hai người ấy hiện giờ chạy trốn mỗi người một ngã, thì rất không hay.

Chỉ cần có cơ hội gặp Tiên đế, thì Khuynh Thành sẽ có cách biến ông ta trở thành kẻ địch chung của cả ba giới.

“Định chạy đi đâu hả? Mau nộp vườn Vạn Thú cho bọn ta!”

Hơn một chục người truy đuổi Khuynh Thành và Hồng Loan đã ba ngày liền.

Trong bọn họ, người có đẳng cấp thấp nhất cũng là cao thủ Kiếm hoàng cao cấp hậu kỳ, thậm chí còn có người là Kiếm tông.

Đẳng cấp trên tiên giới chia làm Kiếm hoàng, Kiếm tông và Kiếm tôn.

Trong mỗi đẳng cấp lại chia thành sơ cấp, trung cấp và cao cấp.

Sơ cấp, trung cấp, cao cấp lại chia thành sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ và đại viên mãn.

Diệp Khuynh Thành hiện giờ là Kiếm hoàng sơ cấp sơ kỳ, so với những người trên tiên giới, cô còn kém rất xa.

“Không chạy nữa, ông không chạy nữa!”

Hồng Loan rất buồn bực.

Nó đường đường là một thần thú của thần giới, mà lại để cho một đám cháu chắt ở tiên giới truy đuổi dọa đánh!

Thì đệt quá! Nó chưa bao giờ đệt như thế này.

“Không được! Cứ phải chạy đã! Nếu ta không làm cho câu chuyện âm ỉ xôn xao lên thì Tiên đế đâu có thể tin rằng ta đang có vườn Vạn Thú trong tay?”

Hồng Loan cười nhạt. Nó bỗng đứng lại nhìn về phía trước, ngán ngẩm nói: “Chỉ e lần này cô muốn chạy cũng không chạy nổi nữa.”

Khuynh Thành nhìn về phía Hồng Loan nói. Cả một biển người dày đặc đen ngòm đang đứng chờ hai người.

Nhìn lại phía sau, hơn chục người lúc nãy bây giờ đã biến thành hơn ba chục người.

Bên trái bên phải đều có người đang nhắm họ xông đến.

Ba bề bốn bên vây ráp, đúng là thành đồng vách sắt, có lẽ con ruồi muốn bay ra cũng không thể thoát huống chi chỉ là hai người!

“Vườn Vạn Thú lại có sức hấp dẫn đến thế ư?”

“Ai có được vườn Vạn Thú thì có thể xưng đế trên tiên giới. Dù lên đến thần giới thì cũng chẳng có mấy ai dám đối địch với người ấy. Cô nói xem, vườn Vạn Thú có hấp dẫn không?”

Chà!

“Xem ra khó tránh khỏi cuộc chiến này thật rồi!”

Hồng Loan lại tỏ ra hết sức hưng phấn. Bị một lũ khốn truy đuổi ba ngày liền, nó đã muốn xử lý bọn họ từ lâu.

“Đánh! Đánh chết bọn chúng đi!”

“Ừ thì đánh, nhưng không nên đánh như thế.”

Khuynh Thành đã nghĩ ra một kế sách.

Đối phương quá đông, tuy Hồng Loan là thần thú, dù không chết thì cũng sẽ bị trọng thương.

Cô tung người đứng lên không trung, Áo đỏ phấp phới, tóc dài tung bay.

Sát khí hùng hực tỏa ra từ thân thể Khuynh Thành, ánh mắt cô lạnh buốt nhìn đám người đang không ngớt ngự kiếm lao đến. Họ đã muốn tìm đến cái chết thì đừng trách gì cô.

Một lần sát khí kinh người bỗng bùng phát từ thân thể Khuynh Thành.

Đám người đang ngự kiếm bất giác đều sửng sò.

Đứng xa nhìn, Khuynh Thành với tà áo đỏ tung bay thực chẳng khác gì một làn máu thấm tập hợp lại.

Máu là sự sống của cô.

Vận linh thức quan sát, thấy cô gái này chẳng qua chỉ là một Kiếm hoàng sơ cấp sơ kỳ, sao cô ta có thể có sát khí kinh khủng đến thế?

Còn thằng bé con đứng cạnh cô ta, thì chẳng thể nhận ra công lực của nó.

“Muốn có được vườn Vạn Thú, thì còn phải xem xem các ngươi có đủ tư cách không đã.”

Giọng nói lạnh buốt như băng đông suốt ngàn năm của Khuynh Thành vang lên bên tai họ.

“Mẹ kiếp, đừng lảm lời nữa, mau nộp ra, ông đây thấy vui, ông sẽ tha chết cho ngươi!”

Một gã đơn thương độc mã xông lên trước tiên.

Gã chẳng qua mới chỉ là Kiếm hoàng sơ cấp hậu kỳ, còn lâu mới đủ bản lĩnh để giết được Diệp Khuynh Thành.

Từ Thanh bảo kiếm đã ra khỏi vỏ, ông tay áo đỏ thắm của Khuynh Thành phát lên.

Gã ấy còn cách Khuynh Thành dăm bảy thước, bỗng ngã gục xuống đất.

Máu không ngớt thấm ra từ cổ gã.

Khiến đám đông hết sức kinh hãi.

Cô gái này chẳng qua chỉ là Kiếm hoàng sơ cấp sơ kỳ, mà chỉ xuất một chiêu đã hạ được một cao thủ Kiếm hoàng sơ cấp hậu kỳ!

Nếu không nhìn thấy máu từ cổ rỉ ra thì không ai biết gã ấy bị cú đấm đúng yết hầu.

Vết thương rất mảnh, rất nhỏ, đến nỗi máu chỉ có thể từ từ rỉ ra.

Tiên khí! Trong tay cô ta là tiên khí.

Ở trên tiên giới, tiên khí là thứ vô cùng giá trị. Trong tay cô ta cầm, ít ra cũng là tiên khí cực phẩm, nếu không, đâu có thể có uy lực ghê gớm đến thế?

Vườn Vạn Thú, tiên khí cực phẩm.

Tất cả bọn họ bỗng hưng phấn hẳn lên.

Chưa biết trên người cô gái này còn có bao nhiêu bảo bối nữa, chúng ta nhất định phải giết nó!

“Ta đã nói rồi, muốn có được vườn Vạn Thú thì phải chứng tỏ được bản lĩnh; chứ các ngươi...”

Khuynh Thành sắc mặt lạnh tanh, vô cảm, cuồng ngạo nhìn họ, vẻ rất coi thường.

Lúc này, đám người đẳng cấp Kiếm hoàng không ai bảo ai đều lùi lại phía sau một cao thủ đẳng cấp Kiếm tông.

Họ không muốn biến thành tro bụi.

Tuy bọn họ đều khao khát chiếm hữu được vườn Vạn Thú và tiên khí cực phẩm, nhưng rõ ràng là họ không thể có cơ hội đó.

“Xin hỏi quý danh của cô nương là gì?”

Từ phía xa xa có một vị tiên mày trắng, mặc đạo bào, ngự kiếm bay đến.

Đám người đang bủa vây tấn công Diệp Khuynh Thành thấy thế bèn dạt sang hai bên thành một lối đi.

Từ xa, Diệp Khuynh Thành đã cảm thấy một sức ép dữ dội đang tràn đến.

“Diệp Khuynh Thành.”

Cô bình thần nhả ra ba chữ.

“Các ngươi đông thế này mà lại hà hiếp một cô gái mảnh khảnh, thì còn là anh hùng hảo hán gì nữa? Tất cả giải tán đi!”

Giọng của vị đạo trưởng bạch mi không lớn, nhưng từng từ từng chữ rất cứng rắn đánh thép, có sức uy hiếp không cho phép ai được nghi ngờ.

Tuy ai cũng ảm ức không ung, nhưng tất cả vẫn phải ngoan ngoãn tản đi.

Nhân vật mới đến này là một trong những thế lực lớn nhất tiên giới. Thanh Hư đạo trưởng của Thanh Hư đạo quán.

Ngay Tiên đế ít nhiều cũng phải nể ông ta.

“Đa tạ đạo trưởng đã ra tay giúp đỡ.”

“Nếu cô nương Khuynh Thành không chê, thì tôi mời cô đến Thanh Hư đạo quán của tôi ở tạm ít lâu. Chắc chắn họ không dám tìm đến Thanh Hư đạo quán để gây rắc rối đâu.

Thanh Hư đạo trưởng phong độ bác ái hiền hòa, trông khác hẳn bọn tiểu nhân tầm thường kia.

Khuynh Thành nếu cứ tiếp tục bị bọn họ truy đuổi thì cũng rất phiền hà.

“Vâng, vậy thì tôi xin phiền đạo trưởng.”

“Cô nương Khuynh Thành đừng khách khí. Tôi thấy hình như cô không giống người trên tiên giới này.”

“Tôi đi xuyên không gian lên đây, đương nhiên trông khác với các vị.”

Thanh Hư đạo trưởng cười khà khà, vuốt chòm râu bạc trắng rất dài, nói: “Thảo nào tôi thấy khí chất tỏa ra từ người cô không giống với mọi người. Thì ra là thế.

Còn đây là...”

Thanh Hư đạo trưởng nhìn Hồng Loan. Ông có công lực rất cao mà cũng chưa nhận ra lai lịch của chú bé này.

Kẻ cũng thật là kỳ lạ. Không được phép coi thường hai người này!

“Đây là con trai tôi, Hồng Loan!”

“Hồng Loan...”

Khóe mép Thanh Hư đạo trưởng hơi giật giật. Đây chẳng phải là tên của thần thú hay sao?

Khuôn mặt dài dãi của Thanh Hư đạo trưởng có nét biến đổi. Diệp Khuynh Thành nhìn, hiểu rõ cả. Bèn giải thích: “Nó từ nhỏ đã sùng bái thần thú Hồng Loan, cho nên về sau tôi đặt luôn tên nó Hồng Loan.”

“À... thì ra là thế, thì ra là thế.”

Thanh Hư đạo quán rất bề thế nguy nga, cả thảy gồm bảy mươi hai điện, ba mươi sáu cung.

Nơi đây không hề thua kém điện Kim Hoa của Tiên đế.

“Đến nơi rồi!”

Cả ba người dừng lại trước đạo quán.

Ba chữ đại tự “Thanh Hư quán” xuất hiện trước mặt họ.

Khỏi cần nói gì khác, riêng công sơn môn của Thanh Hư đạo quán đã quá đủ để Diệp Khuynh Thành kinh ngạc rồi.

Nó không phải là đá bình thường. Sơn môn này xây cất bằng linh thạch, tuy chưa phải là thứ linh thạch cực phẩm, dù sơn môn này chỉ dùng linh thạch loại thường để xây, cũng phải tốn hàng vạn khối linh thạch.

Đù thấy sự giàu có của Thanh Hư đạo quán.

“Mời hai vị đi theo tôi.”

Thanh Hư đạo trưởng dường như không cảm thấy sơn môn này có vấn đề gì, nên không giới thiệu câu nào. Ông dẫn khách bước vào.

Hồng Loan vừa đặt chân xuống đất đã véo Khuynh Thành một cái rõ mạnh.

Cô gái vớ vẩn này lại muốn lợi dụng nó.

Con trai? Nó đường đường là một thần thú, sao lại biến thành con trai của cô ta?

Khuynh Thành vội nháy nháy mắt với Hồng Loan.

Hừ!

Nó đâu phải đồ ngọc. Ai chẳng biết là đang diễn kịch? Nếu không, hừ... nếu không thì nó đã nổi khùng rồi.

Kẻ trước người sau, cả hai đi theo Thanh Hư đạo trưởng bước vào Thanh Hư Quán.

Đi hết hơn một ngàn bậc đá, thì thấy một quảng trường cực rộng lớn xuất hiện trước mắt hai người.

Trên quảng trường đang có hàng ngàn đệ tử mặc đồng phục áo bào trắng, cùng búi tóc theo một kiểu giống nhau, tay cầm kiếm y hệt nhau, và đang thể hiện cùng một tư thế.

Khí thế oai hùng, tiếng hô vang động cửu thiên.

“Sur phụ!”

Hai người trẻ tuổi bước lại, vẻ mặt họ tuyệt đối sùng kính.

“Đây là đại đồ đệ của tôi: Hư Trúc; đây là nhị đồ đệ: Hư Hảo. Đây là khách mà sư phụ mời đến: cô nương Diệp Khuynh Thành và con trai cô ấy. Hư Hảo hãy thu xếp, và đưa quý khách đi nghỉ.”

“Vâng, thưa sư phụ.”

Hư Hảo rất cung kính đáp, rồi quay sang trình trọng nói với Khuynh Thành và Hồng Loan: “Mời hai vị đi theo tôi!”

Cả ba vừa đi rồi thì Hư Trúc bước đến thưa: “Sư phụ, xưa nay Thanh Hư Quán chúng ta từ trước đến giờ không lưu nữ giới nghỉ lại, mà sư phụ lại...”

Thanh Hư đạo trưởng cười khà khà nhìn Hư Trúc, rồi bước vào chính điện.

Hư Trúc pha trà, bung đến đưa tận tay sư phụ Thanh Hư đạo trưởng. Sắc mặt anh ta vẫn đầy nghi hoặc.

“Sư phụ?”

“Tĩnh con ra sao, ta biết. Chưa hiểu rõ thì đêm nay con ngủ không ngon giấc.

Con xem, hai người ấy có giống như hai mẹ con không?”

Hư Trúc lắc đầu, nói: “Đệ tử ngu muội, không nhận ra ạ.”

“Hai người này không đơn giản đâu. Cô gái ấy xuất một chiêu đã giết luôn một Kiếm hoàng sơ cấp hậu kỳ; binh khí trong tay cô ta là gì, ai đó không nhận ra chứ ta lẽ nào không biết? Nó đâu phải tiên khí cực phẩm gì gì.

Mà đó là thần khí. Còn đứa bé kia nữa, tuy trông nó xinh xắn đáng mến, nhưng đôi mắt nó lại cực kỳ tinh tường già dặn, e rằng công lực của nó thâm hậu khó lường.

Ngay sư phụ ta đây cũng không thể nhận ra nó thuộc đẳng cấp nào. Nhưng điều quan trọng nhất là, vườn Vạn Thú đang nằm trong tay họ.

Vườn Vạn Thú...”

Hư Trúc kinh hãi nhìn Thanh Hư đạo trưởng: “Vườn Vạn Thú từ lâu đã không còn nữa kia mà?”

Trận đại chiến năm xưa giữa Tiên đế và Trọng Lâu trên tiên giới không một ai không biết rõ.

Những tưởng sau khi Trọng Lâu chết thì Tiên đế sẽ đoạt được vườn Vạn Thú, nào ngờ, không hiểu tại sao, sau khi Trọng Lâu chết thì vườn Vạn Thú cũng mất tăm mất tích không biết đã đi đâu.

Tại sao bỗng nhiên nó lại mọc ra?

“Hư Trúc, con ở trong đạo quán này suốt, chưa từng bước ra bên ngoài cho nên đương nhiên không biết. Hiện nay ngoài kia đang xôn xao đồn đại rằng vườn Vạn Thú đang nằm trong tay hai người này. Sư phụ còn nghe nói, trong dịp mừng thọ Tiên đế sắp tới, họ sẽ dâng cho Tiên đế.

Cũng có người bảo họ định hành thích Tiên đế để trả thù cho Trọng Lâu; Trọng Lâu đem vườn Vạn Thú ra làm điều kiện trao đổi để họ giúp ông ta trả thù. Tuy nhiên tất cả cũng chỉ là đồn đại chấp nhặt, không thể hoàn toàn đáng tin.

Nhưng dù sao, vườn Vạn Thú quý giá như thế, tuyệt đối không thể để nó rơi vào tay người khác.”

“Ý sư phụ là...”

“Con đừng bắt sư phụ phải nói nhiều nữa!”

“Đồ đệ hiểu rồi. Đồ đệ sẽ đi thu xếp ngay.”

Hư Trúc quay người, sai bước đi ra. Nếu anh ta giúp sư phụ đoạt được vườn Vạn Thú thì chức trưởng môn chắc chắn sẽ thuộc về anh ta chứ còn ai vào đây nữa?

“Chờ đã...”

“Sư phụ còn điều gì dặn dò ạ?”

“Sư phụ cảm thấy hai người này rất không đơn giản đâu. Con hãy đến chỗ sư thúc kiểm lấy một thứ thật tốt. Nhớ, tuyệt đối không được hé lộ gì hết.”

“Đệ tử hiểu rồi ạ.”

Thanh Hư đạo trưởng là một trong những kẻ độc ác nhất trên tiên giới.

Độc dược của ông ta luôn rất hiệu quả, có thể hạ độc từng người hoặc bao nhiêu người cũng được.

Vì thế ông ta còn có biệt danh là Tử thần độc thủ.

Những người mà ông ta đã định giết thì không ai không chết.

Dù người ấy là cao thủ Kiếm hoàng hay Kiếm tông, thậm chí là Kiếm tôn.

Diệp Khuynh Thành và Hồng Loan được Hư Hảo bố trí tạm trú ở cung Tĩnh U – một trong ba mươi sáu cung.

Cung Tĩnh U lại chia làm sáu mươi tư phòng.

Đông tây nam bắc mỗi hướng mười sáu phòng.

Diệp Khuynh Thành và Hồng Loan ở phòng khách chính thuộc khu nam.

Bất cứ chỗ nào cũng đều toát lên sự hùng vĩ và xa xỉ của Thanh Hư đạo quán.

Có lẽ điện Kim Hoa của Tiên đế cũng chỉ sang trọng đến thế này là cùng!

Hoặc là chưa chắc đã bằng Thanh Hư đạo quán. Cho nên cũng chẳng lấy làm lạ khi phải nói rằng, các cao thủ ở đó đều tản đi bốn phương.

Muốn đối đầu với Thanh Hư đạo quán thì điện Kim Hoa cần phải có thực lực.

“Thanh Hư đạo trưởng này thực không đơn giản đâu!”

Hồng Loan “hừ” một tiếng lạnh lùng. Đâu chỉ dùng ba chữ “không đơn giản” để hình dung về họ?

Họ rõ ràng là hàng đầu trên tiên giới.

“Tôi nghĩ, ông ta đang nhắm vào vườn Vạn Thú của cô đấy!”

Hồng Loan cầm một thứ quả lên ăn, nhả nha nói.

“Dù sao chúng ta cứ nên cẩn thận thì tốt hơn.”

Cả hai vừa nói dứt lời thì bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

“Cô nương Khuynh Thành, tôi là Hư Trúc, tôi mang đến ít điểm tâm và nước trà cho cô đây!”

Khuynh Thành đứng dậy bước ra mở cửa.

“Phiền đạo trưởng Hư Trúc quá!”

“Có gì đâu, bốn phận chúng tôi phải làm mà!”

Hư Trúc rất nhiệt tình bưng trà và bánh vào đặt sang bên, rồi rót trà đưa mời Khuynh Thành, nói: “Cô nương Khuynh Thành nhấp thử đi! Đây là trà nổi tiếng nhất của Thanh Hư đạo quán chúng tôi!

Mọi ngày, người bình thường đâu được uống? Ngay bản thân tôi cũng thế, khi nào sư phụ cao hứng thì tôi mới xin được một chén.”

“Thế ư?”

Khuynh Thành tinh táo thận trọng quan sát chén trà trong tay Hư Trúc.

“Vâng, tôi hiểu rằng Thanh Hư đạo trưởng rất coi trọng hai mẹ con chúng tôi. Hư Trúc tiên sinh đã rất mê thứ trà này thì chi bằng tôi mượn chén trà này... để thể hiện tác lòng. Xin mời đạo trưởng Hư Trúc!”

Nét cười của Hư Trúc bỗng cứng lại, nói: “Thế này thì không tiện. Đây là tấm lòng của sư phụ tôi, nếu cô nương Khuynh Thành không uống, thì tôi trở về sẽ rất khó ăn khó nói với sư phụ.”

“Tiên sinh không muốn uống hay là không dám uống?”

Ánh mắt Khuynh Thành lạnh tanh không gọn chút sợ hãi, và còn pha nét cười kỳ dị nữa.

“Sao cô nương Khuynh Thành lại nói thế? Chẳng lẽ cô nương sợ Thanh Hư đạo quán chúng tôi hại cô hay sao?”

Nói rồi anh ta rút trong người ra một cây kim bằng bạc nhúng vào chén trà để thử. Rồi cười nói: “Bây giờ cô nương Khuynh Thành đã yên tâm rồi chứ?”

Khuynh Thành trầm cười khẩy.

Định chơi trò hạ độc ta ư? Ngươi chưa đủ tầm!

Kiếp trước, cô là một cao thủ về sử dụng chất độc. Sau vụ việc Diệt Chấn Thiên bị trúng độc của tiên giới, cô càng thêm chuyên tâm nghiên cứu độc được. Một trăm năm qua, ngoài luyện công ra, cô chỉ nghiên cứu độc được.

Hồng Loan cũng từng giúp Khuynh Thành không ít, nó đã đi khắp nơi sưu tầm các công thức bí truyền điều chế thuốc độc.

Khuynh Thành nhếch mép cười mỉm, rất lịch sự kính trọng đón lấy chén trà của Hư Trúc rồi một hơi uống cạn.

Mặt Hư Trúc lộ rõ nét cười thâm hiểm. Đa nghi, rồi sao nữa? Kim bạc đâu có thể thử để nhận ra mọi thứ chất độc, ví dụ chất độc mà cô ta vừa uống vào.

Gã lại rót một chén đưa cho Hồng Loan.

“Tôi không thích uống trà.”

“Thế thì cậu ăn các món điểm tâm đi!”

Hư Trúc đưa cho Hồng Loan một cái bánh. Hồng Loan không khách khí gì hết, cầm lấy ăn luôn.

Hư Trúc nhìn thấy cả hai cùng ăn rồi, gã nói quấy quá vài câu, sau đó yên tâm lui ra.

Hư Trúc vừa đi khỏi thì Khuynh Thành lập tức nói luôn: “Mau dùng nội lực ép các thứ vừa ăn cho ra bằng hết đi!”

“Sao thế?”

“Có độc!”

“Có độc? Sao cô không nói sớm?”

Hồng Loan gần như nhảy dựng lên, nó không dám chậm trễ, vội dùng nội lực ép chất độc ra.

Khuynh Thành cũng không nói thêm gì nữa, cấp tốc vận khí thái chất độc.

Sau khi giải quyết xong xuôi, cô vội lấy một viên kim đan ra đưa cho Hồng Loan.

“Mau nuốt đi!”

“Tôi phục cô thật rồi, đã biết có độc mà vẫn ăn.”

“Chính vì biết là có độc nên mới ăn vào!”

“Tâm thần à?”

Hồng Loan rất bức mình ngồi sang một bên.

“Chất độc này lạ ở chỗ, không màu không mùi vị, dùng kim bạc để thử cũng không phát hiện ra. Nhưng nếu nhiễm phải chất độc này thì phải sau một canh giờ, nó mới dần dần ngấm khắp cơ thể.

Và, chỉ sau khi ngủ say thì chất độc mới phát tác. Người bị trúng độc sẽ ngủ mãi mãi, mình chết như thế nào cũng không biết.”

Hồng Loan nghe mà thấy ghê rợn. Nó hiểu ngay rằng Thanh Hư đạo trưởng này chẳng tử tế gì.

Bỗng dung muốn giải vây giúp hai người, rồi lại ân cần mời họ về Thanh Hư Quán đề ở.

Trên đời này chưa từng có bữa trưa miễn phí.

“Cứ chờ, tôi đi giết phăng lão tặc Thanh Hư!”

Khuynh Thành vội kéo nó lại, nói: “Đừng hấp tấp. Chúng ta phải thả dây câu dài bắt con cá to!”

Thanh Hư đạo quán, lòng người thực khó lường, ai ai cũng rắp tâm với bao quỷ kế.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Nữ Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 3

Trong điện Kim Hoa, Tiên đế ăn không ngon ngủ không yên.

Mấy hôm nay rộ lên câu chuyện về vườn Vạn Thú, lan truyền xôn xao khắp nơi.

Có phải Trọng Lâu định tìm đến trả thù ông ta? Hay là, ma xui quỷ khiến thế nào, vườn Vạn Thú đã rơi vào tay cô gái ấy thật?

Năm xưa vườn Vạn Thú rơi xuống phạm trần, ông ta đã nghĩ đủ mọi cách để lấy nó về mà không được.

Lẽ nào cô gái này đã có cơ duyên với vườn Vạn Thú thật?

Đề phòng bất trắc, ta cứ nên xuống trần gian nghiên cứu xem sao thì vẫn hơn. Nghĩ thế, chớp lòa một cái, Tiên đế đã biến mất khỏi điện Kim Hoa.

Tiên hậu nhếch mép nở nụ cười cao thâm khó lường, rồi vén tấm rèm phía sau bước ra.

Vườn Vạn Thú. Phen này bà ta nhất định phải nắm trong tay.

Bà đã sớm nghe biết câu chuyện Diệp Khuynh Thành và đứa bé kia bị Thanh Hư đạo trưởng đưa về.

Chỉ trong nháy mắt, Tiên hậu đã ngồi giữa chính điện của Thanh Hư đạo quán.

Về mặt Thanh Hư đạo trưởng khúm núm và thận trọng, rất sợ đắc tội với Tiên hậu nương nương có địa vị ngất cao này.

“Không biết Tiên hậu nương nương giá lâm nên chưa ra đón từ xa, thật là thất lễ!”

“Thanh Hư, ngươi biết bản cung đến đây vì mục đích gì chứ?”

“Vâng, Thanh Hư biết ạ! Có điều, rất khó đối phó với hai mẹ con họ. Cho nên tại hạ bèn nghĩ, phải vỗ về cho họ yên tâm, chờ khi họ hoàn toàn tin

tưởng tại hạ, thì vườn Vạn Thú sẽ lấy được. Đến lúc đó, Thanh Hư sẽ đích thân đưa đến dâng Tiên hậu nương nương!”

Khuôn mặt đẹp một cách lạnh lùng của Tiên hậu không thể hiện gì hết, bà ta chỉ thản nhiên nói: “Ngươi hiểu như thế thì rất tốt. Nếu không, ngươi chớ trách bản cung vô tình, trở mặt!”

Nói rồi, tàn ảnh nháng lên, bà ta đã biến mất không thấy đâu nữa.

Tốc độ.

Tốc độ này khiến người ta phải kinh hãi, ngay Thanh Hư đạo trưởng cũng không có cách gì nắm được thực hư, không rõ tốc độ của Tiên hậu nương nương nhanh đến đâu.

Vận linh thức xem xét, thấy đúng là bà ta đã đi rồi.

Thanh Hư đạo trưởng mới hừ hừ lạnh lùng chửi rửa: “Ta nhỏ vào mụ!”

Đoạt được vườn Vạn Thú rồi sẽ dâng cho mụ? Cái đầu ta trục trặc hay sao?

Đã có vườn Vạn Thú và thần khí rồi, ta còn sợ mụ chặc?

“Hư Trúc!”

Hư Trúc lập tức từ ngoài cửa chạy vào.

Thanh Hư đạo trưởng hỏi: “Sự việc thế nào rồi?”

“Đã làm xong cả rồi ạ.”

“Không bị họ phát hiện ra điều gì chứ?”

“Thằng bé thì không vấn đề gì, chỉ có Diệp Khuynh Thành lúc đầu không chịu uống, nhưng rồi cuối cùng vẫn uống.”

“Nói rõ hơn xem?”

Hư Trúc bèn thuật lại cuộc đối thoại giữa anh ta và Diệp Khuynh Thành. Thanh Hư đạo trưởng tát “bốp” một phát khiến anh ta ngã lăn quay.

“Ngươi là đồ vô dụng, thế mà vẫn còn dám đứng đây vênh vào tự đắc!”

Hư Trúc cảm thấy rất oan ức: “Sur phụ! Chính con nhìn tận mắt cô ta đã uống mà!”

“Cô ta dám uống, chứng tỏ cô ta có thể giải độc! Xem ra, ta đã quá coi thường cô ta rồi.”

Hư Trúc vẫn không sao hiểu nổi, rõ ràng anh ta đã làm rất đến nơi không chút sơ hở, sao cô ta lại đoán ra trong nước trà có độc?

Thanh Hư đạo trưởng nhìn đồ đệ Hư Trúc mà càng điên tiết. Sao ta lại thu nhận một thằng đầu đất như thế này làm đồ đệ?

“Ra đi, ra đi! Ngươi cút ra đi!”

Bị Thanh Hư đạo trưởng đuổi ra, Hư Trúc tiu nghỉu rất buồn bực.

Tại sao cô ta lại biết? Điều này rõ ràng là không thể.

Hư Trúc nghĩ liền ba ngày mà vẫn không hiểu nổi điều này, anh ta bứt rứt đứng ngồi không yên.

Đành hạ quyết tâm, mặt dạn mày dày, về nhắn nhủ khổ sở đến hỏi sư phụ Thanh Hư đạo trưởng vậy.

Hư Trúc xưa nay vẫn có cái tật này: hễ có vấn đề gì chưa thông suốt, không hiểu nổi thì anh ta liền mất ăn mất ngủ.

Sau đó, làm bất cứ việc gì cũng uể oải, dù thời gian lâu đến mấy vẫn không nguôi, trừ phi điều anh ta thắc mắc được giải tỏa hiểu rõ.

Thanh Hư đạo trưởng mặt hầm hầm nhìn Hư Trúc, chỉ tiếc là không thể bóp chết anh ta cho xong.

“Ngươi là đồ đàn độn! Lúc cô ta bảo ngươi uống trà, tức là cô ta đã nghi ngờ rồi. Nếu ngươi cứ uống, thì cô ta sẽ tin rằng không có độc. Nhưng ngươi ngu lắm!”

Nói rồi Thanh Hư đạo trưởng tát cho Hư Trúc một cái vào đầu.

“Quá ngu ngốc! Ngươi dám rút kim bạc ra để thù! Ta chưa thấy ai ngu như ngươi. Ngươi còn lạ gì thứ thuốc độc ấy? Cứ uống thì đã sao? Đồ ngu!”

Bây giờ Hư Trúc đã hiểu ra, anh ta không thể không thừa nhận rằng mình chưa đủ thông minh.

“Sư phụ! Con nhớ rồi. Lần sau con nhất định sẽ không mắc lại sai lầm như thế nữa.” Hư Trúc đồng ý thề thốt, cam đoan trước mặt Thanh Hư đạo trưởng.

Cái lời cam đoan xin hứa như thế này, Thanh Hư đạo trưởng đã nghe nhiều rồi. Nếu không vì hấn là... thì ông ta đã cho hấn cái tát chết luôn từ lâu.

Tuy nhiên, nên thấy rằng có những kẻ đáng hận mà vẫn có thể sống đến nay, họ cũng có chỗ đáng mến của họ.

Có thể nói, trong Thanh Hư đạo quán này, Hư Trúc là một đệ tử rất chịu nghe lời. Dù làm việc gì, Thanh Hư đạo trưởng không phải lo lắng anh ta sẽ phản bội mình.

Thanh Hư đạo trưởng không dò xét ra thực lực của Hồng Loan, cho nên ông ta cũng không dám mạo hiểm vận linh thức trù khấp cung Tinh U.

Nếu bị họ phát hiện ra ông ta đang giám sát họ, thì công sức của ông ta sẽ đổ xuống sông xuống biển tất.

Diệp Khuynh Thành và Hồng Loan nhắm mắt nằm trên giường của mình, chờ đợi cuộc giao chiến đêm nay.

Hồng Loan đã xác định rồi, chỉ cần lão tặc Thanh Hư đạo trưởng bắt đầu ra tay, thì nó sẽ san phẳng Thanh Hư Quán của lão luôn.

Miền bàn cái gì khác, nó phải chịu đựng những ngày như thế này quá đủ rồi.

Chẳng bị người ta truy đuổi chạy conng đất, thì bị người ta hạ độc.

Hồng Loan chưa bao giờ phải ráng chịu như thế này.

Khuynh Thành nằm trên giường, cũng tuyệt đối không dám lơ lỏng cảnh giác.

Tiền giới. Không ngờ còn tàn khốc và máu lạnh hơn cả chốn nhân gian.

Ở đây, chỉ có chuyện kẻ thắng là vua kẻ thua là giặc. Tuyệt đối. Không có gì phải nói nữa. Nếu muốn sống thì phải bản lĩnh thật sự.

Cũng may, chục năm qua cô không lãng phí vô ích, cô đã đạt tới Kiểm hoàng trung cấp hậu kỳ; điều này, ngay Hồng Loan, cô cũng không nói cho nó biết.

Cô luôn giấu kín thực lực, vì hiểu rằng, trong cái thế giới sát phạt tàn khốc này.

Muốn đánh thắng nhưng cao thủ từ đẳng cấp Kiểm tông trở lên thì phải khiến bọn họ sợ là cảnh giác, sau đó ta bất ngờ xuất kích bằng một chiêu chí mạng.

Nếu không, kẻ phải chết sẽ là cô.

Đêm nay sao mà yên tĩnh khác thường, không thể xảy ra chuyện gì cả.

Còn Tiên đế thông qua đường hầm không gian để xuống Thực Nhân Cốc, ông ta đã mỉm cười được rồi.

Vườn Vạn Thú, chẳng qua chỉ là lời đồn đại.

Lúc này ông ta đã có thể yên tâm trở lại tiên giới kê cao gối mà ngủ ngon giấc.

Bọn Khuynh Thành ở trong Thanh Hư đạo quán thẩm thoát đã ba tháng.

Địp mừng thọ Tiên đế đã đến.

Thanh Hư Quán là một thế lực mạnh trong bốn thế lực lớn trên tiên giới, đương nhiên phải đến chúc thọ.

“Thanh Hư đạo trưởng!”

Sớm tỉnh mơ, Diệp Khuynh Thành đã cùng Hồng Loan đến gian chính điện.

“Cô nương Khuynh Thành có việc gì à?”

“Nghe nói Tiên đế mừng thọ, Khuynh Thành lên tiên giới đã lâu, vốn cũng rất ngưỡng mộ Tiên đế nhưng chưa có cơ hội được gặp, hôm nay...”

Thanh Hư đạo trưởng cười khà khà, nói: “Dễ thôi, dễ thôi mà! Lát nữa hai vị cứ đi theo tôi là được.”

Khuynh Thành làm bộ vui vẻ khác thường, nói: “Thế thì tôi xin cảm tạ đạo trưởng trước.”

“Khách khí quá, khách khí quá!” Khuôn mặt hơi dài của Thanh Hư đạo trưởng nở nụ cười rất hiền từ. Cứ như là tuyệt nhiên không hề hay biết cái vụ việc đầu độc hồi nọ.

Không những không nhắc đến một chữ, mà còn tỏ ra thân thiết với Khuynh Thành và Hồng Loan như thể là chỗ người nhà với nhau.

Ba tháng nay họ đã được nuôi vỗ béo không ít.

“Cô nương Khuynh Thành cứ đi thay trang phục đi, lát nữa ta sẽ cùng đi.” Thanh Hư đạo trưởng gật đầu nhìn Khuynh Thành.

Cô và Hồng Loan vừa đi khỏi thì nét cười trên mặt ông ta cứng đờ luôn.

Có vườn Vạn Thú hay không, đêm nay sẽ hiểu rõ tất cả.

Đến điện Kim Hoa, Khuynh Thành mới biết trên tiên giới có bốn vị đế.

Đông tây nam bắc, tứ đế.

Chỗ họ đang ở đây thuộc địa phận quản lý của Bắc đế.

Đại lễ mừng thọ Bắc đế, đương nhiên ba vị đế kia cũng đến dự.

Điện Kim Hoa thực bệ thế, hùng vĩ, phong cảnh tuyệt đẹp chẳng khác gì chốn đào nguyên cách biệt đời thường.

Khuynh Thành và Hồng Loan đi theo Thanh Hư đạo trưởng bước vào chính điện, rồi được người ta dẫn ra vườn hoa phía sau tham quan một lượt. Dù thấy vị thế rất cao của Thanh Hư đạo trưởng.

Trùng hợp thật thú vị, ở vườn hoa phía sau, Khuynh Thành lại chạm trán Hoa Mãn Nguyệt và Lư Hương Nguyệt Nhi.

Thanh Hư đạo trưởng cảm thấy có phần ngạc nhiên, không ngờ Diệp Khuynh Thành lại quen Hoa Mãn Nguyệt. Thế này thì sự việc sẽ hơi phiền hà đây.

Cho nên ông ta lại càng không dám sơ suất mạnh động.

“Tôi không ngờ các vị cũng đến!”

Nên nhớ rằng hồi đầu anh ta đã có cái thái độ kia với Tiên đế, không ngờ anh ta vẫn dám đến.

“Ngày đại thọ của Tiên đế, tôi đâu dám không đến?”

Hai người đang nói chuyện thì một người hầu đến nói: “Thanh Hư đạo trưởng, yến tiệc mừng thọ Tiên đế đã bắt đầu, mời đạo trưởng về chỗ ngồi ạ!”

Bấy giờ cả toán người mới trở ra.

Sinh nhật Tiên đế có khác, hết sức bệ thế hoành tráng.

Ước tính, có lẽ phải đến một hai nghìn bàn tiệc! Diệp Khuynh Thành không sao biết hết tên các món ăn bày trên bàn.

Mọi ngày ở trong Thanh Hư đạo quán, cô đã cảm thấy bữa ăn quá xa xỉ, không ngờ ở chỗ Tiên đế còn xa xỉ hơn.

“Tiên đế đến!”

Ngay sau tiếng hô trang nghiêm, Tiên đế từ từ bước ra.

Tiên đế. Vậy là Khuynh Thành đã nhìn thấy ông ta.

Hai bàn tay cô bất giác nắm chặt.

Rõ ràng là Tiên đế đang đứng cách họ rất xa, thế mà vài lần tàn ảnh chớp chòn nối nhau, ông ta đã ngồi ngay trên ngai vàng rồi.

Tốc độ nhanh thật.

Khuynh Thành không thể không trầm trồ.

Ngay Hồng Loan khinh khinh bất cần cũng thầm khen ngợi; có điều, so với tốc độ của nó thì ông ta vẫn còn kém một chút.

Rồi, người ta đưa nhau nhìn nọt tang bốc, dâng lễ vật.

Tiên đế cũng cảm thấy hơi phiền hà, ông xua tay, nói: “Yến tiệc bắt đầu đi thôi!”

Diệp Khuynh Thành bỗng đứng dậy, nói: “Tiên đế! Tiểu nữ Diệp Khuynh Thành cũng có một thứ lễ vật biếu Tiên đế.”

Diệp Khuynh Thành. Có thể nói, mấy tháng nay cái tên này luôn vang như sấm rền bên tai.

Khuynh Thành thậm chí cười nhạt, liệu ông ta cho rằng cô phải gây ồn ào như thế là để làm gì?

Cô chờ đợi cái ngày hôm nay, để ông ta nhớ ra cô.

Phải làm thế thì cô mới có thể trao củ nhân sâm của Huyết Sâm đến tận tay Tiên đế.

Khi trước, Huyết Sâm đã dặn dò cô hàng trăm lần rằng nhất định phải đưa tận tay ông ta.

Cô đâu có thể làm trái lời hứa?

“Thế ư? Tiên đế ta đây nghe nói người có vườn Vạn Thú, có đúng vậy không?”

Diệp Khuynh Thành rất đàng hoàng đứng mực đứng lên, nói: “Tiểu nữ không có vườn Vạn Thú. Chẳng biết ai đã tung tin đồn nhảm ấy, khiến tiểu nữ phải trốn trong Thanh Hư đạo quán tròn ba tháng trời!”

“À ra thế. Vậy người định dâng Tiên đế lễ vật gì?”

Diệp Khuynh Thành bước lên, mở nhãn không gian lấy ra một củ nhân sâm giống hệt hình người, nói: “Đây là lễ vật tiểu nữ muốn biếu Tiên đế.”

Mọi người đang ngồi trên ghế suýt nữa ngã phệt xuống đất.

Trò hề gì thế này?

Chuyện về cái vườn Vạn Thú âm ỉ xông xao, để rồi rốt cuộc biến thành một củ nhân sâm vớ vẩn chẳng đáng nhìn.

Nhất là những vị đã từng truy sát Diệp Khuynh Thành, lúc này tức quá chỉ muốn đập đầu vào tường.

Họ đã bị một cô gái ranh con bốn cột.

“Một củ nhân sâm?”

“Bẩm Tiên đế, đây không phải nhân sâm bình thường. Nếu ngài chưa tin thì cứ cầm mà xem đi!”

Tiên đế cười ha ha. Cô gái đi xuyên không gian này dí dỏm thật!

Hôm nay tâm trạng rất vui. Được!

Dù sao thì vườn Vạn Thú cũng chưa tái xuất giang hồ, thì cứ xem một lát có sao đâu? Ông ta không tin nó có thể làm hại ông ta được.

“Trình lên đây!”

Một thị nữ đứng bên Tiên đế nói “xin vâng”, rồi bước xuống.

Cô ta nhìn Khuynh Thành một lượt, thấy không có mối nguy nào, mới đưa tay ra cầm củ nhân sâm hình đứa trẻ con trên tay Khuynh Thành.

“Thưa Tiên đế, đây ạ.”

Hai tay cô ta nâng củ nhân sâm đến trước mặt Tiên đế.

Tiên đế cười vang, rồi nói: “Tiên đế ta đây sẽ nhìn tận nơi, xem nó khác thường chỗ nào.”

Ông ta cầm củ nhân sâm rồi mân mê trong tay.

Bỗng nhiên, củ nhân sâm như có linh hồn sống, nó tự tách đôi.

Một đạo kim quang bỗng lóe ra từ củ nhân sâm.

Chói đến nỗi không ai dám mở mắt.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc, ngớ ra. Nó... nó là gì thế?

Đạo kim quang mỗi lúc một mạnh, sát khí đậm đặc cũng lan tỏa khắp nơi.

Đây... đây là... khí lưu của Chiến thần Trọng Lâu!

Hơi thở của Chiến thần Trọng Lâu. Đúng rồi!

Không! Không thể có chuyện này.

Chuyện này tuyệt đối không thể xảy ra. Trọng Lâu đã chết từ rất lâu, cho nên, đâu có thể là Trọng Lâu? Đâu có thể như vậy?

Không riêng gì Tiên đế, mà từng người đang có mặt ở đây cũng đều cảm nhận ra làn sát khí cực mạnh này.

Không khí đặc quánh mùi vị khát máu.

“Tiên đế không ngờ ta sẽ trở lại, đúng không?”

Giọng của Trọng Lâu bỗng vang lên trong không khí.

Đạo kim quang cực mạnh ấy dần dần nhạt đi, rồi một hình người lộ ra.

Kim quang càng lúc càng mờ ảo, hình người càng lúc càng rõ nét.

Người này... chẳng phải Chiến thần thì còn ai vào đây nữa?

Trọng Lâu. Trời ơi! Đúng là Chiến thần Trọng Lâu rồi!

Toàn thể điện Kim Hoa bỗng dựng sôi lên! Trọng Lâu vốn đã chết, nay lại sống lại như một chuyện thần kỳ.

Sắc mặt Tiên đế hơi tái đi, ông ta cũng thấy kinh hãi bởi cảnh tượng trước mắt.

Năm xưa rõ ràng là ông ta đã giết Trọng Lâu, sao hắn ta có thể sống lại như thế này?

Ông ta đã đích thân xuống phạm trần kiểm tra vườn Vạn Thú, nó rành rành vẫn đang ở thế giới nhân gian.

Trọng Lâu... Trọng Lâu sao có thể lại xuất hiện trước mắt ông ta?

“Tiên đế, thế nào? Không nhận ra ta à?”

Đôi mắt phượng của Trọng Lâu hơi lim dim, khoe miệng hơi động đậy, khuôn mặt đầy vẻ kiêu hùng cứng cỏi.

Đôi mắt ông bắn ra tia lạnh, cặp lông mày rậm đen cong như hai lưỡi mác, bộ ngực vạm vỡ, uy phong, vạn người không địch nổi.

Giọng ông vang dội chí khí ngất trời vạn trượng cao.

Gân cốt cứng mạnh như sắt như đồng, đường bệ như tỳ hưu lay trời chuyển đất.

Lưng thẳng vai rộng, tiềm tàng sức mạnh khổng lồ bèn bĩ.

Trọng Lâu... người này là Chiến thần Trọng Lâu mà truyền thuyết vẫn nhắc đến!

Ông ta... ông ta đã chết rồi kia mà? Sao lại mọc ra từ một củ nhân sâm có hình hài một đứa trẻ con?

“Tiên đế, đã đến lúc phải tính sổ món nợ giữa chúng ta rồi.”

“Ngươi...”

Sắc mặt Tiên đế hơi khó coi. Ông ta đầu ngủ mê cũng không ngờ Trọng Lâu lại chưa chết!

Trọng Lâu lạnh lùng “hừ” một tiếng, rồi phát ra những âm thanh khô không khóc như băng đóng cứng suốt ngàn năm, khiến người lạnh buốt thấu xương.

“Hôm nay ngươi mừng thọ, ta tạm tha cho. Ta là Chiến thần của tiên giới, ta không như một số kẻ chuyên giờ thủ đoạn nham hiểm độc ác. Ba ngày sau, tại suối Bích Lạc, sẽ quyết chiến sinh tử!”

Lạnh lùng buông ngàn ấy câu, rồi quay người, ngược mắt nhìn.

Đưa tay tóm tàn ảnh của Khuynh Thành và Hồng Loan, chớp lóa, rồi tất cả tan biến không thấy bóng dáng đâu nữa.

Chỉ còn lại đám đông khách khứa lúng túng không biết làm gì, đứng đó nhìn Tiên đế.

Thanh Hư đạo trưởng nào ngờ không những chẳng có vườn Vạn Thú mà còn mọc ra Chiến thần. Ông ta rất lộn ruột khi nghĩ đến ba tháng trời săn đón

hầu hạ Diệp Khuynh Thành và Hồng Loan.

Ông ta đứng dậy chấp hai tay: “Xem ra hôm nay Tiên đế không vui lắm, tại hạ Thanh Hư ở Thanh Hư Quán xin cáo từ vậy!”

Tiếp đó Hoa Mãn Nguyệt cũng đứng lên, giơ hai tay vịn hông vron vai, ngáp một cái rồi nói: “Luru Hương Nguyệt Nhi, chúng ta cũng về thôi, hết trò để xem rồi.”

Những người khác cũng đưa nhau đứng lên cáo lui.

Tiên đế ngồi trên kia không nói một câu, hai tay nắm lại rõ chặt.

Dường như ông không hề nhìn thấy họ. Cuối cùng chỉ còn ba vị Đông đế, Tây đế, Nam đế.

“Bắc đế...”

Nam đế vừa mở miệng thì Bắc đế đã nhảy dựng dậy, gầm lên như sấm: “Cút đi! Các người cút cả đi! Các người tưởng ta sợ hấn chắc? Ba ngày nữa. Các người cứ chờ sẽ thấy!”

Nam đế vốn có thiện chí an ủi ông ta, nào ngờ lại bị ông ta nói vô mặt như vậy. Bền hừ hừ lạnh lùng rồi biến mất. Đông đế và Tây đế vốn dĩ không thật hòa hợp với Bắc đế, hôm nay cũng đến dự gọi là có mặt cho xong.

Lúc này thấy thế, hai vị cũng không nói nửa lời, biến luôn.

Bắc đế vẫn thấy cái đầu mình ong ong không ngớt.

Trọng Lâu, Trọng Lâu, Trọng Lâu. Trong đầu ông ta toàn là Trọng Lâu.

Tại sao hấn lại chưa chết? Rành rành là hấn chết rồi kia mà?

Ba ngày sau, tuổi Bích Lạc, quyết chiến sinh tử.

Đúng là hấn đã trở lại, hấn chưa chết thật!

Xem ra, ba ngày nữa đại chiến là không thể tránh khỏi.

Bóng Trọng Lâu chớp nhòa, rồi đem Diệp Khuynh Thành và Hồng Loan ra khỏi điện Kim Hoa.

Khuynh Thành dường như vẫn chưa hết bàng hoàng kinh ngạc.

Trọng Lâu trong truyền thuyết, giờ đây rành rành đang đứng trước mặt cô.

“Khuynh Thành! Ta cảm ơn cô!”

“Tôi... tôi có làm được việc gì đâu, sao ông lại cảm ơn tôi?”

Trọng Lâu hiểu rằng Diệp Khuynh Thành vẫn chưa hề biết rõ mọi chuyện. Ông không rõ nếu mình nói rõ tất cả cho Khuynh Thành biết, liệu cô ta có tức giận điên cuồng không.

Nhưng quả thật ông không muốn giấu cô nữa.

“Khuynh Thành, có chuyện này ta muốn nói với cô. Thực ra...”

Trọng Lâu chưa kịp nói tiếp thì Hoa Mãn Nguyệt đã cười khanh khách chạy đến, nói: “Thế là đã đuổi kịp các vị rồi!”

Cũng không đợi họ nói gì, Hoa Mãn Nguyệt đặt tay lên vai Trọng Lâu, tươi cười nói: “Ông chính là Chiến thần Trọng Lâu! Tôi là Hoa Mãn Nguyệt. Từ nay chúng ta là anh em một nhà rồi!”

Kỳ cục!

Anh chàng này thật hay vợ vào!

Trọng Lâu còn chưa nói một câu nào, sao bỗng trở thành anh em một nhà nhỉ?

“Trọng Lâu, ba ngày nữa ông sẽ đại chiến với Tiên đế thật à?”

Lại không đợi Trọng Lâu trả lời, anh ta nghiêng răng ken két nói: “Từ lâu tôi đã muốn xử lý cái thằng cha khốn kiếp ấy. Tiếc rằng tôi không đủ sức! Nay ông đã về thì tốt rồi. Ba ngày nữa, đệ sẽ đến cổ vũ trợ uy cho huynh.”

Diệp Khuynh Thành kinh ngạc toát mồ hôi nhìn Hoa Mãn Nguyệt, sao mình lại quen một người như thế này.

Ngán thật! Lên tiên giới, người quen đầu tiên lại là một anh chàng thần kinh không bình thường.

Trọng Lâu bình thần đưa mắt nhìn anh ta, nhấc bàn tay anh ta đang đặt trên vai ông hạ xuống, khẽ vỗ; rồi quay sang nói với Diệp Khuynh Thành: “Chúng ta đi thôi.”

“Kìa, sao lại đi? Tôi muốn mời các vị dùng cơm... ơ kìa?”

Trọng Lâu đi thẳng, chẳng buồn ngoái đầu lại.

Lưu Hương Nguyệt Nhi thì ngẩn ngơ nhìn theo Trọng Lâu, giọng trầm trầm say đắm: “Khùng thật!”

“Khùng? Khùng cái con khi gì chứ!”

Anh cóc lên đầu Lưu Hương Nguyệt Nhi một cái, giọng bức mình: “Chỉ gọi nghệt cái mặt ra!”

“Gì thế? Đó gọi là khủng! Đâu có như ai đó chỉ suốt ngày cười cợt nhăng nhít, chẳng đứng đắn gì cả.”

Hoa Mãn Nguyệt đưa tay ra ôm cô vào lòng, nhìn cô bằng ánh mắt kẻ cả, cắn vào môi cô, nói: “Nào! Ai khủng?”

“Quá đáng! Anh khủng! Anh khủng, được chưa?”

“Ừ, có thể chứ! Bây giờ ta về nhà!”

Rồi anh ôm Lưu Hương Nguyệt Nhi khệnh khạng bước đi.

Về Trọng Lâu.

Diệp Khuynh Thành cảm thấy đó là một truyện thần thoại.

Khi ông xuất hiện rất rõ ràng trước mặt cô, cô mới biết hoàn toàn không phải thần thoại.

“Trọng Lâu, tôi nghe Huyết Sâm gia gia nói ông đã đại chiến với Tiên đế...”

“Đừng! Mọi người đều cho rằng ta đã chết rồi. Nhưng, hồn phách ta không hề tan, ta đã rơi đúng vào cây hoa Huyết Sâm. Vì suốt ngày được linh khí nuôi dưỡng cho nên ta đã sống sót, hết sức thần kỳ. Ta sống cùng cây cỏ thụ Huyết Sâm ấy. Rồi đến một ngày cây Huyết Sâm tu thành hình người, nó có thể trò chuyện với ta.

Cô còn nhớ khi lên 5 tuổi cô bị rơi xuống Thực Nhân Cốc chứ? Lúc đầu có một chàng trẻ tuổi đến gặp Huyết Sâm, bảo ông ta phải bằng mọi cách phải đưa cô trở ra. Lúc đó ta đã biết rằng con người cô không hề đơn giản. Cho nên ta mới bảo Huyết Sâm hãy nhận lời, và cho cô biết những bí mật về hồ U U. Ta biết sẽ có ngày cô sẽ đặt chân lên vườn Vạn Thú.

Quả nhiên về sau cô đã đến. Khi gặp lại cô, ta càng tin rằng mình đã không nhìn nhầm người. Muốn trở lại tiên giới, muốn báo thù, ta chỉ có thể trông cậy ở cô. Vì hồi đó ta vẫn còn rất yếu, ta chỉ là một linh hồn; công lực ta rất yếu, rất yếu.

Ta không có cách gì để trở lại tiên giới.

Ở chốn phạm trần, dù là ở trong vườn Vạn Thú, nếu ta muốn tu thành hình người, thì sẽ là một quá trình rất dài, rất dài lâu. Ta đã chờ đợi rất lâu, Tịch Vân của ta đã ngủ li bì rất nhiều năm tháng. Ta không chờ thêm được nữa. Khi ta nhìn ánh mắt của cô dành cho anh chàng trẻ tuổi kia, ta hiểu rằng cô nhất định sẽ thành công.

Vì trong ánh mắt của cô, ta nhìn thấy những nét rất giống với ánh mắt Tịch Vân. Ánh mắt của một người, vì tình yêu, dám làm tất cả. Về sau quả nhiên cô đã đi xuyên không gian lên tiên giới, ta cũng theo cô lên đến đây. Trong mười năm qua, khi cô tu luyện thì ta cũng đang tu luyện.

Ta cho rằng mình còn phải chờ rất lâu nữa, nhưng không ngờ ta lại có thể nhanh chóng xuất hiện. Diệp Khuynh Thành, ta biết mình đã lợi dụng cô, lừa dối cô. Nhưng, ta mong cô có thể tha thứ cho ta.”

Khuynh Thành đâu có nhân tâm với một nhân vật như thế này?

Cô nhìn ông ta, mỉm cười: “Trọng Lâu, nếu tôi được thấy ông và Tịch Vân lại nắm tay nhau gắn bó như xưa, tôi sẽ rất mừng.”

“Khuynh Thành, cô không hận ta ư?”

“Chẳng lẽ ông muốn tôi hận ông à?”

“Ta...”

Hồng Loan càng nhìn càng cảm thấy như nó đang bị thôi miên. Nó ngáp một cái rồi dài, rồi nói: “Ôi dào! Tôi cho rằng hai người nên nghĩ đến trận quyết chiến sau ba ngày nữa thì hơn.”

Đúng thế!

Trận quyết chiến sau ba ngày nữa, Trọng Lâu có cảm chắc phần thắng không?

Tiên đế!

Sau ngần ấy năm trôi qua, liệu ông ta đã lợi hại đến đâu?

Trọng Lâu khi xưa bị trọng thương suýt mất mạng, nay mới tu thành hình người, liệu có đánh nổi Tiên đế không?

Khuyên Thành cũng hiểu rằng, Trọng Lâu đã phải chờ đợi quá lâu rồi, ông không chịu đựng thêm được nữa.

Vì thế ông mới sốt ruột, muốn nhanh chóng quyết chiến với Tiên đế một lần nữa.

Vầng trăng sáng trong treo lơ lửng giữa bầu trời.

Trọng Lâu đang ngồi ở nơi ngày xưa ông và Tịch Vân thường cùng nhau ngắm sao trời. Ông ngẩng đầu nhìn mãi lên bầu trời sâu thẳm.

Đã lâu lắm rồi ông không được cùng Tịch Vân ngắm sao trời.

Đã quá lâu, ông không có được cái cảm giác ấy.

“Tịch Vân...”

Trọng Lâu môi mấp máy khẽ. Lòng ông tràn ngập bi thương.

“Trọng Lâu, ông lại nhớ đến Tịch Vân à?”

Diệp Khuyên Thành đã bước đến phía sau lưng ông từ lúc nào không biết.

Rồi cô ngồi xuống bên ông. Cô có thể hiểu được nỗi lòng của ông.

Chính cô cũng rất nhớ mong Lam Tổ, hết như tâm trạng của Trọng Lâu.

“Chắc cô cũng đang nhớ người ấy?”

Trọng Lâu ngoảnh sang nhìn Khuyên Thành.

“Đâu có thể không nhớ? Nếu không vì Tịch Vân có lẽ hồn phách ông đã tan biến từ lâu, đúng không?”

“Cô cũng thế, nếu không vì người ấy, chắc cô không thể bùng phát ra sức mạnh kinh người?”

Khuyên Thành cười cười nhìn Trọng Lâu, cô chìa tay ra, nói: “Thế thì chúng ta hãy cùng dốc sức vì người ấy của mình!”

“Đúng! Tin rằng chúng ta nhất định thành công!”

Trọng Lâu bắt tay Khuyên Thành rất chặt, nhìn cô bằng ánh mắt rất kiên định.

Ba ngày.

Họ chỉ có ba ngày.

Toàn thể tiên giới bỗng sôi động hẳn lên.

Chiến thần Trọng Lâu và một trong tứ đế - Bắc đế quyết chiến ở suối Bích Lạc.

Tin này vừa truyền đi, các cao thủ ở khắp nơi đều dồn dập đổ về từ bốn phương tám hướng.

Còn có cả rất nhiều cao thủ từ các tinh cầu khác cũng đến.

Đại chiến giữa Chiến thần Trọng Lâu và Tiên đế là sự kiện mấy trăm triệu năm mới có.

Cuộc độ sức giữa cao thủ với cao thủ, chắc chắn sẽ chấn động cả một vùng trời.

Không ai muốn bỏ lỡ cơ hội chiêm ngưỡng những màn chiến đấu tuyệt đỉnh như thế.

Đã là không ai muốn bỏ lỡ, thì vé vào cửa phải rất đắt, cũng không có gì là quá đáng!

Thời gian đếm ngược, đã đến sáng sớm ngày thứ ba.

Suối Bích Lạc đã bị người ta phong tỏa kín mọi ngã mọi hướng.

Khuôn mặt Hoa Mãn Nguyệt nở nụ cười tươi như hoa, anh đang ngồi ở cổng chính.

Ai muốn vào xem cuộc đại chiến giữa Chiến thần Trọng Lâu và Tiên đế thì phải bỏ ra linh thạch loại cực phẩm để mua vé vào cửa, giá vé không đắt, vị trí hàng trên gần nhất chỉ có ba ngàn viên linh thạch cực phẩm mà thôi.

Vị trí hàng thứ hai, giá hai ngàn sáu trăm viên linh thạch cực phẩm; vị trí xa nhất, chỉ ba trăm viên.

“Tôi muốn vị trí hàng thứ tám, tính rẻ nữa được không?”

“Được!”

Hoa Mãn Nguyệt cười rất tươi nhìn anh ta. Nhưng anh bỗng nghiêm sắc mặt, lớn tiếng: “Không có đủ linh thạch mà đòi xem à? Biến đi!”

Nhưng vị khách này ngoài nhìn đám đông đang xếp hàng rồng rắn rất dài, bèn tắc lưỡi: “Thôi được, hai ngàn thì hai ngàn.”

Hoa Mãn Nguyệt lại cười tươi roi rói, nói: “Xem người anh em của tôi đại chiến với Tiên đế, tất nhiên là tuyệt đối đáng tiền, đáng tiền!”

Khi nhóm Khuynh Thành đi đến khu suối Bích Lạc, cô suýt nữa mất mồi trợn ngược vì kinh ngạc.

Trọng Lâu vốn không định đi với cô. Nhưng Khuynh Thành rất muốn ông cảm chắc phần thắng tuyệt đối, nên cô cứ kéo ông đến xem trước địa hình.

Dù sao cũng rất nên đề ra phương án để tuyệt đối thành công.

Cuộc chiến này chỉ được phép thành công chứ không được phép thất bại.

Cô đâu có ngờ, dọc đường đến đây lại nhìn thấy đám đông xếp hàng rồng rắn rõ dài, cô đã cảm thấy kỳ lạ, cuộc chiến chưa bắt đầu, sao đã có quá đông người chạy đến đây làm gì?

Bước đến gần mới vỡ lẽ, thì ra anh chàng Hoa Mãn Nguyệt đang giờ trò ma mãnh.

Trọng Lâu cau mày nhìn bảng giá vé.

Hàng đầu ba ngàn viên linh thạch cực phẩm, hàng hai hai ngàn sáu trăm viên linh thạch cực phẩm... thế này... thế này thì khác nào nhân cháy nhà chạy vào cướp của? Muốn người ta phải khuyh gia bại sản hay sao?

Chỉ e, ngay những người rất giàu có trên tiên giới cũng không mua nổi vài tấm vé.

“Hoa Mãn Nguyệt, gã này gớm thật! Chả trách hôm qua anh nhiệt tình như thế, thì ra anh đã chủ tâm mai phục cái ý đồ này rồi!”

Hoa Mãn Nguyệt vẫn tươi sắc mặt bước lại, người hơi nghiêng nghiêng, rồi đặt tay lên vai Trọng Lâu.

Anh ta cười nhạo: “Tôi bận quá chưa kịp nói với các vị... là mười phần cửu đôi, mỗi bên năm.”

Mỗi bên năm phần. Nếu hôm nay Khuynh Thành không đến, chỉ e là một viên linh thạch hạng bét cũng chẳng thể nhìn thấy!

Gã vừa bần tính lại vừa tham lam!

Diệp Khuynh Thành bèn giơ ngón tay ra hiệu: “Ba – bảy!”

“Ba – bảy!!!”

Hoa Mãn Nguyệt đang tươi tỉnh bỗng xị mặt tức thì, suýt nữa thì ngã xuống đất.

Anh ta kinh ngạc nhìn Khuynh Thành, giọng bỗng dâng lên hàng đề-cì-ben.

“Gì thế? Ba – bảy?”

“Dù sao Trọng Lâu cũng là nhân vật chính, người ta liều mạng bỏ sức ra, còn anh thì đứng ngoài hưởng lợi? Đâu có chuyện ngon lành thế?”

“Không được, không được, tuyệt đối không! Năm năm, không thể lùi một ly!”

Hoa Mãn Nguyệt lắc đầu quảy quảy như quay trống bỏi.

Nói gì thì nói, ý tưởng này chỉ thiên tài như mình mới nghĩ ra; họ không thu tiền, không phải họ rộng rãi mà là họ không có đầu óc, họ không thể trách ai.

“Ba bảy!”

“Năm năm!”

“Ba bảy!”

“Năm năm!”

...

Thấy hai người làm nhộn cả lên không ai chịu ai, Hồng Loan cũng mặc kệ, nó bước đến ghế của Hoa Mãn Nguyệt rồi ngồi xuống, thân nhiên thu linh thạch theo băng giá, rồi cất vào trong cái xuyên không gian của mình.

Trên tiên giới và thần giới, tiêu xài bằng linh thạch đều thông dụng, tương đương với bạc trắng ở phàm trần. Tiền, ai chẳng thích? Càng có nhiều càng tốt!

“Người tiếp theo!”

Giọng Hồng Loan không ngớt vang lên.

Còn hai người kia thì vẫn tiếp tục tranh cãi về tỉ lệ ăn chia.

Chẳng phải Khuynh Thành hám của, mà vì cô rất cần đến linh thạch.

Còn Trọng Lâu thì nhìn họ mà ù tai nhức đầu. Ông bỗng lạnh lùng bật ra một câu.

“Đừng cãi cọ nữa. Không cần chia. Tất cả thuộc về ta!”

Rồi ông chỉ vào Hoa Mãn Nguyệt, nói: “Ngươi giúp ta bán vé, một ngàn viên linh thạch cực phẩm một ngày; ngươi tháp tùng ta đi xem địa hình, cũng một ngàn viên linh thạch cực phẩm một ngày.”

Thế là cả hai tui ngưu, suýt nữa thì hóa rồ.

Họ cùng chỉ vào Trọng Lâu, đồng thanh nói: “Đã gặp nhiều người quái, nhưng chưa gặp phải ai quái như ông!”

Hồng Loan tiếp tục nhanh chóng thu linh thạch và luôn tay bán vé. Tốc độ của nó nhanh phát sợ. Chỉ một lát sau đã bán hết sạch các vị trí của mười hàng đầu tiên gần nhất.

Nó phui hai tay, vẻ mặt rất gian, nói: “Ông đây mệt quá, nửa canh giờ nữa sẽ tiếp tục bán.”

Còn ba người lớn kia thì vẫn thương lượng chưa dứt điểm.

Nhiều linh thạch như thế, có thể làm được rất nhiều việc.

Cuối cùng họ cũng đạt được thỏa thuận là Trọng Lâu bốn phần, Hoa Mãn Nguyệt và Diệp Khuynh Thành mỗi người ba phần.

“Tốt rồi, bán vé đi!”

Khuynh Thành kéo Hồng Loan, dận dò: “Con ngoan chịu khó nhé! Nào, chúng ta đi thôi!”

Cả ba chưa cất bước thì Hoa Mãn Nguyệt đã tru lên như bị chọc tiết. Anh ta mặt đỏ gay, tay run run chỉ vào Hồng Loan, nói: “Ngươi... ngươi... ngươi...”

Khiến Khuynh Thành và Trọng Lâu ngẩn người chẳng hiểu ra sao.

“Hoa Mãn Nguyệt, anh mắc bệnh động kinh à?”

Khuynh Thành bước lại chọc anh ta một cái.

“Tôi... tôi... tôi... nó... nó... nó...”

Có lẽ anh ta mắc chứng động kinh thật cũng nên.

Đã giám định xong.

Đi nào!

“Đứng lại!”

“Hoa Mãn Nguyệt, anh có thôi đi không?”

“Linh thạch... linh thạch...”

“Anh cứ việc thu linh thạch, ba ngày nữa chúng tôi sẽ tìm anh.”

“Không phải thế... nó...”

Hoa Mãn Nguyệt quá bức xúc, nên lắp bắp mãi không nói được. Quá nhiều linh thạch cực phẩm thế kia, linh thạch cực phẩm là của anh ta...

“Ngươi đưa linh thạch ra đây!”

Hồng Loan mặt vẫn tỉnh bơ nhìn Hoa Mãn Nguyệt; mắt nó chớp chớp, hình như không hiểu anh ta đang nói gì.

“Ngươi nộp linh thạch ra đây!”

Khuynh Thành thấy Hoa Mãn Nguyệt mặt méo xệch, nhìn Hồng Loan với vẻ mặt vô cùng hung dữ.

Hồng Loan thì kéo áo Trọng Lâu, nói: “Gã này đạo đức chẳng ra gì, bắt nạt cả trẻ con.”

Khuynh Thành cảm thấy lợm giọng suốt nửa thì nôn hết các thứ đã ăn lúc sáng.

Ngán quá, tại sao cô lại gặp phải toàn người quái đản thế?

Hồng Loan cũng thật là tệ, nó nói mình là trẻ con mà không biết ngược; chỉ giỏi ỷ vào cái mặt trẻ con để đi lừa bịp người khác.

“Hoa Mãn Nguyệt, anh sai rồi, sao phải hung dữ với một đứa trẻ con như thế chứ?”

Hoa Mãn Nguyệt hai mép co gập, nói: “Trẻ con? Tôi thấy nó là lão già xảo quyệt thì có! Nó bán hết vé mười hàng đầu của tôi rồi!”

...

Sắc mặt Trọng Lâu lẫn Khuynh Thành bỗng nhăn nhó, quá ngán ngẩm.

Đúng là... đúng là không thể chỉ nhìn mặt để đánh giá con người!

Hồng Loan...

Chả trách vừa rồi Hoa Mãn Nguyệt cứ như hóa rồ, cả cô và Trọng Lâu cũng rối trí muốn chết.

Họ nhìn Hồng Loan, vừa buồn cười vừa rất tức, tay họ run run.

Nhưng Hồng Loan vẫn thản nhiên, ý chừng muốn nói “các người đâu có bảo là cấm tôi bán vé vào cửa!”

“Hồng Loan... nộp linh thạch ra đi!”

“Tại sao phải thế?”

Mặt nó rất ngây thơ, vô tội, đôi mắt to tròn chớp chớp, nhìn Khuynh Thành, hỏi vặn lại.

Tài thật!

Thằng cha này toàn giả vờ! Đội lốt trẻ con để giả vờ các kiểu!

“Tại vì... tại vì đây là do ta tổ chức ra!”

Hoa Mãn Nguyệt rất ám ức.

Hồng Loan tiếp tục giả vờ: “Thì tôi không được bán vé hay sao? Các vị thì bàn bạc chia phần, tôi thì bán vé, có liên quan gì đến nhau nhi?”

...

Một đàn quạ đen bay qua trên đầu mọi người, kêu “quạ quạ...”

Con chim phải gió này tai cũng thính thật đấy!

“Nộp ra đây!”

Cả ba người lớn đổ dành nó không ăn thua, bèn gắt lên.

Hồng Loan vẫn về mặt bất cần. Muốn đánh nhau thì nó cũng chiều luôn.

“Sao phải thế nhỉ?”

Khuynh Thành sắp phát khóc, cô muốn đòi lại linh thạch, không vì điều gì khác, cô chỉ muốn giữ lại cho Lam Tổ của cô; linh thạch cực phẩm nhiều như thế này, e rằng ngay Tiên đế chưa chắc đã có.

Cũng may mà gã tham lam Hoa Mãn Nguyệt hết giá vé rất cao.

Còn Trọng Lâu đương nhiên ông cũng có tâm tư của mình. Giết Bắc đế rồi, ông sẽ xưng bá ở tiên giới.

Hồi xưa ông đã hết lòng trung thành phục vụ Bắc đế, cuối cùng cũng không tránh khỏi bị giết.

Ông không muốn lại đi vào vết xe đổ khi xưa, ông cần bảo đảm hạnh phúc tuyệt đối cho Tịch Vân của mình.

Không muốn bị ai hà hiếp thì mình phải hùng mạnh tuyệt đối.

Còn Hoa Mãn Nguyệt, tại sao anh ta muốn có số linh thạch này thì chưa ai biết.

Cũng giống như thân thể anh ta, là một câu đố chưa có lời giải.

“Ngươi có đưa hay không?”

Khuynh Thành dọa dẫm Hồng Loan.

Nhưng Hồng Loan lại cười tinh quái, ghé sát tai Khuynh Thành nói: “Nếu cô còn ép tôi nữa, tôi sẽ không đưa cô lên thần giới!”

...

Con chim ma quái gì thế này không biết?

Thế là Khuynh Thành lập tức tươi cười, đưa tay xoa đầu nó, nói: “Thôi nào, nó là trẻ con mà! Đừng chấp nó làm gì.”

“Trẻ con? Cô có biết nó đã thu mất bao nhiêu linh thạch của chúng ta không? Một nửa tổng thu nhập đấy!”

!!!

Hồng Loan cũng thật là quá đáng.

Nhưng còn cách nào khác? Cô còn phải nhờ nó mới lên được thần giới để tìm Lam Tổ!

“Thế này vậy: phần của tôi, tôi không nhận nữa.”

Nếu không nhượng bộ thì anh chàng Hoa Mãn Nguyệt này ngày nào cũng sẽ đến làm phiền họ.

Hồng Loan bèn ngẩng mặt lên, nói: “Thế nào, chưa bằng lòng à? Nếu vẫn chưa bằng lòng thì chúng ta sẽ nói chuyện với nhau bằng vũ lực vậy!”

Đã rất lâu nó chưa đánh một trận nào cho đã.

Hoa Mãn Nguyệt từ nãy đã thở hồng hộc tức điên, tay nắm chặt nắm đấm, nói: “Đánh thì đánh! Vì linh thạch, ta sẽ liều! Cùng lắm là sẽ bị thiên hạ chê cười rằng ta bắt nạt trẻ con chứ gì? Danh dự hay sĩ diện thì đáng mấy viên linh thạch?”

Hoa Mãn Nguyệt sẵn sàng coi linh thạch như tính mạng.

Sát khí của anh ta bỗng tràn sang tức ngực Hồng Loan.

Một thân ảnh màu đỏ loáng lên, Hồng Loan đã đứng giữa khoảng không.

“Hoa Mãn Nguyệt, lại đây!”

Hoa Mãn Nguyệt cũng không chịu lép, tàn ảnh vút lên rồi phi thẳng vào Hồng Loan.

Tay đồng thời đã nắm chặt một thanh nhuyễn kiếm.

Kiểm khí xé toạc không khí, vù vù phát ra âm thanh.

Đám người đang xếp hàng bỗng kinh ngạc dờ ra, không ngờ đi xếp hàng mua vé lại được xem các cao thủ chém giết, tẩm vé thực đáng giá!

Họ đều biết anh chàng Hoa Mãn Nguyệt là người rất bí hiểm.

Nghe nói có võ công rất cao, nhưng chưa ai từng nhìn thấy anh ta ra tay bao giờ.

Hôm nay, rốt cuộc đã chứng kiến, cao thủ có khác, cao thủ xuất chiêu quả nhiên rất phi thường.

Mới chỉ một chiêu đã khiến máu trong người họ nhộn nhạo chuyển vận.

“Vù... vù... vù...”

Vô số kiếm khí vun vút bắn thẳng vào Hồng Loan như một trận mưa tên.

Hồng Loan không ngờ công lực của Hoa Mãn Nguyệt lại cao đến thế, nó bỗng thấy hưng phấn.

Sát khí trong mắt Hồng Loan bắt đầu chuyển vận, nó liếm môi chớp chớp, mắt phóng ra những tia khát máu. Chân tay không đánh vào kiếm khí của Hoa Mãn Nguyệt, dường như chỉ coi kiếm khí cực kỳ sắc nhọn ấy là không khí.

Mọi người đứng xem bỗng kinh sợ dờ dẫm. Thằng bé này chán sống rồi chắc?

Kiểm khí ghê gớm vậy mà nó dám chân tay không đối kháng.

Không biết võ công thì đừng có tỏ vẻ, cháu ạ!

Tất cả mọi người đều toát mồ hôi lạnh vì lo cho nó. Cứ đâm đầu vào kiểu này dù không chết thì cũng bị trọng thương.

Ánh mắt của họ nhanh chóng nhìn vào Diệp Khuynh Thành. Nghe nói cô ta là mẹ đẻ bé này.

Sao trong mắt cô ta chẳng gọn một chút lo lắng gì cả?

Lẽ nào là mẹ kế?

Nếu không, đâu có thể đứng nhìn con mình đi vào chỗ chết mà chẳng hề động lòng?

Họ cũng không hề biết, Hồng Loan có bộ lông vũ cực kỳ cứng mạnh, nó chẳng coi tiên khí là gì, ngay thần khí bình thường nó cũng không ngần.

“Uỳnh...” một tiếng vang rền.

Một quyền của Hồng Loan tung ra đã phá được tiên khí của Hoa Mãn Nguyệt.

Hoa Mãn Nguyệt loạn choạng lù lại mấy bước mới lại đứng vững được, anh ta nhếch mép cười rất đẹp.

“Không ngờ nhà ngươi lợi hại như thế, xem ra ta đã coi thường ngươi mất rồi.”

“Ngươi sẽ còn khó khăn không ngờ đấy!”

Tàn ảnh màu đỏ bỗng phân thành sáu.

Sáu đạo lưu quang màu đỏ nhanh chóng bao vây Hoa Mãn Nguyệt.

Hoa Mãn Nguyệt bỗng nhiên bị sáu đũa Hồng Loan vây kín, cả sáu đũa có quyền pháp giống hệt nhau, không ngừng đồng loạt tấn công anh ta.

Hoa Mãn Nguyệt không thể phân thân, cảm thấy bế tắc, trán vã mồ hôi lấm tấm.

Bỗng nhiên.

“Cách...” một tiếng. Thanh nhuyễn kiếm trong tay Hoa Mãn Nguyệt bị gãy thành mấy đoạn.

Sáu bóng người nhập lại thành một, Hồng Loan nét mặt rất kháu khỉnh, nhìn anh ta nói: “Hoa Mãn Nguyệt, ngươi thua rồi!”

Hoa Mãn Nguyệt không ngờ Hồng Loan lợi hại đến thế, chỉ sau năm mươi chiêu ngắn ngủi, mình đã thua.

“Thôi được, linh thạch thuộc về ngươi.”

Đã thua rồi thì mình đương nhiên chẳng có gì để nói nữa.

Đám đông đứng xem, tất cả đều hít vào một làn hơi lạnh.

Người thắng bé này cứng cáp đến đâu?

Nhuễn kiếm của Hoa Mãn Nguyệt là hạng tiên khí cực phẩm, thế mà bị thằng bé đánh gãy tan!

Kinh dị, thằng bé này thực kinh dị, đáng sợ.

Thảo nào mẹ nó chẳng hề lo lắng. Nó kinh khủng như thế thì có lẽ mẹ nó còn kinh khủng gấp bội!

Trong đám đông này có không ít những kẻ đã từng truy đuổi hai mẹ con người này để định cướp vườn Vạn Thú.

Lúc này họ đều bắt giác bần rùn rùng mình. May mà lúc đó Thanh Hư đạo trưởng đã kịp thời xuất hiện.

Nếu không, họ đã chết sạch chẳng còn sót một mống.

Hoa Mãn Nguyệt quay trở về cái ghế lúc nãy ngồi bán vé.

“Ồ kia... sao lại tăng giá?”

Một vị mặt nhăn nhó nhìn Hoa Mãn Nguyệt.

“Các vị cho rằng vừa rồi xem chiến đấu, là miễn phí hay sao?”

...

Thằng cha này quá đáng thật!

Nhưng đúng là cuộc tỉ thí vừa rồi rất hay.

Mỗi tấm vé đất thêm mười viên linh thạch nữa, cũng được! Chấp nhận vậy!

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Nữ Khuyên Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 4

Trong điện Kim Hoa, một toán người vội vã bước vào, nói: “Tiên đế, Tiên đế!”

“Sao phải hét hơ hét hải thế?”

“Suối Bích Lạc... suối Bích Lạc...”

Vừa nghe hai chữ Bích Lạc, Tiên đế bỗng thấy căng thẳng thót tim. “Mau nói đi!”

“Gã Hoa Mãn Nguyệt dám sai người chặn các lối ra vào suối Bích Lạc, chiếm lĩnh như ông vua con, và bắt đầu bán vé vào xem.”

...

Tiên đế thấy rất khó hiểu. Gã Hoa Mãn Nguyệt làm trò quỷ gì thế?

“Hắn đã ẵm gọn gần nửa ba năm thu nhập ngân sách của tiên giới! Giá vé cao ngất ngưỡng chưa từng thấy. Chỉ e...”

“Cái gì?”

Chỉ một cuộc tỉ thí, mà hắn ôm được gần nửa ba năm thu nhập ngân sách của tiên giới?

Tiên đế động đậy khóe miệng, thực không dám tin nữa.

Người này lại tiếp tục nói: “Một vé ở hàng thứ nhất, ba ngàn viên linh thạch cực phẩm.”

Tiên đế thấy đầu óc quay cuồng.

Ba ngàn viên linh thạch cực phẩm . Hắn định làm gì thế này? Hắn muốn người trên tiên giới phải xách bị gậy đi ăn mày chắc?

“Tình hình bán vé thế nào?”

“Xếp hàng dài đằng dặc, hết đợt này đến đợt khác.”

!!!

“Bọn họ điên rồi chắc?”

“Có lẽ Tiên đế chưa biết, để có thể được xem cuộc tỉ thí này, rất nhiều người đã đem binh khí ra cầm cố để có được linh thạch.”

Điên rồi, điên rồi!

Đám người ấy điên thật rồi!

“Nào, đi đến suối Bích Lạc!”

Một cuộc tỉ thí, ăn ngon lành mấy năm thu nhập tài chính của ông ta.

Có lẽ chỉ có gã Hoa Mãn Nguyệt mới có cái ý tưởng thiên tài này.

Điều đáng hận là ông lại không thể dùng con người ấy.

Hắn lợi hại như thế, nếu để lại ắt sẽ trở thành mối họa tiềm ẩn khó lường.

Trọng Lâu tuy võ công cao nhưng con người thì đơn giản.

Hoa Mãn Nguyệt mới thật sự là mối đại họa uy hiếp mình, không trừ bỏ hắn, tiên giới nhất định sẽ đại loạn.

Hai đạo lưu quang chớp lên. Tiên đế đã xuất hiện ở suối Bích Lạc.

Ông ta đã thu lại hơi thở của mình, đã thay hình đổi dạng.

Nhưng Hoa Mãn Nguyệt vẫn nhận ra. Tuy nhiên, ông ta đã thay hình đổi dạng thì anh cũng già vờ như không biết gì, tiếp tục ngồi đó cầm cùi bán vé.

“Hoa công tử, lão gia nhà tôi bảo mời công tử sang kia một lát.”

Hoa Mãn Nguyệt chỉ thoáng nhìn Tiên đế, lạnh lùng nói: “Không thấy ta đang rất bận à? Muốn mua vé thì ra xếp hàng đi!”

Tiên đế vốn đã rất hận Hoa Mãn Nguyệt, lúc này thấy thái độ anh ta quá ngạo mạn thì ý nghĩ trừ khử anh ta càng thêm mãnh liệt.

Tiên đế linh thức truyền âm, nói: “Hoa Mãn Nguyệt, nhà ngươi quá to gan!”

Tiên đế không linh thức truyền âm thì còn được, bây giờ đã truyền âm rồi thì Hoa Mãn Nguyệt ngả phệt ngay xuống đất.

Và kêu ầm lên

Giả vờ hoảng hốt kinh hãi, nói: “Tiểu nhân không biết Tiên đế giá lâm, xin Tiên đế xá tội cho!”

Giọng không vang, nhưng đủ để mọi người đang có mặt đều nghe rất rõ. Tiên đế bực mình nhăn nhó, còn Hoa Mãn Nguyệt thì cười ma mãnh.

Tiên đế phất tay một cái, chân thân hiện ra, lạnh lùng nói: “Hoa Mãn Nguyệt! Ai cho phép ngươi bán vé?”

“À, thì ra Tiên đế đến là vì chuyện này. Vừa nãy Trọng Lâu huynh cũng đã đến. Chẳng lẽ Tiên đế cũng muốn chia phần hay sao?”

Ý chừng muốn nói là “Tiên đế mà cũng thiếu linh thạch, cũng thiếu tiền tiêu, và cũng muốn ăn chia trong vụ này?”

Tiên đế dù có ý định đó thật nhưng lúc này đã bị anh ta hỏi thế thì đành phải giữ sĩ diện, bèn đáp: “Làm bừa rồi!”

Chẳng còn cách nào khác, danh phận như thế này, dù muốn linh thạch thì cũng không thể mở miệng.

Già nửa ba năm thu nhập tài chính của tiên giới! Không xót ruột sao được?

“Tiên đế! Sao lại nói tại hạ làm bừa? Tại hạ phải duy trì trật tự hiện trường để mọi người không gây nhiễu cho trận quyết chiến giữa Ngài và Trọng Lâu.

Các cao thủ tỉ thí, mỗi chiêu thức đều liên quan đến sinh tử.

Thực ra cũng là tại hạ vì Tiên đế mà thôi. Tiên đế cứ nghĩ mà xem, Trọng Lâu từ lâu đã rất hận ngài, ông ta tất nhiên sẽ xuất ra những chiêu chí tử; lúc ấy lỡ có ai đó làm phiền Ngài bị vướng víu thì Ngài sẽ rất nguy.”

“Hoa Mãn Nguyệt!”

Đôi mắt tiên đế như muốn phun ra lửa.

Thằng cha Hoa Mãn Nguyệt đáng chết, ý hấn nói là kỹ thuật của ta không bằng Trọng Lâu chứ gì?

Kẻ thấp từng Tiên đế bèn bước lại, lườm Hoa Mãn Nguyệt và lạnh lùng nói: “Trọng Lâu và Tiên đế đại chiến, đã bán vé thì linh thạch phải thuộc về hai vị Trọng Lâu và Tiên đế!”

Thấy vậy, Hoa Mãn Nguyệt bèn chìa tay ra: “Kể cũng đúng, cũng đúng! Đã thế thì các vị cứ việc bán số vé còn lại vậy! Dù sao chúng tôi mới bán một ngày thôi, đâu có bị thiệt một chút cũng xin nhường các vị! Hai ngày còn lại là của các vị.”

Ai cũng biết, vé thượng hạng đều đã bị Hồng Loan bán hết, vé tương đối một chút thì Hoa Mãn Nguyệt bán rồi, chỉ còn lại những vé... thế mà gã Hoa Mãn Nguyệt còn làm ra vẻ rất trượng nghĩa, ai mà chẳng tức điên?

“Không được! Hai đôi thủ hưởng mỗi người một nửa tổng thu nhập bán vé!”

Diệp Khuynh Thành, Trọng Lâu và Hồng Loan đã quan sát xong địa hình quay lại, nhìn thấy Tiên đế cũng đến, và còn có một người khác đang tranh chấp với Hoa Mãn Nguyệt, khỏi phải nghĩ cũng thừa hiểu là vì chuyện linh thạch.

Hoa Mãn Nguyệt thấy bọn Diệp Khuynh Thành đến liền nói luôn: “Cô đến thật đúng lúc. Người này đang đòi ăn chia năm – năm.”

“Hả? Ai dám bạo mồm thế?”

Người kia bèn quay người lại. Chẳng phải ai xa lạ, chính là Khương Tịch Nguyệt!

Vừa nhìn thấy ông ta, Khuynh Thành bỗng nắm chặt nắm quyền, không nói nửa lời, tấn công luôn.

Khương Tịch Nguyệt đã sớm đoán rằng, Khuynh Thành sau khi phi thăng lên tiên giới nhất định sẽ tìm ông ta để gây rắc rối.

Cho nên hơn mười năm qua ông ta đã làm đủ mọi cách, dùng đủ các thủ đoạn để có thể được làm việc cận kề Tiên đế.

Khương Tịch Nguyệt nghĩ rằng, làm việc cận kề Tiên đế thì mình sẽ có chỗ dựa vững chắc.

Dù Diệp Khuynh Thành phi thăng lên đây, muốn tìm ông ta gây sự cũng khó.

Điện Kim Hoa đâu phải ai ai cũng có thể vào?

Nhưng tính toán kiểu gì cũng không bằng trời tính.

Ông ta nào ngờ vẫn chạm trán Diệp Khuynh Thành.

“Khương Tịch Nguyệt! Hãy nộp mạng!”

Sát khí điên cuồng phóng ra từ sâu thẳm trong lòng Khuynh Thành, đôi con ngươi của cô không ngớt co giãn.

Trận chiến hồi đó suýt nữa đã lấy mạng cô và con chim thối.

Hôm nay cô phải bắt đối phương trả bằng hết món nợ ấy.

Những kẻ làm hại cô và những người mà cô quan tâm, sẽ đều phải trả giá!

Bất kể kẻ đó là ai, bất kể hấn mạnh đến đâu, hễ cô chưa chết thì kẻ đó nhất định phải chết.

Nếu hấn muốn sống thì hấn phải bước qua xác cô đã.

Làn sát khí ghê gớm bắt đầu lan rộng.

Đám đông không ngờ trong cùng một ngày họ được hai lần tận mắt chứng kiến các cao thủ quyết đấu.

Nhưng lần này không phải chỉ tỉ thí có chừng mực, mà là cuộc tàn sát điên cuồng.

Máu bắt đầu sôi sục, sát khí bắt đầu ngập ngụa.

Từ Thanh bảo kiếm đã ra khỏi vỏ.

Kiếm quang như những tia sét vun vút phóng thẳng về phía Khương Tịch Nguyệt.

“Tiên đế cứu tôi với! Tiên đế cứu tôi với!”

Khương Tịch Nguyệt làm việc bên Tiên đế chưa lâu nhưng cũng đã trải qua khoảng thời gian vài năm.

Có thể coi như ông ta rất được Tiên đế mến mộ, là một nô tài rất thông minh.

Khương Tịch Nguyệt vốn là một hoàng đế ở chốn nhân gian, hồi đó cung cách phục vụ của bọn nô tài ra sao, ông ta biết rất rõ.

Chuyện gì nên nói, chuyện gì không nên nói, việc gì nên làm, việc gì không nên làm.

Khương Tịch Nguyệt rất hiểu, cho nên, chỉ sau mấy năm ngắn ngủi ông ta đã trở thành nhân vật thân tín của Tiên đế.

Tiên đế thấy tình hình trước mắt, ông ta bèn vận linh thức; sáu đại hộ pháp cận vệ của ông ta bỗng đồng thời xuất hiện ngay.

“Tiên đế!”

“Giết cô gái kia đi!”

Thực ra Tiên đế không định cứu Khương Tịch Nguyệt, mà là muốn nhân đây trừ bỏ Diệp Khuynh Thành. Nếu không phải tại con bé này thì Trọng Lâu đâu có thể sống lại và xuất hiện trước mặt ông ta lúc này, và đâu có cuộc đại chiến sau hai ngày nữa?

Tất cả đều tại con bé này, nếu không giết nó thì ông ta không thể nuốt mồi hận trong lòng.

“Ai dám hả?”

Hồng Loan bước lên, với thân hình nhỏ bé và khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng.

“Cũng giết luôn thế!” Tiên đế thản nhiên tuôn ra bốn chữ.

“Cấm không ai được đụng đến họ!”

Giọng giả lạnh của Trọng Lâu vang lên.

Tiên đế hừ, nói giọng khô khan: “Nếu ta nhất định muốn giết thì sao?”

“Thế thì phải hỏi thanh kiếm trong tay ta cái đã!”

Một thanh kiếm màu đen đã ở trong tay Trọng Lâu, cả người lẫn kiếm phát ra những chùm hàn quang lạnh lẽo.

Tiên đế tay nắm lại chặt cứng, đôi mắt ngập sát khí tanh tưởi.

Đám người đang có mặt tại khu vực này đều chạy ào đến nhanh như bay.

Không ngờ cuộc đại chiến sau hai ngày nữa, lại có thể sớm mở màn ngay từ bây giờ.

Lại có đông cao thủ giao tranh, ai cũng đang sục sôi máu nóng.

Những người đã mua vé ba ngàn viên linh thạch, thoạt đầu còn xót ruột hậm hực, lúc này lại thấy rất đáng tiền! Hết sức đáng tiền!

Ba ngàn viên linh thạch mà được xem các cao thủ chiến đấu, sao lại không đáng?

Đừng tưởng họ chỉ đơn giản là thích xem người ta chém giết, thích xem người ta đánh nhau.

Họ còn vì muốn linh hội từng chiêu từng thức phi thường của các cao thủ tung ra.

Rất nhiều người sau khi xem các cao thủ giao đấu, võ công của họ bỗng tiến bộ vượt bậc. Nếu không, họ đâu có ngốc, tội gì phải vừa tiêu tốn quá nhiều linh thạch vừa phải chen nhau sứt đầu mẻ trán để xem người ta quyết đấu?

Tiên đế nóng mặt, sát khí bắt đầu trỗi dậy trong đầu, ngọn lửa cuồng nộ không sao nén được, đang lan ra khắp toàn thân ông.

Giết, giết và giết!!!

Sáu đại hộ pháp thân tín của Tiên đế đều là cao thủ Kiếm tôn cao cấp sơ kỳ.

Tìm khắp cõi tiên giới cũng khó mà tìm nổi mấy người.

Tất cả đều là cao thủ đẳng cấp Kiếm tôn!

Đây là cuộc tàn sát tuyệt đối giữa cao thủ với cao thủ.

“Không bỏ qua bất cứ kẻ nào!”

Giọng của Tiên đế lại vang lên, âm thanh vang dội đất trời.

Khiến những người đang tu luyện đứng trái rộng khắp bốn phía bất giác phải lùi lại mấy chục thước, sợ mình bị vạ lây.

Diệp Khuynh Thành, Hồng Loan, Trọng Lâu và Hoa Mãn Nguyệt cả bốn người bất chợt bị kiếm khí và những làn ánh sáng bủa vây chặt.

Khuynh Thành, Hồng Loan và Hoa Mãn Nguyệt bị sáu cao thủ đại hộ pháp và Khương Tịch Nguyệt vây đánh; Trọng Lâu và Tiên đế đối kháng với nhau.

Khương Tịch Nguyệt nhếch mép nở nụ cười rất đắc ý.

Ông ta cười khẩy: “Diệp Khuynh Thành, lần này ngươi không có thần thú, ta muốn xem ngươi sẽ chết ra sao đây.”

Khuynh Thành thầm cười nhạt. Không có thần thú? Hồng Loan là hạng gì nhỉ?

Thằng cha có mắt như mù! Hồng Loan chưa lộ chân thân, nên hắn không nhận ra. Nếu hắn biết Hồng Loan là một thần thú còn lợi hại hơn cả Đại Bàng Cảnh Vàng, liệu hắn có tức hộc máu không nhỉ?

“Còn phải xem xem ai chết trước đã!”

Khuynh Thành nở nụ cười ghê rợn, Tử Thanh bảo kiếm trong tay vung lên, đâm thẳng vào Khương Tịch Nguyệt.

Nhìn thấy kiếm khí phóng đến, Khương Tịch Nguyệt vội chao người rồi nấp phía sau sáu đại hộ pháp.

“Đồ hèn!”

Khuynh Thành cực kỳ khinh bỉ nhìn hắn.

Toàn thân cô hóa thành một đạo tàn ảnh màu đỏ đâm thẳng vào trận doanh của sáu gã đại hộ pháp.

Nhìn thấy Khuynh Thành tay cầm thần khí lao đến, sáu đại hộ pháp không chút sợ hãi.

Trái lại họ đều cười nhạt rất khát máu.

Bỗng nhiên sáu đạo tàn ảnh loáng lên, trong nháy mắt biến thành một làn lưu quang cực mạnh, bắn vào Khuynh Thành khiến cô không thể mở mắt.

Chà!

Các ngươi cho rằng ta không nhìn thấy gì thì không thể đánh các ngươi ư?

Các ngươi quá coi thường ta!

Sáu cao thủ Kiếm tôn cao cấp tất nhiên không coi một Kiếm hoàng sơ cấp là gì; dù trong tay cô ta có thần khí, nhiều nhất cũng chỉ giúp cô ta nâng cao sức tấn công lên tầm Kiếm tông trung cấp mà thôi.

So với họ thì vẫn thua kém quá xa.

“Khuynh Thành, cẩn thận!”

Hoa Mãn Nguyệt thấy thế bèn nhảy vọt sang xông vào trận doanh của sáu đại hộ pháp.

Hồng Loan cau mày. Sao gã Hoa Mãn Nguyệt lại có tốc độ nhanh đến thế? Lúc trước, có lẽ... gã đã giấu nhẹm thực lực, cố ý để Hồng Loan đánh thắng.

Vậy thì Hoa Mãn Nguyệt đang có toan tính gì.

Gã là bạn? Hay là kẻ địch?

Không kịp nghĩ nhiều nữa, Hồng Loan lập tức giáng một quyền vào làn lưu quang.

“Uỳnh...”

Một tiếng nổ vang rền.

Dường như toàn thể tiên giới phải chao đảo.

Tiếng nổ chấn động không khí sinh ra khí ba hùng khiếp, lan đến đâu từ vong nơi ấy.

Những người là đẳng cấp Kiếm hoàng không kịp tháo chạy đều bị khí ba chấn động tim mạch nát giập mà chết.

Khuynh Thành thấy lưu quang đã bị phá, bèn lập tức đâm thẳng Tử Thanh bảo kiếm vào sáu đại hộ pháp.

Hoa Mãn Nguyệt xuất chiêu cũng nhanh kinh hồn.

Kiếm khí của hai người đi đến đâu nơi ấy máu phun ra như mưa.

Hai tàn ảnh lướt đến đâu, các cao thủ đẳng cấp Kiếm tôn gục luôn ở đấy.

Bọn họ hoặc là bị thủng yết hầu hoặc là bị rạch ngang bụng.

Khuynh Thành xưa nay giết chóc luôn là một đòn chí mạng, tuyệt đối không cần đến bất cứ động tác đòn dứ đẹp mắt nào.

Nó thể hiện sự hung mãnh cứng rắn tự coi mình như đã chết rồi, tuyệt đối bất chấp sự công phá của kiếm và kiếm khí của đối phương. Toàn thân Khuynh Thành dùng tốc độ nhanh nhất, tận dụng thần kiếm sắc nhọn vô song, để kết liễu tính mạng đối phương.

Hoa Mãn Nguyệt mỉm cười nhìn cô: “Cô đúng là Kiếm hoàng sơ cấp hậu kỳ thật à?”

“Có thật là công lực của anh thấp hơn Hồng Loan không?”

Hoa Mãn Nguyệt nhìn thấu Diệp Khuynh Thành, Diệp Khuynh Thành cũng thừa sức nhận ra anh ta.

Đối phương thì sao? Khương Tịch Nguyệt mặt trắng bệch, nhìn sáu thân ma nằm vật dưới đất, ông ta không sao tin nổi.

“Sao... sao có thể thế này... đâu có thể thế này?”

Tiền đế ở bên kia đối kháng với Trọng Lâu, ông ta cũng bất giác kinh ngạc sửng sờ.

Đâu có thể có chuyện này?

Rành rành là một cô gái chỉ là Kiếm hoàng sơ cấp hậu kỳ, dù có thần khí trong tay, cũng không thể giết nổi bọn họ nhanh đến thế.

Chẳng riêng gì Tiền đế, mọi người đứng xem cũng vậy, không ai không sửng sờ kinh ngạc.

Ai cũng nín thở, tuyệt đối không chớp mắt nhìn họ.

Chỉ sợ mình bỏ lỡ bất cứ một chi tiết nhỏ nào.

Điều quan trọng nhất là phải thật sự chăm chú quan sát tình hình chiến sự, thì mới có thể kịp thời tháo chạy cho an toàn.

Nếu không, bị vạ lây thì khôn.

Đao kiếm không có mắt, vả lại, chẳng ai bảo họ đứng xem, nếu chết thì cũng đành chấp nhận vậy thôi.

Bắc đế tay nắm chặt hai quyền, sát khí cực mạnh bùng bao phủ cả một vùng.

Ngay Hồng Loan cũng cảm thấy sức ép thực ghê gớm.

Liệu công lực của Bắc đế cao đến đâu?

Thế rồi, mấy đạo lưu quang chớp lên.

Ba mươi hai cao thủ đẳng cấp Kiếm tôn cao cấp trung kỳ xuất hiện trước mặt Bắc đế, mặt gã nào cũng lạnh tanh.

“Ta muốn xem xem các ngươi lợi hại đến đâu.”

Khương Tịch Nguyệt lúc trước mặt mũi tái nhợt, bây giờ đã tươi tỉnh hơn chút ít.

Ba mươi hai cao thủ đẳng cấp Kiếm tôn cao cấp trung kỳ!

Một lưng vốn siêu lớn!

Xem ra lần này Bắc đế điên tiết thật rồi.

Đám tung cả đám cao thủ Kiếm tôn cao cấp trung kỳ ra đây!

Bỗng nhiên, một đạo lưu quang lóe lên. Thanh Hư đạo trưởng với khuôn mặt rất mực hiền từ, hết sức thành thoi lướt đến.

Phía sau ông ta là một mảng màu trắng, vài trăm đệ tử theo sau, khí thế hùng hậu, hoành tráng tuyệt đối!

Diệp Khuynh Thành nghĩ thầm: gay rồi!

Nếu lão đạo sĩ hung bạo này đứng về phía Tiên đế thì khả năng chiến thắng của phe Khuynh Thành gần như vô cùng nhỏ bé.

Chưa tính đến ba mươi hai cao thủ đẳng cấp Kiếm tôn cao cấp trung kỳ, riêng đối phó với mấy trăm người của Thanh Hư đạo quán cũng đủ nghẹt thở rồi!

Huống chi, Thanh Hư đạo trưởng đâu chỉ có vài trăm đệ tử? Nếu bị họ bằm riết, dù mình cầm cự thì cũng kiệt sức mà chết mất.

“Trọng Lâu, chúng ta đi vậy!”

Dù sao, hai ngày nữa vẫn còn cuộc đại chiến công khai giữa Trọng Lâu và Tiên đế.

Đến lúc đó, dù Tiên đế có đông người, ông ta cũng không dám cạy thế để hà hiếp đối phương.

Trọng Lâu hiểu tâm tư của Khuynh Thành, ông lập tức hóa thành một tàn ảnh biến mất trước khi Thanh Hư đạo trưởng chạy đến.

Tiên đế thấy thế cũng không truy kích nữa, vì còn có quá đông người đang đứng xem!

Lẽ nào ông ta lại giết tất tần tật để bịt miệng họ?

Đôi khi địa vị người ta quá cao cũng dở, chỉ một việc nhỏ bằng móng tay cũng phải cân nhắc tư thế đứng mũi chịu sào của mình.

Hồng Loan thì có vẻ âm ức, nó còn chưa được đánh cho đã đời.

“Sợ cóc gì cái bọn đạo sĩ mất dạy ấy? Đến đũa nào giết luôn đũa ấy cho gọn!”

“Thế chúng kéo đến hàng nghìn tên nguoi có giết hết được không?”

“Chả lẽ ta cứ cho bọn họ tha hồ huênh hoang à?”

“Tất nhiên không thể để cho bọn họ huênh hoang như thế!”

Khuynh Thành cười tinh quái, nhìn nó.

Chỉ lát sau cả ba người đã đi rất xa.

Hoa Mãn Nguyệt thấy vậy bèn nói: “Chi bằng đến phủ của tôi ngồi một lát, rồi bàn bạc kỹ xem sao.”

Khuynh Thành tuy chẳng có thiện cảm với Hoa Mãn Nguyệt nhưng cũng không ghét gì anh ta.

Anh chàng này rất bí hiểm, mời họ đến nhà chơi, âu cũng là dịp hiếm có.

Cứ ngồi chơi một lát cũng chẳng sao.

Hoa Mãn Nguyệt vận linh thức, bốn người bèn vào vòng xuyên không gian của anh ta.

Trong phủ của Hoa Mãn Nguyệt, Lưu Hương Nguyệt Nhi đi vắng.

Có thể nói phủ của Hoa Mãn Nguyệt cũng là một kho báu.

Nếu nói Thanh Hư đạo quán xa xỉ, thì phủ của Hoa Mãn Nguyệt cũng thuộc diện xa xỉ.

Hoa Mãn Nguyệt nhận ra ánh mắt kinh ngạc của bọn Diệp Khuynh Thành.

Anh ta bèn gãi đầu gãi tai, nói: “Toàn là tôi hứng lên mang phura về nhà thôi mà!”

“Anh thực có bản lĩnh đấy! Anh có thể nhân cuộc chiến của Trọng Lâu và Tiên đế để kiểm soát.”

Hoa Mãn Nguyệt nghĩ đến chuyện đó lại thấy buồn, anh ta nguyền Khuyên Thành một cái, nói: “Nhưng rồi tôi có vớ được gì đâu?”

“Chỉ có anh mới dám ăn theo Chiến thần và Tiên đế!”

Về mặt Hoa Mãn Nguyệt muốn nói rằng, Chiến thần và Tiên đế cứ việc chiến đấu cho hăng. Trên đời này không có món lợi nào anh ta không dám ra tay kiểm soát.

Nếu không, đâu có thể có gia sản hoành tráng này? Tất cả đều do anh ta tranh thủ mọi dịp để nhặt nhạnh mà có!

Anh ta còn lạ gì sự đời? Tiên đế và Chiến thần cũng chưa là gì!

Hồng Loan bỗng linh thức truyền âm cho Hoa Mãn Nguyệt, giọng lạnh tanh: “Anh không phải người trên tiên giới!”

Hoa Mãn Nguyệt cười khà khà, nói: “Ngươi cũng không phải người trên tiên giới.”

“Thực ra anh là ai?”

“Thần thú Hồng Loan cứ nhân nhạ mà đoán! Có điều, nếu ngươi muốn Lam Tổ phải chết thì ngươi cứ việc chơi khăm ta đi!”

Hồng Loan hơi chột dạ, nó lại hỏi: “Xem ra anh là người trên thần giới, anh tiếp cận bọn tôi để làm gì?”

“Sau này ngươi sẽ biết.”

“Này Hoa Mãn Nguyệt, dù anh là ai, nếu dám làm hại vương gia của ta và cô nương Khuyên Thành thì ta dù chết cũng không thể tha cho anh đâu!”

Hoa Mãn Nguyệt lại cười khà khà, nói: “Ta không ngờ Hồng Loan nhà ngươi tốt với Khuyên Thành như thế! Xem ra ta phải thay mặt em gái ta cảm ơn nhà ngươi thật rồi!”

Em gái!!!

Hồng Loan kinh hãi, mặt thất sắc.

Lẽ nào anh ta là Nam Cung Triệt? Câu chuyện giữa Lam Tổ và Lạc Nhi, Hồng Loan biết rất rõ. Diệp Khuyên Thành là cô gái phạm trần, sao lại biến thành một cô gái ở trên thần giới?

Lẽ nào... lẽ nào Khuyên Thành chính là Lạc Nhi chuyển thế?

Và, vì thế mà vương gia của nó mới phải lo âu căng thẳng và quan tâm như vậy? Vì thế mà Hoa Mãn Nguyệt mới tìm đủ cách để tiếp cận Khuyên Thành, thu hút sự chú ý của Khuyên Thành?

Nhưng Diệp Khuyên Thành từng nói với anh ta rằng cô đi xuyên không gian lên đây, cô đến từ một thế giới khác.

Rốt cuộc chuyện là thế nào?

“Con trai ngoan, đang nghĩ gì thế?”

Giọng Khuyên Thành vang bên tai Hồng Loan.

Lúc này Hồng Loan mới sực tỉnh, nói: “Không... không có gì. Tôi chỉ đang nghĩ phải làm gì để đối phó với bọn đạo sĩ khốn kiếp ở Thanh Hư Quán.”

Khuyên Thành cười cười nhìn Hồng Loan.

“Ngươi nhớ tình thế hôm đầu tiên đến Thanh Hư Quán chứ?”

“Đương nhiên là nhớ.”

“Thế là được rồi.”

“Cô định...”

Hồng Loan chợt cũng nở nụ cười quái dị, nói: “Hay lắm, ý định của cô rất hay. Coi như trả thù cái vỏ hôm ấy. Bọn đạo sĩ khốn kiếp này dù ngủ mê cũng không thể ngờ được!”

Vài a hoàn bưng bánh trái hoa quả ra, và pha trà nữa, mời bọn họ.

Hoa Mãn Nguyệt rất tươi cười, nói: “Trọng Lâu huynh! Hai ngày nữa quyết chiến, huynh có đủ tự tin không?”

“Bằng bất kỳ giá nào ta cũng phải giết hắn.”

“Tôi cũng rất ghét Bắc đế. Đúng là cần phải giết hắn. Nhưng tôi chỉ lo...”

“Huynh lo ta không đánh nổi hắn à?”

“Tôi không có ý đó. Nhưng huynh đừng quên rằng còn có Tiên hậu, huynh có chắc bà ta sẽ không ngầm giúp Bắc đế không?”

“Hắn đã có Tiên hậu thì Trọng Lâu cũng có tôi và Hồng Loan! Tin rằng bà ta chẳng thể giữ nổi ngón gì đâu.”

Hoa Mãn Nguyệt lại do dự một lúc, rồi chậm rãi nói: “Tôi nghe nói gần đây Bắc đế mới có một thứ bảo bối, hình như rất lợi hại.”

Khuynh Thành thấy Hoa Mãn Nguyệt cứ dờn dứ không chịu nói rõ. Cô nhìn anh ta vẻ coi thường. Gã Hoa Mãn Nguyệt này dường như ngoài chuyện kiếm chác vợ vét ra, gã chẳng hiểu gì hết.

“Nếu anh không định nói thì thôi. Bọn tôi cũng chẳng thiết nghe. Bọn tôi có khối cách để đối phó với Tiên đế.”

Hừ! Anh ta định giờ ngón trước mặt cô? Đừng hòng!

“Tôi nghe nói ở đáy đầm lầy Thiên Trì có một tòa cung điện; trong cung điện chất đầy các loại binh khí rất lợi hại. Nếu lấy được một thứ, thì chẳng cứ gì đối với tiên giới mà ngay đối với thần giới, vẫn là rất ghê gớm. Chỉ tiếc rằng, chưa từng có ai tìm ra tòa cung điện ấy. Nhưng cách đây ba tháng tôi bỗng thấy có người nói rằng Tiên đế đã tìm thấy tòa cung điện ấy và lấy được một báu vật, nghe nói nó cực kỳ lợi hại.”

Câu chuyện này, Hồng Loan cũng đã từng nghe nói.

Nhưng không phải trên tiên giới mà là trên thần giới.

Sau khi Lạc Nhi đã chết.

Người ta đồn rằng, Lạc Nhi sau khi chết hồn phách đã thông qua kẽ nứt không gian rơi xuống đầm lầy Thiên Trì ở tiên giới.

Lạc Nhi biết mệnh mình không duy trì được bao lâu nữa, bèn đem toàn bộ kiến thức học được trong đời và các binh khí lợi hại cất trong vòng xuyên không gian giấu xuống đáy đầm lầy ấy.

Sau khi hồn phách Lạc Nhi tán đi, đầm Thiên Trì vốn không có chương khí thì nay bỗng ngập ngụa chương khí đậm đặc, không có cách gì xua tan đi được.

Có người nói, chương khí ấy là do hồn phách Lạc Nhi hóa thành.

Trên thần giới, hàng năm đều có người xuống Thiên Trì ở tiên giới để tìm báu vật.

Nhưng chưa từng có ai tìm thấy tòa cung điện ấy.

Tuy đã biết là thế, nhưng năm nào cũng vẫn có rất đông người thông qua đường ngầm không gian đi xuống tiên giới tìm báu vật.

Lạc Nhi là một cô gái huyền thoại.

Một cô gái mà bất cứ ai trên thần giới cũng có thể gặp nhưng không sao với tới được.

Cô tinh thông trận pháp, võ công cao cường, cô lại biết luyện đan, thậm chí còn biết chế tạo các thứ binh khí thần kỳ lợi hại.

Trên thần giới, Lạc Nhi là một huyền thoại.

Mọi người đàn ông đều khao khát có được cô.

Nhưng, cô lại không ưng ai hết, rồi cho đến một ngày cô gặp Lam Tổ. Giữa họ không có câu chuyện tình yêu kinh thiên động địa gì. Họ chỉ có hạnh phúc rất bình dị.

Quen biết nhau một cách bình thường, hiểu nhau rồi yêu nhau, tất cả đều hết sức bình thường.

Nhưng, thứ hạnh phúc bình thường ấy lại cũng bị người ta đổ kỵ.

Họ không hề hiểu chiến, họ luôn lẫn trốn những kẻ địch truy sát họ. Nhưng bọn người kia dường như không có ý định buông tha hai người.

Bọn người kia bèn dùng đủ thủ đoạn, cuối cùng, đẩy Lam Tổ và Lạc Nhi đến tình thế phải tự đối đầu sát phạt nhau.

Rồi Lam Tổ bị phong ấn.

Còn Lạc Nhi thì tan thành mây khói.

Lúc đó thần giới mới khôi phục trở lại sự yên tĩnh.

Bọn người kia không đổ kỵ tình yêu của Lam Tổ và Lạc Nhi, mà là ghen ghét tài hoa của hai người. Bọn người kia lo sợ sức mạnh của họ. Hai sức mạnh hợp lại, chỉ e thần giới sẽ trở thành thiên hạ của nhà họ Lam.

Cho nên bọn họ không thể không ra tay.

Và thế là vương gia và vương phi của nó biến thành vật hiến tế của chiến tranh.

Nghĩ đến đây, vẻ mặt Hồng Loan có nét thương cảm xót xa.

Lẽ nào câu chuyện ấy lại tái diễn?

Thần giới yên tĩnh đã lâu, lại trở nên chao đảo, biến động không yên.

“Hừ! Đó chỉ là truyền thuyết thôi, Trọng Lâu và Khuynh Thành đừng nên tin anh ta.”

Trọng Lâu nắm chặt nắm tay, đôi mắt ông tràn ngập sát khí dữ dằn.

“Dù hắn có thần khí, thì có sao? Hắn đã hại ta và Tịch Vân thê thảm, ta là người đã chết một lần rồi, ta không ngán lại chết lần nữa. Nhưng lần này ta sẽ không chết. Và, dù chết thì ta cũng phải tận mắt nhìn thấy hắn chết trước đã!”

Lòng căm hận của Trọng Lâu đối với Tiên đế, Khuynh Thành đâu có thể không biết.

Một ý niệm trỗi dậy, một thứ thần khí thượng thặng đã ở trong tay cô.

“Trọng Lâu, ông hãy cầm đi! Hắn có binh khí lợi hại, chúng ta cũng có.”

Cô lại đưa cho Trọng Lâu một viên kim đan của Lam Tổ.

“Ông cứ mang theo cái này trong người. Khi cần thiết, nó sẽ giúp tăng thể lực, lúc bị thương nó sẽ tức tốc điều trị vết thương. Ông nên nhớ, ông không được chết! Vì Tịch Vân, ông nhất định phải sống mà trở về.”

Hành động của Diệp Khuynh Thành khiến Hoa Mãn Nguyệt rất kinh ngạc.

Mình đã rất công phu, đã nói sùi bọt mép như thế, rốt cuộc... chẳng được cái cóc khô gì. Mình vốn tưởng nói thế thì sẽ khiến Diệp Khuynh Thành phải chú ý, xem ra mình đã tính nhầm rồi.

Nhưng, điện Mê Thần buộc phải thông qua Diệp Khuynh Thành thì mới tìm thấy và mới mở ra được.

Nếu không, không thể gỡ bỏ phong ấn đối với Lam Tổ.

Không thể gỡ bỏ phong ấn đối với anh ta, thì những người ấy không thể thật sự giết chết anh ta.

Chỉ có một người có thể giải trừ phong ấn đối với Lam Tổ, đó là Lạc Nhi.

Chỉ cô ta mới có thể gỡ bỏ phong ấn.

Đây cũng là nguyên nhân tại sao năm xưa cô ta phải ngọc nát xương tan.

Tuy cô ta đã khiến Lam Tổ tan nát cõi lòng, nhưng đúng là cô ta đã dùng tính mạng mình để giữ mạng cho Lam Tổ.

Trọng Lâu nhìn thần khí trung phẩm trong tay mình, ông rất xúc động không biết nói gì cho phải.

“Khuynh Thành... thế này... món quà này quá lớn, ta không thể nhận.”

“Trọng Lâu, ông còn nhớ tối hôm nọ chúng ta nói gì chứ? Chúng ta đều vì người ấy của mình, chúng ta còn phải đi chặng đường rất dài, chặng đường này không dễ chút nào.

Cho nên, tôi hy vọng chúng ta sẽ cùng chung sức nâng đỡ lẫn nhau để vượt qua được. Sau đó chúng ta sẽ cùng đón người ấy của mình.”

Khuynh Thành lại nhìn sang Hoa Mãn Nguyệt, vẻ mặt anh ta đang rất kỳ quái.

“Hoa Mãn Nguyệt, nếu anh thật sự muốn giúp tôi, thì anh hãy làm hộ tôi một việc.”

Hoa Mãn Nguyệt hơi sững người. Có phải cô gái đang đứng trước mắt mình là em gái mình chuyển thế không? Tại sao lại không có một nét gì giống em gái mình cả?

Nói năng không giống, dáng đi đứng không giống, phong cách làm việc lại càng không giống nó?!

Hay là đã có sự nhầm lẫn gì đó?

“Hoa Mãn Nguyệt!!!”

“Gi cơ?”

Lúc này anh ta mới tỉnh táo trở lại, nói: “Cô nói đi, nói đi, tôi nghe đây.”

“Tôi biết anh rất lợi hại, cho nên nhiệm vụ nặng nề và vinh quang này chỉ có thể giao cho anh!”

Nhìn đôi mắt Diệp Khuynh Thành lấp lánh hàn quang, Hoa Mãn Nguyệt bắt giác rung mình. Cái ánh mắt này rất quái đản!

“Đề đề phòng bất trắc, tôi giao cho anh phụ trách Tiên hậu. Tin rằng anh sẽ có cách không chế bà ta. Nếu Trọng Lâu có thể bình an trở về, thì có lẽ tôi sẽ có hứng thú đi với anh đến đầm lầy Thiên Trì để tìm cung điện nằm sâu bên dưới.”

Diệp Khuynh Thành đầu phải đồ ngốc, anh ta nói lảm nhảm như thế, chẳng qua là muốn cô đến cái đầm lầy Thiên Trì ấy.

Nếu Hoa Mãn Nguyệt đã khát khao như thế.

Anh ta là người rất biết cách toan tính người khác, thì lẽ nào cô không biết lợi dụng ý đồ của anh ta để toan tính một phen hay sao?

Nếu là một người bình thường, chắc không thể nhận ra vấn đề.

Nhưng Diệp Khuynh Thành không phải một người bình thường.

Kiếp trước cô là lính đánh thuê, lính đánh thuê được huấn luyện ở trình độ cao.

Nếu cô không tính ý, nếu cô không nhận ra cái chuyện vặt này thì đúng là toi com vô ích.

Hoa Mãn Nguyệt không ngờ mình lại giẫm trúng mìn của mình gái, bây giờ đành chấp nhận vậy.

“Nhưng tôi... tôi sợ rằng...”

“Hoa Mãn Nguyệt! Lẽ nào anh chỉ biết tắm tía kiếm chác trục lợi, ngoài ra không làm nổi việc gì khác?

Anh làm việc giúp tôi, tôi sẽ giúp anh tìm kho báu, anh đâu có bị thiệt thòi gì?”

...

Công lực của anh chẳng kém gì Hồng Loan, anh đừng tưởng tôi không biết. Tiên hậu có thể làm gì nổi anh? Vậy thì có giúp tôi không, tùy anh liệu xem!”

Diệp Khuynh Thành đứng dậy, nói với Trọng Lâu: “Chúng ta đi thôi!”

Hoa Mãn Nguyệt điều khiển ý niệm. Cả ba đã ra khỏi tiên phủ của anh ta.

Trên đường trở về, Trọng Lâu vẫn rất đăm chiêu. Sao họ nói năng thật kỳ cục?

Ông quan sát kiểu gì cũng không nhận ra công lực của Hoa Mãn Nguyệt, nhưng nói là trên tài Tiên hậu, e là không thể.

Hay là... hay là Hoa Mãn Nguyệt không phải người của tiên giới?

Ông bỗng nhớ lại Lam Tổ khi xưa đến vườn Vạn Thú tìm Huyết Sâm. Hay là cả hai đều là người của thần giới?

Trên thần giới đã xảy ra chuyện gì?

Tại sao người của thần giới cứ không ngớt hoặc là xuống phạm trần hoặc là xuống tiên giới?

“Khuynh Thành, người ấy của cô đang gặp nguy hiểm phải không?”

Trọng Lâu đang nghĩ thế nhưng ông cũng không kiên kỵ, cứ hỏi thẳng luôn.

Ông nhận ra Diệp Khuynh Thành đã thật sự coi ông là bạn rồi.

Đối xử với bạn, thì phải chân thành thẳng thắn, mình nghĩ thế nào thì mình hỏi thế ấy.

“Tôi cũng không rõ lắm, cho nên tôi mới phải vội đi gặp anh ấy. Chỉ tiếc rằng bản thân tôi hiện nay không thể có cách gì đi xuyên không gian lên thần giới để tìm anh ấy.

Mặt khác, công lực của tôi hiện giờ quá yếu, dù lên ngay thì tôi cũng không thể giúp được gì cho anh ấy. Cho nên, việc tôi cần làm hiện nay là phải chịu khó luyện võ công thật tốt, nâng cao thể lực, sau đó mới lên thần giới tìm anh ấy.”

“Người ấy gặp được một cô gái như Khuyên Thành, quả là có phúc lớn.”

Trận quyết chiến giữa Tiên đế và Chiến thần Trọng Lâu sắp xảy ra.

Trận chiến này ai ai cũng mong cả hai sẽ cùng bị tổn thất thì tốt nhất.

Như thế, một là mọi người có thể đem quân đến đánh phá điện Kim Hoa của Bắc đế.

Hai là, có thể giết Trọng Lâu để chiếm luôn vườn Vạn Thú.

Có điều, họ hoàn toàn không ngờ rằng Trọng Lâu lại không nắm vườn Vạn Thú trong tay.

Vườn Vạn Thú vẫn còn ở dưới phạm trảo.

Phải chờ khi nào Tịch Vân phục sinh đã, thì vườn Vạn Thú mới có thể trở lại tiên giới.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Nữ Khuyên Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 5

Bỗng nhiên, cả yêu giới và ma giới sôi động hẳn lên.

Đại Bàng Cánh Vàng sau khi tạm biệt Diệp Khuyên Thành, nó bay đến yêu giới.

Vì nó vốn thuộc nhóm thần thú siêu cấp, dù về yêu giới thì nó vẫn có vị trí tương đối cao.

Vừa phi thăng lên nó đã rất được chú ý.

Nó lại sẵn cái tính kiêu hùng tính tướng, đi đến đâu là tàn sát đến đấy. Cho nên những kẻ muốn chơi khăm nó đều chẳng thể có kết cục gì hay ho.

Rất nhanh chóng, tên tuổi nó chấn động khắp yêu giới.

Yêu hoàng phải sai người đi mời nó đến điện Yêu Hoàng.

Trong yêu giới, siêu cấp thần thú là quá hiếm hoi.

“Đại Bàng Cánh Vàng, gặp bản vương sao không quỳ xuống?”

Đại Bàng Cánh Vàng ngược mắt nhìn Yêu hoàng đang ngồi trên đại điện. Là một con chim Đại Bàng Cánh Vàng biến dị.

Cùng một loài cá, sao lại bắt ta phải quỳ?

“Chân đau!”

Nó uể oải buông ra hai chữ.

Yêu hoàng cười khà khà, không ngờ con Đại Bàng Cánh Vàng này có mấy nét giống mình năm xưa: không hề e sợ ai cậy quyền thế áp bức.

Nếu không bản lĩnh như thế, có lẽ mình cũng không thể ngồi lên cái ngai Yêu hoàng này.

“Tốt! Tốt! Tốt!”

Yêu hoàng khen liền ba tiếng “tốt”, các yêu thú trên đại điện đều kinh sợ toát mồ hôi lạnh.

Cái bộ dạng không mừng cũng không giận của Yêu hoàng, không ai có thể đoán ra ông ta đang nghĩ gì. Gã Đại Bàng Cánh Vàng này tuy là thần thú siêu cấp thật, nhưng nó quá to gan.

Mọi người đều lo cho số phận của nó.

Còn Đại Bàng Cánh Vàng thì vẫn bình thản đúng mực, nhìn Yêu hoàng.

“Kim Bàng[1]! Ngươi có bằng lòng ở lại điện Yêu hoàng phò tá cho ta không?”

[1] Kim: vàng ; Bàng: đại bàng

Đại Bàng Cánh Vàng lạnh lùng “ừ” một tiếng, đáp: “Điều đó còn tùy xem ông có thể khiến tôi tâm phục khẩu phục hay không.”

Yêu hoàng cười ha hả. Gã Kim Bàng này quả là rất giống mình năm xưa.

Rồi nói luôn: “Được!”

Một tàn ảnh loáng lên, Yêu hoàng từ trên đại điện đã đứng ngay trước mặt Đại Bàng Cánh Vàng.

Nhưng Đại Bàng Cánh Vàng vẫn không mấy may e sợ.

Mấy năm nay xông pha ở yêu giới, nó không lãng phí một khắc nào. Nó vẫn không quên nhớ đến Diệp Khuynh Thành, cho nên nó càng chịu khó luyện công nhiều gấp bội.

Nó biết rằng mình phải có đầy đủ sức mạnh thì mới có thể đến tiên giới tìm gặp cô.

Nếu không, khi chưa đến được tiên giới thì mình đã bị người ta giết chết rồi.

Lúc mới đến yêu giới, nó cũng đã bị người ta hành hạ không ít. Tuy là thần thú siêu cấp nhưng lại là mới phi thăng lên, công lực hãy còn non.

Ở yêu giới, không chỉ có mình nó là yêu thú siêu cấp. Để có thể ngăn cản nó trở thành đối thủ cạnh tranh với bọn họ.

Khi vừa mới phi thăng lên yêu giới, nó đã bị truy sát phải tháo chạy khắp nơi để giữ lấy mạng.

Nếu muốn sinh tồn, thì chỉ còn cách giết chết đối phương.

Ở yêu giới, được là vua thua là giặc, dường như chỉ là chuyện xảy ra trong chớp mắt.

“Kim Bàng, tiếp chiêu của ta!”

Yêu hoàng kêu lên một tiếng động trời, khiến toàn thể điện Yêu Hoàng rung lên chao đảo.

Sát khí ghê gớm lan tỏa khắp trong không khí, các yêu thú trong đại điện đều bỗng cảm thấy có phần ghê sợ.

“Mau chạy thôi!”

Chẳng rõ là ai bắt chọt hô lên.

Thế là các yêu thú trong đại điện đua nhau tản ra chạy tháo thân.

“Ừnh...”

Yêu thú nào chậm chân lập tức bị vùi ngay trong đại điện.

Bọn họ thậm chí không hề nhìn rõ Đại Bàng Cánh Vàng đã xuất chiêu như thế nào. Toàn bộ đại điện đã bị đổ sập chỉ trong khoảnh khắc.

Từ trong đồng đồ nát, các yêu thú thoát ra được, kẻ nào cũng kinh hoàng thần thờ nhìn cảnh tượng trước mắt.

“Ừnh...”

Lại một tiếng vang kinh thiên động địa.

Một con đại bàng siêu cấp biến dị và một con đại bàng cánh vàng bỗng từ trong đại điện đổ nát nhào ra, bay thốc lên không trung.

Không ai có thể tưởng tượng nổi công lực phòng ngự của thân thể Đại Bàng Cánh Vàng mạnh đến đâu. Đám yêu thú không kịp chạy ra, kẻ thì chết, kẻ thì bị thương.

Còn nó, tuyệt đối không rụng một cái lông! Và, lại còn có thể tiếp tục chiến đấu với Yêu hoàng của chúng nữa.

“Ừng... oàng... oàng...”

Những tiếng nổ từ trên bầu trời không ngớt vọng xuống.

Hai đại cao thủ giao đấu, năng lượng hùng hậu đối đầu trực tiếp, bầu trời bỗng trở nên u ám tối đen.

Những khối sơn thạch khổng lồ bị năng lượng khủng khiếp của họ cuốn tung lên không trung.

Đồng thời với những tiếng nổ dữ dội, bầu trời bất chợt bị xé ra vô số vết nứt, những tia chớp sáng lóa ngoằn ngoèo như rắn bò trải ra khắp chốn.

Đó không phải tia chớp, mà là những đóm điện hoa bắn ra từ năng lượng cực lớn của họ.

“Uỳnh...”

Lại một tiếng nổ rầm trời.

Mọi con yêu thú đều có thể nhìn thấy rất rõ, trong màn tối đen kịt. Có rất nhiều luồng điện lưu mạnh mẽ xẹt ra từ đôi cánh của Yêu hoàng, bỗng nhiên từ mỏ của nó phun ra một luồng điện lưu dữ dội phóng thẳng vào đỉnh đầu Đại Bàng Cánh Vàng.

Bất chợt, một làn lưu quang vàng kim nhoáng lên, tiếp đó là một đám lửa tấp thẳng vào Yêu hoàng.

Yêu hoàng vẫy đôi cánh khổng lồ quạt một nhát thổi tan đám lửa hỏa long ngay lập tức, vô số đóm lửa bay ra khắp bốn phương.

“Đã phục ta chưa?”

Yêu hoàng oai phong lẫm liệt nhìn Đại Bàng Cánh Vàng.

Chiều vừa rồi đã đủ khiến Đại Bàng Cánh Vàng biết mình đã thua, hiểu rằng thực lực của mình còn kém xa Yêu hoàng.

“Không phục, nhưng ta vẫn bằng lòng theo Yêu hoàng.”

“Lý lẽ gì lạ thế, ta lần đầu tiên nghe thấy ăn nói kiểu này.”

Đại Bàng Cánh Vàng nói thẳng không né tránh: “Chỉ có gia nhập hàng ngũ kẻ mạnh thì mình mới có thể mạnh lên.”

“Ý nghĩ rất thoáng, rất thẳng thắn. Ta thích những người như ngươi. Kể từ hôm nay, ngươi là đại tướng quân hộ vệ điện Yêu Hoàng của ta!” Yêu hoàng có ý bồi dưỡng Đại Bàng Cánh Vàng, về danh nghĩa là đại tướng quân bảo vệ điện, thực ra không phải làm việc gì hết, chỉ cần đi theo Yêu hoàng học tập một số kỹ năng.

“Bẩm báo!”

“Nói đi!”

“Ba ngày nữa ở tiên giới, Chiến thần Trọng Lâu sẽ quyết chiến với Tiên đế tại suối Bích Lạc.”

Chiến thần?

Chiến thần Trọng Lâu?

Ông ta đã chết từ lâu rồi mà?

“Tin này có đáng tin cậy không?”

“Thuộc hạ đã thẩm tra xác minh mấy lần, tin này hoàn toàn đáng tin cậy! Nghe nói, có một cô gái tên là Diệp Khuynh Thành đã đưa Trọng Lâu trở lại tiên giới, lúc đó Trọng Lâu nấp trong một củ nhân sâm hình đứa trẻ con.”

Diệp Khuynh Thành.

Nghe đến cái tên này, Đại Bàng Cánh Vàng mặt mũi đang lãnh đạm bỗng nhiên rất xúc động.

Đó là người bạn thuộc loài người, và cũng là người bạn lớn duy nhất của nó.

Người bạn rất đáng đem cả tính mạng, tấm lòng ra để đối xử.

“Hiện nay người của ma giới cũng đã bắt đầu rục rịch. Yêu hoàng, có lẽ chúng ta cũng nên...”

Yêu hoàng trầm ngâm suy nghĩ một lát, rồi bình thân nhè ra mấy chữ: “Ngồi yên quan sát diễn biến đã.”

“Yêu hoàng, tôi xin được giao nhiệm vụ đi tiên giới.”

Đại Bàng Cánh Vàng bước lên một bước, đứng đó.

“Kim Bàng, ngươi muốn đi tiên giới à?”

Nếu nói Diệp Khuynh Thành là người bạn duy nhất của Đại Bàng Cánh Vàng, thì Yêu hoàng cũng là người duy nhất trong yêu giới đáng để nó tin cậy.

Nó không hề ngần ngại giấu giếm, nói luôn: “Diệp Khuynh Thành là người bạn tôi quen khi ở dưới phạm trần. Cô ấy đã đưa Trọng Lâu trở lên tiên giới, chắc chắn Tiên đế sẽ không tha cho cô ấy. Cho nên tôi muốn...”

“Ngươi muốn giúp cô ấy?”

“Đúng thế.”

“Kim Bàng, ngươi có biết đối thủ của mình là ai không?”

“Tiên đế.”

Đại Bàng Cánh Vàng không chút sợ hãi, nói rất bình thản, đôi mắt nó tràn ngập sát khí.

“Vậy mà ngươi không sợ?”

Có chứ! Trên đời này không có ai là không sợ chết.

Nhưng cái tinh thần “biết rõ trong núi có hổ nhưng vẫn cứ vào núi” của Diệp Khuynh Thành đã thấm vào người nó từ khi nào không hay nữa.

Lúc đầu, ở Hồng Hoang, cô ấy cũng biết mình rất có thể bị bọn yêu thú giết, nhưng cô ấy vẫn lựa chọn chiến đấu.

Về sau ở núi Phiêu Diêu, Khuynh Thành cũng biết kẻ địch của mình là người trên tiên giới, nhưng cô ấy vẫn lựa chọn chiến đấu.

Để bảo vệ thứ mà mình muốn bảo vệ, cô ấy dám đổ máu để chiến đấu.

Thế thì ngày nay lẽ nào nó không thể làm như thế?

“Có sợ, nhưng tôi vẫn cứ đi!”

Đại Bàng Cánh Vàng chỉ đơn giản nói mấy chữ ấy.

Giọng cứng cỏi mạnh mẽ với ánh mắt rất kiên định.

“Được! Ta cho phép ngươi đi, nhưng ngươi phải sống để trở về với ta.”

Đại Bàng Cánh Vàng vui mừng ra mặt, nó không ngờ Yêu hoàng có thể rất phóng khoáng chấp nhận ngay.

Nó vốn nghĩ, nếu Yêu hoàng không cho phép thì nó cũng cứ đánh liều đi, tóm lại là nó nhất định phải đi cứu Khuynh Thành.

Yêu hoàng bèn mở tiệc rượu tiễn Đại Bàng Cánh Vàng lên đường.

“Thuộc hạ thực không ngờ Yêu hoàng có thể vui vẻ cho phép ngay như vậy.”

Yêu hoàng cười khà khà, nói: “Nếu ta không cho phép thì ngươi vẫn sẽ biến luôn khỏi đây chứ gì?”

Đại Bàng Cánh Vàng kinh ngạc, không ngờ Yêu hoàng có thể nhìn thấu tâm tư của nó.

“Yêu hoàng có thuật đọc ý nghĩ của người khác thì phải?”

Yêu hoàng nâng chén rượu, một hơi uống cạn. Rồi nói: “Ta đây không có bản lĩnh lớn đến thế, nhưng ánh mắt ngươi lúc này đã cho ta biết ngươi không thể không đi. Dù ta muốn ngăn cản e rằng cũng không ngăn cản nổi. Tuy nhiên, Tiên đế không phải hạng tầm thường đâu, nếu chưa đến mức bất đắc dĩ thì vẫn nên tránh, đừng đối đầu với ông ta.”

“Yêu hoàng cứ yên tâm, chỉ cần ông ta không làm hại Khuynh Thành thì thuộc hạ sẽ không đối địch với ông ta; nhưng nếu thuộc hạ phải đối đầu với ông ta thật, thì thuộc hạ mình làm mình chịu, tuyệt đối không để liên lụy đến yêu giới.”

Yêu hoàng rất hài lòng nhìn Đại Bàng Cánh Vàng gật đầu, trong lòng càng thêm tâm đắc và mến mộ nó.

“Được! Cứ yên tâm mà đi đi!”

Đại Bàng Cánh Vàng vừa đi khỏi thì một con Kim Bàng biến dị bước ra.

“Phụ hoàng cứ thế mà thả cho hấn đi à?”

Yêu hoàng cười tủm tỉm, nụ cười cao thâm khó lường.

“Con cho rằng bao năm nay ta làm vô số thứ việc, là để làm gì? Kim Bàng có huyết thống thuần khiết chính tông, vốn dĩ phải làm vua của yêu giới; nếu hấn không chết thì vị trí yêu hoàng nhiệm kỳ sau, chắc gì đã đến lượt con?”

Những năm qua ta giữ hấn ở lại điện Yêu Hoàng, chính là vì ta không muốn để cho hấn sẽ nhập bọn với các thế lực khác. Trong tộc Kim Bàng, hấn được coi là gã kiêu dũng nổi trội hơn cả, thì vị trí Yêu hoàng chắc chắn sẽ thuộc về hấn.

Ta vốn định cứ vỗ về hấn cho yên đã, sau đó sẽ tìm cơ hội trừ bỏ; nào ngờ hấn lại chủ động xin đi tiên giới để mua lấy cái chết. Thế thì chẳng thể trách gì ta.

Sau này dù tộc Kim Bàng biết, thì về tình hay về lý cũng đều không thể oán trách ta. Con trai à! Mân kịch hay vẫn còn ở phía sau, con cứ nhẫn nha mà xem đi! Vị trí yêu hoàng, không ai có thể đoạt mất của con!”

Đại Bàng Cánh Vàng tiếp tục bay về hướng tiên giới.

Nó hoàn toàn không biết mình lại vừa khéo trúng kế của Yêu hoàng.

Dọc đường không ngớt gặp các yêu thú xông ra đánh nhau với nó, cản trở nó tiến lên.

Lúc này ở điện Kim Hoa, Tiên đế phát ổng tay áo thụng.

“Ba mươi hai Kim Cương nghe lệnh!”

“Vâng!”

“Bản đế không cần biết các ngươi dùng cách thức gì, trước khi bản đế quyết đấu, các ngươi phải giết bằng được Diệp Khuynh Thành và thằng bé con ấy!”

“Rõ!”

Tiên đế tay nắm chặt quyền, đôi mắt ngập ngụa sát khí.

“Hoa Mãn Nguyệt! Bản đế cho ngươi được sống thêm hai ngày. Chờ khi bản đế giết xong Diệp Khuynh Thành và Trọng Lâu, thì bản đế sẽ tính sổ với ngươi đến nơi đến chốn.”

Tàn ảnh ba mươi hai Kim Cương nháng lên, một luồng lưu quang tuyệt mỹ bay xẹt ngang bầu trời.

Diệp Khuynh Thành trong lòng rất bất an, cô cứ có cảm giác sắp xảy ra chuyện gì đó.

Đây chính là trực giác của sát thủ.

Ba mươi hai Kim Cương tuy đã giấu kín khí lưu, ẩn mình trong màn đêm.

Nhưng Khuynh Thành vẫn cảm nhận ra được.

“Hong Loan, xem ra đêm nay chúng ta sẽ phải bận rộn đây!”

Hong Loan vốn thuộc về thần giới, nó đương nhiên cảm nhận ra kẻ ẩn nấp nơi khuất.

Nó nhếch mép mỉm cười, nói: “Chỉ là vài con gián mà thôi, không đáng gọi là mối nguy.”

Ba mươi hai Kim Cương đang ẩn nấp, vốn định chuẩn bị tập kích, thấy mình đã bị phát hiện rồi thì đành không nấp nữa, tất cả bèn hiện thân, nặt hàm hàm giận dữ.

Họ dù sao cũng là ba mươi hai Kim Cương uy danh chấn động tám phương, tại sao lại bị hai kẻ không biết trời cao đất dày là gì này gọi là đồ con gián?

Hạ nhục, hạ nhục quá trắng trợn!

“Được lắm, đêm nay bọn ta sẽ cho các ngươi nếm mùi lợi hại.”

Ba mươi hai Kim Cương bắt ngờ vây chặt hai người. Ba mươi hai thứ tiên khí thượng thượng nhất tề chĩa vào họ.

Có thể nói ba mươi hai Kim Cương là trợ thủ đắc lực của Tiên đế.

Khuynh Thành có nét cười đầy sát khí, nói: “Chẳng rõ, nếu giết chúng thì Tiên đế có phần nợ hay không nhỉ?”

“Đâu chỉ phần nợ? Ông ta muốn chết luôn thì có.”

Khuynh Thành và Hồng Loan mỉm cười nhìn nhau. Hai đạo lưu quang màu đỏ bỗng tản ra bốn phía.

Lưu quang đỏ thấm lan đến đâu, ở đó máu tươi phun khắp bầu trời đêm.

Chỉ trong chốc lát, ba cao thủ Kiếm tôn cao cấp trung kỳ đã bị thương. Ba mươi hai Kim Cương chưa bao giờ bị ăn quả đắng như thế này.

Mắt họ đỏ ngầu, bất chấp tất cả xông vào Khuynh Thành và Hồng Loan.

Kiếm khí tung hoành, bốn bề lấp lánh.

Một vùng sáng bạc trong màn đêm đen.

Những tiếng nổ ừng ừng rền vang tận chân trời. Những ai đang ngủ đều bật dậy.

Chỉ thấy trên bầu trời có mấy chục đạo tàn ảnh nhắm vào hai làn lưu quang màu đỏ.

“Kìa là... là ba mươi hai Kim Cương của Tiên đế!” Trong đám đông có người nhận ra ba mươi hai vị Kim Cương của Tiên đế.

Câu này vừa nói ra, tất cả mọi người đều giật mình, họ chăm chú theo dõi hai làn lưu quang màu đỏ trên bầu trời, bất giác toát mồ hôi lạnh vì lo thay cho họ.

Ba mươi hai Kim Cương của Tiên đế không dễ gì nương tay đâu, chỉ e hai người kia không thể sống qua đêm nay.

“À, đó là Diệp Khuynh Thành và con trai cô ta!”

Trong đám đông có người nhận ra hai lưu quang màu đỏ.

“Đúng là họ thật rồi! Họ chết chắc rồi. Ba mươi hai Kim Cương đều ra cả, chắc chắn Tiên đế sẽ không tha cho họ.”

“Đúng thế! Nghe nói, hôm mừng thọ Tiên đế, cô gái Diệp Khuynh Thành đã đưa Trọng Lâu trở về.”

“Mau xem kia!”

Mười hai đạo kim quang đồng thời chém vào Diệp Khuynh Thành, ép cô phải liên tục lùi lại.

Còn hai mươi đạo kim quang kia thì chia làm ba vòng trong ba vòng ngoài, vây chặt Hồng Loan.

Thanh kiếm lúc này lấp lóe hàn quang, bây giờ đã tối lại.

Diệp Khuynh Thành không kịp nghĩ nhiều nữa, lập tức linh thức truyền âm cho Hồng Loan.

“Cảnh giác với các thanh kiếm của bọn chúng. Nếu bị thương thì dù Quan âm Bồ tát cũng không cứu nổi đâu.”

Hồng Loan không biết Quan âm Bồ tát là ai, nhưng nó cũng hiểu rằng kiếm của đối phương đều tẩm chất kịch độc.

Chỉ cần hơi bị xước da, thì kể cả thần thú như nó, một thần thú của thần giới, có lẽ cũng không thể không bỏ mạng.

Nghĩ mà điên đầu, con giận dữ bùng nổ.

Một tiếng kêu động trời. Hồng Loan bỗng biến trở lại chân thân của mình.

“Trời đất! Nó là thần thú Hồng Loan!”

“Đúng là thần thú Hồng Loan thật rồi!”

“Không ngờ chân thân của đứa bé lại là một thần thú siêu cấp. Cuộc chiến này chưa biết bên nào thắng thua ra sao đây.”

Một người đứng bên “hừ” một tiếng lạnh lùng, nói: “Cho đến bây giờ vẫn chưa có một ai sống sót dưới bàn tay ba mươi hai Kim Cương của Tiên đế. Các vị cho rằng một thần thú còm như nó có thể đánh thắng cả bọn ba mươi hai Kim Cương hay sao?”

Các vị hãy nhìn kỹ những thanh kiếm của họ thì biết!”

Mọi người chăm chú quan sát mọi biến hóa của các chiêu thức của đám đông Kim Cương, tốc độ của họ quá nhanh, nhanh đến nỗi không ai có thể nhìn rõ được.

Lúc này cả hai bên đều dùng tay, đứng đối mặt với nhau. Nhìn kỹ, thì ra kiếm trong tay ba mươi hai Kim Cương đều là hắc kiếm.

“Đó là gì thế?”

“Tôi nghe nói đó là kỹ thuật độc môn sát của ba mươi hai Kim Cương. Người ta đồn rằng, mỗi vị Kim Cương trước khi luyện tập đều phải ném hàng trăm thứ chất độc, luyện nên công lực bách độc bất xâm[2].

[2] Độc môn sát: chiêu độc, chắc chắn giết được đối thủ; Bách độc bất xâm: mọi chất độc không thể xâm hại.

Cũng tức là mỗi người đều là một nguồn chất độc vô hình, chưa cần dính kiếm của họ, chỉ cần trực tiếp đối chưởng với họ cũng đã bị trúng độc rồi. Cho nên ba mươi hai Kim Cương này mới đáng sợ như thế! Vừa có võ công cao cường, lại có chất độc...”

Người này vừa nói vừa sợ run rẩy.

Bọn họ là những độc nhân đang sống sờ sờ trước mặt, không bị thương vì đòn võ công của họ thì cũng bị chất độc của họ gây thương tổn.

Muốn sống sót thoát khỏi tay bọn họ thì khó khăn ngàn lần.

Kể cả đối phương đã giết được họ, thì e chính mình cũng trúng kỳ độc, chẳng sống nổi mấy ngày nữa.

Ba mươi hai Kim Cương cũng đang rất điên, vì xưa nay chưa từng có ai chịu nổi ba mươi chiêu của họ.

Thế mà hai kẻ này không những không chết, trái lại còn đánh họ bị thương!

Tức điên!

Không tức điên sao được?

“Biến thân!”

Một người trong bọn họ giận dữ hét lên.

Diệp Khuynh Thành tưởng rằng họ sẽ lộ chân thân, nhưng không ngờ cả ba mươi hai Kim Cương trước đó có làn da màu đồng hun, bây giờ toàn thân đã biến thành màu đen tuyền, đôi môi màu tím, chẳng khác gì bọn người bị trúng chất kịch độc, độc tố ngấm quá sâu.

Diệp Khuynh Thành bất giác chột dạ kinh hãi.

“Hong Loan, phải tuyệt đối cẩn thận, không được trực tiếp chạm vào chúng, người chúng toàn là chất độc, chỉ cần bị dính một chút thì sẽ rất phiền hà.”

Hong Loan đang rất giận dữ, nó không sợ gì võ công cao, nhưng toàn thân đối phương đều là chất độc thì phải ra tay kiểu gì đây?

“Vậy phải làm thế nào?”

Phải làm thế nào? Bây giờ còn biết làm gì nữa? Đánh không nổi thì chỉ còn cách tháo chạy vậy!

“Người tìm cách né tránh bọn chúng, rồi tập hợp với ta, chúng ta tạm lánh đi đã rồi tính sau.”

“Lánh? Lánh đi đâu?”

Hi hi... Khuynh Thành cười tinh quái: “Lam Tổ đã sớm thu xếp cho ta cách vạy toàn rồi.”

Vừa nghe nhắc đến vương gia của mình, Hong Loan thấy yên tâm ngay.

“Được! Tôi hiểu rồi.”

Ba mươi hai Kim Cương thấy vậy đều cau mày, nói: “Ra tay đi! Chúng đang lĩnh thức truyền âm cho nhau.”

Hong Loan lập tức quay ba trăm sáu mươi độ nhào xuống dưới cấp tốc bay vút đi.

Hai mươi tàn ảnh màu đen hòa tan vào màn đêm, cũng cấp tốc đuổi theo Hong Loan.

Tuy ba mươi hai Kim Cương đều là cao thủ Kiếm tôn cao cấp trung kỳ, nhưng so tốc độ thì họ vẫn thua Hong Loan rất xa.

Vì Hong Loan không phải là một thần thú bình thường.

“Khuyhnh Thành!”

Hồng Loan linh thức truyền âm cho Khuyhnh Thành.

Lúc này nó đang ở phía dưới chân cô.

Khuyhnh Thành nhắm đúng thời cơ. Hai mươi bóng đen đang ở phía sau Hồng Loan đang xông đến.

Khuyhnh Thành nở nụ cười quái dị, bay thẳng về phía Hồng Loan.

Hai chục gã Kim Cương phía sau không nghĩ ngợi gì hết, cũng truy kích luôn Khuyhnh Thành với tốc độ nhanh phát sợ.

Khuyhnh Thành điều khiển ý nghĩ, hai đạo lưu quang màu đỏ bỗng nhiên biến mất.

Mười hai bóng đen và hai mươi bóng đen cấp tốc nhào đến phía họ, tốc độ cực nhanh.

“Uỳnh...”

Một tiếng nổ rầm trời.

Toàn bộ không gian rung lên chao đảo.

Ba mươi hai Kim Cương bị thương với mức độ khác nhau, đều rớt xuống mặt đất.

Tốc độ của bọn họ vừa rồi quá nhanh, họ không ngờ cả Khuyhnh Thành lẫn Hồng Loan đều biến mất.

Khi họ phát hiện ra thì không kịp nữa, cả hai nhóm Kim Cương đâm sầm vào nhau.

Vì cả bọn đều gấp gáp thu lại công lực, cho nên tim mạch của họ đều bị thương.

Rồi rào rào rớt xuống đất, mồm hộc máu tươi bắn ra bốn phía.

Máu đỏ rơi xuống đâu, cỏ cây nơi ấy đều chết khô ngay lập tức.

Có vài “khán giả” đứng xem, không kịp ẩn nấp nên đã bỏ mạng oan uổng.

“Có sao không?”

“Đại ca! Đệ không chịu nổi nữa.”

“Con bé ấy thật xảo quyệt.”

“Các người sao rồi?”

Gã được gọi là “đại ca” lại đưa mắt nhìn cả bọn.

“Đại ca, ba mươi hai Kim Cương chúng ta chưa từng bị khốn đốn như hôm nay, không trả thù này thì quyết không làm người nữa.”

Cả bọn không bận tâm thương tích ra sao nữa, tất cả chỉ có một ý nghĩ phải giết Diệp Khuyhnh Thành và Hồng Loan.

Ba mươi hai gã dùng dùng nhổm dậy khỏi mặt đất, thân thể đen sì lúc nãy đã khôi phục trở lại màu đồng hun, đôi môi màu tím cũng biến trở lại màu sắc cũ.

Chỉ khác là ý chí khát máu càng mãnh liệt và đáng sợ hơn.

“Đại ca! Bọn chúng đâu rồi? Sao bỗng không thấy chúng đâu nữa?”

Gã đại ca của bọn họ vận linh thức quan sát toàn bộ khu vực này không phát hiện ra đối phương đã bỏ chạy. Vậy tại sao bỗng nhiên không thấy họ đâu?

“Chắc chắn bọn họ đã ẩn nấp ở đâu đó. Lục soát đi! Dù phải đào sâu ba thước đất cũng phải tìm bằng được!”

Khuyhnh Thành và Hồng Loan nấp trong vòng xuyên không gian, bọn chúng nói gì đều nghe rõ mồn một.

Hồng Loan cười khanh khách, nói: “Cứ tìm đi! Dù các người có lật cả thế giới này lên cũng chưa chắc đã tìm thấy.”

Đây là vòng xuyên không gian của vương gia của nó, ngay trên thần giới cũng chẳng có mấy người công phá nổi cái xuyên không gian này.

Ba mươi hai Kim Cương hết sức giận dữ, vận linh thức trùm khắp cả vùng, đừng nói là con người, mà ngay một con kiến cũng khó mà thoát khỏi pháp nhãn của họ.

Ở một vùng bên, Đại Bàng Cánh Vàng đang hỏa tốc bay đến.

Khi sắp tiến vào khu vực của tiên giới, nó gấp rút linh thức truyền âm cho Diệp Khuynh Thành.

“Khuynh Thành, Khuynh Thành...”

Không thấy ai trả lời. Nó tiếp tục bay đi cực nhanh. Phạm vi linh thức truyền âm có hiệu quả còn tùy vào công lực của chính người đó được nâng cao.

Rõ ràng là lúc này Đại Bàng Cánh Vàng vẫn còn cách Khuynh Thành rất xa.

Phía sau nó lại có một toán yêu binh đang đuổi theo. Suốt chặng đường này đã có bảy đội yêu binh lần lượt truy sát nó.

Điều khó hiểu là, thực ra bọn yêu binh này không định giết nó bằng được.

Hình như bọn chúng chỉ cố ý ngăn cản bước tiến, làm chậm hành trình của nó.

Không! Ta nhất định phải làm cho ra nhẽ chuyện là thế nào.

Đôi mắt Đại Bàng Cánh Vàng tròn ngược, nhìn như đâm vào mắt một tên yêu binh.

Đôi cánh đang rất bức xúc của nó quạt một nhát, quét tên này bay đi rất xa.

Mẹ kiếp! Thằng cha này sợ quá bay mất cả hồn phách rồi, mình vận dụng thuật đọc ý nghĩ, chẳng thu được kết quả gì cả.

Rốt cuộc là chuyện gì? Tại sao lại thế này?

Đại Bàng Cánh Vàng kêu lên một tiếng vang trời, một con hỏa long phun ra đánh thẳng vào bọn yêu binh.

Một linh cảm chẳng lành bỗng xuất hiện trong đầu nó. Không ngót có kẻ chặn đường mình, chắc chắn là chúng không muốn mình đi cứu Diệp Khuynh Thành.

Nó cuống lên, và càng tăng tốc thật nhanh bay về phía tiên giới.

Bọn yêu binh phía sau nhìn thấy nó đã bay vào tiên giới rồi, cũng không đuổi theo nữa.

“Khuynh Thành, Khuynh Thành...”

Đại Bàng Cánh Vàng lại linh thức truyền âm. Vẫn không thấy ai trả lời nó.

Không hiểu tại sao, vào đến tiên giới nó lại không cảm nhận được khí lưu của Diệp Khuynh Thành. Lẽ nào cô ấy đã...

Tuyệt đối không thể có chuyện đó!

Nó tiếp tục bay cực nhanh về phía trước, đồng thời tiếp tục linh thức truyền âm cho Khuynh Thành.

Bỗng nhiên Đại Bàng Cánh Vàng nhìn thấy có vô số người đang ùn ùn đi về một hướng.

Nó vội tiến lại hỏi: “Các vị đang đi đâu thế?”

Xưa nay, người ở tiên giới vẫn xung khắc với các yêu thú ở yêu giới như nước với lửa, nhưng hôm nay họ lại rất nhiệt tình, nói: “Tiên đế và Trọng Lâu quyết chiến, người lại không biết hay sao?”

Nhìn bộ dạng Đại Bàng Cánh Vàng kinh ngạc, người ấy lại nói thêm “Người cứ đi theo ta, ta dẫn người đến suối Bích Lạc ở phía tây.”

Tiên đế và Chiến thần Trọng Lâu đại chiến. Còn Diệp Khuynh Thành thì sao?

Cô ấy đâu? Có phải cô ấy cũng đang ở suối Bích Lạc không?

Một lần lưu quang mây vàng kim loáng lên. Người này chưa kịp nhìn rõ là chuyện gì thì Đại Bàng Cánh Vàng đã bay vút đi rất xa.

Hồi lâu người này mới hết ngỡ ngàng, dần hoàn hồn.

“Chà! Tốc độ khiếp thật!”

Đại Bàng Cánh Vàng bay được một quãng không xa thì lập tức cảm thấy có một áp lực rất mạnh tràn đến.

Một lần lưu quang chớp lên, Thanh Hư đạo trưởng vẻ mặt tươi cười, dẫn vài trăm đệ tử đã xuất hiện trước mặt Đại Bàng Cánh Vàng.

“Kim Bàng, đi đâu thế?”

“Thần thú ta đây đi đâu, cần phải cho ngươi biết hay sao?”

Đại Bàng Cánh Vàng chỉ rất nóng lòng tìm ra Diệp Khuynh Thành, thấy có người chặn đường, nó bỗng dừng dừng nổi giận, sắc mặt rất cuồng ngạo.

“Kim Bàng, ta khuyên ngươi nên quay về yêu giới đi! Nếu không đừng trách đạo trưởng này không khách khí với ngươi.”

Thần thú lợi hại đến đâu, Thanh Hư đạo trưởng rất biết; nếu không vì Bắc đế ra lệnh cho ông ta đi giết Kim Bàng thì ông ta chẳng hơi đâu làm cái chuyện này.

Nhưng hiện giờ Trọng Lâu và Bắc đế chưa phân thắng bại, nếu không nghe lệnh, lỡ Bắc đế thắng, thì Thanh Hư đạo trưởng sẽ rắc rối to.

Cho nên, nếu có thể khuyên Kim Bàng quay trở về, mình lại không tổn một tên quân nào thì vẫn là hay nhất.

“Tránh ra!”

“Kim Bàng đừng nên cố chấp, u mê nữa!”

“Kẻ nào chặn ta thì phải chết!”

Đại Bàng Cánh Vàng gầm lên một tiếng động trời, sắc mặt cực góm gíếc, đập cánh, khiến không gian méo mó oằn mình.

“Bùng...”

Thanh Hư đạo trưởng giơ cánh tay dài chặn cú đòn này. Đôi cánh của Đại Bàng Cánh Vàng chứa đựng yêu nguyên lực vô cùng vô tận tạt đến, khiến cánh tay của Thanh Hư đạo trưởng tê bại. Ông ta biết là nguy ngập bèn lập tức bay lùi trở lại.

“Nào, có chịu tránh ra hay không?”

Đại Bàng Cánh Vàng chỉ thần nhiên nhè ra một câu.

Thanh Hư đạo trưởng nhìn Đại Bàng Cánh Vàng ở ngay trước mặt, ông ta cố nghĩ thật nhanh.

Muốn giết được nó, đúng là rất khó.

Con Đại Bàng Cánh Vàng này vốn là thần thú của thần thú, yêu nguyên lực của nó quả là rất kinh khủng.

“Kim Bàng, ta đâu muốn đối địch với ngươi, nhưng vì mỗi bên đều vì chủ của mình, ta phải làm chẳng qua cũng là bắt đắc dĩ.”

“Ý ngươi là gì?”

“Ngươi định giết Tiên đế nên bọn ta đâu có thể để cho ngươi đi?”

Đại Bàng Cánh Vàng cười khẩy. Nó mà định giết Tiên đế?

“Gã đạo sĩ khốn kiếp, ngươi cho rằng ta cũng rồi hơi như ngươi hay sao? Đã có Trọng Lâu giết ông ta, ta cần gì phải nhúng tay vào!”

Thanh Hư đạo trưởng thất kinh. Ông ta từng sốt nhìn Đại Bàng Cánh Vàng: “Không phải ngươi đi giết Tiên đế à?”

“Ta nhắc lại lần nữa: không phải! Chỉ cần Tiên đế không làm hại người mà ta cần tìm, thì ta sẽ không đụng đến ông ta.”

Sao lại là thế này?

Chẳng lẽ tin tức đã sai?

Không thể! Chính Tiên đế truyền tin cho Thanh Hư quán, nói rằng Yêu hoàng thông báo: gã đại tướng quân hộ điện của Yêu hoàng đã đánh hấn bị thương, và gã còn định nhân khi Tiên đế đại chiến với Trọng Lâu sẽ đánh lên Tiên đế.

“Kim Bàng, Yêu hoàng đã báo tin với Tiên đế, thì không thể sai được. Ngươi nên ngoan ngoãn trở về đi, có lẽ Yêu hoàng sẽ nể ngươi là người đồng tộc mà tha mạng cho ngươi được sống.”

Yêu hoàng?

Ha ha ha...

Đại Bàng Cánh Vàng có nghĩ ngàn vạn lần cũng không thể ngờ đó lại là Yêu hoàng!

Thảo nào suốt dọc đường luôn bị vô số yêu binh xông ra tấn công.

Hắn đã muốn ta chết, tại sao lúc đầu lại còn giữ ta ở lại đại điện?

Bao năm qua hắn đang chờ đợi cái gì? Tại sao hắn không ra tay với ta?

Hắn đã rất tín nhiệm ta, nhưng lại định giết ta!

Được lắm, đã thế thì đừng trách ta giờ mặt, đập lại hắn.

“Ngươi cứ về nói với Yêu hoàng rằng, ta làm xong việc cần làm đã, rồi ta sẽ trở về san phẳng điện Yêu hoàng của hắn!”

“Bùng!”

Một làn khí lưu cực mạnh bắn ra thổi bay bọn đệ tử của Thanh Hư đạo trưởng.

Đại Bàng Cánh Vàng nhắm mắt đất quật luôn hai nhát rõ mạnh, nền đất lập tức nứt toang hoác, vết nứt chạy dài mấy chục dặm.

“Nếu còn dám bám theo, các ngươi sẽ không được chết toàn thây!” Giọng ác độc rất bá tước của Đại Bàng Cánh Vàng vang khắp đất trời.

Nếu hôm nay nó không vì đang có việc thì bọn người này đừng hòng đi thoát.

Thanh Hư đạo trưởng thấy thế cũng không truy kích nữa. Giết được Tiên đế thì mới là quan trọng.

Và, dù Tiên đế không chết thì cũng chẳng thể trách tội Thanh Hư đạo trưởng, vì năng lực của đạo trưởng chẳng bằng người ta! Cùng lắm là kết tội Thanh Hư này làm việc chênh lệch mà thôi.

Ông ta nhếch mép nở nụ cười rất đẹp, đưa mắt lướt nhìn đám đệ tử đang nằm dưới đất, ánh mắt không gọn chút xót thương.

Diệp Khuynh Thành và Hồng Loan nấp trong xuyên không gian, cả hai vô cùng sốt ruột. Họ đã bị ba mươi hai Kim Cương vây khốn hai ngày trời.

Hôm nay là ngày Trọng Lâu và Tiên đế quyết chiến với nhau.

Bằng mọi giá, hôm nay phải xông ra.

“Cô Khuynh Thành đã nghĩ ra cách gì chưa?”

Hồng Loan sốt ruột, không ngớt đi đi lại lại.

Khuynh Thành thì vẫn từng bước điều chế thứ gì đó, làm đi làm lại mãi suốt hai hôm nay.

Nhìn vào có vẻ rất ung dung nhàn nhã, thực ra cô sốt ruột hơn bất cứ ai.

Bây giờ đã đến thời khắc hệ trọng, thành công hay không là ở lần này.

“Khuynh Thành, cô cứ nghịch cái trò này làm gì, có ăn được đâu?”

“Đúng là không thể ăn nhưng có thể phòng độc.”

Khuynh Thành bốc một nhúm chất dính dính như keo bôi lên mặt Hồng Loan, cười khiêu khích.

“Kìa, làm gì thế này? Bây giờ là lúc nào mà cô vẫn còn đùa được?”

“Hồng Loan à, ta không ngờ ngươi cũng có lúc cuống lên cơ đấy!”

Nên biết Hồng Loan bẩm sinh đã thích tự do.

Bị giam chân trong này hai ngày, nó không phát cuồng lên sao được?

“Thôi đừng đùa nữa. Cô mau nghĩ cách đi! Ba mươi hai gã Kim Cương đang đứng ngoài kia, tức thật! Đánh không thể đánh, giết cũng không thể giết chúng!”

“Hai ngày trước thì chịu, nhưng không có nghĩa là hôm nay vẫn phải bó tay. Bôi xong thứ này, chúng ta sẽ xông ra đánh cho chúng không còn mảnh giáp!”

Nghe nói sẽ xông ra đánh một trận đả đào, Hồng Loan nhanh nhẹn hẳn lên, nhanh hơn bất cứ ai.

Nó bị tù túng sắp chết ngạt đến nơi.

“Thứ này, không những có thể ngăn chặn chất độc của bọn chúng thấm vào cơ thể ta, mà còn có tác dụng dưỡng da, làm đẹp nữa kia!”

Trông bộ dạng Diệp Khuynh Thành rất đắc ý. Ha ha!

Ba mươi hai độc nhân đang ở bên ngoài, chắc chắn không thể ngờ Khuynh Thành lại có cái chiêu này.

Chơi trò độc được với cô, chúng chưa đủ tư cách!

Điều khiển ý niệm Hai đạo hồng quang hiện lên, hai người đã xuất hiện sau lưng ba mươi hai gã Kim Cương.

“Đừng tìm nữa. Bà cô tổ các ngươi đang đứng đây rồi!”

“Ông mày cũng ở đây rồi!”

Gã Kim Cương được gọi là “đại ca” lạnh lùng “hừ” một tiếng, nhìn chăm chăm vào hai người bọc kín bằng một thứ gì đó, chỉ hở ra hai con mắt, nói: “Đây là hai người đã ra! Cho rằng phết bùn khắp người là có thể tránh được độc được của bọn ta hay sao?”

Một gã Kim Cương khác đứng bên cạnh, bật cười ha hả: “Đại ca ạ, đâu phải là bùn? Rõ ràng là phân người!”

Cùng với tiếng cười của gã, cả bọn Kim Cương còn lại cũng phá ra cười.

Khóe miệng của Diệp Khuynh Thành giật giật.

Cười? Rất đáng buồn cười hay sao?

Tuy chính cô cũng cảm thấy mình có phần quái dị.

Nhưng cô tuyệt đối không cho phép kẻ khác chế nhạo mình.

Hai bàn tay cô nắm chặt, đôi mắt cô tràn ngập sát khí ghê rợn.

Hồng Loan từ nãy đã không nén nổi nữa, lưu quang loáng lên, nó xông vào bọn Kim Cương.

Chẳng phải lo trúng độc gì gì nữa, Hồng Loan đương nhiên sẽ tàn sát bọn chúng một phen cho sướng tay.

Ba mươi hai Kim Cương phản ứng cũng tương đối nhanh.

Khi tàn ảnh của Hồng Loan chớp lên, họ lập tức dàn thành trận thế rất nhịp nhàng bài bản.

Đồng thời, chỉ trong chớp mắt đã tung ra vô số kiếm khí bao trùm khắp thiên địa, từ bốn phương tám hướng tấn công vào Hồng Loan và Khuynh Thành.

“Vút...”

Không gian dường như bị xé toang, vô vàn tiên khí trung phẩm bỗng nhằm vào Hồng Loan phóng tới.

Thân thể Hồng Loan vốn dĩ cứng mạnh vô cùng, cho nên nó chẳng coi các thứ tiên khí tầm tầm hạng trung ấy là gì.

Khi trước nó không dám va chạm với chúng là vì sợ bị trúng độc.

Nhưng bây giờ, hừ, đã đến lượt nó hành hạ bọn chúng đến nơi đến chốn rồi đây.

Nó tóm chặt một tiên khí trung phẩm đang phóng đến, rồi xoay người ba trăm sáu mươi năm độ, thế là “rắc rắc...” hai chục tiên khí của đối phương bất ngờ bị chém gãy vụn.

Hai mươi gã Kim Cương kinh ngạc nhìn tiên khí trong tay, dường như không dám tin ở mắt mình nữa.

Thằng bé này chẳng qua chỉ là một thần thú hồng loan, tại sao... tại sao tiên khí lại không thể xâm phạm nó?

Hồng Loan ngoặt tay lại, cầm hai mươi mũi kiếm đã bị gãy ném vụn vút vào hai mươi gã Kim Cương.

“Phập... phập...”

Có mấy gã Kim Cương không kịp né tránh, bị những mũi kiếm đậm đặc hàn quang ấy cắm ngập vào da thịt.

“Bát đệ, Thập tam đệ!”

Bọn Kim Cương còn lại điên cuồng gào lên, toàn thân chúng bỗng biến thành màu đen, cả lũ vút luôn tiên khí đã bị gãy, chỉ chân tay không, nhất loạt xông vào đánh Hồng Loan.

Ánh mắt Hồng Loan đỏ ngầu, toàn thân nó như hóa điên.

Nó cũng tay không giao đấu với chúng. Tóm được một tên nó bèn đập cho như tử.

Nó đánh gã ấy đến nỗi thân thể biến dạng, nguyên anh bị hủy diệt hoàn toàn.

Có cần phải phòng ngự không?

Hồng Loan lúc này không cần gì hết, nó chỉ biết đến hai chữ tấn công.

Khuynh Thành nhìn thấy thế, cô hơi lo lo. Đúng là Hồng Loan rất lợi hại, nhưng lúc này không chỉ có một tên mà là có cả đàn cao thủ Kiếm tôn cao cấp trung kỳ đang vây đánh nó.

Khuynh Thành thấy lo cho Hồng Loan, nhưng chính cô cũng đang bị mười hai tên Kim Cương vây chặt.

Lửa giận bùng lên.

Từ Thanh bảo kiếm rút ra, sát khí ghê gớm cuộn cuộn sôi lên trong đôi mắt.

Cả trăm dặm xung quanh đều là vùng chết chóc. Khi này Hồng Loan chiến đấu với bọn chúng, đã có cả ngàn người bị liên lụy chết oan, lúc này mọi người đang hò la bảo nhau chạy tháo thân.

Hiện giờ đang có cả triệu người đứng trên cao dưới thấp tí đằng xa xem họ giao chiến.

Họ đang háo hức và cũng thót tim. Cuộc chiến giữa Khuynh Thành và Hồng Loan với ba mươi hai Kim Cương quả là hay tuyệt.

Còn ở một phía khác, Chiến thần Trọng Lâu và Tiên đế cũng chuẩn bị tử chiến.

Sao thế, sao lại dồn dập cùng một thời điểm thế chứ?

Chỉ hận mình không có thêm một đôi mắt nữa để có thể xem cả hai phía.

Diệp Khuynh Thành lăng không vọt lên cao đến vài trượng, kiếm quang dài dằng dặc như một con rồng đang bay lượn, kiếm khí cực mạnh bất chợt đè nặng lên mười hai gã Kim Cương.

“Nhận lấy cái chết!”

Mặt đất rung chuyển kinh khủng chẳng khác gì động đất, vô số vết nứt trải dài ra mãi.

Mười hai Kim Cương lập tức tập trung nội lực dồn vào tiên khí trong tay.

Rồi ồ ạt đâm vào Khuynh Thành.

“Choang, choang, choang...”

Những âm thanh va đập gãy nứt không ngớt vọng xuống.

Tiên khí trong tay mười hai Kim Cương bỗng gãy thành mấy đoạn.

“Uỳnh...”

Một tiếng động cực lớn, không khí bị nổ bùng ra.

Mười hai Kim Cương đều bị tạt bay ra xa vài trăm thước rồi mới gượng đứng lại được.

Ánh mắt bọn họ đầy vẻ kinh hãi.

“Đại ca, nguy rồi! Có lẽ thứ cô ta đang dùng là thần khí.”

“Đại ca, hình như cô ta giấu nhem thực lực; cô ta không phải là Kiếm hoàng sơ cấp sơ kỳ.”

Đám đông bóng người chen chúc bỗng nhộn nhạo hẳn lên.

Ba mươi hai Kim Cương mà không địch nổi hai mẹ con cô ta!

Mẹ con nhà ấy là người như thế nào?

“Ta cho rằng khí thế của cô gái này... có lẽ chỉ có Tiên đế mới chế ngự nổi.”

“Không đâu! Con thần thú kia còn kinh dị hơn, nó không hề sợ chất độc của ba mươi hai Kim Cương, nó tóm lấy họ rồi tung quyền đánh như điên.”

“Có lẽ thiên hạ này sắp có biến đổi. Tiên đế... ôi...”

Trong đám đông có vài người mặc áo xanh, họ nhìn Khuynh Thành và Hồng Loan rồi lặng lẽ rời đi.

Họ là người của Đông đế, Tây đế và Nam đế.

“Ú...”

Một âm thanh sắc nhọn cao vút, một đạo kiếm khí có lẽ dài đến vài chục dặm chẳng khác gì một con cự long, bắt ngờ từ trên không trung giáng xuống giữa chiến trường.

Đồng thời, mười hai bóng người từ giữa chiến trường bay vọt lên trời.

Mười hai Kim Cương nhìn Diệp Khuynh Thành, họ không sao tưởng tượng nổi, thần khí trong tay cô ta lại... to đến mức quá khủng khiếp!

Mười hai người đang lúc phi hành vẫn không ngừng chiến đấu, tiếng va đập kinh hồn khiến những người đứng cách xa vài trăm dặm để xem cũng cảm thấy ớn lạnh tại buốt óc.

...

“Đại ca! Thanh kiếm trong tay cô ta...”

“Đúng thế, hình như uy lực của thanh kiếm của cô ta càng lúc càng mạnh. Thế là sao?”

Mười hai Kim Cương mặt mũi nhăn nhó khổ sở.

“Đại ca! Tại sao lại có thứ binh khí quái thai như thế? Sau đây chúng ta phải làm gì?”

Đúng là một câu hỏi khiến người trong cuộc phải đau đầu.

Nếu không dốc toàn lực, chỉ e sẽ bị ăn đòn như tử.

Dốc toàn lực? Nhưng thanh kiếm trong tay con bé ấy quả thật rất đáng sợ.

Đáng ngại nhất là đối phương lại căn bản không sợ chất độc của bọn họ.

“Không nghĩ nhiều nữa, liều mạng!”

Người ấy gầm lên một tiếng. Cả mười hai gã nhắm vào Diệp Khuynh Thành nhất tề tấn công.

Phương thức tấn công của người tu chân chủ yếu gồm hai loại, một loại là khống chế phi kiếm, cũng gọi là pháp thuật cấm chế viễn công, tức là đánh từ xa; một loại là cận thân giao đấu, đánh áp sát.

Dù ở phạm trần, trên tiên giới hay thần giới, đều là như thế.

Viễn công không xong thì đánh cận thân.

Viễn công, nhìn có vẻ hoành tráng, nhưng để giết được người ta thì rất khó; vấn đề ở chỗ kiếm khí luôn phải dựa vào năng lượng để thúc động.

Còn đánh cận thân...

Chỉ cần sơ suất thì có thể mất mạng ngay.

Đánh cận thân. Đôi mắt Diệp Khuynh Thành chớp lóe tinh quang.

Sở trường của cô chính là đánh cận thân. Cho nên bọn chúng chỉ có thể là tìm đến cái chết.

Tuy nhiên, mười hai Kim Cương lại rất có kỹ năng phòng ngự và có tốc độ cực nhanh.

Cho nên Khuynh Thành không có cách nào để giết chúng ngay lập tức.

Sát khí lại một lần nữa lan tỏa khắp chốn.

Đánh giáp lá cà. Làn hơi của kẻ dám coi mình như đã chết, không ngừng khuếch tán.

Khiến những người đứng xa vài trăm dặm để xem, cũng phải rùng mình.

Đây là... thứ hơi thở của tử vong tuyệt đối...

Mỗi lần cận thân giao chiến, nó sẽ điên cuồng đẩy đối phương vào chỗ chết.

Mười hai gã Kim Cương vây chặt lấy Khuynh Thành, đôi lúc nhìn thấy rõ cô không kịp né tránh, sắp bị thương đến nơi, nhưng không hiểu tại sao cô vẫn tránh thoát hết sức tài tình.

Mười hai gã đánh giáp lá cà, mà không thể đụng đến một sợi tóc của Khuynh Thành.

Vẫn có câu bất giác phải bất giác trước đã.

Đôi mắt Diệp Khuynh Thành lấp lánh những tia ghê rợn.

Cô nhìn xoáy vào gã Kim Cương vẫn được gọi là “đại ca”.

Tay cô nắm chặt con dao găm, điên cuồng áp sát vào gã.

Mười một gã kia thấy thế định lao đến để chặn cô, thì đã không kịp nữa rồi,

Tốc độ. Cứ cho là Diệp Khuynh Thành giấu nhem thực lực, thì tối đa cô cũng chỉ là Kiếm tông sơ cấp. Tại sao có thể có tốc độ nhanh kinh người như thế?

“Hãy chết đi!” Ánh mắt Diệp Khuynh Thành như có điện, lấp lánh vô số những tia ghê rợn.

“Vù...”

Một gã Kim Cương đứng gần “đại ca” hơn cả, thấy thế lập tức phóng luôn thanh đoản kiếm trong tay về phía Khuynh Thành.

Không né tránh, tuyệt đối không né tránh.

Vẫn tốc độ kinh người như thế, cô đâm thẳng vào mục tiêu.

Khi thanh đoản kiếm của gã sắp cắm vào tim cô, cô chỉ hơi né người, mũi đoản kiếm đã đâm trúng vai cô.

Khuynh Thành tuyệt đối không bận tâm vết thương trên vai, cô chỉ hơi nhú mày, và ánh mắt cô càng thêm giá lạnh.

Gần như là đồng thời...

Lưỡi dao găm của Khuynh Thành đã nhắm thẳng vào gã “đại ca”.

Đã được gọi là đại ca, tất nhiên không phải hạng tầm thường.

Thanh đoản kiếm của gã lập tức đối kháng với dao găm của Khuynh Thành.

“Vù...”

“Á...”

Gần như đồng thời, một mũi tủy tiễn[3] đã phóng thẳng ra từ ống tay áo của Khuynh Thành.

[3] Mũi tên đặt trong ống tay áo.

Dao găm trong tay, chẳng qua chỉ là một thứ chiêu bài, là chương nhân pháp[4] mà thôi.

[4] Thuật che mắt đối phương

Vũ khí thật sự lấy mạng gã, lại là mũi tủy tiễn giấu trong tay áo.

Kính hãi!

Tuyệt đối kính hãi!

Khuynh Thành đã giết kẻ đứng đầu ba mươi hai Kim Cương.

Sao lại có chuyện này? Tuyệt đối không thể có chuyện này.

Nhưng rành rành là mũi tỳ tiện mang theo hàn khí âm u đã cắm sâu vào ngực gã.

Tàn phá nguyên anh của hắn.

Chẳng cứ gì người khác, ngay chính gã bị tỳ tiện đâm cũng không dám tin.

Mặt gã đầy kinh ngạc nhìn mũi tỳ tiện cắm giữa ngực mình, rồi cứ thế gã ngã vật xuống.

“Đại ca!!!”

“Đại ca!!!”

“Đại ca!!!”

Những tiếng hô hoán vang khắp bầu trời.

Ngay những khán giả đứng xa vài trăm dặm, công lực còn yếu, cũng bị chấn động sững sờ, miệng học máu tươi phun trào ra như điên.

Sát khí.

Sát khí hủy thiên diệt địa.

Bất chợt bao phủ khắp không trung.

“Giết chúng, trả thù cho đại ca!”

Ba mươi một Kim Cương Kiếm tôn cao cấp trung kỳ tựa như ba mươi một con sói đói, những cặp mắt đỏ rực ngập những tia máu, chớp lóe những tia ghê rợn.

“Khuynh Thành, giết quá hay!”

Hồng Loan rất đặc ý gọi cô.

Khiến ba mươi một Kim Cương càng điên tiết.

Cả bọn bất chấp sinh tử xông vào hai người.

Sát khí tung hoành!

Ánh sáng phát tán bốn phương!

Không gian bị oằn lại, nhà cửa đổ sập, núi đồi nứt vỡ, sông suối đứt dòng chảy...

Mấy chục cao thủ đời mặt tàn sát điên cuồng, toàn bộ miền đất này dường như bị rơi vào một địa ngục không biên giới.

Từ trên không trung, máu không ngớt rơi xuống như mưa, tốc độ của họ quá nhanh, nhanh đến nỗi tuyệt đối không thể nhìn rõ máu của ai chảy ra rơi xuống.

“Ồi...” Những tiếng rú thê thảm từ xa vọng lại.

Khiến vô số người tu chân phải rùng mình lạnh tim.

Tàn sát.

Tàn sát tuyệt đối!

Ba mươi một Kim Cương thoát đầu vào trận còn có bài bản quy tắc, lúc này đã hoang mang rối loạn.

“Uỳnh...”

Những tiếng nổ không ngừng vang lên, các năng lượng sôi sục không ngừng đối kháng.

Một tên.

Hai tên.

Sáu tên.

Mười một tên.

Hồng Loan như đã hóa điên, nó lao cả người xuyên qua một gã Kiếm tôn cao cấp trung kỳ, thân thể gã bỗng hoác ra một lỗ thủng lớn có hình đứa trẻ con.

Gã kinh hãi nhìn thân thể mình máu tươi phun ra tứ phía.

Rồi cứ thế đổ ập xuống.

Hồng Loan khẽ đưa ngón tay lên lau mũi, sắc mặt vô cảm lạnh tanh.

“Đám đác tội với ông, thì đây là kết cục của ngươi!”

Bọn Kim Cương còn lại đều kinh hoàng, thằng bé này đâu phải là người, nó chính là ác ma!

“Đi!”

Chẳng rõ ai trong đám mây chực gã Kim Cương bỗng hô lên một tiếng, cả bọn lập tức ngự kiếm phi hành chạy trốn.

“Chuồn à? Khi các ngươi vây hãm ông hai ngày, sao không chuồn?”

Diệp Khuynh Thành vẫn đang rất lo cho Trọng Lâu, thấy bọn chúng bỏ chạy, cô lập tức linh thức truyền âm cho Hồng Loan: “Đừng truy kích nữa, ta đi đến suối Bích Lạc!”

Hồng Loan đâu có chịu? Cô đã bao giờ thấy ai chỉ đi vệ sinh một nửa, mà đã bao giờ thấy ai chết một nửa rồi dừng lại chưa?

Nếu thế thì sống chẳng bằng chết!

“Cô cứ đi đi, tôi sẽ đến sau.”

Hồng Loan cứ thế mặc kệ Khuynh Thành, nó đi truy kích hai mươi gã Kim Cương.

“Hồng Loan, quay lại!”

Nó cứ như điên, phốt lờ Khuynh Thành. Thấy thế cô không dám chần chừ nữa, lập tức ngự kiếm phi hành đuổi theo.

Hồng Loan vốn là thần thú trên thần giới, tốc độ đương nhiên nhanh hơn bọn người kia rất nhiều.

Chỉ lát sau nó đã đuổi sát bọn chúng.

Nó cười khi với chúng, nhưng mắt nó thì ngập sát khí ghê rợn.

“Chạy đi! Sao không chạy đi nữa? Định đo tốc độ với ông hả? Hừ!”

Một thằng bé ở tuổi mặc quần thủng đít, lại xưng “ông” với chúng, thì chúng chịu sao nổi?

“Liều với nó đi!”

Bọn họ biết mình không thể thoát đi, bèn điên cuồng xông vào đánh Hồng Loan.

“Dù bọn ta chết thì ngươi cũng đừng hòng được sống.”

Đôi mắt gã nào cũng như sắp phun ra lửa.

Vừa hồ thẹn vừa tức giận. Ba mươi hai Kim Cương xưa nay chuyên hành hạ chà đạp người khác, không ngờ hôm nay lại bị một đứa trẻ con và một cô gái xử lý thảm.

Phía sau, Diệp Khuynh Thành đang phi đến nơi. Cô rất không muốn đánh nữa.

Từ Thanh bảo kiếm trong tay lại khua lên.

Cô không có thì giờ dòn dứ với chúng, bèn linh thức truyền âm cho Hồng Loan.

“Tốc chiến tốc thắng!”

“Được!”

Hai làn lưu quang màu đỏ trôi thẳng vào đám hai chục đối thủ.

Tốc độ. Thứ tốc độ không sao tưởng tượng nổi.

Ngay Khuynh Thành cũng không dám tin mình lại có tốc độ nhanh đến thế.

Từ sau khi lên thiên giới, cô ngày càng cảm thấy trong người mình có một nguồn sức lực mạnh mẽ, nguồn sức lực dồi dào này cô không thể điều khiển theo ý mình. Nó cũng giống như Từ Thanh bảo kiếm trong tay, gặp đối thủ càng mạnh thì uy lực công phá của nó cũng càng lớn.

Mỗi khi cô lâm vào tình thế sinh tử nguy ngập, nguồn sức lực dữ dội ấy bỗng bùng phát và cứu sống cô.

Một đạo kiếm quang mờ ảo nhoáng lên.

Không gian của toàn bộ khu vực bỗng dồn dập dần ra như sóng bạc đầu dồn nhau, đồng thời, vô số kiếm khí bỗng lấp đầy khoảng không.

Cùng lúc với Khuynh Thành, Hồng Loan kêu lên một tiếng động trời, nó đã biến trở lại nguyên thân của mình.

Nên biết, thần thú trở lại nguyên thân thì uy lực của nó mạnh gấp bội khi nó biến thành hình người.

Một làn khí ba màu lan rộng trong không khí.

Không gian mà hai mươi Kim Cương đứng hình như bị biến dạng méo mó; không gian méo mó ấy tràn ngập ánh sáng của hai làn hồng quang.

Hai mươi Kim Cương nhanh chóng thi triển nội lực, hai mươi đạo kim quang bỗng nhanh chóng đánh vào lưu quang màu đỏ.

“Oàng...”

Khu vực của hai mươi Kim Cương bỗng bùng nổ, trong nháy mắt, khu vực ấy chói nhưc mắt, cả đất trời chao đảo rung lắc kịch liệt.

Đám đông “khán giả” đứng xa vài trăm dặm không kịp ẩn nấp, có đến vài ngàn người bị vạ lây.

Một tên, hai tên, ba tên... sáu tên, tám tên.

Khuynh Thành đang đoán rằng vừa rồi ít ra là một nửa bọn Kim Cương bị từ thương.

Hai chục, tất cả hai chục Kim Cương đã mất mạng trong nháy mắt. Những người đứng xem tròn mắt kinh hãi.

Diệp Khuynh Thành và con thần thú kia lợi hại biết chừng nào.

Chỉ trong chốc lát đã tiêu diệt hai chục cao thủ Kiếm tôn cao cấp trung kỳ.

Đó không phải là chém giết.

Mà rành rành là tàn sát.

Thử hỏi trên tiến giới này có mấy người dám tranh cường với họ?

“Thế này thì chán thật, chúng chết sạch cả rồi!”

Hồng Loan phui hai bàn tay bé nhỏ, nó hình như cảm thấy vẫn còn thòm thèm chưa đã.

Ba mươi hai gã Kim Cương giẻ rách, sức chịu đựng quá kém, nếu không phải thân thể bọn chúng toàn là chất độc thì chắc chúng không thể sống đến hôm nay.

“Hồng Loan, đi thôi!”

Không dừng lại một khắc.

Thậm chí không thiết nhìn xác hai chục gã nằm la liệt ở phía sau.

Trọng Lâu, lúc này không biết Trọng Lâu và Tiên đế đã giao đấu chưa.

Đám đông đứng xem bỗng bừng tỉnh khỏi nỗi kinh hãi. Vẫn còn một cuộc đại chiến khủng khiếp xưa nay và mai sau cũng không thể có, đang chờ đợi họ.

Rất nhanh chóng, biển người dày đặc lập tức chạy như bay về phía suối Bích Lạc.

Đại Bàng Cánh Vàng đã đến khu vực suối Bích Lạc, nó vận linh thức phủ khắp toàn bộ con suối.

Không thấy.

Vẫn không thấy Diệp Khuynh Thành.

Lẽ nào...

Không! Tuyệt đối không thể như vậy,

Diệp Khuynh Thành không thể chết, tuyệt đối không thể có chuyện đó.

Nó cố nén sự phẫn nộ trong lòng, đổ xuống một chỗ rất gần Trọng Lâu và Tiên đế.

Đám người này đều đã trả giá cao để mua vị trí đứng xem, thấy Đại Bàng Cánh Vàng chen vào, họ rất tức tối.

Nhưng, lần hồi mà Đại Bàng Cánh Vàng tỏa ra chẳng khác gì nó vừa từ địa ngục đến, cho nên bọn họ đều ngậm miệng.

“Bác đế, người thật bỉ ổi!”

“Trọng Lâu nhà người thì tốt đẹp cái nổi gì? Dám lợi dụng một đứa con gái để trở lại tiên giới! Nên nói rằng người còn bỉ ổi và vô liêm sỉ hơn ta nhiều!”

“Vi cô ấy đưa ta trở lại tiên giới nên người muốn giết cô ấy chứ gì?”

Trọng Lâu đã phẫn uất không nguôi. Từ khi hay tin Diệp Khuynh Thành bị ba mươi hai tên Kim Cương vây khốn, ông đã lập tức chạy ngay đến chiến trường này.

Nhưng, ông lại bị gã bỉ ổi khốn kiếp Bắc đế này chạy ra chặn đường.

Cứ thế giằng co dòn dứ, Bắc đế giữ chân Trọng Lâu suốt một đêm.

Cho đến sáng sớm hôm sau ông mới thật sự thoát khỏi sự đeo bám của Bắc đế.

Nhưng rồi, Trọng Lâu chỉ thấy ba mươi hai tên Kim Cương, chứ không thấy Diệp Khuynh Thành đâu.

Ông đã tìm khắp các nơi, đều không thấy cô.

Cũng không hề cảm nhận thấy làn khí lưu của cô.

Ông đang định tiêu diệt ba mươi hai tên Kim Cương để báo thù cho Diệp Khuynh Thành thì lại thấy Tiên hậu chạy ra chặn đường.

Ông truy đuổi Tiên hậu hai ngày liền.

Cho tới giờ ông mới đến suối Bích Lạc, suýt nữa thì trở gờ quyết chiến. Thì ông sẽ trở thành trò cười cho cả tiên giới.

“Người nghĩ sao thì tùy. Tóm lại là không ai có thể sống sót dưới bàn tay của ba mươi hai Kim Cương mà ra về.”

Tiên đế lim dim mắt, ánh mắt đầy ý ác độc: “Và, người cũng phải chết.”

Trọng Lâu nắm chặt hai nắm tay, khớp xương kêu răng rắc.

“Bây giờ ta sẽ giết người để trả thù cho Diệp Khuynh Thành!”

Trọng Lâu cực kỳ phẫn nộ. Lời nói của Diệp Khuynh Thành vẫn không ngớt vang bên tai ông.

Chúng ta đều vì người ấy của mình, chúng ta còn phải đi chặng đường rất dài, chặng đường rất không dễ đi.

Cho nên, tôi hy vọng chúng ta sẽ cùng chung sức nâng đỡ lẫn nhau để vượt qua được. Sau đó chúng ta sẽ cùng đón người ấy của mình.

Khuynh Thành vẫn chưa tìm thấy chàng trai mà cô mong chờ và gắn bó, thế mà lại chết...

Khuynh Thành tuyệt đối không thể chết! Không thể!!!

Toàn thân Trọng Lâu mặc bộ chiến giáp màu bạc. Bộ chiến giáp này đều luyện từ tiên khí rồi chế tạo ra, có sức phòng ngự tuyệt đỉnh.

Không một chút do dự, không dùng chiêu thức đẹp mắt.

Chỉ chân tay không, ông xông thẳng vào Tiên đế.

Hai người vừa rồi nói gì, Đại Bàng Cánh Vàng đã nghe rõ cả.

Hắn... hắn đã giết Diệp Khuynh Thành!

Không!!!

Diệp Khuynh Thành không thể chết. Chẳng phải Hồng Loan đang bảo vệ cô ấy hay sao? Nó là thần thú của thần giới, Diệp Khuynh Thành tuyệt đối không thể chết.

Tuy nhiên, Đại Bàng Cánh Vàng vẫn không nén được lửa giận đang cuộn sôi, đôi mắt vàng kim của nó bùng phóng hỏa quang ra bốn phía, cả hai con mắt đã biến thành màu đỏ.

“Òa...”

Một lần kim quang chớp lên, Đại Bàng Cánh Vàng đã tham dự vào cuộc chiến giữa Trọng Lâu và Tiên đế.

“Ta sẽ giết ngươi!”

Mọi người có mặt đều sửng sốt.

Chiến tranh giữa Chiến thần Trọng Lâu và Tiên đế, sao lại có thêm một con thần thú đến?

“Xem ra, Yêu hoàng của ngươi nói không sai. Được! Tiên đế ta đây sẽ giết ngươi trước đã!”

Tiên đế cực phần nộ, ông ta hít vào một hơi thật sâu, thân thể bỗng phình to ra ít nhất là một chục lần.

Trọng Lâu lập tức linh thức truyền âm cho Đại Bàng Cánh Vàng.

“Kim Bàng, không việc gì đến ngươi, ngươi mau đi đi!”

“Tôi không đi. Tôi cần trả thù cho Khuynh Thành, tôi phải giết tên khốn kiếp này.”

Đại Bàng Cánh Vàng như hóa điên, ngay bộ lông vũ vàng kim của nó cũng phát ra ánh sáng đỏ như lửa.

“Xẹt...”

Một đạo lưu quang chớp đến.

Tiên hậu sửng sốt đứng trên không ngay trước mặt Đại Bàng Cánh Vàng.

“Kim Bàng mau đi đi, thì ta có thể tha chết cho ngươi.”

“Đừng hồng!”

Đại Bàng Cánh Vàng không cần biết người đó là nhân vật nào, hễ ai cản trở nó thì... chỉ có chết!

Tiên hậu lập tức linh thức truyền âm cho Tiên đế.

“Ông cứ đối phó với Trọng Lâu, bên này đã có tôi đây rồi.”

Tiên đế nhìn vợ, khẽ gật đầu. Rồi ông ta lập tức quay người lại xông vào Trọng Lâu.

Đám đông người đứng xem, ai cũng bùng nhiệt huyết cuộn sôi.

Thần thú, Tiên hậu, Tiên đế, Chiến thần.

Trời ạ!

Chỉ lo cuộc chiến này sẽ hủy thiên diệt địa mất thôi!

Có lẽ tiên giới sắp đại loạn, sắp biến đổi thật rồi.

Đại Bàng Cánh Vàng chỉ có ý nghĩ duy nhất là giết Tiên đế, thấy bị người ta ngăn cản, từng tế bào trong người nó đều bùng bùng phần nộ.

Một con hỏa long hùng dũng phun thẳng vào Tiên hậu.

Tiên hậu vốn có công lực chẳng kém gì Tiên đế, thấy thế, bà ta vùng tiên khí cực phẩm trong tay chém vào hỏa long.

Chỉ trong nháy mắt, lửa hoa bắn ra bốn phía.

Thấy hỏa long của mình phun ra bị Tiên hậu phá mất, Đại Bàng Cánh Vàng càng điên tiết.

Nó bỗng giương ra bộ móng vuốt cực sắc nhọn của nó bấy lâu nay không dùng đến, hàn quang phóng ra khắp chốn.

Đôi mắt như muốn tóe lửa của nó trợn lên. Một tiếng kêu vang trời. Nó lao thẳng vào Tiên hậu.

Đó là chiêu tàn sát chí tử, bất chấp tan xương nát thịt.

Dù chính mình hy sinh, nó cũng phải giết bằng được hai kẻ địch đang đứng đây.

Tiên hậu bỗng giật mình. Con chim này điên rồi chắc? Tiên đế đâu có oán thù gì với nó mà nó dù bỏ mạng cũng muốn giết vợ chồng họ?

Bộ móng vuốt nhọn hoắt đang phóng thẳng vào Tiên hậu. Bà ta không ngờ con kim bằng này lại điên cuồng đến thế, không kịp né tránh, bà ta bị móng vuốt sắc nhọn rạch bị thương luôn mấy chỗ.

Cánh tay trái, một mảng cơ thịt bị Đại Bàng Cánh Vàng xé lật ra, nhìn rõ cả xương bên trong.

Chỉ trong chốc lát, Tiên hậu toàn thân máu me, đầu bù tóc rối, trông chẳng khác gì con ma nữ.

Nhưng, đối với Tiên hậu cũng không quan trọng gì.

Miền là bà ta chưa bị moi tìm ra, nguyên anh vẫn còn là được, thần xác vẫn có thể lại tu luyện.

Chỉ hiềm, Tiên hậu chưa bao giờ bị một vỏ ốc cay thế này.

Bà ta là Tiên hậu cao vòi vọi như thế.

Tiên hậu nhếch mép cười nham hiểm, đôi mắt phóng ra những tia lạnh giá.

Bất chấp các vết thương, cánh tay lòi xương vùng lên, tiên khí thượng thượng trong tay réo vun vút đâm về phía Đại Bàng Cánh Vàng.

Đại Bàng Cánh Vàng đôi mắt đỏ ngầu, không hề lãng phí một khắc.

Nếu là mọi ngày thì nó sẽ từ từ hành hạ Tiên hậu.

Nhưng bây giờ nó chỉ muốn bà ta chết luôn.

Lại một tiếng kêu vang trời, trong chớp mắt, Đại Bàng Cánh Vàng bay vút lên không trung, cao đến vài ngàn thước.

Cao đến nỗi những người đứng xem không thể nhìn thấy bóng dáng nó đâu nữa.

“Chuồn rồi à?”

“Ồi, cứ tưởng là nó sẽ...”

Đám đông xôn xao chưa dứt thì nghe thấy một tiếng kêu “oa...” cực kỳ chói tai.

Nụ cười lúc nãy của Tiên hậu, bây giờ bỗng nhiên tắt ngấm!

“Hự...”

Máu tươi học ra ồ ạt.

Cái mỏ siêu cứng siêu nhọn của Đại Bàng Cánh Vàng chẳng khác gì mũi kiếm thọc vào Tiên hậu.

Đôi móng vuốt sắc nhọn của nó không ngớt quắp và xé bà ta.

Ngực Tiên hậu bỗng thùng toang hoác.

Đôi mắt phóng ra tia chói mắt của bà ta bỗng nhiên đầy ứ nét kinh ngạc.

Nhưng Đại Bàng Cánh Vàng vẫn băn khoăn một điều: nó đã quắp và xé như vậy mà lại không moi được nguyên anh của Tiên hậu.

Đôi móng vuốt kinh khủng của Đại Bàng Cánh Vàng bỗng giật mạnh đầu Tiên hậu.

Tắm thân điệu đà thon thả cân đối của Tiên hậu nhàu nhĩ nát như nằm trên mặt đất.

“Thanh Thanh!!!”

Tiếng kêu tuyệt vọng của Tiên đế vang lên, ông ta lập tức lao như tên bắn vào Đại Bàng Cánh Vàng.

“Tiên đế.”

Nguyên anh của Tiên hậu kinh hãi nhìn Đại Bàng Cánh Vàng. Rõ ràng là con thần thú này đẳng cấp không bằng bà ta, nhưng tại sao nó lại đáng sợ đến thế này?

“Thanh Thanh!”

“Định chạy hả?”

Đại Bàng Cánh Vàng tàn ảnh nhoáng lên, xông thẳng vào Tiên hậu.

Tiên đế bèn vận linh thức.

Một làn ánh sáng bạc chớp lên, bỗng nhiên, bảy mươi hai Sát[5] xuất hiện trước mặt Đại Bàng Cánh Vàng.

[5] Sát: thần hung ác; “hung thần ác sát”

Ba mươi hai Kim Cương và bảy mươi hai Sát đều là vũ khí hủy diệt của Tiên đế.

Bảy mươi hai Sát, ai cũng là cao thủ Kiếm tôn cao cấp hậu kỳ, họ là át chủ bài của Tiên đế.

Tuy mọi người đều biết đến Tiên đế có ba mươi hai Kim Cương và bảy mươi hai Sát, nhưng chưa nhìn thấy bảy mươi hai Sát này ra tay bao giờ.

Bởi vì, chẳng có ai sống sót thoát khỏi bàn tay tàn độc ba mươi hai Kim Cương.

Nhưng lúc này Tiên đế đã buộc phải tung ra bảy mươi hai Sát.

Mọi người đứng xem bất giác đều hít sâu vào một hơi lạnh.

Có lẽ, con Kim Bàng không thể thoát khỏi cái chết.

Dù nó có lợi hại đến đâu cũng không thể đồng thời đối địch với bảy mươi hai cao thủ Kiếm tôn cao cấp hậu kỳ.

“Bảo vệ Tiên hậu, giết con Kim Bàng kia đi!”

“Rõ!”

Giọng của bảy mươi hai Sát vang dội tận chân trời, những người đứng xem, ai công lực thấp đều vội vã vận khí bảo vệ tim mạch của mình.

Nếu không, chắc chắn sẽ vỡ tim đứt mạch mà chết.

Trọng Lâu nhìn thấy vậy, ông toát mồ hôi vì lo cho Đại Bàng Cánh Vàng.

Kể cả ông và Đại Bàng Cánh Vàng liên kết lại chưa chắc đã đánh thắng được bảy mươi hai Sát.

Lúc này...

Tình cảm giữa Kim Bàng và Khuyển Thành, Trọng Lâu rất biết.

Khuyển Thành đã không còn nữa, ông không thể để cho Đại Bàng Cánh Vàng cũng gặp bất hạnh.

Mặc kệ cuộc đại chiến với Tiên đế, tàn ảnh loáng lên, Trọng Lâu đã đến bên Đại Bàng Cánh Vàng.

“Lát nữa ta như chúng chạy ra, ngươi lựa cơ hội mà chạy trốn đi!”

Trọng Lâu linh thức truyền âm cho Đại Bàng Cánh Vàng.

“Chạy à? Tại sao tôi phải chạy? Hôm nay tôi không thể không giết hấn, trả thù cho Diệp Khuyển Thành!”

Đại Bàng Cánh Vàng đâu có thể nghe Trọng Lâu. Sau khi nghe Tiên đế nói thế, nó đã như hóa điên, đầu nó không thiết suy nghĩ gì khác.

Đó là người bạn duy nhất của nó, người bạn sinh tử có nhau, rất đáng để nó đem tính mạng ra đổi được người bạn ấy.

“Kim Bàng, người hãy bình tĩnh, ta cũng rất buồn, nhưng không nên hành động theo cảm tính để trả thù cho đã; làm thế chính người cũng mất mạng phí hoài.”

Kim Bàng đâu có chịu nghe?

“Nếu sợ chết thì ông cứ đi đi. Tôi hôm nay hoặc là giết hấn, hoặc là bị hấn giết.”

Lửa hận trong mắt Đại Bàng Cánh Vàng mỗi lúc một tăng, toàn thân nó như một quả cầu lửa.

Bộ lông vũ vốn màu vàng kim, lúc này đã chuyển sang màu đỏ máu rất đậm.

Chẳng khác gì một kỳ tích, nó loáng lên như một làn lưu quang, rồi thoát ra khỏi đám mây mười hai Sát ác ôn, sau đó nó lập tức lao thẳng vào Tiên đế.

“Lão tặc nộp mạng ra đây!”

Công lực của Tiên đế cao đến đâu, ngay Chiến thần Trọng Lâu cũng không nắm được.

Đại Bàng Cánh Vàng cứ thế xông thẳng vào Tiên đế.

Toàn thân nó là một quả cầu lửa, bay đến đâu, ngay không khí ở đó cũng bị thiêu đốt.

Tốc độ thì nhanh đến mức đáng sợ.

Tiên đế không hề gợn mây may sợ hãi, ông ta vẫn đứng thẳng người trong làn khí lưu mạnh mẽ đang áp đến, sắc mặt bình thản, hai tay chấp sau hông.

Và nhìn Đại Bàng Cánh Vàng đang lao về phía mình.

“Vù... vù...”

Quả cầu lửa Đại Bàng Cánh Vàng xô thẳng vào Tiên đế, ngay khi giáp bộ áo giáp thượng gang của ông ta cũng bị đốt thủng một mảng to.

Tiếp đó, đôi móng vuốt cực sắc nhọn của Đại Bàng Cánh Vàng thọc ngay vào lỗ thủng của bộ khôi giáp. Cơ thịt của Tiên đế lập tức bị xé luôn mấy đường tóe máu.

“Năng lực khá lắm! Xem ra ta đã quá coi thường người mất rồi.”

Tiên đế vung tay tạt trái “bốp” một phát vào thân Đại Bàng Cánh Vàng.

Làn khí lưu ghé góm bất ngờ lan rộng khắp, dồn nén vào Đại Bàng Cánh Vàng, sức ép quá mạnh khiến nó không thở được nữa.

Dẫu muốn né tránh cũng đã quá muộn không kịp nữa,

Chưởng cực mạnh ấy của Tiên đế phang vào cánh của Đại Bàng Cánh Vàng.

Chỉ nghe thấy tiếng xương nứt gãy “rắc... rắc...” Đại Bàng Cánh Vàng toàn thân bỗng lật nhào, nó bị bắn ra xa vài trăm thước rồi mới nặng nề ngã vật xuống đất.

“Kim Bàng!”

“Chim phao câu thối!!!”

“Chim phao câu thối!!!”

Ba tiếng gọi khác nhau bỗng vang động khắp bầu trời.

Trọng Lâu đang điên cuồng giao đấu với bảy mươi hai Sát, ông không thể phân thân để đi cứu Đại Bàng Cánh Vàng.

Còn Diệp Khuynh Thành và Hồng Loan đang ngự kiếm, khi nhìn thấy màn bi kịch vừa rồi thì đã quá muộn.

Đại Bàng Cánh Vàng đã bị Tiên đế đánh bật ra xa.

“Chim phao câu thối!”

Khuynh Thành đôi mắt đỏ hoe, cấp tốc phi đến chỗ Đại Bàng Cánh Vàng.

“Chim ơi chim, ngươi có sao không?”

Một vốc máu tươi phun ra khỏi miệng (của) Đại Bàng Cánh Vàng.

Nhưng mắt nó không gọn chút đau đớn, trái lại, là nét vui vẻ, ngạc nhiên mừng rỡ vô hạn.

“Tôi... tôi ngỡ rằng cô đã chết rồi. Cho nên tôi mới... mới xuất chiêu quyết định. Không ngờ thân thể Tiên đế lại cứng đến thế. Tôi vốn định đâm thẳng vào nguyên anh của hân, nào ngờ chỉ có thể phá được mấy chỗ mà thôi.”

“Ngươi đại quá, sao ngươi lại đại đột thế này?”

Nhìn Đại Bàng Cánh Vàng, lòng Diệp Khuynh Thành xúc động vô hạn.

Cô ôm nó vào lòng, không kìm được nước mắt tuôn trào.

Lần đầu tiên nó cứu cô, nó đã không tiếc thân mình đứng ra che chắn khi ba đang ập đến cô.

Lần này, vì trả thù cho cô, để đối phó với kẻ địch, nó cũng bất chấp bản thân có thể tan xương nát thịt.

Một người bạn như thế, một con chim đại khờ đáng yêu như thế, cô không xót thương không yêu mến nó sao được?

“Đừng yếu đuối nữa, nó đang bị thương rất nặng, đưa kim đan vào cho nó nuốt đi!”

Hồng Loan bước lại nhìn thương tích của Đại Bàng Cánh Vàng. Diệp Khuynh Thành vội lấy kim đan ra cho Đại Bàng Cánh Vàng nuốt.

“Cánh của nó bị gãy, bây giờ tôi sẽ vận khí để điều trị vết thương cho nó. Chỉ cần một lúc thôi.”

“Được!”

Diệp Khuynh Thành cầm Tử Thanh bảo kiếm vung lên, lưu quang màu đỏ chớp lóa, cô xông thẳng vào Tiên đế.

Hắn dám đánh bị thương Đại Bàng Cánh Vàng của cô, cô nhất định bắt hắn phải trả giá.

Sát khí hủy thiên diệt địa không ngừng tỏa ra từ thân thể Diệp Khuynh Thành. Cô gái áo đỏ tung bay pháp phối nhưng lại khiến người ta phải rung mình kinh hãi.

Bộ áo đỏ của Khuynh Thành hình như được nhuộm bằng máu thắm.

Không hiểu sao, nhìn cô lúc này lại cực kỳ chói mắt.

Khuynh Thành lúc này vừa xinh đẹp, vừa quyết liệt lại vừa đáng sợ.

Chẳng có ai sau khi làm hại người mà Khuynh Thành muốn bảo vệ chở che, lại vẫn có thể sống yên thân.

Không có. Trước kia không có. Bây giờ không có, tương lai cũng không có.

“Diệp Khuynh Thành, không ngờ ngươi vẫn còn sống!”

Tiên đế cực kỳ kinh ngạc, ông ta vận linh thức quan sát, biết rằng ba mươi hai Kim Cương đã bị giết sạch.

Không ngờ hai kẻ này gặp phải ba mươi hai Kim Cương của ông ta mà vẫn có thể sống sót, lại còn giết sạch cả bọn Kim Cương ấy!

“Ngươi tưởng có thể dùng mấy gã độc nhân ấy là giết được ta hay sao? Tiên đế, ngươi quá coi thường Diệp Khuynh Thành ta đấy!

Hôm nay ngươi lại đánh bị thương người anh em của ta nữa, ngươi nói xem ta nên giết ngươi như thế nào mới thỏa đáng?”

Tiên đế cười ha hả rõ lâu.

“Ngươi... ngươi lại có thể coi một con yêu thú là người anh em? Thật không biết nhục!”

Người ở tiền giới thường tự cho mình là thanh cao, xưa nay họ luôn coi thường người ở yêu giới và ma giới.

Huống chi, con đại bàng cánh vàng này còn chưa tu thành hình người!

Nó là thần thú thật, nhưng trong con mắt của Tiên đế nó chẳng đáng là gì.

Các thần thú ở yêu giới, nhiều nhất là được bắt đưa về để làm ghế ngồi. Chứ xưng hô huynh đệ anh em với thần thú, có lẽ chỉ có mình Diệp Khuynh

Thành!

“Yêu thú thì sao? Nó còn hơn chán vạn cái đồ vô liêm sỉ nhà ngươi!”

Gã Tiên đế thật sự ngông cuồng, dám khinh rẻ con chim cưng của cô!

Được!

Được lắm!

Cô sẽ đánh cho hắn gãy hết răng, rồi bắt hắn phải cúi đầu lạy, gọi Đại Bàng Cánh Vàng là ông nội!

Sẽ đánh hắn như đánh con vật, để cho Đại Bàng Cánh Vàng tha hồ làm ghế ngồi, tha hồ hành hạ hắn đau đớn!

Đôi mắt sắc nhọn của cô lóe tinh quang.

“Xẹt...”

Một luồng ánh sáng cực mạnh từ trên trời giáng xuống, phóng trúng vào trán Tiên đế.

“Bùng...”

Tiên đế phát ổng tay áo thụng, hầu như không tốn một chút sức lực nào đã phá ngay được kiếm khí của Diệp Khuynh Thành.

Tiên đế, Tiên đế có khác! Nếu không có chút tài nghệ thì đương nhiên ông ta không thể ngồi ở vị trí cao ngất cho đến ngày hôm nay.

“Diệp Khuynh Thành, muốn giết ta ư? Ngươi chưa đáng mặt!”

Tiên đế lại phát tay áo lần nữa. Rõ ràng không nhìn thấy ông ta xuất chiêu.

Nhưng lại xuất hiện một làn khí lưu cực mạnh tạt đến Diệp Khuynh Thành; ngón tay thon dài của Tiên đế khiến không trung xuất hiện một bàn tay vô hình đưa ra bóp chặt cổ Diệp Khuynh Thành.

“Khuynh Thành!!!”

“Khuynh Thành!!!”

“Khuynh Thành!!!”

Nhưng đôi mắt Khuynh Thành không hề có nét sợ hãi, trái lại, là tràn đầy tự tin.

Cô đang chờ, chờ thân thể mình truyền ra thông tin tử vong.

Chờ sức mạnh đặc biệt trong cô bùng phát.

Nhất kiếm vừa rồi, cô mới chỉ dùng rất ít công lực. Nên biết rằng Tử Thanh bảo kiếm của cô tuyệt đối không phải thứ bình khí bình thường.

Nó là đỉnh cao trong các loại thần khí, dù lên đến thần giới, chưa chắc đã có mấy thứ bình khí có thể sánh với Tử Thanh bảo kiếm này.

Gặp đối thủ càng mạnh, Tử Thanh bảo kiếm sẽ phát ra uy lực càng lớn. Khuynh Thành đang ít nhiều thấy hưng phấn, chưa rõ gặp phải cao thủ như Tiên đế hôm nay, Tử Thanh bảo kiếm sẽ phát ra sức mạnh kinh người đến đâu?

Nhìn mọi người có vẻ đang căng thẳng, Khuynh Thành lập tức linh thức truyền âm: “Đừng lo, tôi sẽ không sao hết. Cứ chờ mà xem màn diễn thú vị.”

Lúc này Kim Bằng, Hồng Loan và Trọng Lâu mới yên tâm thở phào.

Khuynh Thành cảm thấy mình hít thở càng lúc càng khó khăn.

Sao lại không có.

Sao nguồn sức mạnh thần bí trong người cô lại không có một chút phản ứng gì?

Không thể như thế này!

Chết dở!

Cô đã đặt cược cả tính mạng mình vào đây rồi, lẽ nào nó lại bỏ cuộc đúng vào cái lúc này?

Trời đất à, thế này thì chết người thật đấy!

Bàn tay Tiên để bóp cổ Khuynh Thành với lực đạo càng lúc càng mạnh.

Mí mắt cô chớp lên cup xuống liên hồi như đánh nhau, cố gắng hết sức để mở mắt ra nhưng không sao mở được.

Từ Thanh bảo kiểm bồng rung lên bần bật.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Nữ Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 6

Ở thần giới, Lam Tổ bỗng mở mắt, và thấy ngực nhói đau.

“Khuynh Thành!”

Sao ta lại có cảm giác dữ dội như thế này? Hồng Loan đang đi cùng Khuynh Thành kia mà?

Đã xảy ra chuyện gì? Đã có chuyện gì thế?

Lam Tổ phi thân ra khỏi trận pháp, đang định đi.

Thì một làn khí lưu rất mạnh ập đến.

“Định đi à? Lam Tổ, ngươi đã khiến ta thất vọng. Đã lâu như thế rồi mà ngươi vẫn chưa gỡ được trận pháp.

Nhà ngươi đã trở nên kém cỏi từ khi nào thế? Lẽ nào không có Lạc Nhi thì ngươi không thể phá nổi một trận pháp?”

Lam Tổ nắm chặt tay, ánh mắt đầy nét khinh bỉ.

“Ông mà còn tư cách để nhắc đến Lạc Nhi ư? Tôi chưa từng thấy người cha nào như ông, coi con gái mình như một quân cờ.”

“Lam Tổ, ta cho ngươi một cơ hội cuối cùng. Lần sau ta đến, nếu ngươi vẫn không phá nổi trận pháp này thì ta sẽ giết những người bị hãm trong trận pháp. Nhân đây ta cho ngươi biết: ta đã cử anh trai Lạc Nhi đến tiên giới, nó đã tìm thấy Lạc Nhi rồi. Ta tin rằng Lạc Nhi sẽ rất nhanh chóng trở về thần giới.”

“Nếu các người dám hại Khuynh Thành thì ta quyết không tha cho các người đâu!”

Lam Tổ hạ thấp giọng, ánh mắt cực sắc nhọn của chàng nhìn xoáy vào người kia.

“Ngươi cứ yên tâm, Lạc Nhi là con gái của ta, ta đã mất nó một lần rồi, ta sẽ không để nó lại xa ta nữa. Huống chi, ta còn chờ Lạc Nhi gỡ bỏ phong ấn đối với ngươi kia mà! Lam Tổ, đến lúc đó chúng ta sẽ thật sự quyết chiến để phân cao thấp.”

Nhìn người ấy biến mất ngay trước mặt mình, Lam Tổ cảm thấy một nỗi kinh hãi chưa từng có.

Chàng đã bỏ ra rất nhiều thời gian mới tu được một khối hồn phách của Lạc Nhi, sau đó chàng đưa xuống phạm trần để Lạc Nhi đầu thai luân hồi. Tất cả, chàng đã làm hết sức tỉ mỉ thận trọng, vậy tại sao họ vẫn phát hiện ra?

Cho đến giờ, Lam Tổ vẫn chưa biết sự thật đáng sợ ấy là gì.

Không có Lạc Nhi.

Trên đời này không hề có Lạc Nhi.

Lạc Nhi đã chết rồi.

Lạc Nhi đã chết từ khi Diệp Khuynh Thành chưa chào đời.

Rõ ràng và dứt khoát như Lạc Nhi lúc trước đã tan thành mây khói.

Nàng biết Lam Tổ đã bao năm trời và dốc bao tinh lực mới tu được hồn phách của nàng.

Rồi đưa hồn phách ấy xuống đầu thai ở nhân gian, nhằm tránh thật xa bọn họ.

Nhưng nàng cũng biết, hễ ngày nào nàng chưa chết thì tất cả vẫn không thể kết thúc, không thể chấm dứt.

Cho nên, khi Diệp Khuynh Thành vẫn còn nằm trong bụng mẹ, nàng đã tự hủy diệt một lần nữa, nàng để cho hồn phách của mình biến thành quả tim của đứa bé, sẽ luôn đồng hành cùng đứa bé.

Nếu nàng không tồn tại trong nó, có lẽ nó sẽ không bị chết.

Nàng đã biến mình thành quả tim của đứa bé, trở thành một phần của cơ thể nó; nó chết thì nàng cũng đi theo nó.

Nhưng đã xảy ra sự việc hoàn toàn bất ngờ với nàng.

Đứa bé không những không chết mà còn sống rất tốt.

Vào thời khắc ấy nàng cảm thấy có một linh hồn đã nhập vào cái cơ thể này.

Còn nàng, vẫn mãi mãi là quả tim của đứa bé.

Ngày ngày cùng lớn lên theo nó.

Nàng biết đứa bé gái ấy tên là Diệp Khuynh Thành.

Nàng còn biết cô gái Khuynh Thành này đã thích Lam Tổ.

Lam Tổ cũng rất mến yêu cô. Có lẽ chàng còn rất ngây thơ cho rằng cô ta là Lạc Nhi thật!

Có thể là, vì nàng, nên Diệp Khuynh Thành mới nhanh chóng thích Lam Tổ như thế.

Nhưng cũng có thể là tự Diệp Khuynh Thành thích Lam Tổ.

Nhưng dù là gì đi nữa, nàng đều cảm thấy rất được an ủi.

Vì Khuynh Thành yêu Lam Tổ sâu nặng chẳng kém gì nàng.

Nàng thậm chí còn cảm nhận rằng mình còn thua cả Khuynh Thành.

Cô ấy yêu rất mãnh liệt, mãnh liệt đến mức có thể bất chấp tất cả.

Mãnh liệt đến mức tưởng như giữa đất trời này chỉ có cô ấy và Lam Tổ.

Không gì có thể ngăn cản cô ấy.

Và dù có, thì cô ấy cũng sẽ giải quyết xong hết.

Những điều như thế thì nàng không làm được. Cho nên nàng và Lam Tổ mới thành ra như hiện nay.

Tuy nhiên, cũng tốt thôi, đã có Diệp Khuynh Thành hết lòng yêu Lam Tổ.

Nàng có thể trở thành một phần trong cơ thể Khuynh Thành, để bảo vệ cô ấy, đồng thời vẫn tiếp tục yêu chàng. Cái cảm giác này rất tuyệt, đúng là rất tuyệt.

Lam Tổ đâm một nhát rất mạnh xuống mặt đất.

Đã bao nhiêu năm rồi, chàng không nhớ rõ nữa.

Tại sao bọn họ vẫn không chịu buông tha chàng và Lạc Nhi? Thực chất là tại sao?

Chàng hận một nỗi không thể tức khắc đi tìm Khuynh Thành.

Nhưng chàng không thể đi. Chàng không thể bỏ lại tất cả mọi người trong hoàng thành, mặc kệ họ.

Con tim chàng như bị người ta thiêu đốt.

“Khuynh Thành, ta xin lỗi, xin lỗi Khuynh Thành.”

Đôi mắt khép lại, Lam Tổ cố nén nỗi đau trong lòng, tiếp tục tập trung tâm trí để phá trận.

Phá được trận pháp, cứu mọi người ở hoàng thành rồi, sau đó chàng mới có cơ hội đi tìm Khuynh Thành của mình.

Lần này nhất định phải thành công, dù sao cũng phải thành công.

Cung Thiên Khuyết.

Người ấy mặc áo bào đen, không nói một câu, lặng lẽ ngồi bên trên.

Người bên dưới rất cung kính lễ độ, gọi: “Cung chủ!”

“Triệt Nhi, tiên giới có tin tức gì không?”

Người này bước lên một bước, khum hai tay bọc thành quyền, nói: “Thưa cha, con đã tìm thấy Lạc Nhi rồi, hiện giờ nó là Diệp Khuynh Thành.”

Người này chẳng phải ai khác, anh ta chính là Hoa Mãn Nguyệt.

“Thế ư?”

“Nhưng nó không hề nhớ mọi sự việc ngày trước nữa. Có lẽ vì đầu thai chuyển thế ở loài người, nó đã biến thành một người khác rồi. Cha ạ, nó đã không còn là Lạc Nhi của chúng ta nữa.”

Khi chưa gặp Lưu Hương Nguyệt Nhi, Hoa Mãn Nguyệt không biết thế nào là yêu.

Sau khi gặp Lưu Hương Nguyệt Nhi, anh ta đã hiểu yêu là gì.

Anh ta thậm chí đã hiểu rõ tại sao em gái mình năm xưa lại lựa chọn như thế.

Hiện giờ Diệp Khuynh Thành yêu Lam Tổ sâu nặng.

Vì Lam Tổ, cô ta không ngần ngại đi xuyên không gian, không hề sợ hãi, ngoan cường đối kháng với kẻ địch mạnh hơn hẳn cô ta.

Chỉ vì, muốn được gắn bó với người mà cõi lòng cô ta đêm ngày hằng vấn vương mơ tưởng.

Cho nên Hoa Mãn Nguyệt đâu có thể ra tay với cô ta?

Anh ta đâu có thể đứng ra hủy hoại một mối nhân duyên tốt lành như thế?

Ít hôm nay Hoa Mãn Nguyệt vẫn đang nghĩ xem, thế nào là đúng thế nào là sai.

Đã là tình yêu, thì không nên có yếu tố âm mưu hay toan tính.

Đó là chuyện của hai người, tại sao phải biến nó thành một âm mưu chính trị phục vụ cho những lòng tham đen tối?

Lẽ nào lại giống như câu nói: sinh ra trong gia đình đế vương thì nhất định sẽ trở thành vật hy sinh cho chính trị?

“Triệt Nhi con chớ quên: chỉ có Lạc Nhi em gái con mới có thể gỡ bỏ phong ấn, như thế, chúng ta mới thật sự giết chết được Lam Tổ.”

“Cha ạ! Con không hiểu, anh ta đã bị phong ấn rồi tại sao cứ nhất định phải giết anh ta?”

Nam Cung Khuyết cười ha hả, nói: “Triệt Nhi à, ngày nào Lam Tổ chưa chết thì cha còn chưa yên tâm ngày ấy. Lẽ nào con muốn nhìn thần giới này bị Lam Tổ thống trị?

Lẽ nào con muốn hai tay dâng cho Lam Tổ giang sơn mà họ Nam Cung nhà ta gian nan lắm mới gây dựng nên? Lam Tổ không chết thì tộc Nam Cung và tộc Tây Môn đều không thể tránh khỏi bị hủy diệt.

Con cho rằng Lam Tổ sẽ buông tha chúng ta hay sao? Con cho rằng nó yêu Lạc Nhi thật hay sao?

Âm mưu! Tất cả đều là âm mưu! Hẳn chẳng qua chỉ muốn lợi dụng Lạc Nhi để nắm được bí mật của tộc Nam Cung mà thôi! Triệt Nhi, con đừng quá ngây thơ, chớ bị mê hoặc bởi các hiện tượng bề ngoài.

Em gái con, Lạc Nhi, năm xưa đã u mê bởi cái vẻ bề ngoài của Lam Tổ, cho nên nó mới phải chịu kết cục như vậy.”

Năm xưa, chuyện năm xưa có đúng như Nam Cung Khuyết nói hay không?

“Cha ạ, Lạc Nhi nó thông minh là thế, nó đâu có thể bị Lam Tổ lừa bịp? Con tin rằng tình cảm của cả hai là chân thành; dù Lam Tổ có ý đồ thống trị thần giới, thì tình cảm của anh ta đối với Lạc Nhi vẫn là chân thành. Anh ta tuyệt đối không lợi dụng Lạc Nhi để lừa lấy được bí mật của họ Nam Cung nhà ta.

Muốn nắm được bí mật của họ Nam Cung thì anh ta có thể dùng rất nhiều thủ đoạn; Lam Tổ không bi ỏi đến nỗi lừa gạt tình cảm của Lạc Nhi.”

Hoa Mãn Nguyệt dường như gào lên.

Nhìn vẻ kích động của Nam Cung Triệt, Nam Cung Khuyết bỗng cau mày, nói: “Triệt Nhi, con sao thế?”

Lúc này Nam Cung Triệt mới nhận ra thái độ của mình có phần quá khích.

“Không... không ạ... con chỉ rất nhớ đến Lạc Nhi, nên con hơi mất bình tĩnh.”

Anh ta thật sự không muốn tin Lam Tổ không có chút tình cảm gì đối với Lạc Nhi. Anh ta bị kích động không vì cái gì khác.

Mà là vì cô gái mà anh ta yêu Tây Môn Lưu Hương – con gái của Tây Môn Hách.

Lẽ nào đây cũng chỉ là âm mưu, là lợi dụng, là lừa dối?

Cô ấy xuất hiện ở tiên giới, là vốn có âm mưu sắp đặt, hay chỉ là ngẫu nhiên?

Nam Cung Triệt cảm thấy con tim hơi nhói đau.

Trước khi gặp Tây Cung Lưu Hương, anh chưa bao giờ biết tình yêu là gì.

Thì ra, tình yêu không chỉ là hạnh phúc, là rung động, là những điều tốt đẹp, mà còn có cả nước mắt và khổ đau, đón đau tận tâm can xương tủy, đón đau tan nát cõi lòng nữa.

“Cha ạ, con hơi mệt, con phải đi nghỉ đã.”

“Đi đi!”

Nam Cung Khuyết xua tay, ánh mắt cực sắc của ông nhìn theo bóng người con trai bước đi.

Triệt Nhi của ông đã đổi khác mất rồi.

Nó đã gặp chuyện gì khi ở tiên giới?

Ở tiên giới Diệp Khuynh Thành đang bị Tiên đế bóp cổ rõ chặt, thở hít mỗi lúc một khó khăn, cô dường như sắp tắc thở đến nơi.

Lẽ nào mình dự tính nhầm? Nhưng đâu có thể như vậy? Mỗi khi rơi vào tình thế sinh tử hiểm nghèo, sức mạnh to lớn ấy đều trợ giúp cô, sao lần này có thể thất bại?

Không thể, nhất định không phải thế.

Cô không thể chết, Khuynh Thành tuyệt đối không thể chết.

Khuynh Thành còn chưa gặp Lam Tổ của cô, cô chưa cùng anh tiểu ngạo giang hồ, lãng quên thiên hạ; cô không thể chết, không thể!

Tay cô nắm thật chặt, mặt cô đỏ gay, Từ Thanh bảo kiếm trong tay đâm mạnh vào bàn tay to tướng vô hình ấy của Tiên đế.

“Uỳnh...”

Đất trời rung chuyển mạnh, Tiên đế kinh ngạc nhìn Diệp Khuynh Thành. Sao có thể... sao có thể như thế này?

Dù cô gái đó là cao thủ đẳng cấp Kiếm tông, dù nó có thần khí trong tay, cũng không thể thoát khỏi bàn tay ta mới đúng chứ?

Diệp Khuynh Thành lăng mình lao vút lên trên không rồi lập tức đứng ngay trước mặt Tiên đế.

“Diệp Khuynh Thành, xem ra Tiên đế ta đây đã đánh giá thấp về ngươi. Nhưng lần này ngươi sẽ không gặp may như thế đâu.”

Trong tay Tiên đế bỗng dung hiện ra một thanh kiếm, Khuynh Thành nhận ra nó không phải thanh kiếm bình thường mà là một thanh kiếm thần. Nhưng so với Từ Thanh bảo kiếm trong tay cô thì còn kém xa.

Làn kiếm khí cực mạnh từ trên trời ập xuống, Trọng Lâu thấy thế ông thầm kêu “nguy rồi”.

Nhưng ông bị bảy mươi hai Sát vây chặt, không thể chạy ra.

Nhất kiếm này của Tiên đế, Khuynh Thành không thể chống cự nổi, Trọng Lâu phải hành động gấp, không nghĩ ngợi nhiều nữa.

Gầm lên một tiếng kinh khủng, một quyền cực nặng táng vào bảy mươi hai Sát đang vây kín; Trọng Lâu không cần chiến thắng chúng, ông chỉ cần mở

một lối thoát để xông ra là được.

Kiểm khí ghê gớm bao phủ đất trời đánh vào Diệp Khuynh Thành. Đám đông đứng xa vài dặm quan sát cuộc chiến, vì không kịp ẩn nấp nên quần áo và da thịt họ bị kiểm khí cào nát bươm.

Những ai đứng gần, trong chớp mắt chỉ còn trơ lại bộ xương trắng hếu.

Không còn cơ thịt, nguyên anh lập tức đi mất. Những ai chạy trốn nhưng chậm chân, cũng vẫn không thể thoát chết.

“Uỳnh! Uỳnh! Uỳnh...”

Những tiếng nổ vang xa vài trăm dặm.

Chỉ trong khoảnh khắc đã có trên vạn người đứng xem bị vạ lây mà chết.

Hồng Loan và Đại Bàng Cánh Vàng đều giật mình kinh hãi. Tiên đế... không ngờ Tiên đế quả là đáng sợ!

Cả hai đưa mắt nhìn nhau, rồi nhất tề vỗ cánh bay đến chỗ Diệp Khuynh Thành.

Muốn đánh bị thương Khuynh Thành của chúng, thì phải hỏi xem chúng có đồng ý không đã.

Khuynh Thành vẻ mặt lạnh lùng, tay nắm chặt Tử Thanh bảo kiếm. Không ngờ Tiên đế lại lợi hại đến mức quái thai thế này.

Nhưng không sao, không sao.

Đôi khi, công lực cao chưa chắc đã thắng.

Cô nhún chân. Một đạo lưu quang màu đỏ chớp lên, trong nháy mắt toàn thân Diệp Khuynh Thành lao thẳng vào làn kiểm khí ấy.

Điều kỳ lạ là Khuynh Thành hoàn toàn không vận dụng nội lực, cứ thế lao thẳng vào làn kiểm khí ghê gớm kia.

Cô ta... cô ta chán sống rồi hay sao?

Nên biết, kiểm khí của Tiên đế có thể ép chết những người đứng xa vài trăm dặm, mà Khuynh Thành lại lao vào, hậu quả sẽ là gì thì khỏi phải bàn.

“Khuynh Thành!”

“Khuynh Thành!”

“Khuynh Thành!”

Ba tiếng gọi lại đồng thời vang lên.

Đó là kinh hãi, là ngạc nhiên, là đau xót, là chia ly đứt ruột.

Nhưng Diệp Khuynh Thành lại chẳng ngoái nhìn ai, cô lao vào làn kiểm khí với tốc độ càng nhanh hơn.

Tiên đế nhíu mày cười nhạt, con bé này định làm gì thế?

Nó cho rằng với công lực của mình, nó có thể phá được kiểm khí này hay sao?

Nó làm thế, chẳng khác gì tự tìm đến cái chết.

“Xoẹt... xoẹt...”

Kiểm khí cực mạnh xé toạc trang phục của Khuynh Thành, rách đứt làn da trắng trẻo mịn màng của cô, máu lập tức thấm ra từ các vết thương nhuộm lẫn cả vào áo quần màu đỏ.

Không có nội lực, không dùng vũ khí, không tấn công. Chỉ phi hành cực nhanh.

Trong khoảnh khắc, tất cả mọi người đều sửng sốt.

Thực ra Khuynh Thành định làm gì?

Dù không đánh nổi cũng không nên tự hủy hoại mà chết như thế.

“Xẹt...”

Khi Diệp Khuynh Thành công phá kiếm khí của Tiên đế, đất trời dường như ngừng vận động.

Kính ngạc!

Tuyệt đối kính ngạc!

Không ai dám tin tất cả đang xảy ra là sự thật.

Thế rồi, cô gái áo quần rách bươm, toàn thân dính máu đã xông ngay đến trước mặt Tiên đế và vung kiếm lên.

Chỉ một chiêu. Đứng là chỉ có một chiêu.

Không thể! Làm gì có chuyện này? Đâu có thể thế này?

Ông ta đường đường là Tiên đế, có võ công chí cao vô thượng, đâu có thể bị giết bởi một con bé chưa đạt đẳng cấp Kiếm tông?

Không thể! Tuyệt đối không phải là thật, không thể là sự thật.

Diệp Khuynh Thành nhếch mép mỉm cười ghê rợn.

Thân thể Tiên đế trong chớp mắt bị chẻ làm hai nửa.

“Tiên đế, người không ngờ bị chết trong tay ta phải không?”

“Ha ha... muốn giết ta ư? Nhà người mà cũng đòi giết ta ư?”

Thân xác Tiên đế tuy đã chết nhưng nguyên anh của ông ta vẫn mạnh cực kỳ, mặt mũi ông ta méo mó vặn vẹo, căm phẫn nhìn Diệp Khuynh Thành.

Đúng là Diệp Khuynh Thành đã khiến ông ta hết sức bất ngờ. Một cô gái chưa đạt trình độ Kiếm tông mà có thể phá nổi kiếm khí của ông ta, rồi hoàn toàn bất ngờ hủy diệt thân xác của ông.

Nếu ông, không kịp thời né tránh, có lẽ nguyên anh của ông ta cũng đã bị cô ta hủy diệt; cũng may, nguyên anh của ông ta chỉ bị tổn thất nhẹ mà thôi.

“Không ổn! Hẩn sắp chạy trốn.”

Hồng Loan kêu to một tiếng. Một làn lưu quang màu đỏ và một làn lưu quang màu vàng kim cùng lao đi cấp tốc truy kích Tiên đế.

Bảy mươi hai Sát thấy thế cũng ào ào xông lên đuổi theo Hồng Loan và Đại Bàng Cánh Vàng.

Tiên hậu nhìn thấy rõ cả, rất kinh hãi. Khi mọi người cấp tốc đuổi theo Tiên đế thì bà ta lặng lẽ chuồn luôn.

Lúc này Diệp Khuynh Thành gắng sức chống đỡ, vận toàn bộ nội lực ra bảo vệ thân thể mình, tuy nhiên cô vẫn bị thương bởi kiếm khí của Tiên đế.

Đã có một khoảnh khắc cô định buông xuôi, vì kiếm khí kinh khủng kia khiến cô bỗng rất chẳng khác gì thân thể bị hàng vạn con kiến đốt.

Cảm giác ấy còn khổ hơn cái chết. Nhưng cô lại nghĩ hẩn suýt nữa đã lấy mạng Đại Bàng Cánh Vàng, cho nên ý chí cô đã giúp cô trụ vững, bằng mọi giá không thể buông xuôi; hôm nay hẩn không chết thì những người mà cô muốn che chở sẽ phải bỏ mạng ở đây.

Phi thân ngược chiều với làn kiếm khí ghê gớm, da Khuynh Thành như bị lột sống, nhưng cô không hề kêu ca, vẫn nghiêng răng cấp tốc phi hành.

Tiên đế ngơ ngẩn và tự đắc tất nhiên chẳng coi Khuynh Thành là gì, mặt khác, cô lại không vận dụng nội lực, không xuất chiêu tấn công, thậm chí tay không hề cầm vũ khí.

Tiên đế đang nghĩ rằng mình sẽ xem xem con bé này chết ra sao, cho nên, vào khoảnh khắc cuối cùng Khuynh Thành lao vào kiếm khí của ông ta, nhát kiếm đã bổ xuống và ông ta hoàn toàn không kịp phòng bị.

Nhát kiếm ấy tập trung toàn bộ sức mạnh toàn thân của Khuynh Thành, xé Tiên đế làm hai nửa.

Còn Khuynh Thành thì cũng ngã vật xuống đất.

Bảy mươi hai Sát chia nhau ra, một nhóm truy kích Hồng Loan và Đại Bàng Cánh Vàng, một nhóm vây đánh Trọng Lâu.

Bỗng có người nhìn thấy Diệp Khuynh Thành gân mạch đã bị đứt đoạn.

Một gã bèn phóng như bay đến chỗ Khuynh Thành.

“Soạt...”

Một thanh đoàn kiếm đã phi thẳng vào gã.

“Uỳnh...”

Cả thân xác lẫn nguyên anh của gã đồng thời nổ tung.

“Đó là hậu quả dành cho kẻ giầu đồ bìm leo, đánh lên!”

Trọng Lâu vỗ tay, đoàn kiếm lại trở về bàn tay ông, ông cấp tốc lao nhanh đến chỗ Diệp Khuynh Thành.

Phía sau, hơn một chục cao thủ Kiếm tôn cao cấp hậu kỳ đuổi theo sát ông. Trọng Lâu vừa chống trả bọn chúng, vừa đỡ Khuynh Thành lên, ôm lấy cô.

“Khuynh Thành! Khuynh Thành...”

Trọng Lâu vận khí ở lòng bàn tay mình, Diệp Khuynh Thành bỗng bật lên cao, ngồi lơ lửng giữa không trung.

Khuynh Thành bị đứt gân mạch, tim mạch bị tổn thương, nếu không kịp thời chữa trị, chỉ e nguyên anh không gượng nổi, đến lúc đó dù thần tiên Đại La[1] đến cũng phải bó tay không cứu nổi nữa.

[1] Tức Đại La Kim Tiên: thần tiên sống trên tầng trời cao nhất.

Trọng Lâu trọn đôi mắt như hai ngọn đuốc nhìn hơn chục tên đối thủ, với khí thế kiêu dũng chưa từng có, ông chỉ coi chúng như không khí. Ông tiếp tục ngồi xếp chân bằng tròn vận khí điều trị thương tích cho Diệp Khuynh Thành, khiến hơn chục cao thủ Kiếm tôn cao cấp hậu kỳ này vô cùng kinh ngạc.

Nhưng, chỉ sau chốc lát, bọn chúng đã kịp định thần, đồng thanh gào lên: “Bày trận!”

“Vù... vù...”

Bầu trời mênh mông vạn dặm, bỗng chốc mây đen chuyển vần, vô số những tia chớp bắn ra khắp không gian, những ánh chớp ngoằn ngoèo uốn lượn như rắn bò khắp nơi khắp chốn với tốc độ cực nhanh.

“Trận Thiên Lôi!”

Trọng Lâu phát hoảng. Vì trận pháp này cực kỳ lợi hại, những ai công lực thấp mà bị thiên lôi và sét của trận Thiên Lôi phóng trúng, sẽ biến thành tro bụi ngay tức khắc.

Ngay Trọng Lâu cũng thế, nếu bị thiên lôi và sét này đánh trúng, chắc cũng không giữ nổi mạng.

Huống chi là Diệp Khuynh Thành lúc này.

Diệp Khuynh Thành đã khôi phục được thần trí, cô nhìn trận pháp đang diễn ra, khuôn mặt tái nhợt của cô khẽ nở nụ cười.

“Đừng lo. Tôi có thể phá được trận pháp này.”

“Cô... cô có thể phá trận pháp này à?”

“Muôn trận đều cùng một tông; đều là phồn sinh từ Một mà ra.”

Kiếp trước, Diệp Khuynh Thành là một tông sư về trận pháp; tuy cô chưa bao giờ bày Thiên Lôi trận nhưng cũng đã từng nhìn thấy.

Cô chỉ cần nhìn thoáng qua là đã hiểu rõ tất cả.

“Lát nữa ông cứ làm như tôi bảo, không những sẽ phá được trận pháp của chúng mà còn vây khốn chúng ở ngay trong trận pháp này.”

Trọng Lâu nhìn Khuynh Thành bằng ánh mắt có phần kinh ngạc. Thế này... thế này thì thật quá lợi hại!

Dù tông sư trận pháp ở tiên giới là Nguyên Chấn tiên sinh đến đây, cũng chưa chắc đã hãm nổi bọn chúng trong trận pháp này.

“Hình như ông không tin tôi thì phải?”

“Tin chứ! Đương nhiên là tin chứ!”

“Thế thì cứ làm theo ý tôi đi!”

Trọng Lâu đỡ Khuynh Thành đi vào trận pháp, khéo lựa tránh né, ông hơi lúng túng một chút; lúc thì dùng thần khí chặn đứng các thiên lôi giáng xuống, lúc thì chặn các luồng điện xà.

Thao tác lung tung không bài bản gì hết, rối tinh rối mù.

“Chiến thần tuy lợi hại nhưng lại không hiểu gì về trận pháp. Có lẽ phen này...”

“Chỉ tiếc cho Diệp Khuynh Thành cô ta tài ba là thế, nhưng không ngờ mình lại bị giam trong trận pháp Thiên Lô, rồi sẽ bị đốt cả thịt lẫn xương biến thành tro bụi.”

“Đúng! Nếu cô ta không chết, thì vị trí bá chủ tiên giới sẽ thuộc về cô ta chứ không thể là ai khác.”

Đám đông đứng xem xôn xao bàn tán. Mọi người đều rất hồi hộp quan sát Diệp Khuynh Thành và Trọng Lâu đang ở trong trận pháp, dường như quên bồng cả Hồng Loan và Đại Bàng Cánh Vàng đang giao đấu với Tiên đế ở cách xa mấy trăm dặm,

“Uỳnh...”

Mọi người bất thành linh cảm thấy không gian bị vặn đi méo mó, rồi một màn huyền tượng lướt qua.

Tàn ảnh của Trọng Lâu ôm Diệp Khuynh Thành bỗng nhiên loáng lên, họ đã đứng ở bên ngoài trận Thiên Lô một cách thần kỳ.

Vừa nãy, rõ ràng là hơn một chục cao thủ Kiếm tôn cao cấp hậu kỳ đang đứng ngoài trận Thiên Lô, lúc này đã bị đẩy vào trong trận pháp.

“Chuyện gì thế này?”

Một gã kêu thất thanh, rồi vội vàng phi thân tránh những luồng điện xà phóng tới.

“Ta cũng không hiểu tại sao.”

Gã này cũng lập tức xoay người tránh thiên lôi giáng xuống.

Thiên Lô trận này uy lực mạnh hơn hẳn Thiên Lô trận mà họ bố trí.

“Mau nghĩ cách phá trận! Nếu không chúng ta sẽ chết cả lũ trong này mất thôi!”

Diệp Khuynh Thành sắc mặt nhợt nhạt, chậm chậm bước đến trước mặt bọn chúng, nhếch mép cười ghê rợn: “Ném mùi vị Thiên Lô trận ra sao rồi? Muốn phá trận ư? Không dễ thế đâu!”

“Ngươi...”

Gã này tức giận hóa điên, giờ tiên khí trong tay chém vào Diệp Khuynh Thành.

Rõ ràng là Khuynh Thành đang đứng trước mặt gã, thế mà gã lại không thể đụng đến được.

“Cẩn thận!”

Một gã khác phi thẳng lướt đến kéo gã này sang bên. Một đạo điện xà cực mạnh phóng xuống. May mà gã đã thoát chết trong gang tấc.

“Nào, đi giúp Hồng Loan và Đại Bàng Cánh Vàng!”

Khuynh Thành vừa nãy rất yếu. Tuy nhiên đã được Trọng Lâu kịp thời vận khí bảo vệ được tim mạch, cô lại nuốt kim đan của Lam Tổ đưa cho, lúc này thể lực cô đã khá lên rất nhiều.

Mấy chục gã cao thủ Kiếm tôn cao cấp truy sát Hồng Loan và Đại Bàng Cánh Vàng vẫn đang vây chặt cả hai.

Hồng Loan và Đại Bàng Cánh Vàng vốn không thể nào thi triển công lực để đối phó với Tiên đế, bây giờ bị chúng tiếp tục cầm cự thế này, hai bên không ai thắng nổi ai.

Bỗng nhiên, một cao thủ Kiếm tôn cao cấp hậu kỳ bất chợt vén vạt áo bào lên, một đám lửa khổng lồ chẳng khác gì với vòi rồng phun xối xả, tấp vào từ bốn phương tám hướng,

“Bây trận!”

Đây là trận pháp lợi hại nhất của bọn họ: trận Thiên Hỏa.

Đại Bàng Cánh Vàng chẳng sợ gì thiên hỏa, nó tấn công luôn, và há mồm nuốt chửng, sau đó nó lại phun ra đám lửa còn khủng khiếp hơn cả thiên hỏa.

Nhưng Hồng Loan thì đau đầu, nó không làm gì được thiên hỏa ngoài cách tránh né, chạy trốn.

Thiên hỏa trận khác với Thiên Lô lúc nãy, Thiên Lô trận có thể vây khốn người ta bên trong rồi tấn công.

Tuy nhiên, nếu người bị vây khốn lại tinh thông trận pháp thì vẫn có thể phá trận.

Thiên Hỏa trận thì không như vậy. Cách duy nhất để phá trận, là phải giết hết được kẻ đã bày trận.

Nếu không, chỉ cần vẫn còn một người sống sót, thì uy lực của Thiên Hỏa trận vẫn không suy giảm. Đây là chỗ lợi hại của Thiên Hỏa trận.

“Hong Loan, cứ ra đối phó với Tiên đế, ta chống cự ở đây. Ông đây sẽ chà đạp hành hạ đàn lừa trọc đầu này đến nơi đến chốn.”

Bảy mươi hai Sát giả nào cũng cạo đầu trọc, nghe thấy Đại Bàng Cánh Vàng gọi chúng là đàn lừa trọc đầu, lửa giận của chúng càng bốc cao, những đám thiên hỏa phun vào Đại Bàng Cánh Vàng càng dữ dội hơn.

“Các cháu ngoan, ông cảm ơn các cháu cho ông món ăn, ông đang đói bụng đây!”

Nói rồi, nó đón luôn thiên hỏa nuốt chửng, trông nó ăn có vẻ hết sức ngon lành.

Khiến bọn người kia tức giận tím mặt mà không làm gì nổi Đại Bàng Cánh Vàng.

“Không xong rồi! Con Kim Bàng này không sợ thiên hỏa!”

Một gã vừa dứt lời thì Đại Bàng Cánh Vàng phun luôn một đám lửa khổng lồ như lũ quét trút xuống, khiến đám thiên hỏa mệnh mông kia bắt ngờ quay lại tấn công cả bọn.

Nhưng bảy mươi hai Sát đầu chỉ có hư danh, họ phất tay áo thưng, hóa giải luôn đám thiên hỏa.

Chỉ đáng thương cho đám quần chúng đứng xem, lại bị chết oan già nữa.

Thấy thiên hỏa không có tác dụng đối với Đại Bàng Cánh Vàng, bọn họ bèn lao vào tấn công Hồng Loan.

“Bọn lừa trọc đầu thật vô liêm sỉ!”

Đại Bàng Cánh Vàng thấy đối phương quay đi chẳng thiết để ý đến nó nữa, nó lại thấy buồn.

Xét về công lực thì nó thua Hồng Loan, nó không dám chắc mình có thể hạ gục được Tiên đế.

Nhưng nói về thiên hỏa thì đây là thứ rất hợp khẩu vị của nó. Tuy nó không thể giết nổi mấy chục cao thủ Kiếm tôn cao cấp hậu kỳ, nhưng bọn họ muốn đánh bị thương nó, thì chỉ là chuyện ngủ mơ mà thôi.

Mấy chục gã Sát ấy cứ như tai điếc không thèm nghe, cả bọn đều rất phấn khích xông vào đánh Hồng Loan, nhiệt tình của chúng đang dâng trào!

Rốt cuộc cũng đã tìm ra một đối tượng có thể hành hạ.

“Con chim phao câu thối! Ngươi đang lượn lờ gì thế? Lông đuôi của ta sắp bị bọn chúng đốt trụi rồi!”

Hồng Loan mặt mũi nhem nhuốc, gào lên gọi Đại Bàng Cánh Vàng.

“Con chim phải gió nhà ngươi rất có bản lĩnh kia mà, sao lại sợ lửa? Lúc khác ta sẽ dạy ngươi thứ võ công bí hiểm ấy!”

Đại Bàng Cánh Vàng vênh vênh cái mặt tiếp tục lượn lờ ở đó, khiến Hồng Loan chỉ muốn xông ra bóp chết nó.

Trọng Lâu và Khuyên Thành chạy đến, thấy vậy đều phì cười.

Bây giờ là lúc nào mà hai con chim quái dị này còn đầu khẩu đùa bỡn được?

“Để ta xử lý Tiên đế. Bên này dành cho các ngươi.”

Trọng Lâu vận linh thức truyền âm, rồi loáng một cái, ông đã cấp tốc phi thân truy kích Tiên đế.

Ngươi định chuồn à, không dễ đâu!

“Cô nương Khuyên Thành cứ ngồi lên lưng tôi, kéo thiên hỏa sẽ làm cô bị thương.”

Khuyên Thành cười bí hiểm nhìn Đại Bàng Cánh Vàng, nói: “Ngươi cứ yên tâm, thiên hỏa đốt ta sao được?”

Rồi, một tàn ảnh nháng lên, Khuyên Thành đã biến mất không thấy đâu nữa.

Bỗng nhiên, một cao thủ Kiếm tôn cao cấp nặng nề đổ vật xuống.

Khuyên Thành mỉm cười ghê rợn, tay cầm Tử Thanh bảo kiếm, bỗng xuất hiện phía sau gã.

“Giết nó đi!”

Thiên hỏa khủng khiếp lập tức ồ ạt tràn đến Diệp Khuynh Thành.

Nhưng tàn ảnh lại loáng lên, tuyệt đối không nhìn thấy Khuynh Thành đâu nữa.

Các cao thủ Kiếm tôn cao cấp đều cho rằng Khuynh Thành đã bị đám thiên hỏa ghê gớm ấy thiêu trụi, tro than cũng chẳng còn; nhưng Khuynh Thành ngồi trong cái xuyên không gian thì đang cười thầm.

Bọn chúng đầu ngủ mê cũng không thể ngờ rằng cô lại không chết.

“Huych...”

Lại một cao thủ Kiếm tôn cao cấp đổ vật xuống.

Khuynh Thành lại xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Thế này thì...

Thế này là chuyện gì? Tại sao... tại sao nó lại có thể không chết?

Thiên hỏa ngập ngựa đất trời lại tràn vào Diệp Khuynh Thành, lần này lửa cực mạnh và cũng cháy lâu hơn hẳn.

“Ta không tin không thể thiêu chết nhà ngươi!”

Khuynh Thành cười ha hả. Muốn thiêu chết cô thì phải hỏi xem Lam Tổ của cô có đồng ý hay không đã.

“Nó chết chưa?”

“Ta cho rằng nó phải chết rồi!”

“Cứ đốt thêm một lúc nữa. Bất kỳ ai dù tài giỏi đến đâu cũng phải sợ thiên hỏa; trừ phi con bé này cũng quái thai như con Kim Bằng kia!”

Hừ!

Kim Bằng thấy khó chịu.

Ai không sợ thiên hỏa thì người đó là quái thai hay sao?

Được lắm! Vậy ta sẽ cho các ngươi nếm mùi quái thai của ta đây!

“Con chim phải gió ời, hãy hành hạ chúng thật lực vào!”

Hồng Loan đang bị những gã này tấn công ngẹt thở, nhìn thấy đã có cơ hội trả thù, nó đương nhiên cực kỳ phấn chấn.

“Được, con chim phao câu thối à, chúng ta sẽ cùng ra tay phen này!”

Một lần lưu quang đỏ như lửa và một lần lưu quang màu vàng kim phóng thẳng vào các cao thủ Kiếm tôn cao cấp.

“Vù vù...”

“Vù vù vù...”

Chỉ trong khoảnh khắc đã có luôn bốn năm cao thủ Kiếm tôn cao cấp đổ vật xuống.

Thiên hỏa không còn, bọn chúng chỉ còn cách chấp nhận bị Hồng Loan hành hạ đến nơi.

“Thiêu con Hồng Loan!”

Mười mấy gã lập tức xúm lại phóng thiên hỏa vào Hồng Loan.

Khiến Hồng Loan kinh hãi vỗ cánh tới tấp rồi bay vọt ta.

Cha mẹ ời, đó là thứ lửa ma quỷ gì vậy?

Kim Bằng đứng bên chỉ nhếch mép tủm tỉm cười.

“Này, người đừng cười như kẻ động kinh thế! Mau cứu ta đi!”

Lửa đang bén, sắp đuổi kịp Hồng Loan đến nơi, mẹ ơi! Hôm nay nó bị thiên hỏa hành xác vô số lần!

Bộ lông vũ sặc sỡ của nó...

“Được! Ông sẽ đến ngay đây!”

Kim Bằng cấp tốc bay lại, há mỏ hóp một phát. Nó nuốt chửng cả đám thiên hỏa đang đốt Hồng Loan.

Hồng Loan ai oán nhìn Đại Bằng Cánh Vàng, tức giận mắng luôn: “Con chim hôi hám nhà ngươi cố ý chơi khăm ta!”

Kim Bằng cố kìm nụ cười gian xảo, nói: “Đâu phải thế? Ta không như thế đâu!”

“Ngươi vẫn còn cãi à? Rõ ràng là ngươi cố ý!”

Thôi được!

Ta thừa nhận là ta cố ý. Hừ! Ai bảo ngươi có công lực cao hơn ta? Ngươi còn tu được thành hình người nữa!

Ta vừa ngưỡng mộ vừa đổ kỵ vừa hậm hực, thấy ngươi bị tra tấn, ta khoái trá một lúc cũng không được à?

Dù sao, ngươi đâu có bị thiêu chết?

“Lại thế rồi!”

Kim Bằng há mỏ gào lên với Hồng Loan, khiến Hồng Loan sợ quá chạy tóe khói.

“Ha ha ha... ha ha ha...”

“Xệt!”

Lại một cao thủ Kiếm tôn cao cấp đổ gục xuống.

Mấy chục gã còn lại giật mình, hoang mang.

“Thế này là sao? Chuyện gì thế này? Lẽ nào nó không sợ thiên hỏa của chúng ta?”

“Không đúng! Hình như nó có thứ gì đó bảo vệ thân thể, nó nấp vào đó.”

“Đúng là nó nấp kín!”

“Tìm đi! Dù sao cũng phải tìm bằng được nó.”

Cả bọn vận linh thức quan sát toàn bộ khu vực, rất nhanh, họ đã xác định được vị trí.

“Ở đây!”

“Cái xuyên không gian!”

Kim Bằng và Hồng Loan thấy thế phát hoảng. Đúng là không ngờ những thằng cha này cũng rất có bản lĩnh!

Hồng Loan hết sức lo lắng. Không rõ cái xuyên không gian mà vương gia luyện hóa này có chịu nổi thiên hỏa thiêu đốt thật lâu không.

Nếu Diệp Khuynh Thành bị nung chết trong đó, thì chính Hồng Loan sẽ bị rắc rối to.

“Chim thôi oi, ngươi chặn thiên hỏa cho ta, ta sẽ xử lý bọn chúng.”

“Được!”

Lần này cả hai phối hợp chặt chẽ không chút sơ hở. Chỉ sau vài chiêu đã hạ luôn mấy cao thủ Kiếm tôn cao cấp.

Hồng Loan là thần thú của thần giới, giao chiến một chọi một với đám cao thủ Kiếm tôn cao cấp này, với nó đơn giản chẳng khác gì bóp chết một con kiến.

Cho nên, chỉ một lát sau bảy mươi hai Sát chi còn lại hai mươi gã.

Hơn một chục gã bị vây khốn trong Thiên Lô trận đã bị thiên lôi và điện xà đốt thành than từ lâu.

“Chim thối oi, ngươi giữ chân bọn chúng, ta và Hồng Loan sẽ đi xử lý sạch bọn kia. Tốc chiến tốc thắng.”

Khuyhnh Thành linh thức truyền âm nói họ đừng ở đây nữa, đã lãng phí quá nhiều thì giờ rồi.

Cũng chưa biết Trọng Lâu lúc này ra sao rồi, tuy Khuyhnh Thành đã hủy thân xác Tiên đế nhưng Tiên đế không chỉ có bảy mươi hai Sát, không ai biết rõ ông ta thực chất lợi hại đến đâu.

“Được! Các ngươi cứ hành động đi! Tôi sẽ nuốt chửng thiên hỏa, thế là yên.”

Loáng một cái, Khuyhnh Thành đã ra khỏi vòng xuyên không gian.

Nhìn Kim Bằng đang hóp từng hump từng hump thiên hỏa, cô thấy toàn thân toát mồ hôi lạnh. Con Kim Bằng này đúng là quái thai hết mức rồi.

Thiên hỏa lợi hại là thế, mà nó ăn rất ngon lành, nó có ý chọc tức người ta thì phải?

Hình như Kim Bằng nhìn thấu tim gan Diệp Khuyhnh Thành và Hồng Loan.

Nó cười khô không khóc, nói: “Đành vậy thôi, vì món này quá ngon, đúng thế. Và lại, ăn vào, mình chẳng thiệt hại gì mà còn tăng cường công lực nữa kia!”

Điên thật!

Phát khóc mất thôi!

Mọi người phải khôn đồn vì thiên hỏa, còn nó thì lại tăng cường công lực!

“Hồng Loan!”

Hồng Loan nhìn Khuyhnh Thành gật đầu, cả hai rất hiểu ý nhau. Họ xông về phía hơn hai mươi gã cao thủ còn lại. Khí lưu mạnh mẽ bỗng vây chặt bọn chúng.

Bỗng nhiên Hồng Loan vỗ bàn tay xinh xắn.

Rất nhanh.

Không gian xung quanh rộng vài chục dặm dường như im phắc.

Trong nháy mắt, hơn hai chục gã như bị tù cầm cố bất động, ngay tốc độ đối lưu của không khí cũng bị khống chế, dịch chuyển rất chậm.

Cả bọn hơn hai chục gã như bị người ta tóm chặt lấy chân, muốn khê cựa cũng không sao cựa nổi.

Diệp Khuyhnh Thành cũng rất ngạc nhiên.

“Hồng Loan, chuyện gì thế?”

“Hi hi, bọn chúng hành hạ lão gia chán chê, lông đuôi bị cháy trụi hết cả, bây giờ lão gia phải hành hạ bọn chúng cho thật đã đời mới xong!”

Cái mặt nó vênh vênh thâm thúy khó lường, nhìn Khuyhnh Thành mỉm cười và nói: “Chiều này, tôi đã thấy vương gia dùng. Vừa rồi tôi còn nghĩ... nghĩ là cứ thử dùng xem sao, nào ngờ lại thành công thật. Không còn thiên hỏa nữa thì lão gia chẳng sợ gì bọn chúng.”

Nói rồi Hồng Loan nhún nhún bước lại trước mặt cả bọn, đưa tay ra tước tiên khí của một gã.

Rồi nó cầm tiên khí ra sức mà phang, mà chọc như điên vào người gã.

“Ngươi dám đốt ông à? Ai cho ngươi đốt ông? Ông hành hạ ngươi chết đi! Ông phang cho ngươi chết đi!”

Nguyên anh của gã ấy đã bị Hồng Loan khống chế, muốn chạy cũng không chạy nổi, đành giương mắt nhìn Hồng Loan dùng tiên khí của mình để chọc mình như chọc vào tổ ong vô vẻ.

“Thế nào, cảm giác sống còn khổ hơn chết có dễ chịu không?”

Đừng cẩu, ông vẫn còn chiêu hay hơn để chơi với người!”

Nói rồi nó cầm tiên khí trong tay, chậm chậm thọc vào nguyên anh của gã.

“Ta muốn giết ngươi thật từ từ, giết ngươi thật chậm thật chậm.”

Gã này cứng họng không biết nói sao. Tại sao hai con thần thú này lại quái thai đến thế?

Một con không sợ thiên hòa, một con thì tính tình quái dị.

Muốn giết thì giết luôn cho nhanh.

Nhưng Hồng Loan cứ cầm tiên khí để chọc nó từ từ, khiến nguyên anh của nó bị hư tổn từng li từng tí một rồi tan hẳn.

Thật là quái thai!

“Hồng Loan, đừng đùa nữa.”

Khuynh Thành biết Hồng Loan đang rất buồn bực, không biết sinh tử ra sao.

“Chim phải gió ơi, hãy trời cả bọn ấy lại, rồi ta sẽ giúp ngươi trả thù, chúng ta sẽ nướng bọn chúng lên.”

“Sáng kiến này rất hay!”

Hơn hai chục gã trọc đã bị trời nghiêng ngay lập tức.

Kim Bằng phun ra một con hòa long, vây quanh cả bọn hơn hai chục gã.

“Cứ để chúng bị thiêu, chúng ta đi thôi!”

Ba đạo lưu quang nhoáng lên, cả ba đã biến mất không thấy bóng dáng đâu nữa.

Thanh Hư đạo trưởng quá kinh hãi đứng giữa đám đông mọi người, đến lúc này ông ta mới tạm hết căng thẳng.

Đã không ngờ Diệp Khuynh Thành và Hồng Loan lại đáng sợ như thế; đến giờ lại thêm con Kim Bằng ngay thiên hỏa cũng không coi là gì.

Ông ta muốn sau này sống yên thân trên tiên giới, e là rất khó đây.

Không chấp nhận! Bọn Diệp Khuynh Thành phải chết cả lũ.

Một tàn ảnh nháng lên, áo bào khẽ phát. Đám thiên hỏa ngưng trệ vừa rồi lập tức tắt ngấm.

Hơn hai chục gã đầu trọc lúc này mới thoát khỏi kiếp nạn thiên hỏa nung nấu xác thân. Nếu bọn họ chưa tu được thân hình xương đồng da sắt thì có lẽ vừa rồi đã bị thiên hỏa đốt trụi chẳng còn mẩu xương.

Bọn họ quỳ mọp xuống đất, nói: “Đa tạ đạo trưởng đã ban ơn cứu mạng.”

“Các vị không phải cảm ơn. Diệp Khuynh Thành và hai con thần thú kia quá ư huênh hoang ngông cuồng, các vị hãy mau cùng ta về Thanh Hư Quán để cùng bàn kế sách lâu dài.”

“Vâng.”

Hơn hai chục gã đã giữ được mạng, là quá may mắn rồi, họ không nghĩ nhiều nữa. Bây giờ giữ mạng là cấp bách.

Chỉ cần vẫn còn sống thì chẳng lo gì sau này không thể báo thù.

Họ đi theo Thanh Hư đạo trưởng trở về Thanh Hư Quán.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Nữ Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 7

Bọn Diệp Khuynh Thành vẫn bám theo hướng khí lưu của Trọng Lâu để tìm kiếm.

Lúc trước cô bị thương, Trọng Lâu đã hao tổn rất nhiều chân khí để chữa trị cho cô.

Chỉ e lúc này Trọng Lâu không đủ sức đối kháng với Tiên đế.

“Họ đi về hướng Tây rồi!”

Khuynh Thành vẫn nhớ rõ, vào dịp mừng thọ Bắc đế thì ba vị đế kia cũng đến dự.

Nếu cứ thẳng tiến về phía tây, thì đó là địa bàn của Tây đế.

Liệu Bắc đế đang giờ âm mưu gì?

Hay là ông ta muốn mượn lực lượng của Tây đế để tiêu diệt Trọng Lâu?

Tây đế là còn người như thế nào thì Diệp Khuynh Thành hoàn toàn mơ hồ, không có tài liệu gì về ông ta.

Quả nhiên, cả ba phi hành một chập thì bị người ta ngăn lại.

“Các người là ai, cho biết họ tên?”

“Diệp Khuynh Thành.”

“Còn hai người kia?”

“Thần thú Hồng Loan.”

“Thần thú Kim Bằng.”

“Đây là địa bàn của Tây đế, các người đến đây làm gì?”

“Tìm người, tìm Bắc đế và Trọng Lâu.”

Mặt người ấy sa sầm, nói: “Bạo mồm quá nhỉ!”

Tây đế và bọn Khuynh Thành không có hiềm khích gì, cho nên Khuynh Thành đương nhiên không muốn biến ông ta thành kẻ địch.

“Chúng tôi chỉ tìm người, tìm thấy sẽ đi luôn, mong đại ca thông cảm cho.”

“Hừ! Các người coi đây là nơi nào, muốn tìm ai thì cứ đến mà tìm hay sao?”

Về mặt anh ta rất ngạo mạn, Hồng Loan và Kim Bằng nhìn chỉ muốn bước đến đập chết anh ta luôn.

“Không được vô lễ.”

Diệp Khuynh Thành linh thức truyền âm cho cả hai.

“Đại ca ạ, chúng tôi chỉ đến để tìm Bắc đế và Trọng Lâu, thật mà!”

“Hừ! Toàn ăn nói linh tinh! Bắc đế và Trọng Lâu không hề đến đây. Đây là địa giới của Tây đế, nếu không có lệnh bài của Tây đế thì ngay Bắc đế cũng không được tùy tiện đi vào.”

“Sao có thể như thế... rõ ràng chúng tôi nhìn...”

“Đã nói không có là không có, các người mau rút đi, nếu không thì chớ trách ta không khách khí.”

Diệp Khuynh Thành rất bình thản nhìn bọn họ, rồi linh thức truyền âm cho Hồng Loan và Kim Bằng, nói: “Vào trong xuyên không gian!”

“Khuynh Thành! Chắc chắn gã này nói dối chúng ta.”

“Ta đương nhiên biết hắn đang nói dối. Nhưng chúng ta chưa biết gì về Tây đế, nếu cứ liều xông vào thì e sẽ gặp nhiều bất lợi.”

“Vậy ta phải làm gì? Trọng Lâu đang ở trong đó...”

“Chờ. Cứ chờ bọn người này thay ca đổi gác, chúng ta sẽ nhân đó lên vào, rồi ta sẽ nghe ngóng tin tức về Trọng Lâu.”

Bắc đế đến tìm Tây đế, Tây đế đương nhiên không để gì trợ giúp ông ta.

Chỉ có một lý do duy nhất để Tây đế có thể ra tay.

Đó là vườn Vạn Thú.

Vườn Vạn Thú mà ai ai cũng muốn có.

Cung Thanh Hoa của Tây đế uy nghiêm, sừng sững vươn cao chọc trời.

Tây đế mặc bộ áo bào màu trắng ngà, đang nửa nằm nửa ngồi trên chiếc giường cực kỳ hoành tráng.

Tây đế là con người rất biết hưởng thụ.

Chứ không như Bắc đế, khi rỗi rãi cũng cứ ngồi trên chiếc ghế gì đó. Cái giường lớn này đồng thời cũng là nơi Tây đế làm việc.

Mệt rồi thì ngủ, thấy mỏi thì nằm, lúc nào cũng thư thái nhẹ nhõm tự do tự tại.

“Tây đế, ông có giúp tôi không?”

“Bắc đế à, lẽ ra thì tôi nên giúp ông, nhưng người kia là Trọng Lâu, tôi đã nghe nói rồi; và cô gái tên là Diệp Khuynh Thành, người đã đưa Trọng Lâu trở lại tiên giới, là người cực kỳ lợi hại, cô ta không những giết ba mươi hai Kim Cương của ông mà còn hủy hoại cả bảy mươi hai Sát của ông nữa.

Cô ta còn có hai con thần thú đi kèm. Ông nói xem, nếu tôi đứng ra giúp ông, tôi sẽ phải trả giá đến đâu? Chưa biết chừng cả cung Thanh Hoa này của tôi cũng phải nường vào đó cũng nên.”

“Chỉ cần ông giết Trọng Lâu hộ tôi, tôi sẽ giúp ông lấy được vườn Vạn Thú.”

Ánh mắt Tây đế bỗng sáng lên.

“Ông nói thật đấy chứ?”

“Ông xem, tôi có gan nói đùa với ông hay sao? Cái mạng còm của tôi sắp đi đời, dù lấy được vườn Vạn Thú thì tôi cũng chẳng có cơ hội mà hưởng nữa.”

“Vườn Vạn Thú hiện đang ở đâu?”

“Vườn Vạn Thú đang ở phạm trần, ông cứ giúp tôi giết Trọng Lâu đã, sau đó ông không chế Diệp Khuynh Thành, thì vườn Vạn Thú sẽ thuộc về ông ngay.”

“Ha ha... Bắc đế, ông đừng đùa tôi nữa! Vườn Vạn Thú đâu có thể ở phạm trần?”

Bắc đế “hừ” lạnh lùng, rồi nói: “Ông không tin hay sao? Trọng Lâu từ phạm trần lên, là do con bé Diệp Khuynh Thành đưa lên. Chắc ông đã sớm nghe nói cả rồi chứ?”

Phải, chuyện này không sai.

Đúng là Tây đế có nghe nói thế. Nhưng phải đối địch với Diệp Khuynh Thành thì đây là chuyện khiến người ta phải đau đầu.

Ông ta không muốn trở thành một Bắc đế thứ hai.

Nhưng quả thật vườn Vạn Thú lại có sức hấp dẫn quá lớn.

“Thế này vậy, ông cứ lui ra nghỉ ngơi đi, để tôi nghĩ thêm xem sao. Tôi đã sai người chặn Trọng Lâu ở ngoài thành rồi, hần tạm thời không dám làm bừa gì đâu.”

Lúc này Bắc đế mới thở phào nhẹ nhõm. Đúng là lúc này ông ta đang quá yếu.

Ông cần thời gian để nghỉ ngơi thật tốt.

Suốt chặng đường chạy đến đây, ông ta liên tục bị Trọng Lâu uy hiếp.

Tuy nhiên Trọng Lâu cũng chẳng thu được kết quả gì, hần ta lúc này lại đang bị thương.

Một tàn ảnh màu trắng nháng lên. Có người đứng ngay trước mặt Trọng Lâu.

“Trọng Lâu!”

“Tây đế!”

Trọng Lâu rất cung kính nhìn ông ta. Trong bốn đại đế, Tây đế luôn có vị trí cao nhất.

“Trọng Lâu, hôm nay người làm quân của ta bị tổn thất, rồi lại đột nhập địa phận của ta, người có biết tội của mình không?”

“Tây đế! Quả thực Trọng Lâu vì bất đắc dĩ mà phải làm vậy.”

“Thế ư? Bản đế muốn nghe kỹ hơn?”

Trọng Lâu trong bụng cười khẩy, rõ ràng Tây đế thừa biết rồi còn giả vờ hỏi.

Tuy nhiên ông vẫn kính cẩn nói: “Tôi truy kích Bắc đế, nên mới chạy vào địa phận của Tây đế. Mong Tây đế xá tội cho.”

“Thế ư? Thì ra, đúng là nguoi đại chiến với Bắc đế?”

“Vâng!”

“Bắc đế có vào thành Tây Đế này, nhưng ta nghĩ rằng nguoi đang bị thương, cứ điều trị cho lành lặn đi đã rồi sẽ tính sau.”

Ông ta cũng không chờ Trọng Lâu có đồng ý hay không, hất tay ra hiệu, nói: “Các nguoi dẫn Trọng Lâu đi nghỉ đi!”

Không chế.

Rành rành là không chế trắng trợn.

Hiện giờ Trọng Lâu đang bị thương nặng, đương nhiên không thể đánh nổi Tây đế.

Chạy, gần như đương nhiên là không thể.

Nhưng Trọng Lâu cũng không hoang mang. Chỉ cần Bắc đế vẫn đang có mặt trong thành Tây Đế thì ông vẫn còn cơ hội để giết hấn.

Hấn chết rồi, ông sẽ đoạt lấy Địa Trần Châu trong người hấn, thì Tịch Vân và vườn Vạn Thú sẽ trở lại tiên giới.

Có vườn Vạn Thú rồi. Hừ!

Dù Đông đế Tây đế và Nam đế liên kết với nhau, thì Trọng Lâu này cũng không mấy may lo sợ.

Nghĩ thế rồi, Trọng Lâu im lặng không nói gì, theo người kia ra.

Bọn Diệp Khuynh Thành ngồi trong vòng xuyên không gian, không ngừng quan sát tình hình bên ngoài.

Phải chờ đến nửa đêm mới thấy người ta ra thay ca đổi gác.

“Cơ hội đã đến!”

“Hay lắm!”

“Đã biết nên hành động ra sao rồi chứ?”

“Cô yên tâm, mấy gã tôm tép này mà đòi phát hiện ra chúng ta à? Còn lâu!”

Một toán người đi đến, rồi cả hai toán người xướng mật khẩu ám hiệu, sau đó họ thay ca cho nhau.

Đúng vào lúc họ đang trao đổi, thì ba tàn ảnh loáng lên, chạy vào thành Tây Đế.

Thành Tây Đế và thành Bắc Đế là hai khung cảnh khác nhau hoàn toàn.

Thành Bắc Đế tựa như mùa hạ, còn thành Tây Đế tựa như mùa xuân. Khắp nơi đều tràn ngập sắc xuân.

“Khuynh Thành, thành Tây Đế này đẹp quá!”

“Đúng thế! Nhìn xem, thành Tây Đế này hết sức ngăn nắp đầu ra đáy, cho nên đoán rằng con người Tây đế không hề đơn giản! Nếu Tây đế cũng nhúng vào chuyện này thì e sẽ rắc rối to. Ấy là chưa kể đến Đông đế và Nam đế; nếu cả tứ đế liên kết với nhau thì chúng ta không thể là đối thủ của họ.

Cho nên, nếu chưa lâm vào tình thế bất đắc dĩ thì chúng ta hoàn toàn không nên đối đầu với Tây đế.”

Diệp Khuynh Thành nhìn Hồng Loan, nói: “Chim ơi, nguoi hãy dùng thần thức trinh sát một lượt xem có thấy Trọng Lâu đang ở chỗ nào không?”

Nên biết, những người công lực thấp, khi vận tiên thức rất có thể sẽ bị người công lực cao đánh phá trở lại; cho nên, để không kinh động đến Tây đế, Khuynh Thành không dám vận dụng tiên thức.

“Được!”

Hồng Loan lập tức vận hành thần thức, và đã nhanh chóng phát hiện ra Trọng Lâu đang ở cung Thanh Hoa trong thành Tây Đế.

Khuôn mặt non choẹt của nó hơi nhúu mày, nói: “Tây đế làm trò gì khi gì thế? Dám bố trí Trọng Lâu và Bắc đế cùng ở trong cung Thanh Hoa.”

“Bắc đế và Trọng Lâu ở cùng một nơi à?”

Diệp Khuynh Thành cũng hết sức ngạc nhiên.

“Chỗ ở của cả hai cách nhau một tòa cung điện.”

“Đi! Bây giờ đi tìm Trọng Lâu ngay!”

Ba lần tàn ảnh chớp lên, họ lập tức biến mất trong màn đêm.

Cả ba hết sức nhẹ nhàng thận trọng tiến vào cung Thanh Hoa, và tìm thấy Trọng Lâu một cách dễ dàng.

“Nếu không muốn chết thì rời khỏi đây ngay!”

“Hoa Mãn Nguyệt!”

Khuynh Thành vừa nhìn thấy gã này cô đã điên tiết. Không đứng ra giúp nhau thì thôi, lại còn ngăn cản nhau.

“Không có thì giờ nói nhiều với cô đâu. Nếu cô muốn nhìn Trọng Lâu mất mạng thì cô cứ việc chạy vào đi!”

Giọng nói của Hoa Mãn Nguyệt đều đều, nhưng có sức mạnh gây cho người ta cảm giác không được phép cưỡng lại.

“Ý anh là gì?”

“Lúc này Tây đế đang ở trong kia chờ các người, nếu các người cứ liều xông vào thì Trọng Lâu phải chết là cái chắc!”

Diệp Khuynh Thành lặng lẽ đưa mắt cho Hồng Loan, Hồng Loan lập tức vận thần thức quan sát một lượt, quả nhiên nhìn thấy Tây đế và Trọng Lâu đang ngồi đối diện nhau.

“Đi!”

Hoa Mãn Nguyệt tóm luôn tàn ảnh Khuynh Thành rồi biến mất khỏi cung Thanh Hoa.

“Bỏ ta ra!”

Khuynh Thành lập tức vùng ra khỏi Hoa Mãn Nguyệt.

“Hoa Mãn Nguyệt, anh định làm gì hả?”

Bị cô em ruột nhìn với ánh mắt rất phản cảm, Nam Cung Triệt thấy có phần chua chát.

“Tôi định làm gì ư? Tôi không muốn nhìn cô chết. Cô đã chết một lần rồi, tôi không muốn cô lại chết lần nữa.”

Nam Cung Triệt rõ ràng đang rất bức xúc.

“Nói... nói gì thế?”

Đã chết một lần? Khuynh Thành đã chết một lần khi nào?

“Lạc Nhi! Anh không muốn em lại mắc phải sai lầm ngày trước, anh chỉ muốn em được sống vui vẻ, vô tư không vướng bận.”

Lạc Nhi?

“Anh... anh gọi tôi là gì?”

“Lạc Nhi! Anh biết em không nhớ được gì, anh cũng biết em tạm thời chưa thể tiếp nhận, nhưng đây là sự thật. Anh không muốn em cứ tiếp tục đeo bám mãi.

Lạc Nhi, hãy dừng lại, anh muốn em sống hạnh phúc và vui vẻ.”

“Anh? Anh nói mình là anh tôi? Hoa Mãn Nguyệt, rốt cuộc anh đang làm gì vậy?”

Diệp Khuynh Thành đầy nghi hoặc nhìn anh ta.

“Lạc Nhi, hôm nay anh sẽ để cho em biết rõ tất cả đầu đuôi câu chuyện.”

Diệp Khuynh Thành nửa tin nửa ngờ nhìn Hoa Mãn Nguyệt, anh chàng này hôm nay làm sao thế? Bị chuyện gì đó kích thích thì phải?

Cô đưa tay lên sờ trán anh ta. Không bị sốt.

“Hoa Mãn Nguyệt, anh bị cô ta đá à?”

“Gì cơ?”

“Anh bị Lư Hương Nguyệt Nhi đá rồi à?”

Sắc mặt Hoa Mãn Nguyệt rất khổ sở, hai mép giật giật, nói: “Cô ấy mất tích rồi.”

“Cho nên anh tìm đến tôi để than vãn? Và bịa chuyện linh tính?”

Chết thật!

Cô em gái anh cho rằng anh đang nói dối nó!

“Khuynh Thành, Nam Cung Lạc, cô hãy nghe cho rõ. Tôi là Nam Cung Triệt, là anh trai cô. Cha cô tên là Nam Cung Khuết – người đứng đầu ba thế lực trên thần giới.

Sau khi cô phong ấn Lam Tổ, cô đã tự đốt mình rồi chết.

Chính Lam Tổ đã khiến thiên địa cảm động bởi tình yêu của anh ta, nên mới tu được linh hồn cô tụ lại.

Sau đó anh ta đưa cô xuống phạm trần để đầu thai chuyển thế, nhằm tránh xa con mắt của mọi người, anh ta hy vọng sẽ được cùng cô chung sống cuộc sống bình thường phẳng lặng.

Nhưng mọi hành động của anh ta đều bị người ta biết. Tôi được cha cắt cử giám sát cô. Còn Lư Hương Nguyệt Nhi, cô ấy tên thật là Tây Môn Lư Hương, cha cô ấy là thế lực thứ hai trong ba thế lực lớn. Cô ấy đến tiên giới, cũng là vì cô. Lúc đầu, tôi thật ngây thơ, tôi đã thích cô ấy thật sự!

Giống như cô em gái tôi, tôi đã yêu một người không nên yêu. Chỉ khác là tôi không may mắn như cô, có lẽ trong con mắt của Lư Hương, tôi chẳng là gì cả.

Còn cô, ít ra vẫn được Lam Tổ coi như báu vật.”

Diệp Khuynh Thành nhìn vẻ nghiêm túc chưa từng thấy của Hoa Mãn Nguyệt, cô có cảm giác man mác lạ lẫm.

Không, chuyện này không thể là thật, tuyệt đối không thể!

Tại sao cô có thể là Lạc Nhi? Rõ ràng cô là một lính đánh thuê đi xuyên không gian lên đây, cô là Diệp Khuynh Thành kia mà?

Đâu có chuyện cô là Lạc Nhi gì đó?

Tuy nhiên, nhớ đến mọi chuyện đã có giữa cô và Lam Tổ, bây giờ nghĩ thêm, thấy chỉ có thể này thật thì nghe mới có lý.

Ngày trước Khuynh Thành vừa xấu xí vừa hôi hám

Anh ấy là một người đẹp trai hào hoa phong nhã, đâu có thể không chê gì cô mà lại thích cô? Lý do chỉ có một: vì cô là Lạc Nhi chuyển thế.

Anh đã hết lần này đến lần khác xuất hiện để cứu cô, nguyên nhân cũng chỉ có một: vì cô là Lạc Nhi chuyển thế.

Anh tặng cô thần khí, tặng cô vòng xuyên không gian... tất cả đều là vì Lạc Nhi.

Bỗng nhiên Diệp Khuynh Thành cảm thấy có phần căm ghét các món quà ấy.

Bởi vì, tất cả đều là không thật.

Lam Tổ chưa bao giờ thích cô. Người mà anh ta thích, là cô con gái có tên là Nam Cung Lạc!

Thảo nào hồi nọ đi vào Thực Nhân Cốc, cô gái áo đỏ kia lại nói ra những câu ấy. Thảo nào Lam Tổ đã cử con chim Hồng Loan đến bảo vệ cô.

Ha ha... ha ha ha...

Thì ra Diệp Khuynh Thành đã bị người ta coi là con rối để đùa bỡn. Thế mà Khuynh Thành lại mù quáng, đơn phương yêu anh ta như một con thiêu thân lao vào đồng lửa!

“Không đúng, những điều anh nói không đúng. Tôi không phải Nam Cung Lạc nào cả, tôi là Diệp Khuynh Thành; cha tôi không phải Nam Cung Khuết

đứng đầu ba thế lực lớn gì đó ở thần giới.

Cha tôi là Diệp Chấn Thiên, một người rất thương yêu cưng chiều tôi. Ông không phải Nam Cung Khuyết gì hết. Tôi cũng không có người anh trai tên là Hoa Mãn Nguyệt hoặc Nam Cung Triệt.

Hoa Mãn Nguyệt, anh hãy nghe đây: anh đừng hòng bịa ra câu chuyện này để lừa tôi. Tôi không mắc lừa đâu! Anh nói với tôi ngắn gọn chuyện, chẳng qua nhằm ly gián tôi và Lam Tổ, thế thôi!”

“Diệp Khuynh Thành!”

Nam Cung Triệt giật mạnh hai cánh tay Khuynh Thành.

“Khuynh Thành, cô hãy tỉnh táo lại đi! Cô cho rằng tôi đang nói dối cô hay sao? Cô cho rằng tôi lừa cô hay sao?”

Nhìn vẻ mặt đau khổ của Khuynh Thành, Nam Cung Triệt cũng thấy xót xa trong lòng.

Nhưng anh buộc phải nói cho cô biết sự thật, để cô nhìn rõ ràng mọi chuyện trước mắt, để cô có được lựa chọn thật đúng đắn.

“Khuynh Thành có biết, khi tôi nhận ra sự thật về danh phận của Lưu Hương, tôi đã buồn như thế nào không? Đúng là tôi cũng đã lừa dối cô ấy, nhưng tôi chưa bao giờ có ý nghĩ sẽ lợi dụng cô ấy.

Thế mà cô ấy đã lãng lạng bỏ đi.”

Khuôn mặt Nam Cung Triệt có nét cười buồn thảm.

“Khuynh Thành, cô hãy buông tay! Tuy Lam Tổ là một anh chàng rất đáng để cô yêu, nhưng cô sẽ bị lún sâu vào một xoáy nước khổng lồ.

Lam Tổ sinh tử ra sao, vận mệnh của cô ra sao, e rằng cả hai sẽ bị đẩy đến đỉnh điểm của phong ba bão tố.

Tôi không muốn em gái mình phải chết một lần nữa, tôi cũng không muốn mình lại phải đau lòng. Khuynh Thành, cô có hiểu không?”

Tất cả đều là sự thật.

Thì ra, tất cả đều là sự thật!

Lam Tổ, Lam Tổ...

Chàng trai mà cô rất yêu. Cô nên làm gì bây giờ?

Khát vọng có người đồng cảm, chung sống bạc đầu không biệt ly.

“Hoa Mãn Nguyệt! Cứ cho là anh nói đều là thật cả, thì tôi vẫn cứ tiếp tục như trước. Không yêu thì thôi, hoặc là phải yêu hết mình. Dù sẽ giống như con thiêu thân lao vào đồng lửa thì tôi cũng không hối tiếc.”

Xưa nay Diệp Khuynh Thành chưa từng yêu như thế này, nhưng đã yêu rồi thì cô tuyệt đối không thể dễ dàng từ bỏ.

“Hoa Mãn Nguyệt, anh hãy nghe cho thật rõ đây: tôi không phải là Nam Cung Lạc, tôi là Diệp Khuynh Thành. Chuyện anh nói về Lam Tổ và Lạc Nhi gì đó, tôi không muốn nghe và cũng không có hứng thú để nghe.

Tôi mặc kệ họ đã từng yêu nhau ra sao, cũng mặc kệ họ đã từng trải qua những gì.

Tóm lại, tôi chính là tôi. Trên đời này chỉ có độc nhất một Diệp Khuynh Thành chứ không có người thứ hai.

Tôi tin chắc rằng Lam Tổ yêu tôi chứ không phải Lạc Nhi. Vì tôi không phải cô ta, cô ta cũng không phải là tôi.”

Giọng nói kiên định chưa từng có. Sự tự tin cũng chưa từng có.

Khuynh Thành tin Lam Tổ của cô, và cũng tin vào tình yêu của mình.

“Dù sau này sẽ có những gì đang chờ đợi chúng tôi, tôi cũng vẫn cùng Lam Tổ đối mặt.”

“Khuynh Thành...”

Nhìn ánh mắt kiên định của Diệp Khuynh Thành, Nam Cung Triệt không thể nói thêm gì nữa.

Có lẽ tình yêu vốn là như vậy.

Khuynh Thành bình thản nhìn Nam Cung Triệt, rồi nói: “Hoa Mãn Nguyệt, dù sao tôi cũng cho rằng anh không nên nghi ngờ Lưu Hương Nguyệt Nhi.

Tôi cảm thấy cô ấy không phải hạng người như thế đâu.

Hoa Mãn Nguyệt, anh đã lựa chọn yêu cô ấy thì anh không nên dễ dàng nghi ngờ cô ấy. Nếu không có được niềm tin tối thiểu thì anh không xứng để yêu người ta đâu!”

Khuynh Thành nói rất lạnh lùng, nhưng không phải không có lý.

Vào thời khắc này, Nam Cung Triệt dường như không nhận ra Diệp Khuynh Thành nữa, anh vẫn sờ kinh ngạc nhìn cô.

“Đã lựa chọn yêu cô ấy thì anh không nên dễ dàng nghi ngờ cô ấy. Nếu không có được niềm tin tối thiểu thì anh không xứng để yêu người ta.”

Nam Cung Triệt nghĩ đi nghĩ lại câu này của Khuynh Thành. Hình như anh chợt hiểu ra một điều gì đó.

Tàn ảnh nháng lên, anh nói: “Tôi đi đây!”

“Còn Trọng Lâu, nên thế nào đây?”

“Tây đế muốn có được vườn Vạn Thú, ông ta đang chuẩn bị liên kết với Bắc đế để chờ các cô. Cứ đợi tôi ba hôm. Ba hôm nữa tôi sẽ dẫn các cô đến cung Thanh Hoa đến đòi người.”

Trên bầu trời đã mất hút bóng dáng Hoa Mãn Nguyệt, chỉ còn giọng nói của anh ta vọng lại bên tai mọi người.

Hồng Loan và Kim Bằng nhìn Khuynh Thành, chẳng hiểu ra sao nữa.

“Đồ thần kinh!”

“Hai con chim phải gió im mồm đi!”

“Chim ơi, đi nào! Bọn mình đi dạo phố!”

“Ý kiến này hay lắm!”

Nói rồi, một thằng nhóc Kaneda Shotaro và một con chim phao câu thối cực kỳ huênh hoang, cả hai khệnh khạng bước đi, còn lại một mình Diệp Khuynh Thành đứng ngệt ra đó.

Tức thật!

Tất cả thế này là sao?

Hai con chim rác rưởi dám khinh khỉnh nhìn cô!

Lẽ nào tình yêu không phải là như thế hay sao?

Hừ, hừ!!!

Ba ngày trời, Khuynh Thành và mọi người cùng vui vẻ nhẹ nhõm. Rối rã thì đi dạo ngắm phố phường trong thành Tây Đế.

Tuy Tây đế sai người liên tục giám sát họ, nhưng thấy họ không có hành động gì đặc biệt nên ông ta cũng không đánh răn động cò làm gì.

Dù sao ông ta cũng không muốn công khai đối địch với họ.

Tin tức Bắc đế đại bại khốn đốn tháo chạy đã lan truyền khắp nơi. Đông đế và Nam đế mỗi người đều có toan tính của mình, đều ngấm sai tay chân đột nhập vào thành Tây đế.

Vườn Vạn Thú.

Chỉ cần đoạt được vườn Vạn Thú là có thể thu tóm tiên giới, kể cả sau này lên thần giới thì ở đó cũng chẳng có mấy người địch nổi.

Vườn Vạn Thú tượng trưng cho quyền lực và địa vị tối cao vô thượng.

Kẻ thắng là vua kẻ thua là giặc, dù trên tiên giới hay thần giới, đây vẫn là sự thật khỏi phải bàn cãi gì nữa.

Không ai có thể thay đổi được điều này. Muốn được sống càng tốt hơn, thì chỉ còn cách đánh bại đối phương.

Suốt dọc đường, Hồng Loan và Kim Bằng toàn dụ dỗ cưỡng đoạt, phỉnh phờ lừa bịp người khác.

Nhìn thấy thứ gì hay hay, là chúng đe dọa hoặc lừa họ để chiếm đoạt, dù là bất cứ thứ gì, chúng đều không chịu bỏ ra một viên linh thạch để mua.

Ki bo.

Người ki bo không hiếm, nhưng chưa từng thấy ai ki bo như hai đứa này.

Hình như Hồng Loan trước đây đâu đến nỗi ác như vậy!

“Kim Bằng, người đừng dạy Hồng Loan tiêm nhiễm sinh hư. Nó mới là một đứa bé Shotaro măng tơ như vậy, mà người biến nó thành một kẻ lòng dạ bất chính chẳng ra sao!”

“Ai tà thì vẫn là tà, ai chính thì vẫn là chính!”

...

Thật là hết cách rồi! Kinh hãi!

Sao nó cứ cùn như thế này?

“Con chim thối, chẳng trách nhà người không thể tu thành hình người! Báo ứng! Đáng đời nhà người!”

“Thôi đi! Cần thận, khi nào tôi tu thành hình người thì cô đừng có say mê tôi. Tôi nhất định sẽ rất đẹp trai phong độ ngời ngời! Đẹp trai đến mức ngàn vạn chúng sinh đều mê mết chết ngất, đẹp trai nghiêng nước nghiêng thành, đẹp đến mức đàn bà thì say mê, đàn ông thì ghen tị!”

...

Nó là con chim rác rưởi kiểu gì thế này?

Cái mỏ... đúng là dẽo mỏ!

“Được, được, được! Ừ thì người đẹp trai, kể cả khi người không thể tu thành hình người thì người vẫn là con chim phong độ nhất của loài chim, được chưa?”

“Hừ! Điều ấy thì khỏi cần nói! Tôi đương nhiên là đẹp nhất rồi!”

Nhưng Hồng Loan nghe câu này thì không vui.

Nó háng giọng, rồi vỗ cánh Kim Bằng, mỉm cười đầy thâm ý, nói: “Ai đẹp nhất?”

“À... đương nhiên là người... người đẹp.”

“Nói thế còn tạm được.”

Hồng Loan tỏ ra rất đắc ý, nó lại nghe thấy Kim Bằng khẽ bổ sung một câu: “Nhưng vẫn còn thua ta một chút.”

“Đồ chim thối, người vừa nói gì đấy?”

Hồng Loan tay nắm chặt quyền đuôi theo Kim Bằng.

“Ta nói rằng người còn thua ta một chút!”

Kim Bằng gào lên rồi co cẳng tháo chạy.

Hừ! Công lực của người chẳng bằng ai, thật đáng thương!

“Người chớ chạy nữa, có giỏi thì đứng lại xem!”

Hai con chim phóng đến nơi nào thì nơi đó biến dạng tất cả.

Rành rành là chúng cố ý, rõ ràng là chúng cố ý làm thế.

Vì chúng đang hăm hực Tây đế, rồi quá rách việc nên bày trò quậy chơi.

Chỉ quậy thôi còn tạm được, nhưng quậy đến mức khuấy động âm ỉ lên.

Khiến toàn thành Tây đế bỗng om sòm hỗn loạn.

Diệp Khuynh Thành thấy thế vội chạy ra can ngăn. Hai con chim này hóa rồ hay sao?

“Dừng lại! Tất cả dừng ngay lại!”

Thấy Khuynh Thành hình như phát cú thật, cả hai đứa mới chịu dừng lại.

Cái đầu ủ rũ tiu nghỉu, mặt xỉ ra cứ như là rất vô tội đáng thương.

Giả vờ! Trời, giả vờ tài thật!

Vừa rồi thì như hóa điên, sao bây giờ lại có vẻ đáng ái ngại thế?

“Các người đã quây đủ chưa? Nếu để cho Tây đế nổi giận thì rất có thể Trọng Lâu sẽ bị nguy hiểm đấy!”

“Cô yên tâm đi, khi chưa lấy được vườn Vạn Thú về tay mình thì ông ta chưa chết được đâu!”

Đội bộ Hồng Loan cực kỳ tự tin.

Nhắc đến vườn Vạn Thú, Khuynh Thành lại cảm thấy hiếu kỳ. Vườn Vạn Thú vốn từ đâu mà ra?

“Hồng Loan, người biết lai lịch của vườn Vạn Thú đúng không?”

“Đương nhiên tôi biết. Vườn Vạn Thú vốn là thứ của thần giới, về sau...”

“Về sau thì sao?”

“Thần giới khi đó có sáu thế lực lớn, nhằm chiếm đoạt vườn Vạn Thú, cả sáu thế lực đều cùng truy sát Thánh đế mới lên ngôi ở thần giới.

Vừa truy sát Thánh đế, sáu đại thế lực cũng tàn sát lẫn nhau, cuối cùng, Thánh đế vì không muốn thần giới phải diệt vong, nên ông không đã mời yêu thú trong vườn Vạn Thú đứng ra.

Nhưng sáu thế lực cũng không vì thế mà chịu dừng tay, bọn họ lại cho rằng Thánh đế dễ bị hà hiếp.

Cho nên bọn họ càng lúc càng táo tợn hơn. Nên biết, trong vườn Vạn Thú có vô số yêu thú, nếu thả chúng ra thì sẽ là một cuộc chiến tranh hủy thiên diệt địa; còn Thánh đế sẽ là nhân vật độc tôn duy nhất trên thần giới.

Thánh đế có thiện tâm tha thứ cho họ, nhưng họ lại không chịu buông tha Thánh đế.

Cuộc chiến ấy nổ ra, sáu đại thế lực trên thần giới chỉ còn lại ba, đồng thời Thánh đế cũng bị hạ bệ.

Còn vườn Vạn Thú thì không rõ tung tích nữa. Nhưng tôi có nghe nói vườn Vạn Thú rơi vào tay Lạc Nhi. Khi Thánh đế bị hạ bệ, ông đã lên đặt vườn Vạn Thú vào trong cái xuyên không gian.

Chỉ hiềm, không rõ tại sao nó lại đến tiên giới rồi rơi vào tay Trọng Lâu.

Dù sao bài học đau đớn ấy cũng thức tỉnh ba đại thế lực trên thần giới rằng, vườn Vạn Thú không phải thứ dễ họ muốn có là sẽ có được. Cho nên, ba thế lực dù trong bụng vẫn âm ứ nhưng cũng không đến tiên giới để rồi lại tranh cướp chém giết nhau nữa.

Nhưng nào ngờ câu chuyện về vườn Vạn Thú lại gây nên cơn phong ba ầm ĩ ở tiên giới.”

Lạc Nhi. Lại là chuyện dính đến Lạc Nhi.

Cô gái Lạc Nhi ấy thực ra lợi hại đến đâu?

“Người đã thấy Lạc Nhi sử dụng vườn Vạn Thú bao giờ chưa?”

“Chưa. Tôi cũng chỉ nghe người ta đồn rằng Lạc Nhi có vườn Vạn Thú.”

Xem ra, muốn biết lai lịch nguồn cơn của vườn Vạn Thú thì chỉ còn cách đi hỏi Trọng Lâu.

À, bỗng dưng Khuynh Thành nhớ ra Nam Cung Triệt từng nói rằng ở tiên giới có một khu đầm lầy, nơi đó có cung điện. Liệu có phải anh ta muốn bắt đầu từ đó để chiếm hữu không?

Lúc này Khuynh Thành liên hệ các sự việc với lời nói của Hoa Mãn Nguyệt với nhau, thì hình như bí mật đã được bật mí.

Lạc Nhi tan thành mây khói.

Vườn Vạn Thú mất tích một cách ly kỳ.

Thần giới luôn cử người đi tìm nó.

“Hong Loan, Hoa Mãn Nguyệt nói rằng anh ta không muốn ta lặp lại sai lầm ngày trước, câu nói này thực ra là ý gì?”

Hồng Loan cắn môi, hình như nó ngẫm nghĩ để đưa ra một quyết định gì đó. Nó hít thật sâu một hơi rồi nói: “Dù vương gia giết tôi thì tôi cũng cứ liều.

Thực ra, vương gia mà cô nhìn thấy chỉ là một ý niệm, thực chất là...”

Khuynh Thành một bàn tay nắm chặt, tay kia kéo nó thật mạnh, cô xúc động nói: “Người mau nói đi, vương gia làm sao?”

“Vương gia đã bị Lạc Nhi phong ấn. Giữa cõi đất trời này chỉ Lạc Nhi chứ không còn ai khác có thể giải trừ được phong ấn. Thực ra chính vương gia cũng có thể tự phá bỏ.

Nhưng vương gia từng nói, trừ phi Lạc Nhi tự tay gỡ bỏ phong ấn, nếu không, vương gia sẽ ngủ mãi, vĩnh viễn không thức dậy.”

“Phải làm gì thì mới tháo gỡ được phong ấn?”

“Tôi nghe nói muốn gỡ được phong ấn thì buộc phải tìm ra nơi năm xưa ba hồn sáu phách của Lạc Nhi rơi xuống. Nhưng mọi nơi đều bị bố trí trận pháp lấp kín, nên mọi người bình thường không thể bước vào.

Chỉ còn cách tìm ra nơi ba hồn sáu phách của Lạc Nhi rơi xuống thì phong ấn mới được giải trừ.”

Thế là rõ rồi, tất cả đã rõ rồi.

Nơi mà khi trước Hoa Mãn Nguyệt bảo mình đi đến, chắc chắn là một trong những nơi mà ba hồn sáu phách của Lạc Nhi rơi xuống. Họ đều cho rằng cô gái Khuynh Thành là Lạc Nhi chuyển thế, nên cũng tin chắc Khuynh Thành có thể giải trừ trận pháp.

Nhưng, dù Khuynh Thành không phải là Lạc Nhi chuyển thế thì cô cũng thừa sức hóa giải trận pháp để cứu Lam Tổ.

“Hong Loan còn biết những gì nữa?”

“Tôi nghe nói ngày xưa Lạc Nhi phong ấn vương gia là nhằm cứu vương gia. Nếu gỡ bỏ phong ấn thì...”

“Hừ!”

Khuynh Thành hơi bực mình, cô nhếch mép cười đầy vẻ coi thường, nói: “Cô Lạc Nhi ấy hẳn thật, và cũng quá coi thường Lam Tổ thì phải? Cô ta cho rằng cứ mãi mãi phong ấn Lam Tổ, biến người ta thành một kẻ hèn nhát, là tốt cho người ta hay sao?

Nếu là ta, ta sẽ lựa chọn kẻ vai chiến đấu với Lam Tổ, cùng vượt lên trên thiên hạ, cùng quét sạch mọi trở ngại! Không ai có thể làm hại Lam Tổ của ta, và Lam Tổ cũng không đời nào chấp nhận làm một gã hèn nhát lần trốn.

“Cô Khuynh Thành! Tôi nhận ra cô ngày càng siêu, và siêu hơn hẳn cô Lạc Nhi”

Hồng loan vui vẻ tươi tỉnh hẳn lên, nói: “Một cô gái như thế mới xứng đáng với vương gia nhà tôi chứ!”

Lòng Khuynh Thành bỗng cảm thấy lâng lâng ngọt ngào lạ thường. Cô ôm Hồng Loan vào lòng, nói: “Con ngoan quá! Ta rất thích nghe câu này.”

“Hừ!”

Hồng Loan vội đẩy Khuynh Thành ra, nó không bằng lòng. “Cô lại nhân cơ hội để sàm sỡ người ta rồi!”

...

“Ai nhân cơ hội để sàm sỡ?”

Giọng nói đầy sức hút của Hoa Mãn Nguyệt bỗng vang lên.

Tàn ảnh loáng lên, Hoa Mãn Nguyệt đang ôm Lưu Hương Nguyệt Nhi, anh ta cười cợt chột nhá, xuất hiện trước mặt Khuynh Thành và Hồng Loan.

Nhìn thấy hai người thân thiết gắn bó với nhau, Khuynh Thành cũng cảm thấy ấm lòng. Nhưng nghĩ đến mình và Lam Tổ hiện nay, cô lại thấy có phần buồn tủi thương.

“Hoa Mãn Nguyệt, bây giờ anh có thể đi cứu Trọng Lâu được rồi thì phải? Nay anh đã đưa được mỹ nhân trở về, còn tôi thì chưa hề trông thấy Lam Tổ của mình.”

Khuynh Thành dường như không cần giấu kín nỗi nhớ mong của mình đối với Lam Tổ nữa.

“Khuynh Thành! Bây giờ tôi sẽ đưa cô đi gặp Trọng Lâu.”

Nói rồi, Hoa Mãn Nguyệt lại ôm choàng người đẹp yêu kiều, khệnh khạng bước ra, đi về phía cung Thanh Hoa.

Cả bọn Khuynh Thành đi theo sau.

Vừa đặt chân vào cung Thanh Hoa, làn khí lưu cực mạnh của Hoa Mãn Nguyệt đã lan ra khắp chốn.

Hồng Loan cười rất thâm thúy, nói: “Anh chàng này cũng chẳng phải người tốt đâu.”

Hoa Mãn Nguyệt ngoái đầu tròn mắt nhìn Hồng Loan: “Người đã làm người tốt bao giờ chưa? Và lại, đối phó với những kẻ tiểu nhân như Tây đế, thì cũng nên dùng thủ đoạn; ta đây chưa bị coi là bỉ ổi. Ai bảo hấn công lực còn chưa cao bằng ta!”

Khuynh Thành chỉ im lặng nhìn cả hai.

Được thôi!

Ở đây, công lực ai cao thì người ấy là bố tướng.

Xem ra, mình vẫn phải nỗ lực hơn nữa, nếu không, sau này lên thần giới thì mình chỉ còn cách để cho người khác hành hạ.

Vì Lam Tổ của cô, cô buộc phải mạnh mẽ hơn nữa!

Trong cung Thanh Hoa, Tây đế đang nghỉ ngơi. Ông bỗng cảm thấy bị áp lực bởi một làn khí lưu mạnh mẽ tràn tới.

“Là ai đấy? Sao lại có công lực cao như thế?”

Không chút chần chừ, tàn ảnh nhoáng lên ngay, Tây đế bay thẳng về hướng có làn khí lưu mạnh mẽ ấy.

Hoa Mãn Nguyệt đang ôm Luru Hương Nguyệt Nhi, vẻ ngao nghể bắt cần đòi.

“Ông là Tây đế chứ gì?”

“Không cần biết thượng tiên giá lâm nên chưa ra đón từ xa, thất lễ quá.”

Khuôn mặt tuấn tú của Tây đế nở nụ cười rõ tươi.

Hoa Mãn Nguyệt chẳng buồn nhìn Tây đế, tiếp tục ôm Luru Hương Nguyệt Nhi bước thẳng vào bên trong, rất khệnh khạng.

Khi ánh mắt của Tây đế dừng lại ở Diệp Khuynh Thành, ông ta bỗng toát mồ hôi lạnh.

Cô gái này không có làn khí lưu khiến người ta cảm thấy áp lực.

Cũng không có nét ngao nghể hơn đòi như Hồng Loan và Kim Bằng.

Chỉ với ánh mắt bình thản hờ hững coi thường thế gian của cô ta đã đủ khiến ông ta rùng mình.

Cô gái Diệp Khuynh Thành này tại sao lại có cái vẻ mặt như vậy?

Chả trách Bắc đế không địch nổi cô ta!

“Tây đế!”

Giọng nói uể oải của Hoa Mãn Nguyệt vang lên.

Tây đế bước lại đón khách.

“Thượng tiên có điều gì dặn dò?”

“Hôm nay ta đến không có điều gì đặc biệt, chỉ muốn đòi một người.”

“Cứ gì đòi người, nếu thượng tiên cần cả thành Tây Đế này thì tôi cũng kính cần dâng luôn.”

Tây đế biết rất rõ thực lực của mình còn thua xa nhân vật đang đứng trước mặt ông.

Cũng từng nghe nói trên tiên giới có những cao nhân ẩn sĩ, nhưng con người này có công lực quá mạnh, chắc không phải người ở tiên giới.

Hay là... hay là hấn ở trên thần giới?

Tây đế lại thấy đau thắt ruột gan. Có lẽ vượn Vạn Thú không thể đến được tay mình rồi.

Thần giới đã nhúng tay vào, thì dù mình có bản lĩnh đến đâu, bây giờ cũng không thể thi thố gì được.

“Thế thì ông mời Trọng Lâu ra đây cho ta!”

Hoa Mãn Nguyệt hờ hững nhìn Tây đế đang sợ tái mặt chỉ muốn chết, anh ta suýt nữa thì phì cười.

Lưu Hương Nguyệt Nhi véo anh ta một cái thật mạnh, và linh thức truyền âm: “Hãy nghiêm chỉnh một chút để làm việc.”

“Vâng vâng vâng, bây giờ tôi sẽ mời ông ấy ra ngay.”

Lúc này Tây đế mới phát tay ra hiệu cho thuộc hạ đi mời Trọng Lâu.

Hoa Mãn Nguyệt tròn mắt, nói: “Thượng tiên ta bảo ông vào mời!”

Sắc mặt Tây đế không ngớt biến đổi.

Nhưng nhìn thấy Hoa Mãn Nguyệt uy hiếp quá dữ, ông ta đành cúi đầu khom lưng tươi cười: “Vâng, vâng, tôi đi, chính tôi đi.”

Tây đế trong bụng hết sức phẫn nộ nhưng vẫn phải làm bộ hiền hòa dễ bảo, trông ông ta lúc này thực quái dị.

Chỉ lát sau Tây đế đã “mời” được Trọng Lâu ra.

Hoa Mãn Nguyệt gạt đầu tỏ ra hải lòng, rồi lại nói: “Thượng tiên ta còn muốn đòi ông một người nữa.”

“Tôi biết thượng tiên cần ai rồi, bây giờ tôi sẽ đưa người ấy ra.”

Tây đế đang rất hận Bắc đế. Vườn Vạn Thú thì mình không lấy được, và còn phải chịu bao nhiêu rắc rối như thế này.

Thượng tiên không nổi nóng đã là may rồi, nếu thượng tiên điên tiết lên thì cả nhà ông sẽ phải lĩnh đủ đòn.

Bắc đế cũng đã sớm cảm nhận ra làn khí lưu cực mạnh, đang rất băn khoăn thấp thòm thì Tây đế mặt hầm hầm bước vào.

“Tất cả chỉ tại ông chẳng ra sao. Vườn Vạn Thú thì tôi chẳng nhìn thấy, trái lại còn phải tiếp vị thần to tướng đến tận đây! Tôi bây giờ còn chẳng mang nổi mình ốc rồi, ông ra đi!”

Bắc đế mặt mày sa sầm, nói: “Ông định nộp tôi ra hay sao?”

“Nếu không, ông định thế nào? Ông muốn cả thành Tây đế này của tôi phải chôn theo ông chắc?”

Bắc đế “hừ” lạnh lùng, nói: “Nếu ông không bảo vệ tôi, tôi sẽ giết ông ngay lập tức”.

“Ha ha... ha ha... Bắc đế, tôi đã nhìn nhầm về ông thật rồi! Nếu sớm biết ông là hạng người thế này thì tôi chẳng cứu ông làm gì cho mệt!”

“Ông cho rằng mình tử tế hơn tôi hay sao? Nếu ông không có lòng tham thì vì sao ông phải cứu tôi? Ông chết thêm cái vườn Vạn Thú, lại còn giả vờ thanh cao cái nổi gì? Tây đế à, ông nghe đây: hôm nay nếu ông dám nộp tôi ra, thì...”

“Hôm nay dù ông muốn hay không muốn thì ông cũng phải ra. Bay đâu?”

Hơn một chục thị vệ bỗng lập tức xông vào.

“Tây đế khá lắm, ông đã giờ mặt với tôi thì đừng trách tôi không khách khí!”

Bắc đế thét lên một tiếng, tàn ảnh xông ra, lướt đến đâu thì nơi ấy thịt nát xương tan.

Hơn một chục thị vệ đâu có thể là đối thủ của ông ta?

Xử lý xong bọn tay chân, Bắc đế áp sát Tây đế.

“Ngươi là đồ vong ân bội nghĩa. Nếu lúc trước ta không cho ngươi ở lại đây thì ngươi đã bị Trọng Lâu giết rồi!”

Tây đế rất căm hận, gơ tay tát cho Bắc đế một cái tát cực mạnh.

“Bắc đế! Chính ngươi tự gây ra mà thôi.” Nói rồi Tây đế nhếch mép cười độc ác, Thần khí trung phẩm rút ra.

Thần khí trung phẩm đã cắm sâu vào thân xác Bắc đế.

Tây đế lướt nhìn đôi mắt hoài nghi không sao tin nổi của Bắc đế, ông ta gượng cười nhạt rồi từ từ rút kiếm ra.

“Ngươi... sao ngươi... lại có... thần khí... trung phẩm?”

“Ngươi cho rằng chỉ mình ngươi có thần khí hay sao?”

“Ha ha... ha ha... thế thì sẽ đi đến đâu nữa? Chẳng phải ngươi vẫn phải chết theo ta ư?”

Một tiếng nổ rung trời chuyển đất.

Bắc đế tự cho nổ nguyên anh của mình, tạo nên làn khí ba tán rộng ra khắp bốn phương tám hướng.

Tiên đế tự hủy diệt, năng lượng đương nhiên là đáng sợ tuyệt đối.

Chỉ trong chớp mắt, năng lượng của vụ nổ gây địa chấn lan truyền ra xa vài trăm dặm, toàn bộ thành Tây đế bỗng trở thành một vùng hoang tàn, kẻ chết kẻ bị thương vô số.

Ai có công lực thấp cũng bị nổ tung bởi năng lượng ghê gớm ấy lan đến.

“Thằng điên! Ngươi là một thằng điên!”

Thân xác của Tây đế bị hủy diệt, nguyên anh lập tức chạy trốn, nhưng không kịp nữa rồi. Ông ta vừa dứt lời thì nguyên anh cũng bị vỡ nát.

Mọi căn phòng của điện Thanh Hoa lần lượt đổ sập, chỉ còn đại điện mà bọn Hoa Mãn Nguyệt đang ngồi thì bình an vô sự; kể cả những người có công lực thấp đang ở trong đó cũng không hề bị xước da.

Diệp Khuynh Thành nhìn ra bên ngoài, nói: “Hoa Mãn Nguyệt, hình như là...”

“Bắc đế quả là độc địa, dám tự nổ nguyên anh để bắt Tây đế phải chết theo hắn.”

“Tôi không thể tự tay giết hắn, tôi vẫn thấy rất ức.”

Trọng Lâu tay nắm chặt, nghiến răng ken két.

“Dù sao hắn cũng chết rồi, ông hà tất phải bận tâm hắn chết kiểu gì.”

“Đúng thế, dù sao vẫn là đã chết.”

Trọng Lâu cảm kích nhìn Diệp Khuynh Thành, nói: “Bây giờ chúng ta quay về. Tôi có món quà tặng cho cô.”

Nói rồi, các làn lưu quang loáng lên, mọi người đã ra khỏi thành Tây đế.

Trọng Lâu tự xưng vương, trở thành Tiên đế nhiệm kỳ mới.

Thanh Hư đạo trưởng tuy rất hậm hực nhưng cũng đành im hơi lặng tiếng để sống cho qua ngày vậy.

Ông ta chẳng sợ gì Trọng Lâu nhưng lại rất ngán Hoa Mãn Nguyệt, không dám đụng đến.

Tiên hậu biết tin đã tàn cuộc, bà ta bèn chạy đến điện Kim Hoa lạy van xin tha mạng.

“Hừ! Ngày trước nếu không tại mụ, thì ta đâu có bị Bắc đế đánh bị trọng thương? Xin tha? Mụ ngủ mê hay sao?”

Trọng Lâu đưa tay ra tóm lấy cổ Tiên hậu, hủy nguyên anh của mụ.

Nếu không tại mụ, thì ông không thể bị Bắc đế làm hại.

Tịch Vân cũng không quá đau xót đến nỗi hóa thân thành thung lũng, rơi xuống phạm trần.

Trọng Lâu điều khiển ý niệm, tà áo dài tung bay, mái tóc phất phơ, ông bị kích động ghê gớm, sức mạnh cực lớn trong thân thể ông bùng phát.

Diệp Khuynh Thành lo lắng nhìn Trọng Lâu, cô định bước lại can ngăn thì bị Hoa Mãn Nguyệt kéo lại.

“Tịch Vân! Tịch Vân! Tịch Vân!”

Giọng Trọng Lâu vang rền từ điện Kim Hoa lan ra, chấn động cả bầu trời.

Mọi người trên tiên giới đều nghe thấy tiếng của ông.

Thậm chí những người trên thần giới cũng nghe thấy tiếng kêu tuyệt vọng của ông.

“Ai đang nói chuyện gì thế?”

Nam Cung Khuyết cau mày rõ chặt.

Lam Tổ đang tỉnh tâm nghiên cứu phá trận bất giác cũng thấy sững sốt. Hình như tiếng kêu này đến từ bên ngoài chín tầng trời, lại hình như đến từ con tim của mình.

Không hiểu tại sao, Lam Tổ bỗng thấy nóng ruột, miệng lẩm bẩm: “Khuyên Thành...”

Ở dưới phạm trần, mặt đất bắt đầu chấn động, Thực Nhân Cốc vốn đang im lìm cũng bắt đầu từ từ chuyển dịch.

Bỗng nhiên.

Kim quang phóng ra khắp chốn, ai ai cũng phải nhắm nghiền mắt.

“Trọng Lâu! Trọng Lâu! Đúng là Trọng Lâu!”

“Ừnh...”, một tiếng nổ kinh khủng, Thực Nhân Cốc bỗng dâng lên khỏi mặt đất. Một cô gái mặc đồ trắng miệng không ngớt khẽ nhẩm: “Trọng Lâu, Trọng Lâu...”

Hai hàng lệ tuôn rơi lã chã.

Một tàn ảnh loáng lên, rồi không thấy người ấy đâu nữa.

Mọi người đều hoảng hồn kinh hãi, đứng nghệt ra nhìn cảnh tượng diễn ra trước mắt; sau khi Tịch Vân biến mất rất lâu họ mới định thần lại được.

“Tiên nữ! Trời ơi! Đúng là tiên nữ, là tiên nữ thật rồi!”

“Đúng là tiên nữ! Chúng ta đã nhìn thấy tiên nữ!”

“Thực Nhân Cốc đi đâu rồi?”

“Trời đất ạ, không thấy thật rồi.”

“Thảo nào chúng ta không vào được Thực Nhân Cốc nữa, thì ra là tiên nữ ở trong đó. Chắc là tiên nữ làm trái với luật trời rồi bị phạt xuống phạm trần, bây giờ lại trở lên tiên giới.”

Thực Nhân Cốc không còn nữa nhưng nơi đây lại có một cái tên mới gọi là núi Tiên Nữ.

“Trọng Lâu... Trọng Lâu! Trọng Lâu của thiếp...”

Tịch Vân ngủ triền miên quá lâu, bà không thể suy nghĩ gì khác, chỉ có một ý niệm duy nhất, một ký ức duy nhất là... Trọng Lâu!

“Trọng Lâu! Trọng Lâu!!”

“Tịch Vân! Tịch Vân! Đúng Tịch Vân rồi!”

Trọng Lâu mắt đang nhắm nghiền bỗng mở ra thật to, một làn tinh quang lướt qua, một tàn ảnh nhoáng lên, ông đã biến mất khỏi điện Kim Hoa.

Một lát sau, thấy Trọng Lâu về mặt trần trẻ hạnh phúc, ôm lấy người phụ nữ tha thướt bước vào.

Người ấy mặc toàn đồ trắng, gió nhẹ phe phẩy tà áo, trong chẳng khác gì một con bướm trắng đang rập rờn bay. Người ấy có búi tóc cao cao, đôi bờ vai như ngà như ngọc, ngực nở eo thon, làn da nõn nà như da trẻ thơ, mười ngón tay búp măng hồng hào, vẻ trong sáng mà yêu kiều, yêu kiều nhưng vẫn không mất đi vẻ cao quý, cao quý lại pha nét trang nhã.

Trọng Lâu dắt tay người phụ nữ ấy đến trước mặt Diệp Khuyên Thành, vẻ mặt ông tràn ngập niềm sung sướng.

“Khuyên Thành! Đây là Tịch Vân!”

Tịch Vân khẽ mỉm cười gật đầu, nói: “Cô nương Khuyên Thành, may nhờ có cô đã ra tay cứu giúp, tôi và Trọng Lâu mới lại có thể tái ngộ chung sống bên nhau.”

“Những người có tình ắt được nên vợ nên chồng. Tôi tin chắc rằng, chỉ cần mối chân tình vẫn còn thì dù gặp bất cứ khó khăn gì đều có thể vượt qua. Trên đời này không có thứ sức mạnh nào có thể sánh với sức mạnh tình yêu. Nếu không, Trọng Lâu đâu có thể đánh thức phu nhân tỉnh lại?”

“Được, tốt rồi! Có thể nói là vui trọn vẹn vô bờ được rồi.”

Hoa Mãn Nguyệt ôm Lưu Hương Nguyệt Nhi, tươi cười bước đến.

Khuynh Thành nhìn thấy họ từng đôi từng đôi thân thiết, cô bất giác cảm thấy một nỗi bi thương dâng lên trong lòng.

Bao giờ cô và Lam Tổ mới được ở bên nhau như họ lúc này?

Hoa Mãn Nguyệt dường như nhìn thấu tâm tư của Khuynh Thành, anh đặt tay lên vai cô, nói: “Cô bé ngốc nghếch đừng buồn, tôi tin rằng chẳng bao lâu nữa cô cũng sẽ được ở bên Lam Tổ. Dù sao anh cũng luôn đứng về phía em.”

Lưu Hương Nguyệt Nhi cũng gật đầu với Khuynh Thành, nói: “Cả tôi, cả tôi nữa, tôi cũng đứng về phía cô.”

“Khuynh Thành, còn có cả chúng tôi nữa.”

Trọng Lâu nhìn cô với ánh mắt kiên định, ông đưa cho Khuynh Thành một ống hình trụ tựa như ống quyển, nói: “Đây là vườn Vạn Thú, bây giờ tôi tặng cô, mong sau này cô lên thần giới nó sẽ hữu ích cho cô.”

Vườn Vạn Thú!

Vườn Vạn Thú mà bao người muốn tranh đoạt.

“Trọng Lâu... thế này thì...”

Khuynh Thành là người từng giao tiếp, từng trải không ít, thế mà lúc này cô vẫn thấy rất xúc động.

“Cứ cầm đi! Cô sẽ cần đến nó.”

Diệp Khuynh Thành không phủ nhận đúng là mình rất cần có vườn Vạn Thú.

Lên thần giới, họ sẽ phải đối mặt với rất nhiều kẻ địch không chỉ đơn giản như Bắc đế.

Với Diệp Khuynh Thành, có vườn Vạn Thú có nghĩa là có thêm cơ hội để thành công.

“Trọng Lâu...”

“Thế này thì cô không phải là Diệp Khuynh Thành mà tôi biết; Diệp Khuynh Thành mà tôi biết sẽ không điệu đà thế này đâu.”

Khuynh Thành bật cười. Đúng thế thật!

Mình vốn rất lạnh lùng thân nhiên kia mà?

Sao lại biến thành điệu đà gượng gạo thế này?

Diệp Khuynh Thành ngày xưa là một pho tượng gỗ.

Là công cụ để giết người.

Cô chưa bao giờ cảm thấy cuộc sống là tốt đẹp.

Phải sống! Giết chóc chẳng qua là vì tiền; cô là một kẻ nô lệ của đồng tiền.

Chỉ có ngày nay, bây giờ, cô mới cảm nhận được ý nghĩa của cuộc sống.

Lòng cô mới có những khắc khoải nhớ nhung, và cũng có người nhớ nhung cô.

Cô không còn là tượng gỗ, không còn là công cụ băng giá nữa.

Cô đã có tư tưởng, đã có tình cảm.

Hồng Loan và Kim Bằng không sao chịu nổi cái bầu không khí này, chúng kêu ầm lên: “Các người đã xong chưa thế? Hai chúng tôi cũng đang là độc thân đây này!”

Khiếp thật...

Diệp Khuynh Thành mạnh tay tát lên đầu chúng, gắt lên: “Biến đi, biến! Nhóc con ra ngoài mà chơi đi!”

“Hừ! Tôi còn lớn hơn cô đấy!”

Cái mặt non choẹt của Hồng Loan vênh vào.

Kim Bằng cũng rướn cổ, cười gian trá: “Đúng thế, bọn tôi thừa sức làm tổ tông của tổ tông của tổ tông cô!”

“Con chim bốc mùi nhà người ba ngày không được ăn đòn thì ngứa ngáy, tớn lên, ra về ta đây phải không? Tổ tông của tổ tông của tổ tông ta à?”

“Chạy thôi, con chim phải gió, mau chạy thôi!”

Ba đạo lưu quang chớp lên, Diệp Khuynh Thành và hai con chim đã biến mất không thấy đâu nữa.

Người ta chỉ thấy ba vết sáng liên tiếp xẹt qua trên bầu trời, đôi khi lại thấy cả ba vết sáng xáp lại với nhau.

Bọn Trọng Lâu và Hoa Mãn Nguyệt thấy thế bật cười ha hả.

Tiền giới. Tất cả đã trở lại yên tĩnh như trước.

Trong hơn ba tháng vừa qua, công lực của Diệp Khuynh Thành đã tăng tiến rất nhanh, cô đã tu luyện thành Kiếm hoàng cao cấp đại viên mãn.

Nhưng nếu để đi đầm lầy Thiên Trì thì cô vẫn còn quá yếu.

“Khuynh Thành, cô nên bế quan[1] tu luyện một thời gian nữa; chờ khi công lực được nâng cao, chúng ta sẽ đi đến đầm lầy Thiên Trì.”

[1] Đóng cửa (không tiếp xúc với bên ngoài)

Tuy Khuynh Thành hết sức nóng lòng muốn đi gặp Lam Tổ.

Nhưng hiện nay thể lực của cô không thể chịu đựng nổi một lần đi xuyên không gian nữa.

Muốn lên được thần giới, trước hết phải nâng cao thể lực cho mình mạnh mẽ hẳn lên đã.

Mặt khác, nhất định phải đến đầm lầy Thiên Trì để phá bỏ phong ấn đã.

“Được! Một năm. Cứ cho tôi một năm là được.”

Một năm?

Hoa Mãn Nguyệt tỏ ra rất kinh ngạc. “Khuynh Thành à, việc này không nên hấp tấp.”

“Tôi biết. Nhưng một năm là đủ rồi.”

Một năm, một năm thì làm được mấy việc? Không làm được việc gì hết.

“Khuynh Thành...”

“Anh không tin tôi à? Tôi nói một năm là đủ. Một năm là quá đủ rồi.”

Còn Hồng Loan thì biết rất rõ, nó vẫn nhớ hồi Khuynh Thành mới lên tiên giới, mạng cô ấy gần như đã chết một nửa rồi, nhưng chỉ trong vòng mười năm đã bình phục và công lực còn tăng tiến rất nhanh nữa.

“Khuynh Thành nói làm được là sẽ làm được, Hoa Mãn Nguyệt nên tin cô ấy đi.”

Thấy Hồng Loan cũng nói thế. Hoa Mãn Nguyệt lúc này mới yên tâm.

Trên thần giới, Lam Tổ vẫn đang miệt mài nghĩ cách phá trận. Bỗng nhiên trước mắt chàng có nhiều cảnh tượng đang không ngừng biến ảo.

Giống như từng lần từng lần sóng dập dềnh lan tới.

“Phá được rồi! Ha ha ha... ha ha ha ha... cuối cùng cũng đã phá được!”

Lam Tổ không nén nổi hưng phấn, chàng cười vang.

Cả hoàng thành tức khắc trở lại diện mạo ngày trước, Lam Tổ vận linh thức xem xét. Rất tốt, rất tốt, tất cả đều rất bình thường, mọi bề đều đã trở lại bình thường.

“Phụ hoàng! Phụ hoàng!!!”

Tàn ảnh loáng lên, Lam Tổ chạy nhanh về phía đại điện.

“Tổ nhi!”

Lam Ngan rất xúc động ôm chặt Lam Tổ.

“Tổ nhi, Tổ nhi của ta!”

“Phụ hoàng, ổn rồi, không có chuyện gì nữa rồi.”

“Nhưng...”

“Phụ hoàng, ổn cả rồi. Phụ hoàng cứ yên tâm. Đã có Tổ nhi con ở đây, tất cả sẽ tốt đẹp trở lại.”

Ánh mắt Lam Tổ sáng rực như hai ngọn đuốc, rất giống ánh mắt Diệp Khuynh Thành.

Không ai có thể làm hại người thân của chàng. Chàng nhất định không chấp nhận.

Kẻ nào dám làm hại người thân của chàng, hậu quả duy nhất sẽ đến với hắn là ... cái chết.

Bỗng nhiên.

Một giọng nói như của ác ma vang lên bên tai Lam Tổ.

“Ha ha ha ha ha... Lam Tổ! Ta quả nhiên không nhìn nhầm ngươi. Dù ngươi chỉ còn là một ý niệm, ngươi vẫn rất mạnh, ngươi đã nhanh chóng phá được trận pháp của ta! Hay! Hay lắm, hay lắm!

Nhưng niềm vui bất ngờ vẫn còn ở phía sau. Lam Tổ, ta chờ ngươi! Ha ha...”

Thần kinh của Lam Tổ bỗng căng hết mức, từng tế bào trong người chàng đều thức tỉnh, cảnh giác, ở trạng thái sẵn sàng tác chiến.

“Có bản lĩnh thì ngươi cứ nhắm tới ta, nếu cứ uy hiếp người nhà của ta thì anh hùng cái nời gì?”

“Ha ha... ha ha ha... Lam Tổ, ngươi đàn lắm! Ta bao giờ chẳng nhắm vào ngươi? Bọn họ, ta căn bản không coi là gì hết. Nếu không tại ngươi, thì ta đâu có rối hoi để chơi khăm họ làm gì?”

“Ngươi...”

“Tổ nhi, Tổ nhi...”

Lam Ngan nhìn thấy Lam Tổ cực kỳ phấn nộ, ông vội gọi chàng.

“Phụ hoàng...”

“Tổ nhi, đã xảy ra chuyện gì thế?”

“Không... không có gì. Con chỉ thấy kẻ kia rất đáng ghét, hễ nghĩ đến là lại thấy tức.”

“Con à, chuyện đã qua rồi, chúng ta chỉ cần được bình an ở bên nhau là được, khỏi cần nghĩ nhiều làm gì.”

Đã phải trải qua bao chuyện, Lam Ngan cảm thấy mình đã quá mệt mỏi rồi.

Tranh đoạt danh lợi, đến nay ông không còn chút hứng thú nào nữa.

Kể từ ngày Lam Tổ con trai ông bị phong ấn, ông đã mất hết hứng thú ấy.

Điều ông hy vọng nhất là cả nhà được ở bên nhau cùng hưởng niềm vui của đời thường. Chiến tranh? Ông đã bắt đầu chán ghét chiến tranh rồi.

“Ha ha ha... Lam Tổ, ta không ngờ ngươi lại hiếu thảo như vậy. Được, được! Thế thì ngươi cứ việc trông nom Lam Ngan cho tốt. Trải qua mấy trăm triệu năm mà công lực của lão chẳng hề có chút tiến bộ, kém đến nỗi ngay cả sự tồn tại của ta mà lão cũng không thể cảm nhận ra.

Lam Tổ, ngươi có một phụ hoàng như thế, thì ngươi cảm chắc thất bại rồi! Ha ha ha...”

Giọng nói như ác ma lại vang lên bên tai Lam Tổ.

Bàn tay chàng đang bình thường bỗng nắm lại thật chặt.

“Ngươi chó đắt ý quá sớm. Ta sẽ không để cho ngươi lộ hành đâu!”

Lam Tổ đỡ Lam Ngan quay người đi vào, ánh mắt căm phẫn nhìn trùng trùng về hướng đông.

“Uỳnh...”

Từ hướng đông, một tiếng nổ kinh hoàng vang lên dội lại.

“Lam Tố, xem ra phụ hoàng của ngươi là liều thuốc tốt để kích thích ngươi. Nếu sớm biết thế này thì ta nên giết lão từ lâu mới phải.”

“Ngươi dám à?”

“Nhưng hiện nay ta đương nhiên không giết lão làm gì, vì vẫn còn những chuyện hay hơn đang chờ đợi ngươi. Ta cho rằng Diệp Khuynh Thành chẳng bao lâu nữa sẽ lên thần giới, có lẽ thế!”

Vừa nghe đến tên Diệp Khuynh Thành, sắc mặt Lam Tố bỗng tái nhợt.

Một liều thuốc độc chí mạng đối với chàng.

Tiếng nổ động trời vừa nảy ở phía sau khiến Lam Ngạn xoay ngay người lại,

“Tố nhi, có chuyện gì thế?”

Đúng lúc ông đang xoay người lại thì phía chân trời xuất hiện một cái mòm khổng lồ đỏ như máu.

Lam Tố định xông ra chặn lại thì cái mòm đỏ lồm ay cười ha hả phát ra âm thanh như của quỷ mị.

“Lam Ngạn, tốt nhất là ngươi hãy trông coi đứa con ngoan của mình thật kỹ, nếu không ngươi sẽ vĩnh viễn mất đứa con cưng của mình!”

“Thì ra là ngươi!”

“Ha ha ha... Lam Ngạn, không ngờ ngươi lại nhận ra ta! Tốt, rất tốt! Rất rất tốt!”

Về mặt Lam Ngạn nhăn nhó chưa từng thấy.

Lam Tố đỡ ông ta, nói: “Phụ hoàng không sao chứ?”

Chàng biết tại sao cha mình lại có ánh mắt hãi hùng như lúc này.

“Phụ hoàng đừng lo lắng, đã có Tố nhi con ở đây!”

Đừng lo lắng? Sao có thể bảo ông đừng lo lắng?

Đối thủ kia quá mạnh, liệu Tố nhi của ông có thể địch nổi không?

Thảo nào rất lâu nó không phá nổi trận pháp. Khi ông còn bị vây khốn trong trận pháp, lẽ ra ông nên nghĩ ra là hấn mới phải.

“Tố nhi, ta e thần giới sắp đại loạn. Chi e không thể không nổ ra một cuộc chiến tranh có tính hủy diệt.”

“Phụ hoàng đừng lo, sẽ không có chuyện gì hết!”

Nhìn thấy Lam Ngạn cau mày rõ rệt, Lam Tố an ủi ông.

Bằng mọi cách, Lam Tố sẽ không để cho người kia làm hại người thân của chàng.

Chàng thầm “hừ” một tiếng lạnh lùng.

Người ấy dù lợi hại ra sao, hấn cũng vẫn có thân xác, có nguyên anh.

Còn Lam Tố, chàng chỉ là một ý niệm mong manh, hấn không thể làm hại nổi chàng.

Nhưng chàng muốn xem xem ai sẽ là người lợi hại hơn.

Thấy Lam Ngạn đã ngủ rồi, Lam Tố bèn bước ra ngoài, nói với Ân Ly: “Ngươi gấp đi đến tiên giới một chuyến, bằng mọi cách ngươi phải ngăn cản không để cho Diệp Khuynh Thành lên thần giới.”

“Vâng, thưa vương gia.”

“Và, không được cho cô ấy biết những chuyện xảy ra ở đây. Nếu ta không còn nữa thì sau này ngươi phải chăm sóc cô ấy thật tốt giúp ta.”

“Vương gia, sẽ không có chuyện đó...”

Đôi mắt Ân Ly bỗng đỏ hoe.

Nếu ngày xưa cô gái ấy không phong ấn vương gia của cô thì vương gia đâu đến nỗi bị động như bây giờ?

“Ân Ly, đừng khóc. Ý ta nói là lỡ chẳng may...”

“Vương gia, không thể có chuyện lỡ chẳng may gì hết. Không!”

“Được rồi! Đi đi!”

Lam Tổ đưa tay lên khẽ vỗ vai Ân Ly. Không hiểu sao hôm nay Ân Ly thấy vương gia cứ như đã biến thành người khác.

Hết sức hiền hòa, khiến người ta cảm thấy rất thân thiết.

Ân Ly hơi ngẩn ngơ. Rồi cô quay người bước đi.

Nhìn theo bóng cô ta đi dần xa, Lam Tổ hít vào một hơi thật sâu.

Có lẽ lúc đầu chàng không nên xuống trần gian thăm nàng.

Nếu chàng có thể tìm được nỗi nhớ nàng. Thì có lẽ nàng sẽ không yêu mình; như thế, rất có thể nàng sẽ tìm thấy một chàng trai thương yêu nàng, và họ sẽ chung sống cuộc đời bình dị.

Lam Tổ còn phải chăm lo bảo vệ người cha.

Vì thế chàng không thể đi thăm nàng.

Chàng không thể để người thân duy nhất của chàng phải xa chàng.

Tiên giới. Trong điện Kim Hoa của Tiên đế Trọng Lâu.

Diệp Khuynh Thành ở trong vòng xuyên không gian mà Lam Tổ cho cô, cô đang bế quan tu luyện.

Một sức mạnh to lớn đang tràn ngập khắp thân thể cô.

Nguồn sức mạnh này Khuynh Thành rất quen. Nó đã nhiều lần cứu sống cô.

Giờ đây cô đã có thể kiểm soát được nguồn sức mạnh này, và luyện hóa nó.

Cô đang nhắm mắt. Bỗng nhiên cô mở to mắt, vẻ mặt đầy hoan hỉ.

Kiểm tông sơ cấp trung kỳ! Trời đất ạ, cô đã đạt được Kiểm tông sơ cấp trung kỳ, cô đã nhanh chóng vượt liền mấy giai đoạn.

Nguồn sức mạnh này thật là thần kỳ!

Nếu luyện hóa xong hoàn toàn, thì cô còn đạt đến trình độ nào nữa?

Diệp Khuynh Thành không dám tưởng tượng nữa.

Sau một lát mừng vui hoan hỉ, Khuynh Thành lại tiếp tục luyện hóa nguồn sức mạnh to lớn này.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Nữ Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 8

Trong điện Kim Hoa. Ân Ly đã đến tiên giới được hơn một tháng.

“Hong Loan, người thay đổi nhiều quá!”

Ân Ly và Hồng Loan đứng trên đỉnh một triền núi khá cao.

“Phù thủy Ân Ly đừng nhọc nhằn tốn sức nữa. Cô không ngăn cản nổi Diệp Khuynh Thành đâu!”

“Hong Loan, người đã trợ giúp cho cô gái đó từ khi nào thế?”

“Phù thủy Ân Ly, cô không nên gọi cô ấy như thế. Cô ấy mai kia sẽ là vương phi của chúng ta.”

“Vương phi? Hừ! Cô ta mà đòi làm vương phi? Nếu cô ta không xuất hiện thì vương gia của ta... đâu đến nỗi...”

“Phù thủy Ân Ly, đừng đem mối hận đối với Lạc Nhi trút lên đầu Khuynh Thành. Tôi ở bên cô ấy đã lâu, tôi hiểu cô ấy. Và tôi cũng tin, tin rằng cô ấy sẽ tạo nên kỳ tích. Cả vương gia lẫn Khuynh Thành sẽ đều bình an vô sự.”

Ân Ly rất điên đầu.

Hong Loan, người bạn tốt của cô, một thần thú tối cao vô thượng.

Bây giờ cũng đứng về phía cô gái ấy!

Cô gái ấy chỉ giỏi làm liên lụy đến vương gia của Ân Ly, ngoài ra cô ta được tích sự gì nữa? Nếu không phải cô ta thì năm xưa Thái tử đã không bị chết, vương gia cũng không bị phong ấn.

“Hong Loan, người đã thay đổi thật rồi! Cô gái ấy đã cho người ăn thứ bùa mê gì mà người lại trở nên giống hệt vương gia như vậy?”

Khuôn mặt xinh xắn mưng mưng của Hong Loan bỗng nở nụ cười rạng rỡ.

“Ân Ly! Sớm muộn gì cũng có ngày cô sẽ giống như tôi và vương gia, cô sẽ thấy mê Khuynh Thành. Vì cô ấy là người thực sự có sức cảm dỗ rất lớn.”

“Đừng hòng! Bây giờ ta sẽ đi đưa cô ta xuống phàm trần. Ta đã hứa với vương gia, ta phải ngăn cản không để cô ta lên thần giới.”

Hong Loan cười rất gian tà: “Nếu cô không tin tôi thì cô cứ việc đi là thử khác biết.”

Hong Loan vừa dứt lời thì Đại Bàng Cánh Vàng vỗ cánh lao nhanh đến chỗ hai người.

“Thì ra là con chim phải gió đang ở đây!”

“Chim phao câu thối! Mới một lúc không nhìn thấy ta, người đã nhớ ta rồi à? Xem ra, mọi ngày ta đã không phí công hành hạ người.”

Vừa nhắc đến chuyện này, Kim Băng lại tiu nghỉu.

Hừ! Nó cậy thế hà hiếp người khác, cậy thế bắt nạt người ta.

Đẳng cấp của người ta không bằng nó.

Nó đánh thắng, thì có gì đáng tự hào?

“Con chim phải gió à, chờ khi nào ông lên thần giới, ông sẽ đọ với người xem ai lợi hại hơn.”

“Thế thì ta phải nhân lúc này hành hạ người một phen đã!”

Nói rồi tàn ảnh Hong Loan loáng lên và bay thẳng về phía Kim Băng.

“Được lắm! Ta sẽ cho người nếm thử chiêu mới ta vừa nghiên cứu ra: Liên hoàn tích lịch hòa[1]!”

[1] Lừa sấm sét liên hoàn

Vừa nghe thấy chữ Hòa, Hong Loan đã ngán, nó lập tức co cẳng chạy cho nhanh.

Nó không sợ bất cứ thứ gì, chỉ sợ lừa.

Kim Băng đuổi sát phía sau, mỉm cười rất gian.

“Ha ha... sợ rồi hả? Sợ rồi! Mọi ngày hễ rồi rồi là người hành hạ ta, hôm nay ta phải xử lý người mới xong! Con chim phải gió kia đứng lại...”

Cả hai đuổi nhau qua mấy mỏm núi rồi mới chịu dừng lại.

Kim Băng vẻ mặt rất nghiêm túc nói với Hong Loan: “Ta phải quay về yêu giới một chuyến, nếu ta không thể trở ra nữa thì người hãy giúp ta chăm sóc Khuynh Thành thật chu đáo.”

“Hôm nay chim phao câu thối nhà người sao vậy? Sao bỗng dừng lại bùi ngùi gì thế?”

Đôi mắt Kim Băng đầy giận dữ, bằng một giọng đều đều, nó nhả ra mấy chữ: “Ta phải trở về để giết Yêu hoàng.”

Hồng Loan ngạc nhiên, nói: “Yêu hoàng? Chắc ngươi không giống như Trọng Lâu chứ? Yêu hoàng cũng hại ngươi và bạn gái ngươi phải đau khổ chia ly hay sao?”

Kim Bằng ngẩng mặt lên, vẻ coi thường: “Thôi đi! Ta không phải hạng người ủy mị bịn rịn nhĩ nữ thương tình. Yêu hoàng đã chơi khăm ta. Thật phí công ta đã tin tưởng hắn, thế mà hắn dám hại ta. Mỗi hận này ta không thể nuốt nổi.”

Kim Bằng càng nói càng căm phẫn.

Diệp Khuynh Thành là người phạm trần đầu tiên mà nó tin cậy.

Từ sau khi nó đến yêu giới, Yêu hoàng cũng là người đầu tiên nó tin tưởng.

Tình cảm và sự tin cậy của nó đối với Yêu hoàng chẳng kém gì dành cho Diệp Khuynh Thành.

Nhưng nó không ngờ thẳng cha ấy lại đối xử với nó như vậy.

“Chim thối ơi, thế thì ta sẽ đi cùng với ngươi.”

“Ngươi cứ nên ở lại! Ta cảm thấy phù thủy Ân Ly vẫn rất bức xúc với Khuynh Thành, ta chỉ lo...”

“Nhưng, e rằng công lực của ngươi không địch nổi Yêu hoàng. Ta không muốn nhìn ngươi dần thân vào chỗ chết.”

Kim Bằng ngẩng đầu, tâm trạng kích động nói: “Này! Còn chưa đánh, sao ngươi đã biết ta sẽ đi vào chỗ chết? Ai dám nói kẻ bị chết chắc chắn sẽ là ta? Chưa biết chừng sẽ là Yêu hoàng thì sao?”

Con chim phải gió, dù sao ngươi cũng nên khích lệ ta một chút chứ, ta còn chưa vào cuộc mà ngươi đã đề cao đối phương, hạ thấp người nhà mình à?”

“Con chim phao câu thối ạ, lúc này mà nhà ngươi vẫn vênh vào tự đắc? Dù nói gì đi nữa, ta nhất định không để cho ngươi một mình đi như thế. Nếu nhà ngươi bị đứt thì ta biết hành hạ ai đây?”

Trên đời này, người có thể được Hồng Loan coi trọng, coi như anh em, có lẽ chỉ có Kim Bằng.

Nó không muốn mất người anh em này. Tuy thời gian sống gần nhau chưa lâu, nhưng không hiểu sao nó thật sự có một tình cảm khó mà diễn tả cho hết được.

Những sự cảm động mà Kim Bằng đem lại cho nó, là xưa nay chưa từng có.

Nó còn nhớ trong trận chiến với Bắc đế, Kim Bằng ngỡ là Diệp Khuynh Thành đã chết rồi, nó dám bất chấp tính mạng để đi trả thù cho Khuynh Thành.

Khi nó bị đối phương đánh gãy cánh, vết thương còn chưa lành hẳn nó đã lao vào cuộc chiến.

Những tình tiết này khiến Hồng Loan đều thấy rõ cả.

Trong trận đánh nhau với thiên hỏa, tuy mắt nó đang dần dần kinh khủng nhưng nó vẫn không quên liên tục để ý đến Hồng Loan, nó sợ thiên hỏa sẽ thiêu chết Hồng Loan.

Nếu Kim Bằng không dốc toàn lực bảo vệ Hồng Loan thì chi e bộ lông vũ hoa lệ của Hồng Loan đã bị cháy trụi.

“Ta biết ngươi không thật tốt bụng như thế đâu. Ngươi chỉ mong hành hạ ta đó thôi! Hừ!”

Kim Bằng cố ý giả vờ mình đang tức giận.

Đâu phải nó không biết Hồng Loan luôn coi nó là người anh em thân thiết!

“Con chim phao câu thối ạ, nếu ngươi dám chết thì ta sẽ vặt trụi bộ lông của ngươi, cho ngươi chết trần truồng luôn!”

...

Quả là quái thai!

Thằng cha nào ở với Diệp Khuynh Thành lâu ngày, nó ngày càng quái thai thì phải!

Nó dám nghĩ ra cái ý tưởng đáng phi nhố ấy!

“Nếu ngươi dám vặt trụi lông của ta, ta sẽ rán ngươi thành con chim quay!”

...

Hồng Loan rất biết tính khí của Kim Bằng là thế nào. Nó bị Yêu hoàng chơi khăm như thế, chưa trả thù thì cả đời nó sẽ không dễ chịu.

Nó không muốn Hồng Loan nhúng tay vào, vì nó muốn dùng bản lĩnh của mình để xử lý gã Yêu hoàng kia.

Vốn dĩ nó có tình cảm sâu nặng với Yêu hoàng.

Đâu dễ gì tin cậy một con người, thế mà lại bị người ấy bán đứng! Vô cay đắng ấy thực không sao chấp nhận nổi.

“Này, chim thối ơi hãy nghe cho rõ đây: ngươi nhất định phải sống mà trở về!”

Kim Bằng cười khì khì, nói: “Yên tâm đi! Ta đâu muốn chết đứ đừ chứ!”

“Ngươi định bao giờ đi?”

“Mai ta sẽ đi. Còn ngày nào chưa giết được hán thì ta còn khó chịu ngày ấy.”

Hồng Loan gật đầu với Kim Bằng, nói: “Được! Ngươi phải hết sức cẩn thận đấy!”

Hồng Loan hơi ừ ừ nhìn nó.

“Nói thừa rồi! Con chim phải gió nhà ngươi đừng nói những câu thừa thãi như thế được không?”

Cả hai đưa lại cầu nhau với nhau một chập rồi mới trở về điện Kim Hoa.

Hoa Mãn Nguyệt vì không muốn Nam Cung Khuyết và Tây Môn Hách lại cử người đến tiên giới giám sát Diệp Khuynh Thành.

Cho nên anh và Lư Hương Nguyệt Nhi cứ ít hôm lại trở về thần giới để báo cáo tình hình.

Lư Hương Nguyệt Nhi dịu dàng ghé người vào lòng Hoa Mãn Nguyệt, cô rất hạnh phúc, nói: “Hoa Mãn Nguyệt, lúc đầu em không nghĩ là anh sẽ đến tìm em. Em tưởng anh sẽ hận em bằng chết.”

“Đúng là anh rất hận em, em dám bỏ đi mất hút không thèm nói một câu! Nhưng khi biết em là Tây Môn Nguyệt Nhi chứ không phải Lư Hương Nguyệt Nhi, thì anh như hóa điên.

Xưa nay anh chưa từng thấy vị trí quan trọng của em, em đã chiếm lĩnh toàn bộ tâm trí anh.

May sao Diệp Khuynh Thành đã mắng mỏ anh khiến anh tỉnh ngộ. Cô ấy nói: đã yêu một con người thì ta không nên nông nổi nghi ngờ người ấy, nếu không, ta không xứng để nói yêu người ấy.”

Hoa Mãn Nguyệt có phần áy náy, anh nắm chặt bàn tay của Lư Hương Nguyệt Nhi.

“Lư Hương, anh xin lỗi em!”

“Đồ ngốc ạ, anh không có lỗi với em, mà là em đã không phải với anh. Thực ra ngay từ đầu em đã biết danh phận của anh rồi. Có điều, em cũng không ngờ mình lại yêu anh thật.

Khi em trở về thần giới, phụ hoàng đã bảo em lợi dụng tình cảm của anh, để anh tiết lộ bí mật của họ Nam Cung nhà anh, lúc đó em bất ngờ nhận ra rằng mình không thể làm nổi chuyện ấy.

Em không muốn lừa dối anh, không muốn tình cảm của chúng ta tồn tại trên sự dối trá lường gạt. Nhưng em lại sợ, sợ anh sẽ không tha thứ cho em, cho nên em không dám đến gặp anh nữa.”

Hoa Mãn Nguyệt khẽ hôn lên má của Lư Hương, bóp mũi nàng một cái, nói: “Thế mà còn nói anh là đồ ngốc! Em mới đúng là đồ ngốc!”

“Nhưng em ngày càng thấy lo sợ, không biết tương lai chúng ta sẽ đi về đâu.”

Có lẽ trước khi gặp Diệp Khuynh Thành, Hoa Mãn Nguyệt cũng lúng túng không biết nên thế nào.

Nhưng hiện nay anh hoàn toàn không như thế nữa.

Anh nhìn Lư Hương Nguyệt Nhi, mỉm cười, nói: “Khỏi cần nghĩ ngợi gì hết, chúng ta hãy sống thật tốt mỗi ngày bên nhau. Chỉ cần chúng ta chân thành yêu nhau, thì mọi khó khăn dù lớn đến mấy chúng ta cũng có thể nắm tay nhau để cùng đối mặt. Giống như Diệp Khuynh Thành, yêu hết mình không e sợ gì hết.”

Lư Hương Nguyệt Nhi nép người thật chặt trong lòng anh, ánh mắt rất kiên định, nói: “Đúng thế. Giống như Khuynh Thành, yêu hết mình, không e sợ gì hết.”

Cả hai nặng lòng thề thốt. Sau đó trở về thần giới.

Hồng Loan vốn định cùng Kim Bằng đi đến yêu giới, nhưng lại không có người quan sát Ân Ly, ai dám chắc cô ta không nổi cơn điên rồi gây ra chuyện điên rồ gì đó?

Trọng Lâu và Tịch Vân không thể là đối thủ của Ân Ly.

Cho nên Hồng Loan đành ở lại để canh chừng cô ta.

Sáng sớm hôm sau, Kim Bằng tạm biệt mọi người rồi bay thẳng về hướng yêu giới.

Một trận ác chiến sắp sửa bắt đầu.

Trong điện Yêu Hoàng, vẻ mặt của Yêu hoàng đầy phần nộ và hoang mang.

Yêu hoàng rất biết tính khí Kim Bằng. Đã sống gần nhau ngàn ấy năm trời. Nếu nó biết ta đã bán đứng nó, thì chắc chắn nó sẽ không tha cho ta.

Yêu hoàng vốn định nhờ tay Bắc đế để giết Kim Bằng. Nào ngờ Kim Bằng không chết, trái lại, kẻ chết lại là Bắc đế và Tiên hậu.

“Bắc đế cũng thực vô tích sự. Hắn làm ta tức điên, tức điên!”

“Bẩm báo!”

Một gã vôi vãi chạy vào.

“Nói đi!”

“Hộ điện Đại tướng quân đã giết chết gần nửa yêu binh trấn thủ ở biên cương.”

“Gì thế?”

Yêu hoàng nhìn gã ấy, không thể tin nổi.

Rồi giận dữ quát: “Lui ra!”

Cái tin này khiến người ta không hề vui chút nào.

Không ngờ tốc độ của Kim Bằng lại nhanh đến thế.

“Bẩm báo!”

Lại một gã khác chạy vào.

“Nói đi!”

Sắc mặt Yêu hoàng quá chán chường.

“Đoàn quân sai đi đánh chặn Hộ điện Đại tướng quân đã bị tiêu diệt hết ă!”

Toàn quân bị tiêu diệt!!!

Xem ra phen này tên Kim Bằng ấy đã nổi giận thật rồi!

“Hiện giờ hắn đang ở vị trí nào?”

“Đang di chuyển rất nhanh về hướng tây.”

“Phải tìm cách ngăn chặn hắn, giết hắn bằng bất cứ giá nào! Tuyệt đối không thể để hắn sống.”

Mặt mũi Yêu hoàng vằn vện méo mó, rống lên cực kỳ nanh ác.

“Rõ!”

“Khoan đã.”

Khuôn mặt Yêu hoàng bỗng có nét cười rất quỷ dị, nói: “Người đi gọi cả tộc Kim Bằng lại đây cho ta.”

Hừ! Dám giết yêu binh của ta, thì ta sẽ cho cả tộc Kim Bằng nhà ngươi tàn sát lẫn nhau, rồi chết ráo cả!”

Như thế... ha ha... Yêu hoàng sẽ thật sự có thể gói cao đầu mà nằm chẳng phải lo gì nữa.

Thôn Kim Bằng.

Ở đây có vài trăm hộ gia đình, gốc gác của họ đều là Kim Bằng. Trên tiên giới, Kim Bằng xưa nay vốn không đông, ở đây cũng chỉ có ba bốn trăm con mà thôi.

Trưởng thôn là Kim Xán vừa sinh thêm một tiểu Kim Bằng, cả nhà đang quây quần chuyện tay nhau bế nó, hết sức phấn khởi.

Bỗng nhiên một làn lưu quang chớp lên.

Một yêu binh đã xuất hiện ở cửa nhà Kim Xán.

“Trưởng thôn Kim Xán có nhà không?”

“Tôi là Kim Xán đây, tìm tôi có việc gì?”

“Yêu hoàng bảo ông đến điện Yêu Hoàng.”

“Không rõ Yêu hoàng gọi tôi là về việc gì?”

“Không biết nữa. Ông cứ đi theo tôi là được.”

Trong yêu giới, địa vị của tộc Kim Bằng luôn rất cao, bỗng có một tên yêu binh ranh con dám nói năng hỗn xược như thế với mình.

Kim Xán trầm nghĩ, có lẽ sắp có chuyện chẳng lành.

Nhưng nhìn cả nhà mình đang rất vui vẻ thế này, Kim Xán đành bình thần không tỏ thái độ gì hết, quay trở vào tươi cười nói: “Yêu hoàng có việc muốn gặp ta, ta đi một lát rồi sẽ về ngay.”

“Đang bình thường cả, sao Yêu hoàng lại triệu ông đến gặp làm gì?”

“Bà xã à, không sao, cứ yên tâm! Ta đi rồi sẽ về ngay.”

Kim Xán rất tươi cười nói với vợ, ông ta lại nhìn đám con trai con dâu và các cháu, rồi quay người bước ra.

Lưu quang loáng lên, Kim Xán vỗ cánh bay theo tên yêu binh nhắm về hướng điện Yêu Hoàng.

Kim Xán vừa bước vào điện Yêu Hoàng thì bỗng cảm thấy một sức ép cực mạnh tràn đến.

Rất nhanh, có sáu bảy cao thủ từ chỗ nấp nhảy bổ ra đè nghiêng Kim Xán xuống đất.

“Yêu hoàng làm gì thế này?”

“Hừ! Kim Xán, ta hỏi đây, ta đối xử với cả tộc Kim Bằng các ngươi rất tốt, không ngờ tộc các ngươi lại dám mưu phản!”

Mưu phản?

Nếu Kim Xán định mưu phản thì đã hành động từ lâu rồi, đâu phải đợi đến hôm nay?

“Yêu hoàng, ông không nên vu khống tộc Kim Bằng chúng tôi.”

“Vu khống ư? Có con Kim Bằng mấy chục năm trước phi thăng lên đây, ta thấy nó căn bản rất tốt, nên ta mới có nhã ý thu nhận nó làm Hộ điện Đại tướng quân. Nhưng bây giờ nó lấy oán trả ân, nó đang rêu rao là sẽ giết ta.

Kim Xán, đó có phải là chuyện của tộc Kim Bằng nhà ngươi không?

Kim Xán từng nghe nói chục năm trước có con Kim Bằng phi thăng lên đây, bèn đi tìm chán chê mà không thấy bóng dáng nó đâu.

Không ngờ nó được Yêu hoàng mời làm Hộ điện Đại tướng quân.

“Yêu hoàng, chuyện đó Kim Xán không biết, cứ cho tôi ít hôm để điều tra rõ ràng, sau đó sẽ thưa lại với Yêu hoàng.”

Yêu hoàng nổi giận đùng đùng, đập bàn rõ mạnh, cái bàn lập tức vỡ vụn.

“Kim Xán, ngươi thực to gan. Ta thấy ngươi cũng sắp làm phản đến nơi. Chờ ngươi điều tra rõ, chỉ e khi ấy điện Yêu Hoàng này của ta đã bị con Kim Bằng ấy san phẳng rồi! Nếu ngươi còn không có ngay một câu trả lời thỏa đáng thì đừng trách Yêu hoàng ta đẩy càn tình, đuổi cả tộc Kim Bằng các

người ra khỏi hoàng tịch.”

“Vậy Yêu hoàng muốn Kim Xán tôi phải thế nào?”

Kim Xán nắm chặt nắm tay, lòng vô cùng phẫn nộ. Hắn đe dọa! Rõ ràng là đe dọa nhau rất trắng trợn.

Ngày trước, nếu không được Kim Xán nhường ngôi vị cho thì hắn đâu được ngồi ghế Yêu hoàng cho đến giờ?

Thế mà hôm nay hắn dám nói sẽ khai trừ cả tộc Kim Bằng ra khỏi hoàng tịch!

“Hãy giết con Kim Bằng ấy để thể hiện lòng trung thành!”

Kim Xán bỗng bật cười ha hả.

Cười đến nỗi Yêu hoàng kinh ngạc ngồi nghệt ra.

“Kim Xán, ngươi cười gì hả?”

“Yêu hoàng, tôi chưa điều tra làm rõ sự thật, ông đã bảo tôi phải giết nó, ông không cảm thấy rất buồn cười hay sao? Nhìn khắp yêu giới này, sẽ thấy tộc Kim Bằng vốn đã hiếm hoi.

Những ai có công lực và ngộ tính cao, lại càng hiếm. Hiện nay bỗng dưng vô cớ ông bảo tôi hãy giết người đồng tộc, lẽ nào ông cảm thấy là chuyện rất tức cười?

Mặt khác, Yêu hoàng, có thể coi như ông cũng đang mang một phần dòng máu Kim Bằng, mà ông lại có thể nhẫn tâm tàn độc như thế hay sao?”

Kim Xán nói rất đanh thép, khiến Yêu hoàng bỗng tắc họng không biết nói gì nữa.

Mọi ngày không thấy gã Kim Xán lợi hại như thế này bao giờ, hôm nay gã sao vậy?

Một năm nọ Kim Xán nghe nói có một con Kim Bằng bản lĩnh cao cường đã phi thăng lên đây. Nay bỗng dưng hình như đã bốc hơi khỏi yêu giới.

Mấy hôm nay, Kim Xán cũng nghe đồn đại một số chuyện ở tiên giới.

Bây giờ Yêu hoàng lại ăn nói kiểu này. Cho nên Kim Xán càng đoán chắc rằng con chim Kim Bằng mà người ta đang kháo nhau đó chính là con Kim Bằng năm xưa đã phi thăng lên đây, và nó cũng là Hộ điện Đại tướng quân của Yêu hoàng.

Lẽ ra ngày ấy Kim Xán phải nghĩ ra mới đúng: khi đã đi tìm nó khắp nơi mà không thấy, thì chỉ có một khả năng là Yêu hoàng đã phong tỏa thông tin, chứ không thể có ai khác có được cái bản lĩnh ấy.

Kim Xán càng nghĩ càng thấy sáng tỏ, càng nghĩ lại càng hưng phấn. Vậy là tộc Kim Bằng đã xuất hiện một nhân vật có năng lực lãnh đạo quần yêu rồi!

Còn thằng cha Yêu hoàng này đã đến lúc hạ bệ, cuốn gói đi là vừa!

Yêu hoàng nhìn về mặt bất cần của Kim Xán.

Gã hừ hừ lạnh lùng, rồi nói: “Kim Xán, ngươi chớ quên: nếu ngươi dám phản bội ta thì... Hừ! Ngươi phải biết hậu quả sẽ là gì!”

Mỗi đời Yêu hoàng đều được kế thừa một số bí kíp kỹ thuật, và được sở hữu Yêu Linh châu – bảo bối lợi hại khiến ai cũng kinh hãi teo gan, để có thể đứng vững giữa tiên giới và ma giới.

Truyền thuyết kể rằng năm lượng của Yêu Linh châu đủ để phá hủy toàn bộ tiên giới và ma giới.

Vì mọi nơi, phương nào cũng có báu vật trấn quốc, cho nên không ai dám trắng trợn xâm phạm bờ cõi của nhau.

“Kim Xán này đương nhiên không dám thế. Nhưng Yêu hoàng bảo tôi giết người đồng tộc của mình thì xin lỗi, Kim Xán này không làm được! Tuy nhiên... Kim Xán có thể đi bắt nó đã; bắt được, thì Kim Xán sẽ giải nó đến điện nộp cho Yêu hoàng, sau đó ông đưa ra quyết định.”

Nghe xong Yêu hoàng lập tức nói ngay: “Tốt! Ngươi hãy tức tốc đi bắt tên Kim Bằng ấy đưa về cho ta.”

Chỉ cần Kim Xán bắt được Kim Bằng về đây thì còn lo gì nó không phải chết?

Đâu phải Kim Xán không nhận ra Yêu hoàng đang toan tính gì.

Kim Xán thầm cười khẩy. Đây chẳng qua là kế hoãn binh của ông. Khi gặp được Kim Bằng rồi, thì đâu có chuyện Yêu hoàng muốn gì được nấy?

Nói xong, tàn ảnh loáng lên, Kim Xán biến mất.

Kim Xán vừa đi khỏi thì một con Côn Bằng từ gian trong bước ra.

“Phụ hoàng! Con cho rằng Kim Xán sẽ không chịu nghe lời đâu! Ông ta nhất định sẽ đi tìm Kim Bằng rồi đưa hắn đi khỏi đây.”

Yêu hoàng cười ha hả, vẻ rất hài lòng nhìn đứa con của mình.

“Mạc Kha, con ngày càng thông minh lên rồi, thực không hổ danh là con trai của ta! Ha ha ha...”

Kim Xán tự cho mình là thông minh, thì phụ hoàng của con là ngu hay sao? Lẽ nào ta không nhận ra cái ý nghĩ khôn vặt ấy của hắn? Con ạ, con cứ chờ đấy mà xem, màn diễn hay còn ở phía sau.

Phen này cả tộc Kim Bằng muốn không tàn sát lẫn nhau cũng không xong! Phụ hoàng đã nói rồi: không ai có thể thoát được những thứ thuộc về ta!”

Hai cha con cùng nhìn nhau cười, tiếng cười vang mãi hồi lâu trong điện Yêu Hoàng.

Kim Xán dẫn yêu binh và một toán quân Kim Bằng phi như bay về hướng tây.

Lòng Kim Xán vừa khắc khoải mong đợi lại vừa hồi hộp.

Mong sao nhân vật này chính là Kim Bằng mà ông vẫn muốn tìm.

Nghĩ thế, Kim Xán càng tăng tốc thật nhanh, khiến bọn yêu binh thở hồng hộc mệt đứt hơi bám theo phía sau. Bây giờ mà không đuổi kịp thì chúng sẽ bị cắt đuôi cực xa.

Phía trước, có một con Kim Bằng với bộ lông vũ màu vàng kim, đang chiến đấu với một đám yêu thú.

Kim Xán vận linh thức nhìn thật kỹ xung quanh, ông không dám chủ quan lơ lửng.

Nguy cơ.

Nguy cơ chết chóc!

Dù đang cách khá xa, Kim Xán vẫn cảm nhận được.

Vô số yêu binh đang vây chặt Kim Bằng.

Trong đó có tám tên Bạch Hổ bậc sáu và ba tên Kim Ty Báo; vòng ngoài bố trí trận pháp ba tầng thiên la địa võng, vây chặn Kim Bằng nghẹt thở.

Nhưng ánh mắt Kim Bằng không gọn một tia sợ hãi, bộ lông vũ màu vàng kim của nó bay lượn trong làn khí lưu cực mạnh, không ngừng tỏ ra một khí thế cuồng bạo.

Bạch Hổ và Kim Ty Báo bỗng xoay mình, biến thành hình người.

Toàn thân cao bảy tám thước, ánh mắt thèm khát của chúng phủ khắp người Kim Bằng. Rồi chúng bỗng lớn tiếng cười ha hả: “Ta cứ tưởng là một nhân vật lớn nào đáng để cử chúng ta đến đây... thì ra chỉ là một con Kim Bằng cấp năm ranh con mà thôi!”

Ở yêu giới, đẳng cấp của yêu thú chia làm chín cấp.

Chỉ cần chênh nhau một cấp, thì công lực cách nhau cũng đã khá xa.

Bạch Hổ và Kim Ty Báo đương nhiên khinh thường, chẳng coi Kim Bằng là gì!

Kim Bằng nhìn xoáy vào chúng, ánh mắt cực sắc nhọn, khí thế không hề thua kém đối phương.

“Chớ vội đắc ý quá sớm, con hươu chết bởi tay ai còn chưa biết đâu!”

Về mặt Kim Bằng rất ngạo mạn.

Ha ha... tộc Kim Bằng hay ngạo mạn, chúng đã thấy nhiều rồi!

Nhưng thử nhìn khắp của thôn Kim Bằng mà xem, có mấy ai địch nổi chúng không?

Rất nhanh, yêu nguyên lực tràn vào khắp trận pháp, trận pháp hình thành một lưới năng lượng trực tiếp trói chặt Kim Bằng, đồng thời tám con Bạch Hổ và ba con Kim Ty Báo đều áp sát tấn công vào.

Kim Bằng “hừ” một tiếng khô không khóc, cười nhạo: “Ngón nghề vặt vãnh rẻ tiền, còn thua xa yêu thú ở Hồng Hoàng!”

Bộ cánh vàng kim của nó đập mạnh, Kim Bằng bay thốc lên không trung.

Có thể nhìn thấy rõ cặp móng vuốt cực kỳ sắc nhọn của nó.

“Phụt...”

Tấm lưới rộng lớn vô hình tan tành, năng lượng tản ra bốn phía.

Một tiếng kêu chói tai cao ngất phát ra, vang rền khắp thiên địa. Đồng thời có một Đại Bàng Cánh Vàng chỉ bé như một cái chấm nhỏ vút bay về phía chân trời.

Nhưng, khi Kim Bằng sắp bay vọt lên thì tám con Bạch Hổ và ba con Kim Ty Báo cũng lăng mình bay lên, chặn đường của Kim Bằng.

Con Kim Ty Báo đứng đầu, có bộ lông hơi khác với hai con kia.

Bộ lông của nó có những vết đỏ thẫm khát máu ghê rợn.

“Kim Bằng, ta nể ngươi là người trong hoàng tộc Kim Bằng, cho nên tốt nhất là ngươi đầu hàng chịu trói đi! Bọn ta có thể suy nghĩ không bắt ngươi phải chịu nhiều nỗi đau của thân xác.”

Kim Bằng hừ hừ lạnh lùng. Muốn nó đầu hàng chịu trói? Các ngươi đang ngủ mê chắc?

“Chạm trán nơi ngõ hẹp, ai can đảm hơn thì thắng. Cứ đánh thắng ta đã rồi tính sau.”

“Con Kim Bằng ngông cuồng nhà ngươi, được lắm, thế thì ngươi chớ trách ta không khách khí.”

“Xông vào!”

Tiếng hô vỡ trời, tám đạo tàn ảnh màu sáng bỗng vù vù lao thẳng vào Kim Bằng.

Bộ nanh sắc nhọn của Bạch Hổ có thể găm nát của tiên khí, thực là ghê gớm.

Một tên nhắm vào cánh vàng của Kim Bằng đáp luôn.

Kim Bằng gấp lùi lại một bước, tránh được cú đáp của Bạch Hổ.

Rồi thừa thắng xông lên, một chưởng tạt vào bọn Bạch Hổ.

“Ồi...”

Một tiếng kêu ré lên thảm thiết, con bạch Hổ bị đánh ngã nhào.

“Dám đánh bị thương anh em ta thì ngươi phải chết!”

Bảy con Bạch Hổ còn lại tấn công càng hung hăng hơn.

Bọn chúng hoàn toàn không ngờ Kim Bằng cấp năm này lại lợi hại đến thế.

Bảy con Bạch Hổ nhất tề xóc tới đánh vào các chỗ hiểm của Kim Bằng.

“Qua... ác...”

Kim Bằng không kịp tránh, bị một con Bạch Hổ đáp một miếng vào cánh.

Nhưng máu tươi của Bạch Hổ phun ra tung tóe.

Bộ nanh sắc nhọn của Bạch Hổ bị gãy thành mấy mảnh, nó rất kinh ngạc nhìn Kim Bằng, nó không sao tưởng tượng nổi.

“Sao lại... sao có thể như thế này?”

Bộ nanh của nó có thể cắn nát cả tiên khí, sao lại không thể cắn được bộ lông cánh Kim Bằng?

Kim Bằng rất đắc ý nhìn nó, rồi uốn éo đánh mông ưỡn vào nó.

“Chà chà chà... ta đã nói rồi mà, giết ta không dễ đâu! Chán không ngoan, không chịu nghe lời ông, nên chết dở rồi chứ gì?”

“Ngươi...”

Sáu con Bạch Hổ còn lại bắt đầu nhìn Kim Bằng từ đầu đến chân.

Phải tìm ra chỗ yếu nhất của nó, rồi xuất một chiêu quyết tử luôn.

“Chết thật! Khắp mình con Kim Bằng này đều phủ kín lông vàng.”

“Móng của nó cũng rất sắc nhọn.”

“Cái mỏ của nó thì càng khỏi phải nói gì nữa!”

“Ta phải làm thế nào? Chẳng lẽ chúng ta không có cách gì hay sao?”

Kim Bằng có khả năng phòng ngự thật ghê gớm, đúng là điều chúng không ngờ đến.

“Để ta!”

Cặp mắt của con Kim Ty Báo thù linh chớp lóe những tia khát máu.

“Bùng...”

Một làn sức mạnh rất đáng sợ tạt vào khắp người Kim Bằng.

Con Kim Ty Báo đã nhận ra những nơi lông vũ trên mình Kim Bằng mỏng nhất chính là nơi khả năng phòng ngự kém nhất.

Đánh vào đầu nhất định chắc ăn!

Kim Bằng không kịp tránh. Nó bỗng cảm thấy hai mắt này đom đóm, đầu óc quay cuồng.

Toàn thân nó lắc lư, chao đi chao lại như gã say rượu.

Nó vội lẳng mình nhảy vọt lên, tránh sang một góc để được tạm thời yên tĩnh.

“Mẹ nó chứ, dám đánh vào đầu ông?”

Kim Bằng rất hận, toàn thân ngứa ngáy, mắt lóe hàn quang.

Cũng may thân thể Kim Bằng rất cứng mạnh, nó đã luyện hóa sánh ngang với tiên khí, và, khi này nó tạt chưởng đã hãm bớt già nửa công lực, nên nó mới không bị đau nhiều.

Kim Bằng điên lắm. Đánh ở đâu cũng được, nhưng cấm các người đánh vào đầu vào mặt ta.

Đánh vào mặt sẽ hết đẹp trai, thì gay.

Đánh vào đầu, nếu ta bị ngu đi thì sao?

Cái thằng khốn nào vừa nãy tạt vào đầu ta mạnh như thế, lỡ ta bị ngu thật...

Không trả thù này không phải bậc quân tử.

Kim Bằng đã lên con điên, nó khắc một đám lửa khổng lồ phun vào con Kim Ty Báo thù linh.

“Ông đây coi như nướng con báo ướp ngừ hương!”

Con Kim Ty Báo hơi run run, mắt nó cũng bắt đầu đỏ vằn, chỉ trong nháy mắt thể lực của nó đã dâng lên đỉnh điểm.

“Các anh em tránh lửa, và tấn công vào đầu nó!”

Vừa nghe nói đánh vào đầu, Kim Bằng điên tiết ngay.

Rất nhanh, nội lực của nó cũng dâng lên cao trào.

Bộ lông vũ vàng kim ánh lên những tia đỏ như lửa.

“Ông sẽ cho các ngươi biết ông lợi hại đến đâu!”

Toàn thân Kim Bằng chẳng khác gì một làn sét, điên cuồng xông vào càn quét bọn Bạch Hổ và Kim Ty Báo. Nên nhớ, đôi cánh của nó cứng mạnh như tiên khí.

Kim Bằng đến đâu thì ở đó thịt nát xương tan máu me xối xả.

Hai con Bạch Hổ không kịp né tránh đã bị bộ cánh của Kim Bằng tạt rách toang bụn.

Đúng lúc Kim Bằng đang cực kì đắc ý.

“Bùng...” Nó bị một sức mạnh càng ghê gớm hơn táng ngay vào người. Công lực của sức mạnh lần này còn dữ dội hơn lần công kích vừa nãy của con Kim Ty Báo thủ lĩnh.

“Ái chà! Đứa nào vừa đánh trộm ông thế hả?”

Kim Bằng rất phần nộ, nó nhìn về hướng phát ra nguồn sức mạnh ấy.

Thấy Kim Xán đang đứng trên không, mỉm cười nhìn nó.

“Kẻ đánh lén ta, thì phải chết!”

Kim Bằng giận lắm, bỏ cả bọn Bạch Hổ và Kim Ty Báo, lao về phía Kim Xán nhanh như tên bắn.

Kim Xán thấy Kim Bằng đang rất hung, nhận ra tình thế bất ổn, Kim Xán vội tránh sang bên.

Vừa nãy Kim Xán đã chứng kiến Kim Bằng lợi hại ra sao rồi, nếu tu luyện thêm vài ngày nữa thì Yêu hoàng không thể là đối thủ của Kim Bằng.

Kim Xán sẽ thức tỉnh nó, cộng với những bí kíp võ công nguyên bản gia truyền của tộc Kim Bằng mà Kim Xán còn nhớ được.

Tin rằng, sẽ rất nhanh, Kim Bằng có thể xưng bá yêu giới.

“Nộp mạng ra đây!”

Khí lưu cực mạnh của Kim Bằng bỗng trong chớp mắt vây kín Kim Xán.

Kim Xán thấy rất lo sợ. Kim Bằng đang chiến đấu như thường, sao nó lại hóa rồ chạy lại tấn công mình?

“Kim Bằng, ngươi hóa điên hay sao?”

“Đánh lén ông đây thì phải trả giá!”

Đánh lén?

Kim Xán này dờ hơi hay sao mà lại đánh lén nó?

“Kim Bằng, đừng nôn nóng, hãy nghe ta nói đã.”

“Nghe cái con khỉ!”

Kim Bằng đâu có chịu, nó đang rất phần nộ, nó khinh bỉ gào lên: “Ông rất ghét những kẻ đánh lén, đã thế lại còn không dám nhận, ngươi không đáng là thành viên trong tộc Kim Bằng! Vậy hôm nay ông sẽ thanh lý cả nhà nhà ngươi!”

Kim Xán quá bức xúc chỉ muốn đập đầu mà chết!

Con Kim Bằng chết tiệt này tính khí đánh đá chua ngoa, nói năng hỗn láo quá thể.

Trêu vào nó, dù không chết bởi công lực của nó thì cũng chết bởi cái lưỡi cay độc của nó.

Kim Xán vốn tưởng lúc nãy nó đã tung ra hết công lực rồi, nào ngờ bây giờ nó giờ ngón đánh đá ra, nó còn hung hăng gấp bội.

Kim Xán đành chạy như điên, chạy không kịp thở nữa.

“Gã nhát gan kia chỉ biết chạy thôi sao? Ta không tin ta không thể đuổi kịp ngươi!”

Kim Bằng càng tăng tốc truy kích Kim Xán.

Chết thật! Chết thật!

Con Kim Bằng này thật là quái thai! Chỉ là một con yêu thú bậc năm, sao nó quái thai đến thế?

Vẫn còn may, Kim Xán là yêu thú bậc bảy, nên tốc độ chạy vẫn nhanh hơn Kim Bằng một chút.

Kim Xán vừa tăng tốc thì lại nghe thấy giọng Kim Bằng mắng nhiếc phía sau.

“Ngươi lên con nghien chạy hay sao thế? Ta đuổi kịp, ta sẽ nghiền rã vật từng cái lông vũ của ngươi, cho nhà ngươi bị trần truồng, ngươi còn dám chạy nữa không?”

Kim Xán bất ngờ bị trượt chân, suýt nữa ngã nhào xuống đất.

Con Kim Bằng này... cũng không mấy cao thượng thì phải? Họ tộc Kim Bằng đã nảy nòi ra gã ba que này từ khi nào thế?

“Ngươi dám à?”

Ở yêu giới này dù sao Kim Xán cũng thuộc hàng Lão tổ tông của tộc Kim Bằng!

Mà thằng ranh này dám vô lễ đến thế.

“Hừ! Chờ đấy, ta đuổi kịp ngươi, cho ngươi biết ta có dám hay không.”

Kim Bằng lại tăng tốc đuổi theo Kim Xán.

Và cứ thế, một trẻ một già, cùng quái dị như nhau, chạy ba vòng xung quanh yêu giới, mất tròn ba tháng trời!

“Con ba ba già nhát gan...”

Kim Bằng thở hồng hộc trợn mắt nhìn Kim Xán ở phía trước, chỉ hận không thể xé xác đối phương ngay lập tức.

Kim Xán cũng quá mệt, hai chân nhũn ra.

Đúng là đồ quái thai, quái thai quá thế! Sao nó cứ quyết đuổi mãi không chịu buông tha? Bộ dạng nó, hình như nếu không đuổi Kim Xán cho đến chết thì nó chưa chịu thôi?

Cuộc rượt đuổi đã kéo dài ba tháng trời. Dù khỏe đến mấy cũng mệt đứt hơi mà chết.

“Con ba ba già ... ngươi... còn chạy được nữa không?”

“Ta... không... chạy nổi nữa.”

Kim Xán đánh liều nằm vật xuống bãi cỏ, ra sức hít thở. Cái cảm giác này thật là tuyệt! Rốt cuộc, khỏi cần chạy nữa.

Kim Bằng cũng không thể chạy thêm. Nó cũng nằm kềnh ra cách Kim Xán không xa.

“Ngươi... nên sớm biết sẽ là thế này. Tại sao lúc đầu ngươi lại làm thế? Nhưng ngươi chạy kẻ ra cũng tài thật!”

“Đó là... tại ngươi bức bách ta...”

“Ta bức bách ngươi? Nếu ngươi không đánh lên ta thì ta đuổi ngươi làm gì?”

Sau ba tháng đuổi nhau, bây giờ Kim Bằng không thấy hận Kim Xán nữa, trái lại nó rất thông cảm như giữa các anh hùng với nhau.

Nó hiếm khi gặp một đối thủ ra trò!

“Ta đã nhiều lần nói rồi. Ta không đánh lên ngươi. Ta... ta vốn định đến để tiếp ứng cho ngươi, thế rồi hậu quả lại đến với ta, ngươi đã hành hạ ta khổ.”

Kim Bằng cau mày. Tiếp ứng cho nó? Thật nực cười.

“Đồ thô để nhát gan đừng giở ngón này ra! Tiếp ứng ư? Ở yêu giới này ta không có bạn nào hết!”

Định lừa nó thì nên biết tìm một lý do để nghe một chút, nói thế này thì quá giả dối.

“Tiểu Kim Bằng, ta thấy ngươi không phải là một gã đàn. Ngươi cũng nên nhìn nhận lại ta mà xem, có thể nói ta ngang tầm lão tổ tông của ngươi. Thế mà ngươi mở miệng ra là gọi ta là con ba ba, con thô để... Rất không lễ độ! Nếu không nể ngươi là người đồng tộc thì ta phải trị ngươi rồi. Đánh lên ư? Ta đường đường là trưởng thôn của thôn Kim Bằng, đâu có thể hèn hạ đánh lên một con tiểu Kim Bằng? Sao ngươi không động não nghĩ xem, chuyện này có phải là quý kế của Yêu hoàng hay không?”

Yêu hoàng?

Kim Bằng chồm dậy nhảy dựng lên, nhìn Kim Xán từ đầu đến chân. Đúng, gã này là đồng loại với mình.

“Nhưng sao ta có thể tin ngươi không phải do Yêu hoàng phái đến?”

Kim Xán tiu nghiū.

Rồi đứng dậy ù rũ bỏ đi, nói: “Ngươi tin hay không thì tùy! Ta đã có thiện chí vô ích, rồi cuộc ta bị đuổi không thở được nữa! Đúng là mười đời nhà ta xúi quẩy!”

Thấy Kim Xán tức giận hết mức, Kim Bằng nửa tin nửa ngờ gọi giật lại: “Này gã ba ba già, thử nói rõ xem ý lão là gì?”

Kim Xán nắm rõ chặt nắm quyền. Thằng nhãi Kim Bằng này rất không có lễ độ.

“Khi ngươi phi thẳng lên tiên giới, ta đã cử người đi tìm ngươi. Nhưng ngươi di chuyển với tốc độ quá nhanh, rồi sau đó ngươi được Yêu hoàng mời về điện Yêu Hoàng, thế là từ đó ngươi đã biến khỏi tầm mắt của ta.

Thực ra lần này Yêu hoàng bảo ta đi giết ngươi; nhưng Kim Xán này dù ngu dần thì cũng không ngu đến mức bỗng dưng đi giết một người đồng tộc với mình.

Yêu hoàng có dã tâm như chó sói, ngày trước nếu ta không nhường ngôi cho hắn thì hắn đâu có ngày hôm nay?

Không ngờ, chỉ vì ý định sẽ nhường ngôi Yêu hoàng cho con trai hắn, nên hắn dám đối xử với ngươi như thế này.

Lúc này ta đã quan sát võ công của ngươi, tin rằng ít lâu nữa ngôi vị Yêu hoàng sẽ thuộc về ngươi. Cho nên, hắn mới quyết định phải giết ngươi bằng được.”

Khiếp quá! Thì ra Yêu hoàng chơi khăm nó vì sợ nó sẽ đoạt mất ngai vàng Yêu hoàng!

Cũng có nghĩ là ngay từ đầu hắn đã tính toán cả rồi, âm mưu, rất là âm mưu, ngay từ đầu đã là âm mưu.

Bộ lông vũ vàng kim của Kim Bằng bỗng xù ra, dựng đứng cả lên.

Dám chơi khăm! Dám coi nó là đồ khi dễ giỡn chơi, thế mà nó lại rất tin hắn.

Tàn ảnh loáng lên, Kim Bằng bay vù đi ngay.

Kim Xán thấy thế vội đứng phắt dậy và cũng bay theo phía sau Kim Bằng.

“Tiểu Kim Bằng, ngươi không nên chủ quan nóng nảy!”

Kim Bằng vốn chỉ đơn thuần cho là Yêu hoàng chơi khăm nó,

Nhưng nói chuyện chán chê rồi, nó nhận ra rằng ngay từ đầu hắn đã không coi nó là người mình.

Từ đầu đến cuối toàn là âm mưu quỷ kế, là lừa gạt.

Nếu hôm nay không đánh sập điện Yêu Hoàng của hắn, thì Kim Bằng này có lỗi với sự tự tôn của chính mình.

“Tiểu Kim Bằng, đừng nôn nóng. Lúc này ngươi chưa thể là đối thủ của hắn đâu.”

Giọng gấp gáp của Kim Xán vang bên tai Kim Bằng.

“Kim Bằng này xưa nay không chấp nhận thua ai. Ngày trước ở Hồng Hoang tôi đã gặp vô số yêu thú hung hãn nhưng chưa từng thua chúng. Hể còn một tia hy vọng là tôi đều không bỏ qua.

Những ngày ở bên Diệp Khuynh Thành, tâm tính của tôi càng thêm cứng cỏi, cái chết tôi chẳng coi là gì. Tôi lo nhất là sống cho qua ngày một cách hèn hạ.”

Một tiếng kêu vang khắp trời. Một sức mạnh hải hùng bùng ra từ thân thể Kim Bằng, nó tăng tốc bay vù về phía điện Yêu Hoàng.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Nữ Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 9

Trong điện Yêu Hoàng

Yêu hoàng đang vui hết mức, bất chợt mặt biến sắc.

“Bầm báo! Kim Bằng và Kim Xán chỉ còn cách một ngàn dặm!”

“Bầm báo! Kim Bằng và Kim Xán chỉ còn cách tám trăm dặm!”

“Bầm báo! Kim Bằng và Kim Xán chỉ còn cách năm trăm dặm!”

Càng nghe các con số này sắc mặt ý càng nhăn nhó.

Khốn kiếp! Lẽ ra tất cả đang nằm trong lòng bàn tay ta, thế rồi tình hình xoay chuyển ngược hẳn lại.

Kim Xán, nhất định là tại Kim Xán.

Được lắm, hẳn dám phản bội ta!

Ta nhất định sẽ cho hắn biết hậu quả của phản bội là gì.

“Đi giết sạch cả thôn Kim Bằng cho ta!”

Gã yêu binh nghe lệnh, mặt tái xanh.

Tàn sát cả thôn Kim Bằng!!! Minh không nghe nhầm đấy chứ?

Yêu hoàng dám nói là tàn sát cả thôn Kim Bằng, cả thôn ấy đều là thần thú.

Chưa nói đến cái gì khác, riêng công lực, họ không có ai thuộc diện kém cỏi cả.

Đám yêu binh này tiến vào thì khác gì đi vào chỗ chết?

“Sợ gì hả? Chẳng qua chỉ là vài trăm con Kim Bằng mà thôi. Mặc Kỳ, ngươi đem cả tộc Côn Bằng và tộc Cốt Điều đi tấn công!”

Mặc Kỳ là một yêu thú Côn Bằng cấp tám.

“Yêu hoàng, e... điều này không ổn. Kim Bằng dù sao cũng thuộc hoàng tộc, họ lại không phạm tội đại nghịch vô đạo, nếu tàn sát...”

Yêu hoàng cau mày lạnh lùng hừ hừ, nói: “Mặc Kỳ, ngươi dám không nghe lệnh ta chứ gì? Nếu giết cả tộc Kim Bằng, thì Yêu hoàng nhiệm kỳ sau chỉ có thể thuộc về tộc Côn Bằng nhà ngươi chứ không ai so đo được nữa.”

Mặc Kỳ chỉ im lặng. Yêu hoàng lại nói tiếp: “Lợi và hại, mặt nào quan trọng hơn, ngươi cứ tự suy nghĩ đi.”

Nếu giành được chức vị Yêu hoàng... Điều này đúng là có sức hút quá lớn đối với cả tộc Côn Bằng.

“Mặc Kỳ! Nếu bây giờ ngươi không đi, chờ khi Kim Bằng và Kim Xán đánh đến điện Yêu Hoàng, chúng đem theo cả tộc Kim Bằng nữa thì liệu bọn chúng có chịu tha cho tộc Côn Bằng của ngươi không?”

Yêu hoàng, vốn là đứa con tạp giao giữa Kim Bằng và Côn Bằng.

Ruột gan Côn Bằng nhộn nhạo, mông lung. Cuối cùng nó nghiêng rằng: “Được! Tôi đi ngay bây giờ!”

Lúc này khóe mép Yêu hoàng mới nhếch lên cười nham hiểm.

Trong đại điện, không ngớt có các yêu binh chạy vào báo cáo vị trí và cự ly của Kim Bằng và Kim Xán.

“Ha ha... cứ việc đến đây! Kim Bằng và Kim Xán, hôm nay ta sẽ bắt các ngươi vùi xác ở nơi này!”

Yêu hoàng là yêu thú cấp chín, là đứa con lai giữa Côn Bằng và Kim Bằng, Yêu hoàng hung mãnh cực kỳ.

Con trai Yêu hoàng là Mặc Kha, sản phẩm biến dị của Kim Bằng và Côn Bằng, yêu thú cấp tám. Cũng hung mãnh vô cùng.

“Phụ hoàng, lẽ ra lúc đầu phụ hoàng nên giết luôn gã Kim Bằng đi mới đúng.”

“Lúc đầu, ta vẫn đang lo cả họ nhà Kim Xán gây náo loạn. Thực không ngờ tính đi tính lại mãi, kết cục lại thành ra thế này. Nếu trách thì trách gã Bắc Đẩu quá kém cỏi, ngay một con Kim Bằng cũng không giết nổi.”

Một lần khí lưu cực mạnh lan khắp đất trời tràn đến.

Yêu hoàng biết ngay là tiểu Kim Bằng và Kim Xán đã đến.

“Mạc Kha, hãy tạm lánh sang bên. Minh phụ hoàng là đủ rồi.”

“Phụ hoàng! Gã tiểu Kim Bằng ấy tuy chỉ là yêu thú cấp năm nhưng nó có sức mạnh kinh người. Nay lại có thêm Kim Xán nữa, phụ hoàng cứ cho nhi thần cùng đối phó với chúng thì hơn.”

“Sợ gì! Chúng ta còn đông đảo yêu binh kia mà.”

Yêu hoàng căn bản không coi đối phương là gì. Cứ giết sạch cả tộc Kim Bằng, cắt nguồn viện binh của họ thì lo gì không thể đánh thắng họ?

Mấy con Bạch Hổ và Kim Ty Báo cấp sáu cũng đang rất hận tiểu Kim Bằng, con nào cũng xông lên phía trên, hàng đầu.

Bây giờ lại có Yêu hoàng ra trận, lo gì không giết nổi thẳng ranh con ấy?

Đúng lúc này Kim Bằng đã bay vào điện Yêu Hoàng, và phi thẳng đến Yêu hoàng.

“Tên cầu tặc dám lừa gạt tình cảm của ta, thì ngươi phải mất mạng!”

“Hừ! Tiểu Kim Bằng, nhà ngươi ngu xuẩn thì còn trách được ai?”

Tàn ảnh Yêu hoàng nháng lên cực nhanh, vừa đúng lúc đó đã không thấy hấn đâu nữa, rồi hấn lại bất chợt xuất hiện ở một hướng khác.

“Tiểu Kim Bằng, định giết ta thì phải tự nhìn xem bản lĩnh của mình có đủ không đã.”

Kim Bằng nhếch mép cười quái dị, nói: “Bản lĩnh của ta chưa cao bằng ngươi nhưng lòng can đảm liều mạng thì ta trên tài ngươi.”

Kim Bằng tuyệt đối không sợ Yêu hoàng, dường như hoàn toàn không lo hấn sẽ đánh bị thương nó.

Phong cách của nó cứ như nó đã chết rồi, thân xác này không còn là của nó nữa.

Đúng thế, bản lĩnh của nó không bằng Yêu hoàng.

Nhưng lòng gan dạ sẵn sàng liều mạng thì nó hơn Yêu hoàng rất nhiều.

“Yêu hoàng, ngươi là Yêu hoàng, cái mạng của ngươi rất quý giá! Còn ta, độc thân không biết trông vào ai, ta không quyền hành không thể lực, chỉ có cái mạng còm! Chết thì chết. Đẳng nào thì ta cũng chẳng có mấy giá trị.”

Hà hà! Chiêu này nó học được từ Diệp Khuynh Thành.

Khi đối mặt với kẻ địch mạnh hơn ta, thì ta phải có can đảm coi mình như đã chết rồi, như vậy mới có thể nhân lúc bất ngờ giành chiến thắng.

Nhìn Kim Bằng liều chết xông đến, Yêu hoàng có một khoảnh khắc kinh ngạc ngỡ đờ người ra thật.

“Đúng thế, mạng của ta rất quý giá, cho nên ngươi buộc phải chết!”

Yêu hoàng đã có phản ứng, mắt hấn phóng ra hàn quang lạnh thấu xương.

Làn khí lưu cực mạnh đã tràn ngập khắp điện Yêu Hoàng, áp lực rất dữ, ngay Kim Xán cũng cảm nhận thấy.

“Tiểu Kim Bằng, cẩn thận! Ngươi nên tìm cơ hội chạy đi thì hơn. Còn người là còn tất cả!”

Kim Bằng trợn mắt nhìn Kim Xán, nó gào lên: “Ngươi im mồm đi! Còn người là còn tất cả cái gì? Hấn đã quyết chiến thì chỉ có hai khả năng: một là tôi bị Yêu hoàng đánh chết, hai là tôi đánh chết Yêu hoàng!”

Yêu hoàng gầm lên một tiếng kinh hồn, hấn bất ngờ biến thành một con Côn Bằng biến dị khổng lồ với sải cánh rộng vài chục thước lấp lánh những đạo kim quang.

Âm thanh trầm hùng chứa đầy phẫn nộ do yêu thức của hấn phát ra dội bên tai Kim Bằng và Kim Xán. Yêu hoàng lập tức lao thẳng vào Kim Bằng. Hôm nay hấn nhất quyết phanh thây, vụn cổ con Kim Bằng này, đâm thủng nguyên anh của nó cho nó chết luôn.

Cho nó vĩnh viễn biến mất khỏi thế giới này.

Khuôn mặt Kim Bằng thoáng có nét cười, thoáng hiện rồi thôi, nhưng vẫn bị Mạc Kha nhận ra nét cười ấy.

Gã tiểu Kim Bằng này thường làm việc không theo lẽ thông thường, sống với gã mấy năm ở điện Yêu Hoàng, nó hiểu rất rõ.

Một khi gã đã dám ngông nghênh vô lối như thế, trong bụng gã tất phải có quỷ kế rồi.

Kim Xán thấy ánh mắt Mạc Kha nhìn xoáy vào Kim Bằng như thế.

Bắt giác hai tay nắm chặt, khí lưu mạnh mẽ tản ra khắp xung quanh bủa vây Mạc Kha thật chặt.

“Kim Xán, ngươi định làm phản à?”

Mạc Kha chủ động không chế rắn đe.

“Kim Xán không dám, Kim Xán chỉ mong dùng phương thức giải quyết cho công bằng. Yêu hoàng đã lựa chọn phân tài cao thấp với tiểu Kim Bằng thì chúng ta nên tôn trọng quyết định của họ, đúng không?”

Mạc Kha cười khẩy, nói: “Quyết định ư? Phụ hoàng ta quyết định hán phải chết! Nếu Kim Xán ngươi không tránh ra thì chớ trách ta không khách khí.”

Đứng vào lúc này.

Một con tiểu Kim Bằng vỗ cánh chạy đến, nước mắt lã chã kêu lên: “Ông ơi, ông ơi, bọn chúng đã giết bà nội và cha mẹ cháu rồi! Dân thôn Kim Bằng đang chiến đấu với chúng. Ông ơi... ông ơi...”

“Ừnh...”

Kim Xán cảm thấy đầu mình dường như đã nổ tung.

Bọn chúng dám ra tay với cả thôn Kim Bằng, dám giết cả vợ con Kim Xán.

Mạc Kha thì rất điên tiết. Con tiểu Kim Bằng này... Thằng Mạc Kỳ làm ăn ra sao mà để cho đứa nhóc này trốn ra thoát?

Hắn phi như bay xuất chưởng vào tiểu Kim Bằng.

Tiểu Kim Bằng mới ra đời ít lâu, cũng chỉ là một yêu thú cấp một, nó chịu sao nổi một chưởng của Mạc Kha?

“Mạc Kha, nếu ngươi dám đụng đến cháu ta thì ngươi phải nộp mạng!”

Kim Xán dường như phát điên, toàn thân như một cây dùi nhọn cấp tốc xoay tít mù và lao vào Mạc Kha.

“Điện hạ!”

Con Kim Ty Bảo thủ lĩnh nhìn thấy thế vội kêu lên kinh hãi.

Khi Yêu hoàng ngoảnh lại thì chỉ thấy một mũi dùi khổng lồ kim quang lấp lánh đang xoay tít xuyên đầu Mạc Kha con trai hắn.

Ngay sau đó là hai làn kim quang bắn thẳng ra ngoài.

Một làn là thân thể Kim Xán, và một làn là kim đan của Mạc Kha.

Đồ khốn này dám giết đứa con trai duy nhất của ta!

Yêu hoàng tuy tàn nhẫn lạnh lùng thật, nhưng hắn rất yêu con. Mọi việc hắn làm hôm nay đều là vì đứa con trai của mình.

Bây giờ bọn họ đã giết mất đứa con trai duy nhất này...

“Á... á...”

Tiếng thét inh tai buốt óc lan ra khắp bốn phía như những làn sóng. Yêu hoàng bỗng lao nhanh như chớp về phía tiểu Kim Bằng đang bị thương đứng phía sau lưng Kim Xán.

Kim Xán đã giết con trai của ta, ta sẽ bắt ngươi tận mắt nhìn thấy người thân duy nhất, đứa cháu của ngươi bị giết.

Kim Xán kinh hãi há mồm tròn mắt, định phi thân đến cứu tiểu Kim Bằng thì đã không kịp nữa.

Nó là người thân duy nhất, đứa cháu duy nhất của Kim Xán.

“Không!!!”

Tiếng gào chứa đựng nỗi thống khổ cùng cực, chứa đựng nỗi uất hận, đau thương, không cam chịu.

“Tiểu Kim Bằng!”

Còn Kim Bằng thì sao? Mấy câu nói của tiểu Kim Bằng vừa nói, tai nó đều nghe rõ cả.

Kim Bằng không ngờ Yêu hoàng lại tàn độc đến thế.

Dám hủy diệt giết sạch cả thôn Kim Bằng.

Cho nên con hấn bị chết cũng là đáng kiếp!

Kim Bằng không thèm nghĩ nhiều nữa.

Có tiếng “xẹt... xẹt”, máu phun ra bầu trời đêm.

“Con ba ba già kia, nếu ngươi không ra tay thì ta sắp nguy đến nơi!”

Kim Bằng liền dùng thân thể mình để tiếp chiêu của Yêu hoàng tạt đến. Chiêu này, Yêu hoàng dùng một nửa công lực nhưng vì thực lực hai bên chênh nhau rất xa.

Hai xung lực xô vào nhau. Khỏi phải bàn, chỉ có thể là Kim Bằng bị ăn quả đắng.

Còn tiểu Kim Bằng, may sao vì nó mới chỉ là yêu thú cấp một, cho nên vừa rồi Yêu hoàng xuất chiêu cũng không nặng tay; nếu hấn dồn hết công lực thì có lẽ lúc này tiểu Kim Bằng đã đứt rồi!

Ánh mắt Kim Xán có nét phấn chấn, mừng rỡ và cả kinh ngạc nữa.

Kim Xán không ngờ Kim Bằng có thể lao mình ra hứng chiêu hộ một người xa lạ - đứa cháu tiểu Kim Bằng.

Nên biết, Kim Bằng hứng chiêu này rất có thể sẽ mất mạng.

Nhưng, nó, lại không chút do dự.

Kim Xán lập tức tập trung toàn bộ sức mạnh của mình đánh thẳng vào Yêu hoàng.

“Kim Xán, ta nhất định sẽ giết ngươi để trả thù cho con trai ta!”

Ánh mắt yêu vương phóng ra hàn quang, hấn gọi con Kim Ty Báo thủ lĩnh: “Ngươi đi nói với Mặc Kỳ cứ thẳng tay tắm máu cả thôn Kim Bằng, không tha cho bất cứ ai. Ta muốn cả tộc Kim Bằng từ nay biến mất khỏi yêu giới. Hễ có Kim Bằng nào phi thăng lên đây thì lập tức giết luôn!”

Kim Xán nghe rồi, tay càng nắm chặt quyền, nhìn Kim Bằng nói: “Ngươi không sao chứ?”

“Không chết được đâu!”

“Mau đưa cháu ta đi khỏi đây ngay!”

“Không! Ta không thể bỏ mặc ngươi ở lại một mình.”

“Nếu ngươi cứ nán lại đây thì chúng ta sẽ chết hết. Yêu hoàng rất đông quân sĩ, chúng ta không thể địch nổi đâu!”

“Ông ơi, ông ơi, cháu không muốn xa ông...”

Tiểu Kim Bằng bắt đầu khóc ầm lên.

Nó vừa chào đời vài tháng trời đã mồ côi cả cha lẫn mẹ, bà nội cũng bị giết, nó không muốn lại mất nốt ông nội của nó.

“Này con ba ba già, ngươi không được chết! Nếu ngươi bỏ mạng ta sẽ đập chết con tiểu Kim Bằng này cho gọn; dù sao nó cũng chẳng còn ai yêu thương nữa, còn ta, ta không muốn bé ẵm thẳng nhóc này chạy trốn khắp thế giới!”

Nói rồi Kim Bằng cho tiểu Kim Bằng cười lên lưng, vừa tránh đòn của bọn Bạch Hổ và Kim Ty Báo, vừa cấp tốc phi hành.

Nếu lúc này Kim Bằng không bị thương thì nó chẳng coi mấy con Bạch Hổ và Kim Ty Báo này là gì.

Nhưng bây giờ nó đã bị thương, lại phải mang theo thằng bé Kim Bằng cũng bị thương, thì xung lực tấn công và phòng thủ của nó đã suy giảm mạnh.

Chỉ còn cách cõng thằng tiểu Kim Bằng này bỏ chạy cho nhanh.

Yêu hoàng dường như đã hóa điên, liên tiếp tung ra các chiêu chí mạng tấn công Kim Xán.

Kim Xán đang rất lo cho tiểu Kim Bằng nên chẳng có bụng dạ nào để ham chiến đấu.

Kim Xán vốn định liều mình, cả hai bên cùng chết cho xong, để trả thù cho thôn Kim Xán, nhưng lúc này thì không thể làm nổi.

Gã Kim Bằng kia độc thật, nó dám nói sẽ đập chết tiểu Kim Bằng, biết đâu nó sẽ làm thật thì nguy.

Đứa cháu ấy là người thân duy nhất của Kim Xán, tuyệt đối không thể để nó gặp bất trắc.

Kim Xán đã tìm đúng thời cơ rồi tháo chạy.

Yêu hoàng tức giận cực độ, tàn ảnh chớp lên, quay trở về điện Yêu Hoàng.

“Toàn thể yêu binh nghe lệnh ta: bằng mọi giá phải truy sát Kim Xán, Kim Bằng và tiểu Kim Bằng!” Yêu hoàng ngồi trên thét lên.

“Ai giết được Kim Xán và Kim Bằng sẽ đều có cơ hội lên ngôi Yêu hoàng nhiệm kỳ tới đây. Không phân biệt chủng tộc, danh phận; bất cứ ai giết được bọn Kim Xán, Kim Bằng thì đều có thể làm ứng viên.”

Vậy là Yêu hoàng đã dốc hết vốn liếng ra.

Bất kể thế nào, Yêu hoàng phải giết bằng được bọn Kim Xán.

Bao năm qua Kim Bằng chưa bao giờ ê chề như hôm nay. Yêu binh phía sau mỗi lúc một đông thêm, nhưng nó chỉ có thể chạy thực mạng chứ không thể xuất chiêu đánh lại chúng.

Nhìn thấy Bạch Hổ và Kim Ty Báo sắp đuổi kịp.

Mất Kim Bằng lóe hàn quang, nó nói: “Ba ba nhóc con! Chúng ta có sống nổi hay không, chỉ trông vào lần này. Ngươi hãy ôm ta thật chặt đi!”

“Tôi không phải ba ba. Tôi là Kim Bằng. Cha mẹ tôi không sợ, ông bà tôi không sợ thì tôi cũng không sợ! Ông đừng làm mất mặt tộc Kim Bằng!”

Kim Bằng choáng váng suýt ngất.

Thằng nhóc này thật thú vị.

“Được! Nếu đại nạn lần này chúng ta qua khỏi, ta nhất định chờ ngươi vòng lại đánh cho bọn kia không còn mảnh giáp.”

Kim Xán tạt một chưởng vào Kim Ty Báo, rồi thét gọi Kim Bằng: “Hãy chạy về hướng tây, trên núi Tây Điện có Kinh Diệm Ứng là bạn thân của ta; người ấy sẽ đứng ra trợ giúp.”

Kim Bằng không kịp hỏi tí mĩ, nó cấp tốc phi hành về hướng tây.

Cũng chẳng thiết nhìn xem Kim Xán ở phía sau sẽ ra sao.

Nhưng Kim Xán cũng thực lợi hại, yêu thú cùng một cấp, thì lực công kích của thần thú vẫn mạnh hẳn hơn các yêu thú bình thường.

Cho nên Kim Xán đã nhanh chóng cắt đuôi Kim Ty Báo và Bạch Hổ, bỏ xa chúng.

“Kim Liệt! Cháu thế nào rồi? Cháu không sao chứ?”

“Ông ơi, cháu không sao.”

“Được! Chúng ta phi nhanh lên. Đến núi Tây Điện thì tình thế sẽ khả quan hơn.”

Cả đoàn ba người mài miết bay gấp về hướng tây.

Khi bọn họ đang cấp tốc phi hành về tây, thì mệnh lệnh của Yêu hoàng ban ra đã truyền khắp yêu giới.

Giết được bọn Kim Xán thì sẽ có cơ hội lên ngôi Yêu hoàng nhiệm kỳ tới. Không phân biệt chủng tộc, danh phận, địa vị.

Kinh Diệm Ứng cư trú trên núi Tây Điện cũng nhận được tin của Yêu hoàng truyền đến.

Ở yêu giới có một cách truyền tin là dùng linh châu, chỉ cần đưa tin tức vào đó, thì ở đâu cũng có thể nhìn thấy thông tin về đối phương.

Trong người Kim Xán cũng có một hạt linh châu truyền tin.

Bỗng thấy tia sáng lập lòe bên hông.

Kim Xán bèn thò tay vào bọc cầm linh châu ra xem, mặt bỗng biến sắc.

“Chúng ta gặp rắc rối to rồi!”

“Con ba ba già cần gì thì nói một lần cho gọn, sao cứ dờn dứ thế?”

Kim Xán chỉ im lặng nhìn Kim Bằng, hít sâu một hơi rồi nói: “Yêu hoàng đã ra lệnh: ai giết được chúng ta thì sẽ có cơ hội làm Yêu hoàng nhiệm kỳ sau. Chỉ e chẳng mấy chốc toàn bộ dân chúng ở yêu giới này sẽ bỏ đi tìm chúng ta.”

“Đồ khôn kiếp!”

Kim Bằng tức giận nghiêng răng ken két: “Chờ đấy, công lực ta khôi phục thì ta sẽ đi băm hấn ra thành muôn mảnh.”

“Khôi phục công lực ư? Chúng ta còn sống được bao lâu nữa còn chưa biết đây này.”

“Chưa trả được thù sâu thì ta không chấp nhận cái chết! Ba ba già chớ quên, hiện nay tộc Kim Bằng chỉ còn sót ba chúng ta mà thôi. Chắc ngươi cũng không muốn nhìn cả tộc Kim Bằng diệt vong, đúng không!”

“Nhưng... toàn thể mọi người ở yêu giới coi chúng ta là kẻ địch, thì chúng ta...”

“Yên tâm, không chết được đâu, Trời không tuyệt diệt con người. Chúng ta đến tiên giới tạm lánh đã, khi nào tôi dưỡng thương khỏe trở lại, sẽ quay về tính sổ với hấn.”

“Ngươi không biết à: chúng ta dù đến tiên giới cũng không thoát khỏi bị chúng truy sát. Đến đó cũng vô ích thôi.”

Kim Xán có phần tuyệt vọng. Toàn thể yêu giới đối địch với mình, tuyệt vọng vì không biết bầu vùi vào đâu, trời đất bao la nhường này là không có chỗ cho mình dung thân!

“Tình hình không đến nỗi đen tối như con ba ba già nhà ngươi nghĩ đâu. Bắc đế hiện nay mới lên ngôi chính là người anh em với ta, đến đó, không ai có thể làm gì nổi chúng ta cả.”

Ánh mắt tuyệt vọng của Kim Xán bỗng sáng lên, dường như ông ta lại nhìn thấy tia sáng của sự sống.

“Có thật thế không? Chiến thần Trọng Lâu sẽ giúp chúng ta thật chứ?”

“Đương nhiên rồi!”

Kim Bằng nói rất tự hào.

“Thế thì tốt, bây giờ chúng ta sẽ đi tiên giới.”

Có điều, toàn thể yêu giới đang xôn xao như thế, nếu muốn chạy trốn an toàn thì cũng không phải là chuyện dễ.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Nữ Khuyết Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 10

Ở tiên giới.

Hồng Loan sống trong điện Kim Hoa, nó đang ngán ngẩm, nằm lẩn ra trên mặt đất.

Đời người ta sao mà buồn tẻ thế này?

“Này! Hay là con chim phao câu thối ấy đã đứt rồi? Tại sao nửa năm trời trôi qua mà nó vẫn chưa trở lại? Chán thật, chẳng có ai để ta hành hạ, sống thế này thật là vô vị!”

Nó nằm kènh trên mặt đất, mắt thao láo.

Ân Ly bước đến đá cho Hồng Loan một cái, nhưng nó đã lẩn ngay một vòng tránh được.

“Hồng Loan nhà ngươi dù sao cũng là một thần thú, ngươi nên tỏ rõ tư thế của thần thú, được không? Ta nhớ rằng ngày trước ngươi không như bây giờ.”

Ừ nhỉ!

Hình như ngày trước Hồng Loan không như bây giờ thật. Nằm ườn ra, chỉ có thể là con chim phao câu thối kia mới làm như thế này.

Chết dở rồi, hay là mình đã trúng độc của con chim phao câu thối kia?

Hồng Loan lập tức đứng bật dậy, trở lại phong độ thần thú cao quý ngạo nghễ.

Nó hắng giọng, rồi nói: “Phù thủy Ân Ly, còn khá lâu mới đến ngày Diệp Khuynh Thành xuất quan[1]. Chúng ta ra ngoài đi dạo được chứ?”

[1]. Hết thời gian “bế quan” tu luyện

Ân Ly nguyền nó một cái, nói: “Hong Loan, xem ra cái tính nguoi vẫn không sửa được, ba ngày không được đánh nhau thì chân tay nguoi đã ngứa ngáy chứ gì?”

Hồng Loan nhìn Ân Ly cười khi khi, nhảy đến bên cạnh vỗ vai cô ta, nói: “Người hiểu ta, chỉ có Ân Ly! Hay là ta sang yêu giới dạo chơi được không?”

“Nguoi đừng tưởng ta không hiểu: nguoi muốn đi tìm con Kim Bằng chứ gì! Hong Loan nhà nguoi sao vậy? Mới xa nó ít hôm mà đã nhớ nó à? Quan hệ giữa ta và nguoi đâu có thua gì nó, sao chẳng bao giờ thấy nguoi nhớ ta cả?”

Ân Ly cố làm ra vẻ ghen tị.

“Ân Ly, chuyện này khác chứ! Tình cảm giữa tôi vào con chim phao câu thối khác với tình cảm đối với cô.”

Ân Ly hừ hừ, không bằng lòng, nói: “Có gì là khác nhau? Nếu nó là một con cái, mà nguoi nhớ nhưng nó, thì ta vẫn cho là có lý, nhưng nó cũng là một con đực. Còn ta... ta dù sao cũng là một mỹ nhân...”

“Tôi chẳng hứng thú với mỹ nhân.”

Ân Ly trở mắt suốt nửa mắt rơi lọt xuống đất, kinh ngạc nhìn Hồng Loan.

Nhìn bộ dạng Ân Ly, Hồng Loan biết rằng cô ta đã hiểu nhầm ý của nó.

Bên cười hi hi, nói: “Cô đừng nhìn tôi như thế. Tôi càng không hứng thú với đàn ông. Chúng tôi là anh em tốt với nhau, là anh em tốt.”

“Anh em tốt?”

Khóe mép Ân Ly giật giật, vẻ mặt rất cường điệu nhìn nó.

Hồng Loan không giải thích được thì còn được, nó giải thích một câu thì sự hiểu lầm lại càng sâu.

Mặc kệ, sâu thì sâu. Hồng Loan luôn cảm thấy con chim phao câu thối kia đang gặp rắc rối gì đó, nếu không, với cá tính của nó thì nó phải quay lại để khoe công trạng thành tích rồi mới đứng.

“Ân Ly, cô có đi không?”

Bấy lâu nay Ân Ly cũng ngần ngại buồn bã thê thảm.

Diệp Khuynh Thành đang bế quan. Cô thì chẳng có việc gì để làm cả.

Ân Ly ngáp một cái rồi dài, nói: “Được! Ta và nguoi sang yêu giới một chuyến.”

Đôi mắt Hồng Loan lập tức sáng long lanh. Nếu không vì câu nói của Ân Ly hôm nọ thì nó đã cùng con chim thối kia đi yêu giới rồi.

Hi hi, hiện giờ đang chẳng còn gì đáng lo ngại thì còn chờ gì nữa, nó lập tức biến thân, vỗ cánh bay vù ra ngoài.

Ân Ly nhoèn cười rất tươi, rồi lẳng không bay ra theo.

“Chà chà... đã quá lâu không được dễ chịu như bây giờ. Tôi muốn xem xem Ân Ly gần đây tiến bộ đến đâu.”

Nói chưa dứt lời, Hồng Loan đã “vù...” một tiếng, biến mất không thấy bóng dáng đâu.

“A ha... Ta xưa nay chưa lười nhác bao giờ!”

Ân Ly lập tức tăng tốc độ đuổi theo Hồng Loan.

Chỉ trong nháy mắt, hai người đã vượt qua địa phận của tiên giới, tiến vào yêu giới.

“Yêu giới!”

Hồng Loan nhếch mép nở nụ cười ma mãnh, ngẩng đầu nhìn hai chữ đề trên tấm biển.

“Nhìn gì? Có gì đáng nhìn chứ?”

Còn Hồng Loan thì nhìn Ân Ly với ánh mắt đầy ngụ ý: “Cô không hiểu được đâu!”

...

Ân Ly im lặng nhìn nó.

Hồng Loan tỏ ra hưng phấn lạ thường, nó vận thức quan sát một chập, rồi tàn ảnh loáng lên, lập tức tóm ngay được một tên yêu thú.

“Xin... xin đại nhân tha mạng...”

“Ta đâu có nói là sẽ giết ngươi, sao ngươi phải cuống lên thế?”

Hồng Loan nói nhẹ như không.

Nhưng con tiểu yêu ấy vẫn sợ run bắn người. Làn khí lưu dử đội thể này nó không sợ sao được?

Bọn tiểu yêu trong khoảng trăm dặm quanh đây đều trốn biệt không thấy bóng dáng đâu.

“Gần đây ngươi có nhìn thấy một con Kim Bằng không?”

Vừa nghe câu này, mắt con tiểu yêu bỗng sáng lên, nó không thấy căng thẳng nữa rồi bắt đầu nói rành rọt.

“Thì ra là đại nhân cũng định tranh đoạt ngôi vị Yêu hoàng! Kim Bằng ấy tuy bị thương nhưng nó vẫn rất lợi hại, bên cạnh nó lại có Kim Xán cho nên muốn giết nó thì không dễ gì đâu.

Đã mấy tháng nay các cao thủ bốn phương đều truy sát họ, nhưng lần nào họ cũng chạy thoát.

Nhưng nếu đại nhân ra tay, thì tin rằng Kim Bằng và Kim Xán phải chết chắc rồi. Vị trí Yêu hoàng ắt sẽ thuộc về đại nhân.”

Truy sát?

Con chim thối đã gặp phải chuyện gì? Sao lại bị người ta truy sát?

Hồng Loan tròn mắt: “Nói rõ hơn xem, chuyện là thế nào?”

Tiểu yêu thấy ánh mắt Hồng Loan rất hung dữ, nó không sao hiểu nổi. Lễ nào gã này không nhằm tranh đoạt ngai vàng yêu vương?

Tại sao hắn lại không nghe nói đến câu chuyện động trời ấy?

“Mau nói đi!”

Lúc này tên tiểu yêu mới run rẩy nói: “Cụ thể là gì thì tôi chịu, chỉ biết là Yêu hoàng hạ lệnh: ai giết được bọn họ thì có quyền cạnh tranh ngôi Yêu hoàng nhiệm kỳ sau.

Không phân biệt chủng tộc, danh phận, địa vị. Tôi còn nghe nói, Yêu hoàng đã tàn sát toàn bộ tộc Kim Bằng và khai trừ họ ra khỏi hoàng tịch. Và, con trai của Yêu hoàng đã bị giết chết.

Lại nghe nói gần đây có rất nhiều cao thủ ẩn sĩ... chỉ e lần này...”

“Ân Ly, đi thôi!”

Con tiểu yêu còn chưa kịp phải ứng gì, nó chỉ cảm thấy mình bị một con lốc xoáy cực mạnh càn quét, thiên địa tối tăm mù mịt xoay tít thò lò.

Khi nó chật vật gượng đứng lại được, mở mắt ra thì chẳng thấy bóng Hồng Loan và Ân Ly đâu nữa. Hết như vừa qua một giấc mơ.

Hồng Loan không ngớt vận thần thức để tìm kiếm tung tích Kim Bằng. Thảo nào nửa năm nay không thấy nó quay lại, thì ra nó gặp phải chuyện rắc rối thật rồi.

Bọn Kim Bằng, Kim Xán và tiểu Kim Bằng những ngày này vẫn cùng chạy trốn khắp bốn phương, hết sức nhếch nhác.

Vấn đề cốt lõi là đối phương quá đông.

Lần nào chiến đấu cũng như đánh du kích, chỉ đánh một lát rồi lập tức bỏ chạy.

Tuy họ đã giấu nhem khí lưu của mình nhưng vẫn bị hàng ngàn cặp mắt ở yêu giới theo dõi chặt.

Chỉ cần bọn họ đang ở trong địa bàn của yêu giới thì dù giấu kín hơi thở vẫn cứ bị phát hiện ra.

Hồng Loan thấy vô cùng sốt ruột.

Nó không ngừng dùng linh thức quan sát ở phạm vi rộng hơn. Cuối cùng linh thức của nó bao trùm toàn bộ yêu giới.

Nhưng, không thấy gì, không thấy khí lưu của Kim Bằng.

Lẽ nào bọn họ...

Không, tuyệt đối không thể có chuyện đó.

“Vù...”

Tay nó đã tóm cổ một tên yêu thú cấp sáu.

“Ngươi có nhìn thấy Kim Bằng đâu không?”

“Cách đây một tháng tôi trông thấy hắn... chạy về hướng tây.”

Tàn ảnh lại chớp lên, Hồng Loan và Ân Ly biến mất trước mặt tên yêu thú cấp sáu.

Tốc độ nhanh khiếp! Gã yêu thú cấp sáu này vốn đã có tốc độ rất nhanh, nhưng tốc độ của hai người này có lẽ chỉ yêu thú cấp chín mới sánh được.

Nó cấp tốc lấy linh châu truyền tin ra, truyền mấy hàng chữ cho Yêu hoàng.

Hai gã yêu thú cấp chín xuất hiện, rồi phi về hướng tây truy kích bọn Kim Bằng.

Chỉ sau vài canh giờ, Yêu hoàng đã nhận được mấy chục mẫu tin nhắn giống nhau.

Hai yêu thú cấp chín đang tìm tung tích của bọn Kim Bằng.

Yêu hoàng nhìn hàng loạt địa chỉ, hắn nhếch mép cười ruồi.

Kim Bằng, lần này ngươi sẽ chết kiểu gì đây?

Nhưng, khi định thần nhìn kỹ những địa chỉ, thì bỗng nhiên lại có một nỗi buồn lặng lẽ dâng lên trong lòng ông ta.

Tốc độ của chúng nhanh như thế, thì yêu thú cấp chín đâu có thể đuổi kịp?

Hai gã này...

Linh châu truyền tin đang cầm trong tay, chợt lại xuất hiện mấy hàng chữ.

Chỉ lát sau, tiểu yêu thú trần thủ công lớn của yêu giới báo tin về.

Nói rằng ở cửa đông nơi giáp ranh với tiên giới, có hai cao nhân xông vào.

Xem chừng hai người này chưa chắc đã là bạn! Chưa biết chừng là kẻ địch cũng nên.

Yêu hoàng nhếch mép cười nham hiểm. Có lẽ ta phải đích thân ra tay rồi đây.

Linh châu truyền tin lại thông báo mấy chữ đơn giản. Tàn ảnh Yêu hoàng chớp lên, người đã biến mất khỏi điện Yêu Hoàng.

Rồi Yêu hoàng cấp tốc phi như tên bắn về hướng tây bắc.

Kim Bằng và Kim Xán vừa mới bỏ rơi một đàn yêu thú vây bắt họ, đang ngồi trong một thạch động nghỉ ngơi.

Tiểu Kim Bằng ngồi bên không ngớt kêu ca.

“Ông ơi, cháu đói quá!”

Kim Bằng lừ mắt nhìn nó. Đói à? Giữ được mạng là quá may rồi.

“Kim Liệt, cháu có chịu đựng một chút, lát nữa chúng ta đến chỗ Kim Bạch thúc thúc thì sẽ có đồ ăn.”

Kim Liệt cũng biết tình thế hiện giờ của mọi người, nhưng đã hai ba tháng nay nó chẳng được ăn gì, nó đã cố chịu đựng rất lâu, bây giờ nó không gượng

nổi nữa nên nó mới eo xèo vòi vỉnh.

Suốt ngày, ngoài chạy trốn ra lại là chạy trốn.

Sau khi thoát được một bọn truy binh, nó cũng tự phi hành một quãng, để cho Kim Bằng và Kim Xán đỡ tổn hao năng lượng.

Nhưng lúc này, nó đứng còn chẳng vững nữa là phi hành!

Tuy nhiên, nhìn ông nội Kim Xán bẽ tắc như thế, Kim Liệt cũng ngoan ngoãn ngậm mồm lại, mặc dù nó vẫn đang đói meo.

“Con ba ba già, ta mệt quá, ngươi ra ngoài canh cửa, ta sẽ nghỉ một lát, rồi ta lại ra gác thay.”

Kim Xán nhìn nó gật đầu rồi xoay người đi ra.

Kim Xán ra ngoài rồi, Kim Bằng lại nhìn thằng bé Kim Liệt gầy gò như que củi khô đang ngồi thu lu, bèn bước lại khẽ đặt tay lên lưng nó vỗ vỗ.

Kim Liệt cảm thấy có một làn hơi ấm áp đang chảy vào thân thể nó, cảm giác này thật dễ chịu, hết sức dễ chịu.

Kim Bằng mỉm cười nhìn nó, nói: “Ba ba con, ngủ đi! Ngủ một giấc tỉnh dậy sẽ không thấy đói nữa.”

Nguồn nội lực bất tận không ngừng chảy vào thân thể Kim Liệt.

Thấy tiểu Kim Bằng đã ngủ rồi, Kim Bằng mới chậm chậm đứng lên. Thân thể nó hơi ngã nghiêng chao đảo. Nó đã quá mệt. Vừa rồi lại tiếp rất nhiều nội lực cho tiểu Kim Bằng.

Thằng bé Kim Liệt này còn quá nhỏ, nếu tiếp tục không được ăn thì có lẽ nó sẽ chết đói cũng nên. Nhưng lúc này cả bọn không có cách nào kiếm được đồ ăn cho nó.

Nếu đi ra ngoài, coi chừng có thể mất mạng bất cứ lúc nào.

Kim Bằng lại từ từ ngồi xuống, tĩnh tâm điều hòa hơi thở một lúc, thể lực nó mới khôi phục được phần nào.

Lim dim mắt một lúc, nó lại đứng lên, đi ra ngoài.

Nếu không vì nó thì tộc Kim Bằng sẽ không gặp phải đại nạn này.

Cả nhà Kim Xán cũng không bỗng dưng bị liên lụy, đến nỗi chết chóc tan hoang.

Cho nên, điều duy nhất nó có thể làm lúc này là bảo vệ hai ông cháu Kim Xán, không để bất cứ ai gặp bất trắc.

“Con ba ba già, ta đã ngủ đủ rồi, ngươi vào nghỉ ngơi đi!”

Đôi mắt Kim Xán nhìn mãi thật xa về phía trước, cặp lông mày cau rúm.

“Không rõ những ngày tháng này còn kéo dài đến bao giờ mới hết nữa.”

Kim Bằng cố gượng cười, nói: “Chỉ cần vẫn còn sống thì chúng ta vẫn có hy vọng. Ta cho rằng chẳng bao lâu nữa tất cả sẽ kết thúc.”

Kim Bằng đã thầm tính toán cả rồi.

Khi nào đưa được Kim Xán và tiểu Kim Bằng đến chỗ Kim Diệm Ứng, có được người giúp đỡ, thì ít ra cả bọn cũng bớt nguy hiểm.

Đến lúc đó Kim Bằng sẽ một mình lên ra, bí mật trở về. Với công lực và thể lực của nó hiện nay thì không thể tiêu diệt nổi Yêu hoàng.

Nhưng cũng có một cách, nó có thể cùng liều mình với Yêu hoàng, chỉ cần Yêu hoàng chết thì tất cả sẽ kết thúc.

“Mong sao sẽ được như thế.”

Rồi Kim Xán lại thở dài thườn thượt.

“Hiện nay ta quả thật không còn một chút niềm tin gì nữa. Thực ra... thực ra chúng ta đã đến núi Tây Diên từ lâu rồi. Chi hiềm... chi hiềm ta không dám vào... vì ta sợ rằng...”

Kim Bằng quay lại nhìn Kim Xán rất lâu. Nó hiểu rằng Kim Xán đang sợ điều gì.

Kim Xán sợ rằng sẽ bị người bạn Kim Diệm Ứng ấy sẽ bán đứng.

Cảm giác này Kim Bằng rất hiểu.

Thế thì chỉ bằng cứ tiếp tục chạy trốn như hiện nay còn hơn, Kim Xán vẫn còn giữ được cho mình một chút tình cảm nhớ nhung.

Ít ra vẫn còn một chút tốt đẹp về nhau.

Ít ra, lòng mình, sẽ không đau đớn.

Núi Tây Diên. Thành trì trong núi Tây Diên.

“Bẩm báo! Vừa nãy thị vệ canh gác núi về báo rằng phát hiện ra tung tích bọn Kim Xán.”

Đôi mắt Kim Diệm Ứng đang nhắm bỗng mở to, nói: “Có biết họ đang ở đâu không?”

“Hình như đã trốn vào thạch động ở sườn núi Tây Diên. Chủ nhân xem, hay là chúng ta...”

“Cả tộc Kim Bằng bị sát hại thê thảm, người khác có thể giấu đồ bìm leo, hãm hại nọ, chứ Kim Diệm Ứng ta đây quyết không bao giờ làm cái chuyện đó. Yêu hoàng... Yêu hoàng thì đã là gì? Thành chủ ta đây sức mạnh đâu có kém gì hử? Hừ!”

Kim Diệm Ứng cười nhạt. Rồi nói tiếp: “Truyền lệnh của ta: Cấm bất cứ ai không được phép tiết lộ tung tích của bọn Kim Xán. Kẻ nào vi phạm ta sẽ giết.”

“Vâng!”

Gã này “vâng” rõ to nhưng bụng hắt lại thầm nghĩ: ông còn giả vờ thanh cao à?

Nên biết nếu giết được Kim Xán thì có thể trở thành Yêu hoàng.

Một thành chủ vớ vẩn như ông ta sánh sao nổi!

Tuy nhiên, tính khí Kim Diệm Ứng ra sao, bọn thuộc hạ đều rất biết. Họ luôn thấy bất bình thay cho ông ta.

Ông ấy không thèm tính chuyện làm Yêu hoàng, thì chúng hẳn khoản cái nỗi gì?

“Thành chủ! Như thế tức là chúng ta công khai đối đầu với Yêu hoàng, chỉ e sau này ông ta biết thì chúng ta...”

“Hắn chẳng qua chỉ là một con chim hoang lai tạp, sao phải sợ?”

Kim Diệm Ứng cũng như Yêu hoàng, cùng là yêu thú bậc chín.

Nếu không vì địa vị của Kim Diệm Ứng không cao bằng Kim Bằng và Côn Bằng, thì cái ghế Yêu hoàng đâu có thể đến lượt gã con hoang ấy ngồi? Huống chi, thằng cha ấy lại rất vong ân bội nghĩa, dám giết cả tộc Kim Bằng!

Hồi xưa, nếu không vì Kim Xán cho rằng công lực của mình không cao bằng hắn nên đã nhường ngôi cho hắn, thì hắn có thể làm Yêu hoàng được không? Nên nhớ rằng huyết thống của Kim Xán còn cao quý và thuần chủng hơn hắn nhiều!

“Nhưng, thế lực của Yêu hoàng quá lớn...”

“Cùng lắm ta sẽ hợp tác với ma giới trừ khử hắn luôn, rồi hãy hay!” Câu nói này của Kim Diệm Ứng buông ra khiến mọi người trên đại điện đều hít vào mấy hơi khí lạnh, sùng sốt.

Chớ có đụng vào vị thành chủ này của họ. Đứng là không thể trêu tức ông ấy.

Cái tính khí ông ấy không sợ gì trời cao đất dày, bất chấp nước sâu nước nông ra sao, ai đụng vào thì sẽ khổ nạn ngay.

“Thế thôi! Mọi người đi làm việc của mình đi!”

Kim Diệm Ứng giờ tay vươn vai vắn hông rõ lâu, vẫn cứ thản nhiên không bận khoản gì hết.

Vị trưởng lão vừa nêu vấn đề khi nãy, bèn thở dài thườn thượt. Tính khí này của thành chủ sớm muộn gì cũng sẽ rước họa vào thân.

Nếu ông ta không có công lực cao, thì có lẽ thành trì Tây Diên này đã bị người khác đập nát ra tro từ lâu rồi.

Tàn ảnh Kim Diệm Ứng chớp loáng lên, ông ta đã biến mất khỏi đại điện.

Vấn đề đau đầu thì để cho Tứ đại trưởng lão cứ việc bận khoản.

Chứ Kim Diệm Ứng không mấy hứng thú về những chuyện đó.

Trên sườn núi Tây Diên có cả thảy 782 sơn động, nhưng Kim Diệm Ứng là thủ lĩnh, bảo họ tìm kiếm bọn Kim Xán sẽ dễ ợt.

Kim Diệm Ứng bỗng “vù” một cái, lại quay vào trong đại điện.

Vì lúc nãy bước ra, ông ta có cảm giác về một áp lực rất mạnh đang tràn đến thành Tây Diên của mình.

Tứ đại trưởng lão cũng cảm thấy áp lực dữ dội ấy.

Ông ta cau mày, nói: “Thành chủ, có chuyện gì xảy ra vậy?”

“Còn muốn ta phải nói hay sao? Khí lưu mạnh mẽ này, chỉ có thể là do Yêu hoàng phát ra chứ còn ai vào đây nữa?”

Kim Diệm Ứng nhíu mày: “Nhưng ta cũng không ngờ ông ta lại đến nhanh như vậy.”

Không riêng gì Kim Diệm Ứng, mà ngay Tứ đại trưởng lão cũng không ngờ Yêu hoàng mò đến nhanh như vậy.

“Thành chủ, sau đây chúng ta phải làm gì?”

“Phải làm gì? Bây giờ các người hỏi ta thì ta biết hỏi ai? Vả lại, những việc như thế này xưa nay các người vẫn phụ trách kia mà!”

Kim Diệm Ứng tỏ ra khó chịu.

Ông ta rất ghét các vấn đề phức tạp kiểu này.

Hề nghe là nhức đầu.

Nếu hỏi ông ta cách giải quyết ra sao, thì ông ta chỉ nói “dùng quyền cước để giải quyết”

“Xệt... xệt... xệt...”

Vô số tàn ảnh chớp lên, trên đại điện thành Tây Diên bỗng chốc đông nghịt người đứng.

Yêu hoàng oai phong lẫm liệt đứng giữa đại điện, trong này lặng gió nhưng áo bào của Yêu hoàng vẫn bay phấp phật.

“Kim Diệm Ứng!”

Kim Diệm Ứng bộ dạng như gã lang thang, uể oải lê bước đến trước mặt Yêu hoàng, nói: “Thành chủ thành Tây Diên, Kim Diệm Ứng xin chào Yêu hoàng!”

“Kim Diệm Ứng, ta nghe nói Kim Xán đã đến núi Tây Diên của người.”

“Đúng là đã đến núi Tây Diên này nhưng cụ thể hấn trốn ở nơi nào thì tôi không biết, tôi chỉ nghe nói hấn trốn vào sơn động. Yêu hoàng thần thông quảng đại như thế, thì ngài cứ tự đi mà tìm.”

Hừ! Muốn vào sơn động của núi Tây Diên tìm người, tức là tìm đến cái chết!

Riêng sườn núi đã có 782 sơn động, nếu cộng toàn bộ khắp núi thì ít ra cũng phải 3.000 sơn động. Chẳng phải vào để tìm cái chết là gì! Hừ!

“Kim Diệm Ứng, người bốn cột trụ người ta hay sao? Núi Tây Diên này ít ra cũng có vài ngàn hang động, ta đi tìm thì tìm phải đến tháng nào năm nào mới hết? Nếu muốn đi tìm thì ta cần gì phải đến thành Tây Diên này nữa?”

Kim Diệm Ứng sắc mặt vô cảm, chỉ nói “Thế ư?” Rồi hỏi vặn lại: “Thế thì ông đến đây để làm gì?”

...

Vẫn nghe nói Kim Diệm Ứng tính tình cổ quái chẳng hiểu sự đời là gì, hôm nay mới gặp... Hừ, nói là chẳng hiểu sự đời là còn tế nhị, nói khó nghe một chút, thì hấn là đồ ngớ ngẩn!

“Triệu tập toàn thể các thị vệ canh núi về điện này ngay cho ta!”

Nghe câu này, Kim Diệm Ứng thấy ngứa tai.

“Yêu hoàng có nhầm lẫn gì không đấy? Sao lại nói cái giọng như vậy? Dù sao ta cũng là thủ lĩnh ở đây!”

Khốn kiếp! Cái đầu gã Kim Diệm Ứng này có vấn đề hay sao?

Hấn dám nói trước mặt Yêu hoàng rằng hấn là thủ lĩnh ở đây! Rốt cuộc ai mới là thủ lĩnh?

Tứ đại trưởng lão, mặt ai cũng nhăn nhó khổ sở.

Đại nhân thành chủ của họ thế này thì... Khách đến hôm nay đâu phải những yêu thú rồi hơi rách việc chỉ biết ham chơi?

Mà là Yêu hoàng của yêu giới kia mà!

Thế này thì chết dở rồi.

“Yêu hoàng, thành chủ của chúng tôi... ông ấy...”

“Đại trưởng lão, người lại định phi báng ta chứ gì? Tránh sang bên, biến đi!”

Kim Diệm Ứng bước lên phía trước giật một phát, gạt đại trưởng lão sang bên.

“Yêu hoàng hiền đệ à, nghe ta nói nhé: tình cảm giữa ta và Kim Xán tốt hơn ai hết ở khắp yêu giới này. Cho nên! Đệ muốn ta bán đứng hần thì tuyệt đối không thể được.

Ta không rào trước đón sau gì nữa, nói thẳng luôn: hoặc là đệ giết ta, hoặc là đệ tự đi mà tìm, hoặc là đệ trở về phủ của mình! Ba con đường ấy cứ tự chọn đi!”

Kim Diệm Ứng xưa nay tính tình bộc trực, ông ta không làm nổi bất cứ chuyện gì lắt léo mưu mô.

Sắc mặt Tứ đại trưởng lão càng nhăn như bị.

Thành chủ của họ điên rồi hay sao?

Lẽ nào chỉ vì Kim Xán mà ông ấy có thể đẩy cả thành Tây Diên này vào chốn nước sôi lửa bỏng?

Dù là sẵn sàng đứng ra trợ giúp người anh em, thì cũng không nên đi đến chỗ khuyh gia bại sản chứ!

“Kim Diệm Ứng! Nhà người tự gây nên đó thôi.”

Mắt Yêu hoàng tràn ngập sát khí, hất hất tay một cái, đám yêu binh phía sau xông vào đánh Kim Diệm Ứng ngay tức khắc.

“Hôm nay ta sẽ cho thành Tây Diên của người tắm máu. Để rồi xem lần sau người còn dám bao che cho hần nữa không?”

“Dừng lại!”

Một âm thanh vang rền từ bầu trời vọng xuống.

Lưu quang chớp lòa, Kim Bằng oai phong lẫm liệt bay thẳng đến chỗ bọn họ.

“Yêu hoàng, nhà người làm ta quá thất vọng.”

“Ha ha ha... ha ha ha ha... không làm thế thì sao có thể ép người lộ mặt ra? Kim Bằng, ta chỉ cần giết người, cho nên dùng thủ đoạn gì mà chẳng được?”

Ánh mắt Yêu hoàng quét một lượt, không thấy Kim Xán và tiểu Kim Bằng đâu.

“Kim Xán và thằng tiểu Kim Bằng đâu? Hay là chúng đã bỏ rơi người rồi chúng chạy thoát thân?”

“Muốn gặp họ à? Chỉ e người không còn cơ hội nữa.”

Ánh mắt Kim Bằng phóng ra hàn quang, nó nghiêng rặng, với tốc độ nhanh nhất nó hóa thành một làn lưu quang lao thẳng vào Yêu hoàng bất chấp tất cả.

“Xẹt...”

Lưu quang chớp lòa phóng qua, tốc độ của Kim Bằng cực nhanh.

Nhưng tốc độ của Kim Diệm Ứng còn nhanh hơn nữa.

“Vỡ diễn quá hay, một mình người diễn thì phí quá!”

Ông ta mỉm cười rất quái dị, đôi mắt sáng quắc phóng ngay ra hai làn chớp điện màu đỏ.

Kim Bằng cùng lúc phun ra một con hỏa long.

Chớp đỏ kéo theo hỏa long đồng thời phang thẳng vào Yêu hoàng.

Kim Diệm Ứng vốn đã ngang cấp với Yêu hoàng.

Yêu hoàng không ngờ Kim Diệm Ứng bỗng dung lại ra tay, hấn không kịp tránh cho nên bị dính đòn. Toàn thân lập tức tê dại.

Nhân đó, Kim Bằng tập trung nội lực tạt cho Yêu hoàng một chưởng thật mạnh.

Công lực của Kim Bằng vốn bị sa sút nhiều, nhưng lúc này bị kích thích mạnh cho nên chưởng lực không những không suy giảm, trái lại còn mạnh lên rất nhiều.

Nó thực sự cảm hận Yêu hoàng thấu xương.

Cho nên năng lượng trong cơ thể nó được bùng phát tới đa.

Yêu hoàng thất kinh. Mấy năm trước hấn đã lĩnh giáo bản lĩnh của Kim Bằng nhưng không ngờ Kim Bằng đột nhiên trở nên đáng sợ như thế này.

Hấn chợt nhớ lại lời của Mặc Kha con trai hấn. Nếu lúc đầu nghe lời đứa con trai giết luôn Kim Bằng thì đứa con của mình cũng không phải bỏ mạng.

“Bùng...”

Kim Bằng tung ra sức mạnh đã là kinh hồn, nhưng Yêu hoàng biến dị cấp chín còn đáng sợ hơn. Chỉ thấy một tàn ảnh màu đỏ chớp lên, ngay lập tức Kim Bằng bị đánh bay ra xa.

Xung lực khổng lồ khiến Kim Bằng văng vào hơn chục cây cổ thụ rồi mới rơi xuống đất.

Trong họng hơi ngòn ngọt, rồi máu tươi tràn lên miệng.

Vì không muốn để cho Yêu hoàng phát hiện ra mình đã thất thiết, Kim Bằng liều nuốt ực xuống luôn.

Rồi nó lập tức nhồm dậy, kín đáo vận khí, sau đó lại nhanh chóng lao vào Yêu hoàng.

Cùng lúc này nó linh thức truyền âm cho Kim Diệm Ứng.

“Trong khoảng mười chiêu, phải bảo mọi người rút ra xa, kéo bỏ mạng thì đừng oán trách ta!”

Kim Diệm Ứng thì cảm thấy nực cười, gã này đã bị thương như thế rồi lại còn bảo người ta rút đi, nếu đi thật thì gã sẽ đứt luôn.

Lẽ nào...

Mất Kim Diệm Ứng bỗng tròn tròn mắt rồi hét gọi Kim Bằng: “Ngươi định làm gì? Tự nỗ nguyên anh hay sao? Ngươi điên rồi à?”

Cũng không đợi Kim Bằng trả lời, Kim Diệm Ứng tự giải đáp luôn.

“Chẳng lẽ ngươi tự tin sẽ giết được hấn?”

“Cho nên ngươi mới liều mạng để cả hai cùng tan xác?”

Kim Diệm Ứng tức quá, mắng luôn: “Đồ đàn độn! Ta chưa thấy ai đàn độn như ngươi! Nếu ngươi tự cho nỗ yếu nguyên thì ngươi cứ cho ta cùng chết luôn cho xong!”

Kim Bằng rất bức xúc, xưa nay nó chưa bao giờ thích làm anh hùng, phải bắn khoăn mãi mới muốn làm anh hùng một lần, thế mà gã Kim Diệm Ứng này lại không tác thành cho nó!

“Kim Diệm Ứng, ngay từ đầu ta đã nhận ra ngươi chẳng tử tế gì, ngươi có ý định để cho cả tộc Kim Bằng của ta bị diệt vong, đúng không?”

Kim Diệm Ứng tức quá gào lên: “Nếu ngươi dám cho nỗ nguyên anh thì đúng là cả tộc Kim Bằng sẽ tuyệt diệt. Ngươi cho rằng Yêu hoàng chết rồi thì các tộc loài khác sẽ buông tha Kim Xán và tiểu Kim Bằng hay sao?”

Tộc Kim Bằng là thần thú ở yếu giới, là một trong số các thần thú rất có triển vọng kế thừa ngôi vị Yêu hoàng, ngươi cho rằng các tộc loài khác sẽ chịu chấp nhận họ hay sao?

Ngày trước người ta không dám giết tộc Kim Bằng vì sợ hãi thể lực của cả tộc; nay cả tộc Kim Bằng đang bị tử thương vô số, tộc Côn Bằng cũng bị tổn thất nặng, nếu ngươi muốn cả tộc Kim Bằng bị diệt vong thì ngươi cứ cho nỗ nguyên anh cho gọn đi!”

Kim Bằng nín lặng nhìn Kim Diệm Ứng. Nó lần đầu thấy một người uy hiếp người khác như thế này. Nhưng nó cũng thấy ảm lòng.

“Kim Bằng à, ta cũng là thần thú, ta lại còn ngang cấp với Yêu hoàng! Ngươi đừng thiếu niềm tin như thế!”

Nói rồi Kim Diệm Ứng rít lên một tiếng chói tai. Sóng âm lan ra chấn động cả quả núi Tây Điền.

Yêu hoàng chợt cảm thấy mối nguy, bèn tung mình lên, bỏ qua Kim Bằng và quay sang lao vào Kim Diệm Ứng.

Kim Diệm Ứng không hề tỏ ra nao núng, cấp tốc xông vào.

Hai sức mạnh đầu đầu xô vào nhau, cho nên cả Yêu hoàng lẫn Kim Diệm Ứng đều bị xung lực của đối phương đẩy bay ra xa vài chục thước.

Yêu hoàng không ngờ Kim Diệm Ứng lại có tình cảm sâu nặng với Kim Xán đến thế.

Dám không ngần ngại, dù thành Tây Điền này bị tiêu hủy cũng bảo vệ tính mạng cho Kim Xán.

Yêu hoàng bị bật lùi lại rất xa mới đứng lại được, hai mép khẽ vểnh lên, nói: “Kim Diệm Ứng, ngươi tội gì phải thế này? Cứ quyết bảo vệ nó thì ngươi được lợi lộc gì? Cuối cùng sẽ là tan cửa nát nhà chết người!”

Chi bằng ngươi hãy đứng về phía ta, ta bảo đảm sẽ giúp cho thành Tây Điền của ngươi càng phồn vinh phú quý hơn.”

Kim Diệm Ứng khinh khinh nhìn hấn, vẻ bất cần.

“Yêu hoàng, ngươi đừng đứng đây phỉnh phờ lừa gạt người ta nữa. Ta thà tự nổ tan yêu nguyên chết luôn cho xong còn hơn là tin ngươi. Hợp tác với hạng tiểu nhân bỉ ổi vô liêm sỉ như ngươi thì mệt muốn chết!”

Ngươi cũng biết rồi: ta chỉ giỏi công phu võ thuật, ngoài ra không có sở trường gì khác. Nếu chơi trò mưu mô toan tính thì ta xin kiếu! Cho nên, chúng ta cứ nói chuyện với nhau bằng quyền cước thì tiện hơn.”

Yêu hoàng không ngờ Kim Diệm Ứng lại ngoan cố gần đở vậy.

“Được! Ngươi đã muốn chết thì ta cho ngươi được toại nguyện!”

Áo bào của Yêu hoàng bỗng bay phàn phật, một loạt mũi tên ngắn màu đen phóng ra vù vù nhằm vào Kim Diệm Ứng và Kim Bằng.

“Mũi tên tẩm thuốc độc, cẩn thận!”

Kim Bằng hô lớn. Cho nên Kim Diệm Ứng không dám đối kháng với những mũi tên ấy, chỉ cố hết sức tránh sang mọi phía, rất chật vật nhọc nhằn.

“Khôn kiếp! Yêu hoàng có giỏi thì chân tay không giao đấu với ta!”

“Yêu hoàng ta đây không rồi hoi! Dám đối đầu với ta, hậu quả sẽ là như thế này!”

Nói rồi hấn phóng hàng loạt hắc tiễn kịch độc về phía Kim Diệm Ứng.

Tuy Kim Diệm Ứng cũng có bộ lông vũ sánh ngang tiên khí nhưng thực lực của ông ta rất chênh với Yêu hoàng, kể cả Yêu hoàng chỉ dùng tên bình thường cũng đủ để bắn bị thương Kim Diệm Ứng.

Kim Bằng lại càng không dám xông ra chặn những mũi tên ấy.

Kim Diệm Ứng bỗng điên tiết, lập tức lấy Sát thủ giản của mình ra. Đó là Lưu tinh tiêu do Kim Diệm Ứng luyện hóa.

Những mũi phi tiêu màu trắng bạc “vù vù” phóng vào đám mũi tên của Yêu hoàng.

“Bùm...!”

Lưu tinh tiêu đâm thẳng vào quãng sáng của hắc tiễn nổ vang.

Kim Diệm Ứng kêu rú lên đau đớn, yết hầu phun trào máu tươi.

Còn Yêu hoàng thì liên tục lùi trở lại mấy bước mới gượng đứng lại được.

Kim Diệm Ứng không ngờ yêu nguyên lực của Yêu hoàng lại mạnh đến thế.

Hai sức mạnh đầu đầu, Kim Diệm Ứng đã bị thương.

Tuy nhiên Yêu hoàng cũng không ăn nhằm gì, hấn cũng bị thương.

“Tránh sang bên mà nghỉ ngơi! Để ông đây đánh thay, ông sẽ hành hạ hấn một chập!”

Tàn ảnh của Kim Bằng chớp lên, sau chớp mắt, một con hồng long đã lao thẳng vào Yêu vương. Nó lại gượng vận dụng thuật độc tâm[1], nắm vững nội tâm Yêu hoàng đang nghĩ gì, sắp vận dụng chiêu gì, cho nên đối phó sẽ dễ hơn nhiều.

[1]. Đọc ý nghĩ của đối phương

“Kim Bằng, ngươi dám dùng thuật độc tâm với ta ư?”

Yêu hoàng gầm lên. Kim Bằng bị chấn động mạnh đến nỗi mồm miệng cũng ộc ra máu tươi.

Nó đã bị phản xung giáng trở lại. Gương dùng độc tâm thuật rất nguy hiểm. Nếu bị đối phương phát hiện ra và phản xung quật lại thì rất dễ bỏ mạng.

Thấy Kim Diễm Ứng và Kim Bằng đều bị thương. Yêu hoàng khoái trá cười ha hả.

“Muốn đấu với ta ư? Các ngươi còn kém lắm!”

Ánh mắt Yêu hoàng ngập ngựa sát khí.

Đôi mắt sâu hoắm của hắn chớp lóe hàn quang.

“Kim Diễm Ứng, ta cho ngươi một cơ hội nữa: nếu nói ra vị trí của Kim Xán thì ta sẽ tha chết cho ngươi!”

Kim Bằng hồi hộp nhìn Kim Diễm Ứng. Con người ta khi yếu thế, tính mạng bị đe dọa, thì rất dễ trở nên yếu ớt khác thường.

Diệp Khuynh Thành đã từng nói thế. Dù người ấy trước kia hùng dũng ra sao, nhưng khi bị cái chết đe dọa, lại đang ở thế hạ phong, thì có thể có những hành động thật khó tin.

Trừ phi, người ấy có tố chất tâm lý cực kỳ mạnh mẽ.

Liệu Kim Diễm Ứng có nói ra vị trí của Kim Xán không?

“Yêu hoàng, ngươi đánh giá Kim Diễm Ứng này quá thấp rồi. Ngươi muốn đâm chém băm vằm ta thế nào thì tùy!”

Nghe đến đây, Kim Bằng mới thờ phào. Kim Diễm Ứng rất có tình bằng hữu, rất có khí phách của người anh em thân thiết.

Kim Bằng cũng thấy mừng thay cho Kim Xán. Kim Xán nhất định sẽ cảm động nếu biết Kim Diễm Ứng nghĩa khí như thế này.

“Không nói à? Được!”

Yêu hoàng nắm chặt quyền và đâm thẳng vào Kim Diễm Ứng.

Kim Diễm Ứng tuy bị thương nặng nhưng chưa đến nỗi quá yếu để không chịu nổi một quyền. Tàn ảnh loáng lên tránh sang bên.

Mắt Yêu hoàng nhấp nháy những tia tàn độc: “Ngươi tránh à? Ta muốn xem xem ngươi có thể tránh mãi được không?”

Nói rồi Yêu hoàng liên tiếp tung quyền ra như mưa đánh vào Kim Diễm Ứng.

Kim Bằng thấy thế hết sức căng thẳng. Cứ đà này thì Kim Diễm Ứng chỉ cần hơi sơ suất thì sẽ bị Yêu hoàng đánh trúng.

“Yêu hoàng, có giỏi thì đấu với ta. Ta mới là đối thủ của ngươi.”

Yêu hoàng bỗng dừng tay, mỉm cười nhìn Kim Bằng, nói: “Ngươi không nhắc thì ta suýt nữa quên ngươi. Kim Bằng, giữa Kim Xán và Kim Diễm Ứng, ngươi hãy chọn lấy một. Hoặc Kim Xán hoặc Kim Diễm Ứng phải chết.”

Kim Bằng vênh vênh cái mặt rất cùn, rất ba gai, nói: “Có còn cách lựa chọn thứ ba không?”

“Ngươi cho là thế nào?”

“Ví dụ, cả hai người ấy đều sống, ta chết. Được chứ?”

Lúc này mặt Kim Bằng lại rất ngây thơ, nhìn Yêu hoàng.

Nhìn bộ dạng của Kim Bằng, Yêu hoàng ngờ ra không biết lúc này nó định chơi cái trò ma quỷ gì.

Kim Diễm Ứng thì rất căng thẳng nhìn Kim Bằng, ông ta hiểu rằng nó đang chuẩn bị liều mình với Yêu hoàng, cả hai cùng chết.

Đúng thật, Kim Bằng linh thức truyền âm luôn.

“Hề ta xuất chiêu với Yêu hoàng thì ngươi lập tức chạy đi luôn, nói với con ba ba già Kim Xán rằng hắn và tiểu Kim Bằng hãy sống cho tốt. Tộc Kim Bằng không thể bị tuyệt diệt mất giống.”

Kim Diệm Ứng đường đường một trang nam nhi lực lưỡng, lúc này thấy bùi ngùi chua xót không sao nói nên lời.

Có cần thiết... có cần thiết phải làm thế không?

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Nữ Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 11

Ở trong sơn động, Kim Xán bỗng mờ to mắt. Vừa rồi Kim Xán ngủ lịm đi. Bấy lâu nay toàn là chạy trốn thực mạng, họ đều quá mệt, quá mệt mỏi.

Kim Xán đứng dậy, nhìn tiểu Kim Bằng.

Nó vẫn đang ngủ rất say.

Kim Xán bèn quay người bước ra ngoài động. Nơi này không thể nán lại lâu. Kèo sẽ làm liên lụy đến Kim Diệm Ứng thì không hay.

Hiện nay Yêu hoàng đang cực kỳ căm hận ông cháu Kim Xán, nếu cứ nán lại ở khu vực này thì coi chừng bất cứ ai cũng sẽ bị vạ lây.

Vàng trắng trong đang treo cao, ánh trăng lặng lẽ rót xuống bao phủ khắp núi Tây Điền.

Núi Tây Điền cảnh sắc đẹp mê hồn, lúc này lại trở nên bí hiểm, không thực như ban ngày.

“Kim Bằng!”

Không thấy bóng Kim Bằng đâu, Kim Xán bèn ra ngoài tìm gọi. Nhưng vẫn không hề có dấu vết gì về nó cả.

Bỗng Kim Xán nhìn thấy một hàng chữ nhỏ viết trên vách đá.

“Con ba ba già, ta xin lỗi vì đã làm các người bị liên lụy, làm cả tộc Kim Bằng bị tàn sát thê thảm.

Bấy lâu nay ta chẳng phải anh hùng gì hết và ta cũng không muốn làm anh hùng, vì ta biết, văn bia trên mộ của anh hùng chỉ là hai chữ bỏ mạng.

Nhưng lần này ta xuất phát từ đáy lòng thực sự muốn làm anh hùng một phen.

Cho nên... hi hi... người đừng tìm cách ngăn cản ta.

Vì người còn phải chăm sóc tiểu ba ba Kim Bằng, nếu người chết thì chắc chắn nó cũng không sống nổi bao lâu.”

Kim Xán bỗng thấy trước mắt nhòe đi.

“Kim Bằng thẳng bé đại đột, tội gì người phải khổ thế này? Người đã nói rằng khi đến tiền giới thì chúng ta sẽ được cứu kia mà? Sao người lại dễ dàng từ bỏ như thế này?”

Chúng ta đã chạy trốn rất lâu ngày, giờ đây cần gì phải sốt ruột về thời gian? Thằng bé đại đột quá...”

Kim Xán sờ lên hàng chữ, hình như vẫn có cảm giác về hơi ấm của Kim Bằng.

Nó rất có năng lực tiềm ẩn để thống lĩnh yêu giới, nó không thể chết như thế này được.

Vận linh thức quan sát, bỗng phát hiện ra khí lưu của Kim Bằng ở thành Tây Điền.

Kim Xán mừng phát khóc. Cũng còn may, nó vẫn chưa chết, vẫn còn sống.

Nhưng bất chợt Kim Xán không dám cười nữa.

Khí lưu mạnh mẽ như thế, ngoài Yêu hoàng ra thì có thể là ai nữa?

Và, cả Kim Diệm Ứng nữa, hình như ông ta cũng đã bị thương.

Lòng Kim Xán bồi hồi cảm động. Người bạn, người anh em ấy của Kim Xán quả nhiên đã không làm cho Kim Xán thất vọng. Dù rơi vào tình thế sinh tử hiểm nghèo cũng không bán đứng Kim Xán.

Bạc đại trượng phu, đời nào lại sợ chết!

“Người anh em tốt cứ chờ ta! Ta sẽ đến ngay, dù sống hay chết thì anh em ta cũng cùng sống chết bên nhau. Các người đã làm được như thế, thì ta sao có thể chịu nhục mà sống qua ngày đoạn tháng.”

Kim Xán vừa quay người thì nhìn thấy tiểu Kim Bằng đứng ngay phía sau.

“Kim Liệt, cháu có sợ chết không?”

“Thưa ông, Kim Liệt không sợ chết.”

Nó nhìn Kim Xán bằng ánh mắt kiên định.

Kim Xán có nét mừng rỡ nhìn nó gật đầu, rồi đưa tay xoa đầu Kim Liệt, vừa roi lệ vừa nói: “Kim Liệt, ông có lỗi với cháu.”

“Ông ơi, chúng ta là đàn ông có bản lĩnh, chúng ta không sợ chết. Ông ơi, chúng ta đi nào!”

Kim Xán gật đầu thật mạnh, tàn ảnh loáng lên, Kim Xán đem theo Kim Liệt bay thẳng về phía thành Tây Diên.

“Dừng lại, Mặc Tra, ta đã đến đây!”

Sắc mặt Kim Xán và Kim Liệt đầy kiêu hãnh cứng cỏi, đổ xuống trước mặt mọi người.

Kim Bằng cau mày, nói: “Con ba ba già sao lại chạy đến đây góp vui gì thế? Lại đưa cả tiểu Kim Bằng đến nữa! Người muốn chết là một nhẽ nhưng đừng kéo cả tiểu Kim Bằng chết theo!”

“Tại tôi đòi đi chứ không phải tại ông nội tôi.”

Kim Liệt ngẩng cao khuôn mặt rất tươi, trông thật ra đáng một người đàn ông trưởng thành.

Kim Bằng nhìn nó mà lòng càng thấy xót thương. Già nhóc con này mai kia lớn lên nhất định sẽ trở thành một nam nhi có chí khí lớn lao.

Nhưng nhìn gương mặt non nớt của thằng bé, Kim Bằng lại cảm thấy bi ai.

Tại sao... thực ra là tại sao... thằng bé tiểu Kim Bằng mới sinh ra đã có hình người, còn Kim Bằng... tại sao, tại sao đến giờ mình vẫn chưa tu thành hình người?

Đời mình chỉ có một ước mơ lớn nhất là sẽ tu thành hình người.

Nào ngờ, khi chưa nhìn thấy dáng vẻ của mình ra sao khi đã tu thành hình người thì mình đã đứt!

Khuyên Thành đã có Hồng Loan bảo vệ, mình có thể yên tâm được rồi.

Kim Bằng tin chắc Khuyên Thành nhất định sẽ lên thần giới và tìm được Lam Tổ.

Kim Bằng không chờ bọn Kim Xán và mọi người nói gì, nó dừng mảnh tấn công luôn Yêu hoàng.

Kim Diêm Ứng rất nhanh tay nhanh mắt, lập tức linh thức truyền âm cho Kim Xán nói: “Tuyệt đối không để cho hắn tự nỗ lực. Chúng ta cùng xông vào! Tôi không tin chúng ta không trị nổi tên khốn Mặc Tra này!”

Cực nhanh, ba lần tàn ảnh chớp lên tấn công Yêu hoàng ngay lập tức. Thị vệ của Yêu hoàng thấy thế định xông vào hỗ trợ. Tứ đại nguyên lão tuy cảm thấy thành chủ của mình rất ngang ngạnh.

Nhưng tình cảm gắn bó sinh tử không rời nhau giữa mấy vị ấy cũng khiến họ rất cảm động.

Nên họ lập tức dẫn yêu binh của thành Tây Diên xông ra ngăn chặn bọn kia tấn công.

Trong chớp mắt, tiếng hò hét giết chóc vang lên khắp thành Tây Diên.

Ba người vây đánh Yêu hoàng rất dữ dội. Yêu hoàng thấy thế kinh hãi cùng cực.

Kim Xán cũng là thần thú cấp tám; Kim Diêm Ứng là thần thú cấp chín, tuy đã bị thương nhưng công lực vẫn rất khủng.

Còn thần thú cấp năm Kim Bằng thì quái thai đến mức bất chấp sinh tử.

Có lẽ, chỉ còn cách tung ra tuyệt chiêu thì mới đánh bại được ba người này.

Bất thành linh, một hạt linh châu đang nhấp nháy lập lòe bị Mặc Tra há miệng nuốt luôn.

Đó... đó... đó không phải là hạt Yêu linh châu mà cả ma giới lẫn tiên giới hể nhìn thấy thì phải lùi bước hay sao?

Chỉ thấy thân thể Mặc Tra trong chớp mắt không ngừng phình to ra, cao đến mấy chục thước, hấn xô vỡ tan cả đại điện trong thành Tây Điện.

Lúc này, Kim Bằng, Kim Xán và Kim Diệm Ứng chỉ như ba con kiến bé xiu yếu ớt.

Mọi người nhìn vào ai cũng há miệng tròn mắt kinh ngạc.

“Ta phải làm gì đây?”

Kim Diệm Ứng nhìn Kim Xán.

“Chỉ còn cách liều hết mình đánh lại hấn!”

“Ha ha... các người định giết ta, thì rất không dễ đâu! Kim Xán, hôm nay ta sẽ lấy cái mạng chó của ngươi để trả thù cho con trai ta.”

Ánh mắt hấn cực kỳ bạo ngược, mép nhếch ra nét cười quỷ dị, nói: “Kim Xán, uy lực của Yêu linh châu rất kinh đúng không? Đây mới chỉ là loại nhẹ nhưng đã quá đủ để đối phó với các ngươi rồi!

Bây giờ ngươi quá hối hận vì ngày trước ngươi đã nhường ngôi Yêu hoàng cho ta chứ gì? Ta nói thật luôn: ngày ấy nếu ngươi không thông minh mà nhường ngôi cho ta thì ngươi đã chết từ lâu rồi!”

Ngông cuồng, thẳng cha này thực quá ngông cuồng tự cao tự đại.

“Con ba ba già chó mắc lừa. Hấn biến cho to xác thật nhưng chắc chắn tốc độ sẽ chậm đi. Ta không tin không giết nổi hấn!”

Kim Bằng dồn toàn bộ sức lực của mình vào đôi móng vuốt cực kỳ sắc nhọn đang lóe hàn quang của nó.

Kim Diệm Ứng cũng dốc toàn bộ công lực vào hai chưởng.

Kim Xán thì tay cầm kiếm sắc. Hai người và một con chim đánh vào Mặc Tra từ ba hướng khác nhau.

“Rắc, rắc...”

Bảo kiếm trong tay Kim Xán bỗng bị gãy làm mấy đoạn.

Nó đâu phải thanh kiếm tầm thường? Nó là... là tiên khí trung phẩm!

Còn thân thể Mặc Tra thì không hề xây xước.

Đáng sợ, quả là rất đáng sợ.

Thân thể hấn cứng như thép, sức phòng ngự của hấn rất cao siêu.

“Oàng... oàng...”

Hai tiếng nổ cực lớn, Kim Bằng và Kim Diệm Ứng bị đánh văng ra rất xa, rồi nặng nề rơi huych xuống đất.

“Ha ha... ha ha ha ha... Đối mặt với Yêu linh châu mà tiên giới ma giới đều kinh hãi, mà ba tên khốn các ngươi định đấu với ta ư! Ha ha ha...”

Sau tràng cười điên rồi cuồng vọng, Mặc Tra cấp tốc truy sát Kim Bằng. Kim Bằng thấy thế lập tức nhảy vọt lên. Nó biết rằng lúc này dù nó tự cho nổ nguyên anh thì cũng vô ích, không thể làm hấn bị thương.

Lúc này, chỉ có thể... chuẩn!

“Định chuẩn à?”

Điều mà Kim Bằng không ngờ là, Mặc Tra tuy biến thành gã khổng lồ nhưng tốc độ của hấn vẫn nhanh như trước, thậm chí còn nhanh gấp rưỡi.

Quái thai! Hết sức quái thai.

“Ăn một quyền của ta!”

Mặc Tra giáng một quyền vào Kim Bằng. Tuy đã kịp thời né tránh như Kim Bằng vẫn bị chấn thương bởi quyền khí.

“Rắc... rắc...”, tiếng xương gãy nghe khô không khóc. Bộ cánh của Kim Bằng không hoạt động được nữa, không thể vận ra một chút sức lực nào; Kim Bằng lại không thể hóa thành hình người cho nên nó chỉ có thể tự nhìn mình rơi từ trên cao mấy ngàn thước rớt xuống đất.

“Kim Bằng!!!”

Kim Diễm Ứng và Kim Xán hét lên vang dội khắp bầu trời. Nhưng họ không có cách gì để chạy ra cứu nó.

Mặc Tra không để cho họ có bất cứ cơ hội nào, hấn nhăm vào cả hai tạt luôn một chưởng.

Kim Bằng cảm thấy lần này mình thật sự đi đời rồi. Kể cả rơi xuống mà không chết thì ít ra toàn thân cũng bị nát như.

Nó còn chưa tu thành hình người, cơ thịt chẳng còn thì sau này sẽ càng khó tu thành hình người.

Bỗng nhiên.

Nó cảm nhận ra một mùi vị rất quen thuộc.

Nó mở to đôi mắt đang tuyệt vọng: Hồng Loan!

“Con chim phao câu thôi!”

Hồng Loan cười rất quái nhìn nó, nói: “Ta lại cứu mạng ngươi lần nữa. Ngươi sẽ trả ơn ta ra sao đây?”

“Chờ ngươi giết xong gã Yêu hoàng quái thai kia, sẽ nói sau.”

“Hừ hừ... chuyện vặt bé bằng con muỗi! Chúng ta là thần thú của thần giới, lo gì không đối phó nổi một gã Yêu hoàng? Nhìn đây, ông lớn sẽ giúp ngươi hành hạ thằng cha ấy.”

Nói rồi Hồng Loan tung Kim Bằng cho Ân Ly.

“Điều trị cho hấn đi!”

Ném ra một câu, rồi tàn ảnh chớp lên, Hồng Loan nhanh chóng lao vào Mặc Tra.

“Kẻ tiểu nhân ở đâu đến hả?”

Hồng Loan đã giấu kín khí lưu của thân thể mình, có nên lúc này Yêu hoàng không thể nhận ra công lực của Hồng Loan ra sao, hấn chỉ coi nó như đồ trẻ con đến phá đám.

“Ta sẽ cho ngươi nếm mùi lợi hại của tiểu nhân ta đây!”

Hồng Loan giáng ngay một chưởng vào ngực hấn.

Khi bàn tay bé nhỏ của Hồng Loan sắp chạm vào, Mặc Tra mặt biến sắc, thẳm kêu lên: “Gay rồi!”

Nhưng tất cả đã muộn, chỉ một chiêu ấy đã khiến tất cả kết thúc.

Chưởng của Hồng Loan đánh thủng thân thể hấn, bóp nát tim hấn.

Yêu nguyên định chạy trốn thì cũng bị bàn tay bé nhỏ của Hồng Loan bóp nghiền.

“Đám đánh bị thương người anh em của ta, thì ngươi phải chết!”

Nói rồi nó bóp nát yêu nguyên của Mặc Tra.

Hai tay Hồng Loan cũng xử lý luôn thân xác đáng ghét của hấn. Trong chớp mắt xé Mặc Tra làm hai nửa.

Một viên Yêu linh châu từ trong xác hấn bay ra.

Hồng Loan đưa tay ra nắm lấy viên Yêu linh châu.

Nó cất bước rất đẹp, đi đến trước mặt Kim Bằng, nói: “Thế nào? Ngươi đã hài lòng chưa?”

Kim Xán và Kim Diễm Ứng quá sững sốt, còn chưa kịp định thần.

Thân thể Mặc Tra cứng như thép, mà lại bị một chưởng đã đánh thủng, bóp nát tim, hủy yêu nguyên, xé tan thân xác!

Đáng sợ! Thằng bé xinh xắn siêu năng lực này quả là vô cùng đáng sợ.

“Đừng đắc ý vội! Nói xương cho ta đây!”

Hồng Loan túm luôn cánh cửa Kim Bằng rồi giật mạnh, khiến nó đau quá kêu ầm lên.

“Kêu gì mà kêu? Ồn rồi!”

“Ngươi cố ý, đúng là ngươi cố ý!”

Hồng Loan cười gian tà: “Phải, ta cố ý đấy, thì sao? Lúc này ngươi không thể đánh ta, muốn chạy cũng thua ta, nên chờ đường thương vong đã rồi hãy tìm ta mà tính sổ!”

...

Có lẽ phải phát khóc!

Sao lại hà hiệp nhau thế này?

Hồng Loan ngày càng xấu xa.

Coi như thời kỳ phong ba ở yêu giới đã phẳng lặng trở lại.

Cuộc chiến này, cả tộc Kim Bằng và Côn Bằng đều tổn thất nặng nề.

Kim Xán vốn định giữ Kim Bằng ở lại làm Yêu hoàng, nhưng nói gì thì nói Kim Bằng vẫn không bằng lòng ở lại.

Tính nó là thế, tính nó rất không hợp để làm quan.

Huống chi, nó còn muốn cùng Diệp Khuynh Thành đi lên thần giới.

Tạm biệt Kim Xán, tiểu Kim Bằng và Kim Diễm Ứng, Kim Bằng đi theo Hồng Loan và Ân Ly trở về tiên giới.

Sau ít hôm đường thương, Kim Bằng đã bình phục hoàn toàn; lại được Hồng Loan trợ giúp, công lực của nó đã nâng cao rất nhiều.

Diệp Khuynh Thành cũng đã đến ngày xuất quan.

Trọng Lâu và Tịch Vân đã chuẩn bị một bàn ăn rất thịnh soạn, chờ Khuynh Thành xuất quan.

Hồng Loan và Kim Bằng vừa phấn chấn lại vừa căng thẳng.

Phấn chấn vì chúng lại được nhìn thấy Diệp Khuynh Thành; cũng chưa rõ công lực của cô ấy đã tiến bộ đến đâu.

Căng thẳng là gì, chúng chưa biết Ân Ly sẽ đối xử với Khuynh Thành ra sao.

Cô ta định ngăn cản Khuynh Thành lên thần giới, thật không?

Với tính cách vốn có của Khuynh Thành, chỉ e cô ta không thể ngăn cản nổi.

Nhưng nếu Ân Ly nhất định ngăn cản, chỉ sợ rằng...

Nghĩ đến đây Hồng Loan cảm thấy thực đáng sợ.

Chỉ một năm, công lực của Khuynh Thành đã từ Kiếm tông trung cấp trung kỳ nâng lên Kiếm tôn sơ cấp.

Với người khác thì đây là chuyện tuyệt đối không thể làm nổi.

Diệp Khuynh Thành tiến bộ nhanh như thế, điều này có liên quan chặt chẽ với nguồn sức mạnh vô tận trong thân thể cô.

Tuy đã luyện hóa lên đến Kiếm tôn sơ cấp nhưng nguồn sức mạnh ấy vẫn rất dồi dào.

Một năm qua, Khuynh Thành cảm thấy mình không luyện hóa được một phần mười.

“Chúc mừng Khuynh Thành đã xuất quan!”

Kim Bằng gạt Trọng Lâu và Tịch Vân sang hai bên, lách lên phía trước nói: “Cấp độ gì rồi, đã đạt được cấp độ gì rồi?”

“Đủ để đi xuyên không gian lên thần giới rồi!”

Diệp Khuynh Thành cười một cách bí hiểm.

Bỗng nhiên ánh mắt của Khuynh Thành dừng lại ở Ân Ly.

“Sao cô lại ở đây?”

“Vương gia bảo tôi đến đây.”

“Lam Tổ?”

Khuynh Thành hơi nhíu mày, nói: “Anh ấy bảo cô đến làm gì?”

“Ngăn không cho cô lên thần giới.”

Thực ra, lúc Khuynh Thành hỏi Ân Ly câu đó, cô đã đoán ra rồi.

Nhưng, ngăn cản không cho cô lên thần giới.

Là không thể!

Lam Tổ bảo cô gái này đến ngăn cản mình, việc này chứng tỏ một điều: Lam Tổ đang rơi vào tình thế nguy hiểm.

Chắc chắn là vì anh không muốn cô bị vướng vào rắc rối, cho nên mới ngăn cản cô.

“Lam Tổ, gồm nhĩ? Chờ đấy mà xem, em sẽ lên thần giới, em sẽ xử lý anh ra sao!”

Khuynh Thành thăm “nguyên rủa” Lam Tổ.

Lam Tổ đánh giá cô quá thấp rồi.

Đã nói sẽ cùng tiểu ngạo giang hồ, sẽ cùng lãng quên thiên hạ.

Trước đây, cô đã từng khoác lác khoa trương rằng khi nào cô đoạt được thiên hạ, cô sẽ nạp anh làm sủng nam!

Khuynh Thành còn nhớ mình từng nói với Lam Tổ: dù em không thể lưu danh thiên cổ thì ít ra cũng để lại mùi khó ngửi mấy chục năm.

Bây giờ không thể tiếp tục để lại mùi khó ngửi thì đành lựa chọn lưu danh thiên cổ vậy.

Và, cách duy nhất là giết sạch những kẻ nào dám uy hiếp Lam Tổ của cô.

Để trở thành một truyền thuyết của thần giới.

Một truyền thuyết khiến cho người ta hãi nghe đến tên là phải sợ vỡ mật.

“Khi Lam Tổ một lần nữa trao lại Từ Thanh bảo kiếm cho tôi, chuyện đó đã khẳng định một điều rằng hôm nay cô không thể ngăn cản tôi. Không riêng gì cô, mà bất cứ ai trên thế gian này cũng không thể ngăn cản nổi tôi; bất cứ ai hoặc bất cứ chuyện gì xảy ra cũng không thể chia rẽ tôi và Lam Tổ! Trừ phi... :”

“Trừ phi làm sao?”

“Trừ phi, anh ấy không yêu tôi nữa!”

Khuynh Thành đáp đầy vẻ tự tin. Cặp lông mày lá liễu của cô hơi nhích nhích.

Cô rất tin ở tình cảm giữa mình và Lam Tổ, tuy thời gian cả hai ở bên nhau chưa nhiều.

Rõ ràng là có những người chỉ thoáng nhìn qua, ta đã biết người ấy có phải là chàng trai mà cả cuộc đời ta mong đợi hay không.

Lam Tổ.

Chính là con người xứng đáng để Khuynh Thành chờ đợi suốt đời, yêu nhau suốt đời.

Rõ ràng là có người chỉ vài ánh mắt nhìn nhau, đã chắc chắn ấn định ta sẽ suốt đời đắm chìm trong ánh mắt ấy.

Yêu là hồi hộp rung động trong khoảnh khắc. Khuynh Thành không muốn biến cái khoảnh khắc ấy thành nỗi buồn vĩnh viễn.

Cho nên cô sẽ tuyệt đối không bỏ mặc cho nước chảy xuôi.

“Khuynh Thành, cô đánh giá mình quá cao thì phải? Người mà xưa nay vương gia yêu không phải là cô. Mà là cô nương Lạc Nhi.”

Khuyhnh Thành liếc nhìn Ân Ly và mỉm cười rất kỳ dị.

Giọng cô lạnh lùng: “Lạc Nhi đã chết rồi, chết từ khi tôi còn chưa chào đời. Người mà Lam Tố yêu là Diệp Khuyhnh Thành! Dù ngày xưa không phải thế thì bây giờ vẫn là tuyệt đối đúng không sai.”

Tự tin.

Sự tự tin chưa từng có.

Tại sao cô gái này lại tự tin đến thế?

Cô ta khẳng định rằng vương gia yêu cô ta?

Vào thời khác này, Ân Ly đã sửng sờ bởi nét tự tin trong ánh mắt Diệp Khuyhnh Thành.

“Nguyện có một tri âm, cùng gắn bó đến khi đầu bạc; thứ tình cảm như thế cô không hiểu được đâu.”

Khuyhnh Thành chỉ thoáng nhìn Ân Ly, rồi thông thả bước ra ngoài như không có chuyện gì phải bàn cãi.

Cô không hề có một nét cao ngạo nào, đúng thế.

Nhưng Ân Ly thì lại cảm nhận ra một sức mạnh vô hình khiến người ta phải kính sợ.

Sức mạnh vô hình ấy khiến Ân Ly không dám nhìn thẳng vào Khuyhnh Thành.

Hình như, nếu hai ánh mắt gặp nhau thì Khuyhnh Thành sẽ nhìn thấu tâm tư của Ân Ly.

Điều bí mật riêng tư mà Ân Ly vẫn giấu kín từ lâu, từ lâu lắm rồi.

Nguyện có một tri âm, cùng gắn bó đến khi đầu bạc. Cô ấy hiểu rõ thứ tình cảm này.

Và biết mình đã thích vương gia, có phải thế không?

Vương gia với vọi cao sang, thiêng liêng không thể bị xâm phạm.

Ân Ly thậm chí có cảm giác mình căn bản không xứng để nói từ thích với vương gia. Nếu nói là thích.

Thì dường như cái chữ thích này sẽ bôi nhọ rêu rúng vương gia.

Cho nên xưa nay Ân Ly vẫn giấu kín bí mật này tận đáy lòng.

Và, chỉ cần được đứng từ xa ngắm nhìn vương gia, cô đã thấy rất thỏa lòng rồi.

Nhưng, giờ đây.

Cô gái này đã thẳng thừng khơi điều bí mật sâu thẳm ấy của mình ra. Nếu vương gia biết được, thì ngài sẽ thế nào?

Sẽ giết mình?

Đúng thế. Chắc chắn vương gia sẽ giết mình.

Xưa nay vương gia không cho phép cô gái nào khác yêu ngài.

Vì vương gia chỉ thuộc về một mình Lạc Nhi.

Trong tâm trí vương gia, chỉ Lạc Nhi là xứng để yêu ngài.

Cũng giống như ngài không cho phép bất cứ người đàn ông nào thoáng nhìn Lạc Nhi. Nếu nhận ra một ánh mắt có nét tà dâm thì có lẽ ngài sẽ khoét mắt của kẻ đó ngay lập tức.

Ngài tuyệt đối không cho phép ai làm ô uế Lạc Nhi.

“Ân Ly đang nghĩ gì thế? Tôi đã nói rồi, cô không thể ngăn cản Diệp Khuyhnh Thành nhưng cô không tin. Bây giờ cô đã tin chưa?”

Giọng Hồng Loan có vẻ khoái trá hả hê, cũng có nét thông cảm.

“Hừ!”

Ân Ly háng giọng lạnh lùng, rồi quay người bước về phòng mình.

Đây là sứ mệnh vương gia giao cho cô, dù thế nào thì cô cũng phải hoàn thành.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Nữ Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 12

Hoa Mãn Nguyệt và Lư Hương Nguyệt Nhi cũng nhắm tính có lẽ ngày này Diệp Khuynh Thành đã xuất quan.

Họ âu yếm say sưa cùng thân du trở về điện Kim Hoa. Cả hai nói cười rộn ràng, vừa bước vào cửa thì va phải Ân Ly đi ra.

“Ai thế, mắt để đi đâu hả?”

Ân Ly đang rất buồn bực, lại bị Hoa Mãn Nguyệt và Lư Hương Nguyệt Nhi xô phải.

Lừa gạt không biết trút đi đâu cho nên đôi trai gái này phải hứng vậy.

“Chà! Hôm nay cậu đây đang vui cho nên không chấp cô em làm gì. Cô em thấy cậu đẹp trai cho nên muốn cậu phải chú ý đến cô em chứ gì? Thật đáng tiếc, cậu đây đã có người rồi!”

Nói xong anh ta lại ôm riết Lư Hương Nguyệt Nhi và hôn lên môi cô.

Ân Ly vốn đang bực mình, thấy thế lại càng bực mình hơn.

Và dùng dùng mắng luôn: “Đồ điên! Vô liêm sỉ!” rồi chạy ra ngoài. Không thèm để ý Hoa Mãn Nguyệt và Lư Hương Nguyệt Nhi bắt ồn ra sao.

Lư Hương Nguyệt Nhi lườm theo Ân Ly, rồi trách yêu Hoa Mãn Nguyệt: “Từ nay anh đừng nên tự mãn như thế nữa đi!”

“Tự mãn? Anh đâu có tự mãn? Anh chỉ nói ra sự thật mà thôi. Chẳng lẽ em cho rằng anh không đẹp trai à? Nếu anh không đẹp trai thì em có say mê anh điên cuồng thế này không?”

Lư Hương Nguyệt Nhi bèn giẫm vào chân anh một cái.

“Ai say mê ai?”

Hoa Mãn Nguyệt đau quá kêu lên: “Anh say mê em, anh say mê em, được chưa?”

“Nói thế còn nghe được!”

Cả hai cười đùa bốn cột náo loạn cả lên, bước vào.

Từ rất xa, Trọng Lâu, Tịch Vân và Diệp Khuynh Thành đã nghe thấy tiếng họ.

Mọi người liền bước ra đón.

“Hai vợ chồng nhà này vẫn hơi giống trẻ con, chẳng nghiêm chỉnh gì cả.”

Khuynh Thành nói đùa họ, thực ra trong thâm tâm cô rất ngưỡng mộ hai người.

Ít hôm nay, nhìn cảnh Trọng Lâu và Tịch Vân đầm ấm bên nhau, ra ra vào vào lúc nào cũng có đôi, Khuynh Thành cảm thấy hơi tủi thân, chẳng rõ đến bao giờ cô mới có những ngày như thế này cùng Lam Tổ.

Nay lại nhìn thấy Hoa Mãn Nguyệt, cô dường như đã nhìn thấy niềm hi vọng; chỉ cần gỡ bỏ phong ấn thì cô lập tức có thể lên thần giới đi tìm Lam Tổ của mình.

“Hừ! Rõ ràng là cô ghen tị!”

“Được, được, được, tôi ghen tị, ưng ý chưa? Còn anh, mai đưa tôi đi giải trừ phong ấn. Khi nào tôi tìm thấy Lam Tổ, tôi sẽ không phải ghen tị nữa.”

“Được, được, được! Cô em Khuynh Thành, sao cô chẳng thẹn thùng giữ ý gì cả?”

“Tôi rất nhớ anh ấy. Từng ngày từng giờ từng khắc tôi đều muốn gặp anh ấy. Thì sao nào? Giữ ý? Lúc cần giữ ý tôi sẽ giữ ý. Chẳng lẽ anh không cảm thấy lúc này vẫn giữ ý thì quá ư gượng gạo khiến cường hay sao?”

...

Nói năng... kỳ cục gì thế?

Hoa Mãn Nguyệt không hoàn toàn hiểu nhưng anh biết câu này chẳng hay ho gì.

Tịch Vân nói đùa: “Thôi nào, Hoa huynh nên thông cảm, Khuynh Thành luôn rất khao khát được đi cứu chồng, huynh chuẩn bị đưa cô ấy đi phá trận đi!”

“Được! Tôi rất nể Tịch Vân muối mè, tôi gượng nhận lời vậy.

Tại tôi chẳng có sức đề kháng khi đứng trước người đẹp thôi mà!”

Hoa Mãn Nguyệt vừa dứt lời thì cảm thấy có hai chùm tia sáng giết người đang phóng vào mình. Một chùm là của Luru Hương Nguyệt Nhi. Một chùm là của Diệp Khuynh Thành.

Lúc này anh chàng mới nhận ra rằng mình nói câu vừa rồi vụng về quá thể.

Làm méch lòng cả Luru Hương Nguyệt Nhi lẫn Diệp Khuynh Thành.

Hoa Mãn Nguyệt nhìn trái nhìn phải khắp lượt.

Toàn thân run lập cập, nói: “Tôi... à, thời tiết hôm nay... nóng thật! Tôi... phải ra... phải ra ngoài một lát...”

Nói rồi, tàn ảnh loáng lên, chẳng thấy bóng dáng đâu nữa.

“Hoa Mãn Nguyệt!”

“Hoa Mãn Nguyệt, định chuồn à? Không dễ đâu!”

Hai giọng nói sắc nhọn vang lên.

Tiếp đó, hai tàn ảnh cũng loáng lên rồi đuổi theo Hoa Mãn Nguyệt.

Kim Bằng và Hồng Loan đều có vẻ khoái trá ra mặt, muốn chờ xem diễn biến ra sao.

Cả hai đưa mắt nhìn nhau rồi lạch bạch bước ra theo.

Cho đến giờ ăn tối.

Trọng Lâu và Tịch Vân mới nhìn thấy Hoa Mãn Nguyệt với một vết tím đỏ trên mặt, bộ dạng tiu nghỉu bước vào.

“Luru Hương...”

Không ai thèm nhìn.

“Khuynh Thành...”

Không ai thèm nhìn.

“Tịch Vân, hãy giúp tôi...”

Tiếp tục không thèm nhìn.

“Này các cô sao vậy? Tịch Vân, hai cô ấy phốt lò tôi cũng được, sao cả cô cũng tỉnh bơ như thế?”

Trọng Lâu mặt hầm hầm cô ý tỏ ra rất căng, đằng hắng mấy tiếng.

Kẻ cũng phải!

Hoa Mãn Nguyệt không thể không tự thừa nhận rằng câu nói khi trước của mình rất không ra sao.

Ngay Trọng Lâu cũng phải phật ý.

Hoa Mãn Nguyệt lại nhìn sang Ân Ly.

Ân Ly tay đang nắm vào đuôi ra, động đậy. Ý chừng như muốn nói: nếu anh còn nhìn tôi nữa thì tôi bỏ sung cho anh hai cái tát luôn.

Cuối cùng, ánh mắt đáng ái ngại của Hoa Mãn Nguyệt dịch chuyển sang Hồng Loan và Kim Bằng.

Một thằng bé măng tơ và một con chim tinh quái.

Cả người lẫn chim đang mỉm cười hả hê khoái trá, tỏ ra chẳng mấy thiện cảm với anh chàng.

Trời đất ơi!

Sao Hoa Mãn Nguyệt ta lại xui xẻo thế này?

“Tôi... đi ngủ vậy.”

“Trong ba ngày, cấm không được xóa bỏ vết thương trên mặt!”

Câu nói của Lưu Hương Nguyệt Nhi vang bên tai Hoa Mãn Nguyệt.

“Nếu thế thì... hình ảnh của anh... rất tệ hại...”

“Bốn ngày!”

Giọng lạnh lùng của Diệp Khuynh Thành vang lên.

Hoa Mãn Nguyệt gần như nhảy dựng dậy: “Gi cơ? Bốn ngày? Cô giết tôi à?”

“Định chết thì ra kia mà tự nỗ nguyên anh đi!”

Giọng của Lưu Hương Nguyệt Nhi lại vang lên.

“Lưu Hương... anh đã sai... em bỏ qua cho anh nhé?”

“Đi ngủ đi!”

“Chúng ta cùng đi?”

“Xoạch” một phát giẫm chân, rồi “sư tử Hà Đông” hét lên: “Cút...”

Trời ạ, phụ nữ khi trở mặt sao mà nhanh khiếp!

Hoa Mãn Nguyệt mặt xám xanh, tiu ngưu cúi đầu bước đi.

Anh chàng vừa đi khỏi thì mọi người đều không nhìn được nữa, cười phá ra.

Trọng Lâu có phần bần khoản, nói: “Liệu chúng ta có phần ác quá không?”

“Đối phó với anh chàng như thế, không thể không ác một chút.”

“Nói có lý đấy, nói có lý đấy!”

“Đàn ông cần phải được giáo dục thường xuyên, ba ngày không ăn đòn thì hư hỏng ngay. Các vị nghe tôi nói nhé, cánh đàn ông...”

Khuynh Thành làm ra vẻ rất giàu kinh nghiệm. Một người phụ nữ tiếp tục chuyện trò rôm rả.

Họ rất dí dỏm, vui vẻ.

Trọng Lâu, Hồng Loan và Kim Bằng đành lặng lẽ bước ra ngoài.

Cả ba nhát trí tổng kết rằng: chó dại mà trêu vào phụ nữ.

Tất cả được chuẩn bị xong xuôi.

Ba ngày sau, cả đoàn bảy người xuất phát tiến về đầm Thiên Trì.

Đầm lầy Thiên Trì nằm ở phía cực đông của tiên giới, thuộc lãnh địa của Đông Đế.

Muốn đến đầm lầy Thiên Trì, họ phải đi qua thành Đông Đế của ông ta.

Đông đế biết họ định đi đến Thiên Trì, ông ta đâu có thể dễ dàng đồng ý được?

Ở cung Phượng Dương của Đông đế.

Bảy người định bước vào thì Ân Ly ở phía sau vội gọi ầm lên.

“Chờ đã...”

Diệp Khuynh Thành quay lại nhìn cô ta, và nở nụ cười rất tươi.

“Cô đã nhất trí rồi à?”

“Chưa.”

“Chưa? Thế thì cô đi theo tôi làm gì?”

Ân Ly không hề có chút nhượng bộ, cô ta bước lại nói: “Để giám sát cô, sau đó tìm cơ hội ngăn cô. Tóm lại là tôi nhất định phải hoàn thành sứ mệnh mà vương gia giao cho.”

Diệp Khuynh Thành nhún vai, đưa bàn tay ra: “Với tôi thì không sao hết, nếu cô muốn thì có thể cứ đi theo đi!”

Một mình Ân Ly mà đòi ngăn cản cô ư?

Ngày trước đi xuyên không gian khó khăn gian nan là thế, Khuynh Thành còn vượt qua được.

Bây giờ một mình Ân Ly ngăn cản cô, chỉ là nằm mơ, ảo tưởng!

Hồng Loan cũng nhìn Khuynh Thành với nét mặt đồng tình.

Dù tìm cách gì gì thì cũng vô ích, không ai có thể ngăn cản Khuynh Thành đi tìm vương gia chủ nhân của Hồng Loan.

Đông đế đã lường trước bọn họ sẽ đến cung Phượng Dương, nên ông ta đã sớm sắp xếp để đón họ ở cổng thành.

Thực tế là, tình hình nay đã khác trước.

Một là, ông sợ họn Hoa Mãn Nguyệt.

Hai là, Trọng Lâu đã lên làm Bắc đế.

Ba là, ông thực sự thấy hứng thú với Diệp Khuynh Thành, con người phạm trần đã xuyên không gian lên đây quả là bí hiểm.

“Thuộc hạ tham kiến Bắc đế.”

Viên chỉ huy thị vệ bước lên cung kính chào.

“Dẫn ta vào cung, ta muốn gặp Đông đế.”

“Đông đế đã sớm dặn dò thuộc hạ chúng tôi ra đây chờ đón Bắc đế và các vị, mời các vị đi theo tôi.”

Hoa Mãn Nguyệt ôm lưng Lưu Hương Nguyệt Nhi, vẻ mặt rất tự hào nói: “Đã nhìn thấy chưa: bọn họ rất nể ông chồng của em!”

“Chẳng qua là anh cậy thế bắt nạt kẻ yếu, có gì mà tự đắc?”

Không, đúng thế.

Hoa Mãn Nguyệt là người ở thần giới, so với Tiên đế ở tiên giới thì anh vẫn oai hơn nhiều.

Người ta dám không sợ anh hay sao?

Dám không xun xoe với anh hay sao?

Nhưng Diệp Khuynh Thành thì cười thầm. E rằng Đông đế không đơn giản thế đâu!

Nếu ông ta muốn để cho họ đi đắm lầy Thiên Trì thì chỉ việc sai người dẫn họ đi là xong, đâu cần bày vẽ rườm rà làm gì?

Nên biết rằng hiện nay ở tiên giới, nhìn thấy Hoa Mãn Nguyệt thì chẳng khác nào nhìn thấy ma quỷ.

Kể từ sau khi Tây đế và Bắc đế chết.

Khắp tiên giới đều đồn đại rằng, Hoa Mãn Nguyệt đến thành Tây Đế tìm Tây đế, vì thế Bắc đế mới tự cho nổ nguyên anh, cùng Tây đế chết luôn.

Thực chất, hung thủ thật sự là anh ta – Hoa Mãn Nguyệt!

Anh ta đã giết chết Tây đế và Bắc đế.

Hai đại cao thủ ở tiên giới chưa có cơ hội hợp tác đã bỏ mạng.

Nhưng tại sao người ta lại đồn đại như thế? Vì, khi mọi cung điện khác đều đổ sập tan tành thì cung điện của Hoa Mãn Nguyệt ngồi lại không hề suy chuyển gì.

Tuy nhiên, như thế cũng chẳng có gì là dỡ.

Dù sao thì anh ta cũng không sợ bị mang tiếng. Trong cái thế giới cá lớn nuốt cá bé này, có người sợ ta thì lại là tốt.

Cả đoàn người đi theo gã thị vệ vào cung Phượng Dương.

Đông đế ngồi ngất ngầu trên ghế cao, nhưng lời nói của ông không hề có nét ngạo mạn. Ông ta nhiệt tình chào đón bọn họ.

“Bắc đế...”

Đông đế vừa mở miệng thì Trọng Lâu đã ngắt lời, nói luôn: “Ông cứ gọi tôi là Trọng Lâu! Như thế có vẻ dễ nghe hơn.

Đông đế gượng cười: “Được, ừ thì gọi là Trọng Lâu.

Nghe nói Trọng Lâu huynh định đi đến đầm lầy Thiên Trì, đúng không?”

Diệp Khuynh Thành nguyền ông ta, nghĩ bụng: đã biết rồi sao còn phải hỏi?

Cô bèn bước lên một bước, nói: “Diệp Khuynh Thành xin chào Đông đế”

Đông đế nhìn Khuynh Thành rồi cười ha hả, nói: “Ta vẫn còn nhớ, ta vẫn còn nhớ. Hôm đó là ngày mừng thọ Bắc đế, cô đã đưa Trọng Lâu ra.”

Khuynh Thành khẽ gật đầu, nhìn ông ta nói: “Đông đế có trí nhớ tốt thật. Chẳng giấu gì Đông đế, hôm nay chúng tôi đến đây, vì muốn mượn đường của các vị để đến đầm lầy Thiên Trì.”

“Cô nương Khuynh Thành, chẳng phải tôi không muốn cho các vị đi nhờ, mà vấn đề là đầm Thiên Trì đúng là vùng cấm địa của thành Đông Đế của chúng tôi. Nếu muốn vào đó thì phải có được bốn tấm lệnh bài của Tứ đại hộ pháp, sau đó là tờ chỉ dụ do tôi viết.

Chỉ cần thiếu một thứ là tuyệt đối không thể vào. Trận pháp cài đặt bên ngoài đầm Thiên Trì là do Tiên đế nhiệm kỳ trước bố trí. Nhất thiết phải hội đủ bốn tấm lệnh bài, và tờ chỉ dụ do tôi viết thì mới mở được trận pháp.”

Trận pháp? Diệp Khuynh Thành không tin trên đời này có thứ trận pháp không thể hóa giải.

Thực ra Khuynh Thành vẫn không biết một yếu tố này: cô sở dĩ lợi hại như thế, ngoài việc cô tinh thông trận pháp ra.

Vẫn còn một nguyên nhân rất quan trọng. Đó là: trong thân thể Khuynh Thành có một phần là thuộc về Lạc Nhi.

Nói một cách đơn giản dễ hiểu hơn, Diệp Khuynh Thành hiện nay chính là Lạc Nhi năm xưa từng tồn tại.

Lạc Nhi năm xưa cũng là Diệp Khuynh Thành ngày nay.

Trước khi Diệp Khuynh Thành xuyên không chuyển thế vào thân thể này, thì cả hai cô gái đã hòa nhập làm một rồi.

“Nói vậy tức là, chúng tôi muốn đến đầm Thiên Trì thì phải đi tìm Tứ đại hộ pháp để có được bốn cái lệnh bài của họ?”

“Đúng thế. Nếu các vị có thể đến gặp Tứ đại hộ pháp lấy được bốn cái lệnh bài thì tôi sẽ viết ngay tờ chỉ dụ cho các vị.”

Bộ dạng Đông đế tỏ ra rất khảng khái.

Nhưng, có thể lờ ai khác chứ không thể lờ Diệp Khuynh Thành.

Ông ta đã nói như thế, tức là không dễ gì cầm được lệnh bài của Tứ đại hộ pháp.

Địa vị của Hoa Mãn Nguyệt ở tiên giới ra sao, không phải Đông đế không biết; thế mà ông ta vẫn dám ra điều kiện chứng tỏ ông ta rất tự tin, nắm đằng chuôi.

Hoa Mãn Nguyệt bước lên nhìn Đông đế, rồi lạnh lùng nói: “Nếu ta cứ tiến vào đó thì sao?”

“Hoa huynh nếu cứ tiến vào thì tôi đương nhiên không ý kiến gì. Nhưng nếu trận pháp xâm hại, thì huynh không thể trách gì tiểu đệ này. Trận pháp ấy, cho đến nay vẫn chưa có ai phá nổi.”

Hoa Mãn Nguyệt ngoảnh sang nhìn Lư Hương Nguyệt Nhi. Về trận pháp thì đúng là anh chàng họ Hoa này mù tịt.

Lư Hương Nguyệt Nhi thì khác, cô vốn là một Trận pháp sư.

Có lẽ Lư Hương Nguyệt Nhi căn bản chẳng coi trận pháp ở tiên giới là gì cũng nên!

“Nếu tôi phá được trận pháp thì sao?”

“Nếu các vị có thể phá được trận pháp thì tôi đương nhiên không ngăn cản gì hết. Có điều... đầm lầy Thiên Trì là cấm địa của thành Đông đế này, các vị muốn vào đó thì...”

“Thì thế nào?”

“Dù các vị dùng phương pháp gì để vào, tôi cũng nhất định phải đi cùng các vị.”

Diệp Khuynh Thành “hà hà” cười khẩy, trong bụng thì nguyên rủa ông ta.

“Lão già gian trá xảo quyệt! Tứ đại hộ pháp, lệnh bài, chỉ dụ gì gì toàn là chuyện bịa, chẳng qua là lão muốn cùng đi theo bọn này! Thế mà phải tìm lý do cho có vẻ quan trọng!”

Mọi người cũng chợt hiểu rõ cả.

Tuy nhiên trên đời có những chuyện ta biết rõ ràng thì cũng nên bỏ đó, nếu ta nói toạc ra thì cũng vô ích.

“Tốt rồi! Đã thế thì mời Đông đế cứ đi theo chúng tôi là được.”

Diệp Khuynh Thành tổng kết rất đàng hoàng.

Đầm Thiên Trì chứa đựng vô số báu vật, họ đã nghe nói từ lâu.

Xưa nay vẫn đồn rằng, không gian của Chiến thần của thần giới bị sập, nên các báu vật rơi xuống tiên giới.

Chỉ hiếm mọi người nghĩ ra vô số cách mà vẫn không thể vào đó.

Đây là cơ hội tốt, Nam đế và Tây đế mới lên nhậm chức đương nhiên không thể bỏ qua. Cả đoàn người còn chưa xuất phát thì hai vị này đã cười hà hà bước vào.

“Chào các vị, chào các vị!”

Tây đế mới nhậm chức, tuy chưa thể coi là người đàn ông đẹp nhưng cũng cho người ta một cảm giác sáng sủa mới mẻ.

Nhất là giọng nói cuốn hút và nụ cười rất tươi của ông, khiến người ta tự nhiên muốn tiếp cận.

Tây đế trông tươi tắn như mùa xuân, ông bước lại nói: “Nghe nói các vị sắp đi đầm lầy Thiên trì, tôi và Nam đế cũng muốn đi cùng cho vui!”

Khuynh Thành đưa mắt quan sát Tây đế. Ông ta tuy không có võ công cao cường như ba vị Đế hiện nay nhưng mưu trí và khoa nói lại là lợi hại nhất.

Rất ít người biết bọn Khuynh Thành đến thành Đông đế để đi đầm lầy Thiên Trì.

Thế mà Nam đế và Tây đế đã biết rất nhanh, còn kịp thời chạy đến. Tất cả chứng minh một điều. Họ có gián điệp nằm vùng trong điện Kim Hoa thành Bắc Đế.

“Đông đế! Đầm lầy Thiên Trì tuy là cấm địa của thành Đông đế nhưng cũng là một bộ phận của tiên giới. Chúng tôi cũng có quyền đến tận nơi ngắm nhìn nó.”

Đông đế chưa kịp mở miệng thì đã bị Nam đế chặn họng.

Xem ra hai người này đều rất hứng thú với điện Mê Thần ở đó.

Thêm hai người hay bớt hai người này thì có mất gì đâu? Chẳng qua chỉ như thêm hai hòn đá vướng chân.

Tốt nhất là cả ba người không tồn tại, như thế Trọng Lâu có thể nhất thống tiên giới.

Đông đế dời ánh mắt nhìn sang Diệp Khuynh Thành và Hoa Mãn Nguyệt.

Nếu họ phản đối thì đương nhiên Nam đế và Tây đế chẳng còn gì để nói nữa.

Nghĩ đến đây, ông nói luôn: “Hai vị... ý kiến hai vị ra sao?”

Nam đế và Tây đế cũng hồi hộp nhìn Khuynh Thành và Hoa Mãn Nguyệt. Nếu họ không đồng ý thì sẽ phiền hà đây.

Hoa Mãn Nguyệt nhìn Diệp Khuynh Thành, rồi hà hà cười với Đông đế: “Chúng tôi không ý kiến gì. Nơi đó vốn là của các vị, các vị muốn đến thì chúng tôi chẳng thể thắc mắc gì.”

Đông đế thấy thế, trong lòng rất hậm hực, nhưng cũng đành cố nặn ra một nét cười mong manh, nói: “Các vị đã không có ý kiến gì thì chúng ta nghỉ ngơi qua đêm nay, sáng mai sẽ khởi hành luôn.”

Các thần khí trong điện Mê Thần!

Ông ta không muốn chia sẻ cho hai gã kia.

Một đêm, tất nhiên đủ để làm rất nhiều việc.

Đủ để cho những ai không nên xuất hiện mà lại xuất hiện, phải biến mất.

Nhưng, khi Đông đế còn chưa kịp sắp đặt cho bọn Diệp Khuynh Thành. Thì có năm người bước vào. Họ không ôn hòa như Nam đế và Tây đế. Họ tỏa ra làn khí lưu hống hách bố tước, ngạo mạn coi thường tất cả.

Đó là:

Đại diện hạ của Long tộc – Long Dương và hai tùy tùng Long Bá, Long Thanh.

Hai chỉ tôn của ma giới: Hắc Diệm và Chương môn nhân của cung Hắc Diệm tên là Khương Diên.

Ma giới vốn chẳng hòa hợp với tiên giới, nhất là đối với Đông đế.

Hắc Diệm bước lại với khí thế lấn lướt rất hung: “Đông đế, tôi nghe nói các người sắp đi đàm lấy Thiên Trì. Lẽ ra ma giới chúng tôi không nên can thiệp vào. Nhưng... ông cũng biết đấy, các thứ ở trong đàm lấy Thiên Trì có ý nghĩa gì.

Cho nên vì sự sinh tồn trường cửu của ma giới, tôi không thể không đến.

Đương nhiên, nếu ông cự tuyệt thì chỉ e khi ông chưa lấy được báu vật gì thì thành Đông Đế này của ông đã...”

Hắc Diệm cười rất gian tà, chìa bàn tay về phía Đông đế. Khỏi cần hắn nói thêm, mọi người đều hiểu rõ cả.

Đông đế còn chưa mở miệng thì diện hạ Long Dương của Long tộc đã lim dim mắt nhìn ông mỉm cười, nói: “Hắc Diệm đã nói rất rõ rồi, tôi không nói lặp lại nữa. Lý do của bọn tôi như nhau, giống nhau.”

Chúng đe dọa!

Đe dọa thật trắng trợn!

Nếu không bằng lòng, thì ma giới và Long tộc sẽ nhân khi ông đi vắng tấn công thành Đông Đế; thì dù ông đi lấy được báu vật cũng chẳng để làm gì nữa.

“Được! Ta bằng lòng với hai người.”

“Rất tốt, rất tốt! Tôi biết mà, Đông đế là người thông minh.”

Hắc Diệm cười thoải mái, trong bụng rất đắc ý.

“Tốt rồi, mọi người lui về nghỉ ngơi, và chuẩn bị chu đáo. Sớm mai chúng ta xuất phát.”

Bọn Diệp Khuynh Thành đều được bố trí vào cung Phượng Dương.

Diệp Khuynh Thành và Hoa Mãn Nguyệt đang ngồi đối diện nhau.

“Anh nên nhắc mọi người đêm nay phải thận trọng cảnh giác. Tôi cảm thấy Đông đế không đơn giản đâu.”

“Cô cũng nhận ra à?”

“Tôi đâu phải con ngốc, có gì mà không nhận ra?”

Khuynh Thành lờm Hoa Mãn Nguyệt như muốn nói thêm: anh tướng trên đời này chỉ có mình anh thông minh hay sao?

“Nhưng, anh yên tâm, ông ta sẽ không ra tay với anh và tôi; vì ông ta còn mong chúng ta mở giúp điện Mê Thần.

Có điều... Trọng Lâu và mọi người sẽ gặp nguy hiểm. Có thêm ai đi vào điện mê Thần là phải chia phần báu vật cho người ấy. Cho nên tôi đoán rằng đêm nay Đông đế sẽ ra tay hành động với ý đồ là dọn sạch những ai không liên quan.”

“Cho nên, chúng ta sẽ chờ xem các màn diễn thú vị.”

“Đương nhiên phải xem, nhưng tôi hơi lo cho Trọng Lâu và Tịch Vân.”

“Cô yên tâm, tôi đã bố trí Lưu Hương ngầm bảo vệ họ rồi.”

Với những người khác thì Khuynh Thành không cần lo cho họ.

Hồng Loan là thần thú của thần giới, nó thừa sức chấp cả mười Đông đế cũng không làm gì nổi nó.

Kim Bảng và Hồng Loan ở chung một phòng, kẻ có ý đồ với nó đương nhiên không thể thực hiện nổi.

Ân Ly là phù thủy trên thần giới, thừa sức đối phó với bọn họ khỏi phải bàn.

Trọng Lâu và Tịch Vân đã có Lưu Hương Nguyệt Nhi.

Còn Diệp Khuynh Thành có Tử Thanh bảo kiếm và trí thông minh không ai sánh nổi, định giết Khuynh Thành là điều tuyệt đối không thể.

Cho nên toàn đoàn sẽ rất an toàn.

Bây giờ chỉ còn chờ xem ma giới, Long tộc và ba vị Đế tàn sát lẫn nhau ra sao.

Đêm nay chắc chắn sẽ thú vị đây.

Đông đế đang đi đi lại lại trong tẩm cung, sắc mặt giận dữ, bàn tay nắm chặt đến nỗi khớp xương kêu răng rắc.

Bọn người khốn kiếp kia đứa nào cũng theo dõi kho báu vật của ông, và thêm rõ dãi.

Người quá đông, người đông như thế, nếu tràn vào điện Mê Thần thì chắc gì ông đã cướp được món đồ quý nào ra hồn?

Cho nên, cách tốt nhất là khi bọn chúng chưa kịp vào đầm lầy Thiên Trì thì khứ luôn.

Nhưng, nếu trắng trợn giao đấu với chúng thì chỉ e... sẽ kích thích chúng điên lên. Cho nên, phải làm hết sức chặt chẽ, mà không biết quỷ không hay.

Một tàn ảnh nháng lên, ông ta đã biến mất khỏi tẩm cung.

Thanh Hư dạo quán.

Sau chớp mắt, Đông đế đã xuất hiện trước mặt Thanh Hư đạo trưởng – tứ thân chuyên đầu độc.

Thanh Hư đạo trưởng hơi sững sờ, ông từ từ đứng dậy.

“Thanh Hư đạo trưởng xin chào Đông đế.”

“Thanh Hư! Đông đế ta đang cần ông giúp một việc nho nhỏ.”

“Được phục vụ Đông đế, Thanh Hư này rất vui. Nhưng chưa rõ tôi có thể giúp Đông đế việc gì?”

Đôi mắt Đông đế thoáng lóe hàn quang, nói: “Rất đơn giản thôi: hãy cho ta thứ độc dược mạnh nhất trên đời, nhưng yêu cầu là dùng trong trạng thái người ta hoàn toàn không biết gì, sau đó nguyên thần tức khắc tuyệt diệt.”

Thanh Hư đạo trưởng cười ha hả, nói: “Đông đế! Chẳng phải tôi không muốn giúp ngài, nhưng yêu cầu này quả là quá cao.

Tuy không thể bắt nguyên thần của họ tuyệt diệt ngay lập tức, nhưng thuốc độc của tôi lại là thứ không màu không mùi vị, người ta không thể nhận ra nó là chất độc. Chỗ hay nhất của nó là không nhất thiết phải uống nó mà vẫn bị trúng độc.”

Mắt Đông đế bỗng sáng lên.

“Không cần nuốt vào mà vẫn trúng độc?”

“Đúng thế! Chất độc này chỉ cần kết hợp với một thứ hương hoa nào đó là sẽ khiến người ta trúng độc tức thì. Chỗ thâm thúy của nó là người ta bị nhiễm độc rồi mà vẫn không thể phát hiện ra ngay.

Về cái chết... chờ sau khi người ấy ngủ rồi thì mới chết.

Đây là chất độc tôi mới phát minh ra rất gần đây. Nó vốn có tên là Mộng Lý Tử, nhưng về sau tôi nhận ra rằng chất độc này có cái dở là buộc phải uống vào thì mới đầu độc được.

Đã từng có một cao thủ vì thế mà phát hiện ra chất độc của tôi, người ấy lại giải độc thành công nữa. Cho nên tôi rút kinh nghiệm lần đó, rồi nghiên cứu ra thứ chất độc tiên tiến hơn.”

Nói xong, về mặt Thanh Hư đạo trưởng tỏ ra rất kiêu căng đắc ý.

“Đây là cách chết êm ái không hề cảm thấy gì hết, nhưng tôi không thể biểu không Đông đế.”

Thứ thuốc độc này quả là lợi hại tuyệt đỉnh.

Đông đế nhìn thẳng vào Thanh Hư đạo trưởng nói: “Vậy ông muốn thế nào thì mới cho tôi thứ thuốc độc để họ chết một cách êm ái này?”

“Đơn giản thôi. Ông đưa đệ tử của tôi vào đầm lầy Thiên Trì.”

Đông đế nắm chặt tay, lão già sống dai này mà cũng dám chơi khăm ông? Nếu hôm nay không nhờ cậy lão chỉ e mai kia lão sẽ tìm thời cơ mò đến đầm lầy Thiên Trì cũng nên.

Thấy vẻ mặt Đông đế băn khoăn, Thanh Hư đạo trưởng bèn thông thả nói: “Đông đế đừng tức giận. Tôi giúp ông trừ bỏ những kẻ không nên xuất hiện, ông nghĩ mà xem, ông sẽ lấy được bao nhiêu báu vật?”

Còn Thanh Hư đạo trưởng thì đây cũng không tham lam, tôi chỉ cần một món đồ là được rồi. Chắc Đông đế không đến nỗi không biết tính toán?”

Đông đế nghiêm sắc mặt: “Được, tôi bằng lòng với ông.”

“Tốt rồi! Bây giờ tôi bảo đồ đệ Hư Trúc đi cùng Đông đế trở về thành Đông đế.”

“Được!”

Đông đế tuyệt đối không muốn như thế này nhưng trước mắt chẳng có cách nào khác.

Đành hy vọng quét sạch những tên không liên quan kia, sau đó sẽ thanh toán những người thừa.

Vẫn có câu, sự yên tĩnh khác thường là dấu hiệu của bão tố sắp tràn về.

Đêm nay trong cung Phượng Dương hết sức yên tĩnh.

Mỗi người đều an phận ngồi trong phòng của mình.

Hoa Mãn Nguyệt đang ngồi trong phòng đánh cờ với Diệp Khuynh Thành.

Anh ta đã vận thần thức quan sát khắp cung Phượng Dương.

Bỗng nhiên anh ta cảm một quân cờ lên, cười nói: “Vậy là đến rồi đấy!”

Sau đó lại đặt quân cờ xuống, cười rất ma mãnh, nói với Khuynh Thành: “Cô có hứng thú đi xem kịch không?”

“Sáng kiến này rất hay! Đi nào!”

Chỉ thấy hơn chục cung nữ bưng các khay bánh trái điểm tâm lần lượt đưa vào từng phòng, rồi ra rất nhanh.

Không thấy hiện tượng gì bất thường.

Hoa Mãn Nguyệt cau mày, nói: “Lẽ nào tôi lại đoán nhầm?”

“Sao thế?”

“Bọn họ đánh thuốc độc.”

“Thuốc độc...”

Khi Hoa Mãn Nguyệt ngoái lại thì đã không thấy bóng Khuynh Thành đâu nữa.

Khuynh Thành vừa bước đến gần phòng Kim Bằng thì đã ngửi thấy một mùi thơm của hoa. Lúc trước thì không có. Cô lập tức phong tỏa tim mạch của mình, rồi từ từ đẩy cửa bước vào.

“Có món ăn nào đó đưa đến à?”

Kim Bằng và Hồng Loan đều ngạc nhiên nhìn Khuynh Thành rồi lắc đầu.

Khuynh Thành không thấy họ ăn bất cứ thứ gì, cô lại kiểm tra thân thể chúng, không thấy dấu hiệu trúng độc, cô mới chạy về phía phòng Trọng lâu và Tịch Vân.

Cũng thế, hai người đều rất thận trọng và không hề ăn bánh trái người ta bưng đến.

Nhưng kỳ lạ là phòng của họ cũng có mùi hương y hệt lúc này.

Mùi thơm này chỉ thoang thoảng, rất nhạt, nhưng vẫn bị khứu giác của Khuynh Thành phát hiện ra.

Cô lại lập tức sang phòng của Ân Ly, đương nhiên cũng có mùi hương ấy.

Lẽ nào... cô đã nhầm? Tại cô quá căng thẳng?

Hoa Mãn Nguyệt ngó ra nhìn Diệp Khuynh Thành, hỏi: “Khuynh Thành, cô đã phát hiện thấy gì rồi?”

“Anh thử thám sát xem có phải phòng của Ma Tôn và điện hạ Long tộc cũng có mùi hương này không?”

Chỉ lát sau.

“Cũng có y hệt. Không phải chỉ phòng của họ mà các căn phòng khác bỏ trống cũng có cái mùi này.”

Lúc này Diệp Khuynh Thành mới thở phào.

“Xem ra, tại tôi đã cả nghĩ quá.”

Sáng sớm hôm sau.

Các nhóm đều tự động đi lên đại điện.

Đông đế dẫn theo Hư Trúc, đã chờ sẵn ở đại điện.

Ông ta nở nụ cười rất tươi, tươi như hoa.

Người đến tiếp theo là Diệp Khuynh Thành, sau đó là Hoa Mãn Nguyệt và Lưu Hương Nguyệt Nhi xuất hiện.

Sau đó là Ân Ly, Trọng Lâu và Tịch Vân.

Nhóm của Diệp Khuynh Thành đã tề tựu.

Sắc mặt Đông đế vốn rất tươi, bỗng biến đổi.

Sao... sao lại có thể như thế này?

Hư Trúc đã hóa trang khuôn mặt, mặt cũng hơi cứng đờ.

Anh ta nhìn mãi vào Diệp Khuynh Thành. Lần trước cô ta đã phát hiện ra thuốc độc của sư thúc, lẽ nào lần này cũng lại bị cô ta phát hiện?

Mọi người đều bình thân ngồi ở đại điện chờ đợi, chờ đợi nhóm người của Long tộc và ma giới.

Thời gian vẫn dần dần trôi đi.

Không thấy họ đến.

Không một ai đến.

Khuynh Thành bước ra ngoài giờ tay vươn vai, ngáp một cái, nói: “Sao thế nhỉ? Lẽ nào bọn họ ngủ say khiếp đến thế? Nếu không đến thì chúng ta không đợi nữa.”

Đông đế chỉ chờ câu nói này.

Ông ta lập tức nói luôn: “Người của Long tộc và ma giới chẳng coi Đông đế tôi đây là gì. Họ đã coi thường chúng ta như vậy thì chúng ta việc gì phải nể họ nữa? Đi! Chúng ta xuất phát ngay!”

Đông đế đứng dậy định bước đi thì Ma Tôn Hắc Diệm đang nhếch mép trông rất quái, miệng không nói câu nào, bước vào.

Tiếp đó là điện hạ của Long tộc là Long Dương đem theo Long Bá cũng im lặng bước vào.

Bọn họ có một đặc điểm giống nhau là ánh mắt ngạt ngạt sát khí.

Ma Tôn Hắc Diệm đang rất bức xúc, gã trợ thủ đắc lực nhất của mình bỗng lảo ra chết một cách rất không rõ ràng.

Vậy thì hôm nay đi vào điện Mê Thần chỉ còn một mình hắn ta. Nếu sớm biết thế này thì phải đem theo vài tên mới phải.

Mất đi cánh tay đắc lực, thì dù có nhìn thấy báu vật hắn cũng đâu có thể giành giật cướp với số đông này?

Điện hạ của Long tộc là Long Dương tuy cũng bức xúc nhưng thấy nhóm Ma Tôn cũng thiếu mất một người, Long Dương cũng được thăng bằng tâm lý. Cũng may mình đã đem thêm người.

Anh ta “e hèm” hắng giọng rồi nói: “Xin lỗi, đã để các vị phải chờ lâu.”

Diệp Khuynh Thành thấy tình hình như thế bèn giả vờ ngạc nhiên hỏi: “Điện hạ Long tộc, điện hạ còn một thuộc hạ nữa kia mà, sao vẫn chưa đến?”

“Này Ma Tôn, hình như thuộc hạ của ông cũng chưa đến à?”

Đông đế mặt đang xám xịt lúc này trông càng nhăn nhó.

Lẽ nào thuốc độc của Thanh Hư đạo trưởng có vấn đề?

Tại sao mới chỉ chết có hai người?

“À... chuyện là thế này: Long tộc chúng tôi bất ngờ có chút việc phải thu xếp, nên mới đến muộn; tôi cử Long Thanh quay về giải quyết việc đó cho nên hắn sẽ không đi cùng chúng ta nữa.”

Diệp Khuynh Thành “thế à”, rồi nhìn sang Ma Tôn chờ ông ta giải thích.

Ma Tôn nhìn khắp lượt mọi người, lạnh lùng vô cảm nói: “Một kẻ bé mọn mà đáng để các vị quan tâm đến thế hay sao?”

Cứ như là Khương Diễm căn bản không phải người của ông ta.

Không thấy trong mắt ông ta gọn một chút xót xa tiếc nuối.

Đông đế nhìn toàn thể đám đông, một bên tay ông ta bất giác nắm lại rõ chặt.

Có lẽ đành tìm cơ hội khác để ra tay vậy.

Tuy không chết sạch nhưng ít ra cũng đã bớt được hai tên rồi.

Lực lượng của Ma tộc bị giảm sút đáng kể, cũng khiến người ta thấy khoái chí.

“Được! Người đã đến đủ rồi, vậy chúng ta xuất phát ngay thôi!”

Tất cả bèn phi hành về phía đầm lầy Thiên Trì.

Diệp Khuynh Thành không ngờ Ma Tôn và Long tộc có thể nén giận tài đến thế.

Thừa biết là Đông đế giờ thủ đoạn mà họ vẫn nhin không nói một câu.

Đêm qua nếu về khuya Khuynh Thành không kịp thời phát hiện vấn đề, thì e sáng nay chỉ có cô và Hoa Mãn Nguyệt sống sót, những người khác đã phải bỏ mạng rồi.

Khi ấy tuy đã xác định là không có chuyện gì nhưng Khuynh Thành vẫn ngờ ngợ, hình như ở đâu đó có điều không ổn. Cô vừa đi vừa nghĩ ngợi. Rồi cô bước vào phòng mình lúc nào không biết.

Bỗng nhiên.

Cô vỗ mạnh tay lên trán, nói: “Sao mình đốt thế nhỉ? Các phòng đều có mùi hương như nhau, tại sao chỉ có phòng mình không có?”

Rất nhanh, tàn ảnh loáng lên, Khuynh Thành đã có mặt trong phòng Hoa Mãn Nguyệt. Không có. Phòng Hoa Mãn Nguyệt không có mùi hương.

Chất độc này không có vị gì.

Nó là hương thơm của hoa gì mà Diệp Khuynh Thành không thể nhận diện ra chất độc?

Tuy nhiên chất độc này có vẻ rất quen.

Cô lập tức triệu tập mọi người lại để bắt mạch cho họ. Họ đều rất bình thường. Chỉ có chất độc này tác động mà không thể nhận ra, không chất độc nào khác có thể làm được như thế.

“Đêm nay, nếu ai không muốn chết thì đừng đi ngủ.”

Ma Tôn không trúng độc bởi vì hắn không có mặt trong phòng.

Còn điện hạ Long Dương của Long tộc, anh ta đã sớm lường trước Đông đế sẽ giờ ngón, cho nên anh ta cũng không ở trong phòng.

Và chỉ bố trí hai thuộc hạ ở lại. Cả hai tán gẫu một lúc, Long Bá ở lại trực đêm, Long Thanh đi ngủ.

Gã không ngờ mình ngủ rồi không bao giờ tỉnh lại nữa.

Chết mà không hề có cảm giác gì, đặc điểm độc đáo của chất độc này chính là.

Chỉ cần người ấy suốt đêm không ngủ, sáng hôm sau chất độc tự động bị loại bỏ, bị vô hiệu hóa.

Còn Nam đế và Tây đế, tối hôm đó đã rời cung Phượng Dương nói là họ sẽ đến thẳng đầm lầy Thiên Trì tập hợp với mọi người.

Họ chẳng lạ gì tâm địa của Đông đế.

Để đảm bảo tuyệt đối không sơ hở, họ không thể chơi trò ăn thua ở đây. Cho nên sau bữa ăn tối, cả hai bèn đi luôn.

Khi đến đầm lầy Thiên Trì.

Mọi người nhìn thấy một màn trắng trải rộng ra vô tận.

Làn sương mù dày đặc lằng lằng bồng bềnh, không thể nhìn thấy gì, ngoài màu trắng đục mờ ảo thì không thấy gì khác.

“Ta phải làm gì?”

Ánh mắt Tây đế dừng lại ở Hoa Mãn Nguyệt.

Trong khoảnh khắc, ánh mắt mọi người đổ dồn vào Hoa Mãn Nguyệt.

Đông đế và Nam đế thì biết quá rõ.

Họ đã từng đến đầm lầy Thiên Trì.

Chỉ cần đặt chân vào vùng sương trắng mờ đục kia, người ta sẽ bị rơi xuống dưới liên tục, dù cố gắng kiểu gì cũng không thể nào bò lên được.

Hình như có một sức hút rất mạnh không ngừng kéo người ta xuống.

Hồi đó nếu hai người này không thông minh ứng phó thì họ đã bỏ mạng trong làn sương trắng này rồi.

Sau đó nơi này mới có cái tên là “đầm lầy Thiên Trì”.

Họ còn nhớ rất rõ hồi đó có vài trăm nhân vật đủ các đẳng cấp đã chết trong đám sương trắng.

Không có ai có thể giải thích sự bí hiểm nằm trong đó là gì.

Hoa Mãn Nguyệt nhìn cảnh sắc này, nói cứ nhẹ nhàng như không: “Mọi người cứ ngự kiếm phi hành, ra khỏi vùng sương trắng rồi sẽ bàn bạc bước tiếp theo.”

Đông đế và Nam đế đều ngó ra.

Vùng sương trắng này chưa phải là cái đích cuối cùng ư?

Khi họ đang ngẫm nghĩ thì giọng nói giá lạnh của Hoa Mãn Nguyệt lại vang lên.

“Các vị hãy cẩn thận, sương trắng có thể gây ra các loại ảo giác, có thể thoát hay không, phụ thuộc vào bản lĩnh của mỗi người.”

Ngay Hoa Mãn Nguyệt cũng không dám coi thường thứ sương trắng này. Nó không chỉ gây ra ảo giác cho người ta.

Mà còn khiến tâm tính người ta bất ổn, hành động trở nên rối loạn, rò dại.

Tâm tính bất ổn thì rất dễ tẩu hỏa nhập ma, trở nên hết sức điên cuồng.

Cả đoàn người nhanh chóng phi hành vào vùng sương trắng.

Ai ai cũng cố tĩnh tâm, bảo vệ thiên linh của mình.

Xuyên không phi hành vào vùng sương trắng.

Vừa tiến vào vùng sương trắng, Diệp Khuynh Thành đã có cảm nhận rằng thực ra nó hơi giống với chương khí ở thế giới phàm trần.

Chỉ cần là người có ý niệm mạnh mẽ, muốn đi xuyên qua đây cũng chẳng phải việc quá khó khăn.

Nhưng, điều này chỉ là đối với Diệp Khuynh Thành mà thôi.

Khuynh Thành và Lạc Nhi vốn là nhất thể, thứ sương trắng này chính là ba hồn sáu phách của Lạc Nhi rơi xuống năm xưa, cho nên Khuynh Thành cảm thấy chẳng có gì đáng sợ.

Còn với những người khác, thì rành rành là cực kỳ đáng sợ.

Cả đoàn người phi hành một chập.

Tây đế bỗng trợn mắt, rất hung hăng xông vào Hoa Mãn Nguyệt.

“Ta phải giết ngươi, ta phải giết ngươi!”

Hoa Mãn Nguyệt là người trên thần giới, là anh trai Lạc Nhi, nhưng công lực của anh còn kém xa Lạc Nhi.

Vùng sương trắng này cũng khiến anh ta cảm thấy hơi khó chịu.

Thấy Tây đế xông đến, Hoa Mãn Nguyệt hiểu rằng chắc chắn gã này đã bị sương trắng tác động tâm trí.

Anh vội tăng tốc tránh khỏi ông ta, và lướt nhanh lên phía trước.

Trước lúc xuất phát, Đông đế đem theo bốn người tùy tùng, trong đó có Hư Trúc đã biến đổi khuôn mặt.

Bỗng nhiên, đôi mắt Hư Trúc mở thật to, ánh mắt ngập ngụa tà khí tàn độc.

“Chương môn, ha ha ha ha... vị trí chương môn là của ta, là của ta! Chờ ta cướp được báu vật trở về, ta sẽ giết sạch các ngươi.

Lão già Thanh Hư, dám coi thường ta, dám mắng ta là đồ ngu!

Ta chịu đựng quá đủ rồi, quá đủ rồi! Ngươi nghĩ mình là ai? Ngươi có tư cách gì mà uốn nắn ta? Đừng tưởng ta không biết bí mật của ngươi! Ha ha ha ha...”

Đang phi hành bên cạnh Hư Trúc, Đông đế và Nam đế đều bỗng mắt sáng lên. Lão đạo sĩ thanh Hư đạo trưởng này có bí mật gì khuất tất nhỉ?

Nếu biết được bí mật của Thanh Hư thì sau này chẳng lo gì không khống chế nổi lão.

Nếu lấy được Thanh Hư Quán thì thế lực của mình sẽ mạnh hơn hẳn các vị tiên đế kia!

“Hư Trúc, Thanh Hư đạo trưởng có bí mật gì xấu xa à?”

Đông đế phi hành áp sát hư Trúc, khề hỏi.

Nam đế thấy thế cũng định tiếp cận Hư Trúc. Thì ông ta bị Đông đế dùng pháp thuật đánh bật ra khi áp đến gần.

Thực ra ai cũng biết Hư Trúc đã hóa trang.

Nhưng không ai thèm vạch trần ra mà thôi.

Nam đế tập trung nội lực vào bàn tay rồi tạt một chương phá tan vành đai pháp thuật của Đông đế.

Vậy là, thực lực của họ ngang nhau.

Hur Trúc ngoảnh sang nhìn Đông đế bằng ánh mắt oán hận.

“Đừng tưởng, ta không nhận ra ngươi chỉ muốn lợi dụng ta để khoáng báu vật. Ta mang được báu vật về thì ngươi sẽ giết ta diệt khẩu luôn.

Ngươi chó hão huyền, ngươi đừng hòng làm nổi, khi ta lấy được báu vật rồi ta sẽ giết ngươi trước!”

Bỗng Hur Trúc xuất hiện ảo giác, Đông đế đột nhiên biến thành Thanh Hur đạo trưởng.

“Thanh Hur, ông có tư cách gì mà làm chương môn? Sao ông dám... dám...”

Đông đế và Nam đế đều rất căng thẳng nhìn anh ta.

Vừa rồi Nam đế phá ranh giới pháp thuật của Đông đế.

Cả hai đều biết mối nguy của màn sương trắng, cho nên không dám ra tay với nhau ở đây nữa.

“Dám làm sao? Ngươi đã biết những gì rồi?”

Nam đế lập tức vận nội lực mạnh để kiềm chế Đông đế, sau đó ông ta lướt nhanh đến trước mặt Hur Trúc.

“Lại đây, lại đây ta sẽ nói cho mà biết.”

“Được!”

Nam đế rất muốn biết bí mật về Thanh Hur đạo trưởng.

Lão đạo sĩ ấy làm một thể lực mạnh nhất ở thành Bắc đế.

Ngay Trọng Lâu cũng phải nể Thanh Hur ít nhiều! Nếu nắm được Thanh Hur Quán thì quá tốt, sẽ rất thuận lợi để sau này nhất thống tiên giới.

“Nói đi, mau nói đi!”

Nam đế tiến sát Hur Trúc.

Nhưng đôi mắt Hur Trúc chỉ thấy Thanh Hur đạo trưởng chứ không phải Nam đế.

Sư phụ Thanh Hur mặt mũi hung ác đang gào lên mắng Hur Trúc: “Ngươi là đồ ngớ ngẩn, ngươi là đồ ngu! Đồ ngu đồ ngu!”

Mọi uất hận giận dữ, ô nhục của Hur Trúc đều dồn vào bàn tay, anh ta tát cho “Thanh Hur đạo trưởng: một cái tát kinh hồn.

Trong ánh mắt đầy sát khí bỗng nhiên hiện lên một tia ác độc.

“Vù...”

Một lưỡi dao găm tẩm chất kịch độc cắm phập vào thân mình Nam đế.

“Thanh Hur nhà ngươi chết đi! Nhà ngươi cứ yên tâm, ít lâu nữa ta sẽ giết con đàn bà ấy, bắt nó phải chết theo ngươi.”

Hur Trúc toét miệng cười cực kỳ tàn nhẫn, trong khi Nam đế đang tuôn trào máu đen.

Cảnh tượng tuyệt đẹp dị thường.

“Ngươi... ngươi... là đồ khốn! Ngươi dám đánh lên ta ư?”

Nam đế dùng dùng lên cơn cuồng nộ.

Bất chấp đang bị trọng thương, ông ta cũng phang cho Hur Trúc một chương.

Nhưng Hur Trúc dù thộn đến mấy thì vẫn là đại đệ tử của Thanh Hur Quán.

Công lực không hề non yếu.

Nếu không, Thanh U sư thúc đã không sai phái anh ta đi.

Hur Trúc có một ưu điểm là luôn răm rắp vâng lời họ.

Nếu hai ông già Thanh Hur và Thanh U biết rằng Hur Trúc mọi ngày luôn ngoan ngoãn nghe lời như thực ra anh ta luôn suốt đêm ngày nghĩ cách giết hai

sư phụ thì chắc hai sư phụ cũng phải rùng mình.

Nhất là Thanh Hư đạo trưởng, Hư Trúc... lại là đứa con riêng của ông ta!

Mọi ngày luôn mồm mắng mỏ Hư Trúc, Hư Trúc rất căm hận ông ta.

Đáng buồn là, ông ta dù ngủ mê cũng không thể ngờ rằng, kẻ mà Hư Trúc hận nhất trên đời lại chính là ông ta!

Thế là Nam đế và Hư Trúc hỗn chiến.

Đồng đế đứng bên, ông ta và Nam đế đang tranh giành bí mật của Hư Trúc, cũng bất giác trở nên tẩu hỏa nhập ma.

“Giết, giết, giết... Ta phải giết các người! Ta muốn nhất thống tiền giới!”

Đôi mắt ông ta bỗng tràn ngập tia máu đỏ.

Rồi xông vào đánh Nam đế đang bị thương.

Nam đế cuồng nộ, bất chấp vết thương và cả Đồng đế đang xông đến, ông ta truy kích Hư Trúc như hóa rồng.

Thế là Nam đế, Đồng đế, Hư Trúc cả ba lao vào tàn sát lẫn nhau.

Còn những người khác không liên quan, thì bỗng cảm thấy có chút quái dị.

Họ đã phi hành lâu như thế mà vẫn chưa nhìn thấy đâu là ranh giới kết thúc của màn sương trắng.

Và, cái cảm giác bức xúc rô dại này càng lúc càng nặng nề.

“Gay rồi! Nếu chúng ta cứ tiếp tục phi hành thì mọi người sẽ loạn tâm tính hóa điên.”

Ân Ly, Hồng Loan và Lưu Hương Nguyệt Nhi cũng có cảm giác khó chịu như thế.

Rồi chẳng ai bảo ai, tất cả đều nhìn về phía Diệp Khuynh Thành.

Khuynh Thành ra hiệu bảo mọi người dừng lại. Cô đứng trên không trung bắt đầu quan sát kỹ màn sương trắng này.

“Các vị hãy tĩnh tâm điều hòa hơi thở, tuyệt đối không bức xúc nóng nảy, kéo tâm tính sẽ bị tác động rồi cũng phát điên như họ thì gay! Nếu chúng ta không nhanh chóng nghĩ cách đề ra được, thì tất cả sẽ bỏ mạng ở đây mất!”

Sương trắng có vẻ như chẳng có sức tàn phá gì, thế mà lại khiến người ta cực kỳ kinh hãi.

Khuynh Thành nhìn mọi người một lượt rồi nói: “Tôi sẽ xuống bên dưới sương trắng xem sao.”

Kim Bằng và Hồng Loan vội nói luôn: “Chúng tôi sẽ cùng đi với cô.”

Khuynh Thành nhìn chúng bằng ánh mắt sắc lẹm.

Rất lạnh lùng nói: “Hai người không tin ta à?”

“Không phải thế...”

“Nếu vậy thì cứ nghiêm chỉnh ở lại, chờ ta trở về.”

Trong nháy mắt Diệp Khuynh Thành đã biến mất vào làn sương trắng.

Ân Ly thấy vậy, đôi mắt cô ta bỗng lóe lên một tia quái dị, và cũng tức khắc tan biến vào màn sương dày đặc.

Nhìn thấy thế Kim Bằng định xuống theo thì bị Hồng Loan kéo lại, nói: “Yên tâm, cô ta không làm hại Diệp Khuynh Thành đâu.”

“Sao người biết? Ta nhận ra rằng Ân Ly không có vẻ một người tử tế.”

Nhưng Hồng Loan làm ra vẻ rất sành sỏi: “Tình yêu! Người có hiểu tình yêu là gì không? Có nói ra người cũng không hiểu. Một con chim phao câu thối chưa tu thành hình người như người thì hiểu sao nổi?”

Chà chà... cái mặt nó tỏ ra rất hiểu tình yêu!

Kim Bằng rù cái đầu xuống, mắt thao láo ngược nhìn Hồng Loan.

“Ngươi hiểu à? Ngươi đã yêu bao giờ chưa? Tình yêu là như thế nào? Có ngon hay không?”

Hồng Loan suýt nữa chóng mặt ngã lảo ra.

“Nói đi, sao ngươi lại ngớ ra như thế?”

“Ta... ta đâu có biết tình yêu có ngon hay không? Ta chưa từng ăn!”

Kim Bằng hừ hừ, tỏ vẻ khinh thường Hồng Loan.

“Chưa từng ăn mà ngươi nói cứ như là đã ăn rồi!”

Kim Bằng và Hồng Loan nhìn thẳng vào nhau, rồi cả hai cười một trận rất gian tà.

Sau đó chúng nhảy từng bước từng bước đến lên Trọng Lâu, về mặt chúng rất hiếu kỳ.

“Trọng Lâu?”

Trọng Lâu đang nắm chặt tay Tịch Vân, lo lắng nhìn vào màn sương trắng.

Ông nhìn một thằng bé và một con chim bước lại, bèn hỏi: “Sao rồi?”

“Ông đã ăn tình yêu bao giờ chưa? Có ngon không?”

Trọng Lâu trượt chân, thế là ông ta ngã nhào xuống màn sương trắng. May sao Tịch Vân đã kịp thời tóm được kéo lên.

Chà!

Xem ra, tình yêu chắc phải ngon lắm.

Trọng Lâu vốn rất điềm tĩnh, cũng phải ù tai hoa mắt!

Chờ Trọng Lâu đứng vững trở lại rồi, Hồng Loan mới nhích lại gần áp sát mặt ông ta.

“Trọng Lâu, ông xúc động như thế, chắc tình yêu phải ngon lắm? Hương vị nó ra sao? Phải như thế nào thì mới được ăn nó?”

Trọng Lâu lại một lần nữa bị choáng.

Hồng Loan và Kim Bằng đã xác nhận tình yêu là thứ rất ngon, ngon đến nỗi khiến người ta phát điên!

Về mặt hai đứa cứ như là mặc niệm cho ông ta! Dù ngon thì cũng không cần phải xúc động quá như thế.

“Xem ra chẳng thể ngủi thấy mùi gì ở Trọng Lâu, hỏi thì ông ta lại bị choáng.”

“Thế thì ta đến hỏi Hoa Mãn Nguyệt, chắc chắn anh ta sẽ nói cho ta biết.”

Hoa Mãn Nguyệt vẫn đang bị Tây đế truy đuổi, chạy vòng khắp chốn. Thấy hai đứa chạy lại, Hoa Mãn Nguyệt cau mày, hỏi: “Hai người đang rối rắm quá à?”

Hồng Loan và Kim Bằng gật đầu thừa nhận là đang rối rắm.

“Hoa Mãn Nguyệt đã ăn tình yêu bao giờ chưa? Có phải là rất ngon không? Bọn tôi hỏi Trọng Lâu thì ông ta bị choáng. Còn Hoa Mãn Nguyệt, đã từng ăn chưa? Phải làm gì thì mới được ăn? Bọn tôi cũng muốn ăn!” Kim Bằng và Hồng Loan nói rất nghiêm chỉnh rất thực lòng, nhìn Hoa Mãn Nguyệt.

Hoa Mãn Nguyệt cũng bắt đầu thấy choáng, anh ta đưa tay ra gạt cho Tây đế một chưởng. Cũng may, chưởng lực chưa mạnh lắm, nếu không Tây đế đã đứt rồi!

Hoa Mãn Nguyệt nhìn Hồng Loan và Kim Bằng chẳng khác gì nhìn ma quỷ, anh lớn tiếng quát lên: “Hai đứa này muốn chết hả? Một đứa con nít, một đứa thì chưa thành hình người, mà đã tư tưởng đến chuyện yêu đương à?”

“Tư tưởng đến chuyện yêu đương? Tư tưởng đến chuyện yêu đương là gì?” Cả hai đứa rất tò mò nhìn Hoa Mãn Nguyệt.

“Tư tưởng đến chuyện yêu đương mà không hiểu à? Tư tưởng đến chuyện yêu đương tức là...! Hiểu chưa?”

Cả hai đứa đều lắc đầu tit mù như lắc trống bỏi.

“Không hiểu!”

“Không hiểu, lại còn muốn học người ta yêu đương!”

Hoa Mãn Nguyệt khinh khinh nhìn hai đứa. Rồi nói tiếp: “Nhưng, các người có thể thử đi tìm hai con chim mái xem sao, chưa biết chừng chúng nó vì ham các người nặng ký nên ưng các người!”

Vẫn thấy hai đứa ngơ ngáo ngáo nhìn mình, anh ta lại bồi thêm: “Tình yêu, cần một con trống và một con mái xốc tới mới được! Chứ hai người thì không thể yêu đương gì!”

Hồng Loan và Kim Bằng rất tò mò, hỏi: “Tại sao chúng tôi không thể mà cứ phải tìm một con mái?”

“Đúng thế, các người cứ nhìn Trọng Lâu và Tịch Vân, ta và Lưu Hương, Khuynh Thành và Lam Tô, đều là một nam một nữ đúng không? Các người đã thấy hai nữ hoặc hai nam yêu nhau bao giờ chưa?”

“Tại sao nam và nam hoặc nữ và nữ không thể yêu nhau? Tại sao cứ phải một nam một nữ?”

Điều này... Hoa Mãn Nguyệt nghĩ hồi lâu, cuối cùng đưa ra một đáp án rất siêu.

“Tại vì cần phát triển ra thế hệ sau.”

Hồng Loan và Kim Bằng lại nghĩ ngợi chán chê. Phát triển thế hệ sau, thì liên quan gì đến một nam một nữ? Lẽ nào một nam một nữ ở bên nhau thì có thể phát triển ra thế hệ sau?

Hồng Loan ngệt mặt ra nhìn Kim Bằng, nó khua bàn tay nhỏ nhắn trước mặt Kim Bằng.

“Chim phao câu thối, người đang nghĩ gì thế?”

“Ta đang nghĩ về chuyện phát triển thế hệ sau. Tộc Kim Bằng của ta bị sát hại thâm, số lượng hiện nay càng ít đi. Ta thấy mình có nghĩa vụ gánh vác trách nhiệm này.”

Kim Bằng nói rất trịnh trọng nghiêm túc.

Hồng Loan nhìn nó bằng con mắt sùng kính, nói: “Người ngày càng giống một quý ông rồi đấy!”

“Ta xưa nay luôn là một quý ông thực thụ!”

Khi hai người đang say sưa bàn tán về chuyện phát triển thế hệ sau thì Diệp Khuynh Thành và Ân Ly bỗng từ đám sương trắng ngoi lên.

“Mọi người lui sang phía bên trái. Sương trắng này thực chất là phép chú ngữ nhân, bên dưới nó là một trận pháp. Chờ tôi phá xong trận pháp thì chúng ta có thể ra được.”

Vừa rồi xuống dưới đó Khuynh Thành đã làm thao tác, lúc này sương trắng đang dần tản ra, đã mất tác dụng khiến người ta u mê tâm trí.

Mấy người lúc này phát cuồng, bây giờ bỗng tỉnh táo trở lại.

Họ lập tức cùng Trọng Lâu và mọi người dạt sang bên trái.

Khuynh Thành lại một lần nữa nhào vào màn sương trắng. Lần này Ân Ly không xuống theo nữa, cô ta cũng tránh sang bên trái cùng Trọng Lâu và mọi người.

Bỗng nhiên.

Toàn bộ Thiên Trì chấn động rất mạnh, dường như sắp bị vỡ ra vô số mảnh.

“Có chuyện gì thế nhỉ?”

Đông đế cũng có chút hoang mang, nhưng ông ta đã từng đến đầm lầy Thiên trì.

“Đừng lo! Tôi tin rằng Diệp Khuynh Thành sẽ làm được.”

Nhìn đôi mắt rất tự tin của Hoa Mãn Nguyệt, Đông đế mới dần bình tĩnh lại. Ông ta liếc nhìn Nam đế, bụng Nam đế bị hoại tử một lỗ to.

Lúc này Nam đế đang giận dữ nhìn Hư Trúc, nói: “Mau đưa thuốc giải độc cho ta, nếu không ta sẽ giết người!”

Hư Trúc cũng không hiểu tại sao mình lại làm cho Nam đế thành ra thế này.

Con dao găm của anh ta tẩm chất kịch độc có tác dụng ăn mòn rất mạnh. Nếu thân thể Nam đế không cứng rắn như tiên khí thì ông ta đã bị găm nhắm đứt lưng, người đứt làm hai đoạn rồi.

Lúc này Hư Trúc mới run run lấy ra một lọ bột mịn màu trắng đặt vào tay Nam đế.

Nam đế vội bôi ngay vào bụng mình, thuốc đã không chế không cho vết thương bị găm nhám thêm. Có điều, cái lỗ thủng to ở bụng cần chờ thời gian lâu dài mới có thể kín miệng bình phục.

Sau những đợt chấn động kinh người, Thiên Trì bỗng nhiên trở lại im ắng như trước.

Diệp Khuynh Thành lại từ trong màn sương trắng ngoi lên. Cô phát ông tay áo thụng bằng sa mỏng màu đỏ.

Toàn bộ màn sương trắng bỗng dưng tan biến.

Lúc này Thiên Trì mới phô bày ra hết sức đầy đủ hoàn chỉnh trước mắt mọi người.

Nhìn thấy khung cảnh này, đôi mắt của bốn vị tiên đế, Ma Tôn và điện hạ Long tộc đều trở ra, suýt nữa rơi tọt xuống đất.

Ôi... thế này...

Nước trong Thiên Trì không ngừng cuộn lên, bốc hơi nghi ngút.

Nam đế hít liền mấy hơi khí lạnh, chả trách ngày trước đám thuộc hạ mà ông cử đi đều không trở về, thì ra chúng đã chết bỏng bởi nước hồ Thiên Trì này.

Diệp Khuynh Thành thấy mặt ai nấy đều xám ngoét, cô nhếch mép cười coi thường.

“Tôi đi trước. Ai không muốn chết thì đi theo lệnh của tôi.”

Nói rồi Khuynh Thành nhảy xuống Thiên Trì nước đang cuộn sôi sùng sục.

Chỉ thấy cô cứ đi hai bước lại nhảy một bước, cứ như là nhìn thấy dưới nước có thiết bị gì đó.

Quả nhiên Diệp Khuynh Thành không hề bị thương.

Lát sau, Khuynh Thành đi đến bên cái xoáy nước ở chính giữa hồ.

“Ai đi tiếp?”

Kim Bằng phản chấn, vỗ mạnh đôi cánh.

“Được! Đi một, nhảy ba, chuyển sang trái một bước, rồi tiến lên một bước, lảng không sáu bước...”

Rất nhanh, Kim Bằng cũng đã đến bên cạnh xoáy nước đang quay tít ở chính giữa hồ Thiên Trì.

Bốn vị tiên đế, điện hạ Long tộc và Ma Tôn khệnh khạng kiêu căng đều thẳm thán phục Diệp Khuynh Thành; nếu không có cô thì có lẽ bọn họ không dám đặt chân xuống hồ nước này.

Chỉ lát sau, cả đoàn người đều đã đứng ở giữa hồ Thiên Trì.

Nhìn xoáy nước không ngừng xoay tít, Đông đế không nén được, hỏi: “Tiếp theo chúng ta phải làm gì?”

Diệp Khuynh Thành cười bí hiểm, nói: “Quá đơn giản, đương nhiên là nhảy xuống.”

Đông đế lập tức kinh hãi tái mặt, gào lên: “Diệp Khuynh Thành, nhà ngươi lừa bọn ta đến đây để tiêu diệt tất cả cùng một lúc, đúng không?”

Ta không ngờ ngươi lại bỉ ổi đến thế. Bọn ta chết hết thì Diệp Khuynh Thành nhà ngươi cũng đừng hòng được sống.”

Nam đế, Tây đế và điện hạ Long tộc cũng đồng thời phóng ra làn khí của mình.

Mất đây hung quang nhìn Khuynh Thành, nói: “Cứ cho là bọn ta không thể trở ra nữa thì Khuynh Thành ngươi cũng đừng hòng ra thoát.”

Khuynh Thành lạnh lùng hừ một tiếng, khinh khinh nhìn bọn họ.

Cô tung mình lên rồi nhảy tòm xuống giữa xoáy nước dữ dội ấy, lập tức chìm ngấm mất hút.

Kim Bằng đi theo Diệp Khuynh Thành đã lâu, đương nhiên biết rằng nếu Khuynh Thành không làm một việc gì đó nếu chưa chắc chắn có kết quả.

Cho nên Kim Bằng không cần nghĩ ngợi gì nữa, cũng nhảy ào xuống xoáy nước.

Rất nhanh chóng, người của nhóm Khuynh Thành đều nhảy xuống tất.

Còn lại Đông đế, Tây đế, Nam đế và điện hạ Long tộc và những người khác. Họ đưa mắt nhìn nhau.

Ma Tôn nhìn họ vẻ coi thường, mở miệng mắng nhiếc: “Đồ bỏ đi!” Nói rồi Ma Tôn nhảy luôn xuống xoáy nước.

Đông đế và mọi người thấy vậy đành nghiêng răng nhảy xuống.

Vì dù muốn bỏ ra về thì cũng không ra nổi.

Cứ nhảy theo họ có lẽ vẫn còn chút hy vọng.

Điều khiến mọi người kinh ngạc nhất là, phía dưới xoáy nước lại có một tòa cung điện.

Cổng chính rất cổ điển, màu đồng đen, nhưng lại cho người ta một cảm giác long lanh trong suốt như ngọc.

Bên trên cổng tỏa ra một làn ánh sáng êm dịu trong vắt.

Diệp Khuynh Thành lay bên này, lắc bên kia.

Rồi bỗng nhiên.

“Ừng...”

Những làn khí ba cực mạnh tràn ra khắp.

Ba gã tùy tùng của Đông đế không kịp ẩn nấp, lập tức bị khí ba xô mạnh đến nỗi một gã thịt nát xương tan, nguyên anh bị vỡ vụn.

Hai gã khác bị tạt vỡ toang đầu.

Một gã bị phạt đứt hẳn một cánh tay.

Long Bá kịp thời tránh thoát nhưng vẫn bị khí ba đánh bị thương.

Mạnh!

Đúng là quá mạnh!

Mạnh đến nỗi họ không kịp có bất cứ phản ứng nào rồi chết ngay tức khắc.

Chưa đi vào trong mà đã khủng khiếp thế này, thì bên trong sẽ còn khủng khiếp đến đâu?

Rất nhanh chóng, không ai dám ho he gì với Diệp Khuynh Thành nữa. Tất cả đều len lết đứng sang một bên. Như thế, ít ra vẫn có thể giữ được tín mạng.

Sau khi khí ba đã tàn đi, Khuynh Thành bèn đẩy cổng mở ra.

Nín thở.

Tất cả mọi người đều nín thở nhìn vào cái cổng màu đồng hun, ai cũng thót tim.

Liệu bên trong có những gì đang chờ đợi họ?

Cả đoàn người vừa bước vào trong cổng thì bị một lực rất mạnh hút chặt, rồi biến mất không thấy đâu nữa.

Khi họ mở mắt ra thì nhìn thấy cảnh tượng trước mắt đã biến ảo khác hẳn.

Trong này có non xanh nước biếc, chim hót, hoa thơm, thật giống cảnh đào nguyên bên ngoài trần thế.

Riêng Diệp Khuynh Thành thì có một cảm giác quen thuộc chưa từng thấy.

Trong khoảnh khắc, Khuynh Thành nhìn thấy một cô gái với vẻ mặt rất hạnh phúc đang gấp thức ăn cho Lam Tổ.

Cô gái ấy... lẽ nào cô gái ấy là Lạc Nhi?

Vô số hình ảnh lần lượt hiện ra lướt qua mắt Khuynh Thành.

Trái tim cô dường như bị ai đó giằng xé cực khó chịu.

Họ đã từng thân thiết đầm thắm như thế này.

Khuyhnh Thành thậm chí có cảm giác mình chẳng là thứ gì?

Là kẻ thứ ba chen ngang?

Cô thậm chí đã có ý nghĩ dao động. Người mà Lam Tổ yêu, là mình hay là Lạc Nhi?

Chỉ hiếm, khuôn mặt của cả hai cô đều không giống nhau.

Sự thật là đâu? Khuyhnh Thành nhất định phải tìm ra sự thật.

Những người đồng hành đều không hề chú ý đến những nét biến đổi trên khuôn mặt Diệp Khuyhnh Thành.

Họ lập tức tản ra khắp các nơi để tìm báu vật.

Ân Ly bỗng bước đến trước mặt Khuyhnh Thành, nói: “Đau xót chứ gì?”

Tôi đã sớm nói với cô rồi: vương gia yêu Lạc Nhi cô nương, cô lại không tin, cô cứ nhất quyết đến đây; nay đã nhìn tận mắt thì cô tin rồi chứ?”

“Cô đã từng đến đây à?”

“Khi Lạc Nhi còn sống, tôi và vương gia đã từng đến đây. Vương gia và Lạc Nhi thường xuyên đến đây ngồi chơi uống trà, trò chuyện.”

Ánh mắt cực kỳ sắc nhọn Diệp Khuyhnh Thành nhìn thẳng vào Ân Ly, nói: “Thế thì chắc chắn cô đã biết rõ sự thật, đúng không?”

“Sự thật? Sự thật nào?”

“Sự thật: cô gái mà Lam Tổ thích, là tôi! Anh ấy không thể bỗng dưng vô cớ xuất hiện trong cuộc sống của tôi. Khi xưa tôi vừa xấu xí vừa hơi hám, nhưng anh ấy lại không hề chê tôi.

Cô nói đúng, tôi đã nhìn thấy rồi, tôi và Lạc Nhi không có khuôn mặt giống nhau; cô đừng vội nói rằng vì tôi có khuôn mặt giống Lạc Nhi nên Lam Tổ yêu tôi.”

Mình chỉ cần ngăn cản cô ta không lên thân giới tìm vương gia của mình, thì dù nói cho cô ta biết sự thật khiến cô ta đau lòng muốn chết, mình cũng cứ làm.

Ít ra mình cũng hoàn thành nhiệm vụ mà vương gia giao cho.

“Cô đã muốn biết, vậy thì được, tôi sẽ cho cô biết tất cả mọi tình tiết.”

Ân Ly bước lên phía trước, đi vòng qua một hành lang hình cung. Cả hai bước vào vườn hoa phía sau điện, trong này có một hồ nước xinh xắn.

Ân Ly bỗng dừng có hai bộ cần câu trong tay, cô đưa một chiếc cho Khuyhnh Thành: “Cầm đi!”

Đúng lúc Khuyhnh Thành đưa tay ra cầm lấy cần câu thì trước mắt cô lập tức hiện ra khung cảnh Lạc Nhi và Lam Tổ đang cùng ngồi câu cá.

Ân Ly hít vào một hơi rõ sâu, rồi bắt đầu nói liền một mạch.

“Sau khi Lạc Nhi chết, vương gia rất buồn. Vương gia bị phong ấn, vì muốn cứu Lạc Nhi, Vương gia mới nảy sinh ra một ý niệm cực kỳ mạnh mẽ. Ý niệm ấy mạnh đến nỗi nó chiếm hữu mất một phần ba công lực của vương gia. Vương gia đã đi tìm khắp lục giới, đi khắp bắc nam của mọi sông lớn, rồi ngài tu được một chùm hồn phách của Lạc Nhi. Nhưng Lạc Nhi lại chạy vào vòng luân hồi đầu thai làm người phạm trần.”

Khuyhnh Thành đau khổ nhìn từng cảnh từng cảnh đã xuất hiện trước mắt, cô đánh thép dần từng chữ một: “Nhưng, thật đáng tiếc, đứa bé ấy chưa ra đời thì đã chết, vì tôi chính là bằng chứng tốt nhất. Tôi không phải Lạc Nhi chuyển thế, tôi là Diệp Khuyhnh Thành, ở đây, tôi đang là Diệp Khuyhnh Thành. Ở vào thời đại của tôi, tôi cũng là Diệp Khuyhnh Thành. Tôi là người đến từ tương lai. Chắc cô cũng hiểu hai chữ xuyên không chứ? Linh hồn của tôi đi qua đường hầm không gian, rồi nhập vào thân thể hiện giờ của tôi.

Lạc Nhi, Lạc Nhi của các vị đã chết trước khi linh hồn tôi nhập vào thể xác này. Cô hiểu rõ chưa? Hơn nữa, không thể đồng thời tồn tại hai linh hồn trong cùng một thể xác.”

Lời nói của Khuyhnh Thành hình như chẳng khiến Ân Ly ngạc nhiên là mấy, trái lại cô ta vẫn rất bình thản.

“Thực ra... tất cả đều bắt nguồn tại tôi, tôi đã che giấu sự thật, vì tôi không muốn vương gia phải buồn rầu. Thực ra, khi cô vừa chào đời thì tôi đã biết cô không phải là Lạc Nhi chuyển thế. Nhưng, vì muốn giấu vương gia, cho nên khi cô 5 tuổi gặp nguy hiểm, tôi vẫn nói với vương gia rằng cô là Lạc Nhi. Tôi nghĩ rằng nên để cho ngài có chút hy vọng, làm như thế ít ra ngài cũng không tuyệt vọng.”

Vùng tim Diệp Khuyhnh Thành bỗng nhói đau. Thì ra sự việc đã được ấn định ngay từ đầu.

Lam Tố và Khuynh Thành gặp gỡ không phải là ngẫu nhiên. Khi cô lên 5 tuổi rơi xuống Thục Nhân Cốc mà vẫn sống sót cũng không phải ngẫu nhiên. Tất cả, tất cả đều do Lam Tố sắp đặt.

Cô gái mà anh nhớ, anh yêu không phải Diệp Khuynh Thành mà là cô gái tên là Lạc Nhi kia. Là cô gái dịu dàng, đoan trang, cao nhả trong các cảnh tượng trước mắt.

Trái tim Khuynh Thành như đang rỉ máu.

Tuy cô rất rất không muốn thừa nhận nhưng cô lại hiểu quá rõ, thì ra tất cả đều là do Lam Tố bố trí.

“Khuynh Thành, cô biết không, nhìn thấy sự say mê của cô đối với vương gia, tôi cũng không muốn làm cô bị tổn thương.

Nhưng sự thật vẫn là sự thật, cô không thể thay đổi, tôi cũng không thể thay đổi. Đúng là Lạc Nhi đã chết, nhưng cô ấy lại trở thành một phần của cơ thể cô. Đến nay, cô có thể yêu vương gia thiết tha như vậy, chắc chắn đều có liên qua đến Lạc Nhi ít nhiều.”

Ân Ly cup mi mắt xuống, ngón tay chỉ vào ngực Khuynh Thành.

“Cô ấy biến linh hồn mình thành trái tim của cô. Cho nên, cô chính là cô ấy, cô ấy cũng chính là cô. Dù cô có ý thức, có linh hồn của mình nhưng cả Lạc Nhi và cô đều đồng sở hữu một trái tim.”

Khuynh Thành bỗng cảm thấy mình thở hít khó khăn.

Cô chưa bao giờ có cảm giác ghét thân thể mình như lúc này.

Ghét cả quả tim đang đập rộn ràng trong lồng ngực.

Tại sao... tại sao quả tim lại là của Lạc Nhi?

Cô bỗng nhớ đến nguồn sức mạnh to lớn trong cơ thể mình.

Khóe miệng cô nhích ra một nét cười tê tái.

“Lẽ ra mình nên sớm đoán ra, mình nên đoán ra từ lâu mới phải. Thân thể mình bỗng dưng vô cớ có một nguồn sức mạnh dồi dào.

Và, mỗi lần mình rơi vào tình thế sinh tử hiểm nguy thì nó lại cứu mình. Lẽ ra mình nên đoán ra.

Mình ngu quá, đần quá! Sao mình lại ngây thơ nghĩ rằng đó là những năng lượng của kim đan thần thú mà hồi trước Hồng Loan cho mình nuốt, vẫn còn dư lại trong cơ thể mà mình không phát hiện ra, chưa luyện hóa hết. Thì ra là cô ta! Ha ha ha... thì ta chính là Lạc Nhi!”

Con tim nhói đau, quá đau.

Khuynh Thành thậm chí không phân biệt nổi, mình đang đau hay là Lạc Nhi đang đau.

Trái tim này không phải của mình.

Xưa nay nó chưa bao giờ thuộc về mình.

Tại sao, tại sao mình lại là kẻ thế thân cho người khác?

Diệp Khuynh Thành là một cái xác hờ để cho cô ta ký gửi và tồn tại. Vậy sự thật là Khuynh Thành đang yêu Lam Tố hay cô gái có tên Lạc Nhi kia đang yêu Lam Tố?

Nếu là Khuynh Thành thì tất cả những việc cô đã làm, được coi là thế nào?

Chuyện nực cười! Cô đã yêu đơn phương, tất cả chỉ là chuyện đáng cười ư?

Nếu không phải thế thì vị trí của cô là gì?

Là vật trung gian để Lạc Nhi tiếp cận Lam Tố?

Cô chỉ là vật trung gian được cô ta lợi dụng để tiếp cận Lam Tố, là một tấm bình phong an toàn?

Không! Khuynh Thành là Khuynh Thành, Lạc Nhi là Lạc Nhi!

Cả hai chưa bao giờ là một, xưa nay chưa từng là một.

“Khuynh Thành, tôi biết hiện giờ cô rất đau khổ, bất cứ ai rơi vào hoàn cảnh như cô cũng đều không dễ chịu gì.”

Diệp Khuynh Thành bỗng đứng bật dậy, sắc mặt chán ghét vút luôn chiếc cần câu xuống đất.

Cô không cần xem họ đang thân mật yêu đương.

Quá khứ của họ chẳng liên quan gì đến cô.

“Ân Ly nghe cho rõ: Diệp Khuynh Thành tôi đây không phải Lạc Nhi. Trước khi không phải, hiện nay không phải và tương lai cũng không phải! Tôi không cần biết những sự việc đã từng xảy ra. Tôi chỉ cần biết hiện tại.”

Khuynh Thành thọc tay thật mạnh vào lồng ngực mình, đôi mày nhíu thật chặt, hàm răng bập vào môi. Một quả tim rùng rùng máu tươi đang đập thành thạch, nằm trong bàn tay Khuynh Thành.

“Đây là quả tim của cô ta, tôi không cần! Diệp Khuynh Thành này nhất định không chấp nhận ăn cơm nhà vác ngà voi[1]. Tình yêu của tôi nhất định phải hoàn toàn thuộc về tôi!”

[1] Ý một câu ngạn ngữ Trung Quốc: may áo cưới cho người khác.

Nói xong Khuynh Thành ném quả tim đang đập rất sống động ấy cho Ân Ly.

“Cô cầm nó đưa cho Lam Tổ. Đó mới là người mà anh ta yêu!”

Khoảng khắc này khiến Ân Ly đờ đẫn.

Cô gái này điên cuồng hết mức rồi.

“Kể từ nay Khuynh Thành tôi là một cô gái không trái tim. Không có cũng hay, ít ra cũng không bao giờ phải đau đớn.”

Nhưng, nếu không đau.

Thì cô đâu phải khổ sở như lúc này?

Không sao chịu nổi, ngàn lần không, vạn lần không thể chịu nổi.

Lam Tổ.

Chàng trai mà Khuynh Thành yêu suốt bao lâu nay.

Lam Tổ.

Chàng trai mà Khuynh Thành như con thiêu thân cuồng nhiệt yêu anh.

Lẽ nào, mình cứ thế này mà buông xuôi?

“Khuynh Thành, cô...”

“Cô yên tâm, Khuynh Thành tôi đây không phải hạng người dễ dàng chấp nhận thua cuộc. Lam Tổ, tôi vẫn sẽ đi tìm, là cô ta hay là tôi, chính tôi sẽ tìm gặp anh để anh đưa ra câu trả lời.”

Bất chợt.

Mặt hồ phẳng lặng bỗng nhiên gợn những làn sóng dần lan xa.

Quả tim trong tay Ân Ly bỗng vụt nhảy trở lại vào trong thân thể Khuynh Thành.

Dù cô chống đỡ kiểu gì cũng không ngăn nổi nó quay trở lại thân thể cô.

“Tại sao... tại sao lại thế này?”

Khuynh Thành chộp lấy quả tim giật nó ra. Cô gào lên như điên như dại.

Cô không muốn nhọc nhằn vô ích, cô không muốn làm vật trung gian cho Lạc Nhi.

Bỗng nhiên, trên mặt hồ sóng gợn lăn tăn, các hạt nước bắt đầu hội tụ lại rồi bay lên không trung.

Sau đó, những hạt nước ấy tự sắp xếp lại thành hình người.

Là hình cô gái có tên là: Nam Cung Lạc.

“Khuyh Thành!”

Giọng oanh vàng của cô cực kỳ ngọt ngào dễ nghe.

“Khuyh Thành, quả tim ấy là của cô, thật sự, hoàn toàn thuộc về cô.”

Cô gái có nét cười phẳng lặng, con người và giọng nói của cô đều rất dịu dàng, rất hiền hòa.

Cô gái dịu dàng này là cả một truyền thuyết trên tiên giới.

Khuyh Thành định gào lên với cô ta rằng: “Người đừng hòng lừa nổi ta!”

Nhưng ánh mắt trong sáng của cô ta đã khiến Khuyh Thành không thể nói nên lời.

“Ân Ly nói đúng, tôi đã hóa thành quả tim của cô. Nhưng cũng có chỗ sai, tôi không hóa thành quả tim của cô, mà tôi chỉ sống nhờ trong quả tim của cô mà thôi.

Thử nghĩ mà xem, có đứa bé phàm trần nào không có tim mà vẫn sống được không? Khi tôi đầu thai vào thân thể của cô bé đó, nó đã có tim rồi.

Thứ sức mạnh mà cô vẫn không ngừng luyện hóa ấy, thực ra là sinh mệnh của tôi. Khi cô luyện hóa sức mạnh ấy xong hoàn toàn thì sinh mệnh của tôi cũng kết thúc.

Sở dĩ tôi lựa chọn như thế.

Là vì tôi đã nhìn thấy cô sẽ hợp với Lam Tổ hơn tôi, sẽ yêu chàng hơn tôi, có đủ tư cách hơn tôi để chiếm hữu Lam Tổ.”

Khi xưa tôi phong ấn chàng, tôi cho rằng làm thế sẽ tốt cho chàng.

Tôi cho rằng sau khi tôi chết đi thì không ai có thể giải trừ được phong ấn, và không ai có thể làm hại chàng.

Nhưng về sau tôi mới biết mình đã sai.

Thật sự sai, hoàn toàn sai.

Chàng tuyệt đối không cần tôi bảo vệ.

Tôi nên tin ở chàng, sau đó sẽ cùng chàng kẻ vai chiến đấu mới đúng.

Giống như cô nói: sẽ cùng lánh xa thiên hạ, cùng tiểu ngao giang hồ. Nhưng tôi đã không làm thế. Tôi đã phong ấn chàng.

Mãi đến về sau này tôi nhìn thấy chàng chỉ dựa vào một lần ý niệm của mình cất công đi bốn phương tìm dấu vết con người đã bị hại của tôi, tôi mới biết mình đã rất sai, đã sai to.

Rồi về sau, chàng đã tu được một chùm hồn phách của tôi.

Những ngày ấy tôi và chàng ở bên nhau, tôi đã ngây thơ cho rằng cứ như thế chúng tôi đã vui vẻ hạnh phúc rồi.

Tuy trước mặt tôi chàng chưa bao giờ buồn bã thở than hoặc nhắc đến việc phong ấn.

Nhưng tôi biết.

Tôi biết, chàng không vui.

Tôi đoán có lẽ chàng rất muốn hỏi tôi, hỏi tôi rằng tại sao.

Nhưng chàng lại không bao giờ hỏi.

Chàng là thiềng liêng cao cả không thể đụng đến, chàng là vương gia vời vọi cao sang.

Chàng nên lựa chọn chiến đấu chứ không thể cứ ngủ dài triền miên, không thể sống kiêu qua ngày đoan thẳng.

Thế mà, tất cả, lại là do tôi gán cho chàng.

Cho nên tôi rất cần rút, rất tự trách mình. Tôi cảm thấy mình không dám đối diện với chàng nữa.

Tôi không xứng đáng, vì tôi căn bản không hiểu gì về chàng.

Cho nên tôi bèn nói với chàng rằng, chàng hãy đưa tôi xuống phàm trần đầu thai chuyển thế, như vậy, họ mới không nhận ra tôi, không phát hiện ra tôi.

Làm thế, hai chúng tôi có thể thật sự gắn bó bên nhau, sau đó có thể sống một cuộc sống đơn giản bình dị ở chốn phàm trần.

Thực ra tôi vẫn đang tìm, đang tìm một người cứng rắn lạnh lùng, chưa từng yêu bao giờ.

Vì tôi biết rằng con người như thế sẽ hoặc là không yêu hoặc là sẽ yêu hết mình không bao giờ từ bỏ.

Cho nên, khi chàng đưa tôi đi đầu thai chuyển thế.

Tôi đã kêu gọi cô đến.

Đến nay, sinh mệnh của tôi đã kết thúc.

Khuynh Thành, tôi mong cô sẽ thay tôi yêu chàng hết lòng.”

Kính ngạc.

Trầm mặc.

Ân Ly và Lạc Nhi đều hồi hộp nhìn Khuynh Thành.

“Khuynh Thành! Tôi biết hôm nay tôi rất đường đột, khiến cô rất khó tiếp thu. Nhưng... nhưng tôi không muốn mình chết như thế này, không muốn nhìn thấy chàng buồn rầu.

Khuynh Thành, tôi biết, làm thế này thực không công bằng đối với cô. Nhưng...”

“Đủ rồi đấy! Im mồm đi!”

Lạc Nhi và Ân Ly đều giật mình sửng sốt.

“Cô đã biết mình sai, thì cô nên sửa chữa lỗi lầm và đi giành lấy, có sao cô muốn người khác yêu thay cho cô? Trên đời này rất nhiều thứ có thể làm thay, chỉ riêng tình yêu thì không ai có thể làm thay mình được!

Vậy cô nghe đây: tôi không yêu anh ấy thay cô, Muốn yêu thì cô tự đi mà yêu.”

Sắc mặt Khuynh Thành đầy giận dữ.

Không phải cô không muốn yêu Lam Tổ.

Dù Lạc Nhi không nài xin cô, thì cô vẫn không từ bỏ tình yêu, không từ bỏ Lam Tổ.

Nhưng lúc này cô đã biết rất rõ, cô gái điên rồi này dám vì Lam Tổ mà sẵn sàng khiến mình chết thêm một lần nữa.

Tuy Khuynh Thành cảm thấy cô ta rất ngu muội.

Nhưng cô không thể không khám phục tình yêu của cô ta dành cho Lam Tổ.

Phải yêu ai đó say đắm lắm mới có thể hết lần này đến lần khác không do dự lựa chọn để chết vì trước đó.

Tuy Khuynh Thành không ưa cô gái đang đứng trước mặt cô.

Nhưng cô không thể ích kỷ.

“Khuynh Thành.”

Khuôn mặt trắng nhợt của Lạc Nhi có một nét cười.

“Tôi đã sớm biết tôi không nhìn nhầm cô. Nhưng tất cả đều đã muộn mất rồi, vì tôi chỉ còn một hơi thở cuối cùng.”

“Đừng nói bừa. Vừa nãy cô nói, khi nào tôi luyện hóa xong nguồn sức mạnh ấy thì cô mới chết; tôi mới luyện hóa được nhiều nhất là ba phần mười. Cô không thể chết.”

“Tôi không nói dối cô đâu. Đúng là tôi chỉ còn một hơi thở cuối cùng. Nếu tôi không chết thì tôi sẽ trở thành chướng ngại vật đứng giữa cô và Lam Tổ.

Cô biết không, thực ra người mà Lam Tổ yêu là cô, luôn luôn là cô; vì cô và tôi vốn không phải là một người.

Chúng ta không có hơi thở giống nhau, ngoại hình cũng không giống nhau.

Cô là sự khác biệt của riêng cô, không liên quan gì đến tôi cả. Chúng ta vốn là hai người. Tuy tôi bấy lâu nay vẫn ẩn nấp trong người cô nhưng người mà Lam Tổ giao lưu là cô chứ không phải tôi.

Tuy nhiên, có lẽ đến giờ anh ấy vẫn chưa biết người mà mình thật sự yêu là cô; có lẽ chàng vẫn ngây thơ cho rằng người mà chàng yêu là tôi.

Nhưng tôi biết, người mà chàng yêu chính là cô.

Nam Cung Lạc này không thể thay thế cô gái Diệp Khuynh Thành trọn vẹn.”

Khuynh Thành hơi nhếch mép cười có nét coi thường, cô lạnh lùng “hừ” một tiếng rồi nói: “Cô cho rằng tôi sẽ tin cô à? Cô đã hành tôi khôn đồn, coi tôi như con khi để đùa, cô tôi vẫn tiếp tục tin cô hay sao?”

Nam Cung Lạc, tôi nhắc lại lần nữa: muốn yêu thì cô cứ việc đi mà yêu!”

“Khuynh Thành, cô vẫn không chịu tin tôi ư? Lúc này, khi trả lại quả tim trở về thân thể cô, tôi đã suy kiệt toàn bộ tinh lực. Nếu chưa tin, thì cô cứ thử vận khí mà xem có phải cô đã mạnh hơn trước rất nhiều không?”

Cô hiện nay ít ra cũng là Kiếm thánh trung cấp trung kỳ rồi. Cô đã có đầy đủ năng lực để lên thần giới tìm Lam Tổ.”

Kiếm thánh trung cấp trung kỳ?

Khuynh Thành thật sự không dám tin ở tai mình nữa.

Kiếm thánh trung cấp trung kỳ!

Dù ở trên thần giới thì đây cũng không phải bậc thấp nhất.

Vừa nãy mình quá xúc động nên không cảm thấy thân thể có biến đổi khác lạ.

Bây giờ Lạc Nhi nói thế, Khuynh Thành mới vận khí xem sao.

Quả nhiên toàn thân tràn đầy sức mạnh.

“Khuynh Thành, hãy hứa với tôi rằng cô nhất định sẽ giải trừ phong ấn, cứu Lam Tổ. Khi phong ấn được gỡ bỏ thì chàng sẽ biết hết mọi sự thật. Cô phải như bấy lâu nay, tin tưởng sâu sắc vào tình yêu của mình, tin ở Lam Tổ. Tôi tin rằng chàng nhất định hiểu rõ.”

Hình hài Lạc Nhi tự lại bởi các hạt nước bắt đầu tan rã, bắt đầu phân giải...

“Khuynh Thành! Để bù đắp cho cô, tôi sẽ truyền cho cô toàn bộ những thứ tôi đã học được suốt đời. Kể cả điện Lam Lạc này.”

Giọng của Lạc Nhi bỗng bình tĩnh mát trong không khí, còn thân thể thì đã tan biến không thấy đâu nữa.

Mặt hồ lại khôi phục phẳng lặng như trước.

Chỉ còn lại Khuynh Thành và Ân Ly đứng ngây người bên hồ.

Bất chợt.

Một làn ánh sáng mạnh chớp qua.

Khi bọn Khuynh Thành mở mắt ra thì tất cả đã đang đứng trong điện Kim Hoa.

Còn Đông đế, Tây đế, Nam đế và cả điện hạ Long tộc và Ma Tôn nữa đều đã trở về địa bàn của mình.

“Thế này là sao? Rốt cuộc là chuyện gì thế này? Chúng ta đang ở điện Mê Thần kia mà, sao lại trở về đây?”

Đông đế quá ư kinh ngạc.

“Sao tôi lại trở về thế này?”

Tây đế cũng hết sức ngạc nhiên.

Ma Tôn nắm chặt nắm tay. Lúc này ông ta đã ngấm được một thứ thần khí cực tốt thì bỗng nhiên trở về cung điện của mình.

Tức đến nỗi gân xanh cuộn cuộn nổi trên mặt, bàn tay nắm lại rõ chặt.

“Chắc chắn là tại con bé, con bé ấy định một mình ẵm tất cả các báu vật nên nó đã giở cái thủ đoạn này.”

Ông ta lập tức lấy linh châu truyền tin ra thông báo cho những người đã đồng hành đến đầm lầy Thiên Trì.

Ba ngày sau.

Tập trung tạo điện Kim Hoa của Bắc Đê. Nếu bọn người ấy không đưa các báu vật ra thì họ sẽ san phẳng thành Bắc Đê!

Kim Bằng và Hồng Loan vừa trở về nhìn thấy điện Kim Hoa, cả hai rất bức xúc bước đến trước mặt Diệp Khuynh Thành, nói: “Khuynh Thành, chuyện là thế nào vậy?”

Khuynh Thành không nói một lời, người ngệt ra như tượng gỗ, hai mắt trống rỗng vô hồn.

Ân Ly thấy thế bèn kéo hai đứa sang bên, nói: “Để cho cô ấy được yên tĩnh một lát.”

Trọng Lâu và Tịch Vân nhìn thấy Khuynh Thành như vậy, cũng thấy lo lo.

“Khuynh Thành, đã xảy ra chuyện gì phải không?”

Khuynh Thành chẳng buồn ngẩng lên nhìn họ, cô bước đi như một cái máy.

Nếu đúng là cô chỉ bị Lạc Nhi lợi dụng, cô ‘may áo cưới cho người’, thì có lẽ tâm trạng cô có thể dễ chịu hơn một chút.

Nhưng giờ đây cô lại biết quá rõ cô gái ấy rất yêu Lam Tô.

Hoa Mãn Nguyệt thấy bộ dạng Khuynh Thành như vậy, thì cho rằng vì Khuynh Thành đến điện Lam Lạc và nhớ ra mọi chuyện ngày xưa.

Kim Bằng thấy Hoa Mãn Nguyệt định đuổi theo Khuynh Thành, bèn níu anh ta lại.

“Đừng đuổi theo nữa. Để cô ấy một mình yên tĩnh ngẫm nghĩ, cô ấy sẽ thông suốt ngay.”

Kim Bằng nhìn mọi người, vẻ mặt nó rất khó hiểu. Nói: “Liệu đã nghĩ ra chưa?”

Hoa Mãn Nguyệt nghĩ một lát rồi nói: “Tình yêu. Dư vị sau khi cô ấy ăn tình yêu.”

Kim Bằng rung mình, than thở: “Xem ra tình yêu không phải là thứ ngon lắm. Ăn vào rồi lại biến thành ngớ ngẩn! Có lẽ tôi chẳng cần ăn nó làm gì.”

Hồng Loan bèn bước đến vỗ lên vai Kim Bằng: “Chim phao câu thối à! Sống, cần phải chịu đựng nỗi những vấp vấp. Không có sóng to gió lớn thì có gọi là cuộc sống được không? Người đừng làm hỏng hình ảnh của mình trong tâm trí ta!

Người còn phải phát triển thế hệ sau cho tộc Kim Bằng kia mà!

Phải ăn tình yêu, và cũng phải đi tìm Kim Bằng mới!”

Kim Bằng hừ hừ, rồi nói: “Cứ gì phải đi tìm Kim Bằng? Các chủng tộc khác vẫn có thể! Miễn là thân thể nó có dòng máu của tộc Kim Bằng ta đây là được.”

Hồng Loan với bộ dạng cứ như bố người ta, dạy bảo rất cận kề: “Kìa! Thật không ngờ, sao người cứ chẳng chịu hiểu gì cả? Huyết thống là gì? Thuận chủng là gì? Nếu loạn xạ bất nháo như thế rồi sinh ra, có gọi là Kim Bằng được không?”

“Biến dị, có gì là dở? Người cứ nhìn gã biến dị Mặc Tra lợi hại ra sao thì biết.”

“Thôi đi! Đó gọi là tạp chủng!”

...

Chết mất thôi!

Hồng Loan ngày càng xấu xa.

“Tuy nhiên cũng nên xem xét lại, tại sao con chim phao câu thối nhà người chẳng có tên riêng?”

Về điều này chính Kim Bằng cũng rất buồn.

Đúng thế, tại sao mình lại không có tên?

Trước khi Diệp Khuynh Thành đặt cho nó cái tên “con chim phao câu thối”, thì nó là Kim Bằng.

Kim Bằng suy nghĩ rất chi là nghiêm túc: “Người nói đúng, ta phải tự đặt tên cho mình mới được. Phải lấy một cái tên rất kêu, rất đẹp.”

“Khuyh Thành đã từng nói là... bụi đời huynh! Tên này rất kêu! Hay là gọi người là bụi đời đi?”

“Thế thì không có bản sắc riêng. Như ta đây một mỹ nam siêu cấp vô địch, trẻ trung hiên ngang phong độ, tài năng rạng rỡ, đẹp đến nỗi cánh đàn ông đều phát ghen, đàn bà thì ngưỡng mộ, đâu có thể lấy một cái tên tầm tầm không có gì đặc sắc? Chi bằng hãy gọi ta là “Ông Bô Tôi” đi!

“Ông Bô Tôi, Ông Bô Tôi.” Hồng Loan nhắc đi nhắc lại mấy lần, cảm thấy rất dễ bị nói nhịu, và, có phần quen quen... hình như mình đã nghe thấy ở đâu đó rồi.

Bỗng nhiên.

Hồng Loan gào ré lên: “Con chim phao câu thôi, người chơi khăm ta! Ta là bố người thì có! Đứng lại, chớ chạy...”

Rất nhanh chóng.

Điện Kim Hoa bị hai đứa quậy phá lộn tung phèo một chập.

Trọng Lâu và Tịch Vân đứng bên, lặng người mặc niệm cho những thứ bị hai gã Kim Bàng và Hồng Loan chà đạp thê thảm.

Bầu không khí nặng nề lúc này được hai gã làm cho dịu đi trong chốc lát.

Chỉ có Ân Ly lặng thinh, âm thầm bước ra ngoài.

Ân Ly đang không biết giờ đây mình nên làm gì.

Ngăn cản Diệp Khuyh Thành lên thần giới hay dứt khoát giúp cô ta luôn?

Thế rồi... Ân Ly bước đến cửa phòng Khuyh Thành từ lúc nào không biết.

Do dự một lát, cuối cùng cô cũng mạnh dạn gõ cửa phòng Khuyh Thành.

Màn đêm.

Lặng lẽ buông xuống.

Vàng trắng bình thân bò lên ngọn cây.

Tịch Vân bung vài món bánh trái, gõ cửa phòng Khuyh Thành.

“Khuyh Thành mở cửa!”

“Tôi không ăn, chẳng thiết ăn.”

“Khuyh Thành, không phải tôi bảo cô ăn, cô cứ mở cửa ra đã, được không? Tôi muốn nói mấy câu.”

Lúc ban ngày.

Trước mặt đông đảo mọi người, Tịch Vân không tiện nói.

Vốn nghĩ là cứ để cho Khuyh Thành ngồi một mình yên tĩnh thì hơn, nào ngờ đến bữa cơm tối cô cũng chẳng thiết ra ăn.

Người khác không nhận ra.

Chứ Tịch Vân thì hiểu cả.

“Kẹt...”, một tiếng cửa đã mở.

Trên mặt Khuyh Thành vẫn còn hai vệt nước mắt. Tuy cô đã lau khô những hàng lệ giàn giụa nhưng con mắt tinh tường của Tịch Vân vẫn nhận ra.

“Khuyh Thành! Tôi không biết lúc ở điện Mê Thần đã xảy ra chuyện gì, nhưng nhìn đôi mắt cô tôi biết, cô rất đau xót, rất buồn. Có phải là chuyện liên quan đến Lam Tố không?”

Thời gian Tịch Vân ở bên Diệp Khuyh Thành chưa nhiều nhưng cũng đã hiểu rất rõ tính cách của cô gái này.

Chỉ khi nào xảy ra chuyện tổn thương đến những người mà Khuyh Thành quan tâm, thì cô mới bắn khoản trần trối như vậy.

Ánh mắt Khuyh Thành lúc này không có nét giận dữ.

Mà chỉ có nét bi thương tuyệt vọng. Trên đời này, người có thể khiến cô phải buồn rầu đến thế, có lẽ chỉ có Lam Tố.

“Khuyhnh Thành, dù cô đã nhìn thấy gì, đã nghe thấy gì, thì điều quan trọng nhất vẫn là cô phải nhớ kỹ: không được làm trái ý nguyện của lòng mình. Nếu không, chắc chắn cô sẽ phải tiếc nuối suốt đời.”

Tịch Vân đặt các món bánh trái xuống bên Khuyhnh Thành, nhìn cô, hít thật sâu một hơi, rồi nói: “Cô nên nghỉ ngơi cho tốt, rồi ngẫm nghĩ, tự hỏi lòng mình xem sao. Tôi không làm phiền nữa nhé.”

Khuyhnh Thành thần thần nhìn Tịch Vân đi ra.

Ngẫm nghĩ, và tự hỏi lòng mình.

Cô đâu còn tâm trí nào?

Cô thậm chí cảm thấy mình không phải là mình nữa rồi.

Cô là người thể thân cho Lạc Nhi. Thật sự là một người thể thân hoàn toàn thuộc về cô ta.

Cô ta nói cô ta đã chết rồi, cô ta đã không còn liên quan gì đến thân thể của cô nữa.

Nhưng, không phải, không phải thế.

Nguồn sức mạnh mà Khuyhnh Thành có, là của cô ta, cái xuyên không gian mà Khuyhnh Thành đeo cũng là của cô ta.

Thậm chí chàng trai mà Khuyhnh Thành yêu cũng là của cô ta.

Khuyhnh Thành bỗng cảm thấy mình thật đáng thương.

Dù cô đã nỗ lực ra sao, dù cô đã hiến dâng, hi sinh nhiều đến đâu, rốt cuộc cô vẫn không thể thoát khỏi Lạc Nhi.

Cô ta muốn Khuyhnh Thành phải yêu Lam Tổ thay cô ta, cho nên cô ta đã gán tất cả mọi thứ của mình cho Khuyhnh Thành, hoàn toàn triệt để biến cô thành người thể thân cho mình.

Vào thời khắc ấy, Khuyhnh Thành cảm thấy mình rất hận Lạc Nhi.

Nhưng hãy nghĩ rằng cô ta đã không tiếc thân, đã dám chết hai lần vì Lam Tổ, thì Khuyhnh Thành lại cảm thấy một nỗi day dứt không rõ nguồn cơn.

Một cô gái có thể quên thân mình vì tình yêu, thì Khuyhnh Thành có thể trách cô ta điều gì đây?

Cô ta thậm chí có thể vun vào cho Khuyhnh Thành để cô dễ dàng gắn bó với Lam Tổ càng tốt đẹp hơn.

Lạc Nhi đã không tiếc sinh mạng của mình để nâng cao công lực cho Khuyhnh Thành.

Vào thời khắc ấy Khuyhnh Thành cảm thấy Lạc Nhi thực vĩ đại.

Khuyhnh Thành trần trố giằng xé mớ mâu thuẫn này, không sao có thể dứt ra được.

Cô không biết mình nên đối diện với Lam Tổ như thế nào.

Sẽ lấy danh nghĩa Diệp Khuyhnh Thành hay danh nghĩa Lạc Nhi để gặp gỡ Lam Tổ?

Khuyhnh Thành đã từng kiên định biết bao.

Nhưng lúc này cô lại như con thuyền không bến.

“Lam Tổ... Lam Tổ...”

Cô nhắc đi nhắc lại mãi cái tên này.

Thực ra không phải là không biết nên đối diện với Lam Tổ ra sao.

Mà là vì Khuyhnh Thành sợ, sợ chàng trai ấy nói rằng xưa nay anh ấy chưa bao giờ yêu cô, mà là yêu cô cái có tên Nam Cung Lạc.

Nghĩ đến đây Khuyhnh Thành lại cảm thấy mình quá ích kỷ.

Nam Cung Lạc đã hy sinh cho Lam Tổ rất nhiều, cô ấy được chàng yêu là lẽ đương nhiên.

Nhưng Khuyhnh Thành lại rất không thuyết phục nỗi bản thân, vì cô cũng đã hy sinh vì chàng đâu có ít?

Nên thế nào đây? Nên làm gì bây giờ?

Khuynh Thành cảm thấy như đầu ghê gớm.

Chơi voi, mất phương hướng chưa từng có.

Những tiếng nói trái chiều đang tranh luận trong đáy lòng cô.

Ân Ly bước vào, đứng trước mặt Khuynh Thành từ lúc nào không biết.

Ân Ly đã nghỉ ngơi rất lâu rồi mới gõ cửa bước vào phòng Khuynh Thành.

“Khuynh Thành...”

Ân Ly mỉm cười. Tuy rất không muốn thế này, nhưng rốt cuộc cô vẫn nói ra: “Khuynh Thành, hãy lên thần giới tìm vương gia đi!

Chẳng giấu gì cô, cô từng nói rất đúng: tôi thích vương gia. Tôi thậm chí từng nghĩ rằng, nay Lạc Nhi đã chết thật rồi, nếu cô vì thế mà không quan tâm đến vương gia nữa, hoặc cô cũng chết nốt... thì tôi sẽ được vĩnh viễn ở bên vương gia.

Tuy thân phận tôi bé mọn, tôi cũng biết mình không xứng với vương gia nhưng tôi tin rằng... tin rằng mình có thể cảm hóa ngài.

Tôi tin rằng sẽ có một ngày nào đó ngài sẽ phát hiện ra sự tồn tại của tôi, nhận ra điểm tốt của tôi.

Tôi tin sẽ có ngày vương gia nhất định sẽ yêu tôi.

Nhưng, sau khi đã suy nghĩ rất kỹ, sau khi không ngừng đau khổ dằn vặt, tôi cảm thấy mình không được phép ích kỷ như thế.

Khuynh Thành, tôi biết hiện giờ cô đang rất đau khổ, tâm trí rối bời.

Tuy nhiên tôi có thể nói rõ với cô rằng.

Lạc Nhi đã nói rất đúng: cô vẫn là cô, người mà vương gia tiếp xúc, người mà vương gia đã yêu, cũng là cô.

Tuy bấy lâu nay ngài vẫn cho rằng Khuynh Thành là Lạc Nhi chuyển thế, nhưng cô và Lạc Nhi là hai con người hoàn toàn khác nhau.

Cô nên tin ở bản thân, giống như tôi vừa nãy vào đây, phải nhắc nhở mình hãy tự tin và kiên trì.”

Khuynh Thành gượng cười chưa chút đắng cay.

Tự tin và kiên trì? Bây giờ cô có thể làm nổi như thế không?

Khi nhìn các cảnh tượng Lam Tổ và Lạc Nhi đắm thắm bên nhau, Khuynh Thành đã thấy mình không còn chút tự tin và kiên trì gì nữa.

Thậm chí cô không hiểu Lạc Nhi có dụng ý gì.

Nếu đúng như cô ta nói, thì tại sao cô ta phải cho cô xem những cảnh tượng cô ta và Lam Tổ đắm thắm ân ái bên nhau?

Có phải cô ta muốn khoe khoang Lam Tổ đã từng yêu cô ta như thế nào không?

Hay là, cô ta muốn nói với Khuynh Thành rằng, dù cô và Lam Tổ gắn bó, thì người mà Lam Tổ yêu nhất vẫn là cô ta?

Khuynh Thành rơi vào trạng thái bế tắc rối bời vô tận.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Nữ Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 13

Hoa Mãn Nguyệt và Lư Hương Nguyệt Nhi được thần giới triệu tập, họ đã trở về thần giới.

Hồng Loan, Ân Ly và những người còn lại thì không cảm nhận ra những mối đe dọa đang hình thành.

Ngũ phương thế lực đang họp kín bàn mưu bao vây tấn công điện Kim Hoa. Đông đế đang ngồi trên chiếc ghế gỗ mun, vẻ mặt ông rất nghiêm túc.

“Không ngờ con bé đáng ghét Diệp Khuynh Thành lại giỡn mặt chúng ta như vậy”.

Nam đế hừ hừ, rồi nói: “Nhưng chớ quên bên cạnh nó có Hoa Mãn Nguyệt”.

“Gã Hoa Mãn Nguyệt khiến ông khiếp sợ đến thế ư?”

Ma Tôn Hắc Diệm hận không thể đầu cho hết. Không những không lấy được báu vật gì, mà người của mình còn bị bỏ mạng một cách rất vô lý.

Lúc đầu Hắc Diệm còn nghi ngờ Đông đế ra tay, bây giờ thì ... Hừ! Chẳng qua là một chiêu độc vu oan hãm hại để mọi người lục đục nội bộ mà tàn sát lẫn nhau!

Cũng may lúc đó mình đã nén nhịn được, nếu không, đã mắc lừa con bé tiểu nhân Diệp Khuynh Thành thật!

“Long Dương, ta hỏi ngươi: có phải Nhật Long Thanh bị chết rất vô cớ không?”

Đã đến nước này rồi thì Long Dương chẳng cần giấu nữa, hần nhìn Hắc Diệm rồi gật đầu. Có điều, chẳng ai chú ý đến sắc mặt Đông đế không ngớt biến đổi.

“Chắc chắn là nó làm, Diệp Khuynh Thành!”

Nghe câu này, Đông đế mới thở phào, nói luôn: “Đúng thế. Chắc chắn là nó. Nó muốn chúng ta chưa đến được đầm lầy Thiên Trì thì đã lục đục tàn sát lẫn nhau. Còn nó sẽ độc chiếm mọi báu vật”

Điện hạ Long tộc là Long Dương tay nắm chặt quyền, mắt lóe sáng tinh quang, nói: “Tôi có một cách rất hay, chẳng lo gì Diệp Khuynh Thành không ngoan ngoãn nộp báu vật ra.”

“Sẽ dùng cách gì?”

Mọi ánh mắt bỗng đổ dồn vào anh ta.

“Nếu trực diện đối đầu, thì dù cả năm chúng ta liên kết cũng chưa chắc đã đánh nổi bọn họ. Khuynh Thành ngoài vợ chồng Trọng Lâu và Tịch Vân ra còn có con Kim Bằng kia. Những người khác hầu như đều trên tài các vị và tôi; đánh trực diện thì chúng ta chẳng khác gì đem trứng chọi đá.”

“Long Dương, đừng vòng vo nữa, mau nói đi, ngươi có cách gì?”

Long Dương hơi nhếch mép lên, nói: “Diệp Khuynh Thành dù lợi hại đi nữa thì nó vẫn là người đến từ phạm trã; chúng ta sẽ điều tra lai lịch của nó, rồi bắt giam cả họ nhà nó lại.

Nếu nó không nộp báu vật ra thì chúng ta sẽ giết cả họ nhà nó, sau đó sẽ giết nó cướp lại.

Nếu nó biết điều, chịu giao nộp ra, thì chúng ta cứ lấy đã, sau đó sẽ...” Mặt Long Dương nở nụ cười rất gian tà.

Đông đế vốn cho rằng mình rất bi ối, nhưng hôm nay lại được biết điện hạ của Long tộc còn bi ối hơn mình nhiều.

Ông ta bèn lập tức cười ha hả, nói: “Không ngờ điện hạ Long tộc... quả là độc! Dù Diệp Khuynh Thành nộp báu vật ra hay không cũng phải chết cả họ! Ác thật! Độc thật! Tuyệt diệu!”

Tây đế và Nam đế mắt cũng lóe lên những tia dị dạng, xem ra, cứ đà này thì chẳng lo không lấy được báu vật trong tay Khuynh Thành.

Riêng ma Tôn Hắc Diệm thì sắc mặt vô cảm không thể hiện gì hết.

Ma Tôn Hắc Diệm tuy rất tàn ác nhưng cũng không phải hạng người bi ối như thế.

Ông ta rất căm hận bọn tiểu nhân kiêu này.

Hắc Diệm cười khẩy, nói: “Đường đường là ba tiên đế, đường đường là điện hạ Long tộc, mà lại dùng cái thủ đoạn hạ lưu như vậy, không sợ thiên hạ biết sẽ bị mất mặt hay sao?”

Cả Đông đế, Tây đế, Nam đế và Long Dương điện hạ Long tộc bỗng biến sắc mặt.

Họ phẫn nộ nhìn Ma Tôn Hắc Diệm, nói: “Ông nói thế là ý gì? Ông bảo bọn tôi vậy đánh điện Kim Hoa, nay ông lại...”

“Phải vậy đánh điện Kim Hoa là vì chúng ta bị chơi khăm, chúng ta chỉ cần lấy được những báu vật nên thuộc về chúng ta, chứ không cần phải hà hiếp một người trần gian yếu ớt để trục lợi.

Những việc bi ối như thế, Ma Tôn này không làm. Ta chỉ có thể giết người hoặc bị người giết.

Ma Tôn ta đây cực căm ghét bọn tiểu nhân. Diệp Khuynh Thành tuy khôn khéo thật nhưng Ma Tôn này quyết không giống như con bé ấy.”

Long Dương bật cười ha ha, ý chừng muốn nói rằng “Ma Tôn nhà ngươi già vờ thanh cao gì thế?”

“Hắc Diệm, ngươi muốn chết thì bọn ta không ngăn cản đâu; nhưng ngươi cũng đừng cản trở bọn ta. Đối phó với tiểu nhân thì phải dùng thủ đoạn tiểu nhân. Công việc kết thúc rồi, bọn ta có thể suy nghĩ chia cho ngươi một món báu vật. Miễn là ngươi cứ ngoan ngoãn, đừng quậy phá.”

“Đã không đồng đạo tất nhiên không hợp tác. Ta đương nhiên không cản trở các người. Ta chỉ cần dựa vào bản lĩnh của ta, đến điện Kim Hoa đòi lại những thứ thuộc về ma giới.”

Đằm lầy Thiên Trì vốn là vật của tiên giới, chẳng liên quan gì đến ma giới cả.

Nhưng sống trong cái thế giới cá lớn nuốt cá bé này, dựa vào bản lĩnh của mình để giành lấy một thứ gì đó cũng là chuyện thường tình, là lẽ đương nhiên.

Ma giới không bị diệt vong, dù nhìn từ góc độ nào.

Ma Tôn nhất định phải giành được một món báu vật để duy trì thế cân bằng với tiên giới và yêu giới.

Vừa nghĩ đến tiên giới, Ma Tôn Hắc Diệm bỗng cau mày rõ rệt.

Kẻ cũng lạ, lần này không nhìn thấy một ai của yêu giới cả.

Lẽ nào trong chuyện này có điều gì uẩn khúc?

Tàn ảnh của Hắc Diệm nháng lên, ông ta cấp tốc bay nhanh về yêu giới.

Chón phàm trần.

Diệp Chấn Thiên và Hồng Y sớm hôm ở gần nhau, dần nảy nở tình cảm.

Rồi hai người thành vợ chồng.

Diệp Chấn Thiên đang bế một bé gái, rất vui vẻ nói: “Nếu Diệp Khuynh Thành biết, chắc chắn nó sẽ rất vui.”

“Vâng. Cũng chẳng rõ hiện giờ Diệp Khuynh Thành thế nào rồi. Ngày trước nó chẳng nói một lời, lẳng lặng ra đi.”

Hồng Y hít sâu một hơi. Tính tình của Khuynh Thành cô biết rất rõ.

Đã quyết ý làm một việc gì thì không sức mạnh nào ngăn cản nổi.

“Mẹ ơi, có đúng là chị Khuynh Thành rất lợi hại như mẹ nói không?”

Con bé ngây thơ nhìn Hồng Y.

“Đương nhiên rồi.”

“Sau này lớn lên con cũng sẽ lợi hại như chị Khuynh Thành, để bảo vệ cha mẹ.”

Đôi mắt to đen láy của nó chớp chớp, xiết bao trong sáng ngây thơ.

Bỗng nhiên.

Về mặt Diệp Chấn Thiên và Hồng Y đều biến sắc.

Diệp Chấn Thiên vội nói: “Nàng hãy bế con vào đi!”

“Chấn Thiên, trong một hai trăm năm qua, chón phàm trần không hề... sao lại...”

“Vào đi, mau lên!”

Hồng Y giật mình khi thấy vẻ mặt kinh hãi chưa từng có của Diệp Chấn Thiên, bà vội bế con chạy vào nhà trong.

“Mẹ ơi, cha mẹ sao thế?”

“Con ơi, đừng nói gì.”

Bé gái lập tức ngoan ngoãn nín lặng, nó cũng nhận ra vẻ sợ hãi trên khuôn mặt Hồng Y và biết rằng nhất định đã xảy ra biến cố rất không hay.

Hồng Y vừa đưa con rồi đi thì có bốn nam giới trông rất khôi ngô xuất hiện trong tầm mắt của Diệp Chấn Thiên.

Diệp Bái và Diệp Thành đứng bên Chấn Thiên. Mấy trăm năm qua chưa từng có ai dám đến hoàng cung của họ giờ trò càn rỡ.

Mấy gã này thực lực không tầm thường.

Chỉ e họ có ý đồ bất lương.

Điện hạ Long Dương của Long tộc nhìn Diệp Chấn Thiên, ánh mắt thoáng nét dữ dằn, rồi anh ta mỉm cười, nói: “Ông là Diệp Chấn Thiên à?”

Diệp Chấn Thiên kinh ngạc nhìn người này. Khí lưu mạnh mẽ của anh ta cho thấy anh ta không phải là người tu chân ở chốn phàm trần.

Ngày xưa, khi Diệp Viễn phi thăng, cũng chưa có sức mạnh đáng sợ như thế này.

“Phải! Tôi là Diệp Chấn Thiên đây!”

Diệp Chấn Thiên trả lời một cách bình thản tự nhiên.

“Các vị đừng hiểu lầm. Chuyện là thế này: Khuynh Thành ở trên tiên giới rất nhớ các vị, cô ấy bảo chúng tôi xuống đón các vị lên tiên giới gặp mặt.”

Tuy vẻ mặt điện hạ Long Dương rất hiền hòa thân thiện.

Diệp Chấn Thiên có thể không hiểu ai đó, lẽ nào ông lại không hiểu con gái mình?

Những người tu chân như bọn Diệp Chấn Thiên chưa đạt đến trình độ có thể phi thăng lên tiên giới, mà miễn cưỡng đi xuyên qua không gian thì hậu quả thực sự khó bề tưởng tượng.

Khi xưa Diệp Khuynh Thành cũng đã đi xuyên không gian, lẽ nào Khuynh Thành không biết những mối nguy trong hành trình đó?

Cô không đời nào lại bắt người thân của mình phải chịu những nỗi nhọc nhằn kinh khủng như thế.

“Nếu Khuynh Thành nhà chúng tôi có ý đồ đó, sao nó không trở lại trần gian một chuyến, như thế chẳng phải sẽ tốt hơn hay sao?”

Điện hạ Long tộc thấy trò bịp của mình đã bị vạch trần, anh ta rất lúng túng, ậm ừ cứng lưỡi.

“Sao phải phí lời với hắn làm gì? Bắt luôn đi!”

Nam đế không nhịn được nữa. Bọn người nhà họ Diệp quả là rất khó nhằn.

Diệp Chấn Thiên bỗng hơi tái mặt, xem ra ông đã đoán không sai, Khuynh Thành ở trên tiên giới đang gặp rắc rối gì đó.

Diệp Bái và Diệp Thành cũng hiểu như thế, sắc mặt cả hai tỏ ra rất lo lắng.

“Nhị bá, chúng ta phải liệu với chúng, tuyệt đối không cho chúng bắt chúng ta để uy hiếp Khuynh Thành.”

“Đúng thế Nhị thúc ạ, tuyệt đối không cho chúng bắt chúng ta đi để uy hiếp Khuynh Thành.”

Diệp Bái và Diệp Thành nhìn Diệp Chấn Thiên bằng ánh mắt rất kiên định.

Hồng Y nấp trong nhà trong đều nghe thấy rõ cả.

Đôi mắt Hồng Y róm rớm, bà ôm mặt đưa con gái nói: “Vân Nhi, con có sợ chết không?”

Diệp Vân đưa bàn tay bé nhỏ lên lau nước mắt cho Hồng Y, nói: “Mẹ ơi, Vân Nhi không sợ.”

Tuy mới 5 tuổi đầu nhưng Vân Nhi đã hiểu biết như người lớn.

Nó cầm tay Hồng Y, bước từng bước dắt bà ra nhà ngoài.

“Mẹ ạ, mẹ đừng sợ, Vân Nhi sẽ bảo vệ mẹ và chị Khuynh Thành. Nếu bọn họ dám hà hiếp chúng ta, chắc chắn chị Khuynh Thành sẽ không tha cho bọn họ.”

Bốn gã này vốn rất hận Diệp Khuynh Thành.

Chúng không ngờ một đứa bé gái năm tuổi cũng chẳng hề sợ chúng, lại còn nói rành rọt rằng Diệp Khuynh Thành nhất định sẽ không tha cho chúng.

Mắt Đồng đế từ từ mở to hơn, nhìn Vân Nhi bằng ánh mắt ngao ngễ kẻ cả như nhìn kẻ ăn mày đứng bên lề đường.

“Khá lắm! E rằng con bé này lớn lên lại trở thành Diệp Khuynh Thành thứ hai!”

“Cái mồm nguoi không xứng mở miệng nhắc đến chị gái ta!”

Ánh mắt Vân Nhi sắc như dao gườm gườm nhìn ông ta.

Trong tâm trí nó, Diệp Khuynh Thành là thiềng liềng, không cho phép mấy kẻ tùy tiện coi thường.

Thú vị quá nhỉ?

“Đưa đi, đưa tất cả bọn đi! Không rõ Diệp Khuynh Thành nhìn thấy con em gái đáng yêu này rồi thái độ nó sẽ thế nào đây?”

Vân Nhi tuy mới năm tuổi đầu nhưng nó đã có khả năng trời phú rất cao siêu.

Năm tuổi nó đã là Kiếp sĩ sơ cấp.

Tuy nhiên mấy người nhà họ Diệp này dù lợi hại đến mấy cũng không thể là đối thủ của cả bọn tiên đế và điện hạ Long tộc.

“Chấn Thiên, phải liều với chúng!”

Trong chớp mắt, Diệp Chấn Thiên, Hồng Y, Diệp Bái và Diệp Thành đều cảm thần khí trong tay, tư thế sẵn sàng liều mình hai bên cùng chết cũng xong, họ bao vây đối phương.

Thần khí!

Sao mà có nhiều thần khí!

Cả bốn gã chợt thấy hưng phấn.

Và linh thức truyền âm cho nhau: “Xem ra đúng là con bé Diệp Khuynh Thành đã lấy được rất nhiều bảo bối.”

“Đúng. Nhất định phải giết nó để lấy lại báu vật của chúng ta.”

“Phải! Nhìn xem, bọn người phạm trần có thể dễ dàng đưa ra thần khí thế này thì chắc chắn chúng còn rất nhiều báu vật khác lợi hại hơn.”

“Trước hết hãy không chể bọn chúng đoạt lại báu vật đã!”

Tốc độ của bọn Diệp Chấn Thiên dù nhanh hết mức cũng không thể nhanh bằng bọn tiên đế.

Cặp lông mày của điện hạ Long tộc khẽ giật giật.

“Các nguoi cho rằng mình có thể là đối thủ của bọn ta hay sao?”

Gã nhìn khắp xung quanh, rồi ánh mắt gã dừng lại ở đại điện của hoàng cung phía sau mọi người. Rồi khẽ giậm chân, người gã đã bật ra xa hơn trăm thước. Mặt đất bỗng chấn động và toác ra vô số kẽ nứt lớn chạy dài đến tận đại điện phía sau lưng.

“Uỳnh...”

Trong khoảnh khắc, tòa đại điện cực kỳ hùng vĩ đã sụp đổ.

Những người phạm trần không kịp phản ứng bỏ chạy đều bị vùi trong đồng đổ nát.

Thần kinh của Diệp Chấn Thiên bỗng căng như sắp đứt.

Nhưng, người nhà họ Diệp xưa nay không phải hạng tham sống sợ chết và càng không phải hạng người dễ dàng đầu hàng chấp nhận thất bại.

Người nhà họ Diệp hoặc là bắt đối thủ chết dưới kiếm của mình, hoặc là chết dưới kiếm của đối phương.

Chứ tuyệt đối không chấp nhận gior tay chịu trôi.

Thần khí trong tay vung lên, người đã lao như tên bắn vào Long Dương – điện hạ Long tộc.

Long Dương chỉ nhẹ nhàng đưa tay lên, khẽ phất tay áo thụng. Mọi vật trong phạm vi hai trăm thước đều bị hủy diệt trong chớp mắt. Thân thể những người phạm trần đều bị gãy làm hai nửa, máu bắn ra tung tóe.

Họ căn bản không kịp phản ứng.

Chỉ trong khoảnh khắc, hoàng cung thênh thang bỗng bị san phẳng thành bình địa.

Các thị vệ, thái giám, a hoàn trong cung, các tù nhân trong nhà lao, các đại thần đang làm việc, tất cả đều bắt đầu kì từ.

“Dừng lại!”

Nếu hấn tiếp tục ra tay thì cả vương triều Đại Cương sẽ bị xóa sổ. Những con người kia nào có lỗi gì?

Họ đều là con dân của ông, họ đều hiền lành vô tội.

“Vậy là, các người chịu đi theo bọn ta chứ?”

Diệp Chấn Thiên từng bước đến gần Long Dương. Nếu tự cho nổ nguyên anh, dù không giết được hấn thì cũng khiến hấn bị thương.

“Á.....”

“Bùng...”

Trên mọi con phố bên ngoài thành, thân thể những người đang buôn bán hay đi chơi cũng bắt ngờ bị cắt làm hai nửa; máu tươi bắn ra tung tóe.

“Ác ma, ác ma! Ta phải giết người!” Vân Nhi chưa từng nhìn thấy cảnh tượng thê thảm như thế này.

Nó quá kinh hãi gào lên.

Những tiếng kêu thê thảm, những nỗi sợ hãi trước sự chết chóc. Tất cả những người còn sống đều gào thét liên hồi.

Diệp Bái, Diệp Thành và Hồng Y thấy thế cũng lập tức xông vào chém giết chúng.

Dù phải chết cũng không thể để bọn đồ tể tự do hoành hành như thế này.

Nhưng họ chưa kịp hành động thì đã thấy trước mắt hoa lên, và bị đối phương không chế cứng đờ.

Đồng đế bước lại đưa tay véo lên mặt Vân Nhi một cái thật mạnh.

“Bé con à, ta sẽ đưa người đi gặp chị gái người.”

Trong chớp mắt, tàn ảnh nháng lên. Cả đoàn người đã biến mất. Chỉ có Diệp Khuynh Thành trong điện Kim Hoa không hề hay biết.

Hôm sau, Đồng đế sai người đem miếng ngọc bội đến biếu Diệp Khuynh Thành.

Bấy giờ Kim Bằng và Hồng Loan đang luyện võ công ở đại điện.

“Bẩm báo! Bên ngoài có người của Đồng đế đến, nói là có quà biếu cô nương Diệp Khuynh Thành.”

“Ta ra xem sao!”

Cậu bé Hồng Loan và con chim Kim Bằng bước ra.

“Là gì thế, cầm lại đây!”

Khi Hồng Loan mở cái hộp ra, thì cả nó lẫn Kim Bằng bỗng đờ người ngạc nhiên.

Đó là miếng ngọc bội của nhà họ Diệp. Hai đứa đều nhận ra. Đến nay, bên mình Khuynh Thành cũng luôn đeo một miếng như thế.

“Bây giờ chúng ta đi gặp Khuynh Thành.”

Hồng Loan và Kim Bằng vội vã chạy ngay vào phòng Diệp Khuynh Thành.

“Khuynh Thành, gay rồi, gay rồi!”

Cô xem đi!”

Cả hai đứa không hiểu gì về mọi sự trên đời, cho nên nhìn thấy miếng ngọc bội bên nháng nhít kêu ầm lên, nói như pháo rạn.

Khi miếng ngọc bội xuất hiện trước mặt Diệp Khuynh Thành đang chìm trong đau khổ, cô mới bừng tỉnh.

Tay Khuynh Thành nắm chặt miếng ngọc bội, đôi mắt bỗng tràn ngập những tia máu đỏ.

“Ồ đâu ra thứ này?”

“Đồng đế sai người cầm đến.”

“Họ còn nói gì nữa không?”

“Không hỏi ạ.”

“Người ấy đâu?”

“Vẫn còn ngoài kia.”

Không chờ Kim Băng và Hồng Loan có phản ứng gì, tàn ảnh Diệp Khuynh Thành loáng lên, người đã đứng bên ngoài đại điện.

“Đồng đế còn nói gì nữa không?”

Khuynh Thành lạnh lùng nhìn gã ấy, nhưng lòng cô thì sục sôi sóng xô cuộn cuộn.

“Đồng đế nói, sau ba ngày nữa cô nương đến gặp ở cung Phượng Dương. Mong cô nương Khuynh Thành đừng từ chối, nếu không...ông ấy không bảo đảm các vị tu chân ấy không gặp nguy hiểm.”

Khuynh Thành tay nắm thật chặt, suýt nữa táng cho gã một quyền.

Bỉ ối thật!

Không ngờ bọn người ấy lại bỉ ối đến thế.

Đường đường là một Tiên đế, lại đi bắt mấy người tu chân ở phạm trần để uy hiếp Khuynh Thành.

Nên nhớ rằng, phải đi xuyên không gian, thân thể họ sẽ... Nghĩ đến đây, lòng Khuynh Thành bỗng quặn đau.

Nhưng, nỗi đau này lại khiến cô trở nên kiên định tuyệt đối.

Không kẻ nào được phép làm hại người nhà cô, xâm phạm đến sự bình an của họ.

Kẻ ấy dù là Tiên đế thì cũng phải chết.

“Người trở về nói với Đồng đế rằng, tốt nhất là ông ta hãy hầu hạ người nhà ta thật chu đáo, nếu không... ta nhất định sẽ đập bằng thành Đồng Đế của hần, bắt hần tan xương nát thịt.”

Lòng Diệp Khuynh Thành như gào thét đầy hờn căm. Nghĩ đến người thân của mình đang bị hành hạ khổ sở, cô hết sức đau đớn, phẫn nộ, xót xa.

Khi xưa cô xuyên không gian đi lên tiên giới, gần như chỉ còn một hơi thở cuối cùng.

Nếu không có Hồng Loan... thì có lẽ cô đã...

Còn người nhà của cô hiện giờ thì sao?

Nhưng lúc này cô buộc phải nén nhịn!

Nỗi đau và phẫn nộ trong lòng, ai có thể biết cho cô?

Sắc mặt gã ấy hơi có nét châm biếm, nói: “Diệp Khuynh Thành, chỉ cần cô đến một mình, thì người nhà cô sẽ không bị nguy hiểm gì hết.”

Ý chừng gã muốn nói rằng, lâu nay cô vẫn cậy có đám bạn hữu có công lực thâm hậu nên cô mới dám điều võ giương oai.

Nếu không có bọn họ nữa thì cô không chịu nổi một chiêu!

Khuynh Thành rất hậm hực tức tối.

Nhưng ánh mắt cô vẫn bình thản như không, giọng nói vẫn nhẹ nhàng: “Được, ta sẽ đến đúng hẹn.”

Chúng định dùng người nhà cô để uy hiếp cô, chỉ là ảo tưởng!

Ba ngày.

Cô không thể đợi nổi.

Những kẻ dám hại người nhà cô, cô sẽ bắt chúng phải chết.

Tàn ảnh loáng lên, đã không thấy bóng dáng Diệp Khuynh Thành đâu nữa.

Khi Kim Bằng và Hồng Loan chạy ra theo thì Khuynh Thành đã biến mất không rõ đi đâu.

Chúng lập tức hỏi thị vệ canh cửa: “Có nhìn thấy cô nương Khuynh Thành đâu không?”

“Cô ấy vừa hỏi xong mấy câu thì đi luôn rồi.”

“Gay thật! Chắc là cô ấy đã đi tìm Đông để đòi người.”

Giọng của Kim Bằng vang bên tai Hồng Loan.

“Còn chờ gì nữa? Đi luôn!”

Hai lần lưu quang chớp lên, rồi cấp tốc bay về phía thành Đông đế.

Kim Bằng rất hiểu tính tình Diệp Khuynh Thành, dù cả hai bên cùng đổ vỡ nát tan cô cũng không sá gì.

Nhớ lại hồi nọ Khuynh Thành đối đầu với Khương Tịch Nguyệt, cô và ông ta khác xa về đẳng cấp nhưng cô vẫn không hề gợn chút do dự.

Cô tuyệt đối không cho phép bất cứ ai làm hại người thân của mình. Trước kia, hiện nay, và sau này cũng mãi mãi là như vậy!!!

Xuyên qua không gian.

Thân thể người bình thường tuyệt đối không thể chịu đựng nổi.

Diệp Chấn Thiên vì đã đạt tới cấp độ Kiếm vương đại viên mãn, sắp có thể phi thăng, nên đương nhiên thân thể ông bị tổn thương rất ít.

Đáng thương nhất chính là Vân Nhi. Nó còn bé như vậy, công lực lại rất yếu. Lúc này lực phủ ngũ tạng của nó đều bị dịch chuyển vị trí, kinh mạch toàn thân bị đứt hết cả. Nó chỉ duy trì sự sống của bản thân bằng ý niệm cực kỳ mạnh mẽ của chính mình.

“Vân Nhi...”

Hồng Y cũng bị thương nặng, đang nằm bất động dưới đất, chỉ có thể đau khổ và bất lực mở to mắt nhìn Vân Nhi.

“Mẹ ơi, Vân Nhi không sao. Mẹ nói xem liệu Vân Nhi có thể được gặp chị Khuynh Thành không?”

Lúc này nó rất muốn gặp người chị Khuynh Thành trong truyền thuyết.

“Vân Nhi đừng sợ... chị Khuynh Thành nhất định sẽ đến cứu chúng ta.”

Diệp Bái cũng gắng gượng quay người về phía Vân Nhi.

Diệp Chấn Thiên thấy thế vội vàng ngăn chặn Diệp Bái không cho anh ta tùy tiện vận động kéo sẽ làm tổn thương kinh mạch.

Rồi ông bò đến bên Vân Nhi, nắm chặt bàn tay bé nhỏ của nó, nói: “Vân Nhi, con nhất định sẽ gặp được chị Khuynh Thành. Và con phải tin chắc rằng cả nhà chúng ta có thể vượt qua khó khăn lần này rồi sẽ lại đoàn tụ.”

“Vâng! Vân Nhi hiểu rồi. Giống như chị Khuynh Thành năm xưa gặp phải đối thủ cực mạnh nhưng vẫn không chịu lùi bước. Vân Nhi cũng sẽ không lùi bước và bỏ cuộc.”

Nếu không nhờ có ý niệm rất mạnh mẽ thì nó đã chết từ lâu rồi.

Nó tuyệt đối không chấp nhận thua, dù đứng trước tử thần nó cũng quyết không cúi đầu. Nó muốn sáng tạo nên một kỳ tích, giống Khuynh Thành chị gái của nó.

“Đúng thế, chúng ta không buông xuôi, nhà họ Diệp chúng ta không thể là bọn đốn hèn.”

Được Vân Nhi khích lệ, Diệp Chấn Thiên đứng bên cũng phấn chấn hẳn lên.

“Được! Mọi người cứ tự vận khí điều dưỡng hơi thở, tuy chúng ta đều bị thương khá nặng nhưng linh khí trên tiên giới mạnh hơn ở phàm trần rất nhiều, chúng ta đương nhiên sẽ rất chóng bình phục.”

Diệp Chấn Thiên tuy cũng hiểu là thế, nhưng thực ra họ chỉ còn lại chút hơi thở yếu ớt, điều đang chờ đợi họ chính là cái chết.

Nhưng, họ tuyệt đối không thể chết như thế này.

Giọng nói yếu ớt của Hồng Y vọng đến: “Chấn Thiên, đây là...”

Một viên kim đan từ trong người Hồng Y lăn ra...

Đó là viên kim đan ngày trước Khuynh Thành đưa cho Hồng Y.

“Mau cho... Vân Nhi nuốt đi...”

Diệp Chấn Thiên đương nhiên biết tác dụng của kim đan. Hồi nọ Khuynh Thành trước khi đi đã để lại cho mọi người, nhưng nhìn cái lọ chỉ còn ba viên kim đan, ông đâu nỡ đòi dùng?

Ông lập tức vận khí cầm viên kim đan cho Vân Nhi nuốt.

Vân Nhi cũng biết nó đang tồn tại được chỉ nhờ vào ý niệm, dù nuốt kim đan cũng sẽ hoàn toàn là vô ích.

Sẽ không hề có chút tác dụng gì.

Bên nói luôn: “Cha ạ, cha hãy đưa cho mẹ con uống! Vân Nhi sẽ không sao cả.”

Hồng Y và Diệp Chấn Thiên bỗng thấy sống mũi cay cay. Con bé này quá giống Diệp Khuynh Thành.

Diệp Chấn Thiên không nói gì hết, ép Vân Nhi phải nuốt viên kim đan.

Có tác dụng hay không, cứ nuốt vào đã rồi mới biết được.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Nữ Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 14

Trong cung Phượng Dương.

Cả bọn Đông đế, Nam đế, Tây đế và điện hạ Long Dương của Long tộc đang uống rượu ăn mừng, mặt mũi ai nấy đều rất đắc ý.

“Đông đế, ông nhìn đi, nhìn thần khí này mà xem!”

“Đừng đắc ý vội, ông nhìn cái này của tôi... cũng khá đấy chứ?”

“Của tôi cũng chẳng kém gì! Nếu không tin chúng ta cứ độ thử xem?”

Đông đế nhìn với vẻ coi thường nói: “Các người thật đáng ngán! Như thế này đã là gì? Chờ khi giết được Diệp Khuynh Thành, thần khí chỗ nó mới thực là bảo bối!”

“Đừng thế! Giết Diệp Khuynh Thành rồi, thì bảo bối ... Chà! Tôi không dám tưởng tượng nữa!”

“Thôi nào, mọi người đừng ảo tưởng nữa! Cuộc chiến đấu còn chưa kết thúc! Ngày nào Diệp Khuynh Thành chưa chết thì chúng ta chưa thể yên tâm ngày ấy. Phải giết nó đã, chia nhau các bảo bối xong xuôi, chúng ta sẽ lại uống rượu ăn mừng!”

“Đúng! Chúng ta mau gấp chuẩn bị kỹ! Phải bố trí thiên la địa võng, dù Diệp Khuynh Thành lợi hại đến mấy, dù mọc thêm cánh cũng không thể bay thoát.

Khi chúng ta có thêm bảo bối rồi, thì chẳng sợ cóc gì mấy cao thủ ở bên nó!”

“Phải lắm! Nam đế nói thật là chí lý!”

Điện hạ Long Dương của Long tộc gật đầu tỏ ý tán thành, và nói:

“Bây giờ tôi quay về Long cung của tôi để lấy bảo bối trấn cung của Long tộc.”

“Được! Tôi cũng về thành Nam đế lấy bảo bối.”

“Tôi cũng về thành Tây đế. Giờ này ngày mai chúng ta lại hội ý ở đây.”

Cả mấy người đều gật đầu nhất trí.

“Đồng đế! Vậy phiền ông trông coi mấy người tu chân ấy.”

“Các vị yên tâm, chỉ là mấy người tu chân quèn, họ vừa xuyên không và lại bị thương nặng, chỉ còn thở thoi thóp, có gì đáng lo.”

“Chúng tôi không lo ngại điều đó. Mà là lo về Diệp Khuynh Thành, chỉ sợ nó...”

“Ông yên tâm, cứ cho Khuynh Thành mượn người là gan thì nó cũng không dám liều mạng chạy đến đây. Nó không sợ chết hay sao? Tôi từng nghe Thanh Hư đạo trưởng và Khương Tịch Nguyệt nói: Diệp Khuynh Thành coi trọng người nhà nó hơn cả tính mạng nó.”

Về điều này thì cả mấy người ở đây đều biết rõ.

Nếu không khai thác từ Thanh Hư đạo trưởng và Khương Tịch Nguyệt để biết tình hình thì rất khó mà tìm hiểu ra lai lịch Diệp Khuynh Thành, một người đi xuyên không gian lận đây.

“Mặt khác, tôi đã sai người đi mời Thanh Hư đạo trưởng ở Thanh Hư Quán và Khương Tịch Nguyệt rồi. Có họ giúp đỡ, thì dù Diệp Khuynh Thành đến đánh lén thì cũng chẳng ăn nhằm gì.

Một điều rất quan trọng là, theo thám tử về báo, thì hình như Hoa Mãn Nguyệt và Lưu Hương Nguyệt Nhi không có mặt ở điện Kim Hoa.”

Nghe Đồng đế nói thế, cả bọn mới thật sự yên tâm.

Lần này dù sao cũng nhất định phải thành công chứ không thể thất bại. Nếu không, kẻ phải chết sẽ chính là bọn họ.

Điều này, trong thâm tâm họ cũng biết quá rõ.

“Thế này đi: chúng ta sẽ đi nhanh về nhanh, lấy được báu vật rồi thì về luôn, tránh để lâu sẽ sinh chuyện rắc rối.”

“Được!”

Cả ba lần lưu quanh nhanh chóng chớp lên, ba người đã biến mất khỏi cung Phượng Dương.

Đồng đế đầu phải con người đơn giản thế? Đòi nào ông ta lại dễ dàng dâng miễn phí cho bọn họ các báu vật ấy?

Đồng đế nhếch mép với nét cười nham hiểm độc ác.

Chờ khi trừ khử Diệp Khuynh Thành rồi, tiền giới, ma giới, yêu giới và cả Long tộc nữa sẽ là của ông ta tất!

“Đồ ngu! Định chia đều các báu vật với ta, thì chỉ là ảo tưởng hão huyền! Hôm nọ đến đầm lầy Thiên Trì, Thiên Trì là của ai? Của Đồng đế. Hà có gì phải cho không các người? Tại sao phải thế?”

Đồng đế nắm chặt nắm tay, mắt lóe tinh quang cảm chắc phần thắng: dường như Đồng đế đã nhìn thấy cảnh tượng hoành tráng một mình ông ta thống nhất cả tam giới!

Trên thượng đỉnh cung Phượng Dương. Một thân hình màu đỏ lửa đang không ngớt nhảy nhót trong màn đêm.

Diệp Khuynh Thành giờ đã là Kiếm thánh trung cấp trung kỳ.

Trên thần giới chia làm Kiếm thánh, Kiếm đế và Kiếm thần. Cũng giống như ở tiên giới và phàm trần, mỗi đẳng cấp lại chia thành sơ cấp, trung cấp và cao cấp.

Mỗi cấp độ sơ cấp, trung cấp và cao cấp lại chia thành các giai đoạn sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ và đại viên mãn.

Hoa Mãn Nguyệt mà các vị đại tiên đế nghe danh đã sợ vỡ mật, mới chỉ là Kiếm thần trung cấp mà thôi.

Diệp Khuynh Thành tuy còn kém Hoa Mãn Nguyệt vài cấp nhưng cô vẫn có niềm tin tuyệt đối sẽ giết được bọn người này.

Những kẻ làm hại người thân của cô thì nhất định phải trả giá.

Khỏi cần bàn bạc thương lượng, khỏi cần nghi ngờ gì nữa, cái giá phải trả là phải chết.

Vận thần thức quan sát một lượt, xác định vị trí của bọn Diệp Chấn Thiên.

Một tàn ảnh màu đỏ vụt lên trong bóng tối rồi biến mất.

“Cha!”

Diệp Khuynh Thành đã xuất hiện trước mặt Diệp Chấn Thiên.

“Khuynh ... Khuynh Thành, là con thật ư? Khuynh Thành? Ta ... chắc không phải ta đang nằm mơ đấy chứ?”

“Cha ơi, con đây!”

Nhìn mọi người đều bị thương, Khuynh Thành tay nắm thật chặt.

Bọn khốn khiếp đáng chết., thật vô liêm sỉ, dám bắt cóc người phạm trần đưa lên tiên giới.

“Khuynh Thành đừng khóc. Cha không sao đâu. Được nhìn thấy con, coi như cha lên tiên giới này cũng không phí hoài.”

“Cha...”

Khuynh Thành ôm Diệp Chấn Thiên vào lòng, không nén được lệ tuôn là chảy.

Vô số cảnh tượng lần lượt hiện ra, lướt qua trong óc người cha.

Dù thế nào thì Khuynh Thành vẫn là con gái ông! Không ai có thể làm hại nó.

Khi cả nhà họ Diệp đều ruồng bỏ Khuynh Thành, ghét cay ghét đắng Khuynh Thành.

Thì người cha vẫn không bao giờ từ bỏ đứa con.

Diệp Chấn Thiên nói, sau này dù con gái ông không thể khuynh thiên hạ bằng nhan sắc thì nhất định sẽ khuynh thiên hạ bằng võ công của mình.

Hồi đó Diệp Khuynh Thành vừa xấu xí vừa hôi hám.

Tất cả mọi người đều chê cô, nhưng cha cô thì chưa bao giờ khiến cô bị tổn thương.

Ông luôn luôn dành cho cô tình thương yêu nồng nàn và trọn vẹn nhất.

Ông nói, Khuynh Thành con hãy nhớ mình là con gái của Diệp Chấn Thiên, và không ai có thể làm hại con.

Năm Khuynh Thành lên năm, bị rơi xuống vực Thực Nhân Cốc.

Diệp Chấn Thiên tức quá, đã đánh cậu con trai Diệp Huyền Diệu thừa sống thiếu chết; ông nói, nếu Khuynh Thành chết thì nó phải đền mạng.

Diệp Chấn Thiên là một người đàn ông cứng rắn như thép gang, khi nhìn thấy Khuynh Thành tập tễnh trở về nhà, ông đã xúc động đến phát khóc.

Đó là đứa con gái của ông!

“Cha ạ, nay con đã trưởng thành khôn lớn, đã đến lượt con bảo vệ cha.”

Cô liền mở lọ lấy ra ba viên kim đan cuối cùng đưa cho Diệp Chấn Thiên.

Đưa cho Diệp Chấn Thiên nuốt ngay.

“Khuynh Thành, cứ đưa cho vú nuôi và anh con uống. Cha vẫn trụ vững mà!”

Khuynh Thành thấy cay cay nơi sống mũi, cô chỉ im lặng rồi quay sang đưa kim đan cho Hồng Y, Diệp Bái và Diệp Thành.

Cuối cùng Khuynh Thành đưa mắt sang đứa em đang thoi thóp thở.

Khuôn mặt tái nhợt của Vân Nhi nở một nụ cười rạng rỡ.

“Chị Khuynh Thành, chị là chị Khuynh Thành phải không? Chị ơi, chị thật xinh đẹp”

Vậy là cuối cùng nó đã được nhìn thấy Diệp Khuynh Thành trong truyền thuyết.

Nó cảm thấy chị gái nó hoàn mỹ như một cô tiên giáng trần, xinh đẹp cực kỳ không thể chê vào đâu được.

Ánh mắt của Khuynh Thành khiến người ta rung động tận đáy lòng.

“Khuynh Thành à, đó là Vân Nhi em gái con. Đó là cha ...”

Ánh mắt Diệp Chấn Thiên nhìn sang Hồng Y.

Diệp Khuynh Thành mỉm cười, ánh mắt cô bỗng trở nên dịu hiền đầm ấm, cô đưa tay sờ đứa bé đang nằm trên mặt đất.

“Vân Nhi... em gái của chị...”

Vân Nhi miệng cười tươi roi rói, hoàn toàn không có vẻ một người sắp ra đi.

“Chị Khuynh Thành, thế là em đã được gặp chị rồi.”

Nó ngẩng đầu nhìn sang Diệp Chân Thiên, ngây thơ nói: “Cha ơi, liệu sau này Vân Nhi có thể lợi hại như chị Khuynh Thành được không?”

“Đương nhiên là được! Sau này Vân Nhi lớn khôn, nhất định sẽ còn lợi hại hơn cả chị Khuynh Thành!”

Vân Nhi rất hồn nhiên nhìn Khuynh Thành, rồi lại nói: “Chị Khuynh Thành, liệu em có thể không?”

“Có thể! Đương nhiên là có thể!”

Con bé bắt đầu thở rất gấp, nó có thể gắng gượng được đến lúc này chỉ là dựa vào một ý niệm mạnh mẽ.

Bây giờ nó đã được nhìn thấy con người mà nó hằng mong đợi.

Nó, cuối cùng đã có thể thở phào sung sướng. Nó từ từ đi vào giấc ngủ. Mi mắt nó trĩu nặng, trĩu nặng.

“Chị Khuynh Thành... Vân Nhi... Vân Nhi rất... rất buồn ngủ.”

“Vân Nhi, Vân Nhi, em đừng ngủ, em không được ngủ!”

Tiếng kêu thét như xé lòng của Hồng Y vang bên tai Diệp Khuynh Thành.

“Vân Nhi...”

“Vân Nhi!!!”

Kim đan đã hết.

Nhưng dù còn thì cũng không thể cứu nổi mạng Vân Nhi.

Vì nó bị thương quá nặng, quá nặng.

Diệp Khuynh Thành đặt tay lên cổ tay đứa em gái. Lực phủ ngũ tạng của nó đều bị dịch chuyển hết cả.

Không những thế, kinh mạch của nó cũng bị đứt hết.

Giờ đây chỉ còn một hơi thở cuối cùng.

Muốn cứu nó thì phải tiêu hao một nửa nội lực của mình, để bảo vệ được tâm mạch của nó trước đã.

“Vân Nhi, chị Khuynh Thành ra lệnh cho em không được ngủ, nếu không...”

Ánh mắt Diệp Khuynh Thành thoáng một nét cứng rắn: “Nếu không, em không xứng đáng làm em gái của chị Khuynh Thành!”

“Chị Khuynh Thành...”

“Em có nghe lời hay không?”

“Vân Nhi có nghe lời, Vân Nhi có nghe...”

Khuynh Thành lập tức ngồi khoanh chân bằng tròn. Lúc này mới đến cô đã phong tỏa khí lưu của mình cho nên cô mới không bị Đông đế phát hiện ra.

Bây giờ cô cần thi triển công lực để cứu người, chỉ e khí lưu của mình lan tỏa đánh động đến Đông đế và đồng bọn.

Nhưng Vân Nhi đang nguy ngập, nó không thể chờ đợi thêm nữa. Mặc kệ, phải cứu Vân Nhi đã rồi hẵng hay.

Khuynh Thành nhẹ nhàng đặt tay vào hai bàn tay của Vân Nhi. Một luồng khí lưu không ngừng truyền vào cơ thể Vân Nhi.

Tay kia ôm chặt thân hình nhỏ bé của nó vào lòng.

Cảm giác của Vân Nhi sẽ hết như đứa bé còn đang nằm trong bụng mẹ, chưa chào đời.

Rất an toàn, rất dễ chịu.

Đồng đế đang sắp ngủ bỗng mở to mắt và ngồi bật dậy vùng ra khỏi giường.

“Gay rồi, có kẻ đột nhập vào phòng giam mấy người tu chân.”

Không nghĩ nhiều, Đồng đế tàn ảnh loáng lên một cái. Ông ta đã biến mất.

“Kẻ nào? Sao dám xông vào cung Phượng Dương của Đồng đế hả?”

Vì vừa qua công lực của Khuynh Thành đã nâng cao rất nhiều nên Đồng đế không nhận ra khí lưu của cô.

Giọng nói trên nóc nhà vang dội lan ra, Đồng đế đã xuất hiện trước mặt mọi người.

Bọn Diệp Chấn Thiên đều bị thương, Diệp Bái và mấy người tuy đã nuốt kim đan nhưng chưa thể hồi phục công lực, còn phải chờ thời gian khá dài nữa.

Cho nên lúc này họ chẳng khác gì cá nằm trên thớt, họ tuyệt vọng nhìn Đồng đế.

“Là nhà ngươi!”

Đồng đế bỗng cau mày rõ rệt. Con bé Diệp Khuynh Thành đã trở nên lợi hại thế này từ bao giờ vậy?

Làn khí lưu rất mạnh, chỉ e nó còn trên tài Đồng đế này!

Ông ta nắm chặt tay, ra vẻ rất khôn ngoan kẻ cả: “Lẽ ra ta nên sớm nghĩ ra: những kẻ ở bên nhà ngươi đều lợi hại cả, thì đâu có chuyện công lực của ngươi lại kém bọn họ nhiều? Thì ra là ngươi vẫn giấu nhem công lực thật sự của mình!”

Ánh mắt ông ta ngập ngụa sát khí đầy kinh hãi.

“Có điều, hôm nay là ngày tận số của Diệp Khuynh Thành nhà ngươi. Đồng đế ta đây đã cho điều tra rất rõ: Hoa Mãn Nguyệt và Lưu Hương Nguyệt Nhi không có mặt ở điện Kim Hoa, chỉ có một mình ngươi đến đây. Nếu ngươi chịu bỏ mặc con bé kia thì may ra ngươi có thể giết được ta.

Nhưng nếu ngươi cứu nó... ha ha... ha ha ha... nếu ngươi cứu nó thì ngươi sẽ tiêu hao một nửa nội lực, và còn bị thương tổn nặng nguyên khí nữa.

Con bé ấy coi như đã chết rồi, nó sống được đến bây giờ, ngay ta cũng cảm thấy rất thần kỳ.

Lẽ nào lũ đàn bà của nhà họ Diệp các người đều thần kỳ như thế này ư?”

Vân Nhi vừa nãy còn rất ngoan ngoãn nghe lời, lúc này đã bắt đầu giãy giụa phản ứng.

Nó không muốn chị Khuynh Thành của nó phải chết, nó không muốn cô bị hao kiệt nội lực và bị tổn thương nguyên khí.

Nó không muốn vì nó mà mọi người bị vạ lây.

Nó bắt đầu cưỡng lại, ý niệm mạnh mẽ của nó không ngớt cưỡng lại khiến nội lực của Diệp Khuynh Thành không thể truyền vào cơ thể nó.

“Vân Nhi, không được phản kháng!”

Khuynh Thành linh thức truyền âm cho nó, giọng cô rất nghiêm khắc.

“Chị Khuynh Thành, không! Tuyệt đối không được làm thế... Vân Nhi có thể chết, nhưng chị Khuynh Thành không thể chết. Cả cha mẹ... và các anh nữa...”

Vân Nhi hai hàng lệ tuôn rơi, mặt ướt đầm đìa.

Nó cũng không muốn chết, nó mới năm tuổi đầu. Nó vẫn chưa được nhìn khắp thế giới, nó còn rất nhiều rất nhiều việc muốn làm, mà chưa làm.

Nhưng, nào còn cách gì khác?

Nó không chết thì tất cả mọi người sẽ phải chết.

Dù có nhiều lựa chọn thì nó cũng không muốn, không muốn lựa chọn gì khác.

“Chị Khuynh Thành hãy thôi đi! Nếu có kiếp sau, Vân Nhi... Vân Nhi chuyển thế đầu thai... sẽ lại làm em gái của chị...”

“Không được nói bừa! Nếu em còn kháng cự nữa thì chị sẽ chết ngay tức khắc. Chắc em không muốn thấy chị chết bây giờ chứ?”

Vân Nhi bỗng sững sờ.

Và lập tức không dám phản kháng nữa.

Nó đâu có biết Diệp Khuynh Thành chỉ dọa nó mà thôi!

Đôi mắt to đang đầm đìa nước mắt của nó chớp chớp, nó nhìn Khuynh Thành bằng ánh mắt chứa đựng bao ý nghĩ phức tạp. Nó không muốn chị nó chết, không muốn cha mẹ chết, không muốn các anh chết, chính nó cũng không muốn chết.

Nó muốn cả nhà được sống bên nhau vui vẻ hạnh phúc.

Nó muốn được theo học võ công chị Khuynh Thành.

Nó muốn sau này lớn lên sẽ làm một nữ hiệp khuynh đảo thế gian.

Mơ ước của đứa trẻ lên năm tuổi chỉ là thế.

“Vân Nhi, em rất nghe lời đúng không? Em cũng không muốn chị Khuynh Thành lãng phí nội lực một cách vô ích, đúng không?”

Vân Nhi khẽ gật đầu nhìn Khuynh Thành.

“Thế thì bây giờ em nhắm mắt lại. Nếu chị chưa cho phép thì cảm không được mở mắt ra. Em có làm được không?”

“Vân Nhi làm được!”

“Tốt! Thế mới xứng đáng là em gái của chị Khuynh Thành, là con cháu nhà họ Diệp!”

Lúc này Khuynh Thành bỗng nhớ đến ông nội Diệp Tông. Nếu ông vẫn còn sống, ông nhìn thấy cảnh tượng này hẳn ông sẽ rất vui.

Nội lực không ngừng chậm chậm truyền vào thân thể Vân Nhi.

Đồng đế đứng bên. Ông ta đang chờ, chờ Diệp Khuynh Thành kiệt sức, chờ cái khoảnh khắc thân thể cô yếu nhất để xuất một chiêu đánh chết luôn.

Nội lực mạnh mẽ dần dần bao bọc Vân Nhi thật chặt. Vì trước đó đã nuốt kim đan, nên các kinh mạch bị đứt đang bắt đầu nhanh chóng phát triển và nối liền trở lại, lục phủ ngũ tạng bị xô dịch vị trí cũng bắt đầu chuyển về vị trí cũ.

Thời cơ là đây.

Thời cơ mà Đồng đế đang chờ đợi.

Trong thời gian Khuynh Thành sắp xếp lại vị trí lục phủ ngũ tạng của Vân Nhi, cô phải vận ra nội lực tối đa để nhanh chóng truyền vào thân thể Vân Nhi, như thế lục phủ ngũ tạng mới có thể phục hồi.

Đã nhắm đúng thời cơ, đôi mắt tàn độc của Đồng đế nhìn như đóng đinh vào thân thể Diệp Khuynh Thành.

Sức mạnh ghê gớm đã tập trung vào bàn tay phải.

Diệp Bái và mọi người cũng cảm giác được sự khủng khiếp của sức mạnh ấy nhưng họ thật sự bất lực, chỉ có thể động đậy cơ thể chứ không làm nổi điều gì khác.

“Cầm làm hại con gái ta!”

Diệp Chấn Thiên bỗng nhảy bật dậy, với tốc độ nhanh kinh người.

Lao thẳng vào Đồng đế và ghì chặt vào hai chân lão.

“Cút ra!”

Đồng đế hất một cái thật mạnh. Thật kỳ lạ, lão không thể hất một người tu chân chỉ còn thoi thóp thờ văng ra.

Đồng đế cau mày. Lẽ nào ý niệm của bọn người nhà họ Diệp đều mạnh đến thế này?

Cơ hội rất tốt sắp tuột mất đến nơi, lão cực kỳ điên tiết, bèn giáng luôn cho Diệp Chấn Thiên một chưởng.

“Không!!!”

“Chấn Thiên!!!”

“Nhị bá!!!”

“Nhị thúc!!!”

Bốn tiếng gọi bỗng đồng thời vang lên kinh hãi.

Nghe thấy họ hô hoán, Vân Nhi rất muốn, rất muốn mở to mắt ra nhìn cha của mình.

Nó biết rằng nhất định đã xảy ra chuyện gì đó bất lợi.

Nó cảm nhận được.

Nhưng nó vẫn phải nhắm mắt, bất động.

Vì nó đã hứa với chị Khuynh Thành dù xảy ra chuyện gì nó cũng không được mở mắt ra nếu chưa có lệnh của chị Khuynh Thành.

Đã hứa rồi thì nó tuyệt đối không được để cho chị Khuynh Thành phải thất vọng.

Nó sẽ không để cho chị Khuynh Thành coi thường nó.

Chưông của Tiên đế tạt đến, ngay người đã đạt cấp độ Kiếm tôn cao cấp kỳ tiếp chưông này, cũng sẽ bị thương.

Chứ đừng nói là người tu chân ở phạm trần. Và lại là người tu chân đã bị trọng thương.

Bổng chóc, máu bắn tung ra bốn phía.

Diệp Chấn Thiên đã bị chưông ấy của tiên đế đánh nát như.

Lục phủ ngũ tạng tan tành.

Một làn sức mạnh ghê gớm nhanh chóng tràn đến thân thể Vân Nhi.

Nó bỗng nhiên có cảm giác hết sức phấn chấn.

Bây giờ nó đã như trước, tất cả đã trở lại như trước, nó không hề cảm thấy khó chịu gì nữa.

Trán Diệp Khuynh Thành đầm đìa mồ hôi, sắc mặt cô hơi nhợt nhạt.

Đôi mắt Khuynh Thành ngập các tia máu đỏ.

Khuôn mặt và thân thể cô méo xệch, bàn tay nắm rõ chặt, đến nỗi các khớp xương kêu răng rắc.

Một làn khí lưu đầy chết chóc thông khắp đất trời bỗng bao phủ toàn bộ cung Phượng Dương.

Ánh mắt tràn ngập sát khí khủng khiếp.

Kinh hoàng.

Đông đế không ngờ Diệp Khuynh Thành đang yếu ớt như thế mà vẫn phát ra được khí lưu dữ dội kinh người.

Thực ra công lực của cô ta cao đến đâu?

Đông đế chợt cảm thấy run rẩy sợ hãi.

“Ta sẽ bắt toàn bộ cung Phượng Dương của ngươi phải bồi táng theo cha ta!”

Làn khí lưu chết chóc không ngừng lan rộng khắp.

Tàn ảnh loáng lên, Diệp Khuynh Thành đã đến trước mặt Đông đế. Lão còn chưa kịp phản ứng gì thì đã bị Khuynh Thành xé xác thành hai mảnh.

“Á á á á á ...”

Khuynh Thành như hóa điên, cầm xác Đông đế quăng lên không trung, rồi nhanh như chớp táng một quyền vào nó. Nửa cái xác ấy xương thịt bỗng tan ra như cám.

Khuynh Thành lại cầm nửa cái xác còn lại quật thật mạnh xuống đất, chân giẫm lên tới tấp như máy.

Như thế, như thế hình như vẫn chưa hả dạ.

Người bị hại là cha của Khuynh Thành!

Người cha đã dạy dỗ cô biết thế nào là yêu.

Người đã cho cô sinh mệnh, cho cô tất cả như hôm nay.

Chính ông đã cho cô cảm nhận thế nào là hạnh phúc.

Chính ông đã giúp cô có được cảm nhận thế nào là được quan tâm yêu mến, được xót thương, được nâng niu trong lòng bàn tay.

Tất cả những điều này, kiếp trước của Khuynh Thành chưa từng cảm nhận được.

Chính Diệp Chấn Thiên đã giúp cô hiểu rõ thế nào là nhớ nhung.

Chính ông đã khiến cô thay đổi tâm tính để không lạnh lùng nữa.

Chính ông đã khiến cô biết hy sinh vì người khác.

Nhưng, Nhưng, giờ đây, con người đã cho cô tất cả, đã không còn nữa.

Hồng Loan, Kim Băng và Ân Ly chạy đến đều tròn tròn mắt.

Hai người và một con chim đều đứng ngây ra đó bất động.

Lần đầu tiên họ nhìn thấy Diệp Khuynh Thành đáng sợ như thế này.

“Á á á á á ...” Một tiếng gào hồn căm, núi lở đất rung.

Cả cung Phượng Dương bỗng như bị bom hẹn giờ khai hỏa lên tiếng.

“Uỳnh ...”

“Uỳnh ...”

“Uỳnh ...”

Những tiếng nổ vang vọng đến tận chân trời.

Trong khoảnh khắc.

Toàn bộ cung Phượng Dương biến thành bình địa.

Máu bắn tung khắp chốn.

Thanh Hư đạo trưởng chạy đến thấy thế cũng phải cau mày nhăn mặt. Bỗng nhiên có một làn sáng yếu ớt bay đến.

“Mau cứu ta với!”

Người đó chính là Đông đế.

“Đông đế!”

Thanh Hư đạo trưởng lập tức thu ông ta vào trong vòng xuyên không gian của mình.

Diệp Khuynh Thành trước đó cứu Vân Nhi nên đã bị tổn hao một nửa nội lực, vừa rồi cô lại bị hỏa giáp công tâm.

Lại không kịp vận khí, nên đã bị nội thương.

Khi đánh Đông đế, nguyên anh của Đông đế mới lợi dụng lúc Khuynh Thành cực kỳ phần nộ không kịp cảnh giác, đã trốn thoát.

Một tiếng gào thét động trời.

Miệng Khuynh Thành máu tươi ồ ộc phun ra như suối.

“Khuynh Thành!!!”

“Khuynh Thành!!!”

Ân Ly vội phi thân đến đỡ Khuynh Thành đang ngất xỉu đổ vật ra. “Nào, ta về điện Kim Hoa!”

Kim Bồng và Hồng Loan thấy thế vội đưa những người còn lại trở về điện Kim Hoa.

Điện Hạ Long Dương của Long tộc, Nam đế, Tây đế chạy đến thành Đông đế, cả bọn đều kinh hãi, tái mặt nhìn nhau.

“Thế này... thế này là chuyện gì?”

Một vị tiên bị thương nhìn cả ba gã, rồi nói: “Các vị từ xa đến thì phải? Đêm qua, chỉ trong một đêm, thành Đông đế đã gặp thảm cảnh! Gần một nửa nhân số của cung Phượng Dương đã chết!

Chỉ có một cao thủ chạy thoát. Những người khác đều chết rồi!”

Cả ba gã cau mày rõ rệt.

“Có biết đó là do ai gây ra không?”

“Chúng tôi biết sao được? Tuy nhiên sáng sớm nay đã có người của thành Bắc Đế đến để đưa ra cáo thị.”

“Cáo thị nói những gì?”

Vừa nghe ba chữ thành Bắc Đế, sắc mặt cả ba gã lại càng nhăn nhó hơn.

“Cáo thị nói rằng, Đông đế bất tuân thiên quy, câu kết với Nam đế, Tây đế và Long tộc, xuống phạm trần bắt người tu chân để uy hiếp thành Bắc Đế, hòng tiêu diệt thành Bắc Đế; vì thế thành Đông Đế mới bị hủy diệt. Đồng thời, ra lệnh cho mọi người ở thành Đông Đế nội trong ba ngày phải đầu hàng, nếu không sẽ bị giết hết không chừa một ai.

Và, còn nói là...”

“Còn nói gì nữa?”

“Còn nói là, tuyệt đối không tha cho Nam đế, Tây đế và Long tộc.”

Người ấy còn định tiếp tục nói nữa, nhưng ba gã đang đứng trước mặt bỗng dưng biến mất không thấy đâu nữa.

Chỉ trong một đêm, thành Đông đế đã biến thành bình địa, xem ra lần này đã thật sự làm cho Khuynh Thành điên tiết rồi.

“Ta nên làm gì đây?”

Tây đế cảm thấy sợ hãi, bản thân mình mới nói ngôi chưa được bao lâu, ông ta không muốn chết ngay như thế này.

“Còn có thể làm gì được nữa?”

“Chẳng lẽ cứ thế này chờ chết?”

Đôi mắt của điện hạ Long Dương của Long tộc bỗng lóe lên một tia độc ác.

“Chết. Dù chết thì cũng không thể chết một cách hèn hạ như thế. Con bé ấy đã không tha cho chúng ta thì chi bằng bây giờ chúng ta liên kết lại, đánh vào điện Kim Hoa.”

Nói rồi cả ba nhanh chóng đến ngay thành Nam Đế.

“Chờ đã...”

Nam đế lấy linh châu truyền tin ra, lập tức viết luôn mấy chữ; chỉ lát sau thám tử nằm vùng ở điện Kim Hoa đã nhắn tin trả lời.

Diệp Khuynh Thành bị thương nặng, hôn mê bất tỉnh!

“Nói sao?”

“Diệp Khuynh Thành bị thương nặng, hôn mê bất tỉnh.”

Biết được thông tin này, cả ba gã đều mừng rỡ!

“Không nên chậm trễ, mỗi người chúng ta hãy đem quân bán bộ của mình đến cùng vây đánh thành Bắc Đế!”

Ánh mắt Nam đế lấp lóe tinh quang.

Điện hạ của Long tộc liền hào hứng gật đầu ngay.

“Tốt rồi! Đến lúc đó, Ma tộc và yêu giới thấy chúng ta bao vây thành Bắc Đế, rất có thể họ sẽ nhân đó nhúng tay vào cùng giúp chúng ta đánh thành Bắc Đế cũng nên.”

“Long Dương nói đúng. Lẽ nào họ không sợ chúng ta lấy được bảo bối rồi sẽ dùng nó để đánh lại họ? Cho nên tôi đoán rằng, nhìn thấy thành Bắc Đế yếu thế, họ nhất định sẽ đánh giúp chúng ta.

Như thế tức là, ngũ phương thế lực liên kết công phá thành Bắc Đế, thì dù Diệp Khuynh Thành có tỉnh lại ngay cũng hết cách thì thò chống đỡ.”

Tây đế phân tích bài bản lý lẽ đầu ra đấy. Nổi sợ hãi lúc này, giờ đây đã được thay thế bằng những thông tin đầy phấn chấn, khích lệ.

“Được! Chúng ta chia nhau về chuẩn bị quân đội ngay lập tức, hai ngày nữa cùng vây đánh thành Bắc Đế.”

“Được!”

Cả ba đã nhất trí cao độ, bèn vội vã trở về gom quân điểm tướng.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Nữ Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 15

Trong điện Kim Hoa ở thành Bắc Đế.

Diệp Khuynh Thành vẫn hôn mê chưa tỉnh. Lần này cô đã bị tổn thương tâm mạch thật rồi.

Ân Ly lặng lẽ ngồi bên đầu giường bắt mạch cho Khuynh Thành.

Công lực của một phù thủy, vốn không cao lắm.

Nhưng bản lĩnh để cứu người thì lại là hàng đầu.

Có điều, lần này... Ân Ly cảm thấy khó khăn.

“Ân Ly, sao rồi? Thế nào rồi?” Nhìn thấy Ân Ly càng lúc càng thêm cau mày, Hồng Loan căng thẳng hỏi.

Ân Ly thờ dãi, từ từ đứng dậy, rồi bước ra, nói: “Hai nỗi đau cùng tác động, Diệp Khuynh Thành có thể vượt qua được không, đành chờ vào số phận của cô ấy vậy. Chẳng phải, tôi không tận tình cứu chữa, nhưng nguồn lực trong thân thể cô ấy đang cường lại, từ chối xung lực cứu chữa của tôi.”

Từ chối cứu chữa?

Là thứ logic gì vậy?

Thế nào là hai nỗi đau cùng tác động?

Hồng Loan và Kim Bằng trở mắt nhìn nghệt ra, không hiểu Ân Ly nó thế là sao.

Cả hai nhìn Trọng Lâu, hỏi: “Ông có hiểu ý là gì không?”

“Ta... ta cũng không hiểu.”

Ánh mắt bắn khoắn của Trọng Lâu dời sang Tịch Vân.

“Tịch Vân, nàng có hiểu là ý gì không?”

“Chẳng là ý gì cả!”

Tịch Vân nguyền một cái, rồi đi vào phòng chăm sóc Diệp Khuynh Thành. Tuy Tịch Vân không hiểu thật rõ lời nói của Ân Ly.

Nhưng trong lòng Tịch Vân thì biết rất rõ: một là Lam Tố, hai là Diệp Chấn Thiên.

Chỉ có hai người đàn ông này mới có thể khiến cho Khuynh Thành bị chấn động nặng nề như thế.

Hai người và một con chim nhìn nhau, lại nhìn Ân Ly, rồi đồng thanh hỏi: “Chẳng là ý gì, vậy thực ra là thế nào?”

“Chẳng là ý gì tức chẳng là ý gì. Tránh ra đi!”

Ân Ly đang rất tức giận.

Diệp Khuynh Thành chết tiệt dám từ chối cứu chữa! Cô ta định chết thật hay sao?

Càng nghĩ càng bức mình, Ân Ly lại chạy vào phòng của Khuynh Thành, gất ầm lên: “Diệp Khuynh Thành, cô nghe cho rõ đây: cô muốn hủy sự sáng suốt cả đời của tôi nhưng tôi không thể cho phép cô làm thế!”

Không cho tôi cứu chữa thì tôi cứ cứu! Tôi không tin mình không cứu nổi cô!

Và, nếu cô muốn chết thật thì chết cho nhanh đi cho gọn.

Để khỏi phải nhìn em gái cô, các anh cô và bà mẹ cô bị điện hạ Long tộc, Nam đế, Tây đế đánh chết!”

Đuôi con mắt của Diệp Khuynh Thành trào lệ.

Cô đau lòng đến cùng cực.

Chẳng phải cô không nghe thấy, không cảm nhận thấy. Mà là cô không muốn tỉnh lại, không muốn đối diện với sự thật nữa.

Dù là người cứng rắn đến mấy vẫn là con người bằng xương bằng thịt, cũng biết đón đau.

Cha đã chết.

Lam Tổ, cô không biết nên đối diện với anh ra sao.

Tỉnh lại thì có ý nghĩa gì nữa? Chỉ bằng mãi mãi chìm trong giấc ngủ, ít ra cô cũng không thấy đau đớn nữa.

Vân Nhi.

Đưa em gái của Khuynh Thành.

Trong đầu cô không ngớt hiện lên khuôn mặt ngây thơ của nó.

Đôi mắt to tròn đang hồn nhiên nhìn cô.

“Chị Khuynh Thành, chị là chị Khuynh Thành phải không? Chị ơi, chị thật xinh đẹp...”

“Chị Khuynh Thành, thế là em đã được gặp chị rồi...”

“Cha ơi, liệu sau này Vân Nhi có thể lợi hại như chị Khuynh Thành được không?”

“Đương nhiên là được! Sau này Vân Nhi lớn khôn, nhất định sẽ còn lợi hại hơn cả chị Khuynh Thành!”

“Chị Khuynh Thành... Vân Nhi... Vân Nhi rất ... rất buồn ngủ...”

“Vân Nhi, chị Khuynh Thành ra lệnh cho em không được ngủ, nếu không...”

Ánh mắt Diệp Khuynh Thành thoáng một nét cứng rắn: “Nếu không, em không xứng đáng làm em gái của chị Khuynh Thành!”

“Chị Khuynh Thành...”

“Em có nghe lời hay không?”

“Vân Nhi có nghe, Vân Nhi có nghe...”

“Vân Nhi không được phản kháng!”

“Chị Khuynh Thành, không! Tuyệt đối không được làm thế... Vân Nhi có thể chết, nhưng chị Khuynh Thành không thể chết. Cả cha mẹ... và các anh nữa...”

Chị Khuynh Thành hãy thôi đi! Nếu có kiếp sau, Vân Nhi... Vân Nhi chuyển thế đầu thai... sẽ lại làm em gái của chị...”

“Không được nói bừa! Nếu em còn kháng cự lại nữa thì chị sẽ chết ngay tức khắc. Chắc em không muốn chị chết bây giờ chứ?”

Vân Nhi, em rất nghe lời đúng không? Em cũng không muốn chị Khuynh Thành bị lãng phí nội lực một cách vô ích, đúng không?

Thế thì bây giờ em nhắm mắt lại. Nếu chị chưa cho phép thì cảm không được mở mắt ra. Em có làm được không?”

“Vân Nhi làm được.”

Những lời của Vân Nhi vẫn không ngớt văng vẳng bên tai Khuynh Thành.

Cô còn đưa em gái. Em gái! Một giọt máu đào hơn ao nước lã.

Cha đã ra đi. Cô không thể lại mất đứa em gái này.

Cô còn có người vú em – bà giờ đã là vợ của Diệp Chấn Thiên.

Cô còn có hai người anh. Họ đang bị trọng thương.

Phải tỉnh lại, nhất định phải tỉnh lại.

Nhưng cô vẫn không muốn mở mắt ra, vẫn không muốn đối mặt với hiện thực.

Cha cô. Sao cha cô có thể chết, sao ông có thể chết?

Nỗi đau.

Nỗi đau không thể nén xuống.

Mất phương hướng.

Mịt mù chưa từng thấy.

Chỉ trong hai ngày ngắn ngủi, tất cả đã biến đổi.

Lam Tổ không phải của cô.

Cha cũng đột ngột ra đi.

Hai con người quan trọng nhất đời Khuynh Thành sao bỗng nhiên lại biến mất?

Khuynh Thành không biết mình còn lại những gì nữa?

Có lẽ chỉ còn lại nỗi đau vô bờ bến?

Tịch Vân nắm chặt tay Khuynh Thành nói: “Khuynh Thành, cô không thể buông xuôi như thế này. Thù lớn còn chưa trả được, cô đâu có thể ngủ được? Lẽ nào cô chấp nhận đứng nhìn hung thủ sát hại người thân của mình nhon nhon đứng ngoài vòng pháp luật?

Lẽ nào cô muốn nhìn tình cảm của mình có khúc đạo đầu mà không có hồi kết? Tôi nhớ Hoa Mãn Nguyệt từng kể với tôi rằng chính cô đã nói cho anh ta biết.

Đã yêu một người thì ta nên hết lòng tin tưởng người ấy. Lẽ nào cô không tin Lam Tổ hay sao? Lẽ nào cô cho rằng tình cảm giữa hai người rất mong manh yếu ớt?

Và, dù có là thế thì cô cũng nên đích thân hỏi anh ta cho rõ, chứ không nên lựa chọn né tránh.”

“Đúng thế, Khuynh Thành, Tịch Vân nói rất đúng. Dầu Lạc Nhi và vương gia có tình cảm sâu nặng thì đó cũng là quá khứ rồi. Mặt khác, vương gia vẫn luôn cho rằng cô chính là Lạc Nhi chuyển thế.

Và, người mà vương gia yêu thật sự chính là cô chứ không phải Lạc Nhi. Lạc Nhi và Khuynh Thành là hai con người hoàn toàn khác nhau.”

Ân Ly nói. Cô cũng không nén được nữa.

Cũng chẳng rõ từ khi nào Ân Ly đã tự đáy lòng mình tiếp nhận cô gái Diệp Khuynh Thành.

Và thực sự coi cô là vương phi của mình.

Huống chi, Ân Ly còn có sứ mệnh mà vương gia giao phó cho: bảo vệ sự an toàn của Khuynh Thành.

Còn việc ngăn cản không để cô ấy lên thần giới, thì quên đi là vừa!

Nếu Ân Ly ở vị trí đó, có ai đó định ngăn cản cô thì đó là điều tuyệt đối không thể! Huống chi là chính Khuynh Thành.

Ân Ly vừa động viên Khuynh Thành vừa bắt mạch cho cô.

Khuynh Thành vẫn có ý cự tuyệt nhưng rõ ràng là đã không mạnh mẽ như trước nữa.

Ân Ly ghé sát tai Khuynh Thành thủ thỉ, có pha chút uy hiếp: “Vương gia nương nương nếu muốn nhìn thấy vương gia phải chết thì cô cứ việc ngủ nữa đi!”

Bàn tay Ân Ly vẫn đặt trên chỗ mạch đập nơi cổ tay Khuynh Thành.

Bỗng nhiên.

Khí lưu trong cơ thể Khuynh Thành có sự biến hóa to lớn.

Ân Ly hiểu rằng cô gái này vẫn nghĩ rất nhiều về vương gia của cô.

Đòi người con gái, dù có ý chí cứng cỏi đến mấy, rốt cuộc vẫn cần đến tình yêu của một người đàn ông, cần một bờ vai làm điểm tựa.

Một luồng nội lực cực mạnh truyền vào tứ chi và cơ thể Khuynh Thành. Những ngón tay của Ân Ly như vô số những mũi kim phóng vào thân thể Khuynh Thành.

Chỉ cần Khuynh Thành không cưỡng lại thì Ân Ly có thừa biện pháp để cứu cô.

Nhưng đúng vào lúc này.

Đại quân đông đảo đen ngịt của Nam đế, Tây đế và Long tộc đã kéo đến gần thành Bắc đế.

Cung Phụng Dương của thành Đông đế tuy đã bị phá hủy nhưng quân đội vẫn còn. Nhìn thấy hai vị đế kia đã đem quân đi đánh dẹp hộ mình, bọn Đông đế không có lý gì lại thu mình ngồi co ro một xó.

Họ nhanh chóng chinh đốn ba quân, sĩ khí ngút trời.

“Tiêu diệt Bắc đế, bảo vệ đất nước!”

Tiếng hô khẩu hiệu vang dội khắp biên cương thành Đông đế.

Thanh Hư Quán từ lâu đã muốn độc lập xưng vương, nay có cơ hội tốt để tiêu diệt bọn Trọng Lâu và Diệp Khuynh Thành, Thanh Hư đạo trưởng đương nhiên không thể bỏ lỡ.

Hễ bọn người ấy chết, thì thành Bắc đế sẽ thuộc về ông ta.

Ông ta sẽ là Bắc đế nhiệm kỳ mới.

Ông ta đã cùng Nam đế, Tây đế và Long tộc đồng lòng thề ước như thề rồi.

Cái giá phải trả là: Thanh Hư sẽ làm nội ứng phối hợp với họ, cùng tiêu diệt Bắc đế.

Nam đế và Tây đế đưa mắt nhìn nhau.

“Chắc Long tộc không đến nỗi lâm trận bỏ chạy chứ? Trời sắp tối đến nơi sao vẫn chưa thấy quân của hấn xuất hiện nhỉ?”

Không có Long tộc tham chiến, họ cũng không dám mạo hiểm tấn công.

Dù sao Long tộc cũng có địa vị rất cao ở trên tiên giới này.

Uy lực mà họ tung ra thật khó bề tưởng tượng. Có họ trợ lực thì xác suất chiến thắng sẽ cao hơn gấp bội.

“Chắc không đến nỗi thế! Chúng ta cứ chờ thêm một lát. Nếu ngày mai không thấy đại quân của hấn đến, thì... thì chúng ta sẽ bàn lại xem sao.”

Nam đế và Tây đế lại trải qua một ngày lòng nóng như lửa đốt.

Hay là gã Long Dương đáng chết chơi khăm bọn mình thật?

“Nam đế! Hay là chúng ta cứ đánh thẳng vào đi. Dù sao Diệp Khuynh Thành cũng đang bị trọng thương.”

Nam đế lừ mắt nhìn Tây đế, nói: “Không được! Chúng ta tuyệt đối không thể mạo hiểm tấn công. Hai lực lượng chúng ta cộng với đội quân của Đông đế

đang rệu rã như thế đánh vào, dù thắng thì chúng ta cũng bị thương vong nặng nề.

Và nếu đúng lúc đó Long tộc, ma giới hoặc yêu giới đánh lên chúng ta thì chúng ta chết là cái chắc!”

Bỗng nhiên có một giọng nói vang lên bên tai hai người.

“Các vị nhớ Long Dương này đến thế kia à?”

Nam đế và Tây đế nhận ra Long Dương, đều mừng rỡ hớn hờ ra mặt.

“Tôi biết ngay mà, Long huynh đệ không bao giờ nuốt lời!”

Tây đế vừa vỗ vai Long Dương vừa hỏi: “Long huynh, quân đội của huynh đâu?”

“Nửa canh giờ nữa sẽ đến nơi. Sở dĩ tôi không đến đúng giờ là vì nội bộ Long tộc có chút vấn đề. Tăm lão già sống dai cứ can ngăn không cho tôi xuất binh!

Tôi đã phải nói đứt cả lưỡi mới thuyết phục được họ. Nếu lần này thất bại thì tôi rơi vào tình thế thập tử nhất sinh.

Nam đế, Tây đế đều biết nếu tôi mất vị trí điện hạ Long tộc thì nghĩa là gì rồi.”

Xem ra Long Dương đã hạ quyết tâm sát đá để tham chiến, và quyết thắng trong trận này.

Hai vị đế không vẫn vương nghi ngờ gì nữa. Hắn đã dốc toàn lực vào đây thì mình không có lý gì lại không tung nhân lực ra.

Diệt được thành Bắc đế, sẽ có vô số lợi lộc dành cho cả ba thế lực.

“Được! Chúng ta sẽ cho quân sĩ nghỉ suốt đêm chinh đồn lại đội ngũ, đêm mai chúng ta bắt đầu công phá thành Bắc đế.”

“Được!”

“Được!”

Điện Kim Hoa trong thành Bắc đế.

Không ngớt có quân sĩ chạy vào báo cáo.

“Bẩm báo!”

“Nói đi!”

Trọng Lâu ngồi trên đại điện, ông hơi nhíu mày.

Bầu không khí trong điện dường như chỉ cần một đốm lửa là sẽ bùng cháy.

“Chiều nay quân đội của Long Tộc đã đến vùng biên thành Bắc. Đề tập hợp với quân đội của Nam đế và Tây đế.”

“Bẩm báo!”

“Nói đi!”

“Đại quân thành Đông đế cũng đã đến biên ải thành Bắc đế?”

Trọng Lâu bàn tay nắm rõ chặt.

Đông đế, Nam đế, Tây đế và Long tộc... thực khiến người ta phải đau đầu.

Xác suất đánh thắng bọn họ quá thấp, quá thấp.

Hướng chi, phía sau lưng lại còn bọn ma giới và yêu giới.

Nếu bọn họ thừa cơ đánh vào thì thành Bắc đế này sẽ lâm vào cảnh tan hoang muôn kiếp không ngóc đầu lên được.

Đáng tiếc nhất là hai nguồn lực hùng hậu là Hoa Mãn Nguyệt và Lưu Hương Nguyệt Nhi lại không có mặt.

Diệp Khuynh Thành bị trọng thương. Nội bộ còn phải bảo vệ cả người nhà của Khuynh Thành nữa.

Chỉ dựa vào Hồng Loan, Kim Bằng và người nội bộ thì trận này sẽ rất cam go.

Vẫn có câu bất giác – phải bất tương giác trước đã.

Nhưng với công lực của bên ta như hiện giờ, thì muốn bắt được một trong mấy tên đầu sỏ đối phương cũng không hề dễ dàng.

Nhất là Long tộc.

Long tộc vốn dĩ có thể tồn tại như một nhánh độc lập đứng giữa tiên giới, ma giới và yêu giới, cũng không phải là không có lý của nó.

Bọn họ muốn xưng vương hay xưng bá, thì phải chứng tỏ được thực lực đã.

Long tộc.

Nhất là Long Châu của Long tộc, có uy lực kinh người tuyệt đối.

Trọng Lâu còn nhớ ngày xưa khi có một con tiểu Kim long phi thăng lên tiên giới, ngày ấy Long tộc còn chưa trở thành một thế lực lớn như hiện nay.

Nhưng từ sau khi con tiểu Kim long ấy phi thăng lên, thì địa vị của Long tộc đã có chuyển biến to lớn.

Long tộc vốn thuộc về yêu giới.

Nhưng không hiểu tại sao bọn họ mỗi lần phi thăng lên thì đều đến tiên giới.

Một cuộc chiến nổ ra giữa tiên giới, yêu giới và ma giới đã khiến Long tộc tách ra thành một nhánh độc lập.

Họ có địa bàn riêng, có chế độ, có tổ chức của riêng mình.

Thời đó tiên giới vẫn chưa chia thành bốn.

Tiên giới vẫn do Tiên đế chỉ tôn thống lĩnh.

Cuộc chiến giữa tiểu Kim long và Tiên đế đã khiến Tiên đế chỉ tôn nhìn rõ thực trạng tiên giới: tiên giới quá rộng, một mình ông không thể trông coi xuể.

Về sau, khi Tiên đế chỉ tôn phi thăng rồi, thì tiên giới chia làm bốn khu vực.

Do bốn Tiên đế cùng cai quản.

Bởi thế mới hình thành tứ đế Đông Tây Nam Bắc như bây giờ.

Tịch Vân bước đến bên Trọng Lâu, dịu dàng, nắm chặt bàn tay ông: “Yên tâm, chúng ta nhất định sẽ vượt qua được tình thế này!”

“Tịch Vân, ta có lỗi với nàng. Ta chưa kịp bố trí cho nàng một buổi hôn lễ thật tuyệt vời tráng lệ thì chúng ta đã gặp phải đại nạn... lần này...”

“Suyt! Thiếp không cho chàng nói những lời bi quan như thế! Nếu chàng muốn dành cho thiếp một hôn lễ tuyệt vời tráng lệ, thì chúng ta phải đánh thắng, phải chiến thắng bọn chúng...”

Trọng Lâu, chàng là Chiến thần, không ai có thể đánh bại chàng!

Bắc đế đã thua trận, thì Đông đế, Nam đế, Tây đế lại càng không là gì. Còn về điện hạ Long tộc, thiếp cho rằng chàng cũng sẽ đánh bại hắn. Vì trong lòng chàng luôn có một ý niệm vô cùng mạnh mẽ.

Vì thân thể chàng luôn sáng ngời chính nghĩa. Trọng Lâu, chàng hãy tin rằng Tà không thể thắng Chính. Chúng ta nhất định sẽ chiến thắng.”

Đâu phải Trọng Lâu không muốn chiến thắng!

Nhưng lần này...

Ông thật sự cảm thấy nguy cơ, cảm thấy có phần bất lực.

Ông hít vào một hơi thật sâu, nhìn Tịch Vân gật đầu.

“Nàng yên tâm, ta nhất định sẽ dốc toàn lực!”

Ông không muốn Tịch Vân phải thất vọng.

Hai vợ chồng đã trải qua quá nhiều cam go mới được trùng phùng đâu có dễ.

Ông không muốn lại phải phân ly với Tịch Vân.

Nếu lâm vào tình thế vạn bất đắc dĩ, ông sẽ gặp Diệp Khuynh Thành để mượn lại Vạn Thú! Có lẽ đó là căn cứ duy nhất để ông có thể giành chiến thắng!

Hồng Loan và Kim Bằng cũng đã nghe nói về kẻ địch đem đại quân uy hiếp áp sát biên cương.

Một người và một con chim, cả hai đều phấn chấn suốt một ngày trời. Chúng đi tuần tra một lượt các cửa ải biên giới.

Hay thật, sao mà đông người thế kia!

Đánh trận này sẽ cực kỳ đã đời!

“Chim phao câu thối! Ta không thấy thú vị mấy, vì toàn là bọn tép riu, phận của chúng chỉ là chấp nhận bị chà đạp!”

“Con chim phải gió nguoi đừng vội đắc ý. Các cao thủ đều luôn rất kín đáo, rồi cuối cùng mới xuất chiêu độc.”

“Thế thì ta sẽ đợi đến giờ chót mới ra tay!”

Hồng Loan tỏ vẻ rất không mặn mà, khuôn mặt mắng tở đến mức không thể mắng tở hơn, vôi đôi mắt to đen láy đang đảo tròn.

“Nếu thế chỉ e thành Bắc đê này đã di dời, đồ ngớ ngẩn ạ!”

“Gi cơ? Nguoi dám gọi ta là đồ ngớ ngẩn? Kinh nghiệm chiến đấu của ta còn phong phú hơn chim phao câu thối nhà nguoi đấy!”

Về mặt Kim Bằng thì tỏ ra bất cần. Hồi xưa ở Hồng Hoang, kinh nghiệm chiến đấu của nó còn ít hay sao?

Ngay từ khi chào đời nó đã lợi hại rồi!

Nói không biết mình đến từ đâu, cũng không biết cha mẹ mình là ai. Nó chỉ biết vừa mở mắt ra thì mình đã ở Hồng Hoang rồi.

Một con yêu thú không biết tên, đang thèm nhỏ dãi nhìn nó.

Khi ấy nó mới chỉ là một con tiểu Kim Bằng.

Muốn sinh tồn ở chốn Hồng Hoang cực kỳ hung hiểm ấy, nó không những cần học cách tránh thoát những con yêu thú khác mà còn phải học được bản lĩnh chiến đấu để giành phần thắng về mình.

Nếu không, cái chết sẽ chờ đợi nó.

Đã không ít lần nó suýt nữa bỏ mạng, may sao vận số nó còn son, vì một con yêu thú hùng mạnh hơn đang nhắm vào con yêu thú đang săn lùng nó, nên nó mới chạy thoát.

Nghĩ đến đây, Kim Bằng bỗng nhớ đến Diệp Khuynh Thành.

“Ta phải về thăm Khuynh Thành đã.”

Kim Bằng vừa rồi còn rất phấn khích, bây giờ bỗng thấy nặng nề.

Hồng Loan biết, tình cảm giữa Kim Bằng và Khuynh Thành rất sâu đậm, và cũng biết lúc này lòng nó đang nghĩ những gì.

Nên Hồng Loan không nói gì nữa, cũng đi theo nó trở về điện Kim Hoa.

Ân Ly đã sắc thuốc và đang cho Khuynh Thành uống.

Hồng Loan và Kim Bằng lặng lẽ đứng bên nhìn, chờ Ân Ly cho Khuynh Thành uống hết bát thuốc.

Rồi Kim Bằng mới chậm rãi hỏi: “Cô ấy thế nào rồi?”

“Các thương tích đang dần dần hồi phục, cần điều trị khoảng nửa tháng nữa thì có thể ổn cả. Có điều...”

“Có điều làm sao?”

“Dù nói ra các nguoi cũng không hiểu.”

Tâm tư của phụ nữ chỉ là về tình yêu.

Nói chuyện này với chú bé Kaneda Shotaro và con chim phao câu thối này, chúng hiểu sao được?

Hồng Loan và Kim Bằng không phục. Chúng ngẩng đầu lên nói: “Sao chúng tôi lại không hiểu? Cô cứ nói ra xem nào!”

Ân Ly nhìn cả hai đứa, bộ dạng chúng rất hiền hòa.

Bèn cười khi khi, rồi nói: “Tình yêu! Các người có hiểu tình yêu không?”

Cả hai đứa đồng thanh reo lên: “Hiểu chứ! Chúng tôi hiểu!”

“Hiểu ư?”

Ân Ly sững sờ. Một chú bé Kaneda Shotaro và một con chim, mà lại hiểu tình yêu? Chuyện quá kỳ lạ!

“Thế thì hai đứa nói thử ta nghe xem nào?”

“Tình yêu, tức là để phát triển thế hệ sau!” Kim Bằng nói, vẻ mặt rất đặc ý.

Phát triển thế hệ sau. Câu này đã khắc sau, đã bắt rễ trong cái đầu của nó rồi.

Hồng Loan nói xen vào: “Không đúng. Phải có một nam và một nữ gắn kết chung sống, mới gọi là tình yêu. Nam với nam, nữ với nữ thì không thể gắn kết. Một nam và một nữ gắn kết, sau đó nam ăn hết nữ, là có thể phát triển thế hệ sau.”

Nó bỗng nghĩ đến một điều gì đó, nó cảm thấy nói như thế không ổn.

Nó bèn chạy ngay đến trước mặt Ân Ly, hỏi: “Ân Ly, thử bắt mạch cho tôi, và nói xem tôi có thể sinh ra một tiểu Hồng Loan không? Tôi đã ăn thịt rất nhiều kim đan yêu nguyên của những con yêu thú cái.”

Ân Ly suýt chết ngất.

Sao lại là nam ăn hết nữ, là có thể phát triển thế hệ sau?

Nói thế này thật chẳng đâu vào đâu cả.

“Các người nghe ở đâu ra thế?”

Cả hai đứa lại đồng thanh đáp: “Hoa Mãn Nguyệt nói với chúng tôi như thế.”

Hoa Mãn Nguyệt...

Thằng cha này thật đức quá! Dạy bừa lũ trẻ con! Anh ta thật quá đáng.

“Anh ta nói bừa đấy! Ăn sạch, rồi sẽ sinh sôi ra thế hệ sau. Loạn xì bát nháo quá!”

Hồng Loan và Kim Bằng mắt lóe tinh quang. Chúng lạch bạch bước theo sau Ân Ly: “Thế thì chắc chắn cô phải biết tình yêu là gì, đúng không? Ăn có ngon không? Lần nào tôi hỏi Trọng Lâu ông ấy cũng bị co giật.

Ân Ly mau nói cho bọn tôi biết, được không? Tình yêu có ngon hay không?”

Co giật... cái từ này quả là chuẩn xác.

Ân Ly cũng sắp lên cơn co giật đến nơi!

“Các người cứ nhìn Khuynh Thành, thì khác biết có ngon hay không.”

Ân Ly ngán ngẩm buông một câu rồi quay người bước đi.

Còn lại Kim Bằng và Hồng Loan hai đứa ngó ra nhìn nhau, rồi lại cùng nhìn sang Diệp Khuynh Thành đang nằm trên giường.

Cuối cùng chúng đưa ra kết luận.

Tình yêu chẳng ngon lành gì hết.

Kim Bằng bỗng nhớ ra một điều gì đó, nó kêu rít lên: “Không đúng! Khuynh Thành vì cứu Vân Nhi, sau đó... mới bị thương kia mà!”

Hồng Loan cũng lập tức hiểu ra, cả hai đứa vội cấp tốc đuổi theo Ân Ly.

“Ân Ly, cô lừa chúng tôi! Mau nói cho chúng tôi biết tình yêu có ngon hay không?”

Thấy Hồng Loan và Kim Bằng đuổi theo phía sau, sắc mặt Ân Ly lại buồn bã.

“Có ngon hay không, sau này các người gặp người mà các người thích, rồi yêu họ, thì sẽ biết.”

“Yêu, rồi sẽ biết?”

Thế là ý gì? Như thế nào mới gọi là yêu?

“Thôi, ra đi, ra đi! Ta còn phải điều trị vết thương cho họ.”

Ân Ly đã đi đến phòng nghỉ của Hồng Y và mọi người.

Vân Nhi đang ngồi ở đầu giường Hồng Y, thấy Ân Ly bước vào nó vội hỏi ngay.

“Chị Ân Ly, chị Khuynh Thành thế nào rồi ạ?”

“Cô ấy rất ổn, em đừng quá lo lắng.”

Ân Ly xoa đầu Vân Nhi, mỉm cười với nó.

Con bé này rất giống Diệp Khuynh Thành, tính tình cũng hết sức cứng cỏi.

“Vân Nhi, Khuynh Thành đã không vấn đề gì nữa. Em cứ mở mắt ra đi!”

“Không! Em đã hứa với chị Khuynh Thành rồi, chị ấy chưa bảo em mở mắt thì em sẽ không mở mắt.”

“Vân Nhi à, chỉ là lúc ấy gấp gáp quá, nên chị Khuynh Thành thuận miệng nói vậy thôi.”

“Không! Chị Khuynh Thành nói gì, Vân Nhi đều nhớ rất rõ. Trừ phi... chính chị ấy bảo em hãy mở mắt ra.

Nếu không, Vân Nhi đã hứa với chị ấy rồi thì nhất định sẽ làm.”

Ân Ly cũng hết cách. Con bé này... nếu mai kia trưởng thành rồi gặp một anh chàng mà nó thích thì chắc chắn nó sẽ theo đuổi đến cùng trời cuối đất!”

“Vân Nhi...”

Hồng Y bỗng đưa tay ra kéo Ân Ly. Khuôn mặt nhợt nhạt của bà có một nét cười đau khổ.

“Ân Ly cứ kệ nó! Tôi đã bảo nó không biết bao nhiêu lần mà nó cũng chẳng nghe.”

Vân Nhi cũng chẳng bảo sao, nó lúi sang một bên cứ như là không nghe thấy gì cả.

Bộ dạng và lời nói của nó không hề giống đứa trẻ mới lên năm tuổi.

“Mẹ cháu, nếu bình phục hoàn toàn, có lẽ phải mất vài năm nữa.”

“Phải chờ lâu như thế ư?”

Nó nghĩ ngợi một lát, rồi lại nói: “Chị Ân Ly có thể nhanh chóng chữa cho mẹ em được không? Em lo chị Khuynh Thành tỉnh lại, nhìn thấy mẹ em như thế này chị ấy sẽ rất buồn.”

Ân Ly cố gượng cười. Nhanh chóng thế ư? Nếu không gặp Khuynh Thành.

Thì họ đã chết cả rồi.

Ở trên tiên giới, căn bản không có ai có thể cứu được họ.

Trừ phi, cũng có người giống như Diệp Khuynh Thành, có thể dồn một nửa nội lực tiếp sức cho họ.

Một nửa nội lực!

Phải tu hành hàng vạn năm thậm chí vài triệu năm! Nếu không phải là người thân của mình thì ai muốn giúp?

“Vân Nhi, cô nương Ân Ly đã gắng hết sức rồi, con đừng quậy nữa.”

Ân Ly mỉm cười, nói: “Nó cũng vì quan tâm đến Khuynh Thành mà!”

Có điều, Vân Nhi vẫn chưa biết cha nó không còn nữa.

Không rõ sau khi nó biết sự thật này rồi nó sẽ thế nào.

Ân Ly và Hồng Y nói với nó rằng Diệp Chấn Thiên, Diệp Bái và Diệp Thành đang ở bên nhau, họ đều bị thương khá nặng, cho nên hiện giờ không ai được làm phiền họ.

Nhìn con bé rất cứng cỏi này, Ân Ly hít một hơi thật sâu. Không biết mai kia nên nói với nó như thế nào đây.

Châm cứu xong cho Hồng Y, Ân Ly xoa đầu Vân Nhi, nói: “Chị phải ra ngoài. Nếu muốn ăn gì em cứ nói với a hoàn đứng ngoài cửa là được.”

“Vân Nhi hiểu rồi.”

Màn đêm buông xuống.

Trên bầu trời sâu thẳm, không trăng.

Chỉ thấy lác đác những ngôi sao trên đó đang nhấp nháy những tia sáng rực rỡ đẹp mắt.

Đại quân đen ngòm đang rục rịch, sẵn sàng.

Chờ hiệu lệnh của tướng quân ban ra.

Sau đó sẽ tiến thẳng vào thành Bắc Đê.

Nam đế, Tây đế và Long Dương đưa mắt cho nhau, hô lên: “Tấn công!”

Rất nhanh chóng, đại quân đen ngòm rầm rập bước đi, bụi cuốn tung bay, nhằm thẳng hướng thành Bắc Đê.

Quân đội của Đông đế nhận được tin. Tướng quân chỉ huy tên là Triệu Yên ngồi chễm chệ trên lưng bạch hổ, ông ta đưa tay ra hiệu, đám quân sĩ cười liệt hô[1] cấp tốc phi ngay về hướng thành Bắc Đê.

[1] Hổ dữ

“Bầm báo!!! Triệu Yên đã dẫn quân đánh vào biên cương thành Bắc Đê!”

“Bầm báo!!! Nam đế, Tây đế và điện hạ Long Dương của Long tộc đã dẫn quân vượt qua biên cương thành Bắc Đê!”

Thành Bắc Đê tuy có hai mươi vạn quân.

Nhưng nếu so với thế lực bốn phương thì chỉ như một sợi lông so với chín con bò, chẳng thấm vào đâu.

Trọng Lâu cố nhiên không dám phân tán dàn trải lực lượng. Làm thế, chỉ có thể là càng chết sớm hơn.

Cho nên ông triệu tập toàn quân trở về thành Bắc Đê. Chờ quân địch tiến vào thành rồi, sẽ tàn sát một trận cuối cùng, duy nhất.

Dù thành Bắc Đê sẽ mất thì ông cũng giáng cho quân địch một đòn khủng khiếp không thể lường nổi.

Tuyệt đối không để chúng hưởng thụ một chút lợi lộc nào.

Đây là cuộc chém giết chí tử quyết liệt nhất.

Không sợ hy sinh chính mình, nhất định phải hủy diệt quyết tâm của đối phương.

Hồng Loan và Kim Bằng đứng trên đại điện, sắc mặt chúng nặng nề chưa từng có.

Cho đến lúc này chúng mới cảm nhận nguy cơ mà Trọng Lâu phải đối mặt cùng lòng quyết tử quyết chiến của ông.

Tịch Vân thì vẫn như mọi ngày, điềm tĩnh hiền hòa ngồi bên Trọng Lâu, vẻ mặt Tịch Vân vẫn có nét cười nhẹ nhàng, rất bình thản không hề nao núng.

Thể hiện lòng tin và sự ủng hộ tuyệt đối với người chồng.

Dù là sống, hay chết, cũng thế.

Tịch Vân đều không mấy may ai oán.

Tịch Vân luôn lựa chọn đứng bên Trọng Lâu, là lẽ đương nhiên khỏi phải bàn.

Ông sống, bà sẽ sống.

Ông chết, bà sẽ chết.

Cho nên không có gì phải đau khổ.

Cũng không có gì phải đắn đo băn khoăn cả.

Đó là sự bình tĩnh tuyệt đối khi người ta yêu nhau hết mình, đó là tình cảm thề chết cũng ở bên nhau, chỉ hai người biết là đủ, không cần dùng lời nói để tỏ bày.

Ân Ly nhìn vợ chồng họ ngồi trên đại điện, rồi cô lẳng lặng quay người bước đi.

Việc Ân Ly cần làm là bảo vệ Diệp Khuynh Thành thật tốt, bảo vệ sự an toàn cho người nhà Khuynh Thành.

Ân Ly cũng từng nghĩ sẽ đưa thắng Khuynh Thành lên thần giới.

Nhưng cô lại biết rất rõ, thần giới chưa chắc đã an toàn hơn tiên giới. Ở tiên giới, họ còn có tia hy vọng để sống sót.

Chứ lên thần giới thì sẽ phải đối mặt với kẻ địch còn ghê gớm hơn. Như thế sẽ là thật sự rơi vào vực sâu địa ngục vô tận, vạn kiếp không thể ngóc đầu, không sao ngoi lên được.

Trọng Lâu rời ghế, đứng lên nói: “Truyền lệnh của ta: toàn thể quân sĩ hãy phấn chấn lên! Đêm nay chúng ta sẽ hành động một phen thật dũng mãnh, đánh cho lũ sài lang hồ báo một trận tan tành mây khói!”

Tuy Trọng Lâu cũng biết xác suất đánh thắng không lớn.

Nhưng, không thể đánh mất sĩ khí ba quân.

Một khi sĩ khí đã chẳng còn thì khả năng thất bại sẽ càng lớn.

“Đã có Trọng Lâu ở đây thì bọn chúng chớ hòng đụng đến thành Bắc Đệ này!”

Tiên đế này sẽ đích thân chỉ huy chiến đấu với các ngươi!”

Các võ tướng bỗng nhận được sự động viên to lớn.

Trong con mắt của họ, Trọng Lâu là chiến thần năm xưa, là Bắc Đệ ngày nay.

Trong tâm trí họ, Trọng Lâu luôn là đáng tối cao, cao vời vợi.

Huống chi lại có thêm các cao thủ như Hoa Mãn Nguyệt.

Cho nên họ không coi bọn Nam đế, Tây đế và Long tộc là gì cả.

Cuộc chiến này họ phải thắng, không còn nghi ngờ gì nữa.

Cung Phượng Dương trong thành Đông Đệ bị hủy trong một đêm, Tây đế và Bắc đế chạy trốn bị giết, ba mươi hai Kim Cương và bảy mươi hai Sát Bồ mạng thể thảm, bọn họ đều biết rất rõ.

Cho nên, với thực lực của mình đối phó với kẻ địch tàn công, họ có niềm tin tuyệt đối.

Đại quân không ngừng tiến thẳng về thành Bắc Đệ.

Trọng Lâu thay chiến bào, đường hoàng ngồi trên lưng kì lân, sắc mặt đầy sát khí, ông lim dim mắt nhìn đối phương.

Ông liên tục tính toán xem quân địch còn cách thành Bắc Đệ bao xa. Ánh mắt cực sắc bén.

“Giết!!!”

Không đợi bọn Nam đế, Tây đế và điện hạ Long tộc chấn chỉnh đội ngũ tấn công, Trọng Lâu tức khắc hạ lệnh cho quân sĩ cấp tốc đánh thẳng vào đại quân đối phương đang tiến lại.

Phải đánh cho chúng không kịp trở tay.

Đúng lúc Trọng Lâu ra lệnh thì Long Dương lẳng không bay lên, hét gọi: “Trọng Lâu, ngươi hãy ngoan ngoãn đầu hàng đi!”

Trọng Lâu lạnh lùng “hừ” một tiếng. Đầu hàng?

“Trọng Lâu ta đây dù không làm Tiên đế thì vẫn là Chiến thần ở tiên giới. Đầu hàng ư? Thật nực cười!”

“Chiến thần, chỉ là khi ngươi chưa gặp phải cao thủ mà thôi.

Trọng Lâu nhà ngươi cho rằng mình thật sự là Chiến thần và vĩnh viễn không bao giờ thất bại hay sao?

Ngươi hãy mở to mắt ra mà nhìn, hiện giờ bốn cánh quân của Đông đế, Nam đế, Tây đế và Long tộc ta đây vây đánh ngươi, ngươi vẫn cho rằng mình có thể đánh thắng ư?

Hơn nữa, ta đã nhận được tin mật báo: bọn Hoa Mãn Nguyệt không có mặt ở điện Kim Hoa, Diệp Khuynh Thành thì đang bị thương nặng, hôn mê bất tỉnh; ngươi muốn thắng trận thì chỉ có thể là thắng trong mơ mà thôi!”

Long Dương lại nhìn hai chục vạn quân một lượt, rồi ha hả cười ngặt nghẽo như điên.

“Các ngươi là một lũ ngu xuẩn, đần độn! Trọng Lâu căn bản không coi các ngươi là gì! Ông ta sẽ đưa các ngươi vào chỗ chết! Thế mà các ngươi vẫn hăng hái bán xác cho ông ta! Quá ngu xuẩn!”

Quân sĩ của Trọng Lâu bỗng xôn xao.

Bọn Hoa Mãn Nguyệt không có mặt ở điện Kim Hoa? Diệp Khuynh Thành bị thương nặng hôn mê bất tỉnh?

Sao chúng ta không nghe nói nhỉ?

Ánh mắt họ đều đổ dồn về Trọng Lâu.

Viên chỉ huy lãnh quân hỏi: “Bẩm Bắc Đế, hần nói có phải sự thật không?”

“Toàn nói láo cả! Hần muốn gây rối loạn quân tâm.”

Kim Bằng và Hồng Loan thấy thế bất giác cũng lo lắng.

Nếu Trọng Lâu không kiểm soát được tình thế, sĩ khí rệu rã, thì cuộc chiến này khỏi cần đánh đã thua là cái chắc.

“Đồ khôn khiếp, dám kích động làm rối loạn quân tâm.”

Hồng Loan không nén nổi nữa, nó cấp tốc chạy lên tạt một chưởng về phía Long Dương.

Tám đại trưởng lão của Long tộc nhìn thấy vô cùng kinh hãi, e rằng Hồng Loan không phải người của tiên giới!

Công lực của nó cực kỳ cao cường.

Tám trưởng lão bèn nhất tề nhảy vọt lên, cùng phóng ra tám luồng nội lực che chắn cho Long Dương.

Như thế cũng gượng đỡ được chưởng ấy của Hồng Loan, tuy nhiên Long Dương vẫn bị thương nhẹ.

Hồng Loan nhìn Long Dương, rít lên: “Nếu ngươi lập tức rút quân thì ta sẽ cân nhắc để tha chết cho; nếu không ta sẽ không bận tâm ngươi có phải Long tộc hay không, ta vẫn cứ giết như thường!”

Long tộc, không chỉ có địa vị cao ở tiên giới mà ngay ở thần giới Long tộc cũng rất có vị thế.

“Hừ! Ngươi nói vớ vẩn, chẳng qua là nhằm câu giờ mà thôi. Các ngươi căn bản không thể địch nổi bọn ta.” Long Dương nói, mặt mũi vênh vao bất cần, cực kỳ cuồng ngạo.

Về mặt Hồng Loan không hề biến sắc, không phủ nhận cũng không thừa nhận.

Cuộc chiến này thắng bại ra sao, thâm tâm Hồng Loan hiểu rất rõ.

Nhưng chưa khai chiến, không thể để cho sĩ khí sa sút.

Nó khoanh hai tay trước ngực, ngửa cằm lên, lạnh lùng nhìn Long Dương nói: “Chỉ e nhà ngươi mới là kẻ đang câu giờ! Các anh em chớ mắc lừa hần! Tất cả xông lên!”

Xét về thể xác, long thể của Long Dương đương nhiên mạnh hơn Hồng Loan.

Nhưng xét về công lực, Long Dương là Kiếm tôn cao cấp hậu kỳ, đương nhiên không thể sánh với Hồng Loan một Kiếm đế trung cấp của thần giới. Tuy nhiên, do bản thể của Long Dương vượt trội, cho nên dù chỉ là Kiếm tôn cao cấp hậu kỳ thì vẫn lợi hại hơn Tiên đế Kiếm tôn cao cấp đại viên mãn.

Xét về binh khí, Long Dương sở hữu tiên khí cực phẩm, đó lại là trường thương[2] mà Long Dương rất có sở trường.

[2] cây thương dài.

Còn Hồng Loan thì khác, nó có rất nhiều binh khí, và tất cả đều là thần khí.

Xét về trình độ cao siêu của công pháp đã tu luyện, thì Long Dương đương nhiên thua xa Hồng Loan.

Có thể nói, dù so sánh kiểu gì thì Long Dương vẫn thua kém.

Nhưng Long Dương lại không nhận ra sự thật ấy, hấn tin chắc mình sẽ ăn đứt.

Tám vị trưởng lão thấy vậy đều rất lo lắng.

“Long Dương hãy cẩn thận, chớ nên khinh địch.”

Đại trưởng lão Long tộc là Long Thịnh linh thức truyền âm nhắc nhở.

Nhưng tất cả đã muộn.

Cuộc chiến đã mở màn, mũi tên trên cung đã lao đi, không thể dừng, không thể khác được.

“Hồng Loan, hôm nay không có Diệp Khuynh Thành, không có bọn Hoa Mãn Nguyệt để mà liên kết, để xem ngươi sẽ huênh hoang ra sao đây? Trước mặt ngươi là đại quân tám chục vạn, Long Dương ta đây muốn xem một mình ngươi có thể làm nên trò trống gì?”

Long Dương nói giọng lạnh tanh, ánh mắt hấn sắc nhọn như có thể xuyên thủng đá vàng, hoàn toàn không cảm thấy mình yếu thế.

Long Dương hung hăng và bất chấp, lao vào đánh Hồng Loan.

Tám vị trưởng lão đều hiểu rõ, cuộc chiến này họ không được phép thua.

Nếu Long Dương mới ra trận đã bị đánh thảm hại thì sĩ khí tất suy sụp.

Cho nên tám trưởng lão đều hết sức chăm chú theo dõi Long Dương, sẵn sàng xông ra trợ giúp kịp thời nếu Long Dương lúng túng, để đánh cho Hồng Loan không kịp trở tay.

Đôi mắt nhạy bén của Kim Bằng đã sớm tia vào tám trưởng lão.

Ánh mắt nó đầy vẻ cao ngạo, khinh bỉ nhìn tám gã này.

Thế mà Long tộc, là thần chú siêu cấp gì gì? Các ngươi làm bề mặt thần thù thì có!

May mà các ngươi chưa trở lại yêu giới, nếu thế, ta nhất định sẽ đuổi cổ các ngươi đi!

Nếu tám gã kia dám ra tay, thì Kim Bằng sẽ cấp tốc xông ra xé xác chúng ngay. Ở thế giới của người tu chân, quyền cước của ai nặng ký hơn thì người ấy có quyền phát ngôn.

Tám chục vạn quân, đối phó với hai chục vạn quân.

Con số này... khỏi phải bàn cãi ai thắng ai thua làm gì cho mệt.

Giọng nói băng giá của Nam đế bỗng vang dội.

“Trọng Lâu! Có can đảm, đương nhiên là đáng khen, nhưng muốn có dã tâm thì không cần có cơ mưu mà còn phải có thực lực nữa!”

Giọng Nam đế choang choang đanh thép, mắt ông ta phóng ra hàn quang. Luồng mắt của hai người gặp nhau, chiến cuộc bùng nổ ngay lập tức.

Trọng Lâu không hơi đâu để nói thừa lời, sát khí cực mạnh của ông tràn ra như thác đổ.

“Giết !!!”

Đại quân tám chục vạn xông vào chém giết.

Đại quân hai chục vạn liều mạng giáng trả. Tuy nhiên, quân của Trọng Lâu dù tinh nhuệ đến mấy cũng không thể lại được với tám chục vạn quân địch.

Bỗng nhiên.

Khi cuộc chiến đang ở cao trào chém giết kinh người.

Thì Thanh Hư đạo trưởng của Thanh Hư Quán và Đông đế lừ lừ xuất hiện. Phía sau họ là hàng ngàn bạch y đệ tử.

Khi Trọng Lâu nhìn thấy bọn Đông đế, ông hiểu rằng đó không phải là viện binh mà là bọn gian tế.

“Thanh Hư! Ta không ngờ ngươi dám...”

“Trọng Lâu! Hiểu thời thế, ấy là tuấn kiệt! Bần đạo cũng chẳng còn cách nào khác!”

Bộ dạng lão ta cứ như Đông đế bị bức bách. Nhưng ai chẳng nhận ra Đông đế đang bị thương nặng.

Quân đội của Đông đế nhìn thấy Đông đế chưa chết, sĩ khí bỗng dâng cao, càng hăng máu chém giết mạnh tay.

Rõ ràng là hai mươi vạn quân của Trọng Lâu chiến đấu rất chật vật. Họ đều đang chờ đợi, mong mỏi bọn Hoa Mãn Nguyệt bắt chợt xông đến giải trừ mối nguy cho họ.

Nhưng không thấy đâu.

Các anh em bên quân ta lần lượt ngã gục, máu tươi nhuộm đỏ cả thành Bắc Đế.

Thế mà Hoa Mãn Nguyệt, Diệp Khuynh Thành vẫn chưa xuất hiện.

Hồng Loan và Long Dương giao đấu, Nam đế, Tây đế và Thanh Hư đạo trưởng cũng lao vào cuộc chiến với họ.

Kim Bảng vẫn theo dõi tám đại trưởng lão kia. Nó hiểu rất rõ.

Nam đế, Tây đế và Thanh Hư đạo trưởng dù lợi hại đến đâu cũng không lợi hại bằng tám con thanh long này.

Nếu chúng đồng thời ra tay, chỉ e Hồng Loan sẽ...

Cho nên, không đòi nào nó để cho chúng có cơ hội.

Trọng Lâu.

Tuyệt vọng.

Tuyệt vọng vô hạn.

Nhìn quân sĩ của mình không ngớt lần lượt ngã gục.

Trọng Lâu không thể chịu nổi nữa.

Tay vung trường kiếm, cười kỳ lân cấp tốc lao nhanh như bay.

“Giết!!!”

Lưỡi kiếm bổ vào quân địch, trong nháy mắt đã mở ra một con đường máu.

Kiếm khí đi đến đâu, nơi ấy máu thịt bắn tung.

Tam trưởng lão của Long tộc thấy thế bèn lớn tiếng hô lên: “Toàn quân của Long tộc vây đánh !”

Rất nhanh, hai chục vạn quân của Long tộc nhất tề chuyển hướng, vây kín Trọng Lâu tấn công luôn.

Lúc này.

Hai chục vạn quân của Trọng Lâu đã tử thương một nửa.

Cứ đà này thì đại quân hai chục vạn của ông sẽ chẳng còn sót mấy mống.

Vườn Vạn Thú.

Nếu có Vườn Vạn Thú thì vẫn còn khả năng đánh thắng đối phương.

Nhưng Diệp Khuynh Thành vẫn hôn mê chưa tỉnh.

Ông không thể lấy Vườn Vạn Thú ra.

Lẽ nào ông trời muốn thành Bắc Đế phải diệt vong?

Tịch Vân từ trong điện Kim Hoa từ từ đi ra.

Đã từ rất lâu rất lâu Tịch Vân chưa hề cầm kiếm giết ai, hôm nay bà phải kề vai sát cánh với người chồng thân yêu chiến đấu.

Một tàn ảnh màu trắng chớp lòa, thanh kiếm trong tay không ngớt khua lên.

Máu bắn tung bốn phía.

Nhuộm đỏ tà áo trắng tinh, nhuộm đỏ thanh trường kiếm của Tịch Vân.

Hai đại tướng quân hộ diện của Nam đế, Tây đế thấy vậy bèn dẫn quân xông vào Tịch Vân.

Khi tất cả mọi người đều lao vào một đợt chiến đấu mới.

Ân Ly đứng trên điện Kim Hoa quan sát chiến sự, cô hít vào một hơi thật sâu, rồi tàn ảnh nháng lên, người đã trở về bên Diệp Khuynh Thành.

“Khuynh Thành, nếu cô không muốn mọi người phải chết sạch thì bây giờ cô tỉnh lại đi!”

Nếu không, người nhà cô sẽ chết, Kim Bằng sẽ chết, Hồng Loan cũng có thể sẽ chết, Trọng Lâu và Tịch Vân cũng chết là đương nhiên.”

Điều quan trọng nhất là nếu họ đều chết cả.

Thì Diệp Khuynh Thành cũng không thể sống sót.

Ân Ly tuyệt đối không thể để cho Khuynh Thành chết, tuyệt đối không thể!

Nội lực cực mạnh từng đợt từng đợt truyền vào Khuynh Thành.

Ý thức của Khuynh Thành dần trở nên rõ ràng.

Vân Nhi, vú em... Kim Bằng, Hồng Loan...

Không! Họ không thể chết, bất cứ ai cũng không thể chết.

Cực mạnh.

Diệp Khuynh Thành mở mắt ra, thờ hít thật sâu.

Lúc này Ân Ly mới thu nội lực lại, mừng rỡ nhìn Diệp Khuynh Thành: “Vậy là cô đã tỉnh rồi!”

Những ngày vừa qua Ân Ly đã làm đủ mọi việc vì Khuynh Thành, Khuynh Thành đều biết rõ cả. Cô cảm kích nhìn Ân Ly, nói: “Cô giúp tôi chăm sóc Vân Nhi và mọi người nhé! Tôi phải đi đây!”

Tay vung trường kiếm, tà áo dài tung bay.

Khi Diệp Khuynh Thành xuất hiện trên bầu trời chiến địa, tất cả mọi người đều kinh ngạc sững sờ.

Chục vạn quân sĩ còn lại bỗng phấn chấn, sĩ khí dâng cao.

“Này, Nam đế, Tây đế, Long Dương! Diệp Khuynh Thành ta có bao giờ làm việc không phải với các ngươi? Sao các ngươi lại bí ối, dùng người nhà ta để uy hiếp ta?”

Vận thần thức quan sát một lượt. Đông đế!

Thì ra gã đáng chết này vẫn chưa chết!

Ánh mắt tàn độc lập tức định vị ngay Đông đế.

“Được lắm, hôm nay các ngươi đến đủ mặt cả, ta sẽ bắt cả lũ các ngươi bồi táng cho cha ta!”

Tà áo đỏ thắm không ngừng phấp phất bay trong làn khí cực mạnh. Tuyệt mỹ khiến người ta phải ngạt thở.

Và cũng đáng sợ khiến người ta phải lạnh gan.

Ngay tám con thanh long cũng cảm nhận thấy áp lực rất ghê gớm.

Diệp Khuynh Thành vốn dĩ là Kiếm thánh trung cấp trung kỳ, vừa nãy lại được Ân Ly bổ sung nội lực, cho nên chỉ trong chớp mắt đã có thể đột phá lên Kiếm đế sơ cấp trung kỳ.

Còn thua kém Hoa Mãn Nguyệt không nhiều lắm.

Cũng đồng thời với lúc này.

Có một áp lực mạnh mẽ khác cũng tràn đến với mọi người.

Đó là yêu giới.

Mắt Trọng Lâu bỗng sa sầm. Xem ra...

Mặt Kim Bằng thì lại có nét cười xưa nay chưa từng có.

Đó là con ba ba Kim Xán, con tiểu ba ba Kim Liệt, và còn cả... gã Kim Diệm Ứng nữa!

Kim Bằng không nén được phấn khích, kêu rít lên!

“Ha ha ha... lần này thì các ngươi chết là cái chắc! Ha ha ha ha!!! Con ba ba già kia! Mau mau lên! Ông mãnh nhà ngươi đến quá muộn thì phải?”

Kim Xán xám mặt lại. Thằng Kim Bằng chết tiệt kia chẳng ra sao, không biết quy củ lễ độ là gì.

“Nếu ngươi còn gọi ta là con ba ba già, ta sẽ đưa quân quay về vậy!”

Kim Bằng vội “giở mặt” nhanh hơn bao giờ hết.

Nó nở nụ cười cầu tài, nói: “Yêu hoàng đại nhân, Yêu hoàng đại nhân...”

Trong bốn đại thế lực Yêu giới, Tiên giới, Ma giới và Long tộc, Yêu giới có số lượng đông đúc nhất.

Và tuyệt đối không thể coi thường thế lực của họ.

Ba mươi năm vạn quân của họ bỗng chốc lao vào cuộc chiến.

Ba mươi năm vạn quân là ba mươi năm vạn yêu thú. So sánh giữa người tu chân và yêu thú cùng cấp độ, thì công lực của yêu thú đương nhiên mạnh hơn rất nhiều. Cho nên, thực lực chắc chắn là một có thể chọi hai. Chiến sự bỗng dưng xoay chuyển tình thế.

Tám đại trưởng lão của Long tộc thấy thế bỗng cuống lên.

Cứ đà này thì bọn họ cảm chắc thất bại, khỏi phải bàn!

Áp lực của bầu không khí chiến trường nặng nề đến kinh người.

Tám trưởng lão và Kim Bằng cùng theo dõi nhau, theo dõi từng cử động nhỏ nhất của đối phương. Chỉ cần ai đó hơi lơ lỏng quan sát thì rất có thể sẽ bị ăn đòn liên tục hoa mắt ù tai.

Bỗng nhiên...

Chẳng khác gì kiếm sắc rạch bầu trời, trong chớp mắt phá tan không gian nặng nề, những tiếng kim khí choang choang va đập liên hồi dội đến, đồng thời còn có cả những tiếng xé không khí trầm trầm.

Tám con thanh long và Kim Bằng đã quần vào nhau giao đấu.

Kim Liệt bỗng bay về phía Kim Bằng, cười vui với nó.

“Ta đến giúp ngươi đây!”

Nhưng Kim Bằng lại hất nó ra, nói: “Ba ba nhóc con, tránh sang bên, đừng đến làm vướng chân tay ta!”

“Này!”

“Bên kia có vô số bọn tép riu, ngươi sang đó mà luyện quyền cước!”

Kim Liệt rất ức. Nó có thiện chí giúp Kim Bằng mà Kim Bằng lại bảo nó sang giết bọn tốt đen, quá coi thường nó.

Kim Xán thấy vậy bật cười ha hả, nói: “Kim Liệt, cháu hãy nghe lời đi!”

Kim Liệt cũng biết bọn thanh long rất lợi hại, nhưng nó vẫn dám đến vì nó cũng không sợ chết; dù chết thì nó vẫn mong có thể giúp Kim Bằng phần nào.

Nhưng bây giờ xem ra Kim Bằng không cần đến nó.

Được! Nó sẽ không làm phiền Kim Bằng nữa, nó sang đây chà đạp bọn tốt đen vậy!

Khuynh Thành vốn định ra giúp Kim Bằng, Kim Bằng vội linh thức truyền âm, nói: “Tôi đã có Kim Xán và Kim Diễm Ứng giúp rồi, cô sang giúp Hồng Loan đi.”

Khuynh Thành gật đầu với nó, rồi quay người cấp tốc bay sang phía Hồng Loan.

Thanh trường kiếm của Long Dương đã rời khỏi tay, hóa thành một làn chớp điện đâm vào chỗ hiểm của Hồng Loan; đồng thời, thân thể Long Dương lại biến thành bản thể là một con tiêu kim long.

Nó lao ngay vào Hồng Loan vây chặt.

“Gay rồi!”

Khuynh Thành thầm kêu lên, cô tăng tốc bay đến chỗ bọn họ.

Nam đế, Tây đế và Thanh Hư đạo trưởng thấy vậy đều cả mừng.

Giết được Hồng Loan thì tức là chặt mất một cánh tay của Diệp Khuynh Thành.

Đương nhiên ai cũng sướng mê toi.

Có điều, họ không hề chú ý đến một tia quái dị trong đôi mắt Hồng Loan.

“Ừnh...”

Một tiếng nổ khủng khiếp vang lên.

Lập tức, máu phun bốn phía, thịt bắn tám phương.

Hồng Loan vừa rồi bị vô số bóng xanh bóng vàng bủa vây, rơi vào thế yếu, lúc này nó giận dữ trợn mắt rồi quát một tiếng kinh hồn, trong nháy mắt đã biến trở lại bản thể; mở ngân thanh kiếm sắc đâm thẳng vào vùng gan rỗng của Long Dương.

Long Dương thấy vậy kinh hãi hết hồn.

Nó định tránh nhưng đã không kịp nữa.

Đành giương mắt nhìn thân thể mình bị kiếm sắc chém đứt đôi, nguyên anh định chạy trốn thì lại bị thần thức cực mạnh của Hồng Loan khống chế.

Nó chỉ còn cách nhìn mũi kiếm sắc nhọn đâm xuyên thân thể, phá tan nguyên anh của mình.

Nam đế, Tây đế và Thanh Hư đạo trưởng giật mình kinh hãi vì chuyển biến bất ngờ này.

Cái chết của Long Dương bỗng kích thích tám con thanh long.

Họ bỏ qua bọn Kim Bằng, lao thẳng vào Hồng Loan.

Nên biết rằng ở Long tộc, kim long là cực kỳ đáng quý.

Cùng với thời gian, công lực của kim long sẽ vượt trội, các thanh long tuyệt đối không thể sánh kịp.

Nhưng giờ đây bọn họ đã giết chết niềm hy vọng của cả Long tộc.

Thế thì họ phải chết.

Họ buộc phải trả giá cho hành vi của mình.

“Hãy nộp mạng!”

Tiếng quát của đại trưởng lão vang động bầu trời. Cả tám người bỗng nhanh chóng hóa thành tám con thanh long, những làn ánh sáng bắt đầu tỏa ra từ thân thể tám con rồng xanh này.

“Giết cháu ta thì ta sẽ tắm máu cả thành Bắc Đê!”

Tám con rồng xanh được những làn sáng màu xanh vây bọc, khí thế tăng trưởng với tốc độ chóng mặt.

Diệp Khuynh Thành mặt biến sắc, nói: “Nguy rồi!”

Tám làn sáng xanh cực mạnh nhanh chóng tấn công thẳng vào Hồng Loan.

Tàn ảnh đỏ rực của Diệp Khuynh Thành loáng lên, chỉ trong khoảnh khắc, khắp xung quanh tràn ngập tàn ảnh; đồng thời vô số đạo kim quang phóng ra cực nhanh; rõ ràng là Hồng Loan đang rất yếu thế.

Những tám con thanh long!

Uy lực tất nhiên tuyệt đối hải hùng.

Bỗng nhiên có một đạo kiếm khí xẹt đến, và khắp đất trời đều là kiếm ảnh!

Những tiếng kêu gào trầm trầm đáng sợ vang lên. Đồng thời, những cái đầu của cự long khủng khiếp nhất tề đánh vào Diệp Khuynh Thành, những cái miệng khổng lồ há ra đớp, dường như chúng có thể nuốt chửng cô ngay tức thì.

“Khuynh Thành cẩn thận!”

Hồng Loan hoàn toàn không dám coi thường đối phương, tàn ảnh màu đỏ của nó loáng lên, giương ra bộ móng vuốt cực kỳ sắc nhọn nhắm vào bọn thanh long.

“Xẹt...”

Một đạo hàn quang phóng ra nhanh như chớp giật, lao vào Hồng Loan tức thì; Hồng Loan vừa nãy hơi cuồng, bây giờ căn bản không kịp đánh chặn, đành cố xoay người một chút nhưng vẫn bị mũi ngọc kiếm ấy đâm trúng bả vai.

Sắc mặt Hồng Loan bất chợt nhăn nhó khó coi.

Lẽ ra dù là tiên khí cực phẩm của tiên giới cũng không thể đâm xuyên thân thể cứng rắn của nó.

Thế mà...

Điều kinh khủng nhất là, vết thương kiếm đâm này lại không ngừng há miệng lan rộng, cứ đà này thì nó sẽ bị găm nhăm mất đứt một bên cánh.

Diệp Khuynh Thành thấy thế cũng hải hùng biến sắc.

“Hồng Loan!”

Ai đó có thể không biết, nhưng Khuynh Thành thì rất biết đó là do lão tặc Thanh Hư đạo trưởng thừa cơ đánh lên lúc Hồng Loan không đề phòng.

Lưỡi kiếm của lão đã bôi chất kịch độc cực lợi hại gây hoại tử; ngay thần khí có lẽ cũng sẽ bị găm thủng một lỗ to.

Hồng Loan bị thương, đồng thời cũng kích thích nó điên tiết lên.

“Lão đạo sĩ mũi dài muốn chết!”

Mất Hồng Loan đồ đồng độc, nó chưa bao giờ bị chơi khăm một vỏ như thế này, lửa hận đang thiêu đốt trong lòng.

Kể cả bị hủy luôn bản thể, nó cũng phải giết lão đạo sĩ khôn khiếp này!

Diệp Khuynh Thành đương nhiên hiểu rõ tâm tư Hồng Loan, cô đâu có thể đứng nhìn Hồng Loan phải hy sinh bản thể!

Điều cấp thiết lúc này là phải giúp Hồng Loan ngăn chặn chất độc đang gây hoại tử.

Nhưng tám con thanh long hình như đã nhìn thấu ruột gan Khuynh Thành.

Chúng bao vây cô thật chặt, giọt nước cũng không thể lọt qua.

Khuôn mặt Khuynh Thành vốn tạm gọi là bình tĩnh, lúc này bỗng méo mó, mắt cô thấp thoáng hồng quang, gân xanh cuộn cuộn nổi gồ trên mặt, trông gớm ghiếc tột độ kinh người.

Tuyệt đối không để xảy ra sự việc như thế. Nếu Hồng Loan bị mất bản thể thì sức phòng ngự sẽ giảm cực mạnh; trước mắt còn rất đông cao thủ, nếu họ tấn công Hồng Loan... thì càng quá dễ.

Cho nên, Khuynh Thành tuyệt đối không cho phép.

“Á...”

Một âm thanh cuồng bạo vang lên.

Diệp Khuynh Thành bỗng dung hóa điên. Hình ảnh Đông để đánh chết Diệp Chấn Thiên bỗng hiện lên trước mắt cô.

Khuynh Thành quyết không để cho sự việc tương tự tái diễn. Tuyệt đối không!

Từ Thanh bảo kiếm trong tay. Bất chợt hình thành một vành đai kiếm khí màu tím bao bọc quanh Khuynh Thành.

Điều này xưa nay chưa từng có.

“Quả là một thanh kiếm tuyệt diệu, ta trông cậy ở ngươi!”

Khuynh Thành khẽ mỉm cười, rồi đâm cực mạnh vào tám con thanh long.

Bọn Kim Bằng lúc này cũng đã truy kích đến nơi, thấy Hồng Loan bị thương, Kim Bằng bỗng đỏ vằn mắt. Dám đánh bị thương người anh em của ta, các người muốn chết cả lũ!

“Ngươi có sao không?”

“Không chết được đâu!”

Kim Bằng nhìn nó gật đầu, rồi bất ngờ lao thẳng vào Thanh Hư đạo trưởng.

Kim Bằng không hiểu về chất độc nhưng lần trước đi đầm lầy Thiên Trì, Hư Trúc đã dùng chất độc đánh bị thương Nam đế.

Cho nên Kim Bằng không cần nghĩ nhiều nữa, biết ngay là tại tên đạo sĩ già này gây ra.

Mẹ nó chứ, trông cái mẽ thì tiên phong đạo cốt, nào ngờ hấn lại là hạng tiểu nhân nham hiểm xảo quyệt như thế.

Bộ mỏ cực kỳ cứng rắn của Kim Bằng nhằm chuẩn xác vào mắt Thanh Hư đạo trưởng mổ một phát. Lập tức móc một con mắt của lão ra.

“Á...”

Thanh Hư đạo trưởng vốn tưởng Kim Bằng sẽ giơ bộ vuốt ra xé thịt lão, nên lão chỉ chú ý phòng ngự cho đôi chân, không ngờ Kim Bằng lại xoi luôn một mắt của lão.

Nhưng Thanh Hư đạo trưởng cũng cực kỳ tàn độc.

Sau tiếng rú thảm thiết, lão tóm luôn con mắt của Kim Bằng móc ra, bỏ tọt vào mồm nuốt chửng luôn!

Rồi lão cầm máu, và tiếp tục giao chiến với Kim Bằng.

Kim Bằng cực kì phẫn nộ, hai bộ móng vuốt cực kỳ sắc nhọn của nó nhằm đúng mặt Thanh Hư đạo trưởng đập một trận như điên.

Trong nháy mắt, nhòe nhoẹt máu thịt.

Khuôn mặt của lão không còn là hình thù gì nữa.

Nhân đó, Kim Bằng khạc ra một con hỏa long phun thẳng vào đầu Thanh Hư đạo trưởng.

Tất cả xảy ra quá nhanh, nhanh đến nỗi Thanh Hư đạo trưởng không kịp nhìn xem Kim Bằng đã hành động ra sao.

Khi lão tỉnh ra thì từ đầu đến chân lão đều như kim châm khắp toàn thân, đau buốt thấu tim.

Nguyên anh định chạy trốn thì đã bị Kim Bằng khống chế ngay lập tức.

Chỉ còn cách chờ đợi, chờ đợi lửa thiêu nướng chín rồi bỏ mạng.

Nam đế và Tây đế thấy vậy đều kinh hãi thất sắc.

Chỉ trong chốc lát Long Dương và Thanh Hư đạo trưởng đều bị chết thảm khốc.

Cục diện của đại quân bỗng xoay chuyển.

Xem ra, khả năng chiến thắng hầu như là không còn.

Muốn bỏ chạy cũng không thể thoát.

Lẽ nào phải bỏ mạng ở đây thật ư?

Hai gã đưa mắt nhìn nhau rồi nói: “Phải liều!”

Cả hai bỗng cấp tốc chạy về phía các thanh long. Chỉ cần chạy đến chỗ bọn họ, được họ bảo vệ, thì đối phương muốn đánh bị thương mình cũng không dễ.

Bọn Kim Bằng đều nhìn thấu ruột gan của hai gã.

Rất nhanh, Kim Bằng và Hồng Loan chia hai ngả trái phải bao vây luôn.

Hai con chim đỏ một đỏ một vàng đưa mắt nhìn nhau cùng bật cười tinh quái.

Nam đế và Tây đế chỉ còn cách chờ được hành xác.

Hết đường chạy trốn, không kịp tính toán gì nữa, cả hai đành liều mạng chống trả vậy.

“Nam đế, Tây đế, hãy nhận lấy cái chết!”

Kim Bằng cười rất gian.

Cả hai gã mặt mũi xám ngoét, biết rõ mình không thể thoát khỏi hai con chim này, vô cùng hậm hực.

Dù mình chết thì cũng phải bắt chúng chết theo.

Cả hai nhất trí hạ quyết tâm tự nổ nguyên anh!

Định tự nổ nguyên anh. Kim Bằng đã sớm nhận ra ý đồ của hai gã. Đâu có thể cho chúng có cơ hội ấy?

Nó xuất thân từ Hồng Hoang, đã trải qua trăm trận rồi trưởng thành.

Vào thời khắc sinh tử, ai ai cũng có cái cách nghĩ này.

Dù là sắp chết cũng quyết không để cho đối phương được sống ngon lành.

Tốc độ của Kim Bằng và Hồng Loan nhanh kinh người.

“Ừng..”

“Ừng..”

Thân thể của hai gã lập tức bị hai con thần thú xé làm hai mảnh.

“Khuyên Thành! Chúng tôi đã trả thù cho cô!”

Kim Bằng nhìn Diệp Khuyên Thành, lớn tiếng hô vang.

Rồi nó lại đập cho hai cái thầy ma bị chẻ đôi một trận toi bời, nát như không còn dấu vết gì nữa.

Tám con thanh long thấy thế đều kinh hãi, mặt biến sắc.

Những thằng cha kia thật điên cuồng!

Và, Khuyên Thành vừa nãy lại còn thả các yêu thú từ vườn Vạn Thú ra nữa.

Đại trưởng lão của Long tộc thấy người của phe mình căn bản chẳng ăn nhằm gì trong trận này.

Bèn lập tức linh thức truyền âm: “Thôi! Rút lui!”

“Đại ca!”

“Lẽ nào ngươi muốn Long tộc bị diệt vong hay sao?”

Có mấy người tuy vẫn hậm hực nhưng rồi cũng đành bỏ cuộc vậy.

“Quân đội Long tộc cấp tốc rút lui!”

Lệnh ban ra, tàn ảnh chớp lên, cả bọn bỗng biến mất không thấy đâu nữa.

Chỉ còn lại Đông đế mặt nhăn như bị đung đó. Ông ta hiểu rằng kiếp nạn lần này mình không thể tránh thoát.

Khương Tịch Nguyệt nhìn thấy chỗ dựa của mình đã đi đời, vừa định chuẩn thì nhìn thấy một tàn ảnh màu đỏ chớp đến.

Khuynh Thành sắc mặt vô cảm đã án ngữ ngay trước mặt hắn.

“Khương Tịch Nguyệt lần trốn lâu thật! Món nợ giữa chúng ta đã đến lúc phải tính sổ rồi thì phải?”

Khương Tịch Nguyệt bỗng quỳ mọp xuống đất rõ mạnh.

Hắn van nài: “Tôi xin lỗi cô, tôi van xin cô đừng giết tôi. Tôi không dám thế nữa, tôi thực lòng không dám thế nữa.”

Diệp Khuynh Thành lạnh lùng hừ một tiếng, đầy khinh bỉ.

Khuynh Thành cực ghét hạng người như thế này. Trông thì rất đạo mạo đẹp mã, không ngờ lại là hạng người hèn hạ hết mức.

Từ Thanh bảo kiếm vung lên, đâm thẳng vào nguyên anh của Khương Tịch Nguyệt.

Diệp Khuynh Thành lại từ từ bước đến gần Đông đế. Đông đế không chạy trốn, cũng không xuất chiêu.

Dường như đã nhìn thấu lẽ tử sinh, lão cười nhạt nói: “Ta dù ngủ mê cũng không ngờ mình lại thua thảm hại như thế này.”

“Xưa nay những kẻ tham lam đều không ngờ mình sẽ thua.”

“Ngươi nói đúng. Ta chưa từng nghĩ rằng ta sẽ thua!”

Lão nhắm mắt lại, nói: “Ra tay đi! Ta gây nên tội, thì ta phải chịu!”

“Được! Ta sẽ cho ngươi được thỏa lòng!”

Một đường kiếm phạt xuống, Đông đế lập tức hồn lìa khỏi xác.

Cuộc chém giết kinh hồn cuối cùng đã kết thúc.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Nữ Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 16

Ma Tôn Hắc Diệm đến yêu giới thăm dò tình hình, mới biết yêu hoàng nhiệm kỳ mới là bạn thân của bọn Kim Bằng, nên gã không đi gặp nữa.

Hắc Diệm lại hỏi Kim Xán nên được biết rất nhiều chuyện về Diệp Khuynh Thành và Hồng Loan.

Gã thầm nghĩ may mà mình đã tính ý thận trọng, nếu không... hậu quả thực khó lường.

Giờ đây thấy ba đại tiên đế và điện hạ Long tộc đều bỏ mạng.

Gã lại càng tấm tắc thầm khen mình thông minh.

Đã chặn đứng vết thương cho Hồng Loan xong, Kim Bằng lập tức bước lên nói: “Còn bọn Long tộc thì sao? Ta cứ thế tha cho bọn chúng đi à?”

Trọng Lâu bước lại, thờ dãi nói: “Mọi ngày bọn Long tộc vốn không có nhiều vướng mắc tranh chấp với tiên giới, lần này bọn họ bị ma xui quỷ khiến thì phải nên mới tham chiến như vậy. Chúng ta cũng không nên tiêu diệt sạch sẽ làm gì, cứ mặc kệ họ!”

Diệp Khuynh Thành nhìn Trọng Lâu, hít một hơi rồi nói: “Ông đã nói thế rồi, thì chúng tôi cũng không ý kiến gì nữa.”

Khuynh Thành thật sự đã rất mệt.

Cô không muốn lại đánh nhau nữa.

Tiên giới vốn tứ phân thiên hạ, kể từ đây đã quy về một mối do Trọng Lâu thống lĩnh.

Khuynh Thành trở về phòng, thay quần áo rồi lập tức sang phòng Hồng Y.

Cha cô đã mất.

Cô đương nhiên càng phải chăm sóc tốt những người thân còn lại.

“Vú em! Vân Nhi...”

Vừa nghe thấy tiếng Khuynh Thành, Vân Nhi lập tức chạy ra.

Thấy Vân Nhi vẫn nhắm tịt hai mắt, Khuynh Thành bỗng ngó ra, hỏi: “Vân Nhi, mắt em sao thế?”

Vân Nhi cười rất vui nói: “Mắt Vân Nhi rất tốt, nhưng Vân Nhi đã từng hứa với chị Khuynh Thành rằng nếu chị chưa bảo Vân Nhi mở mắt ra thì Vân Nhi sẽ không mở mắt.”

“Con bé ngốc ạ, mau mở mắt ra!”

Bấy giờ Vân Nhi mới vội mở to mắt ra, rồi cười nói: “Chị Khuynh Thành, Vân Nhi rất nghe lời chị. Thực ra em rất muốn mở mắt ra nhưng lại nhớ rằng em đã hứa như thế với chị, nên em lại kiềm chế được.”

Khuynh Thành xoa đầu con bé, âu yếm nhìn nó.

Ân Ly bước lại trước mặt Khuynh Thành, nhìn cô bằng ánh mắt rất bí hiểm, từng từng nói: “Khuynh Thành, tôi có một món quà tặng cô.”

Nhìn vẻ mặt có nét kỳ lạ của Ân Ly, Khuynh Thành cũng thấy tò mò. Cô ấy có thể có quà gì cho mình nhỉ?

“Nào, nhắm mắt lại đã!”

“Là thứ gì mà có vẻ bí hiểm thế?”

“Cứ nhắm mắt lại rồi sẽ biết!”

Khuynh Thành thấy vậy chỉ còn cách nhắm mắt lại.

“Khuynh Thành...”

Một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai Khuynh Thành. Cô lập tức mở mắt ra, vô cùng kinh ngạc nhìn người đứng trước mặt.

“Cha? Cha! Đúng là cha thật không?”

“Khuynh Thành...”

“Cha!”

Khuynh Thành không thể kìm nén được, cô vui đầu vào ngực Diệp Chấn Thiên.

“Ôi, con tưởng rằng không bao giờ được nhìn thấy cha nữa. Cha...”

“Cha cũng tưởng mình phải chết là rõ rồi, may nhờ có cô nương Ân Ly, nếu không có Ân Ly thì có lẽ vừa rồi cha đã...”

Ân Ly. Khuynh Thành ngẩng đầu nhìn Ân Ly.

Ân Ly đang mỉm cười nhìn cô bằng ánh mắt có nét kiên định, sự kiên định đối với tình yêu.

“Khuynh Thành! Tôi đã không ngại ngần đưa viên kim đan để cứu mạng mình cho cha cô nuốt. Tôi chỉ hy vọng cô sẽ phần chấn trở lại...”

Khuynh Thành ngược mắt lên. Cô hiểu Ân Ly nói thế là ý gì.

Nhưng cô vẫn chưa nghĩ thật đến nơi, vẫn chưa chuẩn bị tâm lý xem mình nên đối diện với Lam Tổ như thế nào.

“Ân Ly, hãy cho tôi chút ít thời gian.”

Ân Ly mỉm cười nhìn cô: “Trước khi cô nghĩ thật sự thấu đáo, tôi vẫn sẽ luôn ở bên cô.”

Khuynh Thành không muốn tiếp tục nói về vấn đề khó xử này nữa. Cô lập tức chuyển sang đề tài về Diệp Chấn Thiên.

“Cha! Câu chuyện là thế nào? Rõ ràng hôm đó con nhìn thấy cha đã...”

Như hồi xưa Khuynh Thành còn bé, Diệp Chấn Thiên hiền từ nhìn cô, xoa đầu cô, rồi nó: “Hôm đó đúng là nguyên anh của cha đã bị Đông đế xuất

chiều đập nát.

Nhưng may sao Ân Ly đã kịp thời chạy đến thu nguyên anh bị nát ấy vào ngọc bình của mình, để hồn phách cha không đến nỗi bị tàn nát.

Sau đó Ân Ly lại tốn rất nhiều khí lực mới có thể cứu cha từ quỷ môn quan trở về.”

“Thực ra lúc đầu tôi cũng không dám chắc mình có thể cứu được cha cô, cho nên tôi đành phải giữ kín chuyện, không cho cô biết.”

Có điều, để cứu được Diệp Chấn Thiên, Ân Ly đã phải trả giá ghê gớm. Cô có viên kim đan cổ truyền để dành phòng khi mình rơi vào tình thế hiểm nghèo nhất, cô đã đưa cho Diệp Chấn Thiên dùng, có thể mới gượng duy trì được nguyên anh bị đập nát của Diệp Chấn Thiên.”

Ngoài ra còn có các loại kim đan thượng hạng của thần giới, Diệp Chấn Thiên cũng đã nuốt không ít.

Diệp Khuynh Thành cũng hiểu muốn cứu một nguyên anh bị đập nát, tức cứu hồn phách tàn nát của một người sắp chết, thực sự là một việc rất không dễ dàng...

Cô cũng hiểu, sở dĩ Ân Ly ít hôm nay không cho cô biết.

Là vì Ân Ly không muốn cô chỉ thoáng có chút hi vọng sau đó lại rơi vào tuyệt vọng.

Làm thế sẽ gây cho cô bị đả kích thêm một lần nữa.

Khuynh Thành nhìn Ân Ly, lòng cô thâm cảm phục người con gái này.

Phải có tấm lòng độ lượng lớn như thế nào mới có thể bao dung với tình địch của mình và cả người nhà của cô ta nữa?

Lẽ ra cô ấy hoàn toàn có thể khoanh tay đứng nhìn sự việc xảy ra. Nhưng cô ấy đã không làm thế.

Nhận ra ánh mắt xa xăm đầy suy tư của Khuynh Thành, Ân Ly bước đến bên cạnh nói rất tình tứ rằng: “Đó gọi là yêu nhau yêu cả đường đi lối về!

Chỉ cần đó là thuộc về vương gia, thì tôi sẵn sàng giữ gìn giúp vương gia.”

“Liệu có đáng để Ân Ly làm như thế không?”

Ân Ly cười có nét buồn bã tái tê: “Tình yêu vốn dĩ là hai phía tự nguyện, nào có gì gọi là đáng hay không đáng? Chỉ có thể là tự nguyện hoặc không tự nguyện. Đối với vương gia, tôi chỉ có thể nói là tôi tự nguyện, thế thôi.

Khuynh Thành à, vương gia thật sự là trang nam nhi xứng đáng để cô suốt đời trân trọng nâng niu. Cho nên cô tuyệt đối không được nửa chừng từ bỏ.”

Khuynh Thành lẩm bẩm nhắc lại câu nói của Ân Ly: “Tình yêu vốn dĩ là hai người tự nguyện, nào có gì gọi là đáng hay không đáng? Chỉ có thể là tự nguyện hoặc không tự nguyện.”

Tuy cô rất không muốn thừa nhận, nhưng tự đáy lòng cô lại có một âm thanh đang vang lên.

Đối với Lam Tố, cô tự nguyện, dù phải trả giá đến mấy cô cũng vẫn tự nguyện.

“Được! Nửa tháng nữa, chúng ta sẽ lên thần giới tìm Lam Tố!”

Khuynh Thành nở nụ cười rất tươi nhìn Ân Ly.

Ân Ly bỗng như vừa được trút gánh nặng trong lòng, cô cũng hiểu ý, mỉm cười với Khuynh Thành.

Hồng Loan và Kim Bằng chạy vào cũng phụ họa reo lên.

“Đi thần giới! Sẽ đi thần giới!”

Hồng Loan bỗng hét một cái lên đầu Kim Bằng: “Chim phao câu thối nhà ngươi phản kích cái con khi gì thế? Ngươi không thể đi!”

Kim Bằng bỗng xị mặt tui ngưu.

Đúng thế!

Nó chưa đến thời kỳ có thể phi thăng!

Nhưng bỗng nhiên ánh mắt nó lại sáng lên.

“Ta có thể đi xuyên không gian!”

Hồng Loan lại tét lên đầu nó một cái nữa, nói: “Cái đầu nguoi có trục trục không đấy?”

“Ta vốn không trục trục. Nhưng bị nguoi đánh thì nó phải trục trục!”

Đúng là muốn ăn đòn!!!

Hồng Loan truy kích Kim Bằng, một thằng bé và một con chim bồ công xã làm cho cả căn phòng náo loạn tít mù.

Khuynh Thành thấy thế cũng chẳng biết làm gì, đành bảo: “Thôi nào, các nguoi đừng quậy nữa!”

“Không! Con chim phải gió này dám khinh tôi, không cho tôi lên thần giới, tôi không thể không lột da nó!”

“Hừ hừ! Nhà nguoi là con chim phao câu thối, chim phao câu thối, mà cũng dám đi xuyên không gian à? Ta phải đánh cho nguoi ngu đi không phân biệt nổi đông tây nam bắc mới xong!”

Ngày trước Diệp Khuynh Thành đi xuyên không gian lên tiên giới suýt nữa mất mạng, bây giờ đi xuyên không gian lên thần giới đâu phải chuyện chơi? Chỉ số kinh dị sẽ cao hơn hẳn lên tiên giới.

Cho nên, dù nói gì thì nó cũng không cho Kim Bằng đi xuyên không gian.

Chuyện giữa đàn ông với nhau không điệu đà như cánh phụ nữ.

Nhất là những gã như Hồng Loan và Kim Bằng, cách duy nhất để bắt đối phương nghe lời là dùng quyền cước.

Cuối cùng, Kim Bằng đã thất bại trước quả đấm của Hồng Loan, tuy nó vẫn bất phục.

Nhưng cũng đành hứa thế vậy. Chờ sau khi phi thăng đã, nó sẽ đi lên thần giới.

Tuy nhiên, Kim Bằng cũng không hẳn là không có việc gì để làm.

Nó nán lại tiên giới để tu luyện, ngoài ra còn có một chức trách quan trọng.

Đó là bảo vệ an toàn cho Diệp Chấn Thiên và mọi người.

Cả nhà đoàn tụ sum vầy, nửa tháng trời thâm thoát đã trôi qua.

Vân Nhi rất quán quýt Khuynh Thành, lúc nào nó cũng lẻo đẻo bám theo sau như một cái đuôi.

“Chị Khuynh Thành ơi, Vân Nhi không muốn xa chị đâu!”

Khuynh Thành nhìn nó rất tình cảm, ôm nó vào lòng.

“Vân Nhi hãy nghe lời, nếu em muốn sớm gặp chị thì em phải nỗ lực tu luyện; chờ khi có thể phi thăng, thì Vân Nhi sẽ gặp lại chị ngay thôi mà!”

Đôi môi nhỏ xinh của nó dẫu ra.

“Thế thì phải lâu lắm! Vân Nhi đâu có dễ gì gặp được chị như thế này, Vân Nhi không muốn lại phải xa chị!”

“Nhưng chị phải đi tìm hạnh phúc của mình! Vân Nhi cũng mong nhìn thấy chị được hạnh phúc đúng không?”

Vân Nhi rất hồn nhiên gật đầu, nó nói như hết một người lớn tí hon: “Đúng! Chị Khuynh Thành nhất định phải được hạnh phúc, chị sẽ là người hạnh phúc nhất trên đời!”

“Cho nên, Vân Nhi phải ngoan ngoãn nghe lời, đừng để chị Khuynh Thành phải lo lắng, hiểu không?”

“Vân Nhi sẽ ngoan ngoãn nghe lời, sẽ cố gắng luyện công, sau đó sẽ lên thần giới tìm chị Khuynh Thành.”

Bỗng nhiên, hình như nó nhớ ra điều gì đó.

Về mặt nó hết sức hiếu kì nhìn Khuynh Thành: “Chị Khuynh Thành ơi, thần giới trông như thế nào? Người ở đó có lợi hại không?”

Đôi mắt đen láy của Vân Nhi không ngớt đảo tròn, hình như nó đang suy nghĩ điều gì đó.

Khuynh Thành nhìn bộ dạng của nó rất buồn cười, hỏi: “Vân Nhi đang nghĩ gì thế?”

“Em đang nghĩ, nếu họ đều lợi hại như thế tức là chắc rằng chị Khuynh Thành rất dễ bị nguy hiểm, cho nên em càng phải cố gắng luyện công sau đó sẽ lên thần giới bảo vệ chị Khuynh Thành. Nhưng em cần bao lâu thì mới có thể phi thăng?”

Vân Nhi nhào ra khỏi lòng Khuynh Thành.

Rồi vụt chạy ra ngoài cửa.

Khuynh Thành ngăn người nhìn theo bóng nó chạy ra. Trẻ con vẫn là trẻ con, đúng thế.

“Vân Nhi đi đâu thế?”

“Vân Nhi đi tìm chị Ân Ly.”

“Tìm chị Ân Ly để làm gì?”

“Để hỏi xem chị ấy có cách tu luyện cấp tốc thành công hay không; nếu thế thì Vân Nhi có thể nhanh chóng lên thần giới.”

Cấp tốc thành công?

Nếu như có thể cấp tốc thì tốt quá.

Lam Tổ. Không nhớ rõ ở thần giới giờ này Lam Tổ đang thế nào.

Hoa Mãn Nguyệt và Lư Hương Nguyệt Nhi đi đã lâu chưa về, hay là đã xảy ra chuyện gì đó rồi?

Ba thế lực lớn trên thần giới: gia tộc Nam Cung, gia tộc Tây Môn, và nhà họ Lam tức gia tộc Đông Phương ngày trước.

Giữa họ đã xảy ra những chuyện gì?

Diệp Khuynh Thành giờ đây đã là Kiếm đế sơ cấp trung kỳ, nếu lên thần giới cô sẽ không còn phải lo lắng giống như hồi đầu lên tiên giới, không phải trải qua con nguy hiểm thập tử nhất sinh nữa.

Sớm tinh mơ, mọi người đã tập trung đông đủ ở điện Kim Hoa.

Hôm nay Diệp Khuynh Thành, Ân Ly và Hồng Loan chuẩn bị rời tiên giới để lên thần giới.

Tuy thời gian mọi người ở bên nhau không dài nhưng tất cả đều có tình cảm rất sâu nặng với nhau.

Tâm trạng ai cũng rất nặng nề.

“Khuynh Thành lên thần giới rồi, cần phải cẩn thận.” Tịch Vân kéo tay Khuynh Thành nắm thật chặt.

“Mong sao, khi tôi và Trọng Lâu phi thăng lên thần giới sẽ vẫn còn cơ hội đến dự đám cưới của cô và Lam Tổ.”

Diệp Khuynh Thành hai má ửng hồng, nói: “Kìa Tịch Vân nói linh tinh gì thế?”

“Mới nói thế mà cô đã thẹn à? Ngày trước... ai đã tro trên nói ầm lên là mình thích Lam Tổ và muốn đi tìm anh ta nhỉ?”

“Đó là chuyện ngày trước, xin đừng nhắc lại nữa.”

Khuynh Thành cố gắng làm như tức giận nhưng thâm tâm cô lại cảm thấy rất ngọt ngào.

Có lẽ Lạc Nhi chỉ là chuyện quá khứ, thật thế.

Hoặc có lẽ Khuynh Thành và Lạc Nhi đã sớm hòa vào làm một.

Tóm lại, vẫn cứ là mến yêu người ấy, luôn vì người ấy. Thế thì mình đâu còn có điều gì băn khoăn không thể tháo gỡ?

Tội gì mình cứ phải tự làm khổ mình mãi?

Kể cả khi lên thần giới rồi, Lam Tổ sẽ nói rằng người mà anh ta thích là Lạc Nhi chứ không phải Diệp Khuynh Thành, thì đâu phải cô không thể lựa chọn mình giống như Ân Ly?

“Tịch Vân cứ yên tâm. Tôi sẽ không dễ dàng từ bỏ đâu!”

Ánh mắt cô rất kiên định. Rồi cô lại nói trêu: “Mong sao, chờ khi hai vị phi thăng lên rồi, sẽ được nghe tin mới, tốt lành của Tịch Vân!”

“Chà! Khuynh Thành ngày càng tệ quá rồi đấy!”

“Ha ha... lúc này ai chê cười tôi cả thẹn? Bây giờ thì ai đang thẹn đỏ mặt nhỉ?”

Tịch Vân then quá đồ mặt tung bùng. Trọng Lâu vội bước đến giải vây.

“Thôi nào Khuynh Thành, đừng trêu Tịch Vân nữa, cô ấy rất hay xấu hổ.”

“Chỉ có thế mà ông đã xót ruột rồi, làm tôi phải ghen tỵ đấy!”

Hồng Y bước lại kéo tay Khuynh Thành, hít sâu một hơi, rồi nói: “Khuynh Thành!”

Nhìn Hồng Y, Khuynh Thành cảm thấy bụi ngùi xúc động rất nhiều.

Khuynh Thành cũng được an ủi rất nhiều, vì giữa bà và cha cô có tình cảm chan chứa yêu thương, cô lại còn có được một đứa em gái rất đáng yêu nữa.

“Vú em”

“Khuynh Thành không trách vú em này chứ?”

Bấy lâu nay Hồng Y thường cảm thấy mình có lỗi với Khuynh Thành, chính bà cũng không ngờ có ngày mình lại thích Diệp Chấn Thiên và cùng ông nên vợ nên chồng.

“Vú em.. Hồng Y nói gì thế? Cháu đâu có thể trách gì cô? Cô có thể giúp cháu chăm sóc cha cháu, cháu thật sự rất cảm kích. Mặt khác, cha cháu có thể lại tìm thấy nguồn hạnh phúc của mình thì cháu rất mừng.

Cho nên, cô và cha cháu không cần phải băn khoăn về bất cứ điều gì, và nhất định mãi mãi yêu thương nhau như thế.”

“Khuynh Thành...”

“Vú em, thế này thực sự chẳng giống cô ngày trước gì cả!”

Tạm biệt Hồng Y, Khuynh Thành sang gặp Diệp Chấn Thiên.

Khỏi cần nói ra, không cần ngôn ngữ, hai cha con đều hiểu nỗi lòng sâu kín của nhau.

Nếu không có Diệp Chấn Thiên, người cha chưa từng từ bỏ đứa con gái.

Nếu không có Diệp Chấn Thiên, có lẽ Diệp Khuynh Thành đã chết từ sớm rồi.

“Cha!”

“Con ơi, con cứ yên tâm mà đi! Cha luôn ủng hộ con!”

“Con cảm ơn cha!”

Vân Nhi và Kim Bằng tranh nhau chạy đến trước.

“Khuynh Thành!”

“Chị Khuynh Thành!”

“Tránh ra, để ta nói trước đã!”

Kim Bằng gạt Vân Nhi sang bên.

Vân Nhi vì đã có một nửa nội lực của Khuynh Thành cho nên công lực của nó đã rất mạnh, nó đương nhiên không chịu lép vế.

Nó tóm chặt một nắm lông vũ của Kim Bằng, dọa dẫm: “Ta sẽ vặt sạch bộ áo lông của ngươi, ngươi có tin không?”

“Ngươi dám à?”

“Vói một gã dám làm cái chuyện xấu xa đe dọa trẻ con như ngươi, lẽ nào ta không dám?”

Vân Nhi ngẩng cao đầu.

Mọi người nhìn nó đều bật cười ha ha.

Kim Bằng cũng thật là tệ, nó có thể suốt ngày gây sự chẳng tha một ai.

Ngay đứa bé con như Vân Nhi nó cũng trêu chọc cái cọ, Kim Bằng quả là kỳ quái.

“Thôi nào, hai đứa đừng to tiếng nữa, cả hai sẽ lần lượt nói, ai cũng có phần mà!”

“Đúng thế, đúng thế! Tranh gì mà tranh?”

Kim Bằng nhon nhon lý sự, nó lại hích Vân Nhi sang một bên.

“Khuyên Thành, tôi...tôi...”

Vân Nhi kéo mạnh nó ra phía sau, hậm hực nhìn nó nói: “Tôi cái gì mà tôi? Nói năng ắp ứng chẳng ra sao. Tránh ra, kéo lằng phí thì giờ!”

Rồi nó bước đến trước mặt Khuyên Thành, xúc động nói.

“Chị Khuyên Thành... em...em...”

“Biến đi! Ngươi cũng ậm ừ ắp ứng chẳng ra sao cả!”

Kim Bằng lại gạt Vân Nhi sang bên, rồi thanh minh cho mình.

“Vừa nãy vì tôi quá xúc động, nên...”

Vân Nhi cũng không chịu lép vế.

“Thế thì ta cũng vì quá xúc động, quá hồi hộp?”

“Còn ngươi thì chỉ là con chim phải gió! Ngươi hiểu gì?”

“Ngươi dám mắng ta là con chim phải gió à? Ngươi nghe đây: ta là một thần thú!”

“Thần thú có gì là ghê gớm!”

“.....&*\$|| ||#@%&..”

“&*\$^@ ... &*\$@¥¥...”

Hai đứa càng diễn càng hăng, và nhanh chóng biến thành cuộc đấu khẩu tay bo.

Mọi người nhìn chúng chí chóc, ai cũng ù tai hoa mắt.

Nhất là Kim Bằng rất ngạc nhiên, nó phải dụi mắt để mà nhận thức lại.

Mãi cho đến khi Khuyên Thành thật sự phải đi, chúng mới bình tĩnh, rồi vội chạy đến bên cô.

“Chị Khuyên Thành nhất định phải giữ sức khỏe nhé!”

“Đúng thế, đúng thế! Cô phải chú ý chăm sóc cho mình...”

“Hai đứa cứ yên tâm, ta sẽ không vấn đề gì hết! Ta sẽ ở thần giới chờ gặp cả hai kia mà! Cho nên ta đương nhiên phải sống thật tốt!”

“Chị Khuyên Thành, Vân Nhi rất nhớ chị!”

“Tôi cũng thế, tôi cũng nhớ!!!”

Kim Bằng gật đầu như gà mổ thóc. Nó rất không muốn phải xa Khuyên Thành.

“Chị Khuyên Thành, Vân Nhi nhất định sẽ cố gắng luyện công.”

“Tôi cũng vậy, tôi cũng vậy!!!”

“Được! Vân Nhi phải ngoan ngoãn, phải nghe lời cha và các anh. Hiểu không?”

“Vâng, em hiểu rồi!”

“Ngoài ra, em không được cãi nhau với Kim Bằng nữa.”

Vân Nhi lừ mắt nhìn Kim Bằng, nó hơi ầm ức nhưng vẫn nói: “Vân Nhi hiểu rồi.”

Diệp Bái và Diệp Thành bước đến nhìn Diệp Khuyên Thành hồi lâu. Hai cậu có niềm tin tuyệt đối vào Khuyên Thành cho nên hai cậu không tỏ ra mềm yếu như hai đứa trẻ kia.

Cả hai giờ ngón tay cái nên, nói: “Khuyñh Thành, bọn anh rất tin em sẽ nhất định thành công.”

Đúng thế, Khuyñh Thành nhất định sẽ làm được.

Cô đã từng vượt qua vô vàn khó khăn.

Nay hạnh phúc đã gần như ở ngay trước mặt. Cô tuyệt đối không chùn bước.

“Được rồi! Đâu phải sinh ly tử biệt? Con chim phao câu thối ẹ, ông đây ở thần giới đợi ngươi. Nếu sau một triệu năm nữa không thấy mặt ngươi thì ngươi đừng lên nữa. Dù lên thì ông cũng đá ngươi chết luôn.”

Kim Bằng cau mày, gào lên với Hồng Loan: “Con chim phải gió nhà ngươi quá coi thường ông! Một triệu năm thì ông lên thần giới từ lâu rồi. Lúc đó ông đây cực oai hùng phong độ, ngươi đừng có mà không nhận ra ông!

Và nếu nhà ngươi lúc đó trông vẫn như hiện giờ, nhìn thấy dung mạo ông nghiêng nước nghiêng thành thì ngươi sẽ phải ghen tị đấy!”

“Ta ghen tị ngươi? Dám nói ta ghen tị! Ta không thèm ghen tị! Cái mẽ vớ vẩn của nhà ngươi mà đòi nghiêng nước nghiêng thành? Ta nghe mà buồn nôn!”

Tình nghĩa huynh đệ giữa Hồng Loan và Kim Bằng đã thấm vào xương tủy rồi.

Có điều chúng không thích nói ra những câu văn hoa điệu đà, chúng chỉ thích nói năng bồ bã, nhưng cả hai đều rất hiểu tâm tư của nhau.

Diệp Khuyñh Thành, Hồng Loan và Ân Ly sắp đi xa, mọi người đều thầm cầu phúc cho họ.

Mong sao lên đến thần giới họ đều được sống vui vẻ và hạnh phúc.

Chỉ hiem không ai trong số họ biết rằng, trên thần giới đang chờ họ lại là phong ba bão tố còn kinh khủng hơn cả ở trần gian và tiên giới.

Giữa ba đại thế lực ở thần giới đã xảy ra những chuyện gì, và những âm mưu động trời ở đằng sau. Đều đang chờ đợi Diệp Khuyñh Thành lên để lần lượt làm sáng tỏ.

Ngần vạn năm về trước, tại sao Lạc Nhi lại phong ấn Lam Tổ? Liệu có thể gỡ bỏ phong ấn không?

Hồi trước mọi người tưởng rằng đầm lầy Thiên Trì là nơi gỡ bỏ phong ấn, nhưng không ngờ Lam Tổ vẫn bị phong ấn như xưa.

Muốn gỡ bỏ phong ấn, rốt cuộc phải thực hiện những gì?

Những gì ở thần giới đang chờ đợi Diệp Khuyñh Thành?

Có phải Hoa Mãn Nguyệt và Lưu Hương Nguyệt Nhi gặp trắc trở gì đó thật không? Hay là họ từ đầu đến cuối đều diễn kịch?

“Khuyñh Thành, đừng nghĩ ngợi nhiều làm gì. Lên đến thần giới rồi sẽ biết rõ tất cả.”

Ân Ly dịu dàng nói.

Khuyñh Thành mỉm cười với cô, nói: “Không hiểu tại sao tôi bỗng thấy rất hồi hộp.”

Có đúng là vì sắp gặp Lam Tổ nên mới hồi hộp không?

Có lẽ thế thật cũng nên!

Nhưng, khi gặp anh, câu đầu tiên mình nên nói là gì?

Đã rất lâu không được gặp anh?

Hay là, anh vẫn khỏe chứ?

Hay là, em rất nhớ anh?

Khi Khuyñh Thành vẫn đang mừng tượng đủ thứ thì cả ba người đã đi đến địa bàn của Lam Tổ: hoàng thành.

“Khuyñh Thành! Đến nơi rồi!”

Giọng Hồng Loan vang lên, tàn ảnh đỏ thẫm của nó loáng lên rồi chạy vụt vào, nói: “Vương gia, vương gia nhìn xem ai đến đây này?”

Lam Tổ tái mặt, bước ra. Khuyñh Thành tuy công lực đã được nâng cao, khí lưu cũng tăng tiến, nhưng Lam Tổ vẫn cảm nhận ra ngay.

Hồng Loan và Ân Ly đáng chết! Ta đã bảo họ đừng để Khuynh Thành lên thần giới kia mà?

Thế mà... thế mà vẫn đưa cô ấy lên!

Lại còn tỏ ra phản chấn nữa. Có gì đáng để phản chấn?

Hồng Loan thấy Lam Tổ sa sầm nét mặt, giọng nó nhỏ hẩn đi và tiu nghỉu cúi đầu đi sau chủ nhân.

“Chắc ... vương gia sẽ không lột da thuộc hạ chứ?”

“Không.”

Bây giờ nó mới thở phào nhẹ nhõm.

Có lẽ không đúng. Cách nói của vương gia... Hồng Loan lại hít thật sâu vào mấy lần.

“Chắc vương gia... sẽ không giết thuộc hạ chứ?”

Lam Tổ chẳng buồn nhìn nó, chỉ lẳng lặng bước ra phía cửa.

Không nói gì? Không nói gì tức là... sẽ chết?

Sao ông ấy có thể làm như vậy? Dù sao mình cũng là vì muốn làm điều tốt cho ông kia mà!

Nhưng đã có Diệp Khuynh Thành nói đỡ cho mình, chắc mình không thể chết.

Nghĩ đến đây, con tim Hồng Loan mới đập bình thường trở lại.

“Ngươi cho rằng cầu cứu Diệp Khuynh Thành sẽ ổn chứ gì?”

Lam Tổ giọng lạnh tanh buông ra một câu.

Hồng Loan chẳng khác gì bị dội một gáo nước lạnh, nó ngã vật xuống đất, bất động.

Khuynh Thành vốn đã chuẩn bị rất nhiều “lời thoại” mở màn, bỗng sững sốt nói: “Nó sao thế?”

“Giả vờ chết!”

Lam Tổ thân nhiên cười, trả lời cô.

“Giả vờ chết? Con chim phải gió này... đang yên đang lành sao ngươi lại giả vờ chết?”

Khuynh Thành bước lại lay người nó. Nó làm bộ “tôi thà chết chứ không đứng dậy”, vẻ mặt như đưa đám, nói: “Đằng nào thì tôi cũng sắp chết đến nơi, cho nên tôi phải tự chuẩn bị tâm lý, tôi phải giả vờ chết đã.”

Bây giờ Lam Tổ mới đưa mắt nhìn nó hờ hững nói: “Ai nói là bất ngươi chết?”

Hồng Loan đang nằm chềnh ềnh giả vờ chết lập tức đứng phắt ngay lên: “Vương gia sẽ không giết thuộc hạ nữa?”

“Ta nói sẽ giết ngươi khi nào?”

“Hi hi... sợ ới là sợ! Để tự trấn an, thuộc hạ phải đi uống rượu đã.”

Hồng Loan vừa bước đi được một bước, giọng giả băng của Lam Tổ lập tức vang lên.

“Đứng lại!”

...

“Vương gia có điều gì dặn dò ạ?”

“Miễn tội chết nhưng không thể không trừng phạt!”

“Phạt? Phạt gì ạ?”

“Phạt ngươi mười năm bổng lộc!”

...

Hồng Loan bất ngờ lăn đùng ngay ra, hai mắt trợn ngược, nói: “Thế thì vương gia cứ giết thuộc hạ đi vậy!”

Mười năm bổng lộc!

Nó vốn đã nghèo khó, phạt nó mười năm bổng lộc thì chỉ còn cách uống nước lã cầm hơi!

Chi bằng giết phẳng nó đi cho gọn.

Ân Ly mặt cũng nhợt nhạt như cha chết, nhìn Lam Tổ.

Chắc vương gia không đến nỗi cũng phạt cô mười năm bổng lộc?

Ân Ly thật sự, thật sự rất nghèo!

Những viên linh thạch mọi ngày cô dành dụm được, đều đã mua được liệu để trị cho Diệp Chấn Thiên, cô đã phải dốc hết vốn liếng ra rồi.

Nếu lại phạt cô mười năm bổng lộc thì cô sẽ phải khóc hết nước mắt. Ân Ly chăm chú nhìn Lam Tổ.

Nhưng Lam Tổ chỉ thoáng lướt nhìn Ân Ly, cứ như là không nhìn thấy cô.

Hay là vương gia không phạt cô?

Ân Ly nhìn Hồng Loan bằng ánh mắt thông cảm. Chú bé thật đáng thương, thế là đi đòi mười năm bổng lộc.

Khi Ân Ly đang nhìn Hồng Loan, rất thông cảm với nó, thì giọng lạnh tanh của Lam Tổ lại vang lên.

“Ân Ly, làm việc không chu đáo, phạt một trăm năm bổng lộc!”

...

Một trăm năm???

Mình không nghe nhầm đấy chứ?

Hồng Loan đang nằm vật ra đất già chết, bỗng nhồm ngay dậy, tỏ ra khoái trá hả hê ra mặt.

“May quá mình chỉ bị phạt mười năm... hi hi...”

Lần trước ở tiên giới nó “khoảng” được linh thạch, nay dù bị phạt nghìn năm, nó vẫn xông xênh vô tư! Có điều.. số linh thạch ấy lại phải giao nộp.

Vốn dĩ nó và Diệp Khuynh Thành hai người đã “nhất trí” rồi, mục đích là trấn được cho thật nhiều linh thạch.

Hồng Loan cũng biết mình làm như thế thật vô đạo đức.

Nhưng, Khuynh Thành đã không tố nó ra tức là cô mặc nhiên công nhận, ủng hộ nó làm thế. Cho nên, nếu quy kết là vô liêm sỉ thì không thể chỉ là một mình nó.

Lần này đến lượt nó nhìn Ân Ly với ánh mắt thông cảm.

Hãy chịu khó... một trăm năm!

Chuẩn bị mà đi ăn mày!

Ân Ly véo vào mũi Hồng Loan một cái. Hồng Loan trợn mắt, trợn to hơn bất cứ lúc nào. Ý chừng là: dù sao cô cũng là phụ nữ, tuy tôi đẹp trai, nể nang hơn hẳn thật, nhưng cô cũng không thể lạm dụng sở soạn tôi như thế!

Ân Ly chỉ nín lặng. Thăng nhóc Hồng Loan này toàn học những thói hư tật xấu của Kim Bàng!

Không chỉ học cách dẻo mồm bẻm mép mà còn học cả cách nghĩ xiên xẹo nữa.

“Vương gia...”

Dù sao thì cũng không nên phạt cô những một trăm năm!

“Còn nói nữa, sẽ phạt thêm một trăm năm nữa.”

Giọng Lam Tổ giả buốt như từ bên ngoài chín tầng trời vọng xuống.

Ân Ly thấy chủ nhân không hề có chút thông cảm, cô dò ánh mắt đáng ngại của mình sang Diệp Khuynh Thành.

Nếu cô bị phạt một trăm năm thật thì cô phải bắt đền Khuynh Thành! Một trăm năm, Khuynh Thành phải nuôi cô.

“Ân Ly... nhìn tôi làm gì chứ?”

Khuynh Thành tuy có rất nhiều linh thạch nhưng cô định dùng để “lo lót” cho Lam Tổ. Mặt khác, Khuynh Thành cũng không biết tình hình tiêu pha sinh hoạt trên thần giới ra sao; một trăm năm, nói là lâu thì cũng chẳng lâu, bảo là chóng thì cũng không chóng!

“Tôi khám chữa bệnh cho cha cô, cô vẫn chưa thanh toán đâu!”

Ân Ly biết nếu mình không đưa ra một lý do chính đáng thì sẽ bị Lam Tổ bác bỏ ngay.

Cho nên, lý do này... chà chà! Vương gia của cô không thể có cơ gì để ngăn cản cô thu chi phí điều trị!

Lần này cô sẽ không nể hà mùi lòng gì hết, cô phải tìm cách đòi lại bông lộc một trăm năm bị phạt.

Khuynh Thành thì nhìn sang Lam Tổ.

“Em không có tiền, chỉ bằng anh trả giúp em đi?”

Đằng nào thì cũng là tại anh đã khiến cô không thoải mái rồi!

Thế mà... bộ dạng anh cứ như anh căn bản không trêu ghẹo gì cô!

Mặc kệ! Dù sao cô vẫn đang hơi bức mình, cứ để anh ta phải bấm bụng chi tiền để cô được hả hê một chút cũng không vấn đề gì.

“Được!”

Lam Tổ ừ ngay rất nhẹ nhõm, và anh lại khẽ mỉm cười.

Phải thế chứ, thế mới giống vợ của Lam Tổ! Thế mới thâm thúy chứ!

Ánh mắt cứ nhẹ như không của Lam Tổ lại nhìn sang Ân Ly: “Ân Ly, cô muốn tính nợ với bản vương gia phải không?”

...

Ân Ly có thể tìm ai đòi tiền, chứ không dám tìm vương gia để đòi tiền!

“Dạ... thuộc hạ... thuộc hạ không dám ạ.”

“Đã thế thì từ nay trở đi đừng nhắc đến nữa. Lui ra đi!”

Thôi đành vậy, mình gặp vận xui! Ân Ly động đậy khóe mép, tiu nghỉu cúi đầu bước ra ngoài.

Hồng Loan đi sau Ân Ly, mồm nó ừ ừ một điệu nhạc, mặt nó hể hả khoái trá trước tổn thất của người ta.

Vừa ra khỏi đại điện.

Ân Ly vít cổ thằng bé Kaneda Shotaro măng tơ xuống.

“Nhà ngươi rất vui sướng vì ta bị phạt chứ gì?”

...

“Hừ! Ai cho ngươi vui thế? Ta không có com ăn thì ngươi cũng đừng hòng được ăn! Nếu không phải tại ngươi làm ăn chênh mảng thì ta đâu có bị vạ lây? Ngươi nghe đây: ngươi phải nuôi ta một trăm năm.

...

“Khoái trá trên nỗi đau của người khác! Ai cho phép ngươi khoái trá hả?”

Hồng Loan bị Ân Ly nắn như tát nước vào mặt, đứng nghệt ra.

Kim Băng nói đúng thật, thà trêu vào bọn tiểu nhân còn hơn là trêu vào tay đàn bà!

Câu này là do Kim Bồng tổng kết ra từ Diệp Khuynh Thành. Nếu ai đụng vào cô ấy, đụng vào những cái gì thuộc về cô ấy thì cô ấy sẽ liều mạng với kẻ đó!

Có biết thế nào là liều mạng không? Nghĩa là, kẻ cả mình phải chết thì cũng phải bắt kẻ đó phải bỏ mạng.

Cho nên, chớ có dại mà trêu vào phụ nữ. Tuyệt đối không nên.

Bây giờ xem ra đúng thế thật.

Kim Bồng là gã sáng suốt thông minh!

“Nhưng... tôi nuôi cô kiểu gì đây? Chính tôi còn không thể nuôi thân nữa là phải nuôi thêm một cô gái nữa?”

“Ngươi đừng giả vờ ngây thơ non nớt, vô ích thôi. Nếu ngươi không có tiền nuôi ta thì ngươi phải làm cu li cho ta một trăm năm! Ai bảo ngươi làm ta bị liên lụy, bị phạt?”

...

Chết ngất!

Thực ra ai làm cho ai bị liên lụy?

Nếu lúc đầu cô ta không nài xin nó xuống phạm trần giúp bảo vệ Diệp Khuynh Thành thì nó đâu phải dính vào chuyện rắc rối này?

Nó đâu có bị phạt mười năm bổng lộc? Thế mà cô ta vẫn còn nói được!

“Sao? Ngươi không bằng lòng à?”

Giọng chì chiết của Ân Ly vang bên tai Hồng Loan.

Thôi được, ta đường đường một đấng nam nhi, không chấp đàn bà làm gì.

“Được! Cô nói gì cũng xong. Được thôi!”

Bấy giờ Ân Ly mới thả nó ra, rất hài lòng nói: “Nói thế còn nghe được!”

Hồng Loan lắc đầu, hết cách rồi. Đàn bà là thế!

Đời ta, ta phải tránh cho xa đàn bà. Quá nguy hiểm!

“Đi!”

“Đi đâu?”

“Lên núi hái thuốc.”

...

Lập tức sai bảo à? Hiệu suất cao quá nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Nữ Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 17

Trên đại điện.

Ân Ly và Hồng Loan đi rồi, chỉ còn lại Khuynh Thành và Lam Tố, bốn mắt nhìn nhau.

Hết sức kỳ lạ, không ai nói một câu nào, cứ thế này mà nhìn nhau!

Khuynh Thành đã chuẩn bị vô số “lời mở màn”, lúc này lại không thể vận dụng nổi một câu.

Lam Tổ cũng từng nghĩ đến tình huống nếu có ngày Khuynh Thành lên thần giới tìm anh, hai người sẽ gặp nhau.

Thế mà anh vẫn thấy bất ngờ.

Lúc này cả hai chỉ im lặng không nói một câu, cho nên mọi tâm tư, mọi nỗi nhớ, tất cả bỗng biến thành im lặng, tất cả đã ngưng tụ trong ánh mắt thông cảm của những con người chung cảnh ngộ.

Rất lâu.

Lam Tổ mới lúng búng khẽ gọi: “Khuynh Thành...”

“Lam...”

Mới mở miệng nói một tiếng, Khuynh Thành đã thấy mình mặt đỏ như, tim đập rộn ràng.

“Khuynh Thành...”

Lam Tổ cũng cảm thấy tim mình bắt đầu đập nhanh. Anh không ngờ mình lại có một cảm giác kỳ diệu khi anh tái ngộ Khuynh Thành được nữa. Anh ôm ngay cô vào lòng, dường như muốn cô hòa quyện ngay vào thân thể máu thịt của mình.

“Ngốc ạ! Đã bảo là em không được lên kia mà?”

Không hiểu sao Khuynh Thành bỗng thấy sống mũi cay cay, rồi hai hàng lệ tuôn trào như mưa.

“Khuynh Thành...”

Lam Tổ thì thầm gọi. Khi Khuynh Thành mấp máy định nói thì đôi môi nóng bỏng của Lam Tổ đã áp chặt lên miệng nàng.

Có quá nhiều nỗi nhớ.

Lúc này bùng phát.

Anh hôn Khuynh Thành mãnh liệt, cháy bỏng.

Khuynh Thành có phần bị động và lúng túng. Lớn chừng này rồi cô chưa từng được đàn ông ôm hôn. Toàn thân Khuynh Thành bỗng trở nên cứng đờ. Mỗi tế bào trong thân thể cô dường như đang nhảy nhót, đang bốc cháy.

“Khuynh Thành... Khuynh Thành...”

Đầu lưỡi uơn ướt của Lam Tổ thỏa sức du ngoạn khắp miệng Khuynh Thành, nồng cuồng chiếm hữu cô, quyen chặt lấy đầu lưỡi thom nồng của cô.

“Khuynh Thành, em biết không, anh rất nhớ, anh vô cùng nhớ em...”

Anh nhẹ nhàng hôn vào những hạt lệ nơi khóe mắt Khuynh Thành. Rồi vòng tay ngang người, ôm cô thật chặt.

Bàn tay to rộng không ngừng lướt trên khắp thân thể cô.

Khuynh Thành dù ngớ ngẩn đến mấy cũng thừa hiểu Lam Tổ đang định làm gì...

Cô bắt giắc co chặt người lại, mặt cô bỗng đỏ tung bừng như lửa đang thiêu đốt.

Nhưng Khuynh Thành càng e thẹn lại khiến cho Lam Tổ càng hưng phấn, càng khát khao... khát khao chiếm hữu cô ngay lập tức.

Anh đặt Khuynh Thành lên chiếc giường rộng rãi, khom người áp lên thân thể nàng.

Giọng nói cực kỳ mềm mại: “Khuynh Thành... được không?”

Khoảnh khắc này, Khuynh Thành cảm động ngất ngây.

Anh chưa mạnh tay cởi áo quần của cô ra, nhưng cô cảm nhận rõ Lam Tổ thân yêu của cô đã hưng phấn rất mãnh liệt rồi.

Nhưng cuối cùng anh vẫn kìm nén được, nhìn cô với ánh mắt khao khát, anh hỏi cô: Được không?

Nhìn chàng trai ở sát ngay trước mặt, Khuynh Thành thoáng thấy mình rối trí.

Cô không thể trao thân cho anh một cách mơ hồ không rõ ràng như thế này.

Người mà anh yêu là cô, hay là Lạc Nhi?

Nhìn sắc mặt Khuynh Thành đang thế này, Lam Tổ từ từ nhồm đậy, rời khỏi cô.

“Xin lỗi, anh đã quá đường đột, anh không nên cư xử như vậy với em”.

Anh cho rằng mình đã làm cho Khuynh Thành thấy sợ, anh rất áy náy, ngồi dậy và ôm cô vào lòng.

“Khuynh Thành...”

Khuynh Thành bỗng tỉnh táo và nhận ra.

Anh gọi cô là Khuynh Thành, chứ không phải Lạc Nhi.

Cô là Diệp Khuynh Thành, cô là Diệp Khuynh Thành!

Là Diệp Khuynh Thành độc nhất vô nhị trên đời này. Có lẽ Lam Tổ đã từng rất yêu Lạc Nhi thật.

Nhưng cô gái Lạc Nhi đã chết rồi.

Hiện nay anh có quyền theo đuổi hạnh phúc của mình, anh yêu cô, yêu cô gái Diệp Khuynh Thành sống động, hiện thực.

Khuynh Thành đã hiểu rõ ràng. Cô đắm đuối nhìn Lam Tổ, khẽ cắn vào môi mình.

...

Lam Tổ cắn khoăn.

Phải rất cố gắng anh mới kìm nén được.

Khuynh Thành đang định làm gì?

Định thử thách giới hạn cuối cùng của anh chăng?

Trông cô lúc này đầy vẻ căm dỗ, chỉ e anh không thể nén lòng được nữa.

“Lam...”

Khuynh Thành nhấp máy gọi một tiếng mơ hồ, ngón tay cô vẽ một vòng trên ngực anh.

Đúng là cô đang khiêu khích anh!

Trời đất ạ! Chết thật... có lẽ anh không kìm nổi nữa.

Lam Tổ nuốt nước bọt thật mạnh, rồi định thần, anh đã ổn định được tâm lý.

“Khuynh Thành, nếu em cứ căm dỗ anh thế này, anh sẽ... sẽ không nén nổi nữa đâu!”

Lam Tổ gắng hết sức để kìm nén, mặt anh căng thẳng trông rất kỳ cục.

Khuynh Thành thấy thế bỗng bật cười khanh khách.

Không cười thì đi một nhẽ, cô cười, lại càng khiến Lam Tổ thật sự trối dậy lòng ham muốn chiếm hữu mạnh liệt.

Hơi thở gấp gấp vang lên bên tai anh rõ mồn một.

Bàn tay anh không ngừng lướt khắp nơi trên thân thể Khuynh Thành.

Khuynh Thành cắn đôi môi anh đào xinh xắn, rồi bỗng mãnh liệt gấn vào đôi môi anh thật chặt.

Lam Tổ thật sự sửng sốt.

Và có phản kính ngạc.

Không ngờ Khuynh Thành của anh có thể chủ động như thế này. Hưng phấn dâng trào trong chớp mắt.

Ôi...

Lam Tổ là chàng trai của nàng, là người của nàng kia mà, nàng thích hôn thế nào thì hôn thế ấy.

Nàng mạnh bạo đưa đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm láp đôi môi anh.

Hôn một hồi thật cuồng nhiệt, hết mình.

Lam Tổ, cuối cùng vẫn kìm nén được, anh không cỏi bỏ quần áo nàng ra.

Anh ôm ghì cô vào lòng, miệng ghé sát tai cô thì thầm: “Khuyên Thành, em đang đùa với lửa đấy, biết không?”

“Trước sau gì, anh cũng là của em.”

Khuyên Thành nhìn anh, ánh mắt hơi có nét ngang tàng.

Lam Tổ gi ngón tay trở vào mũi Khuyên Thành, cười vang, rồi nói: “Anh thích cái lối ngang tàng này của em!

Tuy nhiên, dù hiện giờ anh rất thèm khát em, nhưng anh hứa anh sẽ vẫn kìm nén được”.

“Có thật thế không?”

Ánh mắt Khuyên Thành không ngừng lướt trên thân thể Lam Tổ từ trên xuống dưới.

...

Lần này đến lượt Lam Tổ lung túng. Sao vương phi tương lai của chàng lại bạo dạn như thế này?

Nhưng... đã dâng trào, thì phải muốn lắng dịu là có thể lắng dịu ngay được?

“Khuyên Thành, em cứ đùa với lửa thế này sẽ rất nguy hiểm đấy.”

“Sẽ... nguy hiểm đến đâu?”

Chết ngất!

Đúng là nàng đang khiêu khích!

Kìm nén.

Mình phải kìm nén bằng được!

Chàng lại bập vào đôi môi nàng cuồng nhiệt hôn một hồi, rồi thở mạnh: “Khuyên Thành, anh sẽ dành cho em một hôn lễ lãng mạn nhất, hoa lệ nhất, hoành tráng nhất! Sau khi chúng ta thành hôn, anh sẽ... yêu em.”

Đôi mắt Khuyên Thành bỗng rung rung.

Chàng trai này yêu cô, yêu thật sự.

Hôn lễ, không nhất thiết phải hoa lệ bề thế, dù chỉ một hai bàn tiệc nho nhỏ cũng được, nhưng đó chính là sự tôn trọng của người đàn ông đối với một cô gái.

Cũng là lời hứa của người đàn ông đối với một cô gái.

Người ấy tuyên thệ với tất cả mọi người rằng mình sẽ mãi mãi thương yêu cô gái này.

Và kể từ đó anh chỉ thuộc về cô.

Kể từ đó anh chỉ yêu cô.

Cũng kể từ đó anh là người đã có vợ.

“Lam...”

“Kìa, sao em lại khóc?”

Lam Tổ nhẹ nhàng hôn những dòng nước mắt trên mặt Khuyên Thành, âu yếm nhìn cô.

“Em không ngờ anh... lại tốt với em như vậy...”

Đầu óc Khuyên Thành bỗng dường như rối mù.

Lam Tổ bình thân mỉm cười, nói: “Ngốc ạ...”

“Liệu... anh sẽ mãi mãi yêu em như thế chứ?”

“Không.”

“Không?”

Khuynh Thành sững sốt. Không cảm thấy tốt đẹp như vừa nãy, hình như cô bị gội một gáo nước lạnh và bắt chợt tỉnh khỏi cơn mê.

“Anh sẽ ngày càng tốt hơn với em, càng yêu em nhiều hơn.”

“Chà, nói sao mà ngọt thế!”

Về mặt Lam Tổ có vẻ bí hiểm.

Thấy thế, Khuynh Thành không thể nén được, hỏi anh: “Lam Tổ, nếu có một ngày nào đó anh nhận ra em không phải là cô gái mà anh muốn yêu, thì liệu anh có không yêu em nữa không?”

Lam Tổ đương nhiên không hiểu ý Khuynh Thành nói gì.

Anh cho rằng Khuynh Thành đang tưởng tượng điều gì đó.

“Kìa em, đâu có chuyện đó? Sao em lại không phải là cô gái mà anh yêu?”

Khuynh Thành cảm thấy xúc động mạnh.

Không hiểu tại sao, khi đối diện với Lam Tổ, cô không thể bình tĩnh được.

Đầu óc cô cứ nóng bừng rồi cô làm những việc rất bất ngờ.

“Nhưng, em không phải là người ấy.”

“Sao em lại không phải? Ngốc ạ, em đừng nghĩ ngợi lan man. Dù em là ai thì anh vẫn rất yêu em, được chưa?”

“Nói thế là lãng tránh, né tránh em!”

Khuynh Thành bắt chợt nổi nóng.

Khúc mắc trong lòng cô vẫn chưa được giải tỏa hết!

Lạc Nhi. Cô muốn chính anh nói rõ không phải anh yêu Lạc Nhi mà là yêu Diệp Khuynh Thành!

“Kìa, Khuynh Thành, em làm sao thế?”

Lam Tổ nhìn cô, anh chẳng hiểu ra sao nữa. Vừa rồi đang vui vẻ, sao bỗng giờ chứng gì thế này?

“Lam Tổ, nếu em không phải Lạc Nhi chuyển thế, anh có còn yêu em nữa không?”

Khuynh Thành không nghĩ ngợi gì hết, nói luôn câu này ra.

Cô đã nén mãi trong lòng bấy lâu, cô rất bức xúc.

Cô thật sự rất muốn, rất muốn nghe Lam Tổ nói ra.

Lam Tổ hơi sững người.

Tại sao... tại sao Khuynh Thành lại biết?

Khuynh Thành nhìn về mặt Lam Tổ, cô cảm thấy mình như bị ai đó thọc một mũi dao thật mạnh.

Thì ra trong thâm tâm anh, người mà anh yêu là Lạc Nhi chứ không phải cô – Diệp Khuynh Thành.

“Em hiểu rồi!”

Khuynh Thành từ từ đứng dậy, đôi chân cô nặng như đeo đá, mỗi bước đi sao mà chập vạt!

Chẳng phải cô không muốn bước cho nhanh hơn, mà là vì cô vẫn còn chút ảo tưởng.

Ảo tưởng Lam Tổ bỗng từ phía sau bước lên ôm chặt lấy cô và nói: “Khuyhnh Thành, người anh yêu là em, anh luôn luôn yêu em.”

Nhưng không thấy gì. Khi cô đi ra đến bậc cửa, Lam Tổ cũng không bước lên ôm choàng lấy cô.

Khi cô vừa đưa chân để bước ra, thì giọng Lam Tổ vang lên ở phía sau.

“Em đã biết cả rồi à?”

Khuyhnh Thành trong lòng bỗng thâm cười nhạt, thì ra chỉ là cô đơn phương muốn thế mà thôi.

“Đúng, em đã biết cả.”

“Khuyhnh Thành! Thực ra em chính là Lạc Nhi, hai người vốn là một, tại sao em phải...”

Khuyhnh Thành không kìm được nữa, cô quay người lại nhìn Lam Tổ và gào lên.

“Không đúng! Em và cô ta chưa bao giờ là một người! Lạc Nhi đã chết rồi, khi em nhập vào thân thể này thì cô ấy đã chết rồi! Cô ta và em xưa nay chưa bao giờ là một! Từ xưa đến nay chưa từng!!!

Anh cho rằng em là Lạc Nhi chuyển thể chứ gì? Em xin nói đây: em không phải, không phải! Em là Diệp Khuyhnh Thành, em đến từ thế kỷ 21, là thời đại có ô tô, có máy tính, có điện thoại di động!

Anh cho rằng em là Lạc Nhi chuyển thể ư? Không, em không phải! Cô ta và em là hai linh hồn khác nhau! Lam Tổ, ngay từ đầu anh đã nhận nhầm người rồi!”

Nhưng Lam Tổ lại nghe mà không hiểu gì hết.

Tại anh ơng ơng.

Lạc Nhi chết rồi?

Khi Khuyhnh Thành nhập vào thân thể này thì Lạc Nhi đã chết rồi.

Đâu có thể như vậy? Lạc Nhi đâu có thể chết? Điều này tuyệt đối không thể là sự thật, không thể!

Anh vội bước lên nắm chặt Khuyhnh Thành, nói: “Em lại định thử thách anh đúng không?”

Khuyhnh Thành vùng ra, nói như hóa dại: “Không phải! Không phải!!

Anh tưởng em muốn thế này ư? Anh cho rằng em muốn như thế ư? Khi em biết rõ sự thật, em đã gần như phát điên.

Lam Tổ, vì anh, em đã hy sinh rất nhiều, nhưng rốt cuộc em nhận ra mình là một đứa ngu dại.

Từ đầu đến cuối, anh chưa từng bao giờ yêu em.

Anh yêu em, chẳng qua là vì anh cho rằng em là Lạc Nhi chuyển thể, anh yêu cô gái ấy, toàn là anh yêu cô gái ấy!

Còn em, em lại như một con bé dại khờ, lao vào yêu anh như một con thiêu thân.

Lam Tổ, anh cảm thấy như thế có công bằng không?

Khi ở tiên giới, nếu em không đi vào nơi hồn phách Lạc Nhi rơi xuống ngày xưa, rồi thấy được cái xuyên không gian của cô ấy, thì em đâu có thể biết thì ra ngày xưa hai người đã từng yêu nhau thắm thiết?

Hai người cùng nhau thưởng trà, cùng nhau câu cá, cùng nhau đi dạo, cùng nhau luyện công...

Ánh mắt anh xiết bao đắm thắm nặng tình, say đắm nhìn cô ấy.

Lam Tổ, anh có biết khi em nhìn thấy những cảnh tượng đó, lòng em đau đớn chừng nào không?

Khi Lạc Nhi nói với em mọi sự thật, em cảm nhận ra sao, anh biết không?

Em bị lừa dối, bị người ta lừa dối. Bị người mà mình rất tin, rất yêu lừa dối. Anh có thể hiểu được không?

Anh có biết lúc đó em buồn rầu, đã tuyệt vọng thế nào không?

Em thậm chí đã có ý nghĩ, chấm dứt không lên thân giới tìm anh nữa.

Nhưng nếu em lựa chọn né tránh, thì em cảm thấy mình sẽ suốt đời ảm ức không chịu nổi.

Cho nên em mới lên đây để hỏi anh cho thật rõ.”

Lam Tổ cảm thấy đất trời đang xoay chuyển.

Cô gái mà anh thận trọng hết lòng để bảo vệ, lại không phải cô gái mà anh yêu.

Sao lại thế, đâu có thể như thế?

Nếu đây không phải Lạc Nhi thì tại sao Từ Thanh bảo kiếm lại chịu đi theo cô ấy?

Chắc hẳn cô ấy vẫn chưa biết Từ Thanh bảo kiếm lợi hại đến đâu!

Đó là một thanh kiếm có linh hồn.

Suốt đời nó chỉ chấp nhận một chủ nhân.

Nếu Khuynh Thành không phải Lạc Nhi thì Khuynh Thành đâu có thể rút Từ Thanh bảo kiếm ra?

Nghĩ đến đây Lam Tổ cảm thấy nhịp thở của mình bỗng nhẹ nhõm hơn.

Anh hít vào một hơi thật sâu, nghĩ bụng vừa rồi Khuynh Thành chỉ là than phiền một chấp mà thôi.

Tuy cô không nhớ được kiếp trước của mình nữa, coi kiếp trước của mình là một người khác, nhưng điều này thì có sao?

Tóm lại, Lam Tổ vẫn sẽ có cách để Khuynh Thành lại tiếp nhận anh. Vì cô là Lạc Nhi chuyển thế, tự đáy lòng cô, cô vẫn yêu anh.

Nhưng Lam Tổ lại không biết.

Diệp Khuynh Thành thật sự không phải là Lạc Nhi.

Sở dĩ Từ Thanh bảo kiếm vẫn lựa chọn Khuynh Thành là vì tự nó tìm được một chủ nhân thích hợp với mình hơn cả Lạc Nhi ngày trước.

Nó bị hấp dẫn bởi sát khí ghê gớm tỏa ra từ xương cốt tâm can của Diệp Khuynh Thành.

Nó say mê cái ý chí vào cuộc như một con thiêu thân của cô.

Khi đối mặt với kẻ địch, cô luôn vô tình và rắn như thép.

Khi đối diện với người thân, cô lại rất dịu hiền đậm ấm, luôn hết mình vì người thân.

“Khuynh Thành! Anh biết lẽ ra anh không nên giấu em, nhưng cũng vì anh không muốn em nhớ lại những chuyện không vui trong quá khứ.”

Diệp Khuynh Thành mỉm cười cay đắng.

Anh ta vẫn coi cô là Lạc Nhi!

Cô cúi đầu, xoay người, dứt khoát bước ra.

Vậy là hôm nay cô được biết câu trả lời mà cô vẫn muốn biết.

Cô có thể tuyệt đối chấm dứt khát vọng, và quay trở về bên những người thân của mình được rồi.

Khuynh Thành bước đi trên phố, không mục đích. Bỗng có một thân ảnh quen thuộc lướt đến níu cô lại.

“Mau đi với ta!”

Người đó chẳng phải ai khác, mà là Hoa Mãn Nguyệt.

“Thái Tử! Nếu thái tử vẫn cứ lú lẫn như thế thì đừng trách thuộc hạ không khách khí!”

Một đám người bỗng chạy đến vây kín hai người.

Diệp Khuynh Thành đầu óc vẫn đang lơ mơ, không hề nhận biết chuyện gì đang xảy ra trước mặt. Và cô cũng chẳng buồn muốn biết để làm gì.

Lúc này cô chỉ muốn được ngủ một giấc thật say.

Biết đâu, khi tỉnh lại cô sẽ trở về thời đại của mình cũng nên.

Không có Diệp Chấn Thiên, không có Lam Tố, không có Kim Bằng, Hồng Loan và Trọng Lâu...

Cô lại là một sát thủ lạnh lùng, vô tình.

Không mong chờ, không nhớ nhưng.

Cô lại là một đứa trẻ mồ côi không nơi nương tựa.

“Khuyên Thành, đừng ngăn người như thế nữa.”

Giọng nói đầy lo lắng của Hoa Mãn Nguyệt vang bên tai cô.

Nhưng lúc này Diệp Khuyên Thành đâu có thể nghe thấy gì? Cô đang mở to mắt thật nhưng mọi sự vật trước mắt rất mờ hồ mờ ảo. Rõ ràng là cô có nghe thấy nhưng lại không hiểu người ta đang nói những gì.

“Khuyên Thành... ta sẽ yểm hộ, cô nhắm đúng thời cơ và chạy ngay đi!”

Hoa Mãn Nguyệt hết sức lo lắng.

Khuyên Thành nhìn miệng anh ta há ra ngậm vào mấp máy liên tục nhưng cô không thể nghe rõ một tí gì.

Anh ta đang nói gì thế?

Con tim.

Đau không sao chịu nổi.

Hoặc là không yêu.

Đã yêu thì yêu từ trong mạch máu, nhưng nỗi đau cũng thấm sâu từng mạch máu.

Khuyên Thành chưa bao giờ thấy mình mềm yếu như bây giờ.

Có lẽ, con người ta rất không nên rung động làm gì!

“Chạy đi, mau chạy đi!”

Cô nhìn thấy Hoa Mãn Nguyệt và đám người kia quần thảo tàn sát, máu bắn tung tóe khắp bầu trời.

Nhưng cô lại không biết họ là người của Hoa Mãn Nguyệt hay họ là bọn người vây đánh bọn Hoa Mãn Nguyệt.

Rất nhanh chóng, Hoa Mãn Nguyệt bị đám đông bắt sống.

Sau đó cả bọn người ấy bủa vây cô.

Rồi cũng bắt luôn cả cô.

Khuyên Thành chỉ thấy đầu óc quay cuồng, cô cố mở to mắt nhìn. Thì thấy mình đang nằm trên một cái giường rộng lớn êm ái.

Khuyên Thành... dụi mắt thật mạnh.

Cô còn nhớ rất rõ mình và Hoa Mãn Nguyệt đều bị một đám người bắt đưa đi.

“Tỉnh rồi à?”

Một người đàn ông trung niên xuất hiện trước mắt cô.

Người ấy có khuôn mặt hiền từ, giọng nói rất trầm ấm.

“Tôi... tôi đang ở đâu thế này?”

Ông ta nở nụ cười hiền hòa, nói: “Kìa, ngốc ạ! Con đang ở nhà mình. Đã không còn nguy hiểm nữa, và càng không ai có thể làm hại con.”

“Nhà?”

Khuynh Thành cau mày. Không, đây không phải nhà cô.

“Con ơi, con không nhớ chút nào thật à? Ta là phụ hoàng của con mà!”

“Phụ hoàng?”

Cha cô, đúng là sau đó đã trở thành hoàng đế của vương triều Đại Cương nhưng cha cô hoàn toàn không giống người này.

“Mau lên! Công chúa đã tỉnh rồi, mau dẫn dò nhà bếp làm các món mọi ngày công chúa vẫn thích ăn.”

Công chúa?

“Tôi là...”

“Con gái ngọc à, con không nhớ gì cả thật ư? Con là Nam Cung Lạc, con gái của ta – công chúa vương triều Nam Cung!”

Nam Cung Lạc...

Khóe miệng Diệp Khuynh Thành có nét cười cay đắng.

Rốt cuộc cô vẫn không thể thật sự thoát khỏi Lạc Nhi!

“Tôi không phải Nam Cung Lạc, tôi là Diệp Khuynh Thành.”

“Được được được! Con là Diệp Khuynh Thành được chưa?”

Nam Cung Khuuyết nhìn cô với ánh mắt rất mực cung chiêu.

Khuynh Thành ngồi dậy rồi ra khỏi giường, chân cô bỗng mềm nhũn và ngã bệt xuống sàn.

Sao lại... sao lại thế này?

“Chân tôi...”

Nam Cung Khuuyết nhìn cô, xót thương nói: “Con bị hôn mê quá lâu, nếu ta không ngày nào cũng truyền chân khí cho con thì có lẽ...”

“Tôi bị hôn mê bao lâu?”

“Đã nửa năm rồi.”

Nam Cung Khuuyết thở dài.

“Con có biết nửa năm qua phụ hoàng đã sống như thế nào không? Ngày nào phụ hoàng cũng đến thăm con, và ngày nào phụ hoàng cũng khóc, phụ hoàng chỉ có một đứa con gái này...”

Gian nan lắm mới tìm được con trở về, thế mà con lại hôn mê bất tỉnh. Phụ hoàng không đau xót sao được?

Ngày nào ta cũng cầu khẩn, cầu xin con tỉnh lại. Ta đã mới đủ mặt các vị thái y trong thành.

Nhưng rồi trời xanh không phụ kẻ có tâm, cuối cùng con cũng đã tỉnh lại.”

Nam Cung Khuuyết nói, hết sức xúc động.

Thì ra mình đã ngất đi không hay biết gì suốt nửa năm trời.

Nửa năm qua, anh ấy có đi tìm mình không, có nhớ mình không?

Khuynh Thành hít một hơi thật sâu, tự cười mình: “Đồ ngọc! Anh ta xưa nay chưa bao giờ yêu mình, mà mình còn mong anh ta nhớ đến mình! Thôi, cho qua, chờ khi bình phục trở lại mình sẽ trở về tiên giới, và sống với những người thân, thì có lẽ mình sẽ không đau khổ nữa.

Trở về, vẫn có người cha, có vú em đều rất thương yêu mình, còn có Kim Bằng quái đản và cặp vợ chồng thần tiên Trọng Lâu, Tịch Vân.”

Nghĩ vậy rồi, Khuynh Thành cũng thấy lòng nhẹ nhõm đi, rất nhiều.

Cô thấy phấn chấn. Bảo hai a hoàn đỡ cô ngồi bên bàn, bắt đầu ăn các món.

Đây là nhà Nam Cung thì Hoa Mãn Nguyệt cũng phải ở đây.

“Nam Cung Triệt đâu? Sao không thấy Nam Cung Triệt?”

Nam Cung Khuyết rất hiền hòa bước lại bên Khuynh Thành, gấp thức ăn cho cô, nói: “Anh trai con đang đi xa có việc, phải ít lâu nữa mới về.”

“Thế ạ?”

Khuynh Thành không cần nghỉ ngơi lâu, cô gật đầu với ông ta, rồi tiếp tục ăn.

Hay thật, thì ra đã nửa năm trời cô chưa ăn gì.

Nếu cô không phải như bây giờ có võ công cao, nếu vẫn như hồi xưa kiếp trước thì có lẽ cô đã đói chết đi mấy lần, dù kim tiên Đại La chạy đến có lẽ cũng không cứu nổi!

“Lạc Nhi, ăn cho no đi, rồi ra vườn hoa mà dạo chơi. Những năm qua cha đã tính toán con nhất định sẽ trở về, nên đã cho trồng quanh năm ở đó hoa huyết điểm mà con vốn rất thích.”

Hoa huyết điểm?

Nghe cái tên này, đoán chắc hoa đó có màu đỏ.

Ăn xong cơm, cô thấy thể lực cũng dần hồi phục. Rồi các a hoàn dìu cô ra ngoài vườn hoa.

Nhìn khắp lượt, đâu đâu cũng có một màu đỏ thắm điểm lẹ.

Chả trách nó có tên là hoa huyết điểm.

Ngắm nhìn cả một rừng hoa tuyệt mỹ, Khuynh Thành có cảm giác rất dễ chịu.

Cô bỗng cảm thấy có phần ngưỡng mộ Lạc Nhi.

Cô ấy có người cha rất yêu con, có người anh rất quan tâm đến em gái, và còn có... Khuynh Thành bỗng thấy đau lòng.

Lạc Nhi còn có Lam Tổ rất yêu cô ấy, dù giờ đây cô ấy không còn nữa. Nhưng tình thương yêu, nỗi nhớ nhung của họ đối với cô ấy vẫn không hề giảm sút.

Có thể thật sự coi như... chết mà không có gì phải nuối tiếc nữa.

“Bên ngoài gió mạnh đấy, đừng nên ở đây quá lâu, con vừa mới tỉnh lại, người hãy còn yếu...”

Giọng nói hiền từ của Nam Cung Khuyết lại vang lên.

Khuynh Thành gật đầu nhìn ông, nói: “Con chỉ ngồi một lát rồi sẽ vào ạ.”

Ngày mai, chờ đến ngày mai cô khỏe hơn một chút, cô sẽ lập tức đi khỏi đây.

Cô không muốn làm người thế thân cho Lạc Nhi nữa.

Diệp Khuynh Thành là Diệp Khuynh Thành. Trên đời này chỉ có duy nhất một Diệp Khuynh Thành mà thôi.

Dù không có được tình yêu của người ấy thì cô vẫn đứng cảm tiếp tục sống.

Trái tim mình đã bị đau một lần rồi.

Kể từ nay cô phải bảo vệ giữ gìn bản thân thật tốt, không thể để mình lại bị tổn thương nữa.

Hãy coi Lam Tổ như một giấc mộng.

Còn Lam Tổ? Ở hoàng thành, chàng gầy sọp hẳn đi, suốt ngày chẳng thiết ăn uống.

Ân Ly và Hồng Loan, cả hai tiu ngưu cúi đầu đứng hầu hai bên.

“Vương gia... dù sao ngài cũng nên ăn một chút.”

“Vương gia, nếu ngài cứ thế này thì dù tìm thấy Khuynh Thành chỉ e ngài sẽ đứt mất thôi!”

Hồng Loan cũng phun ra một câu nghe thật ngộ.

Lam Tổ bị kìm nén quá lâu, đã quá lâu, bỗng quát ầm lên: “Sao các người không sớm nói cho ta biết? Tại sao hả?”

Ân Ly cũng cảm thấy chuyện này mình xử lý không tốt. Có lẽ ngay từ đầu cô không nên giấu Lam Tổ.

Nhưng thực ra cô cũng vì có thiện chí, cô không muốn vương gia phải buồn rầu.

Nếu sớm biết câu chuyện sẽ thành ra thế này thì cô thà sớm nói ra thì hơn.

Thấy vẻ mặt ăn năn của Ân Ly, Lam Tổ dịu giọng.

“Thực ra, chẳng thể trách bất cứ ai. Tại chính ta đã gây ra sai lầm.

Tất cả đều là tại ta. Nàng ấy đã nát tan chẳng còn nữa, mà ta, ta cứ miễn cưỡng cứu sống nàng, ta cho rằng như thế ta và nàng lại có thể gắn bó như trước. Than ôi... ta quá ngớ ngẩn, ngây thơ.”

“Xin lỗi vương gia.”

“Ta nghĩ, mình đã làm tổn thương Khuynh Thành thật rồi. Nếu không, chắc chắn cô ấy sẽ không bỏ trốn, không gặp ta nữa.”

Nửa năm qua Lam Tổ đã tìm khắp chốn ở hoàng thành, đi khắp tiên giới và xuống cả phạm trần nữa.

Nhưng vẫn không tìm thấy Khuynh Thành. Cô ấy như đã bay hơi tan biến trong không khí.

Ân Ly mím chặt môi, do dự một lúc, cuối cùng cũng nói: “Vương gia, giả sử tìm thấy Diệp Khuynh Thành, ngài đã nghĩ chưa: ngài sẽ đối diện cô ấy ra sao?”

Đối diện ra sao?

Lam Tổ cũng không biết. Tình yêu của chàng đối với Lạc Nhi là tuyệt đối kiên định như trái núi.

Nhưng đối với Diệp Khuynh Thành thì sao?

Chàng thực sự không biết. Nó chỉ là một niềm khao khát tìm thấy cô.

“Vương gia đừng trách Ân Ly này lắm lời, dù ngài phạt Ân Ly một trăm năm bổng lộc nữa thì Ân Ly cũng phải nói.”

Lam Tổ chỉ im lặng.

Im lặng, tức là mặc nhiên thừa nhận.

“Vương gia đã từng nghĩ thế này chưa: thực ra người mà ngài yêu bấy lâu nay đều là Diệp Khuynh Thành!”

Miệng Lam Tổ khe khẽ lẩm bẩm.

“Bấy lâu nay ta vẫn yêu Khuynh Thành ư?”

“Tuy nhiên, thuộc hạ biết mình giấu kín sự thật, là sai; nhưng Khuynh Thành và Lạc Nhi hoàn toàn khác nhau. Dung nhan khác nhau, tính cách khác nhau, mọi mặt đều khác nhau.

Có lẽ, ban đầu ngài xuất phát từ tình yêu đối với Lạc Nhi nên ngài mới tốt với Khuynh Thành như thế. Nhưng sau nhiều lần tháo gỡ giải tỏa, ngài không cảm thấy cô gái mà ngài yêu là Khuynh Thành chứ không phải Lạc Nhi ư?”

“Ta yêu Khuynh Thành, chứ không phải Lạc Nhi?”

Lam Tổ tự hỏi mình. Vậy thì tình cảm giữa chàng và Lạc Nhi là gì?

Không.

Nhất định không phải như thế.

Người mà chàng yêu là Lạc Nhi, là Lạc Nhi.

Tình cảm đã trải qua rất nhiều năm tháng! Không phải một năm, không phải mười năm, không phải trăm năm, ngàn năm mà là vô số lần trăm triệu năm.

Thế mà bây giờ lại nói là chàng yêu Diệp Khuynh Thành?!

“Vương gia! Ân Ly mong ngài hãy nghĩ cho thật thông suốt đã rồi hãy đi tìm Khuynh Thành! Nếu không, ngài sẽ lại làm tổn thương Khuynh Thành một lần nữa.”

Hồng Loan không hiểu rõ giữa họ đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng Hồng Loan cũng biết vương gia của nó đã khiến Khuynh Thành bị tổn thương.

Nó bất bình ra mặt, và cũng chẳng cần nhắc phép tắc giữa quân thần nữa.

Nó rất tức tối nói: “Hừ! Phận này dù ngài đập chết tôi, tôi cũng chấp nhận, Khuynh Thành đã hy sinh vì ngài quá nhiều, mà ngài lại khiến cô ấy phải đau xót à?”

Hễ nhớ đến ánh mắt tuyệt vọng của Khuynh Thành lúc sắp ra đi, Lam Tổ lại đau lòng không sao nén nổi.

Chàng đã làm tổn thương Khuynh Thành, làm tổn thương người con gái đã quên mình vì chàng.

Có điều, chàng thật sự không biết mình nên làm gì bây giờ.

Khuynh Thành không phải là Lạc Nhi chuyển thế. Vậy chàng nên tiếp tục yêu cô hay là nên chấm dứt từ đây?

Nếu tiếp tục yêu, thì lời hứa năm xưa với Lạc Nhi, tình yêu đối với Lạc Nhi sẽ là gì?

Nếu chấm dứt từ đây... hễ nghĩ rằng mình sẽ không bao giờ gặp lại người con gái đó nữa, chàng lại thấy đau lòng một cách lạ lùng.

Chàng nghĩ, hay là... mình vẫn thích cô ấy!

Hồng Loan và Ân Ly đã đi ra ngoài, chỉ còn lại Lam Tổ ngồi đó ngẩn người, sững sờ.

Nên thế nào? Rốt cuộc ta nên làm gì?

Ai có thể nói cho chàng biết, rốt cuộc chàng nên làm gì đây?

Nếu... chàng yêu Diệp Khuynh Thành thật, thì Lạc Nhi có tha thứ cho chàng không? Có lẽ nàng ấy sẽ rất thất vọng cũng nên!

Không! Chàng tuyệt đối không thể phản bội Lạc Nhi, dù nàng đã chết rồi.

Chàng nhất định phải giữ lời hứa với nàng.

Cứ thế... chân Lam Tổ đã bước ra ngoài từ lúc nào không biết.

Rồi chàng đi đến chỗ ngày trước Lạc Nhi đã phong ấn chàng.

Nhìn mình đang nằm trong khối băng trong suốt, Lam Tổ cau mày, bàn tay nắm chặt cứng, đau khổ đến cùng cực.

Bao hình ảnh trong quá khứ, tất cả lướt nhanh trong óc chàng như một cuốn băng đảo chiều quay ngược lại.

“Lạc Nhi, tại sao? Rốt cuộc là tại sao?”

Đôi mắt sáng như sao của chàng lúc này tràn ngập bi thương.

“Lạc Nhi, nàng hãy cho ta biết, tại sao?”

Mắt Lam Tổ đầy vẻ ảm ức, không sao tin nổi.

Người chàng hơi run rẩy.

“Lạc Nhi, lẽ nào nàng lại không thể tin ta nữa?”

Chàng chưa từng nghĩ rằng, người yêu của chàng ngày trước có thể chỉ sau một đêm dường như đã biến thành người khác hẳn.

Lạc Nhi vui tươi nhí nhảnh khôn ngoan của chàng đi đâu mất rồi?

Một cô gái mặc áo đỏ thướt tha, đôi mắt rung lệ, đang đứng trên đỉnh Từ cấm thành.

Gió thổi tà áo và mái tóc dài đen nhánh bay phơ phất.

Lam Tổ bước từng bước lại gần cô gái.

Cô gái hít sâu một hơi rồi quay người sang nhìn chàng.

“Lam Tổ, chàng có thể ôm thiếp một lần nữa không?”

Cô gái chậm chậm bước về phía chàng.

Lam Tổ thần thờ đứng ngây ra, lúng túng không biết nên xử trí thế nào.

Xưa nay chàng đều sắp đặt an bài tất cả, tất cả mọi chuyện trên đời đều trong tầm tay của chàng, nhưng lần này chàng đã tính nhầm.

“Lam Tổ, chàng có thể oán thiếp, hận thiếp, nhưng chàng tuyệt đối không thể không yêu thiếp.”

Rồi cô gái đưa tay lên mái tóc từ từ rút ra một cái trâm, bàn tay cô hơi run run, hai hàng lệ nóng hổi chảy trên đôi má, nhưng cô vẫn tàn nhẫn cắm cái trâm vào thân thể chàng.

“Lạc Nhi, ta sẽ không oán nàng, không hận nàng. Dù nàng đã làm gì với ta, ta vẫn mãi yêu nàng như ngày trước, và còn hơn cả ngày trước.”

Vào thời khắc ấy, thế giới của cô gái đã sụp đổ.

Nàng mạnh tay đẩy Lam Tổ ra.

Sắc mặt nàng gần như nát tan biến dạng.

“Chàng biết rõ tất cả, đúng không? Sao chàng không né tránh? Sao chàng không né tránh?”

Cô gái bỗng cảm thấy mình đại đột một cách ngây thơ, đại đột một cách đáng yêu.

Anh có công lực rất cao, cô định ám sát anh, lẽ nào anh không biết?

“Lạc Nhi, nàng cũng mềm lòng rồi nên không giết ta đúng không? Nàng chẳng qua chỉ phong ấn ta mà thôi.”

Khóe miệng anh thậm chí còn có nét cười.

“Lam Tổ, chàng là gã si tình, là gã đàn độn. Tại sao chàng không né tránh? Tại sao lại không né tránh?”

...

“Tại sao lại không né tránh? Tại sao lại không né tránh?”

Chàng đã nói rồi chàng sẽ không oán nàng, không hận nàng. Dù nàng đã làm những gì với chàng, chàng vẫn cứ yêu nàng như trước, và còn hơn cả ngày trước.

Nhưng bây giờ, tâm tư của Lam Tổ lại chia thành hai phần, một phần bị cô gái tên là Diệp Khuynh Thành chiếm giữ.

“Lạc Nhi, xin lỗi nàng, xin lỗi...”

Bỗng nhiên.

Một làn bạch quang lướt qua.

Lam Tổ ngẩng đầu thật nhanh nhìn con người đang đứng phía trước, hồi lâu không nói nên lời.

“Lạc... Lạc Nhi? Có đúng là Lạc Nhi không? Lạc Nhi...”

“Lam Tổ, chàng nhìn thấy lúc này chỉ là một huyễn tượng, khi chàng nhìn thấy huyễn tượng này tức là thiếp đã chết rồi. Lần này chàng không thể có cách gì cứu được thiếp. Thiếp đã chết từ rất lâu rồi. Tại chàng cứ quyết ý cứu sống thiếp đó thôi. Nhưng chàng có biết, hàng ngày thiếp đối diện với chàng, lòng thiếp khổ sở chừng nào không? Thiếp đã phong ấn chàng, còn chàng, không những không oán trách, trái lại chàng vẫn rất tốt với thiếp. Lam Tổ, có lẽ thiếp vốn không xứng đáng để được chàng yêu. Chàng nhìn thấy huyễn tượng này rồi, chắc hẳn chàng sẽ biết tất cả sự thật! Thiếp đã đoán trước rằng khi chàng cực kỳ đau khổ, chàng sẽ lại đến nơi này, cho nên...”

Lam Tổ nhìn Lạc Nhi ở trong huyễn tượng. Thì ra nàng đã sớm biết trước.

“Lam Tổ, chàng đã bao giờ nghĩ thế này chưa: người mà chàng yêu là Diệp Khuynh Thành – cô ấy và thiếp là hoàn toàn khác nhau; cô ấy can đảm hơn thiếp, kiên cường hơn thiếp, dám đối mặt với hiện thực hơn thiếp.”

Bỗng nhiên lại có một huyễn tượng khác loáng lên trước mặt Lam Tổ.

Trong đó, Diệp Khuynh Thành với làn áo đỏ và mái tóc dài tung bay.

Toàn thân cô, từ đầu đến chân tỏa ra làn khí lưu, là sát khí tuyệt đối, thứ sát khí hủy diệt mọi sinh mệnh.

Một con bạch hổ rất hiếm thấy, bỗng lảng không bay ra.

Lam Tổ nhìn thấy hình như nó định tấn công Diệp Khuynh Thành, nhưng thực ra mục tiêu của nó lại là con Đại Bàng Cánh Vàng.

Và, đồng thời, có vài chục con yêu thú cũng đang nhát tề tấn công Diệp Khuynh Thành. Đây chính là cảnh tượng Khuynh Thành và Đại Bàng Cánh Vàng cùng chiến đấu ở Hồng Hoang.

Các yêu thú từ trong rừng núi vẫn không ngừng xông ra, dường như vô tận; lúc này đã có đến ba bốn trăm yêu thú có mặt ở chiến trường.

Diệp Khuynh Thành đã bị một loạt vết thương do bọn yêu thú đánh trúng.

Tốc độ của bọn yêu thú càng lúc càng nhanh, con này ngã xuống con khác xông lên điên cuồng cắn xé; đồng bọn chết, máu tươi của đồng bọn chỉ càng kích thích chúng thêm điên cuồng, thêm bất chấp sinh tử, chỉ cần để lại thêm nhiều thương tích trên người Diệp Khuynh Thành. Trên mặt, trên cánh tay, trên ngực cô hoàn toàn là vết máu. Không thể nhận rõ máu nào là của cô, máu nào là của bọn yêu thú. Đôi mắt cô vẫn dữ dằn, thần thái cô vẫn kiên định như thường.

“Lam Tổ, anh hãy chờ em! Em sắp thành công rồi! Lam Tổ, anh hãy chờ em. Dù gặp nguy hiểm đến mấy, khó khăn đến mấy, em cũng sẽ cùng anh đối mặt! Em sẽ không làm một cô bé chỉ biết nấp sau lưng anh để anh che chở nữa. Em muốn cùng anh kề vai sát cánh chiến đấu diệt trừ tất cả những kẻ muốn làm hại anh.”

Trước mắt chỉ là huyền tượng, thế mà Lan Tổ cũng không nén nổi căng thẳng kêu lên, hận rằng không thể nhảy vào huyền tượng để giết bọn yêu thú kia.

Cùng với một tiếng kêu động trời.

Là một khi thế cô ngao tuyệt thế lan ra.

Đại Bàng Cánh Vàng đặc ý vỗ cánh phành phạch, đôi mắt sáng quắc chớp lên nhìn Diệp Khuynh Thành.

Nó đã độ kiếp thành công.

Nhìn thấy cảnh này, Lam Tổ thờ phào.

Và nhìn Khuynh Thành trong đó bằng ánh mắt xót thương. Những vết thương kia hẳn là đau lắm!

“Xin cảm ơn người tu chân của loài người đã đối phó với chúng. Tôi rất không muốn mắc nợ tình nghĩa ai, cho nên bây giờ cô có thể đưa ra yêu cầu với tôi.”

“Được, chính ngươi nói đây nhé?”

“Đương nhiên rồi.”

“Được! Đã thế ta sẽ phát biểu.”

“Nói đi!”

“Ta muốn ngươi đưa ta đi xuyên qua không gian lên tiên giới.”

Đại Bàng Cánh Vàng đang rất đặc ý thì chân nó bỗng suýt khụy xuống, đôi cánh sệt mặt đất.

“Nói... gì thế?”

“Ta nói là muốn ngươi đưa ta xuyên không gian lên tiên giới.”

Khuynh Thành đang đầy mình thương tích, ánh mắt kiên định nhìn Đại Bàng Cánh Vàng.

Đại Bàng Cánh Vàng dường như ngỡ rằng mình đã nghe nhầm.

“Cô... cô quyết định mình muốn xuyên không gian đi lên tiên giới à?”

“Đúng thế.”

Khuynh Thành vừa nói vừa lấy ra một viên kim đan của Lam Tổ cho, bỏ tọt vào miệng.

Cô bắt đầu điều tiết hơi thở.

“Cô có biết hậu quả của việc đi xuyên không gian không?”

Đại Bàng Cánh Vàng nói với thái độ nghiêm túc chưa từng có.

“Đương nhiên ta biết. Chẳng qua là bị thương chứ gì! Người nhìn vô số vết thương này, ta vẫn chịu đựng nổi, thì đâu bị thương nữa ta đâu sợ gì?”

Thì ra cô giúp nó độ kiếp chỉ vì muốn tranh thủ được cơ hội xuyên không gian lên tiên giới, để tiếp cận Tổ Lam gần hơn.

Đại Bàng Cánh Vàng sừng sốt nhìn Khuynh Thành.

“Cô xác định rằng đầu mình không trục trặc chứ?”

Khuynh Thành mặt đầy vết máu, mỉm cười nhìn nó một cách bất lực.

“Người nhìn xem ta có phải người trục trặc đầu óc không?”

“Không trục trặc, mà lại muốn đi xuyên không gian à?”

“Vì có người đang chờ ta trên đó, nên ta buộc phải đi!”

Các hình ảnh không ngừng chuyển động, mỗi lần nhìn thấy Khuynh Thành đang chiến đấu với bọn kia, mỗi lần nghe thấy giọng nói kiên định của cô nói “ta yêu anh ấy, nhất định không từ bỏ”.

Lòng Lam Tổ lại nhói lên rất mạnh.

Đúng là vì anh, cô ấy đã hy sinh rất nhiều, rất nhiều.

Anh đã nhìn thấy cô xuyên không gian lên tiên giới, đã chết ngất.

Khi Lam Tổ nhìn thấy Diệp Khuynh Thành bước vào điện Lam Lạc, anh cảm thấy mình dường như nghẹt thở.

Khi anh nghe Ân Ly nói.

“Khuynh Thành, cô biết không: Khi thấy cô kiên định hết lòng vì vương gia, chính tôi cũng không muốn làm tổn thương cô nữa.”

“Sự thật vẫn là sự thật, cô không thể thay đổi, cả tôi cũng không thể thay đổi.”

“Đúng là Lạc Nhi đã chết rồi, nhưng cô ấy đã biến thành một phần của cơ thể cô. Ngày nay cô yêu vương gia mãnh liệt như thế, chắc chắn có liên quan đến cô ấy ít nhiều.”

Đôi mắt Ân Ly hơi nhìn xuống, ngón tay cô chỉ vào ngực Khuynh Thành.

“Cô ấy đã biến linh hồn của mình thành quả tim của cô. Cho nên, cô chính là cô ấy, cô ấy chính là cô. Tuy cô có ý thức và linh hồn của riêng mình nhưng cả hai người có chung một quả tim.”

“Tôi lẽ ra nên sớm đoán ra, nên sớm đoán ra mới phải, trong người tôi có một nguồn sức mạnh không rõ từ đâu đến; và, mỗi khi tôi lâm vào cảnh sinh tử hiểm nguy thì nó lại cứu sống tôi. Lẽ ra tôi nên sớm đoán ra.

Nhưng tại tôi dần dần ngu dốt, tôi đã ngây thơ cho rằng đó là do kim đan ngày trước Hồng Loan cho tôi nuốt vẫn còn sót lại trong cơ thể, tôi chưa luyện hóa hết. Thì ra là cô ta. Ha ha ha... thì ra là cô ta!

Cô hãy nghe đây. Diệp Khuynh Thành này không phải Lạc Nhi nào hết. Tôi cũng không cần Lạc Nhi nào hết. Ngày trước không phải, bây giờ không phải và tương lai sau này cũng không phải! Ngày trước tôi không biết những chuyện này, và ngày nay cũng vậy.”

Tay Khuynh Thành thọc mạnh vào lồng ngực mình, cô cau mày, răng cắn chặt môi, tay Khuynh Thành đã moi ra một quả tim máu me be bét.

“Đây là quả tim của cô ta. Tôi không cần! Diệp Khuynh Thành này không may áo cưới hầu người khác! Tình yêu của Diệp Khuynh Thành tôi phải hoàn toàn thuộc về tôi!

Cô hãy đem nó về đưa cho Lam Tổ, đây mới là người mà anh ấy yêu.”

Lúc này Ân Ly sững sờ.

Lam Tổ cũng chột như hóa đá!

Anh nghe thấy Khuynh Thành nói: “Kể từ nay Khuynh Thành này là một người không cần quả tim, không tim cũng tốt, ít ra cũng không bị đau xót.

Yên tâm, Diệp Khuynh Thành này không dễ dàng chấp nhận thua đâu, tôi vẫn cứ đi tìm Lam Tổ, anh ấy yêu cô ta hay yêu tôi, tôi sẽ tự đi tìm câu trả lời của anh ấy.”

Cho nên Khuynh Thành mới lên thần giới tìm mình để nghe câu trả lời.

Con tim Lam Tổ như bị ai đó vò mạnh, anh thậm chí không dám tiếp tục xem nữa.

Nhưng người con gái ấy đã như một con thiêu thân lao vào yêu anh, đã chịu đựng bao đau khổ, lẽ nào anh không thấy?

Các cảnh tượng không ngừng biến ảo, Lam Tổ nhìn thấy Lạc Nhi xuất hiện trước mặt Khuynh Thành.

“Thực ra, cô biết không, Lam Tổ luôn yêu cô, luôn luôn là cô; vì cô và tôi vốn không phải là một, chúng ta không có cùng một hơi thở, ngoại hình cũng không giống nhau.

Cô chính là cô, không liên quan gì đến tôi cả; chúng ta là hai người độc lập, tuy tôi luôn ẩn nấp trong người cô nhưng người mà Lam Tổ giao lưu là cô chứ không phải tôi.

Tuy có lẽ đến giờ anh ấy vẫn không biết mình thật sự đang yêu Khuynh Thành là cô, hoặc có lẽ anh ấy vẫn hồn nhiên cho rằng người mà anh đang yêu là tôi.

Nhưng tôi biết người anh ấy yêu chính là cô – người mà Nam Cung Lạc tôi đây không thể thay thế.”

Khi Lam Tổ xem xong cả chuỗi hình ảnh, anh không thể cầm được nước mắt tuôn trào.

Cô ấy hiểu anh, yêu anh, dám làm tất cả vì anh.

Anh bỗng nhớ lại mình và Khuynh Thành từng nói: sẽ cùng tiểu ngao giang hồ, ngao du khắp thiên hạ không vương bận sự đời.

Nhưng giờ đây anh lại để tuột mất Diệp Khuynh Thành.

Các hình ảnh chợt biến mất.

Huyễn tượng về Lạc Nhi bỗng lại xuất hiện trước mặt anh.

“Lam Tổ, chàng hãy hết lòng yêu Khuynh Thành! Đó là cô gái đáng để chàng mãi mãi nâng niu. Còn thiếp, thiếp căn bản không xứng. Thiếp cũng biết mình đã lại tự ý quyết định làm một việc rất hão huyền.

Nhưng, thiếp chỉ vì muốn chàng hạnh phúc mà thôi.

Thiếp không muốn chàng cứ tiếp tục đau khổ. Thiếp có thể cảm nhận được khi chàng và Khuynh Thành ở bên nhau thật vui vẻ, thật nhẹ nhõm. Cảm giác chưa từng có khi thiếp và chàng ở bên nhau ngày xưa.

Lam Tổ, cô ấy mới là hạnh phúc thuộc về chàng. Tuy chàng biết cô ấy không phải là thiếp nhưng hôm nay chàng đã đến đây, chứng tỏ một điều thực ra trong lòng chàng, cô ấy đã có một vị trí vô hình rồi.

Lam Tổ, chàng hãy nâng niu trân trọng Khuynh Thành! Hai người sẽ trở thành một cặp hạnh phúc nhất thế gian. Thiếp luôn luôn, luôn luôn thầm chúc cho hai người.

Lam Tổ, chàng đừng băn khoăn bất cứ điều gì nữa. Chàng không hề có lỗi với thiếp. Nếu chàng không dám đối diện với chính mình thì chàng sẽ có lỗi với Diệp Khuynh Thành.”

Huyễn tượng về Lạc Nhi dần dần mờ đi rồi từ từ biến mất.

Lam Tổ kinh ngạc nhìn vào nơi xuất hiện huyền tượng về Lạc Nhi rất lâu, rồi mới tỉnh táo trở lại.

Nếu không dám đối diện với chính mình, thì Lam Tổ chàng sẽ có lỗi với Khuynh Thành.

Lời nói của Lạc Nhi không ngớt vang bên tai Lam Tổ.

Khuynh Thành, Khuynh Thành, ánh mắt kiên định của cô, tâm nguyện bất biến của cô đối với anh.

Vì anh, cô đã phải chịu bao nỗi thống khổ.

Thế mà anh đã xử tệ, đã làm tổn thương cô như thế.

Có lẽ Ân Ly và Lạc Nhi nói đúng, ngay từ đầu mình đã yêu Diệp Khuynh Thành chứ không phải Lạc Nhi nữa. Hai người vốn là hai cô gái hoàn toàn khác nhau.

“Khuynh Thành...”

Lam Tổ bỗng cảm thấy ngực mình nhói đau, chỉ cần nghĩ đến, chỉ cần nhắc đến tên cô, anh liền cảm thấy mình dường như nghẹn thở.

Những hình ảnh về các cuộc huyết chiến của Diệp Khuynh Thành lại luôn hiện trong tâm trí anh.

Cô nói rằng Lam Tổ hãy chờ đợi cô.

Cô mong chờ, rất mong chờ.

Cô không ngừng nỗ lực, không ngừng nâng cao khả năng của mình lên.

Rồi cuối cùng cô đã đến bên anh.

Nhưng anh lại tàn nhẫn làm cho cô bị tổn thương, khiến cô đớn đau cùng cực rồi bỏ đi.

“Khuynh Thành, hãy đợi ta! Ta nhất định sẽ tìm thấy nàng; khi ta lại nắm được bàn tay nàng, ta sẽ vĩnh viễn không buông ra nữa.”

Ân Ly và Hồng Loan lên đi theo sau Lam Tổ, cả hai đưa mắt nhìn nhau mỉm cười.

Lam Tổ quay người lại, khẽ háng giọng, rồi lạnh lùng nói: “Bản vương sẽ móc mắt hai người ra, có tin không?”

Ân Ly và Hồng Loan mặt tái mét, cả hai nhìn nhau chẳng khác gì hai đứa trẻ vừa mắc lỗi.

“Sao chưa vác mắt ra đây hả?”

Cả hai lè lưỡi. Rồi từ chỗ khuất lò dò bước ra.

Hừ!

Hai đứa này càng ngày càng vô lối, chẳng ra sao nữa. Dám bí mật theo dõi chủ nhân!

“Vương gia!”

Một người lớn và một trẻ con, tiu nghỉu như đang có tang.

“Dù phải đào sâu ba thước đất, cũng phải tìm bằng được Diệp Khuynh Thành đưa về cho ta!”

“A...”

Cả hai cố ý làm ra vẻ kinh ngạc, hình như nghe chưa rõ

“Có cần bản vương nhắc lại lần nữa không?”

“Vương gia... định giết Diệp Khuynh Thành phải không ạ?”

Hồng Loan giả vờ hỏi, ý chừng là: nếu ngài không nói thật rõ thì thuộc hạ không hiểu.

“Ngươi cho là thế nào?”

“Vương gia định giết cô ấy thật rồi! Khuynh Thành tốt với ngài như thế mà ngài lại muốn giết cô ấy?”

Hồng Loan giả bộ tỏ ra bất bình, mặt nó vừa kinh ngạc vừa tức tối.

Con chim chết tiệt này dám vặc lại chủ nhân!

“Có phải ngươi vẫn chê rằng phạt mười năm bổng lộc là quá nhẹ không?”

Hồng Loan trầm nghĩ: Hừ! Phạt thì phạt! Dù sao ở tiên giới tôi cũng đã khoáng được cả đồng đồ linh thạch, đủ sống vài vạn năm rồi!

Lẽ ra nên giao nộp cấp trên, nhưng, hừ! Hiện nay Diệp Khuynh Thành tức quá bỏ đi, nếu không tìm ra cô ấy thì tôi khỏi cần nộp nữa!

Khuynh Thành, cô ấy suýt nữa bỏ mạng vì lên đây gặp ông ta!

“Nếu ta không thể thấy Khuynh Thành nữa thì phải hai người chuẩn bị mà nhận án phạt!”

Lam Tổ buông ra một câu lạnh như băng, rồi tàn ảnh nháng lên biến mất luôn.

Ân Ly và Hồng Loan cùng nhìn nhau.

“Tự ông ấy chọc tức Khuynh Thành phải bỏ đi, nay lại trách chúng ta!”

“Đúng thế!”

“Nhưng ta nên châm chước vì ông ấy đã biết lỗi, muốn sửa lỗi, thì ta nên khẩn trương đi tìm Khuynh Thành vậy!”

Hồng Loan nói năng cứ như một ông cụ non.

Ân Ly nguýt nó một cái. Ai đang là chủ nhân thế này?

Thằng cha Hồng Loan ngày càng chẳng coi ai ra gì.

Toàn thể hoàng thành bỗng sôi động hẳn lên, ánh của Diệp Khuynh Thành được dán đầy các ngã đường to ngõ nhỏ.

Trong cung Thiên Khuyết.

Nam Cung Khuyết không nói một câu, đang ngồi trên ghế.

Một người mặc đồ đen bước vào, nói: “Bẩm báo Cung chủ, hiện nay toàn thành đã dán ảnh của công chúa Lạc Nhi.”

Nam Cung Khuyết mỉm cười rất kỳ quái. Rốt cuộc ông ta không nén được nữa, ông ta đã có hành động.

Lúc đầu ông ta cho rằng mình khỏi cần bận tâm cô gái này nữa.

Không ngờ ông ta vẫn không thể cứ ngồi yên.

“Tốt lắm! Tiếp tục giám sát mọi động tĩnh trong hoàng thành, liên tục bẩm báo cho ta biết.”

Người mặc đồ đen “xin vâng”, rồi bước ra ngoài.

Mọi người ở cung Thiên Khuyết đều có chung một đặc điểm: phải luôn luôn đeo một chiếc mặt nạ na ná như mặt diễn viên Kinh kịch.

Người mặc đồ đen đi ra rồi, Nam Cung Khuyết tàn ánh loáng lên rồi trở về cung Đông Lăng.

Cung Thiên Khuyết là một tổ chức bí hiểm trên thần giới, vì ai ai cũng đeo mặt nạ, muốn nhận ra nhau thì phải quen với hơi thở khí lưu.

Nếu không thì không thể biết đằng sau mặt nạ nào đó là ai.

Cung Thiên Khuyết, ngoài con em nội bộ ra, những người ngoài cũng có thể gia nhập hoặc rời bỏ cung này bất cứ lúc nào.

Có rất nhiều người trên thần giới vì có tư thù với ai đó, muốn trốn tránh kẻ thù, đều có thể vào cung Thiên Khuyết.

Vì thế lực của cung Thiên Khuyết rất hùng mạnh, bên trong lại chứa chấp rất nhiều kẻ ác.

Cho nên người ta nói chung không dám đối địch với cung Thiên Khuyết.

Chủ nhân của cung Thiên Khuyết, lại là một câu đố.

Ngay cả Lam Tổ cũng không ngờ chủ nhân của cung Thiên Khuyết lại là Nam Cung Khuyết!

Cung Thiên Khuyết.

Ba mươi triệu năm trước bỗng nhiên xuất hiện một thế lực lớn trên thần giới.

Tại sao nó bất ngờ trỗi dậy trên thần giới, đến nay vẫn không ai có thể giải thích rõ.

Hồi ấy, chỉ biết rằng dù ai đó gặp bất cứ rắc rối gì.

Đều có thể đến cung Thiên Khuyết là sẽ được bình an vô sự.

Cứ thế mãi, lâu dần, danh tiếng của cung Thiên Khuyết bỗng nổi như cồn.

Sự bí hiểm của nó càng khiến nó trở nên ly kỳ.

Sự ly kỳ đã khiến nó ngày càng hùng mạnh quái dị khó lường. Thế lực của nó cũng theo đó mà càng lớn mạnh.

Nam Cung Khuyết đã trở về cung Đông Lăng.

Diệp Khuynh Thành đang nghỉ trưa. Ông ta dặn các a hoàn nấu các món mà Lạc Nhi vẫn thích ăn.

Sau đó ông ta thông thả bước ra khỏi phòng Diệp Khuynh Thành, sang đại sảnh chờ cô tỉnh dậy.

Khuynh Thành vừa mở mắt ra, a hoàn đã nói ngay: “Bẩm công chúa, thần hoàng ngồi bên ngoài chờ công chúa đã lâu ạ.”

Khuynh Thành hơi cau mày, nói: “Sao người không gọi ta dậy? Và, ta đã nói rồi, đừng gọi ta là công chúa, cứ gọi ta Khuynh Thành là được.”

“Nô tì không dám ạ.”

“Ta bảo gọi thế thì cứ gọi, nếu không người sẽ bị phạt!”

Khuynh Thành dọa nó.

Tuy Khuynh Thành đúng là công chúa không sai, cha cô đã là hoàng đế vương triều Đại Cương.

Nhưng vì cô rất không muốn làm người thế thân cho Lạc Nhi.

“Nô tì biết lỗi rồi.”

Khuynh Thành cũng chẳng bận tâm về đứa a hoàn nữa, cô bước ra, đi thẳng sang phía đại sảnh.

Vừa đi được mấy bước Khuynh Thành bỗng dừng lại.

Rồi quay người lại hỏi a hoàn: “Có nhìn thấy thái tử đâu không?”

Không hiểu tại sao mấy ngày hôm nay cô cứ thấp thỏm không yên, cảm thấy hình như Hoa Mãn Nguyệt đang gặp nguy hiểm gì đó.

“Thái tử... thái tử...”

“Thái tử làm sao?”

Ánh mắt Khuynh Thành bỗng rất nghiêm khắc khiến đứa a hoàn sợ quá phải nói ngay.

“Cách đây nửa năm thái tử bỗng phát điên, đã bị thần hoàng nhốt lại.”

“Nói gì? Phát điên?”

Giọng Khuynh Thành bỗng dâng cao một đề-cì-ben.

Cô kéo giật đứa a hoàn: “Câu chuyện là thế nào?”

Nó cuống lên, sợ quá bỗng khóc òa.

“Nô tì... nô tì cũng chỉ nghe nói thế thôi.”

Nghe nói?

Cũng tức là không có nhiều người biết chuyện này.

“Người nghe ai nói?”

“Đỗ Hằng ạ!”

Kể cũng thật trùng hợp, Đỗ Hằng và Quyên Nhi đang hầu hạ Khuynh Thành yêu thương nhau tha thiết.

Nhưng vì thân phận cho nên, dù cả hai đều có tình ý với nhau thì vẫn chỉ có thể vụng trộm hẹn hò, chứ không dám có ý đi vượt quá ngưỡng.

Những cặp tình nhân như họ, trừ phi thần hoàng ban lệnh đặc xá thì mới có cơ hội kết duyên vợ chồng.

Đỗ Hằng được Nam Cung Khuyết sai đi đưa cơm cho Hoa Mãn Nguyệt.

Có một lần anh ta không kìm nén được cái lưỡi, bèn nói cho Quyên Nhi biết sự thật.

Vốn dĩ, khi xưa thái tử còn khỏe đã đối xử với họ rất tốt.

Đang ổn thỏa mọi bề, sao lại phát điên được?

Mỗi lần đến đưa cơm, nghe thấy thái tử ở bên trong gào thét. Đỗ Hằng cảm thấy hết sức đáng tiếc.

Nhiều lần anh ta muốn vào thăm thái tử một lát, nhưng đều bị các thị vệ canh cửa ngăn lại.

Thực ra anh ta vốn không biết người bị nhốt trong đó là ai.

Vì anh cứ đòi vào nhìn xem, các thị vệ phát cáu nên đã lờ mờ nói ra.

Nghe Quyên Nhi nói thế, Khuynh Thành bỗng thấy hết sức thương xót. Nửa năm qua cô sống thế này, thực sự quá đổi hoang đường.

Mình bị thiệt thân đã đành, lại còn liên lụy đến cả Hoa Mãn Nguyệt.

Khuynh Thành vẫn nhớ hôm đó Hoa Mãn Nguyệt tìm thấy cô, liều chiến đấu và bảo cô chạy đi.

Nay xem ra câu chuyện thực sự không đơn giản.

Nam Cung Khuyết.

Không hiểu sao Khuynh Thành bỗng nghĩ đến ông ta.

Cô nhìn đứa a hoàn, nói: “Chuyện hôm nay, người không được kể với bất cứ ai.”

“Nô tì xin vâng.”

Lúc này Khuynh Thành mới trở về lại vẻ bình thường, rồi bước đi.

“Thần hoàng!”

“Khuynh Thành đã dậy rồi à?”

Nam Cung Khuyết rất nhiệt tình bước lại, nắm tay Khuynh Thành nói: “Cha đã dặn kẻ dưới nấu các món ngon cho con rồi. Đi nào!”

Khuynh Thành không tỏ thái độ gì, chỉ nhìn ông ta.

Rồi cô giả vờ tò mò, hỏi: “Thần hoàng! Nam Cung Triệt bao giờ trở về ạ?”

Thấy Khuynh Thành lại hỏi về Nam Cung Triệt, Nam Cung Khuyết bỗng thoáng chút e ngại, nói: “Cha đã nói với con rồi mà: anh trai con đi xa có chút việc, phải độ nửa năm nữa mới trở về.”

Hừ! Hừ!

Chỉ một thời gian nữa, khi thần hoàng ta đây hoàn toàn khống chế được linh hồn của kẻ kia, thì ta lo gì không dám đưa Nam Cung Triệt ra?

Đến lúc đó, ngay con bé này dù muốn chạy ra khỏi lòng bàn tay[1] ta, cũng tuyệt đối không thể!

[1] Nguyên văn Ngũ Chi Sơn – mượn ý trong Tây Du Ký, chỉ ‘bàn tay năm ngón’ của Phật tổ bao la (chụp xuống Tôn Ngộ Không, Ngộ Không không thể thoát được).

Lam Tổ. Ông ta không tin mình không thể trừ khử Lam Tổ.

“Con đã quá lâu không nhìn thấy anh trai, con rất nhớ. Chỉ bằng cha triệu anh ấy về để anh em con được gặp nhau?”

Giọng Khuynh Thành có phần nũng nịu.

“Điều này...”

“Thần hoàng!”

“Con gái à, cha có thể chiều con mọi điều, nhưng con cũng nên nghĩ đến nghiệp lớn của cung Đông Lăng! Anh con đang có việc quan trọng phải làm. Con đã có thể chờ lâu như thế rồi, thì ngại gì phải chờ nửa năm nữa?”

Thấy thái độ của Nam Cung Khuyết như vậy, Khuynh Thành càng thêm khẳng định đúng là Hoa Mãn Nguyệt đang bị ông ta nhốt lại.

Nhân vật này có vẻ hiền từ bác ái, nhưng ai dám chắc ông ta không có ý định lợi dụng cô về chuyện gì đó?

Nếu không, tại sao Hoa Mãn Nguyệt phải liều lĩnh cứu cô?

À, lạ thật, sao cô lại quên bống một thông tin quan trọng.

Hôm đó rõ ràng cô nghe thấy họ gọi Hoa Mãn Nguyệt là thái tử, tức là, bọn người đến bắt Hoa Mãn Nguyệt là người của Nam Cung Khuyết.

Thì ra nhân vật này đã chơi khăm cô.

Chắc chắn không phải cô đã ngất xỉu nửa năm trời. Bên trong câu chuyện này hẳn phải có uẩn khúc gì đó.

Khuyên Thành hít vào một hơi thật sâu. Đúng là nửa năm qua cô sống rất mơ hồ. Gặp chuyện lớn như thế này, cô không thể lạnh lùng thờ ơ, cô không thể giả vờ như không có chuyện gì xảy ra.

Cô cần chút thời gian để điều chỉnh.

“Lạc Nhi biết lỗi rồi ạ.”

Cô tỏ ra rất ngoan ngoãn. Hừ! Chơi khăm! Lão quái dị này dám chơi khăm ra!

Ta nhất định sẽ cho lão biết thế nào là đau khổ.

Xưa ra, những kẻ hà hiếp Diệp Khuyên Thành đều không thể được hưởng kết quả gì từ tể!

Nếu không vì nể lão là cha Lạc Nhi thì cô không thể không đánh cho lão rụng răng rơi lá tả xuống đất!

“Ừ! Thế mới là con gái ngoan chứ!”

Nam Cung Khuyết nhìn Khuyên Thành với nét mặt cứng nhắc.

Nhưng thâm tâm lão thì nghĩ: liệu có phải nó đã phát hiện ra điều gì không?

Không ổn! Các thao tác của ta phải nhanh nhanh lên, nếu không...

Dù sao thì, Lam Tổ muốn tìm ra Diệp Khuyên Thành cũng không phải chuyện dễ.

Lão đã có thể cho Diệp Khuyên Thành chết giả nửa năm, giấu nhem khí lưu của Khuyên Thành, thì lão vẫn có thể lại cho Khuyên Thành rơi vào trạng thái chết giả.

Mới khi Lam Tổ chưa tìm ra Diệp Khuyên Thành thì lão vẫn còn khối thời gian.

Tuy nhiên, Lam Tổ đâu phải kẻ đại khờ? Tìm khắp phạm trần và tiên giới không thấy bóng Khuyên Thành đâu, anh đương nhiên nghĩ đến Nam Cung Khuyết.

Lam Tổ đã giấu kín khí lưu của mình và đang đứng ở cửa cung Đông Lăng.

Hít vào một hơi thật sâu.

Không vào hang cộp sao bắt được cộp con? Tuy không cảm nhận được khí lưu của Diệp Khuyên Thành nhưng trực giác vẫn mách bảo Lam Tổ: Diệp Khuyên Thành đang ở trong này.

“Lam Tổ, người đã khiến Khuyên Thành bị tổn thương, người đã đẩy cô ấy xuống vực sâu đau khổ vô tận, cho nên người phải tìm cho ra cô ấy, và dùng cả cuộc đời người để chuộc lỗi!”

Lặng lẽ ngẩng đầu nhìn ba chữ “Cung Đông Lăng”, tàn ảnh của Lam Tổ nháng lên, tiến vào.

Vì Lam Tổ chỉ là một ý niệm, cho nên nếu anh không muốn bị ai nhìn thấy thì tuyệt đối không một ai có thể nhìn thấy anh.

Kể cả những ai có công lực rất cao cường cũng tuyệt đối không thể cảm nhận ra khí lưu của Lam Tổ.

Nhưng vì đề phòng bất trắc, Lam Tổ vẫn giấu kín khí lưu của mình.

Như thế, dù anh đứng ngay trước mắt Nam Cung Khuyết thì ông ta cũng không thể phát hiện ra.

Vào cung Đông Lăng rồi, Lam Tổ vẫn không dám chủ quan, sợ rằng nếu mình sơ suất thì sẽ khiến Diệp Khuyên Thành bị liên lụy.

Còn Ân Ly và Hồng Loan, cả hai đang đi khắp bốn phương tìm Diệp Khuyên Thành.

Khi vừa đi đến biên giới giữa hoàng thành và cung Tây Môn, mắt Hồng Loan bỗng sáng lên, gọi Ân Ly: “Kìa, Lưu Hương Nguyệt Nhi!”

Hồng Loan và Ân Ly đều không biết Lưu Hương Nguyệt Nhi chính là Tây Môn Lưu Hương.

Lưu Hương Nguyệt Nhi đang bước đi vội vã, hình như đang tìm thứ gì, hoặc đang định ẩn nấp.

“Luu Hương! Luu Hương!”

Hồng Loan chạy như bay về phía Luu Hương nguyệt Nhi.

“Hong Loan, sao ngươi lại ở đây?”

“Sao cô phải chạy gấp gấp như thế?”

“Ngươi mau nghĩ cách để nấp đi!”

Luu Hương Nguyệt Nhi không kịp giải thích nhiều với Hồng Loan, cô phải mưu trí lắm mới trốn ra được, nếu lại bị bắt quay về thì sau đó muốn đi gặp Hoa Mãn Nguyệt sẽ càng khó hơn.

Hoa Mãn Nguyệt cũng thật là tệ! Đã hẹn rằng hôm nay sẽ gặp nhau ở đây, anh sẽ tiếp ứng cho cô.

Thế mà không thấy bóng dáng đâu.

“Đi theo tôi!”

Hồng Loan dẫn Luu Hương Nguyệt Nhi đi, cả ba tàn ảnh loáng lên, cấp tốc bay về phía đỉnh núi Tử Cẩm.

Chỉ cần đến được đỉnh Tử Cẩm thì mọi hơi thở khí lưu đều bị phong tỏa, tuyệt đối không thể phát hiện và tìm ra cả ba người.

Trên đỉnh Tử Cẩm. Ngoài phong cảnh rất đẹp ra, còn là nơi tuyệt vời để trốn tránh bọn truy binh.

Thông thường, bọn họ không lên đỉnh Tử Cẩm làm gì.

Vì chân thân của Lam Tổ bị phong ấn ở trên này.

“Mau đuổi theo! Nếu họ trốn lên đến đỉnh Tử Cẩm, muốn tìm ra họ sẽ vô cùng khó khăn.”

Bọn truy binh phía sau bám sát không bỏ cuộc.

“Mau lên!”

Hồng Loan cuống lên gọi rất gấp. Không phải nó không dám đại chiến võ mặt với bọn truy binh, mà là tình thế này rất nên nhanh gọn, không nên mua thêm việc cho rắc rối làm gì.

Hồng Loan vốn là thần thú siêu cấp ở thần giới, tốc độ đương nhiên nhanh hơn bọn họ rất nhiều.

Nhưng bọn truy binh lại cũng là thần thú siêu cấp.

Hồng Loan nhìn Ân Ly và Luu Hương Nguyệt Nhi, nói: “Lên lưng tôi đi!”

Ân Ly và Luu Hương Nguyệt Nhi hiểu ngay rằng tốc độ của mình thế này sẽ nhanh chóng bị bọn kia đuổi kịp.

Cả hai không nói nửa lời, lập tức nhảy lên lưng Hồng Loan.

Hai người cảm thấy mặt mũi bị gió tạt vào đau rát. Tốc độ của Hồng Loan quả là quái dị đến mức không tưởng.

Trên đỉnh Tử Cẩm có vô số làn chướng khí dày đặc, muốn lên được Tử Cẩm thì phải xuyên qua chướng khí, sau đó phi hành vài ngàn thước nữa, xuyên qua các tầng mây đặc sệt thì mới lên đến đỉnh.

“Ngồi vững nhé!”

Hồng Loan hô lớn, và tăng tốc bay vù vào vùng chướng khí.

Nó buộc phải dùng tốc độ tối đa để xuyên qua chướng khí, nếu không sẽ bị mê hoặc bởi ảo giác do chướng khí gây ra, và rất có thể cả đời sẽ bị vây khốn trong chướng khí.

Đó cũng là nguyên nhân khiến rất nhiều người không dám tiến vào đỉnh Tử Cẩm.

Nhưng một khi đã lên được đỉnh Tử Cẩm rồi thì sẽ tuyệt đối an toàn.

Hồng Loan nhắm tịt hai mắt, phi hành hoàn toàn dựa vào linh hồn và ý thức của mình. Miễn là đừng mở mắt ra, không nhìn thấy các cảnh tượng trước mắt, thì nói chung sẽ thuận lợi phi hành xuyên qua chướng khí.

“Hong Loan cứu ta, cứu ta với...”

Giọng nói của Diệp Khuynh Thành bỗng vang bên tai Hồng Loan.

“Khuynh Thành! Là Khuynh Thành!”

Hồng Loan bỗng vô cùng xúc động.

Mà xúc động thì linh hồn và ý thức sẽ bị ảnh hưởng. Rồi lơ sơ ý, và thế là nó đâm sầm vào vách đá trước mặt.

Cú va này khiến Hồng Loan tỉnh hẳn ra.

Không đúng!

Mình đang bay trong chương khí ở Tử Cấm kia mà!

Chết nha! Không ngờ chương khí này lại ghê gớm như vậy!

Nó lo lắng nhìn Ân Ly và Lưu Hương Nguyệt Nhi đang ngồi trên lưng. Mặt mũi cả hai đều đầm đìa mồ hôi.

Xem ra, họ đang phải chiến đấu với chương khí!

Phải thật nhanh, nếu họ không chống đỡ nổi và nếu không có cao thủ đến cứu thì họ sẽ mãi mãi bị chương khí vây khốn.

Ý niệm trời dậy. Hồng Loan tăng tốc phi hành cực nhanh.

Bọn truy binh phía sau, đuổi đến gần đỉnh Tử Cấm thì không dám tiếp tục tiến bước nữa.

“Chết thật! Thế là bọn họ chạy mất rồi!”

“Tướng quân, bây giờ chúng ta nên làm gì?”

“Nên làm gì? Người hỏi ta, ta biết hỏi ai?”

Tướng quân vốn là một con độc giác thú, cũng là thần thú siêu cấp. Miếng mồi béo bở lẽ ra ở trong tầm tay bây giờ biến mất rồi.

Ông ta không buồn sao được?

Chẳng rõ trở về sẽ ăn nói với chủ nhân ra sao đây?

Ông ta không sợ Tây Môn Vô Hận nhưng, cung Thiên Khuyết...

Ngẫm nghĩ một lúc, tướng quân nói: “Cứ chốt ở đây, canh gác chặt chẽ. Chỉ cần bọn họ lộ mặt ra thì bắt ngay Thất công chúa!”

“Rõ!”

Bọn người ấy còn chưa biết Độc Hiển tướng quân là ai chắc?

Phân công xong xuôi, Độc Hiển vội vã phi hành về cung Thiên Khuyết.

Độc Hiển run rẩy quỳ ở đại điện.

Đầu không dám ngẩng đã đành, ngay cả thờ cũng không dám thờ.

Ông ta đang chờ chủ nhân ngồi trên đại điện phán xét.

Cuối cùng, người đàn ông đeo mặt nạ ấy lạnh lùng nói: “Chốt lại! Hãy chốt chặt từng lối ra cho ta!”

Bấy giờ Độc Hiển mới thờ phào, thưa: “Bẩm chúa thượng, thuộc hạ đã sai quân chốt giữ đỉnh Tử Cấm rồi ạ!”

Người đàn ông đeo mặt nạ khẽ gật đầu, nói: “Thế thì biến ra đi!”

Giọng nói rất đều đều nhưng vẫn khiến Độc Hiển toát mồ hôi.

Ra khỏi cung Thiên Khuyết.

Độc Hiển dường như mới tìm lại được chính mình, ông ta trở nên cao ngạo.

Điều này khiến ông ta nhận thức sâu sắc rằng đi theo Tây Môn Vô Hận ít ra cũng không đến nỗi phải kinh hãi như vừa rồi.

Nhưng mình đã trót đi chệch hướng, muốn quay lại là chuyện không thể làm nổi nữa.

Tây Môn Vô Hận dù độ lượng đến mấy cũng không chấp nhận một kẻ đã phản bội mình.

Nghĩ đến đây, Độc Hiên bỗng thấy bi thương.

Độc Hiên vừa đi khỏi thì Nam Cung Khuyết lại vội vã trở về cung Đông Lăng.

Trong lúc gay cấn này, không thể để xảy ra sơ suất.

Có điều, dù ông ta tính toán kiểu gì thì vẫn không thể ngờ Tây Môn Lưu Hương có thể chuồn ngay trước mũi gã Độc Hiên.

Để mất Tây Môn Lưu Hương, thì muốn uy hiếp Nam Cung Triệt sẽ rất không dễ gì.

Công sức bỏ ra để khống chế linh hồn và ý thức của người khác vẫn chưa thật trọn vẹn, còn ba tháng nữa, chỉ cần thêm ba tháng nữa thì ông ta không sợ bất kỳ ai.

Kể cả người đó là Lam Tố.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Nữ Khuyển Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 18

Diệp Khuyển Thành đang đi bách bộ trong cung Đông Lăng, một lần nữa cô lại bước vào vườn hoa đầy sắc đỏ tuyệt đẹp. Nam Cung Khuyết nói đây là thứ hoa mà Lạc Nhi rất thích.

Hình như trước mắt cô xuất hiện hình bóng Lạc Nhi.

Và hình như nghe thấy Lạc Nhi đang nói: Khuyển Thành hãy sờ tay lên ngực mình, nghe tiếng nói của lòng mình! Cô đang yêu Lam Tố! Khuyển Thành, cô rất kiên cường, một lòng trung trinh vì tình yêu, sao cô có thể dễ dàng từ bỏ như thế?

Khuyển Thành, cô dễ dàng từ bỏ, thì có thể chứng tỏ mình rất yêu anh ấy không? Tất cả những việc cô đã làm, có còn ý nghĩa gì nữa không?

Có lẽ nên nói rằng cô quá ư thờ ơ.

Muốn có được một người mãi gắn bó với ta đến bạc đầu.

Đó chẳng phải điều mà cô hằng khao khát hay sao? Cô nói rằng mình muốn cùng anh ấy kề vai chiến đấu, cùng thống lĩnh thiên hạ, cùng tiểu ngao giang hồ, lẽ nào là cô nói dối?

Không.

Tiếng nói tự đáy lòng Diệp Khuyển Thành đang không ngừng phản bác.

Đó đều là thật, tất cả, tất cả đều là thật.

Bỗng nhiên.

Khuyển Thành như vừa tỉnh con mê.

Đúng thế, cô yêu anh, cả cuộc đời cô chỉ chấp nhận một mình anh. Vậy tại sao cô phải né tránh? Dù lòng anh ấy vẫn yêu Lạc Nhi thì tại sao cô không thể lựa chọn tiếp tục lao vào như con thiêu thân để yêu anh?

Giống như đã từng như thế, giống như khi cô giao lưu với Ân Ly. Có gì mà không thể?

Đôi khi, yêu, không nhất thiết là phải chiếm hữu!

Nghĩ rõ ràng cả rồi, Khuyển Thành khẽ mỉm cười, nói: “Lạc Nhi, tôi cảm ơn Lạc Nhi!”

Nhưng trước mắt cô làm gì có Lạc Nhi nào? Tất cả chỉ là Diệp Khuyển Thành tự đối thoại trong lòng mà thôi.

Gạt bỏ tâm tư nặng nề rồi, Khuynh Thành cảm thấy lòng mình đã vơi đi, đã nhẹ nhõm rất nhiều.

Không thấy bị thương, không thấy đau đớn nữa.

Điều mong muốn nhất của cô lúc nào là phải biết được tình hình của Lam Tổ.

Điều mong muốn nhất của cô lúc này là phải tìm cách cứu Hoa Mãn Nguyệt ra.

Đúng, Hoa Mãn Nguyệt.

Cô phải nhanh chóng tìm ra Hoa Mãn Nguyệt và cứu anh ta.

Nhưng, lúc cô định cất bước tìm Hoa Mãn Nguyệt thì giọng của Nam Cung Khuyết vang lên phía sau lưng cô.

“Lạc Nhi, xem ra hôm nay tâm trạng con rất tốt.”

Khuynh Thành cau mày, nhưng lúc quay người lại thì cô lại nở nụ cười tươi như hoa.

“Thần hoàng!”

“Chắc Lạc Nhi đã mệt rồi? Con nên vào nhà mà nghỉ ngơi đi!”

Thấy Nam Cung Khuyết rất ân cần với mình, cô cảm thấy có điều gì bất ổn. Bất ổn ở chỗ nào, thì cô lại không thể nhận ra.

“Nào, Lạc Nhi, con lại đây với cha!”

Ông ta chìa bàn tay to rộng của mình ra.

Đúng, Ông ta luôn thể hiện rất cưng chiều cô.

Ông ta có thể cưng chiều cô như thế này, nhưng ông ta lại giam giữ, ngược đãi Hoa Mãn Nguyệt! Tại sao?

Lẽ nào... Hoa Mãn Nguyệt không phải con đẻ của ông ta?

Nếu đúng là như thế thì... chỉ e ông ta đã giết phăng Hoa Mãn Nguyệt rồi cũng nên.

Nhân vật Nam Cung Khuyết này sao lại đầy mâu thuẫn? Mu bàn tay và lòng bàn tay là máu thịt, tại sao ông lại đối xử khác hẳn như thế?

Vô lý! Chắc hẳn bên trong phải có âm mưu gì đó.

Nam Cung Khuyết thấy Diệp Khuynh Thành cứ nhìn mình chăm chăm, ông ta bỗng cảm thấy mất tự nhiên.

Có phải con bé này đã phát hiện ra điều gì đó?

Nhưng, không, không có lý!

Nó căn bản không thể nhận ra điều gì dị thường ở ta.

Tuy nó là Lạc Nhi chuyển thể nhưng nó đã mất hết ký ức về kiếp trước, mặt khác, ta đã nguy trang quá tốt như vậy, ta hoàn toàn là một người cha rất chuẩn mực.

Thì nó đâu có thể nhìn ra sự thật?

Diệp Khuynh Thành bỗng tươi cười nói với ông ta: “Xin lỗi thần hoàng, con thật vụng về, nên đã khiến thần hoàng phải bận tâm về con, con nhìn thấy thần hoàng có sợi tóc bạc!”

Khuynh Thành cũng nhận ra mình đã nhìn Nam Cung Khuyết như thế, khiến ông ta ngỡ ngàng, nên cô vội bịa ra ngay một cái cớ.

Nam Cung Khuyết thấy rằng thì ra Khuynh Thành nhìn mình là vì chuyện này, nên ông ta lập tức yên tâm.

“Đúng là Lạc Nhi của ta đã trưởng thành, đã biết quan tâm đến cha rồi.”

Khuynh Thành bình thần mỉm cười: “Cha nên đi nghỉ cho sớm. Con thấy người hơi uể oải, con về phòng đây!”

Nam Cung Khuyết nhìn cô gật đầu. Ông ta tin chắc Diệp Khuynh Thành không phát hiện ra điều gì khác lạ.

Nhưng để đề phòng lâu ngày sinh rắc rối, thì vẫn phải sớm ra tay hành động.

Có điều... hai tay ông bắt giắc nắm chặt, hiện nay ông vẫn chưa có cách gì khống chế được linh hồn và ý thức của người ta.

Nếu cứ đánh liều hành động thì chỉ e chính mình sẽ bất lợi.

Nhưng, nếu cứ tiếp tục lần nữa thế này thì lại sợ sẽ xảy ra chuyện gì đó.

Nam Cung Khuyết bỗng thấy sốt ruột.

“Phải kìm nén, phải cố kìm nén.”

Ông tự an ủi. Thắng lợi đã ở ngay trước mắt, tuyệt đối không được nóng vội.

Chỉ cần khống chế được linh hồn và ý thức của nó, thì còn lo gì nó không bắt đầu mở phong ấn?

Mở được phong ấn rồi thì dù Lam Tố có mạnh nữa cũng không thể chống nổi việc ông xoi tãi linh hồn của anh ta!

Không còn linh hồn thì Lam Tố chỉ còn là cái xác biết xê dịch mà thôi.

Ông ta dần bình tĩnh trở lại.

Sau đó quay người bước đi.

Diệp Khuynh Thành thấy Nam Cung Khuyết đi rồi, cô bèn ngồi dậy ra khỏi giường, bí mật bám theo.

Nam Cung Khuyết quá ư tự tin.

Nếu không, ông ta chỉ cần vận thần thức quan sát một lượt sẽ phát hiện ra ngay Diệp Khuynh Thành đang nấp ở chỗ khuất.

Nhưng ông ta đã không làm thế vì ông ta đang rất phấn chấn đi về phía nhà lao bí mật.

Hoa Mãn Nguyệt. Anh chàng thái tử của cung Đông Lăng.

Cánh cửa đá của địa lao “kèn kẹt...” mở ra.

Khuôn mặt Nam Cung Khuyết hiện ra nét cười nham hiểm.

Ông ta bung chậu nước hắt vào mặt Hoa Mãn Nguyệt đang hôn mê nằm đó.

Cười tàn nhẫn: “Ngài thái tử gần đây vẫn ổn chứ?”

Ánh mắt Hoa Mãn Nguyệt tràn ngập hận thù căm ghét.

Khuynh Thành nhìn Hoa Mãn Nguyệt toàn thân đầy vết máu, cô cau mày nín thở.

Lẽ nào anh ta không phải con đẻ của Nam Cung Khuyết?

Thử nghĩ mà xem, có người cha nào lại ra tay tàn độc với con cái như thế này không?

“Đồ khốn, nhà ngươi có giỏi thì giết ta đi?”

“Giết ngươi ư? Không, không, không! Giết người, thì thật vô nghĩa! Tác dụng của ngươi đối với ta còn lớn hơn nhiều!”

Hoa Mãn Nguyệt “hừ hừ” lạnh lùng, nói: “Ngươi đừng hòng mong ta giúp ngươi lừa Diệp Khuynh Thành! Đồ khốn! Chỉ cần Nam Cung Triệt ta đây chưa chết thì ta nhất định sẽ tự tay giết ngươi để báo thù cho cha ta!”

Báo thù cho cha???

Khuynh Thành sững sờ và thấy mơ hồ... vậy là lão Nam Cung Khuyết này không phải cha đẻ của Hoa Mãn Nguyệt?

Thì ra cô ngẫu nhiên đoán mò lại là đoán đúng, lão không phải cha đẻ của anh ta.

“Báo thù? Ha ha ha ha...”

Nam Cung Khuyết cười như điên: “Dựa vào ngươi ư?” Giọng lão đầy vẻ chế nhạo.

“Chỉ cần ta còn sống là vẫn còn cơ hội để giết ngươi!”

“Ha ha ha ha... Hay lắm! Ta khá khen cho lòng can đảm của ngươi. Được, ta sẽ để cái mạng ngươi lại, chờ ngươi đến mà giết ta!”

Nam Cung Khuyết khẽ nhếch mép, cười nham hiểm.

“À, ta quên chưa cho ngươi biết: Tây Môn Lư Hương đã bị bọn ta tóm gọn. Tốt nhất là ngươi hãy biết điều một chút, nếu không... ta không dám đảm bảo nó được sống bao nhiêu lâu nữa đâu!”

Hoa Mãn Nguyệt bỗng như nổi khùng, không ngờ thằng cha khốn nạn này lại thâm hiểm đến thế.

“Ta biết ngươi không sợ chết, nhưng chắc ngươi không thể đứng nhìn Tây Môn Lư Hương vì ngươi mà phải chết!”

Phấn nộ, phấn nộ cùng cực.

Hoa Mãn Nguyệt vốn đang thoi thóp, bỗng nhiên toàn thân tràn đầy sức mạnh chẳng khác gì con bướm phá kén mà ra.

“Uỳnh...”

Một tiếng nổ lớn. Hoa Mãn Nguyệt đã phá tung dây trời và xích sắt buộc chân tay.

Nên biết, những xích sắt này có cơ cấu đặc biệt, hễ tù nhân vận sức lực thì nó sẽ tự động khởi động, những gai thép sẽ cắm vào cổ tay cổ chân ngay lập tức.

Thế mà Hoa Mãn Nguyệt đã đánh bật thoát ra được...

Diệp Khuynh Thành ẩn mình ở chỗ khuất, cô cau mày nhìn những gai thép đáng sợ, mặt cô đầy sát khí.

“Bây giờ ta giết ngươi!”

Vừa thoát khỏi xiềng xích, sát khí hủy thiên diệt địa của Hoa Mãn Nguyệt bỗng lan khắp nhà lao.

“Giết ta ư Hoa Mãn Nguyệt? Thề xác ngươi đã tàn phế, linh hồn ngươi chắc cũng bị trọng thương. Giết ta? Ngươi đang ngủ mê hay sao?”

Đúng thế, thể xác của Hoa Mãn Nguyệt lúc này đã không còn tác dụng gì nữa.

Cổ tay cổ chân anh đã bị nham nhở bởi các gai thép khi anh giãy giụa phá xích.

Nam Cung Khuyết đâu phải đồ ngu, nếu chỉ trời Hoa Mãn Nguyệt như bình thường thì anh đã sớm trốn thoát từ đời nào rồi.

Cho nên, linh hồn Hoa Mãn Nguyệt cũng bị lão khóa chặt.

Vừa nảy động tác phá xích sắt của Hoa Mãn Nguyệt khiến cả thể xác lẫn linh hồn anh đều bị tàn phá nặng nề.

Nhưng sắc mặt anh vẫn hết sức tự tin, anh lạnh lùng “hừ” một tiếng, rồi sức mạnh trong người bỗng bùng phát.

Tuyệt đối không như một người vừa bị thương, Hoa Mãn Nguyệt đột biến hết như con bướm phá kén đòi đời.

Nam Cung Khuyết bỗng tái mặt.

Gã này... đã kế thừa tuyệt kỹ của cung Đông Lăng!

Hắn... lẽ nào hắn dám liều mạng để hai bên cùng tan xác?

Lão chẳng sợ gì ba thể lực lớn trên thần giới.

Cũng không coi bí kíp kế thừa này là gì.

Nhưng hiện nay Hoa Mãn Nguyệt vẫn là kẻ rất có giá trị để lão lợi dụng, lão không muốn để cho Hoa Mãn Nguyệt phải chết.

Điều quan trọng nhất là vào lúc hệ trọng này lão không thể bị trọng thương.

Nhưng lão không ngờ con ranh con Tây Môn Lư Hương lại có thể khiến cho Hoa Mãn Nguyệt bùng phát được sức mạnh kinh người như thế này.

Xem ra lão đã quá coi thường Hoa Mãn Nguyệt mất rồi.

Nếu sớm biết trước thì lão nên triệt để lợi dụng Tây Môn Lư Hương mới phải.

Nhưng có lẽ lúc này vẫn chưa muộn.

“Nếu Hoa Mãn Nguyệt ngơoi dám ra tay, ta sẽ bắt Tây Môn Lư Hương chết ngay tức khắc, và còn chết rất thê thảm!”

“Hạng tiểu nhân bỉ ổi như ngươi, dù ta có chấp nhận chịu giam cầm, thì đến cuối cùng cũng không thể thoát được cái chết. Nếu ta bó tay chịu nói thì cũng không thể thoát được cái chết. Nếu ta bó tay chịu trói thì những người phải chết sẽ càng nhiều hơn nữa. Chỉ bằng ta và ngươi cùng chết luôn!”

“Thằng điên này!!!”

Nam Cung Khuyết không ngờ Hoa Mãn Nguyệt lại lợi hại như thế này, ngay đầu lão nghĩ gì anh ta cũng đoán ra được.

Thực ra Hoa Mãn Nguyệt không lợi hại đến mức ấy, anh không có thuật độc tâm độc ý nghĩ người khác như Kim Băng.

Nhưng vì anh đã gặp quá nhiều kẻ tiểu nhân nên rất hiểu tâm địa của bọn tiểu nhân, thế thôi.

“Xin lỗi Lư Hương, anh tin rằng em sẽ không trách anh! Nếu có kiếp sau, anh nhất định sẽ bù đắp cho em thật nhiều!”

Nhìn Hoa Mãn Nguyệt, Diệp Khuynh Thành hết sức cảm động.

Khuynh Thành hiểu đương nhiên rất hiểu tâm tư của anh. Anh làm thế, chỉ vì muốn tạo cơ hội sinh tồn cho mọi người.

Vì kẻ địch ở trước mắt quá mạnh.

Hoa Mãn Nguyệt dám hy sinh như thế, lẽ nào Diệp Khuynh Thành lại ỷ mình như một con thỏ nhát gan?

“Dừng tay!”

Diệp Khuynh Thành từ chỗ khuất nhảy ra.

Cả Hoa Mãn Nguyệt lẫn Nam Cung Khuyết đều rất kinh ngạc khi nhìn thấy Diệp Khuynh Thành.

Nhất là Nam Cung Khuyết, mặt lão nhăn nhó thật khó bề tưởng tượng.

“Lạc Nhi... sao... lại ở đây?”

Diệp Khuynh Thành “hừ”, lạnh lùng nói: “Nếu tôi không ở đây thì ông sẽ giết anh ta chứ gì?”

Dù cả nhân chứng vật chứng ở ngay trước mắt, Nam Cung Khuyết biết rằng mình có giải thích kiểu gì cũng vô ích, Khuynh Thành sẽ tuyệt đối không thể tin lão.

Không thể đường mật ngọt ngào được nữa.

Thế thì phải đả cày vậy.

“Được! Các ngươi đã biết cả rồi, thế thì ta cũng không phải nhọc lòng giả vờ nữa.”

Một làn khí lưu cực mạnh lan tỏa.

Hoa Mãn Nguyệt bỗng thất sắc, kinh hãi gọi Khuynh Thành: “Khuynh Thành mau chạy đi!”

“Không! Hoặc là cùng sống hoặc là cùng chết!”

“Khuynh Thành, nếu chúng ta chết cả thì còn ai để trả thù? Sẽ để cho hắn được sống ung dung hay sao? Thực lực của chúng ta lúc này lại chưa thể hạ được hắn!”

Hoa Mãn Nguyệt vội vã linh thức truyền âm cho cô. Lần đầu tiên anh thấy một làn khí lưu mạnh như thế này ở trên thần giới.

Thảo nào chỉ mình anh cũng bị hắn hãm hại thê thảm.

Thằng cha này thực ra là ai? Tại sao lão cứ nhất quyết đối đầu với bọn họ?

Hoa Mãn Nguyệt biết tính Diệp Khuynh Thành.

Một khi cô đã quyết làm một việc gì thì dù ai nói nhiều đến mấy cũng là vô ích.

Anh và Khuynh Thành nhìn nhau, gật đầu dứt khoát.

Họ lập tức tấn công Nam Cung Khuyết.

Thực ra cả hai đều biết rõ Nam Cung Khuyết sẽ không giết họ.

Nếu định giết thì đã giết từ lâu. Chứ lão không lãng phí lắm thời gian như thế để làm gì.

Cho nên cả hai phải triệt để lợi dụng nhược điểm này của lão. Sau đó sẽ lựa chọn thời cơ để tiêu diệt lão.

Cuồng phong cực mạnh khiến Khuynh Thành và Hoa Mãn Nguyệt không thể mở mắt.

Khuynh Thành nắm chặt quyền, lạnh lùng “hừ” một tiếng.

Rồi quyết định nhắm hẳn mắt lại. Đứng trước kẻ cường địch, tuy không thể vận dụng linh thức nhưng cô vẫn tiến áp sát trước mặt lão.

Với Diệp Khuynh Thành, chiến đấu trong bóng tối chỉ là chuyện vặt vãnh bằng cái đing!

Cô không cần nhìn, không cần cảm ứng bằng linh thức.

Cô chỉ cần thính giác, đôi tai cô quá đủ để hiểu rõ tất cả.

Gian khổ dịch chuyển thân thể giữa cuồng phong.

Công lực của Hoa Mãn Nguyệt hơi nhỉnh hơn Diệp Khuynh Thành một chút, tuy anh cũng chặt vật nhưng vẫn xử lý dễ dàng hơn cô nhiều. Ít nhất anh cũng có thể xuất chiêu tấn công Nam Cung Khuyết.

Nam Cung Khuyết thì chẳng coi Diệp Khuynh Thành là gì.

Trong lòng lão chỉ tràn ngập phần nộ. Nếu không tại thằng Nam Cung Triệt này thì hôm nay lão cũng không bị Diệp Khuynh Thành phát hiện ra.

Thế là kế hoạch của lão hỏng bét cả.

Kế hoạch đã đổ bể thì đành giết phăng thằng nhãi này đi.

“Nam Cung triệt, ta đưa ngươi đi gặp cha ngươi!”

Nói rồi, một lần khí lưu cực mạnh lập tức đánh vào Hoa Mãn Nguyệt.

Khuynh Thành thấy thế rất kinh hãi. Một sức mạnh không rõ từ đâu đến, cô nhảy vọt lên như một con ly miêu.

Từ Thanh bảo kiếm đã xuất hiện trong tay, đâm thẳng vào ngực Nam Cung Khuyết.

Chiêu này của Khuynh Thành nhanh chóng kiến Nam Cung Khuyết tiêu hao quá nửa công lực.

Cho nên sức mạnh của lão giáng vào Hoa Mãn Nguyệt, tuy anh vẫn bị thương nhưng ít nhất cũng giữ được tính mạng.

Nam Cung Khuyết kinh ngạc nhìn Diệp Khuynh Thành, không ngờ con bé lại tập kích lão đúng vào lúc này.

Lão tức điên người, nhắm thẳng vào ngực Khuynh Thành đánh luôn một chương.

Chương ấy tung ra quá nhanh, nhanh đến mức Khuynh Thành căn bản không kịp phản ứng.

Cô chưa kịp vùng kiếm thì đã dính chương của lão, cả người lẫn kiếm bị đánh bay ra xa.

Thân thể cô nặng nề đập vào vách đá đối diện, mạnh đến nỗi vách đá cực rắn chắc bị chấn động nứt ra vô số vết.

“Khuynh Thành!!!”

“Khuynh Thành!!!”

Hai tiếng gọi đồng thời vang lên trong khu mật thất u ám.

Nam Cung Khuyết mặt biến sắc, thân thể lão cứng đơ.

Không ngờ Lam Tổ cũng xuất hiện ở đây.

Xem ra, lão đã quá chú quan coi thường Lam Tổ rồi.

Không trừ bỏ gã này, mối họa sau này sẽ vô cùng khó lường.

Địa vị của lão trên thần giới cũng khó mà giữ được.

Cho nên phải giết chết hán bằng mọi giá.

Năm xưa, năm xưa nếu không có con bé đáng chết này phong ấn hán, thì lão đã sớm giết được hán rồi.

Lão tuy có công lực cao cường, cũng rất tinh thông trận pháp.

Nhưng lão không ngờ đứa con gái này lại lợi hại đến thế, lão đã dùng đủ cách vẫn không thể phá nổi phong ấn mà nó đã thực hiện.

Lam Tổ chỉ là một lần ý niệm, ông ta không thể đánh anh bị thương dù chỉ là một sợi tóc.

Cho nên mới xuất hiện rất nhiều tình thế như bấy lâu nay.

Lão hy vọng sẽ lợi dụng Lạc Nhi chuyển thế này để gỡ bỏ phong ấn.

“Nam Cung Khuyết! Liệu bao giờ nhà ngươi mới chịu dừng tay? Ngày trước ngươi dám tàn nhẫn bức tử con gái mình, ngày nay, ngay một người chẳng hề liên quan gì ngươi cũng không chịu tha cho?” Giọng căm phẫn của Lam Tổ vang bên tai.

Hoa Mãn nguyệt nghe xong nhận ra rằng Lam Tổ vẫn tưởng lão tặc này là cha của Hoa Mãn Nguyệt. Anh vội giải thích: “Lam Tổ, đừng đổ oan cho cha tôi, cha tôi đời nào lại tàn ác độc địa như lão tặc này!

Ngày trước tôi cũng từng hiểu lầm cha mình, tôi tưởng rằng ông bức tử Lạc Nhi.

Nhưng cách đây nửa năm tôi mới phát hiện ra rằng lão tặc này không phải cha tôi. Cha tôi... đã bị thằng cha khốn kiếp này sát hại từ lâu rồi.”

Thì ra cha anh ta không phải là Nam Cung Khuyết!!!

Kinh ngạc. Rồi Lam Tổ dường như lập tức hiểu ra ngay. Vậy thì tất cả vẫn có cái lý của nó.

Thảo nào lão ta lại tàn ác độc địa như vậy.

Lam Tổ đỡ Diệp Khuynh Thành đứng dậy, rất thương xót nhìn cô, nói: “Khuynh Thành, anh xin lỗi, anh đến muộn.”

Khuynh Thành bỗng thấy sống mũi cay cay, cô cắn mạnh vào tay anh một cái.

Mạnh mẽ nói: “Vẫn còn biết là mình đến muộn cơ à?”

Tâm trạng Lam Tổ trước đó hết sức nặng nề, bây giờ thấy Khuynh Thành không giận mình nữa, vẻ mặt anh tươi như sắc xuân.

Bị cắn không hề thấy đau, trái lại, rất dễ chịu.

“Khuynh Thành, từ nay anh sẽ không buông tay em ra nữa, và mãi mãi ở bên em.”

Nói rồi Lam Tổ xé một mảnh vạt áo mình buộc chặt tay anh và tay Khuynh Thành với nhau.

“Hai ta sẽ sống cùng sống, chết cùng chết. Kiếp này anh không bao giờ buông em ra nữa.”

“Lam...”

Khiến thiên tôn Nam Cung khuyết suýt loạn óc.

Mẹ khi, hán vẫn đang đứng trước mặt hai người, hán có thể lấy mạng họ bất cứ lúc nào.

Thế mà hai người này dám tình tứ với nhau trước mặt hán.

Đúng là sỉ nhục hán quá.

“Đủ rồi đấy! Các người tình tứ với nhau đủ chưa?”

Không sao chịu nổi, đúng là không sao chịu nổi nữa.

Hoa Mãn Nguyệt cũng rói trí, nhìn họ. Có lẽ trên đời chỉ có hai người này dám tình tứ với nhau ngay trước mũi kẻ địch hung ác!

“Sao phải kêu toáng lên gì thế?”

Cả Lam Tổ lẫn Khuynh Thành cũng bực mình gất ầm lên.

Họ đâu dễ gì có cơ hội thể hiện cho nhau biết nỗi dằn vặt trong lòng, can đảm bước một bước đầu tiên tiến tới hạnh phúc!

Vào lúc hệ trọng này họ đâu có thể cho phép ai tùy tiện gào lên như ma quỷ?

“Ra đòn đi!”

Khuynh Thành nũng nịu.

“Được!”

Lam Tổ nhìn cô, sẵn sàng chiều ý.

Rồi chợt hỏi: “Đánh vào đâu?”

“Mặt!”

Khuynh Thành lại nũng nịu nói độc một chữ.

Trời đất ạ!

Thiên tôn sẽ loạn óc thật cũng nên.

Ngán muốn chết!

Đúng là ngán muốn chết! Lẽ nào chúng không sợ lão?

Đúng lúc lão đang rối trí thì Lam Tổ kéo Khuynh Thành chạy như bay đến trước mặt thiên tôn và nện vào mặt lão một quyền cực mạnh.

Khi thiên tôn hoảng hồn thì Lam Tổ và Khuynh Thành đã chạy về vị trí cũ, cả hai tiếp tục đấm đuổi với nhau.

“Em hài lòng chưa?”

Lam Tổ dịu dàng hỏi Khuynh Thành.

Lúc này Khuynh Thành mới từ từ nhìn lại thiên tôn. Năm quyền của Lam Tổ vừa rồi đã khiến một bên mặt của lão tím bầm.

Chẳng khác gì trang điểm bằng mỹ phẩm sẫm màu.

“Được đấy! Nếu mắt trái cũng được một quyền thì tốt.”

“Được ngay! Phu quân sẽ làm luôn!”

Nói rồi anh ôm eo Khuynh Thành, tàn ảnh bay vụt lên, bay về phía thiên tôn.

“Uych!”

Lại một quyền cực nặng giáng vào mắt thiên tôn.

Rất nhanh chóng, cú trang điểm sẫm màu đã hoàn tất.

“Đã hài lòng chưa?”

Khuynh Thành ưng ý gật đầu.

“Em đã thỏa mãn rồi thì anh có thể yêu cầu em một điều nho nhỏ không?”

“Hả! Điều này...”

Khuynh Thành do dự một lát, rồi vui vẻ nói: “Được! Nể anh đã thể hiện rất tốt, em đồng ý.”

“Anh... anh đã thể hiện tốt như thế, thì nên có thưởng mới đúng.”

...

“Thưởng?”

“Đương nhiên rồi! Anh đã mạo hiểm cả tính mạng để hoàn thành sứ mệnh của vợ anh giao cho, lẽ nào vợ anh lại không khen thưởng?”

Thiên tôn lợi hại ra sao, Khuynh Thành đương nhiên rất biết.

Cho nên Lam Tổ nói rằng anh mạo hiểm tính mạng thì đương nhiên tin ngay.

Nhưng mấy ai đã biết hiện nay Lam Tổ chỉ là một làn ý niệm, nên thiên tôn chẳng làm gì nổi anh.

Đừng nói là lấy mạng, ngay đánh anh bị thương cũng là điều không thể.

“Thế thì... thế thì...”

Khuyneh Thành cũng thấy bí, không biết nên khen thưởng Lam Tổ như thế nào cho phải.

Bỗng nhiên, mắt cô sáng lên: “Được rồi, em có rất nhiều linh thạch, em cho anh tất, được chưa?”

Lam Tổ bữu môi nhìn cô, nói: “Thứ gì của vợ thì đương nhiên cũng là của chồng. Hơn nữa, em không cảm thấy nói đến tiền bạc thì sẽ tổn thương tình cảm à?”

...

Khuyneh Thành ngớ ra, cứng lưỡi.

Từ nhỏ cô vẫn tự cho rằng mình rất có khoa nói, thế mà đứng trước Lam Tổ cô lại biến thành con bé vụng về thế này?

“Vậy anh muốn thế nào?”

Miệng Lam Tổ bỗng áp sát vào tai Khuyneh Thành, phả vào một hơi, thủ thủ nói: “Anh muốn em!”

...

Tuy Khuyneh Thành là người đến từ thế giới hiện đại nhưng cô vẫn nóng ra từ tai lan đến mặt.

“Chà, anh háu đến thế cơ à?”

“Háu? Anh mà lại háu?”

Về mặt Lam Tổ tỉnh bơ nhìn Khuyneh Thành, lại còn tùm tùm cười tỉnh quái nữa.

“Này, không ngờ em lại háu đến thế, cứ nghĩ xiên xẹo đi!”

Khuyneh Thành véo thật mạnh vào lưng Lam Tổ, nói: “Ai háu?”

“Anh, anh háu, được chưa?”

“Có thể chứ!”

Thiên tôn sắp chết ngất. Chẳng cứ gì thiên tôn, mà ngay Hoa Mãn Nguyệt cũng sắp ngất xỉu.

Hai người này thật là... xác thịt quá thể!

Định hôn hít thì cũng nên chờ về nhà hãy làm, làm vào lúc vắng người! Chứ không nên coi họ như không khí thế này.

“Này! Hai vị có thể tạm dừng tình tứ không? Coi tôi là người chết hay sao thế?”

Cả Lam Tổ lẫn Khuyneh Thành đều tròn mắt nhìn Hoa Mãn Nguyệt, ý chừng nói rằng: bọn tôi không trách anh tiếp tục giả vờ chết, sắm vai xác chết!

Nhưng điên đầu nhất vẫn là thiên tôn. Muốn giết Lam Tổ không được, muốn đánh Lam Tổ cũng không thể.

Giờ đây muốn dùng Diệp Khuyneh Thành và Nam Cung Triệt để đe dọa Lam Tổ, cũng là chuyện không thể làm nữa rồi.

Cứ nán lại, mình chỉ còn cách bị ăn đòn.

Huống chi, nhìn hai đứa kia tí từng khiến ông ta rùng mình nổi da gà.

Tàn ảnh loáng lên, trong chớp mắt lão đã biến mất.

Khuyneh Thành thấy cực khó hiểu, nhìn Lam Tổ nói: “Sao hán lại chạy rồi?”

Mới chỉ ném có hai quyền.

Đâu đến nỗi chưa đánh đấm gì đã bỏ chạy?

“Tại chồng em cực kỳ lợi hại đó thôi!”

Khuynh Thành thúi cho anh ta một quả, nũng nịu nói: “Chỉ giỏi mèo khen mèo dài đuôi!”

“Ồi ời...”

“Sao thế?”

Thấy Lam Tổ kêu đau, Khuynh Thành bỗng phát hoảng, rất lo lắng nhìn anh.

“Anh đau ở đâu, ở đâu? Để em xem nào...”

Lam Tổ nhăn nhó, rồi nắm ngay bàn tay Khuynh Thành đặt lên ngực mình: “Đau ở đây này!”

“Đáng ghét tệt!”

Bấy giờ Khuynh Thành mới biết mình đã bị ăn quả lừa!

“Đáng ghét đến chừng nào?”

“Không nói chuyện với anh nữa!”

Lam Tổ kéo Khuynh Thành lại, tay nâng mặt cô, nói: “Kìa, đừng giận, vừa rồi đúng là anh rất đau, vì bị em cắn.”

“Sẽ cắn một miếng nữa, anh có tin không?”

Lam Tổ mỉm cười tinh tú, vòng tay ôm cô chặt hơn, nói: “Ăn y!”

Sắc mặt Khuynh Thành vừa rồi chỉ hồng hồng, lúc này cô bỗng đỏ như mặt.

Chữ nghĩa thật bát ngát bao la!

Cắn đi, ăn y... các vị thử nghĩ kỹ mà xem!

Ha ha ha ha ha... nó dí dỏm ra sao, tại hạ xin phép không giải thích làm gì!^[1]

[1] Từ ngữ hơi tục, không cần thiết phải chú thích rõ. Chỉ cần hiểu là “ăn ả”.

Hoa Mãn Nguyệt cũng hết cách, không chịu nổi nữa.

Nhìn hai người, anh bỗng nhớ đến Lưu Hương Nguyệt Nhi.

Anh vội bước lại, ghé đầu nói: “Hai người có thể tạm dừng kiểu ám muội này được không? Hiện giờ Lưu Hương Nguyệt Nhi của tôi sinh tử ra sao còn chưa có biết đây này.”

Lúc này Diệp Khuynh Thành mới bừng tỉnh khỏi cảm giác lâng lâng đắm đuối.

Cô háng giọng, rồi nghiêm túc nói: “Lam Tổ, sau đây ba chúng ta nên thế nào?”

Lam Tổ lấy linh châu truyền tin ra gửi lời nhắn Hồng Loan và Ân Ly. Nhưng rất lâu sau đó không thấy họ hồi âm.

Lam Tổ bất giác cau mày.

“Sao thế anh? Liệu có thể xảy ra chuyện gì không?”

“Ân Ly và Hồng Loan không trả lời anh, lạ thật.”

Khuynh Thành bỗng thấy căng thẳng lo lắng.

“Hay là đã có chuyện thật rồi?”

Lẽ nào, thiên tôn thấy không làm gì nổi họ, sau đó lão đã đi gây sự với Ân Ly và Hồng Loan?

Nhưng Khuynh Thành đã lập tức phủ nhận khả năng này.

Thiên tôn đâu phải đồ trẻ con, đâu có thể vì không đánh nổi Lam Tổ bèn đi gây sự với Hồng Loan và Ân Ly?

Nếu đúng thế thì thiên tôn đã không đáng mặt làm thiên tôn!

“Hay là linh châu của anh bị trục trặc, nên họ không nhận được tin?”

“Không thể như thế!”

Lam Tổ khẳng định, giọng chắc nịch.

Bỗng nhiên, mắt anh sáng lên, nói: “Hay là... hay là họ đã vào đỉnh núi Từ Cẩm?”

Chỉ khi nào ở khu vực đỉnh núi Từ Cẩm thì mới bị đứt thông tin với thần giới.

Ai đã vào Từ Cẩm thì khí lưu của người ấy cũng bị che kín hoàn toàn.

Hoa Mãn Nguyệt bắt chọt cau mày, nói: “Đỉnh núi Từ Cẩm?”

Nơi ấy, đâu phải ai ai cũng vào nổi!

Không. Nên nói là ai cũng có thể vào được nhưng có sống nổi ở đó không, thì lại là chuyện khác.

Ngay Hoa Mãn Nguyệt cũng không dám mạo hiểm tiến vào Từ Cẩm.

“Đi!”

Lam Tổ phát tay áo thụng, Diệp Khuynh Thành và Hoa Mãn Nguyệt cũng bay ra theo.

Khuynh Thành bỗng có một cảm giác chưa từng thấy – cảm giác của một cô gái nương tựa vào một người đàn ông.

Có người ấy, cô sẽ được hạnh phúc.

Có người ấy, cô có thể yên tâm.

Về mặt Khuynh Thành tràn trề hạnh phúc, cô nhìn Lam Tổ. Thì ra, cảm giác được yêu là như thế này.

Lam Tổ hơi cúi đầu nhìn cô, mỉm cười.

“Lam Tổ, em cảm thấy mình rất hạnh phúc!”

“Ngốc ạ... chúng ta nên tập trung vào chuyến đi. Nếu không, sẽ có người phát câu đấy!”

Hoa Mãn Nguyệt nghe, biết Lam Tổ đang trêu mình.

Anh nhẹ nhàng “tra đũa”: “Hiện giờ, anh đã ung dung, đương nhiên có thể nói mạnh mẽ. Anh ẵm được người đẹp đưa về, tôi thì sao? Tôi còn chưa biết người đẹp của tôi sống chết thế nào? Nói kháy nhau thì quá dễ!”

Lam Tổ bật cười ha hả, nói: “Kia, anh lại thế rồi!”

Khuynh Thành cũng phì cười.

“Thôi nào, hai anh cứ trêu tôi đi thì hơn.”

Chẳng mấy chốc cả ba người đã phi hành đến Từ Cẩm.

Từ xa, Lam Tổ đã nhận ra đám quân canh gác là của nhà Tây Môn.

Nhìn thấy quân sĩ của nhà Tây Môn, Hoa Mãn Nguyệt bỗng hưng phấn hẳn lên.

“Sao bọn họ lại ở đây nhỉ? Lẽ nào Lưu Hương đã đi vào đỉnh Từ Cẩm rồi?”

Anh chợt nhớ ra, hôm nay là ngày anh và Lưu Hương hẹn gặp nhau để trốn đi.

Nhìn thấy quân sĩ của nhà Tây Môn, Hoa Mãn Nguyệt càng tin là mình đoán đúng.

“Mau lên! Nhất định là Lưu Hương đang ở trong Từ Cẩm.”

“Yên tâm! Chỉ cần cô ấy vào Từ Cẩm thì chắc chắn đã được bình an vô sự.”

Giọng Lam Tổ đầy tự tin.

Ai đó không biết về đình Từ Cầm, chứ Lam Tổ thì thuộc lâu lâu, quá quen với nơi này.

Chân thân của anh vẫn đang nằm trong đó!

Nghe Lam Tổ nói thế, Hoa Mãn Nguyệt mới thật sự yên tâm.

Lam Tổ xử lý mọi rắc rối, cả ba tiến vào đình Từ Cầm êm như ru không ai hay biết.

Bọn lính canh gác tuyệt đối không cảm nhận thấy gì hết.

Thiên tôn ngao ngán trở về cung Thiên Khuyết.

Lão nhất định phải nghĩ cách để Lam Tổ phá bỏ phong ấn, làm sống lại chân thân.

Nếu không, cả đời lão cũng không thể đánh bại được Lam Tổ.

Nếu chờ sau một vạn năm nữa, thì lão không chắc có thể giữ nổi địa vị thiên tôn.

Cho nên, lão nhất định phải giết Lam Tổ khi anh vẫn chưa mạnh lên.

Hiện giờ quân bài rất tốt là Diệp Khuynh Thành đã sống mất, thì còn cách gì để gỡ phong ấn khiến chân thân Lam Tổ sống lại?

Lẽ nào lại giống như hôm nay, bị anh ta đánh đập mà không thể có cơ hội đánh trả?

Thiên tôn bỗng nhớ đến lần trước phong ấn hoàng thành.

Xem ra, ta phải ra tay từ lão già kia mới xong.

Dù không thể đánh Lam Tổ, lẽ nào ta không thể đánh kẻ khác?

Thiên tôn hừ hừ hậm hực, rồi tàn ảnh loáng lên, biến mất khỏi cung Thiên Khuyết.

Lão sẽ dùng mọi cách, để buộc Lam Tổ phải tự mở chân thân của mình.

Có thể, lão mới thật sự giao đấu với anh ta và giết anh ta.

Năm xưa lão không thể ngờ được con bé Lạc Nhi ngoan ngoãn, mà lại lựa chọn cái cách này.

Lão vốn tưởng rằng mình có thể ung dung không phải lo gì nữa.

Nhưng không ngờ con bé lại phong ấn gã Lam Tổ, rồi tự cho nỗ nguyên anh của mình, hồn phách tan tác bay đi.

Nếu Lạc Nhi biết người uy hiếp nó không phải cha nó, thì liệu nó có tức đến nỗi dù thân xác đã tan tành nhưng sẽ hội tụ trở lại, rồi nhảy vọt ra hay không?

Một lần lưu quang chớp lên từ cổng chính của hoàng thành, xông thẳng đến căn phòng của Lam Ngạn.

Lam Ngạn hơi sững sờ, lập tức cầm bảo kiếm, nhưng chưa kịp rút kiếm ra khỏi vỏ thì toàn thân đã bị không chế cứng đơ.

“Lam Ngạn, hai ta lại gặp nhau rồi đây!”

“Nam Cung Khuyết, lão tặc điên cuồng sống dai, ngươi định làm gì?”

Thiên tôn lớn tiếng cười khẩy, đưa tay ra giật cái mặt nạ Nam Cung Khuyết ra, mỉm cười tàn độc, nói: “Ngươi nhìn rõ đi, ta là ai?”

“Thiên... thiên tôn...”

“Lam Ngạn, ngươi vẫn còn nhận ra ta kia đấy! Ta là thiên tôn, vậy các ngươi có nên tôn kính ta không?”

“Thiên tôn cao vợi vợi, chúng tôi đâu dám làm bừa.”

“Không dám ư? Ta thấy ngươi rất dám thì có!”

Thiên tôn cố ý làm ra vẻ băng giá.

“Lam Tổ, con trai ngươi ngày càng to gan, nó cậy mình có công lực kha khá, dám đi khắp nơi làm bao việc càn rỡ.”

Lam Ngạn có thể không hiểu về con cái của người khác.

Nhưng ông đâu có thể không hiểu rõ con trai mình?

Lam Tổ tuy tính tình ngạo nghễ nhưng nó tuyệt đối không lạm sát người vô tội và càng không đi khắp nơi làm những chuyện càn rỡ.

“Thiên tôn, nếu con trai tôi trót đại mạo phạm khiến ngài tức giận, Lam Ngạn này thay mặt nó xin lỗi ngài.”

“Ngươi ư???”

Thiên tôn hừ hừ lạnh lùng, ánh mắt đầy khinh miệt.

Lão muốn lấy mạng Lam Tổ, dù Lam Ngạn xin lỗi ngàn lần thì cũng chẳng ích gì.

“Lam Ngạn, nếu biết điều thì ngươi hãy đến đỉnh Tử Cầm gọi con trai ngươi thức dậy. Nếu không, ta nhất định sẽ bắt nó vĩnh viễn ngủ ở đó, muôn đời không tỉnh lại nữa.”

Lam Ngạn nghe nói thế phát hoảng.

Không thể để con trai ông phải chết.

“Thiên tôn muốn tôi phải làm gì tôi xin làm tất, chỉ cần ngài tha cho con trai tôi là được.”

Ai đó có thể không biết thiên tôn lợi hại.

Chỉ Lam Ngạn thì rất biết. Thiên tôn là người thống trị tối cao ở thần giới, là người có võ công lợi hại nhất.

Nếu thiên tôn muốn ai chết, thì dù người ấy trốn vào cung Thiên Khuyết hay đỉnh núi Tử Cầm cũng cứ là vô ích.

Ai đáng chết thì vẫn phải chết.

“Được! Ta châm chước vì con trai ngươi lần đầu phạm lỗi, và ngươi cũng thành tâm nữa, nên ta đặc biệt khai ân một lần.”

Bộ dạng thiên tôn tỏ ra rất kẻ cả bao dung.

Nên đã lờ được Lam Ngạn.

Lam Ngạn nhận chỉ lệnh của lão, bèn lập tức phi ngay về phía Tử Cầm.

Thiên tôn, là nhân vật đáng sợ biết chừng nào!

Nhưng Lam Ngạn cũng không biết mình phải làm gì để đánh thức người con trai đang bị phong ấn. Thôi đành, cứ đến đỉnh Tử Cầm đã rồi tính sau.

Lam Ngạn quá vội vã nên không để ý thiên tôn đang ở ngay phía sau ông.

Kể cả ông vận thần thức, nếu thiên tôn muốn lẩn tránh thì vẫn là chuyện quá dễ dàng.

Bởi lẽ công lực của thiên tôn mạnh hơn hẳn Lam Ngạn.

Có điều, Lam Ngạn đã quá ngây thơ. Khi ông vừa đặt chân vào Tử Cầm thì bị thiên tôn giáng cho một chưởng ngắt xiu rồi đem đi.

Thiên tôn đang cần kéo dài thời gian, ba tháng.

Chỉ cần chờ thêm ba tháng nữa, lão tu luyện thành công công lực khổng lồ chế lĩnh hồn người khác, thì lão chẳng sợ cóc gì Lam Tổ nữa.

Đến lúc đó, Lam Ngạn sẽ là công cụ sát nhân rất tốt của lão.

Không rõ khung cảnh cha con tàn sát lẫn nhau sẽ hoành tráng đến mức nào nhỉ?

Lão rất trông chờ cái ngày ấy.

Nhìn bọn Lam Tổ đang đứng ở đỉnh Tử Cầm tìm Lưu Hương Nguyệt Nhi, thiên tôn nhếch mép cười nham hiểm.

“Ta sẽ cho các ngươi được thoải mái ba tháng nữa! Ta không tin mình không có cách để bức ngươi phải phá bỏ ấn mà bước ra!”

Thiên tôn phát tay áo thụng, tàn ảnh bóng lên. Lão và Lam Ngạn lập tức biến mất không thấy đâu nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Nữ Khuyết Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 19

Hồng Loan nguyệt Ân Ly một cái, hừ hừ lạnh lùng, mặt nó căng căng lên, nói: “Nhắm tính tuổi tác, thì tôi lớn hơn cô quá nhiều. Tôi chẳng qua chỉ vì có hình người trông rất đáng yêu đó thôi!”

...

Ân Ly nín lặng nhìn Hồng Loan. Thằng nhãi này ngày càng trở nên quá đáng.

Hoa Mãn Nguyệt và Lưu Hương Nguyệt Nhi nhìn họ phì cười.

Bèn bước lại nói: “Hai người đừng quậy nữa.”

Diệp Khuynh Thành và Lam Tổ cũng bước đến.

Tâm trạng mọi người đều rất nặng nề.

“Hoa Mãn Nguyệt, anh có thể nói tí mỉa mai hơn không; người ấy thực ra là ai?”

Ánh mắt Lam Tổ dừng lại trên người Hoa Mãn Nguyệt. Trực giác mách bảo anh, có lẽ vụ việc này rất không đơn giản.

“Tôi cũng không biết thực ra hắn là ai. Hắn ký sinh trong cơ thể cha tôi, cha tôi sinh tử ra sao, hiện giờ tôi cũng không rõ. Chỉ e... ông đã bị hắn ra tay hãm hại từ lâu.

Hắn không chỉ có công lực rất ghê gớm mà còn giỏi dùng mưu kế. Lần này chúng ta gặp phải đối thủ thật rồi.”

Công lực của thiên tôn, tất nhiên là ghê gớm. Số một của thần giới kia mà! Ai dám tranh tài cao thấp với ông ta?

“Tôi cũng có thể cảm nhận được, công lực của hắn mạnh hơn chúng ta quá nhiều; nếu tôi không phải là một lần ý niệm, thì có lẽ... sau chưa đầy một trăm chiêu, tôi sẽ bị hắn đánh bại.”

Diệp Khuynh Thành cũng rất kinh hãi.

Công lực của Lam Tổ đã cao như thế, mà không đầy một trăm chiêu sẽ bị người kia đánh bại. Dù thấy công lực ấy...

“Lẽ nào chúng ta không thể có cách gì đối phó với hắn?”

Ánh mắt Lưu Hương Nguyệt Nhi bỗng sáng lên, cô nói: “Có một cách này: tôi nghe nói trong rừng Bách Độc có con thần thú tên là Chu Tước.”

Chu Tước. Khi sống ở thế giới hiện đại, Diệp Khuynh Thành cũng thường nghe kể truyền thuyết về nó.

Chu Tước, là một trong bốn đại thần thú thời thượng cổ.

“Lưu Hương cô biết rừng Bách Độc ở đâu không? Nơi ấy, ngay thiên tôn cũng không dám mạo hiểm đi vào đó!”

Rừng Bách Độc. Ai nghe cái tên này cũng biết ngay chắc chắn ở đó toàn là chất độc.

Bị thương bởi trúng độc, thú độc trên thần giới, nói chung không đáng ngại.

Nhưng nếu gặp phải thú lợi hại thì sẽ mất mạng như chơi.

Cho nên, rừng Bách Độc tuy có nhiều báu vật thật, nhưng cũng chẳng mấy ai dám đùa với tính mạng mà bước vào.

Dù lấy được báu vật nhưng bỏ mạng không được hưởng thì cũng là vô ích.

Ngay thẳng đàn cũng thừa hiểu cái lý lẽ này.

Diệp Khuynh Thành nhìn sang Lam Tổ, hỏi: “Lam Tổ, Chu Tước có thể đánh bại người, thật không?”

Hoa Mãn Nguyệt vội nháy mắt với Lam Tổ. Họ không lạ gì tính tình Diệp Khuynh Thành, nếu biết Chu Tước ở rừng Bách Độc lợi hại thì Khuynh Thành nhất định sẽ mạo hiểm tiến vào.

Lam Tổ thì vờ như không nhìn thấy Hoa Mãn Nguyệt ra hiệu, anh chỉ cười nhìn Khuynh Thành và nói: “Đúng thế. Nếu ta được Chu Tước hỗ trợ thì dù thiên tôn đến, ít nhiều cũng phải nể chúng ta.

Tuy nhiên... đó chỉ là truyền thuyết, chứ chưa ai nhìn thấy Chu Tước trong rừng Bách Độc và càng chưa nhìn thấy Chu Tước đại chiến với thiên tôn bao giờ. Cho nên ta khẳng định nên coi đó là thật.”

Anh không hề giấu giếm Diệp Khuynh Thành.

Hai con người yêu nhau, thì dù phía trước có mỗi nguy hiểm đến mấy họ cũng chân thành thổ lộ và cùng kẻ vai sát cánh đối mặt với phong ba.

Lam Tổ cảm thấy dù trong bất cứ chuyện gì, anh đều nên nói thật với Khuynh Thành, vì cô có quyền tự mình lựa chọn.

Đã yêu nhau thì phải tôn trọng nhau.

Khuynh Thành rất cảm động trước sự chân thành của Lam Tổ.

Đừng tưởng cô không nhận ra Hoa Mãn Nguyệt vừa nãy nháy mắt với Lam Tổ.

Còn Hoa Mãn Nguyệt thì tiu ngưu cúi đầu, thầm bực mình nguyên rủa: “Gã Lam Tổ chết tiệt, định chết thì cứ chết một mình, có sao lại lôi kéo Khuynh Thành của bọn tôi dính vào?”

Nguyên rủa như thế rồi anh lại cảm thấy không ổn. Lam Tổ chỉ là một lần ý niệm, dù tiến vào rừng Bách Độc thì bất cứ chất độc gì cũng không thể xâm phạm anh ta. Vậy thì người chết sẽ là Diệp Khuynh Thành chứ còn gì?

Hừ! Anh ta không yêu Khuynh Thành thì cứ nói thẳng ra cho nhanh!

Sao còn muốn đẩy người ta nhảy vào lửa?

Hắn thật là tệ!

Hoa Mãn Nguyệt đang hậm hực điều gì, đầu phải Lam Tổ không biết, anh cũng không chấp, anh chỉ ngoảnh nhìn sang Khuynh Thành.

Và ôn tồn nói: “Khuynh Thành...”

“Em biết anh định nói gì rồi. Dù thế nào em cũng vẫn theo anh.”

Khuynh Thành nhìn Lam Tổ với ánh mắt rất kiên định.

Nhân vật ấy công lực cao như thế, lợi hại hơn cả Lam Tổ; Lam Tổ đã là cao thủ nhất nhì trên thần giới này; thế thì chỉ có thể là thiên tôn chứ không thể là ai khác.

Ánh mắt Diệp Khuynh Thành hết sức kiên định, nhưng Lam Tổ không thể không nhận ra trong ánh mắt kiên định ấy vẫn có một nét hoang mang. Anh đoán chắc chắn cô cũng đoán ra nhân vật ấy chính là thiên tôn.

“Được! Đã thế thì chúng ta sẽ chiến đấu bên nhau!”

Vì anh đã hứa với Khuynh Thành rằng hai người sẽ cùng thống lĩnh thiên hạ, cùng tiểu ngao giang hồ.

Tàn ảnh loáng lên, Lam Tổ biến mất trước mặt Khuynh Thành.

Hồng Loan và Ân Ly thấy thế rất kinh ngạc kêu lên: “Vương gia... vương gia...”

Khuynh Thành cho rằng Lam Tổ xảy ra chuyện gì đó, cô bỗng thấy hết sức căng thẳng.

Cô đâu biết rằng Lam Tổ đã thu lại ý niệm của mình. Và, một thân thể y hệt như Lam Tổ đang từ từ dâng lên bên cạnh vách đá cao vạn trượng của đỉnh Từ Cầm.

Anh ấy!!!

Anh muốn phá bỏ phong ấn, thật sự bước ra. Anh nắm tay Diệp Khuynh Thành, cùng cô chiến đấu bên nhau.

Dù phía trước là phong ba bão táp dữ dội đến đâu, anh cũng không hề do dự và tuyệt đối không lùi bước.

Nếu thiên tôn nhìn thấy cảnh tượng này, chẳng rõ ông ta có sượng mê, rồi cười tít mắt không?

Ông ta vắt óc bày mưu tính kế để phá bỏ phong ấn đối với Lam Tổ. Nào ngờ chính Lam Tổ lại tự phá phong ấn rồi chạy ra!

Trên đỉnh Từ Cẩm. Bầu trời xanh ngắt bỗng xuất hiện vô số những áng mây màu.

Tiếp đó, cơ thể Lam Tổ đang nằm ngủ im lìm bao lâu nay bỗng từ từ mở mắt, một đạo kim quang bỗng chớp lên sáng chói, đến nỗi không ai dám mở mắt ra nhìn.

Khi đạo kim quang ấy dần dần nhạt đi, thì Lam Tổ với nụ cười rất tươi bước về Diệp Khuynh Thành.

Đây là lời hứa của anh dành cho tình yêu của Khuynh Thành.

Anh từng nói: trừ phi Lạc Nhi tự tay gỡ bỏ phong ấn đối với anh, nếu không anh nhất định không trở ra.

Nhưng nay anh đã tự mình phá bỏ phong ấn, bước ra.

Với Khuynh Thành, thì đây là món quà tuyệt vời nhất trên đời.

Lam Tổ, Lam Tổ lúc này, mới thật sự hoàn toàn thuộc về cô!

“Lam Tổ...”

Khuynh Thành nhìn Lam Tổ đang từ từ bước ra, cảm giác của cô lúc này là gì, cô không sao diễn tả nổi. Cô chỉ cảm thấy mình như chìm ngập trong hạnh phúc ngọt ngào.

“Khuynh Thành...”

Lam Tổ bước lại nắm chặt tay Khuynh Thành, dù đây không phải lần đầu tiên anh nắm tay cô.

Nhưng lúc này anh lại hết như một thiếu niên vừa mới biết yêu, trái tim anh đập rộn ràng như một chú hươu sao xinh xắn đang tung tăng nhảy nhót.

Lam Tổ đắm đuối nhìn Khuynh Thành, anh nở nụ cười tuyệt đẹp nhìn cô, nói: “Bây giờ em có thể nuốt chừng anh được rồi đấy!”

“Kìa, anh không thể nghiêm chỉnh một chút được à?” Khuynh Thành trách yêu.

“Anh đang rất nghiêm chỉnh đấy chứ?”

“Đáng ghét tệ!”

Khuynh Thành cúi cho Lam Tổ một cái, rồi ngoảnh sang bên nói: “Chúng ta nên bàn tiếp đề tài lúc nãy đi!”

Hoa Mãn Nguyệt mím môi suy ngẫm một lát, rồi nói: “Nếu đã đi, thì chúng ta cùng đi!”

“Đúng! Cùng đi! Tôi cũng hơi hơi biết những chuyện ở trong rừng Bách Độc, có lẽ sẽ hỗ trợ được một số việc.”

Hồng Loan và Ân Ly cũng lập tức bước lại nói: “Chúng tôi cũng muốn đi.”

Khuynh Thành biết tính cách của họ, cũng như cô, đã xác định muốn làm một việc gì thì nhất định sẽ làm.

Và lại, họ đi, chưa chắc sẽ phải bỏ mạng. Không việc gì phải nghĩ bi quan như thế.

Khuynh Thành nở nụ cười rất tươi, chìa tay ra nói: “Thế thì chúng ta sẽ kẻ vai chiến đấu!”

“Đúng! Kẻ vai chiến đấu!”

Sắc mặt Lam Tổ cũng không nghiêm nghị nữa, anh tươi cười nhìn Khuynh Thành và chìa bàn tay.

Hồng Loan và Ân Ly bất giác sững người, hồi lâu sau mới chìa tay ra.

Sáu người úp bàn tay lên nhau, đồng thanh nói: “Kẻ vai chiến đấu!”

Sở dĩ Tây Môn Lưu Hương biết về rừng Bách Độc là vì nhà Tây Môn năm xưa đã từng xuất hiện một thiên tôn.

Trên thần giới thoát đầu vốn có ba đại thiên tôn.

Gia tộc Nam Cung có một vị, nhà Lam Tổ - tức gia tộc Đông Phương - có một vị, và nhà Tây Môn có một vị.

Ba đại thiên tôn đương nhiên cũng phân chia cao thấp.

Thiên tôn gia tộc Tây Môn, thời đó vì muốn nâng cao công lực và giành được thật nhiều vật liệu để luyện thần khí, họ đã liều lĩnh đi vào rừng Bách Độc.

Bởi lẽ, khi cuộc đại chiến giữa các thiên tôn chưa bắt đầu thì thiên tôn của gia tộc Tây Môn chẳng may bị trùng độc trong rừng Bách Độc cắn bị thương, phải gắng sức lắm mới thoát ra được khỏi rừng Bách Độc, trở về với gia tộc được bảy ngày thì chết.

Một thiên tôn phải bỏ mạng như thế, khiến người ta cảm thấy rất tiếc nuối.

Gia tộc Tây Môn khó bề vươn lên nổi, nếu sau đó không phải sinh một số chuyện, thì địa vị và thế lực của gia tộc Tây Môn ở thần giới rất dễ bị nhà Nam Cung và nhà Đông Phương thôn tính.

Khi thiên tôn gia tộc Nam Cung và thiên tôn gia tộc Đông Phương sắp đại chiến, thì đột nhiên có một cao nhân ẩn sĩ xông ra.

Và, điều rất không may là, hai thiên tôn của nhà Nam Cung và nhà Đông Phương đều bị cao nhân này giết.

Rốt cuộc cả ba đại gia tộc đều không còn thiên tôn phù hộ chở che, thần giới bỗng trở nên chao đảo.

Nhưng, rất nhanh, thiên tôn mới đã đứng ra thống nhất thần giới.

Nhưng người ta không muốn thế lực của thần giới rơi vào tay một người, e sau này sẽ tạo thành mối uy hiếp.

Thế lực của ba gia tộc Nam Cung, Tây Môn và Đông Phương chưa đến nỗi tan tác.

Họ cũng có những chân chính phù hợp. Thế lực của hai nhà Nam Cung và Đông Phương vốn dĩ mạnh hơn nhà Tây Môn đáng kể.

Nhưng, thiên tôn mới rất nhanh thu xếp chỉnh đốn để thế lực của ba phương cân bằng nhau.

Sau vài triệu năm, ba đại thế lực này nhận thấy thiên tôn không bận tâm cai quản thần giới, chỉ chuyên tâm vào việc tu luyện.

Cho nên, các cuộc đại chiến lại bắt đầu.

Rất nhanh chóng, gia tộc Đông Phương bị vây đánh tơi bời.

Gia tộc Đông Phương sa sút điêu tàn từ đó.

Sau đó.

Lam Ngạn tìm cách trốn tránh sự truy sát của hai gia tộc Nam Cung và Tây Môn, ông ta đã thay tên đổi họ, sống ẩn cư và chuyên tâm tu luyện, đồng thời bí mật tổ chức quân đội.

Các chuyện xảy ra tiếp theo, mọi người đều có thể tưởng tượng ra. Đương nhiên là Lam Ngạn đã thành công. Nếu không, đã chẳng có Lam Tổ ngày nay.

Tuy nhiên, dù là như thế thì địa vị của gia tộc Đông Phương vẫn đứng dưới gia tộc Nam Cung và Tây Môn.

Cho đến khi Lam Tổ ra đời, gia tộc Đông Phương mới dần dần mạnh lên được.

Có điều, sự lớn mạnh ấy lại là mối đại họa đối với Lam Tổ.

Tạm chưa nói về thiên tôn. Hai gia tộc Nam Cung và Tây Môn luôn không ngớt tìm cách giết hại Lam Tổ.

Đương nhiên là cuối cùng họ vẫn chưa thể thực hiện được.

Cả đoàn sáu người cấp tốc phi hành về phía rừng Bách Độc.

Khuyên Thành nắm chặt tay Lam Tổ, cô cảm thấy căng thẳng không biết do đâu.

“Khuyên Thành, em sao thế?”

Lam Tổ nhận ra hình như Khuyên Thành có phần sợ hãi.

“Lam Tổ... em được ở bên anh đâu có dễ? Em bỗng nhiên rất sợ... rất sợ em sẽ mất anh.”

Khuyên Thành cũng không giấu tâm trạng thực của mình nữa.

Cô đã hy sinh rất nhiều để được gắn bó với Lam Tổ, cô không thể để xảy ra chuyện gì khác.

“Yên tâm, sẽ không sao hết!”

Lam Tổ an ủi Khuyên Thành, anh nắm tay cô càng chặt hơn nữa.

Thực ra chính anh cũng không dám chắc tuyệt đối.

Anh chẳng biết chuyến đi này có thể an toàn trở về hay không.

Nhưng mọi người đều đã cùng lựa chọn thì dù sao cũng cứ tiếp tục hành động. Đây là lối thoát duy nhất của họ.

Dù họ không đi rừng Bách Độc nữa, thì liệu gã cao thủ bí hiểm kia có chịu buông tha họ không?

Nếu ở lại thì chỉ có chết. Đi, rất có thể vẫn còn cơ hội sống.

Xuyên qua các tầng mây dày đặc, vượt qua vô số núi cao.

Cuối cùng 6 người đã đến rừng Bách Độc.

Rừng Bách Độc rộng hơn một triệu mẫu.

Cây rừng rậm rạp, mặt đất mọc vô số kỳ hoa dị thảo, có muôn vàn quái thú hung mãnh.

Chưa vào đến rừng Bách Độc, Diệp Khuynh Thành đã cảm thấy khu rừng này rất dị thường.

“Khuynh Thành sao thế?”

Lam Tổ khẽ nắm tay cô, hỏi.

“Không sao...”

Khuynh Thành cũng khó mà chỉ ra điểm nào có vấn đề, cho nên cô chẳng thể nói gì. Nói không rõ ràng, sẽ khiến mọi người chưa đặt chân vào đã mất niềm tin.

“Đã thế thì chúng ta tiến vào đi!”

Lam Tổ nhìn mọi người, nói.

Thâm tâm anh đang nghĩ, sớm hay muộn thì cũng phải vào, lo lắng sẽ là vô ích. Phải vào tận nơi, trải nghiệm tại chỗ thì mới biết là phúc hay là họa.

“Mọi người chú ý an toàn nhé!”

Khuynh Thành dặn dò.

Cả đoàn người tiến vào rừng Bách Độc.

Hoa Mãn Nguyệt đắm đắm nhìn Luru Hương Nguyệt Nhi, nói: “Luru Hương, em có hối hận không?”

“Hối hận.”

Luru Hương vừa đáp lời thì vẻ mặt Hoa Mãn Nguyệt biến sắc, anh kinh ngạc nhìn cô. Thì ra Luru Hương đang hối hận. Nhưng Luru Hương mà anh biết, đâu có như thế này?

“Nếu em không thể ở bên anh thì em mới hối hận. Em tin rằng mình sẽ hối hận muốn chết đi cho xong.

Nam Cung Triệt, anh có biết không, lựa chọn gắn bó với anh là việc làm đúng đắn nhất đời em. Dù đi đến chân trời góc biển nào, dù gặp gian nan trắc trở đến mấy, dù xảy ra chuyện gì thì em vẫn lựa chọn được ở bên anh.

Kiếp này, không thể cùng sinh một ngày, chỉ cầu cùng chết một ngày. Nam Cung Triệt, anh có bằng lòng như thế không?”

Đôi mắt to đen láy của Luru Hương chớp chớp nhìn Hoa Mãn Nguyệt.

Hoa Mãn Nguyệt vô cùng cảm động. Anh biết mình đã không nhìn nhầm người. Luru Hương của anh! Đây chính là Luru Hương của anh.

Bất cứ ai và bất cứ chuyện gì xảy ra đều không thể chia cắt họ.

Tuyệt đối không thể.

“Không thể cùng sinh một ngày, chỉ cầu cùng chết một ngày. Cảm ơn Luru Hương. Nếu không có em, chắc chắn anh không thể biết tình yêu là tuyệt diệu vô ngần như thế nào!”

Hoa Mãn Nguyệt xúc động ôm Luru Hương Nguyệt Nhi vào lòng.

Âu yếm hôn lên trán cô, nói: “Luu Hương, em có biết tại sao anh lấy tên là Hoa Mãn Nguyệt không?”

“Tại sao?”

“Thực ra, lúc mới đến tiên giới anh không có ý thay tên đổi họ. Nhưng sau đó gặp em, em hỏi tên anh là gì, thò khác ấy anh nghĩ đến ba chữ này.

Bởi vì anh đã từng ham chơi bởi bướm hoa hoa bướm, cho nên anh lấy họ là hoa; còn Mãn Nguyệt, mãn nghĩa là đầy đặn hết lòng; Nguyệt, đương nhiên là Nguyệt Nhi tên em!

Ý anh là, kể từ nay em sẽ lấp đầy lòng anh. Luu Hương, anh sẽ dùng toàn bộ cuộc đời còn lại của anh để thương yêu em.”

Luu Hương Nguyệt Nhi hết sức cảm động nhìn Hoa Mãn Nguyệt.

“Anh...”

Cô ngả đầu vào bộ ngực rắn chắc của Hoa Mãn Nguyệt. Không rõ cảm giác này có thể kéo dài bao lâu đây?

“Anh ạ, chúng ta nhất định sẽ thành công, đúng không?”

Luu Hương đã từ bỏ tất cả, tất cả, để lựa chọn gắn bó với chàng trai này.

Hạnh phúc của cô gấp gấp ngăn ngui, chưa được nhiều là vậy, còn có quá nhiều việc cô chưa cùng anh hoàn thành.

Cô không muốn đơn giản chết đi như thế này.

Cô muốn cùng anh sinh con nuôi con, cùng anh ngao du khắp thế giới.

“Luu Hương, sẽ không sao cả! Anh tin rằng chúng ta nhất định sẽ thành công.”

Ánh mắt rất kiên định, Hoa Mãn Nguyệt nhìn cô.

Vì người con gái này, anh nhất định phải sống thật tốt.

Anh còn chưa kịp yêu cô nhiều nhiều, anh đâu có thể chết ở nơi này!

Diệp Khuynh Thành bỗng cảm thấy phía sau mình vắng mặt hai người, cô ngoái lại nhìn. Thì ra Hoa Mãn Nguyệt và Luu Hương Nguyệt Nhi chưa đi lên kịp.

“Hai người đừng nòng nài nhiều quá nữa, mau rảo bước lên đi! Rừng rậm rất sẵn thứ quái dị, chúng ta nên gắng đi sát bên nhau thì mới dễ cùng nhau ứng phó.”

Hoa Mãn Nguyệt và Luu Hương Nguyệt Nhi nghe Khuynh Thành nói thế cũng công nhận là rất có lý.

Cả hai vội rảo bước cho kịp mọi người.

Vừa đi được mấy bước, Luu Hương Nguyệt Nhi đã kêu ré lên: “Cái gì thế kia?”

Nhìn theo hướng tay cô chỉ, mọi người đều thấy ở nơi cách họ không xa, một đám gì đó đen ngòm đang cấp tốc bay về phía họ.

Diệp Khuynh Thành nhìn, rất kinh ngạc, cô biết ngay là nguy rồi, bèn vội hô lên: “Mau chạy đi!”

“Là gì thế Khuynh Thành?”

Tuy “đối tượng” là sinh vật trên thần giới, nhưng ngày xưa Khuynh Thành ở trên thế giới hiện đại đã từng đọc sách biết về những loài dơi có hình thái như thế này.

Đó là loài dơi biết hút máu ăn thịt!

Nếu bị chúng bủa vây, thì da thịt của ta khó bề giữ nổi.

“Là dơi ăn thịt người!”

“Dơi ăn thịt người???”

Nghe mấy chữ này ai cũng giật mình kinh hãi.

Chưa từng nghe nói đến chúng. Nhưng riêng nghe cái tên đã thấy rùng mình. Còn “dung nhan” của chúng thì càng dã man hết mức.

Con nào cũng dài rộng chín mười thước, đen sì sì.

Đôi mắt chúng đỏ hồng đọc rất khát máu.

“Tuyệt đối không để cho chúng đuổi kịp, nếu không chúng ta chỉ còn cách xả thân xác mà dâng cho chúng xoi!”

Thân xác? Họ đâu dễ gì mà tu luyện được!

Tuy đã lên đến cấp độ thần giới, thân xác bị hủy vẫn có thể tu luyện lại, nhưng việc đó vẫn cực kỳ phiền toái, chẳng ai muốn làm cái việc đó.

Cả đoàn sáu người vận sức thi triển công lực cấp tốc phi hành.

Khí lưu cực mạnh lan tỏa khắp rừng Bách Độc.

Có lẽ độc giả sẽ lấy làm lạ, tại sao họ không giấu kín khí lưu rồi phi hành tiến lên? Nếu cứ thế này thì rất dễ bị lộ và trở thành mục tiêu của các sinh vật khác.

Thực ra, sở dĩ họ làm như thế là nhằm tránh xa những đối tượng hay xông ra tấn công.

Nếu không, những đối tượng nhai nhép ranh con rồi rãi này sẽ chạy ra, coi họ là những tấm bia để luyện công, thì họ sẽ chết dớ.

Sẽ bị cản đường, lỡ thời gian và còn phải tổn hao tinh lực nữa.

Cho nên họ cứ phát tán khí lưu cực mạnh của mình, ít ra cũng khiến các đối tượng ranh con ấy không dám ló mặt ra gây rối.

Như thế, thực ra lại là thông thoáng, dễ phi hành.

Có điều, nếu gặp phải cao thủ, thì chúng sẽ là cao thủ tuyệt đối, họ sẽ phải mệt mỏi.

Đàn doi ăn thịt người vẫn không ngừng truy đuổi họ, hình như chúng tuyệt đối không nản chí.

Con doi đầu đàn có kích cỡ hai ba chục thước cũng nên.

Trông nó khôi ngô sáng sủa, rất mực phong độ.

Đôi mắt đỏ như máu của nó tràn ngập khát vọng dã man.

“Tăng tốc! Phải đuổi kịp họ! Thu được kim đan mà họ đã luyện là một nhẽ, ăn da thịt họ cũng sẽ giúp chúng ta tăng cường công lực rất nhiều!”

Nói rồi, nó dẫn đầu mấy trăm con doi đàn em cấp tốc truy kích bọn Khuynh Thành.

Con doi đầu đàn lại hô lên: “Phải để cho ta bọn đàn ông. Còn lại là phần của các ngươi hưởng thụ!”

Sở dĩ nó bám riết không chịu buông tha vì nó nhận ra Lam Tổ có khí lưu phi thường.

Ăn thịt một người như thế, công lực của nó được nâng nhanh ít nhất là ba cấp.

Cho nên nó liều, chết thì chết cũng phải mạo hiểm một phen.

Nếu thắng trận này nó có thể trở thành lãnh tụ của nhà doi.

“Đại ca quyết ý sẽ ăn thịt hắn à?”

Một con doi nhóc bay bên cạnh hỏi nó.

“Hỏi thừa lời rồi! Ông đương nhiên sẽ xoi nó! Xoi nó, công lực của ông sẽ nâng lên hết cấp, thì họ doi nhà ta còn ai dám là đối thủ của ông nữa?”

Đại ca doi nói, mặt nó rất cao ngạo phốt đời.

“Nhưng có vẻ như hắn có công lực rất mạnh?”

Đại ca doi trợn mắt nhìn con doi nhóc con, tức giận mắng mỏ: “Đồ ngu! Nếu hắn không có công lực cao thì ông đây ăn thịt nó để làm gì?”

Doi nhóc con hình như đã hiểu, nó đực mặt ra cười rất ngớ ngẩn, gật đầu nói: “Kể cũng phải. Đại ca thật thông minh.”

“Chỉ nói vớ vẩn, không thông minh, sao có thể làm đại ca của các ngươi?”

Nói về trí thông minh.

Thì có thể vì đại ca doi ăn thịt người tựa như hạng VIP trong làng chiến đấu cơ B2 trong khắp hơn hai trăm dặm quanh vùng này.

Đại ca roi này xứng được liệt vào hạng thượng đẳng.

“Lát nữa toàn thể các người vây đánh bọn người còn lại.”

“Rõ!”

Doi nhóc con đáp. Nhưng rồi nó cảm thấy có điều gì đó không ổn, vội hỏi: “Còn đại ca, đại ca sẽ làm gì?”

Đại ca doi tạt cho nó một chưởng vào đầu, mắng nhiec: “Đồ ngu! Đồ thộn! Đần thối! Ta đương nhiên sẽ đi ăn cái thằng người có công lực cao ấy!

Này, ta nhắc người vô số lần rồi. Khi đại ca làm việc thì người đừng xía vào! Mẹ kiếp! Người là đại ca hay ta là đại ca, hà?”

...

Doi nhãi con cảm như thóc.

Nó chẳng qua cũng vì quan tâm đến đại ca thôi mà!

Nó âm ức nói: “Đương nhiên đại ca là đại ca rồi.”

Nó quá mong mình cũng là đại ca, như thế ít ra cũng không bị mắng chửi và không bị ăn đòn.

Đàn doi ăn thịt người quyết truy đuổi không bỏ cuộc, mãi miết bám theo bọn Diệp Khuynh Thành liền bảy ngày bảy đêm.

“Đại ca, bọn người kia chạy cũng tài thật!”

“Chạy ả? Ta không tin ta không thể đuổi kịp bọn họ.”

Công lực của bọn doi thực ra không cao, nhưng nếu thi phi hành... Bọn chúng bẩm sinh đã có nghề phi hành trên bầu trời.

Cho nên chúng sẵn có ưu thế rất lớn, ví dụ rất dai sức.

Cho nên, khi bay thật lâu, thì ưu thế này sẽ được thể hiện ra.

Chờ khi bọn người lơ ngơ kia không chạy nổi nữa, thì họ chỉ còn cách bị ăn thịt vậy.

Đại ca nghĩ ngợi, rất dắc ý, rất sung sướng khoái trá.

Doi nhóc con hình như nghĩ ra điều gì, mắt nó bỗng sáng lên, nói: “Đại ca ạ, đệ có cách này.”

“Là cách gì, mau nói đi?”

“Nếu chúng ta cứ bám sau lưng họ thế này thì chưa biết phải truy đuổi đến bao giờ, chỉ bằng chúng ta chuyển hướng bay, sau đó chúng ta đánh vào nhân lúc chúng không phòng bị, chúng sẽ không kịp trở tay.

Đại ca nói xem, đệ có thông minh không? Biện pháp này rất hay, đúng không?”

Đại ca doi trầm tư một hồi, rồi tét một chưởng lên đầu doi nhãi con, nói: “Đồ ngu, đần độn, đồ đần thối nhà người có biện pháp hay, sao không nói sớm?”

Để cho đại ca này phải đuổi suốt bảy ngày bảy đêm liền, người cho rằng đại ca không mệt hay sao?”

Doi nhãi con dẫu môi, tâm trạng nó rất buồn bực.

Dù sao đại ca cũng đã nói biện pháp của nó tốt, thế mà lại đánh nó!

Cái đầu đại ca có vấn đề thì phải?

Tuy nó đã nghi ngờ như thế từ lâu nhưng không có cách nào khác, vì ai bảo người ta có chỗ dựa, là đại ca của nó!

“Đại ca ạ, có phải là làm theo cách như đệ nói không?”

“Lắm lời quá! Sao không mau truyền lệnh đi?”

Bọn Diệp Khuynh Thành bị đàn doi ăn thịt người truy đuổi, chạy đến nghệt thở.

Tốc độ của chúng tuyệt đối quái thai, kinh khủng.

Vừa vào đến rừng Bách Độc đã gặp phải bọn khủng bố kiểu này, không rõ tiếp theo còn những gì đang chờ đợi họ?

“Lam Tổ, sao tốc độ của chúng nhanh khiếp thế?”

Khuynh Thành thật sự không sao hiểu nổi, chúng chỉ là bọn yêu thú bình thường, sao lại có tốc độ dã man như vậy.

Cả bọn phải vận toàn lực ra mới tạm bỏ rơi được chúng. Nếu chúng tiếp tục truy kích bảy ngày bảy đêm nữa, chỉ e họ không thể chạy nổi, chấp nhận chờ để chúng đánh chén.

“Khuynh Thành, tuy chúng chỉ là yêu thú bình thường, mà là rừng Bách Độc! Nơi này tập trung mọi tinh hoa của thiên địa, nếu tu luyện thì luôn có kết quả nhanh hơn ở mọi nơi khác.

Dù là linh hồn hay thân thể tu luyện, đều có kết quả là các yêu thú đẳng cấp lợi hại hơn hẳn tu luyện ở mọi nơi khác.”

Hồng Loan bỗng hưng phấn gào lên: “Chúng không truy kích nữa rồi! Chúng đã bay theo hướng khác rồi!”

Nghe Hồng Loan nói thế, mọi người đều ngoái lại nhìn phía sau. Quả nhiên đàn doi ăn thịt người đã bay đi hướng khác.

Lúc này cả đoàn người mới thở phào, và giảm bớt tốc độ.

Hoa Mãn Nguyệt nắm chặt tay Lưu Hương Nguyệt Nhi. Anh ta đã đổ mồ hôi đầm đìa từ bao giờ rồi!

Lưu Hương Nguyệt Nhi cũng kinh hãi toát mồ hôi thom ngát.

Chạy liên mấy ngày mấy đêm, cô đã thấm mệt.

Đi trên cùng là Lam Tổ, anh nắm tay Khuynh Thành dịu dàng hỏi: “Khuynh Thành, thấy thế nào rồi?”

Khuynh Thành là người có công lực thấp nhất, cô đã tốn quá nhiều sức lực.

Nếu bị bọn yêu thú khác truy kích, cô có thể chạy cả tháng trời cũng không vấn đề gì.

Đáng nói nhất là đàn doi ăn thịt người này có tốc độ kinh khủng, cho nên sắc mặt cô tái nhợt, trán lấm tấm mồ hôi.

“Em không sao. Anh yên tâm đi!”

Cô lau mồ hôi, nhìn anh mỉm cười.

Lam Tổ ôm cô vào lòng, nói với cả đoàn: “Phi hành qua trái núi trước mặt, chúng ta sẽ dừng lại nghỉ ngơi một lát.”

Mọi người đều gật đầu tán thành. Đúng là ai cũng rất mệt.

Lần đầu tiên họ cảm thấy áp lực căng thẳng.

Vừa vào đến nơi đã bị áp lực lớn thế này, liệu sau đây họ còn phải đối mặt với những gì nữa?

Không ai có thể nói trước.

Chỉ mong sao dừng đến nỗi quái dị là được.

Họ lại phi hành một chập, rồi nhìn thấy một cái hồ, bèn dừng bên bờ hồ nghỉ ngơi.

Nước hồ trong vắt có thể nhìn thấy đáy, có vô số các loài cá không biết tên, đang vui vẻ bơi tung tăng.

Lam Tổ nhìn Khuynh Thành mặt mũi lấm tấm mồ hôi, cảm thấy rất thương xót.

Anh bèn bước xuống hồ múc một bình nước; rồi xé một mảnh vạt áo nhúng nước, vắt khô đưa cho Khuynh Thành.

“Khuynh Thành, em lau mồ hôi đi!”

Thấy Lam Tổ chu đáo hết lòng, Khuynh Thành vô cùng cảm động. Cô cầm mảnh vạt áo, mỉm cười, rồi nhẹ nhàng lau mồ hôi cho anh.

Lau khô cho anh xong xuôi, cô mới lau mặt cho mình.

Ân Ly đứng bên thấy hai người đầm thấm ân cần, cô rất vui mừng.

Nhưng cũng rất buồn. Cô cúi đầu, nín một cảnh cây đung đưa qua lại.

Bên trái là cặp tình nhân Khuynh Thành, bên phải là cặp tình nhân Hoa Mãn Nguyệt, ở giữa chỉ còn lại cô và Hồng Loan ngồi tựa lưng vào nhau.

Nếu không có Hồng Loan thì có lẽ cô phải đào một cái hố mà chui xuống rồi cũng nên.

Như thế sẽ khỏi phải buồn và lúng túng như lúc này.

Khuynh Thành đã nhận ra tâm trạng ấy của Ân Ly.

Nhưng tình cảm yêu đương chân thành, quyến luyến, đâu dễ gì có thể rời nhau ngay lập tức?

Chẳng phải Khuynh Thành cố ý đăm đuổi cùng Lam Tổ ngay trước mặt Ân Ly.

Nhưng đúng là tình yêu của cô rất không dễ gì có được, cô không thể không trân trọng nâng niu từng giờ từng khắc ở bên Lam Tổ.

Cô đưa lại cho anh cái bình nước, rồi nói: “Hãy đến chỗ Ân Ly đi!”

Lam Tổ đương nhiên cũng nhận ra tâm tư của Ân Ly.

Anh nhẹ nhàng đặt tay vào má Khuynh Thành, nói: “Em uống đi, uống hết anh lại xuống mức nữa.”

Khuynh Thành cũng không từ chối nữa, đúng là cô đang thấy khát. Cô cầm bình nước uống ừng ực.

Cô chẳng phải thiên kim tiểu thư mảnh mai hiền thực như thời cổ đại, mọi cử chỉ đều chậm rãi rón rén.

Cô là con người đến từ thế giới hiện đại, uống nước ừng ực cũng là phong cách của què hương bản quán chứ tuyệt đối không phải cố ý làm thế.

Uống xong, cô nhìn thấy Lam Tổ đang mở to mắt, ngó ra nhìn mình, bèn nhúm mày hỏi: “Đã có chuyện gì à? Em đẹp quá hay sao?”

Lam Tổ bật cười ha hả, nói: “Đẹp! Rất đẹp! Khuynh Thành của anh rất đáng yêu. Rất khác với mọi người! Anh rất tâm đắc và rất thích!”

Lam Tổ rất thích phong cách cười mở thẳng thắn của Diệp Khuynh Thành.

Phụ nữ, khi cần dịu dàng thì nên dịu dàng.

Còn những lúc khác thì tuyệt đối không cần màu mè làm bộ. Cứ nên thẳng thắn. Thì nam giới lại càng ngưỡng mộ hơn.

Nói rồi, Lam Tổ mỉm cười, quay người bước đi lấy nước.

Vừa bước đến bờ hồ thì anh nhìn thấy hàng ngàn con cá đủ các loại tập kết thành hàng lối ngay sát bờ.

Một con cá màu đỏ bơi đầu tiên, trên hết.

Thấy Lam Tổ bước lại, nó lập tức tỏ ra hết sức lo sợ, vội lùi lại ngay lập tức. Đàn cá phía sau nó cũng nhanh chóng bơi tán ra chạy trốn.

Thật là kỳ lạ. Lam Tổ bất giác cau mày.

“Cá ơi, các người sợ ta hay sao?”

Con cá màu đỏ bơi đi rồi xa, rồi mới thò đầu lên nói: “Bọn tôi không sợ ông mà được à?”

Lam Tổ bỗng cảm thấy rất kỳ quái, anh đâu có làm hại gì chúng? Huống chi, mọi người đều đã giấu kín khí lưu của mình thì bọn chúng sợ anh cái nỗi gì nhỉ?

“Tại sao các người lại sợ ta?”

“Ngay thiên tôn còn phải sợ ông nữa là, chúng tôi không sợ sao được?”

Thiên tôn? Thiên tôn cũng phải sợ anh?

Anh cười chưa chút. Nếu thiên tôn sợ anh thật thì anh đâu phải liều mạng chạy đến tận rừng Bách Độc làm gì!

“Cá ơi, người nói linh tinh gì thế? Người phải biết thiên tôn là nhân vật gì, sao ông ấy phải sợ ta? Ta sợ ông ấy thì có!”

“Không! Ông ấy sợ ông!”

Giọng con cá dâng cao thêm một đề-cì-ben.

Con cá đỏ này thật thú vị!

“Thế thì người thử nói xem, tại sao ông ấy sợ ta?”

“Nói thì nói! Thiên tôn sợ ông... sợ ông sau này sẽ lợi hại hơn ông ta, sẽ tranh mất vị trí thiên tôn của ông ta!”

Lam Tổ cười ha ha. Cái lý do này quá ư viễn vông thì phải?

Tranh mất vị trí thiên tôn! Muốn thế thì anh phải cực kỳ lợi hại để có thể đánh bại thiên tôn mới hòng tranh được!

Con cá này đúng là điếc không sợ súng, nói bừa.

Nhìn vẻ mặt Lam Tổ, con cá có ý không phục, nói: “Ông không tin tôi à?”

“Người cho rằng ta nên tin người hay sao?”

“Hừ! Không tin. Thế thì tôi cho ông thấy đây...”

Nói xong nó liền biến mất, để lại trên mặt hồ gợn sóng lan xa dần. Rồi một huyễn tượng xuất hiện trên mặt hồ.

Những con cá lúc trước cũng lượn lờ trong huyễn tượng, tiếp đó là...

Một làn sóng đập dòn, huyễn tượng biến mất.

Một con cá đỏ khác bơi đến bên con cá đỏ này, gất ồm lên: “Người lại nói năng linh tinh gì rồi? Cô đây đã dặn người vô số lần rằng không được bép xép, sao người cứ không nghe?”

Lam Tổ còn chưa biết con cá đỏ này chính là cá tiên tri mà truyền thuyết vẫn nói đến.

Cá tiên tri có thể biết trước mọi việc trong tương lai.

Có điều, linh lực của nó còn yếu nên chỉ có thể tiên tri một số việc rất có hạn mà thôi.

Con cá đỏ to đứng bên cạnh, linh lực của nó rất mạnh, nó có thể biết rõ mọi sự việc xảy ra trong kiếp trước, kiếp này của người ta.

Nhưng, thiên cơ không thể tiết lộ.

Chúng tuy có năng lực tiên tri, nhưng trong các tình huống thông thường. Chúng sẽ không nói ra. Vì không thể tác động đến đương sự để thay đổi số phận của họ.

Trừ phi, nếu xảy ra các biến cố hệ trọng gì đó, chúng sẽ hóa thân thành người rồi bảo cho người ấy biết.

“Cô ơi, cháu không nói linh tinh. Thiên tôn là kẻ tiểu nhân bỉ ổi, thiên tôn định giết ông ta, thiên tôn còn bắt cha ông ta làm con tin để khống chế!”

Con cá nhỏ không nén được bức xúc, kêu lên.

Nó vẫn như đứa trẻ sơ sinh, rất trong sáng hồn nhiên.

Đôi nó vẫn như tờ giấy trắng, nó dám yêu dám ghét, dám căm hận cái xấu; nhìn thấy kẻ tiểu nhân như thiên tôn, nó đương nhiên không nén nổi bức xúc phẫn nộ.

Không bức xúc thì còn tạm ổn, hề bức xúc rồi thì nó khiến cho Lam Tổ của chúng ta xưa nay điềm tĩnh cũng phải kích động, phản ứng theo.

Tàn ảnh nháng lên, Lam Tổ đã đến bên cạnh con cá đỏ bé nhỏ, hỏi: “Người nói gì? Thiên tôn khống chế cha ta ư?”

“Nếu ông không tin, ông cứ bảo cô của tôi cho ông xem lại huyễn tượng.”

Vì đã hủy huyễn tượng của con cá đỏ bé, nên con cá đỏ to này đương nhiên không thể lại cho Lam Tổ xem.

Nó chỉ lắc đầu, bất lực nói: “Rất xin lỗi thượng tiên, thằng cháu đại đột của tôi hơi có vấn đề, toàn ăn nói vớ vẩn, mong thượng tiên lượng thứ, đừng trách tội cháu tôi.”

Nhìn ánh mắt hấp háy đung đưa của nó, Lam Tổ biết rằng nó đang nói dối.

Lẽ nào con cá đỏ bé con kia nói là thật?

Nếu đúng là thiên tôn... thế thì cha anh đang gặp nguy hiểm thật rồi. Nhưng chẳng có lý do gì hết. Thiên tôn bắt cha anh để làm gì?

Thiên tôn đã từ lâu không bận tâm đến mọi việc trên thần giới kia mà?

Năm xưa, khi gia tộc Nam Cung và gia tộc Tây Môn liên kết tiến đánh gia tộc Đông Phương, thiên tôn cũng không đứng ra ngăn chặn.

Lẽ nào lần này chỉ vì một chuyện nhỏ bằng cái móng tay, ông ta lại gây rắc rối đối với cha anh?

“Tôi nói rất thật, tôi không nói dối ông đâu. Bà cô tôi xưa nay tính tình vẫn thế, rất lạnh lùng, vô tình, chỉ hám tiền bạc mà thôi.”

Diệp Khuynh Thành thấy Lam Tổ đi đã lâu không về, lo anh sẽ gặp chuyện bất trắc.

Cô đứng lên, nói với Hồng Loan: “Ta đi xem xem Lam Tổ thế nào rồi.”

“Đi đi, đi đi! Tôi biết rồi, hai người muốn đi ăn tình yêu!”

Hồng Loan bô lô bô la nói rất vô tư, nhưng lại khiến cho Khuynh Thành bồng đỏ như mặt.

Thằng bé con chết tiệt, bộ dạng xinh xắn đáng yêu hết cỡ, giả vờ mắng tởn nhưng lại biết nói đủ thứ chuyện!

“Coi chừng ta sẽ vật trụ lông, biến ngươi thành con chim tông ngỗng!”

Khuynh Thành làm động tác vật lông, khiến cho Hồng Loan nhìn mà rung mình, vội quay người chạy lao vào lòng Ân Ly.

Ngẫu nhiên mới khéo làm sao, nó rúc đúng vào ngực Ân Ly.

Ân Ly vội đẩy nó ra thật mạnh, quát: “Thằng ranh con! Ngươi thì bé teo, toàn vờ vịt tìm cách đụng chạm người ta! Đồ yêu râu xanh!”

Hồng Loan ngớ ra, cứng lưỡi. Sao nó lại biến thành yêu râu xanh nhỉ?

Nó ngây thơ cười với Ân Ly: “Tôi, nhiều nhất chỉ là con chim râu xanh thì có!”

“Chim râu xanh hay yêu râu xanh cũng thế, vẫn là gã râu xanh!”

Ân Ly tức quá gào lên.

Thấy giọng Ân Ly bỗng dâng lên rất cao, Hồng Loan ngỡ mình đã chọc tức cô thật, nó bèn chững lại, nghẹo cổ đi đến bên cô, nói: “Tôi không cố ý, thật thế.”

Nhìn bộ dạng của Hồng Loan, Ân Ly lập tức tỉnh táo trở lại.

Mình sao lại thế này? Đang yên đang lành lại phát cáu với Hồng Loan? Chẳng qua là vì mình nhìn thấy vương gia âu yếm Diệp Khuynh Thành!

Ân Ly nhà ngươi thật là... sao ngươi có thể như thế này? Chẳng lẽ ngươi không mong họ được hạnh phúc à?

Ngươi vẫn mong họ được hạnh phúc, đúng không?

Tuy nhiên cô rất mong ánh mắt của vương gia thỉnh thoảng sẽ dừng lại ở cô, ít ra cô sẽ cảm nhận được vương gia vẫn nhớ đến sự tồn tại của cô.

Dần vật bản khoản một hồi lâu, Ân Ly mới nắm tay Hồng Loan nói: “Ta không giận ngươi đâu. Ta...”

Hồng Loan chớp chớp mắt, ôn ôn nói: “Không giận tôi? Thì cô giận ai?”

Tức thật! Nếu sớm biết thế này thì cô đừng giải thích với nó còn hơn. Trót giải thích rồi, chính cô cũng không biết nói sao nữa.

Chẳng nhẽ lại trả lời Hồng Loan là mình đang ghen? Cô đang buồn vì vương gia của cô căn bản đã quên cô rồi thì phải?

“Ta... ta không giận.”

“Cô không giận?”

“Không! Vừa rồi ta chỉ hơi căng thẳng một chút.”

“Thế à?”

Ân Ly nhìn về hướng khi này Lam Tổ biến mất. Tại sao vương gia đi lâu như thế chưa về nhỉ?

Khuynh Thành thấy lo cho Lam Tổ, cô bước về phía hồ nước.

May quá, Lam Tổ vẫn bình an đứng đó.

“Lam Tổ...”

“Khuyh Thành, sao lại đến đây?”

“Em thấy anh đi lâu quá không về, nên em đến xem sao.”

Lam Tổ kéo cô lại gần, nói: “Thú vị thật, anh vừa gặp một con cá tiên tri.”

Anh chỉ vào con cá nhỏ màu đỏ đang ở dưới hồ nước: “Nó đấy!”

“Cá tiên tri? Thế là ý gì?”

“Tức là nó có thể biết quá khứ, hiện tại và tương lai.”

“Có loài cá như thế thật à?”

“Nếu chưa tin em cứ hỏi nó mà xem!”

Khuyh Thành nhìn con cá đỏ xinh xắn, nói: “Cá ơi, người biết quá khứ, hiện tại và tương lai thật ư?”

Con cá đỏ uốn lượn cái đuôi, rất tự hào nói: “Đương nhiên là thật! Tôi mà lại nói dối cô hay sao?”

“Thế thì ta hỏi người: ta từ đâu đến?”

Con cá đỏ nhìn chằm chằm vào Khuyh Thành một lúc, rồi nói: “Cô... lạ thật! Sao tôi chưa thể nhận ra cô từ đâu đến...”

Khuyh Thành cười khanh khách nhìn Lam Tổ, nói: “Anh ơi, đi thôi! Làm gì có cá tiên tri? Nó chỉ là con cá tinh nghịch mà thôi!”

Lam Tổ tủm tỉm cười với con cá, nói: “Thôi, người nên theo cô người về đi! Ta phải đi đây.”

Con cá nhỏ hừ hừ lạnh lùng nói: “Ông không tin tôi thì ông sớm muộn gì cũng bị ăn quả đắng đấy!”

“Đừng quậy nữa, cháu theo cô về thôi!”

Con cá to giục già, nó đành gượng trở về vậy.

Nó rất không muốn nhìn kẻ ác làm càn mà vẫn nhón nhơ không bị trừng trị, nó không thể hiểu nổi tại sao bà cô nó lại có thái độ ấy.

Đã là nhà tiên tri, nếu thấy ai đó gặp rắc rối thì nên báo cho họ biết, nếu không, tiên tri để làm gì?

Tạm gác lại chuyện thiên tôn. Nếu không có nó, chỉ e những người này muốn ra khỏi rừng Bách Độc cũng không ra nổi!

Con cá bé nhìn con cá to, nó rất không chấp nhận.

“Cô ơi, cháu không hiểu tại sao cô lại làm như thế?”

“Hong Nhi à, chuyện gì không liên quan đến chúng ta, chúng ta chỉ nên nhắm mắt cho qua thì hơn.”

Cũng chẳng phải bà ta không muốn giúp đỡ Lam Tổ.

Nhưng nếu hai cô cháu tiết lộ bí mật thì cả gia tộc cá tiên tri sẽ bị gặp họa diệt vong.

Thiên tôn sẽ tuyệt đối không tha cho bọn họ.

“Tại sao cô lại như thế? Cô thừa hiểu, làm thế sẽ hại cho cả thần giới! Chúng ta không nên ích kỷ như vậy.”

“Ta chẳng hơi đâu ôm rom nặng bụng, ta không vì đại gì hết. Ta chỉ biết rằng, nếu chúng ta giúp đỡ bọn Lam Tổ thì cả gia tộc Hồng Ngư chúng ta sẽ bị diệt vong thê thảm”

Con cá nhỏ cười nhạt, có lẽ chỉ có mình bà cô nó tin lời lão thiên tôn chết tiệt ấy!

Hạng tiểu nhân như lão, có thể tin được không?

Nó lại nhìn bà cô một cái, thôi, nó không tranh luận nữa.

Nó biết, dù nói thêm gì nữa cũng vô ích.

“Cháu xin lỗi cô, lẽ ra cháu không nên nói thế. Cháu hiểu rằng cô cũng vì cả gia tộc Hồng Ngự mà thôi.”

Thấy con cá con không lý sự đối đầu với mình nữa.

Cá bà cô thấy vui vui, rốt cuộc nó đã hiểu ý bề trên.

Lam Tổ và Khuynh Thành trở lại chỗ vừa nãy ngồi nghỉ.

Thấy hai người đã quay về, Hồng Loan vội hỏi luôn: “Cô Khuynh Thành! Hai người đi đâu? Sao đi lâu thế mới về?”

“Gặp một con cá tiên tri.”

“Cá tiên tri???”

Hoa Mãn Nguyệt cau mày. Anh từng nghe nói về cá tiên tri.

Bèn hỏi ngay: “Nó nói những gì?”

“Nó chỉ là con cá vô vị, tôi đã lừa nó đi rồi!”

“Gi cơ? Cô dám đuổi nó đi? Khuynh Thành có biết không: cá tiên tri có thể biết rõ quá khứ, hiện tại và tương lai!”

Hoa Mãn Nguyệt không nén được sùng sốt. Nếu được cá tiên tri giúp đỡ, rất có thể họ sẽ có cơ hội sinh tồn.

Sao cô ấy lại có thể đuổi nó đi?

“Có cá tiên tri thật à? Nó có thể biết quá khứ, hiện tại, tương lai thật ư?”

“Tất nhiên rồi. Rất hiếm khi được gặp cá tiên tri. Con cá ấy đã nói những gì?”

Hoa Mãn Nguyệt rất hồi hộp nhìn Khuynh Thành và Lam Tổ.

Nhìn Hoa Mãn Nguyệt đang rất sốt sắng, Lam Tổ chậm rãi nói: “Lẽ nào nó nói là thật?”

“Nó đã nói gì?”

“Nó nói rằng thiên tôn sợ tôi, và còn nói rằng cha tôi đã bị thiên tôn bắt, nhằm uy hiếp tôi.”

“Thiên tôn???”

Hoa Mãn Nguyệt cau mày thật chặt, miệng lẩm bẩm: “Lẽ nào là người ấy?”

“Là ai?”

“Tức là người mà chúng ta đã gặp.”

Khuynh Thành cũng giật mình ngạc nhiên: “Hoa Mãn Nguyệt anh nói... hần... hần là thiên tôn?”

“Xét công lực của người ấy, thì rất có thể là như vậy.”

Thiên tôn! Là nhân vật đáng sợ biết chừng nào!

“Nếu em biết có cá tiên tri thật thì em đã không đuổi nó đi. Xin lỗi Lam Tổ, tại em cả!”

Lam Tổ nhìn cô rất tình cảm, nói: “Ngốc ạ, chuyện đó đâu có thể trách gì em? Cứ gì em không tin, mà ngay chính anh cũng ngờ ngợ không tin lắm.”

“Nhưng, nếu đúng là cha anh bị thiên tôn bắt đem đi, thì ta phải làm gì?”

Lam Tổ bất giác nắm chặt nắm tay.

Đúng thế! Nếu cha anh bị thiên tôn bắt đem đi, thì anh phải làm gì đây?

“Trước mắt, chúng ta chỉ có thể đi tìm chim Chu Tước đã, còn các việc khác, khi nào gặp thiên tôn thì mới làm sáng tỏ được.”

“Hiện giờ chỉ có thể làm như thế.”

Hoa Mãn Nguyệt hít sâu một hơi, ánh mắt nhìn về phía xa xa.

Khuyñh Thành nhìn mọi người, nói: “Đã thế thì chúng ta lại tiếp tục lên đường!”

Phải nhanh chóng tìm ra Chu Tước, sau đó sẽ phân định cao thấp với thiên tôn.

Mọi người gật đầu, rồi cùng đứng dậy bắt đầu phi hành.

Nghे đồn rằng Chu Tước sống ở vùng sâu trong rừng Bách Độc, khu vực đáng sợ nhất.

Lúc này bọn Khuyñh Thành chỉ đang ở vùng bìa rừng Bách Độc mà thôi.

Hoa Mãn nguyệt vẫn đang nghĩ ngợi về cá tiên tri. Nếu lại có cơ hội gặp nó, thì mọi việc sẽ trở nên dễ xử lý.

Ít ra, ít ra anh cũng có thể biết số phận của cha anh ra sao.

Có thể biết người kia có phải thiên tôn không? Có thể biết bọn các anh phải làm những gì thì mới đánh thắng được hắn?

Lưu Hương Nguyệt Nhi nhìn Hoa Mãn Nguyệt, hỏi: “Anh đang nghĩ về cá tiên tri à?”

“Không nghĩ sao được? Một cơ hội tốt như thế, mà lại...”

“Đã đành thế. Nhưng, muốn gặp được cá tiên tri thì phải tùy cơ duyên trời cho. Nam Cung Triệt, anh đừng nên nghĩ nhiều nữa.”

Hoa Mãn Nguyệt buồn bã cúi đầu. Dù nghĩ nhiều nữa thì ăn thua gì?

Rõ ràng chỉ là vô ích.

“Anh hiểu rồi.”

Hoa Mãn Nguyệt không muốn Lưu Hương Nguyệt Nhi phải lo lắng, anh mỉm cười với cô.

Thấy Hoa Mãn Nguyệt và Lam Tổ băn khoăn, Khuyñh Thành cũng rất buồn.

Nếu không phải tại cô, thì có lẽ họ đã có thể hỏi được những điều hữu ích từ con cá tiên tri.

Nhưng bây giờ, tất cả chỉ là ẩn số.

Điều quan trọng nhất là cha của Lam Tổ, nếu rơi vào tay thiên tôn thật, thì mọi người phải làm gì đây?

Cả đoàn sáu người đi chưa được bao lâu.

Ân Ly bỗng rú lên một tiếng rồi lập tức ngã nhào xuống đất.

“Ân Ly!”

Hồng Loan kêu lên the thé, cấp tốc bay về phía Ân Ly định nắm tay cô kéo lại.

Nhưng, quái dị làm sao: cái thứ dài dài giống như xúc tu cuốn vào Ân Ly lại có tốc độ nhanh kinh hồn.

Nên nó lòi ngay Ân Ly xuống đất.

Ân Ly vốn có công lực rất khá, nhưng lúc ấy không thể phát huy được gì.

“Ân Ly, Ân Ly, mau tóm lấy tay tôi!”

Hồng Loan bay cực nhanh về phía cô.

Khuyñh Thành ngoảnh lại nhìn, rồi cũng cấp tốc bay xuống mặt đất.

Lam Tổ thấy thế cũng rất kinh hãi. Là... là chuyện gì thế kia? Đang ổn cả, sao lại bị thứ chết tiệt đó lòi xuống mặt đất?

Anh nhìn thấy Khuyñh Thành tay cầm Tử Thanh bảo kiếm lao về phía mặt đất cực nhanh.

“Xẹt...xẹt...”

Bỗng thấy mấy lần kiếm quang lóe sáng, một chất lỏng màu xanh đen, dính dính như keo phóng ra.

Chất keo màu xanh đen phun đến đâu, nơi ấy tan hoang như cõi chết, cây cỏ héo khô.

Chất độc cực kỳ lợi hại!

Khuynh Thành hết sức kinh hãi, cô chưa từng thấy một chất keo độc nào ghê gớm đến thế, thảo nào vùng này gọi là rừng Bách Độc. Xem ra, chất kỳ độc ở đây quả là danh bất hư truyền!

“Mọi người phải cẩn thận, tuyệt đối không để cho chất keo xanh đen dính vào người.”

Nói rồi, Từ Thanh bảo kiếm của cô vung lên chém thẳng vào những cái chân to đùng giống như xúc tu ấy.

Xúc tu bị đau nên đã nhả Ân Ly ra.

Nhưng mặt đất đang yên ổn bỗng nứt ra vô số khe nứt.

Những cái chân to đùng giống như xúc tu bỗng từ dưới đất ngoi lên tua tủa, định cuốn lấy Diệp Khuynh Thành.

“Luru Hương Nguyệt Nhi có biết những thứ chết tiệt này là thứ gì không?”

Khuynh Thành vừa chém các xúc tu tấn công cô, vừa lớn tiếng hỏi Luru Hương.

“Tôi từng nghe Lão tổ tông nói, chúng có tên là Biến Địa Thủ [1]. Rất sẵn có ở trong rừng Bách Độc. Hễ gặp phải chúng thì sẽ cực khó xử, trừ phi...”

[1] Biến Địa Thủ: tay ở khắp mặt đất.

“Trừ phi làm sao?”

“Trừ phi chúng được đánh chén người ta, nếu không, khi ta vẫn còn ở trong rừng Bách Độc thì nó cứ bám riết ta không chịu buông tha.

Chắc là chúng nó đói bụng mò ra tìm thức ăn, ngẫu nhiên vớ ngay được Ân Ly...”

Lúc này Lam Tổ đã chạy đến bên Diệp Khuynh Thành, anh ôm choàng cô rồi cả hai cùng lẳng không bay lên.

Nào ngờ đám xúc tu tua tủa cũng lẳng không vuron lên bủa vây từ bốn phương tám hướng.

Nhất loạt xông vào Lam Tổ và Khuynh Thành.

“Lam Tổ cẩn thận!”

Khuynh Thành đang được Lam Tổ ôm chặt, cô cau mày, vung kiếm chặt đứt những xúc tu đang đánh vào phía sau lưng anh.

“Bọn khốn khiếp đáng chết!”

Khuynh Thành quát ầm lên. Nhưng chúng quá nhiều, chém không xuể, chúng vẫn không ngừng từ trong lòng đất mọc ra.

Cả đoàn sáu người nhanh chóng bị chúng bám riết.

Tất cả không thể thoát thân.

Và, đàn dơi ăn thịt người lại đang rào rào vỗ cánh, từ một hướng khác cấp tốc bay về phía bọn họ.

Từ xa, con dơi nhãi ranh đã nhìn thấy cảnh tượng đang xảy ra, nó vội kinh hãi kêu lên: “Đại ca! Đại ca! Gay rồi, gay rồi!”

“Đồ ngu! Đồ thộn! Đàn thối! Ngươi la hét cái gì thế?”

“Đại ca! Bọn người tu chân sắp bị họ ăn thịt đến nơi!”

Con dơi đại ca cau mày, tức giận nói: “Gì hả? Có kẻ dám tranh ăn với ta? Nó chán sống rồi hay sao?”

“Đó là bọn Biến Địa Thủ. Rất khó nhằn, đại ca ạ!”

“Biến Địa Thủ?”

Con dơi đại ca lại cau mày. Chuyện này quả là đau đầu.

Nhưng, kia là những con mồi của nó! Đâu có thể để cho người khác cướp mất? Nếu chuyện này lan truyền thì nó còn mặt mũi nào nữa!

“Mặc kệ biến địa biến thiên! Tiêu diệt chúng luôn! Thứ mà ông đây đã ngắm thì không đứa nào có thể cướp đi!”

“Nhưng... đại ca!”

“Nói đi!”

“Đại ca... quyết định như thế thật à?”

“Nói vớ vẩn! Mau làm đi!”

“Nhưng mà... đại ca ạ...”

“Đừng nhưng nhị gì nữa. Mau đi đi, mau lên!”

Biển Địa Thủ tuy rất độc nhưng với bọn doi ăn thịt người thì chỉ là đồ con nít! Bộ da cực kỳ bền chắc của doi không hề sợ độc tố của chúng.

Cho nên, Biển Địa Thủ căn bản không tạo thành mối nguy hiểm đối với loài doi này.

Tuy nhiên, Lão tổ tông của doi ăn thịt người từng dạy rằng, vào rừng Bách Độc không nên đối địch với bọn Biển Địa Thủ là tốt nhất.

Vì, một khi đã dây vào bọn quái vật ấy thì mình sẽ cực khó chịu chẳng khác gì bị chúng lột da.

Mấy trăm con doi ăn thịt người đang rầm rập từ phía chân trời bay đến, đen ngòm nửa bầu trời.

Khi Khuynh Thành nhìn thấy đàn doi ghê rợn ấy, mặt cô biến sắc.

Lẽ nào... lẽ nào cả đoàn người sẽ phải bỏ mạng ở đây?

“Đồ chết tiệt!”

Hồng Loan ở bên cạnh, cúi kinh chửi mắng.

Lam Tổ lập tức nắm chặt tay Khuynh Thành. Anh cũng cảm thấy căng thẳng nặng nề.

“Khuynh Thành! Chúng ta có sống sót hôm nay không, chỉ trông vào trận này!”

Khuynh Thành nhìn anh mỉm cười, nói: “Có anh ở bên, em tuyệt đối không sợ gì hết.”

Chẳng qua chỉ là vài trăm con doi ăn thịt người!

Cùng lắm là bị chúng mổ sạch da thịt! Nhưng dù sao cũng có Lam Tổ ở bên, chưa chắc họ đã bị thua!

Hoa Mãn Nguyệt đứng bên bất giác cũng nắm chặt tay Lư Hương Nguyệt Nhi. Không cần nói gì, chỉ cần ánh mắt kiên định như thể quyết tử, ánh mắt có thể giúp họ thấy hiểu mọi tâm tư của nhau.

“Ân Ly, tại sao cô bỗng trêu vào bọn khốn ấy?”

Ân Ly cũng rất thắc mắc. Cô cũng không hiểu tại sao mình lại dây vào bọn chúng.

Trên bầu trời, đàn doi đen kịt đang rầm rập bay như điên về phía họ.

Mọi người gấp rút chém tới tấp vào những xúc tu đang hung hãn lao vào họ.

Những cái chân kiêu xúc tu này hình như chém mãi không hết, chúng càng lúc càng hăng máu hơn.

Biển Địa Thủ! Quà là không ngoa!

Dù họ chém kiêu gì, hình như vĩnh viễn không thể có hồi kết.

“Lam Tổ, ta phải làm gì?”

Nhìn đàn doi ăn thịt người bay đến mỗi lúc một gần, Khuynh Thành thấy rất lo lắng căng thẳng.

Bỗng nhiên, đầu cô dường như lóe sáng.

Cô lập tức nhào người ra khỏi Lam Tổ, tay cầm Tử Thanh bảo kiếm nhào thẳng vào đám Biển Địa Thủ đang không ngừng ngoi lên từ mặt đất.

“Khuynh Thành!!!” Lam Tổ kinh hãi gọi ầm lên. Khuynh Thành đang định làm gì thế kia?

“Khuynh Thành! Quay lại, quay lại đi!”

“Anh cứ nhìn em đây!”

Khuynh Thành hết sức tự tin, khoe miệng nhếch một nét cười hoàn mỹ mà dửng dưng.

Biến Địa Thủ à? Hừ!

Cô sẽ chặt đứt bản mệnh của nó, xem nó có dám tiếp tục ngông cuồng như thế nữa không?

Nói cho đúng sự thật, thì Biến Địa Thủ cũng là một loại linh thể.

Có điều, linh thể này có khả năng đặc biệt là có thể mọc ra các xúc tu, vô cùng vô tận.

Linh thể của nó dưới lòng đất có thể tùy ý dịch chuyển, cho nên nhìn vào hình như nó có rất nhiều cánh tay xúc tu.

Thực ra nó chỉ có một linh thể mà thôi.

Khuynh Thành không thể khẳng định chắc chắn nhưng cũng tin đến sáu mươi phần trăm.

Trong tình thế đàn doi ăn thịt người đang sắp tràn đến, cô chỉ còn cách đánh liều một phen.

Khuynh Thành không ngớt vung kiếm phạt xuống mặt đất.

Bỗng thấy mặt đất rung rung chuyển động, những con địa chấn rung lên liên hồi như những làn sóng trên mặt nước lan ra, đất cát, lá cây, đá vụn bắn tung trong các đợt địa chấn rồi văng ra, bay vù vù như những âm khí.

Mặt đất bị chấn động dữ dội, và bất thành linh bị Khuynh Thành xé toang hoác ra thành một khe lớn.

Tàn ảnh loáng lên, Khuynh Thành tung người nhảy xuống cái khe ấy.

Mặt đất bỗng im ắng trở lại, chỉ khác là không nhìn thấy bóng Khuynh Thành đâu nữa.

Tất cả xảy ra quá nhanh, nhanh đến nỗi mọi người không kịp có phản ứng gì hết.

“Khuynh Thành!!! Khuynh Thành!!!”

Khuynh Thành đã chui xuống lòng đất, nghe thấy tiếng gọi đau xót của Lam Tố, cô càng thêm tự tin ngàn lần.

Vì Lam Tố của cô, cô tuyệt đối không thể chết.

Phải sống! Nhất định phải sống!

Chỉ lát sau đã quen với bóng tối, Khuynh Thành cấp tốc tiến về phía trước.

Linh thể của Biến Địa Thủ thì sao? Nó không ngờ một người tu chân bé nhỏ ở thân giới lại có thể tìm ra nó, nó sợ hãi vội vã tháo chạy.

Khuynh Thành đâu có thể buông tha! Nếu không trừ nó, thì ai biết ngay sau đây nó sẽ bất ngờ ngoi ra từ chỗ nào và tấn công người ta? Cho nên, nhờ cô, nhờ cả rề, nhất định phải hủy diệt bằng được linh thể của Biến Địa Thủ!

Linh thể của Biến Địa Thủ do linh khí của trời đất hội tụ mà thành. Linh lực của nó đương nhiên là lợi hại.

Nếu người bình thường ăn được linh thể của Biến Địa Thủ thì chắc chắn sẽ thành tiên.

Nếu những người là Kiếm thánh trung cấp sơ kỳ như Diệp Khuynh Thành ăn vào, công lực sẽ tức khắc tăng gấp mấy lần, thậm chí có thể đột phá lên cấp độ Kiếm đế. Sau đó tiếp tục luyện hóa, còn có thể đạt được rất nhiều công lực độc đáo lạ kỳ.

Khuynh Thành nghĩ đến Lam Tố, toàn bộ sát khí của cô nhanh chóng lan tỏa khắp lòng đất.

Biến Địa Thủ tuy đã từng sát hại vô số người, nhưng vẫn sợ hãi trước sát khí của Khuynh Thành.

Nó bỗng quên cả chạy trốn, đứng nhìn cô gái mặc áo đỏ tay cầm trường kiếm đang chạy như bay về phía nó.

“Cuối cùng, ta đã tìm thấy linh thể của người!”

Khi giọng nói của Khuynh Thành vang lên bên tai nó, nó mới như chợt tỉnh giấc mơ, ngẩn mặt ra.

Nhưng khi nó định bỏ chạy thì tuyệt đối không kịp nữa rồi.

Linh thể của Biển Địa Thủ có hình thù là một quả cầu bằng pha lê trong suốt.

Bên trong quả cầu chứa một vật trông na ná như con bạch tuộc tám vòi, chỉ khác là nó có màu xanh đen.

“Hừ! Ta muốn xem xem hôm nay ngươi chạy đâu cho thoát?”

Từ Thanh bảo kiếm trong tay Khuynh Thành vung lên đâm thẳng vào linh thể của Biển Địa Thủ.

Biển Địa Thủ - tập hợp của linh khí trong trời đất, đâu dễ gì mà đối phó nổi nó?

Vật thể màu xanh đen ấy bỗng biến thân, trở thành màu đỏ sẫm.

Rồi, vô số xúc tu màu đỏ sẫm bắt ngờ lao ra nhanh như chớp phóng vào Diệp Khuynh Thành.

“Một kẻ như ngươi mà đòi giết ta ư? Tuy nhiên ta cũng khâm phục lòng can đảm của ngươi.”

Thực ra ý của nó nói về sát khí đáng sợ mà Diệp Khuynh Thành tỏa ra.

Nhưng nếu nói thế thì khác nào ngợi ca kẻ địch, hạ thấp uy phong của mình?

Cái chuyện ngu xuẩn ấy nó không thể làm!

“Nhìn chiêu của ta!”

Những xúc tu đỏ sẫm đem theo tiếng gió rít lao thẳng vào Khuynh Thành chẳng khác gì những mũi kiếm sắc nhọn.

Khuôn mặt đẹp lạnh lùng của Khuynh Thành nhếch một nét cười quái dị.

Tàn ảnh loáng lên, liên tục, tránh thoát đám xúc tu ấy.

“Huych...”

Một xúc tu to đùng quật trúng lưng Khuynh Thành, lực đạo ít ra phải ngàn cân!

Với cô, vô này quả là bất ngờ.

Khuynh Thành rất không ngờ lực đạo của Biển Địa Thủ lại khủng khiếp đến thế.

Miệng bỗng thấy ngòn ngọt, máu trào lên tận cổ họng.

Khuynh Thành hừ một tiếng, rồi “ực” một cái nuốt luôn.

Nên biết rằng, Biển Địa Thủ hề nhìn thấy máu thì nó lại càng hưng phấn và điên cuồng.

“Ha ha ha... con ranh! Ngươi đã bị ta đánh trọng thương! Ngươi còn bản lĩnh gì nữa không?”

Mặt Biển Địa Thủ căng căng, đặc ý nhìn Khuynh Thành nằm vật trên nền đất.

Tuy nó cũng cảm thấy tiếc cho cô gái này, nhưng nếu được ăn thịt cô ta thì, ha ha... công lực của nó sẽ được tăng tiến gấp bội!

Khuynh Thành nằm đó bất động, chẳng khác gì cái xác chết.

Biển Địa Thủ hơi ngạc nhiên. Vừa rồi nó mới chỉ dùng chín phần lực đạo, lẽ ra cô gái này không thể chết dừ dừ ngay lập tức.

Công lực của cô ta ít ra vẫn có thể đấu với nó vài chiêu nữa mới phải!

Lẽ nào nó nhìn nhầm? Cô gái này đã chết rồi ư?

Nó thò một xúc tu về phía Khuynh Thành.

Khe khẽ đụng vào người cô.

Không thấy hơi thở gì hết. Cô ta đã chết thật hay sao?

Biển Địa Thủ lại nhìn Khuynh Thành đang nằm đó bất động. Mặt đất không một vệt máu. Hay là cô ta đã bị thương lực phủ ngũ tạng và nguyên anh cũng bị nát luôn rồi?

Khả năng này không phải là không thể xảy ra.

Nó nghĩ vậy. Và nó cũng thấy yên tâm.

Nó thò một xúc tu đỏ thẫm ra, cuốn Khuynh Thành nâng lên trên cao. Miệng há rõ to. Định nuốt chửng luôn.

Nhưng, cái xác chết ranh rành không thể khác, không còn chút hơi thở này bỗng sống dậy.

Và còn có lực đạo cực mạnh.

Thế này... là chuyện gì vậy?

Linh thể của Biến Địa Thủ còn chưa kịp phản ứng.

Diệp Khuynh Thành và Từ Thanh bảo kiếm hòa nhập làm một lao thẳng vào linh thể của Biến Địa Thủ.

“Oàng...”

Một tiếng nổ vang trời.

Mặt đất bỗng toang hoác ra những cái hốc to tướng.

Chẳng khác gì những cái mồm khổng lồ của những con sói đói há ra.

Một linh thể to lớn từ từ dâng lên khỏi mặt đất, nó phát ra những làn ánh sáng huỳnh quang yếu ớt.

Tiếp đó, một thân ảnh đỏ ối nhào ra khỏi đám huỳnh quang.

“Khuynh Thành!!!”

Lam Tổ không chút chần chừ, lao về phía Khuynh Thành.

Mọi người quá đỗi vui mừng và quên hẳn mối nguy hiểm ở phía sau lưng.

Vừa nãy... vừa nãy họ đều quá sợ.

“Khuynh Thành, không sao chứ?”

“Anh cho là thế nào?”

Khuynh Thành tỉnh ngịch rướn cặp lông mày nhìn anh.

Cô rất không muốn Lam Tổ phải lo lắng.

Cú đòn của Biến Địa Thủ lúc nãy suýt nữa đã lấy mạng cô, bây giờ cô vẫn cảm thấy đau nhức từng đợt từng đợt.

Xác của Biến Địa Thủ trôi lên mặt đất, quả cầu linh thể châu pha lê từ từ bay ra khỏi cái xác.

Khuynh Thành đưa tay tóm lấy cát vào bọc.

Rồi nhìn đàn doi ăn thịt người đang lao đến rất gần mọi người. “Còn đứng mãi làm gì nữa? Mọi người muốn chết hay sao?”

Bấy giờ mọi người mới tỉnh táo trở lại, và lập tức cấp tốc bay vù ra.

Tuy Khuynh Thành giả vờ như không có chuyện gì nhưng Lam Tổ vẫn cảm nhận ra cô đã bị thương nặng.

Ngay lập tức, anh bế ngang người Khuynh Thành, vừa vận khí điều trị cho cô vừa cấp tốc phi hành.

“Lam Tổ, mau đặt em xuống, anh như thế này sẽ rất nguy hiểm.”

Lam Tổ dịu dàng nhìn cô, nói: “Vì anh, em đã không sợ gì cái chết, còn anh dù bị bọn doi độc này cắn mấy nhát vớ vẫn thì có hề chi?”

Khi vận khí điều trị cho cô, anh mới nhận ra cô bị thương rất nặng.

Nếu không cẩn thận thì rất có thể nguy hiểm đến tính mạng.

Anh cảm thấy bồi ngùi cảm động. Khuynh Thành của anh, đây chính là Khuynh Thành của anh.

Nhiều lần đã không tiếc gì hy sinh bản thân vì anh.

“Khuyh Thành, anh sẽ không để em lại bị thương tổn gì nữa. Vì anh, em đã dốc sức quá nhiều rồi. Những ngày tháng tiếp theo, cứ để anh được bảo vệ em, được không?”

Khuyh Thành cảm nhận tình cảm sâu sắc trong đôi mắt Lam Tổ, đó là ánh mắt chan chứa yêu thương và thật sự, hoàn toàn thuộc về cô. Cô cảm thấy hết sức hạnh phúc, kể cả phải chết ngay bây giờ cô cũng cảm thấy rất thỏa lòng rồi.

“Lam Tổ, em yêu anh!”

Cô choàng cổ anh kéo lại gần, áp đôi môi vào làn môi mềm mại của anh, hôn thật lâu.

Lam Tổ cảm thấy trái tim anh đập nhanh rộn ràng.

“Khuyh Thành, anh cũng yêu em!”

Anh nhẹ nhàng hôn lên trán Khuyh Thành, nói: “Em hãy chịu khó nghỉ một lát và găng ngủ một giấc, được không?”

“Không! Em muốn ngắm anh, muốn nhìn anh như thế này thật lâu, cho đến khi chúng ta đều bình an vô sự.”

Khuyh Thành cũng biết lúc này cô tạm thời không thể giúp được gì.

Vì đúng là cô bị thương rất nặng, muốn bình phục ít ra cũng phải mất nửa tháng.

“Nào, em nghe lời đi! Vì anh, em phải sống mãi...”

Nói rồi anh điểm huyết Khuyh Thành, cô dần dần chìm vào giấc ngủ.

Anh đặt cô vào trong vòng xuyên không gian của mình. Nằm trong đó, cô không chỉ được điều dưỡng vết thương rất tốt mà còn được an toàn nữa. Chỉ cần Lam Tổ không chết thì bất cứ ai cũng không thể làm hại được Khuyh Thành.

Đúng lúc Lam Tổ đặt Khuyh Thành vào trong vòng xuyên không gian thì anh bỗng nhói đau ở lưng.

Đồ khốn!

Bọn doi hút máu đáng ghét đã đuổi kịp anh.

Và nhân lúc vừa rồi anh không đề phòng, đã cắn trộm anh một miếng.

Chúng đã rút được một miếng thịt khá to ở lưng anh.

“Các ngươi muốn chết!”

Tay Lam Tổ nắm thật chắc, hết sức phẫn nộ.

Con doi ăn thịt người vừa cắn Lam Tổ, chẳng phải ai khác xa lạ, chính là con doi được gọi là đại ca.

“Hừ! Ta khuyên ngươi hãy ngoan ngoãn để ta xoi thịt ngươi, thì ta sẽ cân nhắc và dành cho linh hồn ngươi một con đường sống. Nếu không...hì hì... ngươi cũng biết rồi!”

Nếu không giết con yêu thú khốn khiếp này thì anh thật có lỗi với máu thịt của mình đã mất bởi cái mồm của nó!

Ánh mắt sắc lạnh của Lam Tổ tràn ngập sát khí dữ dội, hai bàn tay đã tập trung nội lực, một quyền táng thẳng vào con doi đại ca!

“Đại ca cẩn thận!!!”

Con doi nhai nhép kêu rít lên ngay khi nó nhìn thấy nắm quyền của Lam Tổ bắt đầu tung ra, và nó liền hứng luôn quyền ấy của Lam Tổ.

Quyền của Lam Tổ đâu có mềm mại và ngát hương như bàn tay cô gái con nhà lành!

Quyền của anh là thứ có sức nặng lấy mạng người ta.

Nếu táng vào con doi ăn thịt người được gọi là đại ca, chỉ e nó phải bị trọng thương.

Cho nên con doi nhai nhép này chịu sao nổi?

“Đồ ngu! Đồ thộn! Đần thối! Ai bảo ngươi chặn giúp ta hả?”

Doi đại ca tức quá chửi mắng đàn em, mắt nó đầy lo âu.

Tuy miệng nó chửi mắng nhưng nó cũng hiểu rằng doi tiểu đệ hết lòng trung thành với mình.

“Đại... đại ca...”

Doi nhãi con bị thương rất nặng, nó nằm vật dưới đất và chỉ còn thoi thóp.

“Đại ca... lẽ nào tiểu đệ... đã sai hay sao?”

“Đúng thế, ngươi không chỉ là sai mà còn rất rất sai! Đại ca của ngươi là ai? Đại ca này bảo ngươi hững quyền họ hay sao? Ngươi nghe đây, hãy gắng mà sống cho khỏe, nếu không... ta sẽ không làm đại ca của ngươi nữa!”

Tuy thô bạo mắng mỏ con doi nhãi nhép, nhưng thực ra doi đại ca rất có tình anh em với nó.

Nếu có ngày doi nhãi nhép bị chết thật, thì chắc chắn nó sẽ cảm thấy đời mình rất hẫng hụt như thiếu vắng một thứ gì đó.

Đôi mắt đỏ đờng đọc của nó như sắp bật máu tươi.

“Ngươi dám đánh bị thương người anh em của ta?”

Doi đại ca gào lên như xé phổi, nó vỗ đôi cánh cứng như thép lao vào Lam Tổ.

“Xông lên! Giết! Ăn thịt tất cả bọn chúng cho ta!”

Đồng thời với mệnh lệnh ban ra, đám đông đen ngòm mấy trăm con doi ăn thịt người lao vào bọn Lam Tổ.

Lam Tổ thấy thế, lớn tiếng hô lên: “Mọi người mau chạy đi! Bọn chúng quá đông! Chúng ta không thể địch nổi bọn chúng!”

Họ dù có công lực cao cường hơn nữa cũng không thể là đối thủ của đàn doi ăn thịt người đông nghịt như thế này.

Huống chi, từng con doi ăn thịt người đều có công lực rất lợi hại, đánh giáp lá cà, thì chẳng khác nào lấy trứng chọi đá, tự mua lấy cái chết!

“Định chạy à? Đùng hòng!”

Doi đại ca gào lên ghê rợn, ánh mắt nó thêm khát nhìn Lam Tổ.

“Hôm nay ta không thể không ăn sạch trơn máu thịt nhà ngươi?”

Lam Tổ hừ hừ lạnh lùng, định ăn thịt Lam Tổ ư? Nhà ngươi chưa đáng mặt!

Tàn ảnh nháng lên, bỗng nhiên có hai Lam Tổ xuất hiện trước mặt doi đại ca.

Doi đại ca bỗng sùng sốt, mặt nó biến sắc.

“Ngươi... ngươi có thể phân thân ư?”

Lam Tổ biết rằng đây là cuộc giao đấu tuyệt đối kinh hoàng.

Có đánh ra thoát hay không, đành trông chờ ở tạo hóa vậy.

Nếu chỉ một con doi ăn thịt người, thì anh chẳng coi là gì, nhưng mấy trăm con, thậm chí chúng có thể kêu gọi số đông hơn nữa, thì không thể không sợ chúng.

Một hắc ánh chớp lên.

Con doi đại ca bỗng loáng tàn ảnh. Trước mặt Lam Tổ đã xuất hiện hai con doi ăn thịt người giống hệt nhau.

“Hừ! Thế nào? Ngươi sợ rồi phải không?”

Doi đại ca mặt vênh vênh đắc ý nhìn Lam Tổ.

Lam Tổ phát hoảng. Không ngờ doi ăn thịt người cũng biết phân thân.

Không đợi Lam Tổ xuất chiêu, hai con doi “song sinh” giống hệt nhau nối đuôi lao vào đánh Lam Tổ.

“Ngươi muốn chết?”

Lam Tổ rút trường kiếm nhăm vào cổ hai con doi chém tới.

Nào ngờ con doi quái dị lại há miệng ra ngậm chặt lưỡi kiếm của Lam Tổ, còn bộ móng sắc nhọn của nó thì cẩu thẳng vào ngực anh.

Lam Tổ lùi lại thật nhanh, thế mà ngực anh vẫn bị móng sắc của nó rạch mấy đường róm máu.

“Ngươi đáng chết!”

Lam Tổ quát lớn, bất chấp vết thương, anh lại tấn công con doi khôn khiếp.

Anh không ngờ con doi ăn thịt người này lại có khả năng phóng ngự ghê gớm đến thế.

Giao đấu hồi lâu mà anh không thể làm gì nổi nó.

Còn Hồng Loan và mọi người, ai cũng bị thương ở mức độ khác nhau.

Nhất là Ân Ly, lưng cô đã bị lũ doi quái dị đớp mất mấy miếng, lòi cả xương trắng.

Ân Ly vốn là phù thủy, sở trường của cô là chữa trị thương tích, còn về công lực, đương nhiên là không mạnh bằng những người khác.

Hoa Mãn Nguyệt, cánh tay anh bị doi rút mất một miếng thịt to, lưng và hông cũng bị mổ thùng mấy chỗ.

Lưu Hương Nguyệt Nhi thì đỡ hơn một chút, có lẽ vì cô được Hoa Mãn Nguyệt bảo vệ cho nên thương tích không đáng ngại, chỉ bị cào xước mấy vết ở lưng và mặt.

Đương nhiên khả quan nhất vẫn là Hồng Loan, nó có bộ lông vũ cũng như thần khí, bọn doi ăn thịt muốn đớp được nó thì không dễ chút nào.

Diệp Khuynh Thành nằm trong vòng xuyên không gian vẫn nhìn thấy rất rõ tình hình bên ngoài.

Cô vô cùng lo lắng.

Gay thật, không thể để tình trạng này kéo dài.

Cứ đà này thì họ sẽ bị dồn đến chỗ chết.

Doi... doi... Bộ óc Khuynh Thành vận động cấp tập.

Nghĩ xem, doi thường sợ cái gì nhỉ? Ánh sáng mạnh! Vì chúng quanh năm chỉ sống trong bóng tối u ám, chúng dựa vào sóng siêu âm để xác định vị trí của con mồi.

Lúc này dùng siêu âm để gây nhiễu bọn chúng, thì gần như không thể.

Nhưng... nếu dùng ánh sáng mạnh thì lại là chuyện quá dễ dàng.

Nảy ra ý này, cô lập tức nói với Lam Tổ: “Lam Tổ hãy đốt lửa, có lẽ bọn chúng sợ lửa.”

“Lửa?”

“Đúng! Thử dùng lửa xem sao.”

Lúc này Khuynh Thành quá nhớ Kim Bằng, nếu nó đang có mặt ở đây thì lo gì không có lửa?

“Được! Anh sẽ thử ngay!”

Lam Tổ phạt một chưởng lên bụi cây bên cạnh, tia lửa lập tức bắn ra bốn phía. Anh bèn nhổ cả bụi cây lên quật vào đàn doi khôn khiếp.

Quả nhiên, bọn doi ăn thịt người thấy lửa đều lùi lại cả lũ.

Thấy có hiệu quả, Lam Tổ bèn linh thức truyền âm “Mau dùng lửa, bọn chúng sợ lửa!”

Biết được tin này, ai cũng như có được cứu tinh, vội vàng đốt lửa.

Quả nhiên đàn doi ăn thịt người không dám lại gần họ nữa.

Hồng Loan cười khanh khách, nó rất khoái chí.

Rồi nó xông lên hàng đầu nói với bọn doi đáng chết: “Hừ! Sợ lửa, thì các ngươi sẽ chết là cái chắc! Bây giờ đến lượt ông hành hạ các ngươi.”

Nói rồi, mồm nó phun ra một con hỏa long.

Ngay Lam Tổ cũng cảm thấy kinh ngạc, Hồng Loan đã luyện được bí kíp này từ khi nào thế?

Lam Tổ cũng không ngại tay, anh ôm một đồng cành cây quét vào con doi đại ca.

“Ngươi chết đi, đồ đáng ghét!”

Hỏa long của Hồng Loan cực kỳ hung mãnh, cả đoàn người nhanh chóng chuyển bại thành thắng.

Đàn doi lúc trước hùng hổ không gì ngăn cản nổi, không sợ gì hết, bây giờ đã tử thương vô số.

“Nếu sớm biết các ngươi sợ lửa thì ta đã thiêu chết các ngươi từ lâu!”

Con doi nhãi nhép sau khi tự điều hòa hơi thở, lúc này đã bình phục tương đối rồi.

Nó vội bay đến bên cạnh doi đại ca, nói: “Đại ca! Chúng ta nên rút lui đi?”

Doi đại ca uất quá, mắt đỏ đờng độc, ngang tàn bố tướng hoành hành ở rừng Bách Độc đã thành thói quen, nó chưa từng bị ăn quả đắng như thế này.

“Hôm nay ông đây không thể không giết hần!”

Nói rồi nó há cái mồm to đỏ lòm bằng cái chậu, đớp Lam Tổ.

Lam Tổ không ngờ con doi này càn rỡ quá quắt như thế, anh không kịp xuất chiêu chống đỡ, đành giơ bụi cây đang cháy trong tay ném vào người nó.

Anh những tưởng đám lửa đang cháy sẽ buộc nó phải né tránh.

Nào ngờ nó lại há mồm cắn đứt luôn bụi cây.

“Ngươi đánh gia tộc chúng ta, ta nhất định phải ăn thịt ngươi.”

Doi ăn thịt người là giống doi đuôi to tai chuột trong loài doi, chúng có đôi móng vuốt cực lớn, lớn gấp đôi các giống doi khác, móng cong như lưỡi câu, sắc nhọn cực kỳ.

Con doi đại ca bỗng há miệng, đôi mắt đỏ rực hần học nhìn Lam Tổ. Nó phát ra làn khí lưu cực mạnh. Thân xác nó vốn đã lớn. Bây giờ lại phình to lên mấy lần, người nó rung lên và sinh ra mây chực lần tàn ảnh.

Lam Tổ nhìn nó mà phát ngán, lưng lấm tấm mồ hôi lạnh. Tốc độ và công lực của nó quá nhanh quá mạnh.

Lúc trước... chỉ là màn mờ đầu, nó giỡn chơi Lam Tổ mà thôi.

Bây giờ nó bị chọc giận nên mới tung ra khí lưu dữ dội thế này.

Chả trách, nó luôn ngông nghênh như thế ở rừng Bách Độc.

Hồng Loan nhìn thấy thế vội nhảy ào đến bên Lam Tổ.

Những con doi còn lại cũng lập tức bay đến đứng sau lưng con doi đại ca.

Ân Ly, Hoa Mãn Nguyệt và Lưu Hương Nguyệt Nhi cũng chạy đến ngay.

Cứ thế, hai bên gằm ghè nhau.

Sát khí cuộn cuộn nhộn nhạo trong không khí.

Dường như chỉ cần một đốm lửa nhỏ thì bầu trời sẽ nổ tung.

“Giết!!! Bằng mọi giá, phải giết sạch bọn chúng cho ta!!!”

Con doi đại ca điên cuồng gào lên.

Sau đó, tàn ảnh loáng lên cấp tốc bổ nhào vào Lam Tổ.

Lần này nó đã hóa điên, nhất quyết phải ăn thịt Lam Tổ mới xong. Cho nên, đã xuất chiêu thì phải là tuyệt chiêu chí mạng.

Toàn thân nó cuộn lại thành một khối, như một mũi dùi nhọn hoắt lao nhanh như bay vào Lam Tổ.

Nội lực to lớn của nó khiến không gian oằn lại méo mó.

Hồng Loan định phun lửa để hỗ trợ Lam Tổ nhưng không ngờ, vì không gian đã biến dạng nên hỏa long phun ra lại vòng trở về đốt chính nó.

Cũng may, hồi trước học kỹ thuật này từ Kim Bằng, nó đã tu luyện rất khá.

Nó vội há miệng thật to, nuốt luôn con hỏa long.

Tuy không bị lửa đốt nhưng nuốt lửa vào bụng, Hồng Loan vẫn bị nội thương.

Nguyên nhân sâu xa vẫn là tại thể lực của nó khác với Kim Bằng.

Nếu là Kim Bằng, thì nuốt lửa vào bụng sẽ vẫn không hề hấn gì. Vì thân thể của Kim Bằng tuyệt đối không sợ lửa đốt.

Lam Tổ vung kiếm nhắm vào con doi đại ca. Rõ ràng anh nhìn thấy bóng nó ở ngay trước mặt.

Nhưng khi tập trung nội lực phất nhát kiếm vào, thì lại là chém hụt.

Anh định thần nhìn lại, thì thấy con doi đại ca đang tấn công anh từ một hướng khác.

“Ngươi chết đi!”

Doi đại ca quát lớn, bộ móng sắc nhọn của nó đã nhắm vào tim Lam Tổ.

Lam Tổ lập tức loáng lên nhưng móng sắc của doi đại ca đã xuyên thủng ngực Lam Tổ.

Con doi đại ca sùng sốt. Sao lại không có tim? Cũng không có nguyên anh? Gã này giống như một cái bóng ư?

Khi nó nhìn thấy Lam Tổ đã chạy ra xa vài trượng rồi, mắt nó long lên sòng sọc tức điên.

Vừa nãy nếu Lam Tổ không chạy nhanh thì có lẽ doi đại ca không chỉ hủy mất lần ý niệm của anh mà là cả thân xác của anh.

“Định chạy đâu hả???”

Doi đại ca lập tức đuổi theo Lam Tổ.

Những con doi khác lại đồng thời lao vào cuộc chiến đẫm máu với bọn Hoa Mãn Nguyệt.

Khuynh Thành ở trong vòng xuyên không gian của Lam Tổ hồi hộp nhìn cảnh chiến trường bên ngoài.

Cô lập tức nói với Lam Tổ: “Lam Tổ mau thả em ra, em có cách đối phó với chúng.”

Lúc này Khuynh Thành mới nhớ ra vườn Vạn Thú nằm trong bọc của mình. Cô chưa từng sử dụng đến nó!

Cô nhớ rằng Trọng Lô từng nói: dù lên đến thần giới, vườn Vạn Thú vẫn là thứ rất đáng quý.

“Khuynh Thành, anh biết em muốn giúp anh, nhưng em đã bị thương, cứ ở trong đó mà tĩnh dưỡng! Anh sẽ có cách thoát khỏi bọn chúng.”

“Không! Em có vườn Vạn Thú ở đây!”

Vườn Vạn Thú!!!

Lam Tổ kinh ngạc, vội nói ngay: “Khuynh Thành, em có vườn Vạn Thú thật à?”

“Lẽ nào em lại nói dối anh?”

Lam Tổ vận ý niệm, Khuynh Thành lập tức ra khỏi vòng xuyên không gian, đứng bên cạnh anh.

Doi đại ca há miệng rộng hoác, thấy Khuynh Thành ra, nó càng thêm đắc ý.

“Hay lắm! Hôm nay ta sẽ ăn thịt cả hai ngươi luôn thể!”

Khuynh Thành chỉ cần thoáng nghĩ, cô đã bước vào giữa vườn Vạn Thú.

Những ai đã lên tiên giới, đều có thể thực hiện linh hồn thoát xác.

Vườn Vạn Thú có cả tầng chín tầng.

Tầng một đều là các yêu thú cấp thấp.

Tầng hai là các yêu thú có đẳng cấp cao hơn một chút.

Lên đến tầng chín, thì trong đó toàn là các yêu thú đẳng cấp yêu vương.

Trong vườn Vạn Thú, riêng yêu vương đã có hơn ba chục.

Khuynh Thành cũng không biết các yêu vương này có đối phó nổi bọn doi ăn thịt người này không. Cho nên cô vừa bước vào bèn ra lệnh ngay: “Tất cả các ngươi hãy xông ra giết bọn doi ăn thịt người!”

Các yêu vương ngó ra!

Chỉ một đàn doi ăn thịt người, mà cần huy động hơn ba chục yêu vương hay sao?

Chúng có vẻ thờ ơ, ngán ngẩm nói: “Chủ nhân quá coi thường chúng tôi thì phải?”

Con Phi thiên bạch hổ mạnh dạn bước lên, nói: “Chủ nhân cứ giao bọn ấy cho thuộc hạ xử lý!”

Khi xưa Kim Bằng độ kiếp ở Hồng Hoang, Khuynh Thành đã từng nhìn thấy bạch hổ. Dù con bạch hổ này đã đạt trình độ Yêu vương, chỉ e... so với đàn doi ăn thịt người, nó cũng không khá hơn.

Trong vườn Vạn Thú, các yêu vương chia làm nhiều cấp, từ cấp một, hai, ba... cho đến cấp chín.

Con Phi thiên bạch hổ này là Yêu vương cấp năm.

Con Liệt diêm hồ[2] đứng bên thấy Khuynh Thành có nét do dự, nó cũng lập tức bước lên, nói: “Chỉ bằng chủ nhân cho cả hai chúng tôi ra trận!”

[2] Hồ lửa rất.

Liệt diêm hồ có bộ lông màu đỏ lửa, đứng với Phi thiên bạch hổ tạo thành một cặp đỏ trắng đối lập nhau trông rất bắt mắt.

Cả hai đều có khí thế phi thường.

Khuynh Thành nhìn cả hai, gật đầu nói: “Được! Ta sẽ thả hai ngươi ra độ sức với chúng ngay! Nhưng nếu cảm thấy không thể đánh bại kẻ địch thì cũng đừng cố gượng: ta sẽ ra lệnh bằng ý nghĩ, các ngươi phải trở về vườn Vạn Thú ngay lập tức.”

Khuynh Thành cũng hiểu rằng không dễ gì có được các yêu thú cấp độ yêu vương, cô không muốn chúng phải hi sinh vô ích chỉ bởi một đám doi ăn thịt người.

Sau này Lam Tổ muốn giành được thiên hạ, còn phải dựa vào chúng.

“Chủ nhân cứ yên tâm, chúng tôi sẽ biết chừng mực.”

“Được!”

Khuynh Thành điều động ý nghĩ, cả ba đã ra khỏi vườn Vạn Thú.

Con doi kia bỗng thấy xuất hiện thêm hai cao thủ, máu trong người nó lại càng sục sôi hưng phấn.

Hai người đàn ông mặc áo trắng và áo đỏ, thân thể tràn đầy linh khí, nếu ăn được thịt hai gã này... ha ha... và đoạt cả kim đan luyện hồn nữa, có lẽ công lực của ta sẽ tăng lên rất đáng kể!

“Được lắm! Lại có thêm hai tên muốn chết, thì ta sẽ cho cả lũ được toại nguyện!”

Doi đại ca xòe rộng đôi cánh, khí lưu cực mạnh của nó bỗng tỏa khắp, bao phủ cả bốn người.

Phi thiên bạch hổ và Liệt diêm hồ nhìn nhau mỉm cười. Cả hai bỗng hóa thành làn gió nhẹ bay về phía doi đại ca.

Hai cao thủ này chẳng lạ gì rừng Bách Độc.

Năm xưa hai anh em họ và Huyền Vũ nay đã là yêu vương cấp chín, cùng sinh ra ở rừng Bách Độc.

“Đồ nhai con ngông nghênh, khi các cụ đây sống ở rừng Bách Độc thì ngươi còn chưa ra đời!”

Liệt diêm hồ bỗng hóa thành chân thân, uy phong凛冽, cực kỳ bố tượng đứng trước mặt doi đại ca.

“Liệt... Liệt diêm hồ...”

Dơi đại ca không ngờ Liệt diệm hồ trong truyền thuyết lại xuất hiện ở đây.

Trong rừng Bách Độc, Liệt diệm hồ và Phi Thiên bạch hồ là bá chủ của cánh rừng phía đông.

Nhưng bỗng một hôm nọ đã biến mất dạng.

Tại sao họ lại biến mất, thì không ai biết.

Về sau, dơi ăn thịt người trời dấy ở vùng này và trở thành bá chủ.

Đứng trước cựu bá chủ, tâm trạng dơi đại ca có phần kích động.

Nhưng ý nghĩ coi thường và bất cần lại chiếm ưu thế trong lòng nó.

“Liệt diệm hồ, ngươi đã trở thành quá khứ rồi. Hiện nay ta mới là to nhất ở đây, nếu ngươi chịu quy hàng thì ta sẽ nể ngươi từng là bá chủ và châm chước cho.”

Liệt diệm hồ vốn rất cao ngạo, nếu năm xưa nó không bị người ta khống chế nhốt vào vườn Vạn Thú.

Thì... hừ! Hiện nay đâu đến lượt con dơi đáng chết này điều võ dương oai ở đây?

Một tiếng hồ gầm vang động bầu trời.

Xung quanh bỗng cát bay đá cuốn, không khí dường như biến thành những lưỡi dao sắc tạt vào người ta đau rất.

“Ngươi đã không biết điều thì chớ trách ta không khách khí!”

Bỗng dơi đại ca cũng há miệng kêu rít lên, lộ ra hàm răng cực kỳ sắc nhọn.

Nó muốn xem xem Liệt diệm hồ lợi hại đến đâu.

Dang đôi cánh rộng, bay vòng ba trăm sáu mươi độ rồi lao vút vào Liệt diệm hồ.

Hồ, vốn đã là chiến thần trong các yêu thú.

Huống chi, đây là Liệt diệm hồ và Phi Thiên bạch hồ cực hiếm thấy, thì đương nhiên là vua của các vua.

Liệt diệm hồ cười khẩy, bộ móng vuốt cào cào trên mặt đất, tạo ra vô số rãnh sâu hoắm.

Đôi chân trước vỗ mạnh, bụi cát cuốn bay, đất rung núi lở.

“Hôm nay ta sẽ cho ngươi biết thế nào là lợi hại.”

Đồng thời với tiếng hồ gầm, Diệp Khuynh Thành nhìn thấy một làn hồng quang chớp lên trước mắt, Liệt diệm hồ đã phi nhanh như bay về phía dơi đại ca.

“Uỳnh...”

Liệt diệm hồ và dơi đại ca xô thẳng vào nhau.

Hai thân hình to đùng va đập, tạo nên những làn khí ba rùng rùng lan tỏa.

Khí ba tràn đi như sóng biển xô nhau, dữ dằn, không ngừng không nghỉ.

Khí ba lan đến đâu, ở đó phải biến dạng, động vật tan thây, cỏ cây đổ vật.

Trong phạm vi trăm dặm, các yêu thú ẩn nấp trong rừng núi thấy đều bỏ mạng không sót một móng.

Ngay bọn dơi ăn thịt người cũng chết vô số bởi làn khí ba dữ dằn.

Bọn Hoa Mãn Nguyệt may mắn tránh kịp, nên không hề hấn gì.

Mọi người vội vận ý niệm rồi lập tức có mặt trong vòng xuyên không gian của Lam Tổ.

Dơi đại ca bỗng không thấy các đối thủ đâu nữa, nó hiểu ngay rằng họ đã nấp vào vòng xuyên không gian nào đó.

Nó hừ hừ lạnh lùng, kinh khinh nhìn Khuynh Thành và Lam Tổ, nói: “Các ngươi trốn được bao lâu? Chờ ta giết xong hai con hồ chết tiệt này, ta sẽ xử lý các ngươi sau.”

Nó lại vỗ đôi cánh rộng, kêu lên những âm thanh quái dị. Đàn doi liền “chì... chì” bay về phía nó.

Từng con từng con bay sà xuống dưới đôi cánh của doi đại ca.

Đôi cánh ấy tựa như một cái túi vô hình, có thể thu nhận vài trăm con doi ăn thịt người.

Khuynh Thành và Lam Tổ ngậy người ra nhìn khắp chốn.

Mấy trăm con doi đã đi đàng nào nhỉ?

Ngay Liệt diệm hồ cũng ngỡ ra, cau mày, nhưng nó vẫn không chút do dự hay sợ hãi.

Nó hú dài một tiếng rồi lại xông vào đánh con doi đại ca.

Con doi mặt căng căng nhìn Liệt diệm hồ, rồi cong ngón trở vẫy vẫy Phi Thiên bạch hồ, nói: “Cả người nữa, cùng vào đi!”

Sỉ nhục!

Một ngàn lần sỉ nhục và khiêu khích cả hai!

Xưa nay chưa từng có ai dám nói năng khinh miệt chúng như thế này. Nên nhớ, chúng đều là yêu vương cấp năm!

“Mấy muốn chết!”

Phi Thiên bạch hồ điên tiết, nhanh chóng biến trở lại chân thân rồi lao vào đánh con doi đại ca này.

Con doi vẫn tỉnh bơ bất cần, ngông nghênh nói: “Ta muốn tiết kiệm thì giờ. Chứ hai con sâu bọ ranh con các ngươi, ta đâu có coi là gì!”

Sâu bọ ranh con?

Liệt diệm hồ và Phi Thiên bạch hồ cũng lần đầu tiên nghe thấy có kẻ dám hình dung về chúng như vậy.

Nếu chúng đều là đồ sâu bọ thì ai mới được coi là bậc vua chúa?

“Được lắm! Ngươi cứ muốn chết thì đừng trách hai anh em ta không khách khí. Liệt diệm hồ! Thằng cha kia quá ngông cuồng, nếu không cho nó bài học đến nơi đến chốn thì nó vẫn tưởng là dễ hà hiếp anh em ta.”

“Được! Vậy thì phải cho chúng nếm tuyệt chiêu của chúng ta thời xa xưa oanh liệt trong rừng Bách Độc này!”

Liệt diệm hồ nói với Phi Thiên bạch hồ.

“Được!”

Cả hai nhìn nhau mỉm cười. Rồi bất chợt biến thành nửa người nửa thú, tay mỗi người đều cầm một quả Thú vương chùy.

“A... Thú vương chùy!”

Ánh mắt thèm khát của doi đại ca dừng lại ở bình khí của hai người.

Dẫu nằm mơ nó cũng mong được sở hữu Thú vương chùy!

Truyền thuyết nói rằng năm xưa từng có vô số cao thủ tàn sát lẫn nhau vì muốn tranh đoạt được Thú vương chùy.

Nào ngờ Thú vương chùy lại rơi vào tay hai tên tiểu tử này.

Xem ra, hôm nay quả là tốt ngày!

Không những có được món ăn ngon và kim đan luyện hóa, mà còn cướp được Thú vương chùy nữa!

Đôi mắt con doi đại ca lấp lóe tinh quang.

Nó bỗng phát ra tiếng kêu quái đản.

Rồi, vô số ám khí bỗng bắn ra từ miệng nó.

“Vù vù...” bay về phía Liệt diệm hồ và Phi Thiên bạch hồ.

Hai tiếng hồ gầm như muốn xé rách bầu trời, không khí lại bị chấn động bởi vô số đợt khí ba lan ra.

Khí ba mạnh đến nỗi đánh bật các thứ ám khí của doi đại ca.

Con doi đại ca cũng không chịu lép vế.

Nó lại tập trung nội lực, lại rút lên một tiếng quái đản, vô vàn ám khí bắn ra hung mãnh như thác nước phóng về phía hai con hổ.

Lần này đã man hơn hẳn lần trước.

Diệp Khuynh Thành đứng cách xa hơn trăm dặm tay nắm tay Lam Tổ, cô bỗng nắm chặt hơn.

Đồng thời với trận ám khí đang vu vu bay đi, đôi mắt con doi đại ca lại phóng thêm hai ám khí khác.

Nếu Khuynh Thành không tinh mắt thì đã không nhận ra điều này.

“Cẩn thận! Mắt nó cũng phóng ám khí!”

Khuynh Thành lập tức vận linh thức truyền âm.

Nếu không được Khuynh Thành nhắc thì hai con hổ không thể phát hiện ra tuyệt kỹ này của con doi đại ca: mắt nó cũng có thể phóng ám khí!

“Khuynh Thành, mau tránh đi, tránh càng xa càng tốt!”

Phi Thiên bạch hổ gấp gấp hô lên. Có lẽ cả hai đứa sắp dùng tuyệt kỹ gì đó.

Bọn Khuynh Thành vừa chạy đi thì nghe thấy một tiếng gầm phẫn nộ.

“Hủy thiên diệt địa!!!”

Hai quả Thú vương chùy đồng thời quật mạnh xuống mặt đất.

Con doi đại ca thấy thế hết sức kinh hãi. Không ngờ uy lực của Thú vương chùy lại khủng khiếp như vậy.

Nó quyết ý liều lĩnh, há hốc cái mồm đỏ lòm to bằng cái chậu, toàn thân nó phình ra to đùng.

Thiên địa bỗng tối đen như mực.

Nếu Lam Tổ và Khuynh Thành không có công lực cao thì không thể nhìn ra vừa rồi đã xảy ra chuyện gì.

Hai nhát Thú vương chùy phang xuống mặt đất.

Trong chớp mắt, đất long núi lở, nước lũ tràn về.

Lực đạo khủng khiếp táng thẳng vào con doi đại ca.

Doi đại ca tuy có biết Thú vương chùy lợi hại, nhưng nó không ngờ uy lực của Thú vương chùy lại ghê gớm đến thế.

Doi đại ca, gia tộc vốn bề thế có thâm niên, cho nên nó không hề run sợ khi đối mặt với hai con Yêu vương cấp năm này; nhưng nó đã bị ăn quả đắng cũng là đáng đời.

Nó cũng biết thời oanh liệt đã tàn, bây giờ hối hận cũng không kịp nữa.

Hết cách, nó đành liều mạng tung ra tuyệt chiêu.

Dù nó phải chết thì cũng không cho phép hai con hổ kia được sống dễ chịu.

Lúc trước nó đã thu mấy trăm con doi ăn thịt người vào đôi cánh của mình.

Bây giờ nó đã điên lên, đôi mắt đỏ đồng đờ.

Rất nhanh, nó tung mấy trăm con doi ấy ra.

Trên mình những con doi ấy, cũng được cài đặt tuyệt chiêu.

Những con doi ăn thịt người, kích cỡ vốn chỉ độ mười thước, bây giờ con nào cũng phình to gấp bội.

Chúng “vu vu...” bay xuyên qua những làn khí ba do hai quả Thú vương chùy tạo ra, lao thẳng về phía Liệt diêm hồ và Phi Thiên bạch hổ.

“Chết tiệt!”

Phi Thiên bạch hồ kêu lên. Má bên phải của nó đã bị một con dơi rút mất một miếng thịt, máu chảy ròng ròng trên mặt.

Phi Thiên bạch hồ tóm ngay con dơi ấy, nhếch mép, đưa hai tay ra banh miệng nó ra xé toạc thân xác nó thành hai mảnh rồi ném vào những con dơi đang tiếp tục lao đến.

“Ngươi có sao không?”

Liệt diễm hồ quan tâm hỏi.

“Ta không sao.

Hôm nay không giết sạch bọn dơi ăn thịt người này, ta không thể rửa hận trong lòng!”

Phi Thiên bạch hồ chưa từng bị một vết nào như vậy. Nó thò tay vặt luôn miếng thịt còn dính trên má bỏ tọt vào mồm nuốt luôn. Nói: “Thịt của ông, ông phải ăn. Được rồi! Lần này ông sẽ róc thịt chúng bay vò nát bét thành bùn!”

Nuốt xong miếng thịt của mình, nó cũng không cần chữa vết thương vội, lao ngay vào tấn công đàn dơi.

Thú vương chùy vung lên tới tấp, chùy đi đến đâu nơi ấy thịt nát máu phun.

Thú vương chùy chẳng phải thứ thần khí thông thường, đàn dơi công lực thấp kém này chịu sao nổi sức công phá của Thú vương chùy!

Con nào dính chùy đều lập tức biến thành một bãi máu me.

“Hôm nay Lão tổ tông này sẽ cho chúng bay nếm mùi lợi hại!”

Phi Thiên bạch hồ tức không để đâu cho hết.

Bọn dơi ăn thịt người khốn khiếp này tuyệt đối không có danh gì trong hàng yêu thú của rừng Bách Độc!

Đâu đến lượt chúng bay xưng vương xưng bá ở đây!

“Thú vương vô địch!!!”

Thú vương chùy bất thành linh biến thành quả chùy khổng lồ táng thật lực vào bọn dơi ăn thịt người.

Những luồng chân khí nóng bỏng tỏa ra khắp xung quanh Thú vương chùy, Thú vương chùy đỏ rực như lửa.

“Chết đi!!!”

Lưu quang chớp lóa, Phi Thiên bạch hồ đã áp sát bọn dơi ăn thịt người tàn độc, Thú vương chùy trong tay phang thẳng vào đầu con dơi đại ca. Cực mạnh.

“Dám hại cháu ta, thì phải đền mạng!”

Một làn khí lưu to lớn bao trùm thiên địa bỗng tràn đến.

Trong không trung, vị trí mà đàn dơi đang bay, bỗng tối sầm tối sì.

Ánh mặt trời rơi vào, một cái bóng khổng lồ in xuống mặt đất.

Một Yêu vương cấp bảy.

Không ngờ ở rừng Bách Độc này lại có con dơi ăn thịt người lợi hại đến chừng này!

“Tiểu bạch hồ còn nhận ra ta không?”

Con dơi ăn thịt người ấy bỗng thu lại đôi cánh cực lớn, ảo hóa thành một phụ nữ trung niên.

“Là ngươi à?”

Phi Thiên bạch hồ lạnh lùng hừ một tiếng, ánh mắt nó đầy vẻ căm ghét.

“Tiểu bạch hồ, không ngờ ngươi đã tu luyện nhanh đến thế, đã đạt trình độ yêu vương cấp năm rồi! Tuy nhiên... ngày trước các ngươi không thể là đối thủ của ta thì ngày nay vẫn thế!”

Nhắc đến con mụ doi già ăn thịt người này, Phi Thiên bạch hổ và Liệt diễm hổ đều tức lộn ruột.

Nếu không phải tại mụ ta thì năm xưa hai đứa đã không bị bắt vào vườn Vạn Thú.

“Mụ yêu già, ta còn chưa tính sổ với mụ thì mụ đã chạy đến đây! Được lắm!

Hôm nay chúng ta sẽ tính toán cả nợ cũ lẫn nợ mới!”

Lúc này Liệt diễm hổ đã thanh toán sạch lũ doi nhãi con, nó lập tức phi thân chạy lại, nói: “Mụ yêu già! Nếu ta biết nó là cháu của mụ thì vừa nãy ta không nên nương tay mới đúng.”

“Hừ, hai gã ranh con! Ngày xưa, nếu các ngươi không bày kế lừa ta thì Thú vương chùy đầu có thể rơi vào tay các ngươi!”

“Liệt diễm hổ, đừng phí lời với mụ làm gì.”

“Được! Chúng ta sẽ nói chuyện với nhau bằng quyền cước!”

Cả hai mãnh hổ đều biết mụ doi già này có công lực cao hơn mình, nhưng quả là giữa hai bên tích tụ quá nhiều ân oán.

Diệp Khuynh Thành đứng nơi xa thấy thế, thầm nghĩ “gay rồi”.

Hai đứa này nhất định sẽ liều với mụ doi già kia.

Cô rất không muốn mất toi hai yêu thú Yêu vương cấp năm.

Nghĩ rất nhanh, rồi cô gọi cả hai: “Hai ngươi chớ nên mạnh động, đó là một con yêu thú cấp bảy!”

“Chủ nhân!”

“Quay về!”

“Nhưng, thưa chủ nhân, giữa chúng tôi có quá nhiều ân oán...”

Khuynh Thành hừ một tiếng, rồi nói: “Ta không cần biết ân oán nhiều ít ra sao, nhưng hai ngươi dù định trả thù hay định xả hận thì cũng nên biết mình biết người!”

Công lực của hai ngươi chưa ngang cấp với mụ.

Nếu ra tay thì hai ngươi sẽ phải bỏ mạng. Hành động kiêu căng tính thì khoái trá dễ chịu thật, nhưng hai ngươi hãy nghĩ xem, nếu không giết được mụ, mà lại bị mụ giết thì có đáng hay không?”

Có đáng hay không?

Đúng là cả hai đứa chưa nghĩ đến.

Có vẻ như... không đáng thì phải?

Thấy khí thế của cả hai đã có phần mờ hồ, Khuynh Thành lập tức nói: “Mau trở về vườn Vạn Thú!”

“Vâng, thưa chủ nhân.”

Cả hai không cưỡng lệnh nữa và ngoan ngoãn trở về vườn Vạn Thú.

Thấy cả hai tiu ngưu quay về, các yêu vương khác hiểu rằng chúng không thể đánh nổi đối phương.

Sau đó Diệp Khuynh Thành cũng trở vào vườn Vạn Thú.

“Các yêu vương cấp bảy trở lên, ra đây!”

Năm sáu người lập tức bước lên.

“Các ngươi đều là Yêu vương cấp bảy đúng không?”

“Đúng ạ!”

Lúc này Diệp Khuynh Thành mới thở phào. Nếu không, cả đoàn sẽ bỏ mạng ở đây cũng nên.

Một nam giới mặc áo bào xanh bước ra nói: “Chủ nhân! Thuộc hạ có thể đối phó được mụ doi già ấy!”

Khuynh Thành nhìn anh ta. Trông cũng khô ngô sáng sủa, phong độ rất được.

“Ngươi là cấp độ nào?”

“Bầm chủ nhân, công lực của thuộc hạ tuy chưa cao bằng chúng, nhưng thuộc hạ rất tự tin mình có thể giết được đối phương.”

Thấy anh ta tỏ ra tự tin như thế, Khuynh Thành lại nhìn anh ta lần nữa, rồi hỏi: “Ngươi tên gì?”

“Huyền Vũ.”

Huyền Vũ?

Ngày trước đọc Sơn Hải Kinh[3], Khuynh Thành đã từng thấy giới thiệu về Huyền Vũ.

[3] Bộ sách cổ của Trung Quốc, rất nổi tiếng; tác giả: chưa xác định; soạn trước hoặc sau Công nguyên, viết về các thần thoại, ma thú, quái vật viễn cổ.

Huyền Vũ là linh vật được kết hợp bởi rùa và rắn. Huyền Vũ, cũng tức là huyền minh; thời cổ đại hai chữ vũ và minh đồng nghĩa. Vũ nghĩa là màu đen, Minh nghĩa là cõi âm. Ban đầu, huyền minh chỉ sự bói toán bằng cách xem mai rùa: mai rùa màu đen. Người ta thỉnh rùa xuống cõi âm để hỏi ý kiến các vị tổ tông. Rùa đem ý kiến ấy trở về, dùng các vết rạn rìa trên mai của mình để thể hiện cho người ta biết[4].

[4] Cách bói mai rùa (gọi là ‘quy bốc’) thời cổ: thấy bói hơi lửa màu rùa, sau đó quan sát các vết rạn rìa để ‘kết luận’.

Vì thế, hai chữ Huyền Vũ nghĩa cổ xưa là rùa nói chung. Về sau nghĩa của Huyền Vũ ngày càng mở rộng. Rùa sống ở hồ, sông, biển (kể cả rùa biển). Vì thế huyền minh có nghĩa là thủy thần. Rùa trường thọ, nên huyền minh tượng trưng cho trường sinh bất lão. Ban đầu, minh gian tức cõi âm ở phương bắc, lời quẻ bói ghi bằng chữ Giáp Cốt thời Ân Thương chép là ‘kỳ bốc tất bắc hướng[5]’, cho nên huyền minh lại trở thành tên của vị Thần phương bắc.

[5] Nghĩa là: xem bói phải hỏi hướng bắc.

Người ta khắc lại các ‘kết luận’ xem bói (gọi là ‘bốc tử’) trên mai rùa hoặc xương thú, chữ Hán thời đó (khoảng 3.000 – 4.000 năm trước CN) gọi là ‘Giáp Cốt văn’, khoảng cuối thế kỷ 19 người Trung Quốc ngẫu nhiên khai quật được. Rất có giá trị khảo cổ học.

Khuynh Thành cảm thấy rất tò mò về Huyền Vũ, cô bèn hỏi: “Huyền Vũ, ngươi thử biến thân cho ta xem được không?”

“Có gì là khó đâu?”

Huyền Vũ tuy không hiểu dụng ý của Khuynh Thành nhưng anh ta vẫn ngoan ngoãn biểu diễn ngay.

Thấy Huyền Vũ như thế, Khuynh Thành dường như đã có hy vọng.

Một yêu thú uy mãnh nhường này ra trận, có lẽ mục dơi già ăn thịt người kia không thể không bỏ mạng.

Lưng Huyền Vũ có một cái vỏ cứng đánh như mai rùa, bề mặt vỏ lại mọc ra những cái gai cứng nhọn như mũi dùi.

Bộ móng vuốt ở bốn chân cực kỳ sắc nhọn, một cái đầu rắn mọc ở đằng sau, cân xứng với cái đầu ở đằng trước.

Huyền Vũ có sức công phá và phòng ngự đạt đến trình độ cực kỳ đáng sợ.

“Chủ nhân! Thuộc hạ đã đủ tư cách để phân định cao thấp với mục dơi già ăn thịt người chưa?”

“Đủ! Tất nhiên rất đủ!”

Khuynh Thành cảm thấy rất vui.

Cô không ngờ trong vườn Vạn Thú lại có một nhân vật hùng dũng oai vệ như thế này.

“Nào, đi theo ta tiêu diệt mục dơi già ấy!”

Khuynh Thành vận ý niệm, cả hai đã ra khỏi vườn Vạn Thú.

Mục dơi già, vừa nãy thấy Phi Thiên bạch hổ và Liệt diễm hổ biến mất, đang rất tức tối.

Bây giờ nhìn thấy một yêu thú có đẳng cấp với mình, mục phấn chấn hẳn lên.

Con dơi đại ca nhìn thấy, nó hừ hừ rồi nói: “Ta tưởng ngươi lợi hại lắm? Thì ra ngươi toàn nhờ kẻ khác đánh hộ! Ngoài cách đó ra, ngươi có biết gì nữa không?”

Khuynh Thành nghe thấy, khinh bỉ nhìn nó và mỉm cười châm biếm, nói: “Đúng là ta chỉ biết nhờ người khác nhưng còn hơn những kẻ chỉ giỏi rúc dưới

cánh của bà nội để sống qua ngày!”

Hừ!

Gã này định dùng kế khích tướng đối với cô.

Nhưng gã vẫn còn quá non!

“Ngươi... ngươi nói gì?”

Con doi đại ca tức giận muốn chết.

Con bé đáng chết này dám mỉa mai nó như vậy!

Được! Đã thế thì nó phải cho con bé này ăn quả đắng mà sáng mắt ra, và biết nó lợi hại đến đâu.

Nó vỗ cánh, xông thẳng vào Diệp Khuynh Thành.

“Con bé chết tiệt, ta sẽ cho ngươi thấy ta lợi hại chừng nào!”

Mụ doi già vội quát lên: “Hoàng Nhi! Quay lại!”

Hoàng Nhi đâu có chịu nghe lời? Lúc này nó chỉ có một ý nghĩ là phải giết Diệp Khuynh Thành, để cô ta thấy rằng nó không núp dưới đôi cánh của bà nội để sống!

Lam Tổ thấy thế, mỉm cười tinh quái, rồi nhìn sang Khuynh Thành cười cười.

Sau đó cả hai cặp tóc bay về phía bắc.

Bấy giờ chỉ còn mụ doi già bị Huyền Vũ khống chế. Lam Tổ và Khuynh Thành muốn dụ Hoàng Nhi ra xa, đi khỏi tầm mắt của mụ ta. Rồi sẽ nện cho nó một trận, sẽ chẳng khó khăn gì.

Mụ doi già có thể sống trong rừng Bách Độc đến giờ, lại sở hữu một thể lực khổng lồ như thế.

Tất nhiên mụ ta đã chinh chiến trăm trận và có trí tuệ hơn người. Thì mới có được ngày nay.

Cho nên, mụ nhận ra ngay âm mưu của Lam Tổ và Khuynh Thành. Nhưng mụ đã không kịp ngăn cản Hoàng Nhi nữa.

Mụ vừa lo vừa tức.

“Hoàng Nhi, mau quay lại! Quay lại!”

Mụ mấy lần định bỏ Huyền Vũ để đuổi theo Lam Tổ và Khuynh Thành. Giết được hai kẻ ấy thì Hoàng Nhi của mụ sẽ an toàn.

Nhưng tốc độ của Huyền Vũ nhanh đến kinh người, mụ và Huyền Vũ lại cùng đẳng cấp yêu thú cho nên bất phân thắng bại.

Muốn thoát khỏi Huyền Vũ là chuyện rất không dễ dàng.

Mụ thấy rất lo lắng, thẳng cháu thì sắp ra khỏi tầm nhìn của mụ.

Nhưng gã Huyền Vũ cứ bám riết phía sau, không sao cắt đuôi được.

Mụ biết rằng không tốc chiến tốc thắng Huyền Vũ, không lập tức loại bỏ gã, thì Hoàng Nhi cháu mụ sẽ gặp nguy hiểm thật sự.

“Nhà ngươi đã dồn ép ta!”

Đôi mắt mụ đỏ quạch, bất chợt nhộn nhạo láo liên như huyết dịch sục sôi.

Cái mồm như chậu máu đỏ lồm lồm há to. Một ngọn trường thương phóng ra bay thẳng vào Huyền Vũ.

Huyền Vũ chỉ hừ một tiếng, nhếch mép cười khinh miệt.

“Cái trò vặt vãnh mà cũng dám khoe khoang?”

Tàn ánh loáng lên, Huyền Vũ đã biến trở lại chân thân.

Mụ doi già bỗng tái mặt.

“Huyền... Huyền Vũ...”

Nên biết rằng, Huyền Vũ dù phòng ngự hay tấn công, công lực đều là đỉnh cao.

Muốn giết Huyền Vũ thì rất không dễ.

“Ha ha... nhà ngươi cũng nhận ra ta kia à?”

Không nhận ra chắc? Mụ không thể không nhận ra Huyền Vũ.

Ngày trước, chồng mụ, con trai con dâu mụ đều lần lượt bị Huyền Vũ giết. Mụ đâu có thể không nhận ra nhân vật này!

Mới hận ngày xưa bỗng lại ủa về như nước lũ.

Có đúng là gã này đã giết người nhà của mụ không? Mặc kệ!

Mụ chỉ biết, hễ là gia tộc Huyền Vũ thì đều đáng chết.

Ngon trường thương phóng thẳng vào Huyền Vũ.

Huyền Vũ đã biến trở lại chân thân, bèn nhô lưng ra đối kháng với trường thương, khiến trường thương của mụ bị gãy làm mấy đoạn.

Mụ doi già càng thêm phần nộ, mụ vỗ cánh quét vào cái đầu rắn ở phía sau lưng Huyền Vũ.

Phía trước và phía sau Huyền Vũ có hai cái đầu, tựa như có hai người.

Cái đầu rắn phía sau rất linh hoạt và cũng rất hung tàn.

Cánh doi tạt đến, nó đón luôn một cái cực mạnh.

Phải nói rằng mụ doi già cũng kinh, ác với người khác và cũng ác với chính mình nữa.

Vừa rồi mụ đương nhiên rất biết mình tạt cánh đến, kiểu gì cũng sẽ bị Huyền Vũ đón trúng.

Thế mà mụ vẫn không do dự, cứ tạt, và chờ Huyền Vũ đón.

Huyền Vũ đã mắc lừa. Còn mụ, cánh bị đón quá đau nhưng mụ vẫn cố nhịn đau, nghiêng rặng vỗ cánh bay vọt lên.

Và thế là Huyền Vũ bị treo lơ lửng.

Mụ doi già thấy thế hết sức đắc ý. Huyền Vũ có lợi hại thật nhưng vẫn là đầu đất.

Tình trạng anh ta lúc này là: cái đầu rắn đã hoàn toàn bị hờ ra ngoài. Đôi móng vuốt cực sắc nhọn lấp lánh hàn quang của mụ đập mạnh vào cái đầu rắn của Huyền Vũ.

Huyền Vũ kinh hãi. Không ngờ mụ doi già ăn thịt người lại vận dụng cái chiêu rất độc này.

Bây giờ Huyền Vũ không sao tránh nổi nữa.

Đành gắng sức chịu đựng bộ móng sắc nhọn của mụ tấn công. Rất nhanh, thịt ở phần thân bên dưới đầu rắn đã bị nát bươm.

Bị ăn quả đắng này, Huyền Vũ đâu có thể chấp nhận?

Anh ta cố nén đau, cái mồm rắn càng nghiêng thật chặt vào cánh doi của mụ.

Cuối cùng, Huyền Vũ đã ngoạm được một miếng cánh doi to tướng, sau đó mới chịu nhả mồm ra.

Mụ doi già không hề sợ vết đau trên cánh, không để cho Huyền Vũ kịp thở, mụ tiếp tục tấn công kịch liệt.

“Ta muốn xem xem ngươi lợi hại đến đâu.”

Huyền Vũ cười vang, nói: “Lợi hại hơn ngươi một chút thôi!”

“Hừ! Ai sẽ chết bởi tay ai, phán đoán lúc này hãy còn quá sớm.”

Mụ hừ một tiếng rồi lại tấn công Huyền Vũ.

Ở đằng kia thì sao? Diệp Khuynh Thành và Lam Tố cấp tốc phi hành.

Họ dụ gã Hoàng Nhi lên tận vùng cực bắc, tránh thật xa tầm mắt của mục dơi già, sau đó mới từ từ dừng lại.

“Chạy à? Sao không tiếp tục chạy nữa đi?”

Hoàng Nhi cười thâm trong bụng, khinh khinh nhìn hai người coi bộ mệt lử như sắp chết ngất đến nơi.

“Không... không chạy nổi nữa...”

Quả nhiên. Nghe họ nói thế, Hoàng Nhi tưởng thật nên đã lơ là mất cảnh giác.

Mất hẳn lạnh lùng, tàn nhẫn, cười khẩy nói với Lam Tổ và Khuynh Thành: “Yên tâm đi! Ta sẽ không bắt các ngươi phải chết quá khổ sở đâu! Nhưng... có điều...”

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Nữ Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 20

Trở lại cuộc chiến của Huyền Vũ và mục dơi già.

Mục tiếp tục nói: “Các ngươi đã hại quá nhiều người trong họ tộc của ta, món nợ ấy ta nên tính kiểu gì với ngươi đây?”

Huyền Vũ cười rất tươi, ánh mắt rất quái, nhìn mục nói: “Ta có một cách.”

“Là cách gì?”

Huyền Vũ nói cứ nhẹ như không: “Giết phăng ngươi đi, thì khỏi cần tính sổ nữa!”

Nói rồi anh ta giờ những móng vuốt chắc nịch nhọn hoắt quét vào mục dơi già.

Mục vội co người như cánh cung lùi lại phía sau, tốc độ cực nhanh.

Nhưng vẫn bị các móng vuốt cực nhọn của Huyền Vũ tạt vào lưng rách toạc mấy vết to đùng.

“Mục già! Cách của ta nói, có được không?”

“Hừ!!!”

Hết sức lạnh lùng.

Sát khí ngập ngụa trong đôi mắt đỏ quạch của mục bỗng đặc quánh thêm.

“Giết ta? Không dễ thế đâu.”

Lúc này mục quả hối hận trước đây đã không giết hai gã Phi Thiên bạch hổ và Liệt diễm hổ.

Nếu giết hai gã ấy thì sẽ lấy được Thú vương chùy, bây giờ đem ra đánh gã Huyền Vũ sẽ chẳng phải tốn sức như thế này.

Mặc dù Huyền Vũ có sức phòng ngự rất cao cường.

Nhưng uy lực của Thú vương chùy vẫn tuyệt đối không thể coi thường.

Huống chi, Thú vương chùy nằm trong tay người có công lực cao, thì uy lực của nó càng được phát huy hơn.

Nó là thứ vũ khí có linh tính.

Thú vương chùy, được tập hợp từ các loại da lông của hàng ngàn yêu thú trong rừng Bách Độc rồi luyện thành.

Sau đó, lại hấp thụ linh hồn của tám trăm mười con yêu thú rồi tiếp tục luyện hóa.

Cuối cùng, để tăng thêm uy lực cho Thú vương chùy, khi tế chùy, lại dùng các tinh linh thuần khiết nhất trong rừng Bách Độc để tế.

Cho nên, Thú vương chùi luyện hóa rồi, không chỉ có uy lực vô cùng vô tận, mà còn có linh tính ở đỉnh cao. Tiếc thay, nó đã năm lần bảy lượt vượt mặt khỏi tầm mắt của mụ!

Nghĩ đến đây, mụ doi già càng thêm ai oán.

Giết! Chỉ còn cách giết bọn người này thì mụ mới có cơ hội đoạt lấy Thú vương chùi.

Một tiếng gào rít vô cùng quái dị.

Mụ doi già lại tấn công vào cái đầu rắn của Huyền Vũ.

Đầu rắn của Huyền Vũ trước đó đã bị thương, lúc này mụ doi già lại định tiếp tục đánh vào đó.

Huyền Vũ tức điên lên.

Đầu rắn lập tức rụt ngay vào trong mai rùa. Thế là mụ doi già vô hụt!

Bộ móng vuốt khủng khiếp của Huyền Vũ tạt vào luôn vào bụng mụ ta. Mạnh đến nỗi hất mụ bắn tít ra xa.

Đối mặt với Phi Thiên bạch hổ và Liệt diễm hổ, mụ doi già còn có ưu thế.

Nhưng đối mặt với Huyền Vũ thì dường như mụ không thể phát huy được chút nào.

Về sức công phá hay sức phòng ngự, Huyền Vũ đều đạt đến trình độ rất khủng khiếp.

Cho nên mụ không thể làm gì nổi anh ta, và chỉ còn cách đón đau mà chịu trận.

Huyền Vũ thừa thắng truy kích. Móng vuốt khổng lồ lướt khắp không trung như những làn khói truy sát mụ doi già.

Kinh hãi cực kỳ. Đứng chưa vững.

Thì mụ lại bị Huyền Vũ đuổi đến nơi, tung cước giẫm lên người.

“Khắc... khắc...”

Những tiếng xương gãy vụn truyền ra. Đầu mụ bị móng vuốt to đòn của Huyền Vũ giẫm bẹp.

Dưới bàn chân của Huyền Vũ, là những đám mây nhầy, tất cả bắn vọt lên không trung.

Huyền Vũ lại dùng chân hất cái xác của mụ doi già lên rồi đá văng lên trời.

Sau đó anh gơ cái lưng mọc đầy gai nhọn của mình ra “thùng” cái xác rơi xuống.

Trong chớp mắt, cái xác không đầu của mụ doi già nát nhừ.

“Á...”

Một tiếng rú thê thảm đứt ruột vỡ gan. Yêu nguyên của mụ đang đau đớn giãy giụa, nhưng linh hồn của mụ đã bị Huyền Vũ khống chế, dẫu muốn chạy trốn hay tự nổ nguyên anh cũng không thể thực hiện nổi nữa.

“Ta đã nói rồi: tốt nhất là giết người đi, người lại không tin!”

“Ta... ta nhất định sẽ không tha cho người...”

Mụ doi già gào lên, giãy giụa.

Huyền Vũ khinh bỉ. Mụ này rất không biết điều, đã thành ra thế này rồi mà vẫn đòi giết người ta!

Xem ra, nếu không giết mụ thì nghe không xuôi tai.

Huyền Vũ làm động tác lật người, hất cái xác nhòe nhoẹt của mụ xuống đất.

Chân giẫm lên cái xác bị thùng toang hoác, anh ta mỉm cười tàn khốc, nói: “Giết người, quả là chẳng thú vị gì. Nếu không vì người quá đáng ghét, thì không phải là ta không thể tha người.”

“Huyền Vũ, người sẽ không được chết từ tế đâu, không được chết từ tế đâu...”

Mụ già tiếp tục giãy giụa, giậm dừ chửi bới.

“Uỳnh...”

Một lần nữa, không khí lại tràn ngập các làn khí ba. Yêu nguyên của mụ doi già ăn thịt người bỗng tan biến trong không khí.

Cái xác vốn bị Huyền Vũ giẫm đạp giờ vỡ vụn, lúc này biến thành đám bùn dưới chân.

“Chủ nhân! Đã xong ạ!”

Huyền Vũ ảo hóa trở lại thành hình người, rồi lập tức linh thức truyền âm cho Diệp Khuynh Thành.

Lam Tổ và Khuynh Thành đang huyết chiến với Hoảng Nhi.

Tàn ảnh Huyền Vũ loáng lên, đã đến ngay bên cạnh họ.

“Gã tiểu nhi hãy mau đầu hàng, thì ta có thể tha mạng cho.”

Hoảng Nhi hừ hừ, nói: “Quên đi! Đầu hàng? Người đáng mặt bắt ta đầu hàng hay sao?”

“Tiểu nhi! Bà nội ngươi đã phải bỏ mạng bởi tay ta, thì ngươi cho rằng ngươi có thể là đối thủ của ta hay sao?”

Hoảng Nhi vẫn chưa biết mụ doi già đã bị Huyền Vũ giết chết.

Lúc này nghe Huyền Vũ nói thế, nó lập tức phát ra sóng âm đặc trưng riêng của loài doi để tìm mụ già.

Không thấy gì.

Giữa đất trời này tuyệt đối không thấy hơi thở của bà nội nó.

Chết.

Đã chết thật rồi.

“Ngươi... ngươi dám giết bà nội ta ư?”

Mất nó đầy sát khí tanh tươi, nó bò qua Khuynh Thành và Lam Tổ, chạy như điên lao vào tấn công Huyền Vũ.

Tuy nó rất ghét bị người ta nói rằng nó núp dưới cánh của bà nội để sống.

Nhưng, bà là người thân duy nhất của nó.

Thế mà bọn họ dám giết bà! Bà là người thân duy nhất.

“Ta sẽ bắt tất cả các ngươi tùy táng, chết theo bà nội của ta!”

Huyền Vũ khẽ lắc đầu. Con doi nhãi ranh này rất không đáng để anh ta phải ra tay. Không thèm!

Nhưng nó cứ muốn tìm đến cái chết.

Tàn ảnh nháng lên, Huyền Vũ né sang bên rất dễ dàng.

“Nếu ngươi vẫn u mê không chịu tỉnh ra, thì chớ trách ta không khách khí.”

“Gã quái thú lại tạp nhà ngươi hãy nộp mạng ngay!”

Hắn lại lao vào tấn công Huyền Vũ. Huyền Vũ đã có ý né tránh nhưng không ngờ nó lại bất ngờ đổi hướng tấn công, nó xông về phía Diệp Khuynh Thành đang đứng bên cạnh.

“Tất cả là tại con ranh chết tiệt này! Nếu không phải tại ngươi thì bà nội ta đâu phải chết?”

Biến cố đến quá bất ngờ, Huyền Vũ dường như không kịp phản ứng.

Lam Tổ thấy vậy, cũng rất kinh hãi.

Không ngờ con doi ăn thịt người này lại xảo quyết đến thế.

Anh vùng trường kiếm lên nhằm vào gã Hoảng Nhi đâm thật mạnh. Trường kiếm đã xuyên thủng cánh Hoảng Nhi nhưng nó cũng mặc kệ, tiếp tục tấn công.

“Vù... vù...”, âm khí liên tục phóng ra từ mồm và mắt nó.

“Lam Tố...”

Khuyñh Thành phát hoảng. Cự ly quá gần thế này, Lam Tố dù có bản lĩnh cao đến mấy cũng không thể tránh nổi hàng loạt âm khí mà con doi ăn thịt người này phóng ra.

Cô đang định chạy đến chỗ anh thì tàn ảnh Huyền Vũ loáng lên, đứng chắn ngay trước thân thể Lam Tố.

“Choang... choang... choang...”

Toàn bộ âm khí mà con doi ấy phóng ra đều trúng bộ mai rùa của Huyền Vũ, âm khí bị gãy vụn, rơi xuống đất.

Huyền Vũ lại co chân đá luôn con doi khôn kiếp.

Con doi ăn thịt người này chẳng qua chỉ là một yêu thú ngay trình độ Yêu vương cấp một cũng chưa đạt được, thì đâu có thể chịu nổi một cước của Huyền Vũ.

Yêu nguyên của nó lập tức nát vụn.

Máu tươi phun như điên.

Tuy nhiên, uất hận của nó đối với Diệp Khuyñh Thành vẫn không hề suy giảm.

“Ta... dù chết... ta cũng... cũng không thể tha cho các ngươi!”

Nói rồi, nó lẳng mình bay lên không trung sau đó lao xuống nhằm thẳng vào Lam Tố.

Khi Huyền Vũ đang chạy đến với Lam Tố thì từ mắt con doi ăn thịt người phóng ra một mũi kim sắc nhọn bắn về phía Diệp Khuyñh Thành.

Khuyñh Thành rất lo cho Lam Tố, cô đang tập trung sức chú ý vào anh.

Hoàn toàn không nhận ra mình lại là đối tượng để con doi này đánh lên.

Mũi kim sắc nhọn đã đâm trúng ngực Khuyñh Thành.

Nếu cô không kịp thời né tránh thì có lẽ nguyên anh của mình đã bị mũi kim ấy đâm nát.

Tuy nhiên, nguyên anh của cô vẫn bị thương rất nặng.

“Khuyñh Thành!!!”

Một tiếng kêu tuyệt vọng. Toàn thân Lam Tố dường như bùng nổ.

Anh giáng cho kẻ địch một quyền cực mạnh, đánh nó bay tít ra xa, yêu nguyên của nó cũng giập nát luôn.

Nó nặng nề rơi huych xuống đất, chết đứ đừ, không thể chết thêm được nữa.

“Khuyñh Thành, Khuyñh Thành, em thế nào rồi?”

Lam Tố vội ôm Khuyñh Thành vào lòng, liên tục truyền chân khí vào thân thể cô.

“Vương gia, hãy để thuộc hạ làm!”

Ân Ly đang ở trong vòng xuyên không gian, vội nói.

Lam Tố vận ý nghĩ, những ai đang ở trong xuyên đều ra cả.

Ân Ly rất thành thạo làm các thao tác cực nhanh, phong tỏa các vết thương trên người Diệp Khuyñh Thành.

Rồi vận khí, ép mũi kim đang nằm sâu bên trong phải bật ra.

Hồng Loan đứng bên lo lắng nhìn, nó hận vì không thể giết con doi khôn kiếp ấy một trăm lần nữa cho hả dạ.

Ân Ly từ từ thu khí lực lại, mồ hôi đầm đìa trên trán cô.

Sắc mặt cô trắng bệch như không còn một giọt máu.

“Vương gia, Khuynh Thành đã ổn, không đáng ngại gì nữa.”

Lam Tổ rất cảm kích nhìn Ân Ly, anh vội ôm Khuynh Thành vào lòng, dịu dàng nhìn cô.

“Khuynh Thành... Khuynh Thành...”

Khuynh Thành từ từ mở mắt ra. Một nét cười vui xuất hiện trên khuôn mặt nhợt nhạt.

“Lam Tổ...”

Lam Tổ như trút được gánh nặng ngàn cân, Khuynh Thành của anh đã bình an vô sự.

“Lam Tổ... vừa nãy... vừa nãy em sợ... em rất sợ sẽ mất anh.”

“Kìa! Đừng nói nữa. Hãy chịu khó ngủ một giấc đi!”

Vừa nãy, đâu phải anh không thấy sợ? Anh cũng sợ cô sẽ chìm vào giấc ngủ vĩnh viễn, không bao giờ tỉnh dậy nữa.

Lam Tổ nhìn mọi người, nói: “Chúng ta đến chỗ bãi trống kia nghỉ ngơi một lát!”

Anh nhận ra Ân Ly đã cạn kiệt tinh lực để cứu Khuynh Thành vừa nãy, cô rất cần điều chỉnh tinh dưỡng để phục hồi thể lực.

Thấy Khuynh Thành đã ngủ say, Lam Tổ cầm bình nước đến bên Ân Ly nói: “Uống chút nước nhé!”

Lần đầu tiên Lam Tổ nói với thuộc hạ như thế này, tự anh cũng thấy là lạ nhưng vẫn cứ nói.

“Vương... vương gia...”

Ân Ly hết sức cảm động. Vậy là vương gia của cô cũng đã biết quan tâm đến cô.

Tuy nhiên, Ân Ly cũng hiểu rằng, ngài quan tâm đến cô chỉ vì cô vừa rồi đã cứu Khuynh Thành.

Nhưng dù sao thì ngài cũng đã để ý đến cô.

Khuôn mặt nhợt nhạt của Ân Ly có nét cười hạnh phúc.

“Vương gia...”

Ân Ly bỗng toàn thân mềm nhũn, như người làm bằng cát, cô ngã sụp xuống đất.

Lam Tổ vội bế Ân Ly, ôm cô vào lòng.

“Ân Ly, cô sao thế?”

“Có lẽ... Ân Ly sắp không thể hầu hạ vương gia được nữa... Ân Ly...”

Lam Tổ bỗng cau mày rõ rệt, hỏi: “Người nói gì? Người nói linh tính gì thế?”

“Vương gia, Ân Ly được nằm trong lòng vương gia, đã là rất hạnh phúc, hạnh phúc quá nhiều rồi.”

Ân Ly chưa bao giờ nghĩ rằng vào thời khắc cuối cùng của đời mình, cô được sà vào lòng vương gia rất đối thân yêu của cô.

Cô cũng chưa từng nghĩ rằng có ngày vương gia lại bùng nước cho cô, và quan tâm đến cô như vậy.

Cô cũng chưa từng nghĩ có ngày cô được gần gũi vương gia để ngắm nhìn ngài, được nằm trong lòng ngài.

Thì dù chết, cũng là cách chết hạnh phúc nhất trên đời!

“Ân Ly, thực ra là gì? Thực ra là thế nào vậy?”

Mũi kim do mắt con dơi ăn thịt người phóng ra, tẩm chất kịch độc. Vừa nãy Khuynh Thành tuy vẫn giữ được nguyên anh nhưng nguyên anh vẫn bị thương. Lúc đó chất độc đã bắt đầu khuếch tán trong nguyên anh của cô.

Khi Ân Ly kiểm tra Khuynh Thành, cô nhận ra ngay. Nếu cô không tập tước cứu chữa thì chắc chắn Khuynh Thành sẽ bỏ mạng.

Diệp Khuynh Thành là người mà vương gia của cô rất yêu, rất yêu! Cô ấy không thể chết, tuyệt đối không thể chết!

Ân Ly không dám tưởng tượng vương gia của cô sẽ thế nào, nếu Diệp Khuynh Thành chết.

Cho nên cô tuyệt đối không thể để Khuynh Thành chết. Khuynh Thành đã kiên trì như thế, đã phấn đấu hết mình như thế vì tình yêu, khiến Ân Ly cảm động.

Cho nên Ân Ly sẽ không tiếc sinh mệnh của mình để đổi cho Khuynh Thành được sống.

Mong sao Khuynh Thành sẽ mãi mãi chăm sóc vương gia của cô chu đáo. Cô ấy yêu vương gia là thế!

Nay Ân Ly sẽ dùng cả sinh mệnh mình để cứu sống Khuynh Thành.

Cũng có nghĩa là Ân Ly cùng Khuynh Thành hòa làm một.

Như thế, cô cũng có thể yêu vương gia của mình.

Yêu vô bờ, không hề e ngại.

“Vương gia... vương...”

“Ân Ly, đừng nói gì nữa, hãy chịu khó nghỉ ngơi. Ân Ly nhất định sẽ khỏe trở lại.”

“Vương gia! Ân Ly là phù thủy, Ân Ly hiểu rất rõ bản thân. Ân Ly không còn nhiều thời gian nữa. Vương... vương gia...”

Cô nhìn sang Hồng Loan, Hồng Loan lập tức bước đến nắm lấy tay cô.

“Ân Ly, cô đừng bỏ đi. Tôi sẽ nuôi cô một trăm năm, được chưa? Cô đừng bỏ đi...”

“Hồng Loan, ngươi còn nhớ kia à? Ta ngỡ ngươi đã quên rồi! Hồng Loan! Khi ta không còn nữa, ngươi hãy hết lòng bảo vệ vương gia. Hiểu không?”

“Không hiểu. Định bảo vệ thì cô đi mà bảo vệ!”

Hồng Loan bỗng ngoảnh sang bên. Nó không dám nhìn Ân Ly nữa. Nó rất sợ... nó dường dường một đấng nam nhi mà lại không nén nổi khóc òa.

Nó đã cùng Ân Ly xông pha ở thân giới bao năm trời.

Ân Ly là người bạn đầu tiên và cũng là người bạn duy nhất của nó trên thân giới.

“Hồng Loan! Ngươi có một ngoại hình rất xinh xắn đáng yêu, nhưng ngươi đã già, già lắm rồi. Ta xin ngươi, ngươi đừng giả bộ mang tư hồn nhiên nữa được không? Ta sắp chết đến nơi, lẽ nào ngươi không thể để ta yên tâm mà ra đi ư?”

Chẳng phải nó không muốn Ân Ly cảm thấy yên tâm, mà là nó rất không nỡ xa cô.

“Ân Ly...”

Lưu Hương Nguyệt Nhi bước lại đỡ Hồng Loan đứng lên.

Tuy Hồng Loan luôn suốt ngày lú lo nhăng nhít không biết chán, nhưng giữa nó và Ân Ly luôn ngầm hiểu ý nhau; thứ tình cảm nhiều năm ở bên nhau ấy, Lưu Hương Nguyệt Nhi hiểu rất rõ.

“Hồng Loan đừng buồn. Với Ân Ly, rất có thể đây lại là điều tốt nhất rồi.”

Hồng Loan đẩy Lưu Hương Nguyệt Nhi ra, nó gào lên: “Cô nói vớ vẩn gì thế?”

“Hồng Loan, ngươi hay hỏi Hoa Mãn Nguyệt tình yêu là gì, đúng không? Ngươi còn hỏi tình yêu, ăn có ngon không, đúng chưa? Ân Ly luôn rất yêu Lam Tổ, còn Lam Tổ thì chỉ yêu Diệp Khuynh Thành. Ngươi cảm thấy Ân Ly sống có dễ chịu không?”

Cô ấy đã được nếm hương vị của tình yêu, tiếc rằng lại là chua chát đắng cay.

Ngày xưa là Lạc Nhi, ngày nay là Diệp Khuynh Thành, ngươi nói xem Ân Ly nên thế nào? Cô ấy chịu đựng sao nổi?

Cho nên, đối với Ân Ly, giải thoát âu cũng là một thứ hạnh phúc. Hồng Loan, ngươi đã hiểu chưa?”

Nó không hiểu. Nó chỉ biết, không thể gặp lại người bạn của mình nữa, người ấy đã vĩnh viễn đi xa.

“Nên để nó được yên tĩnh!”

Hoa Mãn Nguyệt bước lại, ôm Lưu Hương Nguyệt Nhi vào lòng.

Trầm mặc.

Im lặng không bờ bến.

Vùng sơn cốc tĩnh mịch không một âm thanh.

Đến nỗi có thể nghe rõ tiếng tim mình đang đập.

Diệp Khuynh Thành từ từ mở mắt ra. Lam Tổ đang dịu dàng nhìn cô. Mím cười khi thấy cô tỉnh lại. Anh nói: “Đã tỉnh rồi à?”

“Em... tại sao em lại ngất đi?”

“Em bị thương, cho nên người rất yếu.”

“Còn anh, anh có sao không?”

“Thử nhìn anh đi, anh có chuyện gì được? Em vừa tỉnh lại, người còn yếu lắm, em nên vào xuyên không gian của anh thì hơn! Chúng ta còn phải tiếp tục hành trình.”

Từ đầu đến cuối, Lam Tổ không hề nhắc đến tên Ân Ly.

Nhưng anh cũng biết mình chẳng thể giấu được bao lâu.

Nhưng tình trạng Khuynh Thành đang quá suy nhược, cô cần nghỉ ngơi điều dưỡng.

Cứ để ít lâu nữa hãy hay!

Lam Tổ nghĩ vậy. Rồi anh đưa Khuynh Thành vào trong vòng xuyên không gian.

Mọi người thấy Khuynh Thành không nghỉ ngơi điều gì cả, đều thở phào nhẹ nhõm rồi bắt đầu lên đường.

Mong sao sự hy sinh của Ân Ly không phí hoài vô ích. Mong sao Khuynh Thành, mai kia dù biết sự thật, cô cũng có thể nén lòng rồi bình tĩnh trở lại.

Trong rừng Bách Độc, cả bọn Lam Tổ không ngừng tìm kiếm chim Chu Tước.

Còn thiên tôn, ông ta đang dốc sức tu luyện thuật ngự tâm[1].

[1]. Chế ngự, khống chế nội tâm, tâm lý.

Ông ta nhìn Lam Ngạn, lạnh lùng cười thành tiếng: “Lam Ngạn! Thăng con quý tử của ngươi đang đi đâu? Sao nó không đến tìm ngươi?”

Lam Ngạn hít sâu một lần khí rồi nói: “Tôi chẳng mong nó đến tìm tôi làm gì.”

“Ha ha... ha ha ha... ngươi cho rằng như thế nó sẽ không phải chết chứ gì? Ngươi nghe đây: khi nào ta tu luyện xong thuật ngự tâm, ta sẽ không sợ bất cứ ai nữa.

Kể cả Lam Tổ con trai ngươi. Sẽ không ai có thể đe dọa nổi ta và càng không ai có thể thay thế được thiên tôn ta đây!

Ta mới là vị thần tối cao trên thần giới. Không ai có thể thay thế ta, tuyệt đối không có bất cứ ai.”

Vậy là Lam Ngạn đã hiểu rõ.

Thì ra, thiên tôn sợ con trai ông.

Nhưng, ông ta là thiên tôn! Thiên tôn là người tối cao vô thượng ở thần giới!

Sao phải sợ gì Lam Tổ con trai ông?

Vậy đã có chuyện gì xảy ra? Tại sao lại thế này?

Lam Ngạn có thể không hiểu rõ ai đó, nhưng con trai ông thì ông rất hiểu.

Công lực của nó căn bản không thể vượt trên thiên tôn.

“Thiên tôn! Võ công của thăng con tôi chỉ bình thường như ai, nó đâu có thể là đối thủ của thiên tôn? Và lại, nhà họ Lam chúng tôi xưa nay luôn an phận thủ thường, đâu có ý tranh giành vị trí thiên tôn, đâu có thể làm cái chuyện đại nghịch vô đạo ấy?

Hiện giờ nhà họ Lam chỉ muốn làm rõ sự thật, mong thiên tôn cho chúng tôi biết đôi điều gì đó...”

“Hừ! Lam Ngạn, nhà ngươi đừng giả vờ ngớ ngẩn nữa! Đừng tưởng ta không biết gì. Ngươi chớ quên ta mới là thiên tôn, là vị thần tối cao vô thượng của thần giới.

Không một chuyện gì có thể qua nổi mắt ta. Nhà Nam Cung và nhà Tây Môn có lẽ không biết, chứ thiên tôn ta đây không thể không biết.

Ngày xưa hai nhà ấy liên kết với nhau để bức hại gia tộc Đông Phương các ngươi.

Về sau ngươi đổi họ tên, mai danh ẩn tích, cuối cùng đã lại nổi lên, tất cả những chuyện đó ngươi tưởng ta không biết hay sao?

Ta biết, ta biết tất! Ta muốn xem xem thực ra ngươi định lừa ta đến bao giờ? Ta muốn xem xem, ba đại thế lực các ngươi có gia tộc nào định làm phản không.”

Lam Ngạn cười nhạt. Ông vốn nghĩ rằng thiên tôn không biết, nay mới nhận ra rằng chẳng phải ông ta không biết, có điều, ông ta bỏ đó, mặc kệ.

Hồi trước, ông ta cứ thể thần nhiên ngồi nhìn gia tộc Đông Phương bị hại thê thảm.

“Thiên tôn! Ngài là thiên tôn cao quý, ngài là vị thần tối cao ở thần giới, sao ngài có thể đối xử với các con dân của mình như thế? Sao lại đối xử như vậy với các bề tôi trung thành với mình?”

Thiên tôn lạnh lùng cười ha ha, đưa tay kéo Lam Ngạn, nói: “Trung thành ư? Lam Ngạn ngươi cũng dám nói với ta hai chữ trung thành ư?”

Lam Ngạn không hiểu tại sao ông ta lại nghĩ rằng ông không trung thành?

Ông chưa bao giờ nghĩ đến chuyện làm phản, sao lại bảo rằng ông không trung thành?

“Thiên tôn! Lam Ngạn chưa hiểu ý ngài.”

“Hừ! Ngươi đừng vờ vịt với ta nữa! Lam Ngạn hãy sống mà chờ xem con trai ngươi sẽ chết như thế nào.”

Lam Ngạn rất băn khoăn.

Giả sử ông không trung thành, thì cũng không liên quan gì đến con trai ông mới phải?

“Thiên tôn, tôi vẫn không thể hiểu nổi!”

Mặt thiên tôn có nét cười cao thâm khó lường. Tàn ảnh loáng một cái, ông ta đã biến mất khỏi đại điện.

Chỉ còn lại Lam Ngạn vẫn bị nhốt trong một cái vò.

Âm mưu.

Lam Ngạn lơ mơ cảm thấy đây là một âm mưu đã được hoạch định từ lâu.

Kẻ nào đang toan tính hãm hại mọi người? Hãm hại con trai ông?

Ông không có một chút manh mối nào, và càng không thể nghĩ ra bất cứ ai đáng nghi.

Mong sao Lam Tổ có thể được bình an vô sự, hóa giải mọi nguy cơ thì tốt.

Nhưng ông đâu có biết Lam Tổ đã tiến vào rừng Bách Độc.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Nữ Khuynh Thành* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 21

Cả đoàn người lại cấp tốc phi hành một chập.

Dọc đường không xảy ra chuyện gì đáng sợ, tất cả yên tĩnh một cách kỳ lạ.

Hình như người ta hay nói câu này: sự im lặng khác thường trước khi bão tố ập đến.

Càng yên tĩnh như thế này, lòng họ lại càng bất an.

“Lam Tổ có cảm thấy điều gì bất ổn không?”

Giọng Hoa Mãn Nguyệt vọng đến.

“Sao? Chính anh cũng cảm nhận ra à?”

“Tôi cứ cảm thấy vùng này có chuyện gì đó không thật bình thường, chúng ta đã phi hành lâu như thế mà không chạm trán một thứ gì nguy hiểm cả?”

“Thứ gì nguy hiểm? Ngay cả một hơi thở lạ cũng không cảm thấy.”

“Đúng đúng đúng! Anh nói đúng. Hơi thở, hơi thở. Tôi hề bị căng thẳng là nói nhảm luôn.”

Đúng thế. Họ đã phi hành rất lâu, khi tiến vào khu vực này thì lại không cảm nhận ra một làn hơi thở nào khác lạ.

“Lam Tổ nói xem, có thể là thế nào?”

Lam Tổ cau mày, nhún vai, nói: “Tôi cũng không biết nữa. Bây giờ ta cứ đi, đi được đến đâu thì hay đến đấy. Mong sao chúng ta sẽ gặp may, tốt nhất là đừng xảy ra bất cứ chuyện gì.”

Tâm trạng Hồng Loan cũng không tốt mấy. Nó tiu nghỉu ngheo đầu đi phía sau mọi người.

Nó vẫn nghĩ ngợi. Tình cảm của Ân Ly và nó vốn rất tốt.

“Hồng Loan, mau theo sát đi!”

Lưu Hương Nguyệt Nhi rất hiểu tâm tư của Hồng Loan, nó đang nhớ Ân Ly, nên thỉnh thoảng cô vẫn ngoái lại nhìn nó.

Giá mà đừng nhìn còn hơn, trót nhìn rồi, Lưu Hương Nguyệt Nhi kinh hãi há hốc miệng không nói được.

“Hồng... Hồng Loan...”

“Lưu Hương, em sao thế?”

Hoa Mãn Nguyệt cảm thấy Lưu Hương Nguyệt Nhi hơi là lạ, anh vội hỏi ngay.

“Hồng... Hồng Loan...”

Hoa Mãn Nguyệt lập tức nhìn Hồng Loan đang ở phía sau, nhìn thấy rồi sắc mặt anh cũng chẳng khác gì Lưu Hương Nguyệt Nhi.

“Kia là... là chuyện gì thế?”

“Lam Tổ, nhìn Hồng Loan xem, nó làm sao vậy?”

Khí lưu và cơ thể Hồng Loan hình như bị xáo trộn gì đó, toàn thân nó cứ chấp chờn, lúc trở lại bản thể lúc lại là hình người, số lần biến ảo tương đối nhanh.

Toàn thân nó vốn mọc đầy lông vũ lấp lánh, lúc này cứ như là không còn sức sống, trở nên mờ nhạt u ám.

Nhưng, khuôn mặt nó lại hồng hào lạ thường, đôi mắt nó bỗng chuyển sang màu đỏ.

Lam Tổ đỡ Hồng Loan đứng lại, vừa áp sát nó thì bỗng như hóa điên đầy mạnh Lam Tổ, đôi mắt đỏ thì trợn rõ to.

Lam Tổ tạt đầu nó một cái thật mạnh tức thì Hồng Loan ngất xỉu.

“Có vẻ như nó bị trúng độc.”

“Trúng độc? Tại sao chúng ta vẫn khỏe như thường, chỉ mình nó bị trúng độc?”

“Có lẽ phải chờ nó tỉnh lại đã thì mới biết được.”

Nhìn bộ dạng Hồng Loan như vậy, Hoa Mãn Nguyệt cau mày. Xem ra, sự việc sẽ là lành ít dữ nhiều.

Chu Tước. Tuyệt nhiên chưa thấy bóng dáng con chim Chu Tước chết tiệt ấy đâu.

“Lam Tổ, ta nên thế nào đây?”

Hoa Mãn Nguyệt nhìn hồi lâu vẫn không nhận ra Hồng Loan bị trúng độc gì.

Anh thấy rất lúng túng mơ hồ.

“Tôi cũng chịu không nhận ra nó bị trúng độc gì. Nhưng bây giờ cứ phải gấp bảo vệ tâm mạch nó đã.”

Khuyñh Thành nằm trong xuyên không gian của Lam Tổ, cũng vừa mới tỉnh lại.

Nghe mọi người nói là trúng độc gì gì đó, cô hỏi ngay: “Lam Tổ, đã xảy ra chuyện gì thế?”

Lam Tổ biết không thể giấu Khuyñh Thành, bèn đáp: “Hồng Loan bị trúng độc!”

“Mau cho em ra ngoài đi!”

Khuyñh Thành đương nhiên biết rằng đây là rừng Bách Độc, nếu bị trúng độc cũng không phải là chuyện lạ. Có điều, mọi người phải nghĩ cách giải độc ngay.

Lam Tổ điều động ý nghĩ, Khuyñh Thành đã ra đứng trước mặt mọi người.

“Để em xem nào.”

Khuyñh Thành lật mí mắt Hồng Loan quan sát, rồi lại bắt mạch cho nó. Cặp lông mày cau lại càng chặt hơn.

“Khuyñh Thành, thế nào rồi?”

“Không phải nó bị trúng độc.”

“Không trúng độc à?”

Lam Tổ, Hoa Mãn Nguyệt và Lưu Hương Nguyệt Nhi đều kinh ngạc. Không có lý do gì để cả ba người cùng nhìn nhầm được!

“Đúng thế, không có dấu hiệu gì chứng tỏ nó bị trúng độc. Mà là một thứ gì đó khiến nó bị rối loạn tâm trí, như bị ma ám chẳng hạn, nên mới thành ra thế này.”

Cả ba chụm đầu bàn bạc một hồi.

Khỏi phải bàn, chắc chắn là cái chết của Ân Ly khiến Hồng Loan bị choáng rất mạnh, cho nên một thứ gì đó khiến người ta rối loạn tâm trí đã nhân cơ hội này nhập vào người Hồng Loan.

Bỗng nhiên.

Một đám sương khói màu đen bay ra từ cơ thể Hồng Loan.

Tự lại hình thành một bộ xương không lồ.

Nó ha hả cười như điên: “Cô gái ơi! Không ngờ cô cũng có chút bản lĩnh, cô có thể nhận ra nó bị ta làm cho tâm trí rối loạn.”

Nhìn đám khói đen tụ lại trước mặt, Khuyñh Thành bỗng lơ mơ nhớ đến những cuốn tiểu thuyết nhạt nhẽo mà cô đọc ngày xưa, hình như có viết về cái của nợ này.

“Tâm Ma! Ngươi là Tâm Ma!”

Đám khói đen lại ha hả cười như điên.

“Khá lắm! Cô có thể nhận ra ta!”

Thực ra Khuyñh Thành cũng chỉ thuận miệng nói phứa, chứ không dám chắc mình nói đúng hay sai; không ngờ lại đúng là Tâm Ma thật.

Tâm Ma, là thứ cực kỳ tà dị trên đời này.

Với nó, ta không thể vận dụng lý lẽ gì hết.

Chỉ cần ý chí của ta không đủ vững vàng, thì sẽ bị nó khống chế bất kỳ lúc nào.

“Tâm Ma! Bọn ta chỉ đi qua vùng này, hoàn toàn không có ý mạo phạm ngươi; nếu lỡ đắc tội gì đó với ngươi, mong ngươi hãy rộng lượng bỏ quá cho.”

Khuyñh Thành không muốn đối địch với Tâm Ma làm gì, ngày xưa đọc sách cô đã biết hẳn rất khó nhằn.

Tâm Ma.

Lam Tổ cũng mới chỉ nghe nói về nó.

Nhưng anh không ngờ vận mình lại may đến thế, có thể gặp được Tâm Ma trong rừng Bách Độc!

Chả trách ở khu vực này không thấy có làn hơi thở nào.

Ai dám trêu vào thẳng cha quái thai này?

Tâm Ma vốn chỉ là một ý niệm, giống như Lam Tổ trước đây là một lần ý niệm, chỉ cần anh không muốn thì không ai có thể phát hiện ra anh.

Tâm Ma cũng thế.

“Các ngươi đã đến đây rồi, nếu ta tha cho các ngươi đi thì cút hứng quá đi.”

“Ngươi...”

Khuynh Thành nắm chặt tay, cô định bước lên tranh luận với nó, nhưng Lam Tổ đã kéo cô đứng lại.

Anh bình thân hỏi: “Vậy ngươi định thế nào?”

Anh hiểu rằng, khi đối phó với Tâm Ma, ta không nên bọc bọc cái kính, sẽ rất dễ bị trúng tà của nó.

“Rất đơn giản thôi: chúng ta cá với nhau, nếu các ngươi thắng thì ta thả cho đi, nếu các ngươi thua thì...”

“Thì sao?”

“Thì các ngươi để hai cô gái này lại, để họ lấy ta, làm vợ ta!”

Diệp Khuynh Thành và Lưu Hương Nguyệt Nhi điên tiết.

Tâm Ma, Tâm Ma khốn kiếp! Là ma râu xanh thì có.

“Ngươi cứ việc mơ tưởng hão huyền đi!”

Lưu Hương Nguyệt Nhi rất khó chịu quát lên.

Tâm Ma không hề tức giận, nó cười ha hả, nói: “Mỹ nhân xinh xắn đừng giận! Khi người mà nàng yêu phải đối mặt với sinh tử, anh ta dứt khoát lựa chọn mất nàng: lúc đó nàng sẽ nhận ra ta rất tốt.”

Đôi mắt của nó sắc như mắt chim ưng, nhìn chăm chăm vào Lam Tổ và Hoa Mãn Nguyệt, nói: “Có dám cá không?”

Lam Tổ và Hoa Mãn Nguyệt hiểu rằng, ván này dù muốn hay không muốn thì họ cũng phải cá. Cho nên, tặc lưỡi đánh liều vậy. Thà cứ lựa chọn vào cuộc đồ đen còn hơn là bị nó đe dọa như thế!

“Cá cược như thế nào?”

Tâm Ma không ngờ bọn họ có thể nhanh chóng nhận lời, gãi cau mày rõ rệt nhìn Lam Tổ.

“Đơn giản thôi: các ngươi chỉ cần khống chế được Tâm Ma, thoát ra khỏi trận pháp của ta, thì coi như các ngươi thắng cuộc.”

Lam Tổ và Hoa Mãn Nguyệt đưa mắt nhìn nhau. Tâm Ma mạnh ra sao, khỏi phải nói nhiều, chỉ cần nghe tên của nó là biết rồi.

“Được!”

Lam Tổ và Hoa Mãn Nguyệt vừa nhận lời xong thì cảnh tượng trước mắt lập tức biến đổi.

Cả hai không ngớt tự nhắc nhở rằng mình đang ở trong sự khống chế của Tâm Ma, đang đánh cược với nó. Dù sao cũng tuyệt đối không để mình bị mê hoặc bởi cảnh tượng trước mắt.

Lúc đầu còn tạm ổn, cả hai vẫn rất tỉnh táo. Nhưng vừa đi được một chập thì tâm trí họ dần dần nhạt nhòa, không thể tự kiểm soát được nữa.

Các cảnh tượng trước mắt không ngừng biến đổi.

Lam Tổ nhìn thấy cha mình, Lam Ngạn.

Hoa Mãn Nguyệt cũng nhìn thấy cha mình, Nam Cung Khuết.

“Tổ Nhi... Tổ Nhi...”

“Phụ hoàng! Sao phụ hoàng lại ở đây?”

Tàn ảnh của Lam Ngạn bỗng loáng lên, Lam Tổ vội vã đuổi theo.

Trên đỉnh Từ Cẩm

Lam Tổ cau mày rõ chặt, chân anh bước càng gấp gấp hơn.

“Phụ hoàng chờ đã, chờ con...”

Cảnh tượng trước mắt lại bất ngờ biến đổi, bóng Lam Ngạn bỗng hóa từ hai thành một.

Ông đang đứng giữa biển lửa, đầu đón giãy giụa.

“Tổ Nhi... cứu ta... cứu ta với...”

“Phụ hoàng, phụ hoàng!!!”

“Tổ Nhi, mau chạy đi! Đừng lại đây, mau chạy đi...”

“Phụ hoàng! Con đâu có thể bỏ mặc phụ hoàng như thế này.”

“Đây là âm mưu của Diệp Khuynh Thành. Tổ Nhi! Nó bắt ta, nhằm uy hiếp con! Tổ Nhi, con tuyệt đối không nên mắc lừa nó!”

Khuynh Thành? Lam Tổ sững sờ kinh ngạc.

Sao có thể là Khuynh Thành?

“Chắc là phụ hoàng hiểu lầm rồi...”

Lam Tổ nói chưa dứt lời thì Diệp Khuynh Thành áo đỏ bay phàn phật đã đứng phía sau anh, Từ Thanh bảo kiếm trong tay, lạnh lùng đâm anh luôn.

Khoé miệng cô nhếch một nụ cười quỷ dị, nói: “Lam Tổ! Ngươi dù ngủ mê cũng không thể ngờ, kẻ giết chết ngươi lại là ta, đúng không?”

Ánh mắt Lam Tổ đầy nghi hoặc, nhưng nhìn thấy Từ Thanh bảo kiếm đã đâm vào thân mình, anh không thể không thừa nhận chính Khuynh Thành đã giết anh thật!

Tuy trong thâm tâm anh hoàn toàn không muốn tin là thế này.

Nhưng Từ Thanh bảo kiếm là thứ do chính tay anh luyện nên, anh đâu có thể không nhận ra nó?

“Khuynh Thành... tại sao?”

Lam Tổ tuyệt vọng nhìn cô.

“Vi ta hận ngươi!”

“Hận?”

“Đúng thế! Hận ngươi! Ta yêu ngươi là thế, ta đã hy sinh quá nhiều vì ngươi, nhưng ta không ngờ ngươi lại là tên lừa đảo! Ngươi vốn không hề yêu ta nhưng ngươi lại trí trá nói rằng ngươi thích ta.

Lam Tổ, ngươi đừng tưởng ta không biết bụng dạ ngươi đang nghĩ gì! Ngươi chẳng qua chỉ coi ta là vật ký thác tình cảm mà thôi.

Ngươi chẳng qua chỉ coi ta là một cái bóng của cô gái kia.

Ta không chịu đựng nổi, không thể chấp nhận! Cho nên, để cho ngươi được thỏa lòng, ta chỉ còn cách lựa chọn giết ngươi, để ngươi vĩnh viễn đi mà gần bó với cô ta!”

Khuynh Thành đâm Từ Thanh bảo kiếm vào người Lam Tổ và vận sức xoay lưỡi kiếm một vòng.

Rồi lại nhếch mép mỉm cười tàn nhẫn: “Thế nào, sợ chết à? Ngày trước ngươi nên chết theo cô gái kia mới phải! Ngươi không cảm thấy mình sống là một gánh nặng hay sao? Nếu ngươi đã sớm chết rồi thì đâu phải chịu đau đớn như thế này nữa?”

Vẻ mặt nanh ác của Khuynh Thành không ngớt chập chòn trước mắt Lam Tổ.

Câu nói tàn nhẫn của cô không ngừng vang vọng bên tai anh.

“Khuyhnh Thành... đừng... Khuyhnh Thành, không phải như vậy đâu. Anh chân thành yêu em, anh yêu em, Khuyhnh Thành! Khuyhnh Thành...”

“Lam Tổ, chấm dứt cái trò giả dối ấy đi! Ngươi cho rằng ta sẽ tin ngươi ư? Bây giờ ta sẽ cho ngươi biết mùi đau khổ là thế nào.”

Nói rồi Khuyhnh Thành rút Tử Thanh bảo kiếm ra, bước lên áp sát Lam Ngan.

“Ta sẽ cho ngươi chứng kiến người thân yêu nhất của ngươi từ từ, đau đớn mà chết trước mặt ngươi. Ta muốn đáp trả ngươi nỗi đau khổ gấp mười gấp trăm lần nỗi đau khổ mà ta phải hứng chịu.”

“Không!!! Không!!! Khuyhnh Thành... Khuyhnh Thành...”

Lam Tổ toàn thân đầm đìa mồ hôi, giãy giụa, không ngớt gọi tên Khuyhnh Thành.

“Lam Tổ! Lam Tổ! Lam Tổ hãy tỉnh táo! Lam Tổ! Tất cả những gì anh nhìn thấy đều là giả tạo! Lam Tổ, Lam Tổ mau tỉnh táo trở lại, tỉnh táo trở lại đi! Đừng bị mê hoặc bởi các cảnh tượng này. Đó là âm mưu của Tâm Ma!”

Tuy Khuyhnh Thành và Lam Tổ gần như có thể chạm tay vào nhau nhưng dù cô gọi kiểu gì Lam Tổ cũng không nghe thấy, không nghe thấy gì hết.

“Lam Tổ... Lam Tổ... anh tỉnh táo lại đi! Anh sẽ làm được, em tin anh nhất định sẽ tự kiểm soát được.”

Khuyhnh Thành cuống lên, hoàn toàn không chú ý rằng mình cũng đã xông vào trong huyễn trận của Tâm Ma.

“Lam Tổ...”

Lam Tổ đau khổ mở to mắt, nhìn Diệp Khuyhnh Thành đứng trước mặt, anh bỗng thấy căm giận.

“Khuyhnh Thành, tại sao em lại đối xử với anh như thế? Anh tự thấy mình xưa nay chưa từng làm điều gì không phải với em, tuy anh... anh có làm em bị tổn thương nhưng anh đã xin lỗi rồi, anh vốn không muốn làm như thế...”

Tại sao em cứ quyết ý dồn ép anh... buộc anh phải ra tay?

Phụ hoàng của anh... cha anh... là người thân duy nhất của anh! Khuyhnh Thành, anh không... anh thật lòng không muốn em bị tổn thương.”

“Lam Tổ... tỉnh lại đi... tỉnh lại đi...”

Khuyhnh Thành sợ quá gào lên gọi Lam Tổ nhưng tai anh lại nghe thấy những điều khác.

“Hừ! Ngươi không định làm ta bị tổn thương ư? Nhưng ngươi đã làm thế rồi! Ngươi nói là mình không muốn làm ta bị tổn thương, nhưng hiện nay ngươi đang làm gì vậy? Không phải ngươi vẫn vô tình làm tổn thương ta hay sao?”

Lam Tổ, ngươi nói mình chân thành với ta, những điều ngươi đã làm thì sao? Chân thành mà như thế à? Yên tâm! Chờ ta giết cha ngươi xong, ta sẽ nhanh chóng đưa ngươi xuống địa ngục mà tìm ông ta. Ta sẽ không bắt ông ta phải chờ ngươi quá lâu đâu!”

“Khuyhnh Thành đừng làm thế, anh cầu xin em đừng làm thế! Khuyhnh Thành...”

Lam Tổ đau khổ dẫn vật, anh thực lòng không muốn ra tay với Khuyhnh Thành, anh yêu cô như thế, anh đâu nỡ hại cô?

Nhưng... tại sao, tại sao lại thành ra thế này?

Tại sao cô ấy lại muốn hại cha anh. Rốt cuộc là tại sao?

“Khuyhnh Thành! Anh không cần biết em hận anh như thế nào nhưng anh vẫn phải nói với em câu này: anh yêu em, yêu em vô cùng tha thiết. Dù em giết anh, anh cũng không biết nói gì khác. Và anh cũng không thể chống cự. Anh chỉ cầu xin, cầu xin em đừng giết phụ hoàng của anh.”

Vì cô, anh chết cũng được. Khuyhnh Thành đã rất muốn lấy mạng anh thì cứ để cho cô ấy lấy!

Nhưng, phụ hoàng của anh, anh tuyệt đối không cho phép cô làm hại ông.

“Khuyhnh Thành, em định làm thế thật ư?”

Lam Tổ hết sức đau khổ nhìn Khuyhnh Thành, anh không muốn, rất không muốn kết cục sẽ là như thế.

Khuyhnh Thành đầy lo lắng đứng trước mặt Lam Tổ.

“Lam Tổ, anh nói gì thế? Anh hãy tỉnh táo lại đi?”

Khuynh Thành cuống lên, gọi anh. Nhưng Lam Tổ nhìn vào cô, lại hoàn toàn không thấy điều đó, mà chỉ thấy cô đang rất bị kích động.

Anh nghe thấy Khuynh Thành nói những lời hết sức càn tỉnh: “Thôi đi cho! Lam Tổ, nguoi cho rằng ta sẽ tin những lời ma quái của nguoi hay sao? Bây giờ ta sẽ giết cha nguoi.”

Khuynh Thành định ngăn Lam Tổ lại, cố gắng sức đưa tay ra nắm lấy anh.

“Khuynh Thành em định buộc anh phải ra tay thật ư?”

Tay Lam Tổ nắm lại thật chặt, vẻ mặt hết sức đau khổ.

Người ấy là cha anh!

Là người thân duy nhất của anh!

Anh đâu có thể để Khuynh Thành làm hại ông?

“Khuynh Thành, xin lỗi em! Dù em hận anh đến mức nào thì anh cũng đành!”

Nói rồi anh lao vào tấn công Khuynh Thành.

Anh đã tính toán đâu vào đấy rồi.

Cứu xong phụ hoàng của anh, anh sẽ lấy cái chết để tạ tội.

Như thế, có lẽ sẽ dẹp yên cơn thịnh nộ của Diệp Khuynh Thành!

Tròng kiếm trong tay huơ lên, đâm thật mạnh vào cô.

Huyền trận vốn là thứ hư ảo, Lam Tổ lại tập trung nội lực để tấn công.

Cho nên nhất kiếm hải hùng ấy dễ dàng đâm xuyên Diệp Khuynh Thành.

“Lam Tổ...”

Khuynh Thành kinh ngạc nhìn anh. Cô không sao tin nổi Lam Tổ của cô lại cầm kiếm đâm cô!

“Lam... Tổ...”

Khuynh Thành dường như quên cả đau đớn, cô chỉ nước mắt đầm đìa, nhìn vẻ mặt ghê rợn của Lam Tổ.

Anh đang hận cô?

Anh đang hận cô thì phải?

Cho nên anh mới giết cô?

Nếu không phải tại cô thì có lẽ Lạc Nhi sẽ không chết, đúng thế không?

Nhất định là thế, chắc chắn là thế rồi! Cho nên anh mới giết cô để trả thù cho Lạc Nhi!

Khuynh Thành cười cay đắng! Thì ra... thì ra... tất cả đều là giả dối!

Tâm Ma. Vào lúc này cô thậm chí rất cảm ơn Tâm Ma.

Nếu không nhờ nó thì có lẽ cô không có cách nào nhìn thấu được nội tâm của Lam Tổ.

Thảo nào anh ta hận cô!

“Lam Tổ... có phải em chết đi... thì anh sẽ hết hận em phải không?”

Nhìn mũi kiếm đâm vào thân thể mình, Khuynh Thành chỉ cảm thấy đau lòng không sao nén được, toàn thân cô dường như sắp chết thật rồi.

Khi máu tươi thấm qua vạt áo, Khuynh Thành chỉ cảm thấy đau lòng không sao nén được, toàn thân cô dường như sắp chết thật rồi.

Khi máu tươi thấm qua vạt áo Khuynh Thành rùng rùng rỏ xuống, thì huyền tượng bỗng nhiên tan biến không thấy đâu nữa.

Lam Tổ nhìn Khuynh Thành đang đứng trước mặt, anh kinh hãi dờ dẫm hồi lâu không nói được một câu.

“Khuynh... Khuynh Thành...”

Khuynh Thành đau khổ cười thê thảm. Cô rất muốn khóc òa, khóc thật to.

Nhưng, cô đau đớn, đau đến nỗi không thể khóc nổi nữa.

“Khuynh Thành... anh... anh...”

Lam Tổ vô cùng bồn chồn không thể hiểu nổi tại sao mình lại rút kiếm đâm Khuynh Thành?

Bộ não anh vận động rất nhanh. Vừa nãy... anh nhìn thấy Khuynh Thành định giết cha anh, cho nên anh mới...

“Khuynh Thành! Anh xin... xin lỗi!”

“Đi đi! Tôi không muốn nhìn thấy anh, tôi không bao giờ muốn nhìn mặt anh nữa!”

Khuynh Thành đưa tay rút phất thanh trường kiếm của Lam Tổ đang cắm trên người cô ra.

“Choang...”, một tiếng ném ngay xuống đất, lạnh lùng nói: “Kể từ nay, anh và tôi chỉ như hai người xa lạ, không có bất cứ liên quan gì nữa.”

Dẫu ngủ mê cô cũng không dám tin rằng, người đàn ông mà cô yêu tha thiết lại cầm kiếm đâm cô!

“Khuynh Thành... Khuynh Thành... hãy nghe anh giải thích đã được không...”

“Giải thích? Anh cảm thấy giữa chúng ta vẫn còn gì đó cần giải thích ư?”

“Khuynh Thành...”

Không thể như thế này! Lam Tổ đuổi theo Khuynh Thành, nắm chặt cánh tay cô giữ lại.

“Khuynh Thành, nghe anh giải thích đã. Anh bị trúng tà thuật của Tâm Ma, cho nên anh mới...”

Khuynh Thành cười khẩy, nói: “Nếu anh thật sự yêu tôi, thì dù trúng tà thuật gì đi nữa anh cũng không thể cầm kiếm đâm tôi! Nếu tình cảm của anh đối với tôi đủ sâu nặng, thì khi nhìn thấy tôi anh phải có tri giác để nhận ra chứ?”

Nay, cái sự thật này đã chứng minh rằng anh yêu tôi chưa đủ sâu sắc, chứng minh rằng tôi không hề có chỗ đứng trong tâm trí anh.”

Vết thương vẫn không ngừng chảy máu, nhưng Khuynh Thành lại hoàn toàn không cảm thấy đau đớn.

Bởi vì, nỗi đau trong trái tim cô còn khủng khiếp hơn.

“Không! Khuynh Thành! Không phải thế! Em phải tin anh, em nhất định phải tin anh...”

Tin? Cô cũng muốn tin.

Nhưng mũi kiếm lạnh buốt đã cắm ngập vào thân thể cô... cô phải tin anh ta như thế nào đây?

“Anh đi đi! Tôi đã quá đại độ, bấy lâu nay tôi rất ngây thơ, cứ tưởng rằng anh sẽ yêu tôi.”

Nước mắt không ngừng tuôn trào trên khuôn mặt Khuynh Thành.

Cô chỉ muốn chạy trốn, chạy đến một nơi xa lạ không ai nhận ra mình, để khóc một hồi cho đã.

“Khuynh Thành...”

Lam Tổ nắm chặt hai cánh tay Khuynh Thành, nhanh chóng cầm máu cho cô.

Khuynh Thành cười cay đắng, thê thảm. Cầm máu? Cô đâu chỉ bị vết thương này? Vết thương trong lòng thì thế nào đây?

Cầm máu. Nhưng trái tim cô rỉ máu, có thể cầm máu được không?

“Khuynh Thành, vừa nãy anh... anh hoàn toàn không cố ý.”

Một hắc ảnh chớp lên. Tâm Ma đã đến bên cạnh họ.

“Diệp Khuynh Thành! Bây giờ cô đã nhìn rõ gã đàn ông đang đứng trước mặt cô rồi chứ?”

Nhìn rõ. Đúng là nhìn rõ, không thể rõ hơn được nữa.

Nếu có thể được lựa chọn, thì cô thà không nhìn thấy anh ta còn hơn.

Lam Tổ tuyệt vọng nhìn Khuynh Thành. Rồi anh bất ngờ xông vào tấn công Tâm Ma.

“Tại nguoi, tại nguoi, tất cả đều là tại nguoi!”

Khi Lam Tổ tập trung nội lực xông vào Tâm Ma thì đám khói đen ấy bỗng tán đi, bay sang một hướng khác.

“Khuynh Thành, Khuynh Thành! Em từng nói dù xảy ra chuyện gì thì em vẫn lựa chọn tin anh. Lẽ nào bây giờ em đã quên?”

Lam Tổ không còn cách nào khác, anh đành nhắc lại tất cả những lời Khuynh Thành nói với anh ngày trước.

Anh không cầu mong điều gì khác, chỉ mong Khuynh Thành lại cho anh cơ hội.

Chỉ cần Khuynh Thành có thể tin anh thì anh tuyệt đối sẽ không để cho Tâm Ma hoành hành nữa.

Bộ não Diệp Khuynh Thành vận động cực nhanh.

Cô bỗng nhớ đến hồi nọ ở bên Trọng Lâu trò chuyện với ông ta.

“Cô đang nhớ đến anh ấy thì phải?”

Trọng Lâu ngoảnh sang nhìn Khuynh Thành.

“Không nhớ sao được? Nếu không nhờ có Tịch Vân thì e hồn phách của Trọng Lâu tiên sinh đã tan tác cả rồi còn gì!”

“Cô cũng thế, nếu không vì Lam Tổ thì có lẽ cô không thể bùng phát được sức mạnh kinh người như vậy!”

Khuynh Thành mỉm cười nhìn Trọng Lâu, chìa tay ra nói: “Vậy thì hai chúng ta sẽ cùng nỗ lực hơn nữa vì người ấy của mình!”

“Đúng! Tin rằng chúng ta nhất định sẽ thành công.”

Tình yêu nóng bỏng là như thế đấy!

Nhưng bây giờ thì sao? Cô lại không thể tin anh nữa!

Khuynh Thành lại nhớ hồi nọ mình từng nói với Hoa Mãn Nguyệt.

Nói rằng, anh đã lựa chọn yêu Lưu Hương Nguyệt Nhi thì anh không nên dễ dàng nghi ngờ cô ấy. Nếu không có được niềm tin cơ bản, thì anh không xứng để yêu cô ấy.

Nhưng bây giờ thì sao?

Cô đã bắt đầu nghi ngờ Lam Tổ, người mà cô yêu sâu sắc.

Khuynh Thành còn nhớ mình cũng đã nói với Hoa Mãn Nguyệt.

Nói rằng, những điều ta nghe thấy, chưa chắc đã là thật; những thứ ta nhìn thấy cũng chưa chắc đã là thật; ta hãy cảm nhận tất cả bằng trái tim mình.

Đúng thế. Hãy cảm nhận bằng trái tim

Tĩnh tâm trở lại. Nhất định phải tĩnh tâm trở lại.

Khuynh Thành không ngớt tự nhủ với lòng mình.

Cô hít vào một hơi thật sâu. Rồi cũng đã cố gắng bình tĩnh trở lại được.

Khuynh Thành ngược mắt nhìn Tâm Ma.

Lam Tổ thì rất phần nộ quát hấn: “Nguoi là kẻ lừa đảo! Người dám bày kế ly gián ta và Diệp Khuynh Thành. Bây giờ ta phải giết nguoi!”

Tâm Ma cười ha hả, nói: “Lam Tổ, nguoi đã thua cuộc, nguoi còn gì để nói nữa không?”

Thua?

Lúc này Lam Tổ mới nhớ ra anh đã cá cược với Tâm Ma như thế nào.

Không, anh tuyệt đối không thể thua.

Khuynh Thành là vợ của anh.

Sao anh có thể để cho gã Tâm Ma chết tiệt ngông cuồng như thế?

“Thua ư? Ngươi mừng quá sớm đấy!”

Dù anh đã thua thật thì hề còn một hơi thở anh vẫn sẽ tuyệt đối không bỏ mặc Khuynh Thành.

Tâm Ma tiếp tục cười tàn độc như thằng điên.

“Được! Ngươi ngang bướng không chấp nhận thua, thì ta sẽ cho ngươi một cơ hội, để ngươi tâm phục khẩu phục rằng mình đã thua.”

Khuynh Thành đã hoàn toàn tỉnh táo trở lại.

Tuy vết thương vẫn đang đau nhưng cô đã thấy dễ chịu hơn, vì đầu óc cô đã thẳng băng và thanh thản.

Ít ra, cô cũng tin rằng Lam Tổ vẫn yêu cô.

“Tâm Ma! Không cần phải thế nữa. Dù xảy ra chuyện gì thì ta vẫn tin ở Lam Tổ. Ta sẽ không xóc nổi mà nghi ngờ anh ấy nữa. Ta tin, ta rất tin tình yêu của ta và Lam Tổ không gì lay chuyển nổi. Những trò hề rở tiền của ngươi không bao giờ có thể chia rẽ được chúng ta!”

Nhìn ánh mắt kiên định của Diệp Khuynh Thành, Tâm Ma bỗng kinh ngạc.

Cô ta... cô ta đã phá vỡ thuật mê tâm của gã!

Thú vị thật! Càng lúc càng thú vị đây!

Gã muốn xem xem tình cảm giữa họ có đúng là bền vững không gì lay chuyển nổi không?

“Được! Chỉ cần các ngươi vượt qua được lần này thì ta sẽ thả cho các ngươi đi!”

Các cảnh tượng trước mắt lại đột nhiên biến ảo.

Huyền trận của Tâm Ma có một đặc điểm kỳ quái là, nhất định phải nhìn thấy máu thì mới phá được trận.

Sự khẳng định của Diệp Khuynh Thành vừa rồi khiến Lam Tổ vô cùng cảm động.

Anh nắm chặt tay cô, nói: “Khuynh Thành, anh biết em sẽ tin anh.”

“Lam Tổ, dù phía trước có thể có sóng to gió lớn đến đây, em vẫn lựa chọn cùng anh đối mặt; em cũng sẽ không bao giờ nghi ngờ anh.”

“Được! Khuynh Thành! Kiếp này chúng ta sẽ là một đôi vợ chồng vĩnh viễn tin cậy lẫn nhau. Được chứ?”

Khuynh Thành tràn trề hạnh phúc, nhìn anh gật đầu.

Đúng thế. Đã gửi gắm mình cho một người, đã trao trái tim mình cho người ấy, sao lại có thể nghi ngờ người ấy?

“Đúng! Vĩnh viễn tin cậy lẫn nhau!”

Ngón tay họ đan vào nhau, cùng từ từ bước lên phía trước.

Trên đường, không thấy có chuyện gì lạ lùng xảy ra.

Lam Tổ chỉ nhìn thấy hình ảnh quá khứ Khuynh Thành huyết chiến ở phạm trôn, ở tiên giới và những nỗi nhớ của cô đối với anh. Ngoài ra không thấy gì khác.

Còn Khuynh Thành, cô nhìn thấy những mối nguy hiểm mà Lam Tổ phải đối mặt trên thần giới, và những nỗi lo lắng của anh đối với cô.

Ngón tay họ vẫn đan vào nhau, tiếp tục bước đi.

Trong lòng tràn ngập tình yêu dành cho nhau. Yêu nồng nàn và hạnh phúc.

Đứng bên ngoài huyền trận, Tâm Ma rất tức tối.

Sao có thể như thế kia? Huyền trận của gã thuật ngự tâm của gã, sao lại không hề có tác dụng với hai người này?

Không! Gã nhất định phải khai bằng được chỗ u ám nhất của nội tâm họ, khiến họ phải tàn sát lẫn nhau.

Nhưng, dù gã gắng sức đến mấy.

Cũng vô ích. Không ăn thua gì.

Công lực của gã không hề tác động được đến họ.

Điều này... đâu có thể có chuyện này? Lòng người luôn tham lam kia mà? Lòng người đều là đen tối kia mà?

Sao hai người này lại có thể tin tưởng lẫn nhau đến thế?

Vẫn có câu: Vợ chồng tạm bợ đầy thôi, đại nạn ập đến vội rời nhau ngay.

Sao bọn họ vẫn không hề bị gã làm cho dao động?

Chắc là do trận pháp có trục trặc ở một khâu nào đó.

Tâm Ma cấp tốc nhìn sang một huyền trận khác.

Ở đó, Hoa Mãn Nguyệt lại ôm eo Lưu Hương Nguyệt Nhi cùng ngắm nhìn mây màu hoàng hôn!

Đứng ngay giữa huyền trận để hưởng thụ, lãng mạn hết nhè!

Thực ra, ngay từ lúc bước vào huyền trận hai người đã mất hết tri giác.

Họ hoàn toàn không biết mình đang đứng trong huyền trận, họ ngỡ rằng nhất cử nhất động của mình đều là trong đời thường.

Nhìn đôi trai gái đầm thắm như thế, Tâm Ma càng phẫn nộ.

Lẽ nào họ cũng không hề nghi kỵ lẫn nhau?

Họ rất tin cậy nhau như thế ư?

Chẳng lẽ thâm tâm người này không gọn chút bất mãn đối với người kia?

Gã tăng thêm công lực cho mạnh hơn.

Quả nhiên, gã nghe thấy Hoa Mãn Nguyệt chậm rãi nói: “Lưu Hương, em biết không: em rất trịch thượng, rất ngang ngạnh và còn hay ghen nữa! Em chẳng hiểu gì cả, em chỉ toàn là khuyết điểm!”

Lưu Hương Nguyệt Nhi giận dữ lừ mắt nhìn Hoa Mãn Nguyệt, nói: “Hoa Mãn Nguyệt, có giỏi thì nhắc lại xem?”

Hoa Mãn Nguyệt bỗng ôm ghì cô ta, rất ngang tàn áp một nụ hôn lên môi Lưu Hương Nguyệt Nhi rồi nói: “Nhưng, anh vẫn thích em!”

Tâm Ma suýt nữa hóa rồ!

Cả... cả bốn người này.

Sao có thể như thế được?

Vào lúc này mà vẫn còn chót nhả tán tình nhau?

Làm nhục!

Rõ ràng là họ làm nhục Tâm Ma ta đây!

Tâm Ma chưa bao giờ thất bại.

Khốn kiếp! Gã đừng đừng nổi giận, hất tay một cái. Huyền trận biến mất.

Nếu cứ chờ họ nhìn thấy máu rồi mới phá trận, thì có lẽ gã đã tu luyện thành hình người rồi, họ sẽ không ra được nữa.

Bọn người này còn tha hồ hưởng thụ, tình tứ với nhau ngay trong huyền trận.

Tuy nhiên, muốn thoát khỏi bàn tay của gã thì vẫn tuyệt đối không ngon lành tí nào!

Gã vẫn còn một quân át chủ bài - Hồng Loan!

Bốn người ra khỏi huyệt trận, nhìn thấy mọi cảnh trước mắt họ mới ngó ra như vừa tỉnh giấc mơ.

Lam Tổ rảo bước lên trước hết, nói: “Tâm Ma, ngươi thua rồi!”

Tâm Ma cười ha hả, nói: “Lam Tổ, ngươi đừng vội đắc ý. Ngươi thử nhìn nó xem!”

Cả bốn người cùng nhìn sang Hồng Loan, cảm thấy rất lo lắng.

“Muốn thật sự thắng ta, ngươi phải để cho nó thoát khỏi ta đã. Nếu nó không thể thoát thì ta sẽ cứ bám các ngươi, sau đó ta sẽ nhân bất cứ cơ hội nào đó để mê hoặc các ngươi không tha.”

Tâm Ma không thêm giấu giếm dã tâm của mình.

Hễ mọi người xuất hiện điểm yếu trong nội tâm thì nó sẽ có cơ hội ra tay.

Dù họ rất muốn thoát khỏi chính mình, cũng là chuyện không thể làm nổi.

Cho nên Tâm Ma không hề sợ họ.

“Tâm Ma! Ngươi chớ vội đắc ý. Ta tin rằng Hồng Loan nhất định sẽ chiến thắng ngươi. Ngươi chẳng thể khống chế nó bao lâu đâu.”

“Thế ư?”

Tâm Ma giở ngón ma mãnh, một làn khói đen bỗng nhập vào thân thể Hồng Loan.

Đôi mắt đỏ của Hồng Loan bỗng mở to, mặt nó đầy vẻ ai oán nhìn họ.

“Giết... giết...”

Hồng Loan dường như mắc chứng tâm phong, nó xông lại tấn công bọn Khuynh Thành.

Khuynh Thành thấy thế bèn vội bước lên đối mặt với Hồng Loan đang phẫn phẫn lao đến.

“Hồng Loan, ngươi hãy nhìn cho rõ, ngươi định giết ta thật sao? Ta là Diệp Khuynh Thành! Ngươi mở to mắt ra mà nhìn đi!”

Ánh mắt cô sáng rực như ngọn đuốc.

Cô rất tin, tin chắc Hồng Loan nhất định sẽ chiến thắng Tâm Ma.

Hồng Loan tập trung nội lực vào bàn tay. Có vẻ như nó sắp tạt chưởng vào Khuynh Thành.

Bỗng nhiên.

Ánh mắt nó liên tục biến hóa, vẻ mặt của nó đau khổ, nhìn Khuynh Thành nói: “Khuynh Thành, mau đi đi, tôi sắp không kiểm soát nổi bản thân nữa.”

Đi?

Nếu định đi thì vừa nãy cô chẳng mạo hiểm bước lên làm gì.

Nếu đi, tức là từ đầu đến giờ thành công cốc.

“Hồng Loan, ngươi hãy nhìn ta, nhìn vào mắt ta! Ngươi phải gắng kiên trì bền bỉ. Ta tin rằng ngươi nhất định sẽ chiến thắng gã Tâm Ma.”

Về mặt Hồng Loan càng lúc càng tỏ ra đau khổ hơn.

Khuôn mặt nằng to của nó méo xệch, trán nó vã mồ hôi hột chảy dài.

“Khuynh Thành... đi đi!”

“Ta không đi! Nếu ngươi không kiểm soát nổi mình thì ngươi cứ việc giết ta đi!”

Khuynh Thành biết rằng, có dồn nó vào chỗ tuyệt đường thì nó mới bùng phát tiềm năng khổng lồ của mình.

Giống như con người khi đối mặt với cái chết, bản năng sinh tồn của họ mới được phát huy.

“Hong Loan, nếu ngươi không muốn ta chết thì ngươi phải trụ lại cho vững.”

Đời nào nó lại muốn cô chết?

Và nó càng không muốn chính tay nó sát hại cô.

Nó không làm nổi, tuyệt đối không làm nổi.

Nhưng, đau khổ, nó thật sự rất đau khổ.

Ân Ly đã mất, nó không thể lại mất thêm Khuynh Thành; nó không thể mất cô, vương gia của nó lại càng không thể mất cô.

“Khuynh Thành... Khuynh Thành...”

Giọng Hong Loan nghẹn ngào. Đúng là nó rất sợ nó không kiểm soát nổi bản thân rồi sẽ ra tay sát hại Khuynh Thành.

“Hong Loan! Ngươi sẽ làm được... ngươi nhất định phải trụ vững.”

Lam Tổ cũng vội bước đến, nhìn nó bằng ánh mắt kiên định.

“Đúng thế, Hong Loan ngươi sẽ làm được. Tuy...”

Hoa Mãn Nguyệt vừa định nói: “Tuy Ân Ly đã chết, nhưng ngươi vẫn còn có chúng ta!”

Nhưng anh chưa kịp nói thì đã bị Lưu Hương Nguyệt Nhi ngắt lời, nói chen vào: “Đúng thế, Hong Loan tuyệt đối không thể buông xuôi! Vì ngươi, Khuynh Thành dám liều cả tính mạng mình; nếu ngươi lại không kiên trì nổi thì ngươi có xứng với cô ấy không?”

Lúc này tuyệt đối không nên để cho Khuynh Thành biết Ân Ly đã chết. Nếu không... gã Tâm Ma nhất định sẽ thừa cơ tấn công Khuynh Thành.

“Nhưng... nhưng tôi quá đau khổ...”

Ánh mắt của Hong Loan bỗng chuyển sang màu đỏ sẫm.

Lam Tổ thấy thế vội vàng kéo Khuynh Thành ra phía sau lưng anh để bảo vệ cô.

Khuynh Thành thì cô gỡ tay anh ra, nói: “Lam Tổ, hãy tin em, và tin ở Hong Loan.”

Cô lại bước vòng lên chỗ cũ, đứng ở phía trước Lam Tổ.

“Hong Loan, ngươi định giết ta thật ư?”

Nắm đấm nhỏ bé của Hong Loan giờ ra, bỗng dừng lại giữa chừng. Nó đang đau khổ dằn vặt.

Khuynh Thành... cô ấy là Khuynh Thành... Hong Loan ngươi không được giết cô ấy. Không được...

Nó đang không ngớt tự nói với lòng mình. Nhưng từ trong đáy lòng lại có một âm thanh khác đang kêu gọi nó.

“Giết cô ta đi! Cô ta đã hại Ân Ly. Nếu không vì cứu cô ta thì Ân Ly đã không phải chết! Cứ giết nó đi, giết để trả thù cho Ân Ly! Giết đi, mau giết nó đi!”

Tại cô ta mà Ân Ly phải chết, nếu không vì cứu cô ta thì Ân Ly chết sao được?

Tại cô ta, tại cô ta cả!

Mắt Hong Loan lại biến thành đỏ sẫm, nó điên cuồng xông vào Khuynh Thành.

Lam Tổ thấy thế kinh hãi kêu lên: “Khuynh Thành! Nó đã hoàn toàn mất lý trí, em mau tránh đi!”

Nhưng Khuynh Thành vẫn quyết ý dừng lại, bất động.

Thấy vậy, Lam Tổ bỗng nắm chặt tay, làn khí lưu to lớn nhanh chóng lan tỏa bốn bề.

Nếu Hong Loan tấn công Khuynh Thành thì anh sẽ lập tức khống chế nó để bảo vệ cô ngay.

“Hong Loan! Hong Loan, ngươi định giết ta thật ư?”

Làn khí lưu cực mạnh tạt đến, áo đỏ của Khuynh Thành phấp phật, mái tóc cô tung bay.

Khuyñh Thành. Đó là Diệp Khuyñh Thành.

Hồng Loan, sao ngươi lại muốn giết cô ấy?

Ân Ly đã không tiếc sinh mệnh của mình để cứu sống Khuyñh Thành, sao ngươi lại định giết người ta?

Giết Khuyñh Thành, thì ngươi có xứng với Ân Ly không?

Hồng Loan, ngươi không được để cho Tâm Ma điều khiển. Nếu ngươi giết Khuyñh Thành thì ngươi sẽ phải hối hận suốt đời.

Nhưng lại có một âm thanh khác bật ra.

Giết đi, giết nó đi, nhất định phải giết nó!

Hai giọng đối lập, không ngớt cãi lộn.

Hồng Loan càng đau khổ, dần vật, bẽ tắc.

Thấy thế, Khuyñh Thành từ từ, từng bước, tiến về phía Hồng Loan.

“Hồng Loan, ta là Khuyñh Thành. Hồng Loan...”

Lam Tổ vội bước lên, nắm chặt tay Khuyñh Thành, cả hai cùng từ từ tiến lại gần Hồng Loan.

Vào khoảnh khắc Khuyñh Thành bước về phía Hồng Loan.

Lam Tổ bỗng hiểu ra một điều.

Rồi anh lập tức thu lại làn khí lưu của mình.

Đối với Hồng Loan, anh không thể có thái độ thù địch.

Ngay Khuyñh Thành còn có thể tin ở nó.

Huống chi, nó đã theo anh bấy lâu nay, anh có lý gì để nghi ngờ nó? Nếu nó không thể kiểm soát bản thân, thì anh sẽ dùng thân mình thay cho Khuyñh Thành mà hứng chưởng của nó cũng được!

Hoa Mãn Nguyệt và Lưu Hương Nguyệt Nhi thấy thế cũng bước lên.

Lưu Hương Nguyệt Nhi nắm chặt tay Khuyñh Thành. Cả bốn người từ từ bước về phía Hồng Loan.

“Hồng Loan, chúng ta tin ngươi nhất định sẽ kiểm soát được.”

Khuyñh Thành mỉm cười nhìn nó, ánh mắt cô khẳng định lời cô nói.

Hồng Loan nhìn bốn người bước lại, nó bỗng ngây dờ ra.

Không rõ tại Tâm Ma hay là do chính nó. Chỉ biết rằng lúc này nó đứng ngây ra.

“Hồng Loan, ngươi là người bạn rất tốt, là người rất thân thiết của chúng ta. Ngươi còn nhớ những lần chúng ta sát cánh chiến đấu không? Vì ta, ngươi có thể bất chấp sinh tử.

Ngươi đã cứu ta hết lần này đến lần khác, cho nên lần này dù ngươi muốn giết ta thì ta cũng không trách gì ngươi.

Nhưng ta nghĩ rằng, Hồng Loan mà chúng ta biết sẽ không dễ gì bị thất bại.”

Sau khoảnh khắc ngây dờ ra.

Hồng Loan càng đau khổ. Nó nằm lăn ra đất, vật vờ.

Đúng thế, nó không thể giết Khuyñh Thành.

Họ là bạn, là người thân của nó.

Nhìn Hồng Loan đang nằm dưới đất giữa giữa, nội tâm bị giằng xé, Khuyñh Thành hết sức thương xót.

Cô biết, lúc này nó rất khổ tâm.

Nhưng cô rất tin, rất tin Hồng Loan sẽ tự kiểm soát được.

Cả bốn người tay nắm tay, từ từ bước đến bên Hồng Loan. Khuynh Thành ngồi xuống, mỉm cười dịu dàng nhìn nó, chìa bàn tay ra: “Hồng Loan, đưa tay cho ta.”

Hồng Loan ngạc nhiên nhìn Khuynh Thành, nó run run chìa bàn tay bé nhỏ ra, đôi mắt đỏ sẫm của nó chứa đựng bao điều phức tạp.

Khuynh Thành nắm chặt tay Hồng Loan.

Như bà mẹ hiền. Cô ôn tồn nói: “Hồng Loan, dù ngươi đối xử với ta thế nào, ta cũng không trách ngươi. Dù ngươi giết ta bây giờ, ta cũng không trách ngươi.”

“Hồng Loan! Tuy ta mọi ngày rất dữ với ngươi, nhưng thực ra ta luôn rất quan tâm đến ngươi.”

Lam Tổ thường luôn băng giá với bất cứ ai, lúc này anh cũng chậm chậm nói với Hồng Loan như thế.

Anh vốn nghĩ, đòi anh, anh chỉ cần dịu dàng, chỉ cần tốt với một mình Khuynh Thành.

Nhưng cho đến khi ở bên Khuynh Thành lâu ngày.

Anh mới biết, thực ra mình có thể dịu dàng với nhiều người khác.

“Đúng thế, Hồng Loan! Chúng ta đều ủng hộ ngươi. Cho nên, ngươi hãy cố gắng lên! Nếu ngươi thực sự không kìm nén nổi, thì cứ cắn anh ấy một miếng thật đau, ta sẽ không thắc mắc gì hết.”

Lưu Hương Nguyệt Nhi hiền hòa nhìn Hồng Loan, rồi kéo bàn tay của Hoa Mãn Nguyệt lại gần nó.

Hoa Mãn Nguyệt nhăn nhó, vội rút tay lại, tặc lưỡi nói: “Kìa em, sao lại thế? Anh sẽ ghen đấy!”

Nhưng rồi, nhìn vẻ mặt buồn bã của Hồng Loan, anh lại chìa tay ra nói: “Nếu ngươi không nén nổi thật, thì ta cũng cố chịu đựng, cho ngươi cắn một miếng cũng được!”

Hồng Loan nhìn bốn người. Nó lần đầu tiên cảm nhận được thế nào là ấm áp.

Nó thấy ấm lòng, rất dễ chịu, rất dễ chịu.

Ánh mắt đỏ của nó cũng dần trở lại màu sắc như trước.

“Khuynh Thành... vương gia...”

Thấy Hồng Loan đã cất tiếng gọi họ, cả bốn người đều thở phào, mừng rỡ.

Làn khói đen nhanh chóng rời khỏi thân thể Hồng Loan.

Tâm Ma tức tối nhìn bọn họ, nó cực kỳ bất khoan.

Khuynh Thành và Lưu Hương Nguyệt Nhi vội đỡ Hồng Loan đứng lên.

Hoa Mãn Nguyệt thấy thế mạnh bạo hấn lên, chỉ mặt Tâm Ma nói: “Ngươi thua rồi!”

“Đúng thế, ngươi đã thua!”

Lam Tổ mỉm cười. Thắng lợi. Vừa nãy, đúng là hú vía.

Nếu Hồng Loan không thể tự kiểm soát thì rất có thể Khuynh Thành đã bị thương.

Tâm Ma ngán ngẩm, tiu nghỉu nhìn mọi người. Đúng thế, nó đã thua.

“Tâm Ma ta đây biết giữ lời hứa. Các ngươi đi đi!”

Không phải gã đã hứa thì luôn giữ lời, mà là, gã căn bản không có cách gì để ký sinh vào thân thể những người này để hút lấy những tà niệm nhằm làm cho mình mạnh lên. Cho nên gã đành phải thả họ đi.

Tâm Ma lợi hại ra sao, Khuynh Thành từng đọc qua sách vở.

Tuy không biết là thật hay không thật, nhưng lần này ngẫu nhiên va chạm, cũng khiến cô có cách nhìn nhận của mình về Tâm Ma.

Sách viết hơi quá cường điệu, một tác đến trời.

Nhưng kể ra Tâm Ma cũng lợi hại thật.

Nơi nào có tà niệm, nơi ấy có Tâm Ma.

Tâm Ma có mặt ở mọi nơi mọi chốn.

Khuynh Thành hít một hơi thật sâu, bước lên nói: “Ngươi đã thua rồi. Chúng ta là bên thắng cuộc, ta hỏi ngươi một điều được không?”

Tâm Ma nguyệt dài một cái. Cô gái này quả là mạnh mẽ.

Thôi đành, mình chẳng nên đối đầu với cô ta nữa.

“Cô hỏi đi?”

“Ngươi có biết Chu Tước ở nơi nào trong rừng Bách Độc này không?”

Bây giờ đã đến lúc họ cần biết chính xác vị trí của Chu Tước.

Nếu nó giấu kín khí lưu, và lại biến thành hình người, thì có lẽ họ sẽ rất khó tìm ra nó trong khu rừng Bách Độc mênh mông vô tận này.

Hướng chi, rừng Bách Độc có vô vàn mối nguy rình rập, chi e chưa tìm ra Chu Tước thì họ đã bỏ mạng rồi!

“Chu Tước... Chu Tước?”

“Đúng!”

“Các ngươi vào rừng Bách Độc này chỉ để tìm Chu Tước à?”

Tâm Ma tò mò hỏi họ.

“Đúng! Chúng ta chỉ muốn tìm Chu Tước.”

Về mặt Tâm Ma trở nên dễ coi hơn một chút.

Họ đến để tìm Chu Tước, họ đã thắng mình, mình thua - cũng chẳng đến nỗi quá mất mặt.

Nên biết Chu Tước là thần thú siêu cấp trong rừng Bách Độc này.

Nó tuyệt đối là vua của các vua.

“Ta có thể cho các người biết vị trí của Chu Tước, nhưng có tìm thấy nó hay không, còn tùy vào bản lĩnh của các người.”

Cả năm người mừng rỡ.

Chỉ cần biết nơi ở của Chu Tước, họ chẳng lo gì không thuyết phục nổi nó.

“Từ đây, các ngươi bay thẳng theo hướng đông, phi hành bảy ngày bảy đêm, rồi sẽ nhìn thấy một quả núi lớn. Bên dưới núi có một cái vực sâu vạn trượng. Chu Tước ở dưới đó.”

Có điều... ta cũng chỉ nhìn thấy nó cách đây một vạn năm ta, hiện nay nó còn ở đó không thì ta không dám chắc.”

Chỉ cần còn một tia hy vọng, họ vẫn quyết không bỏ qua.

Diệp Khuynh Thành rất vui vẻ cười với nó, nói: “Cảm ơn nhé!”

Nói xong, cả bọn loáng một cái, cấp tốc phi hành về hướng đông.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Nữ Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 22

Đi một chập khá lâu.

Khuynh Thành mới chợt nhớ ra, kể từ lúc cô tỉnh trở lại, không nhìn thấy Ân Ly đâu.

Cô nhìn Lam Tổ, hỏi: “Lam Tổ, Ân Ly đâu rồi? Sao không thấy cô ấy đâu cả?”

Không khí dường như bị cô đặc lại.

Mọi người bỗng cảm thấy căng thẳng.

“Khuynh Thành... Khuynh Thành...”

“Sao?”

“Nghe anh nói... nghe anh nói... em đừng có...”

Hoa Mãn Nguyệt thấy Lam Tổ áp úng kiểu này, hiểu rằng anh sắp công bố tin không vui.

Không! Vẫn phải giấu, giấu được ngày nào thì hay ngày ấy.

Cho nên Hoa Mãn Nguyệt lập tức nói luôn: “Ân Ly quay về rồi.”

Khuynh Thành cau mày, lấy làm lạ, nhìn Hoa Mãn Nguyệt.

“Quay về?”

“Phải! Cô ấy cãi nhau với tôi, giận tôi, thế là bỏ về!”

Hoa Mãn Nguyệt nói bô bô.

Khuynh Thành nhìn sang Lam Tổ. Tuy ở gần Ân Ly không lâu.

Nhưng cô cũng hiểu điều này: nếu không có mặt Lam Tổ thì Ân Ly rất có thể vì tức giận chuyện gì đó rồi bỏ đi.

Nhưng Lam Tổ vẫn đang ở đây, Ân Ly dù muốn đi thì cũng phải được Lam Tổ cho phép.

“Có đúng thế không, Lam Tổ?”

Lam Tổ không ngờ cô lại hỏi anh, nên anh ngớ ra không biết nói sao.

Nhận thấy điều bất ổn, Khuynh Thành lại hỏi: “Lam Tổ, anh đã từng hứa với em: dù xảy ra chuyện gì, anh cũng không giấu em kia mà?”

Lam Tổ hít một hơi thật sâu. Mọi ánh mắt đang dồn cả vào anh.

Nhất là Hoa Mãn Nguyệt. Nếu ánh mắt có thể giết người thì anh ta đã giết Lam Tổ mấy trăm lần rồi.

“Ân Ly...”

“Khuynh Thành, tôi chợt nhớ ra một chuyện.”

Hoa Mãn Nguyệt thấy thế vội nói xen vào.

“Có phải anh Hoa Mãn Nguyệt đang giấu tôi điều gì không?”

“Không... không... tôi đâu có chuyện gì giấu cô? Tôi giấu thế nào được?”

Hoa Mãn Nguyệt cười gượng gạo.

Nhưng Khuynh Thành cảm thấy chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó, cho nên trông Hoa Mãn Nguyệt rất không bình thường.

Không chỉ Hoa Mãn Nguyệt, mà cả Lưu Hương Nguyệt Nhi, Hồng Loan và Lam Tổ của cô cũng rất không bình thường.

“Lam Tổ, anh nói đi? Em cảm thấy mọi người đang giấu em chuyện gì đó. Thực ra Ân Ly làm sao?”

Lam Tổ do dự một hồi. Rồi từ từ nói: “Ân Ly... cô ấy chết rồi.”

“Chết rồi? Sao lại chết được?”

Khuyhnh Thành không sao có thể chấp nhận cái sự thật này.

Cô chẳng qua chỉ ngủ một giấc... thế rồi Ân Ly đã chết?

“Lam Tổ, anh không nói dối em đấy chứ?”

“Khuyhnh Thành, hãy bình tĩnh... Anh cũng biết rằng em sẽ rất buồn, nhưng đúng là Ân Ly đã chết.”

Lam Tổ vốn cũng định giấu Khuyhnh Thành.

Nhưng anh từng hứa rằng dù xảy ra chuyện gì, anh cũng cho cô biết. Dù gặp sóng to gió lớn đến đâu, họ cũng sẽ cùng nhau đối mặt.

“Thực ra là chuyện gì thế? Nói cho em biết đi? Thực ra đã có chuyện gì?”

Khuyhnh Thành nhìn ánh mắt của mọi người, cô lơ mơ cảm nhận rằng hình như câu chuyện ít nhiều có liên quan đến cô.

Cô cố gắng nhớ lại các sự việc mấy hôm trước.

Hôm ấy họ đại chiến với bọn doi ăn thịt người.

Sau đó cô vào vườn Vạn Thú đưa dững sĩ Huyền Vũ ra.

Cuối cùng, đánh bại bọn doi ăn thịt người.

Khi họ đều tưởng rằng con doi quái đản kia phải chết là cái chắc, thì mất nó bỗng phóng ra ám khí.

Lúc đó cô không tránh kịp nên đã bị trúng ám khí của nó.

Rồi cô nhận ra mình đang nằm trong lòng Lam Tổ.

Cô nhớ rằng mình hít thở rất khó khăn.

Cô định nói với Lam Tổ rằng mình đang rất khó chịu.

Nhưng không sao mở miệng được, không thể nói nổi một câu.

Rồi ý thức của cô dần dần trở nên mơ hồ, cô cảm thấy mình sắp chết. Sau đó, cô lại mang máng nhớ ra Ân Ly, Ân Ly đã vận khí điều trị cho cô.

Cô còn nhớ ám khí đó tẩm chất dịch độc.

Chất độc ấy...

Nghĩ đến đây, Khuyhnh Thành không dám nghĩ tiếp nữa.

Hai hàng nước mắt chảy ròng ròng trên má, cô ngẩn người nhìn Lam Tổ.

“Lam Tổ, anh nói đi, anh hãy nói... đó không phải là sự thật? Ân Ly không chết, cô ấy không chết. Mọi người đang nói dối em, đúng không?”

Khuyhnh Thành bỗng rất xúc động.

Chất độc ấy... đó là thứ lấy mạng người ta.

Cô còn sống. Vậy thì... vậy thì chỉ có một khả năng là... Ân Ly... cô ấy không còn nữa!

Nước mắt lại không ngừng tuôn rơi.

Lẽ ra cô nên sớm nghĩ đến điều này, thế mà cô lại không nghĩ. Cô thấy mình vẫn sống, tức là Ân Ly đã tìm ra cách cứu cô.

Nhưng, đầu ngủ mê cô cũng không thể ngờ rằng cách mà Ân Ly nghĩ ra lại là dùng tính mạng của cô ấy để đổi lấy sự sống cho cô!

“Lam Tổ, đây không phải là sự thật... không phải là sự thật!”

Lam Tổ ôm Khuyhnh Thành vào lòng.

“Khuyhnh Thành, em hãy nghe anh nói, tất cả chỉ là một tai nạn bất ngờ.”

“Không! Không bất ngờ. Mà là tại em, em đã hại Ân Ly. Anh biết không, em mới là kẻ đáng chết!”

Khuyñh Thành ðắm thùm thụp vào người Lam Tổ, cô không sao kìm nén nỗi tâm trạng của mình nữa.

Nếu là ai khác... có lẽ nỗi buồn của cô... rồi cũng sẽ qua ði.

Nhưng ðó là Ân Ly. Cô không sao có thể nguôi ngoai.

“Lam Tổ, anh biết không: thực ra Ân Ly xưa nay vẫn rất thích anh, luôn rất mến anh. Nhưng vì em... cho nên cô ấy lựa chọn tiếp tục thẳm lặg ngắm nhìn anh, bảo vệ anh.

Cô ấy nén mình, giấu kín tình cảm nồng nàn của mình ðối với anh; tuy cô ấy chưa bao giờ nói ra nhưng em rất hiểu, em ðều hiểu cả.”

Ðâu phải Lam Tổ không biết?

Nhưng tất cả ðều ðã xảy ra, anh biết làm gì ðây?

Dù Ân Ly vẫn còn sống thì anh có thể làm gì cho cô ấy?

“Khuyñh Thành, em hãy bình tĩnh lại. Nghe anh nói.

Có lẽ như thế biết ðâu lại là một kết cục tốt nhất ðối với Ân Ly, cô ấy luôn mong chúng ta ðược hạnh phúc, ðược vui vẻ.

Vì thế cô ấy mới lựa chọn như vậy. Cho nên, vì Ân Ly, em hãy phấn chấn lên và cùng anh sống thật hạnh phúc vui vẻ từng ngày từng ngày. Có thể em mới không phụ sự hy sinh của Ân Ly.

Mới không uổng Ân Ly ðối sinh mệnh của mình ðể em ðược sống.”

Nhưng Khuyñh Thành không làm nổi, không làm ðược.

Khi xưa Lạc Nhi ðã từng hy sinh bản thân ðể tác thành cho cô và Lam Tổ.

Ngày nay Ân Ly cũng hy sinh bản thân ðể cho cô và Lam Tổ ðược toại nguyện.

Cô ðâu dám nhận, cô chịu ðựng sao nổi?

Cô chỉ muốn ðược sống cùng Lam Tổ, nhẹ nhàng ðơn giản bình dị.

Cô không muốn họ phải hy sinh to lớn như thế.

Thậm chí cô còn mong, giá mà họ ích kỷ một chút còn hơn.

Ít ra cô cũng không phải buồn bã băn khoăn như bây giờ.

Lam Tổ biết Khuyñh Thành cần có thời gian.

Cần một khoảng thời gian nhất ðịnh ðể tiếp nhận cái sự thật này.

Anh rất tin rằng Khuyñh Thành có thể vượt lên chính mình.

Tuy tâm trạng của Khuyñh Thành không ổn nhưng cũng không ảnh hưởng nhiều ðến bước tiến của hai người.

Xưa nay cô chưa bao giờ ðể cho tâm trạng của mình ảnh hưởng ðến người khác.

Dù cô buồn rầu ðau khổ ðến mấy, cũng quyết không ðể ảnh hưởng ðến công việc.

Thứ tình thần này cô rèn luyện ðược từ kiếp trước, khi cô là một sát thủ.

Làm sát thủ, ðiều ðầu tiên Khuyñh Thành học ðược là nén chịu.

Năm người mãi miết phi hành về hướng ðông.

Rồi họ nhìn thấy quả núi lớn mà Tâm Ma nói.

Sắp sửa phi hành thẳng lên ðỉnh núi vượn cao tận chín tầng mây, vẻ uy nghiêm của quả núi khiến mọi người chợt có một cảm giác nom nớp chưa từng có.

Hoa Mãn Nguyệt nhìn Lam Tổ, nói: “Người anh em, có hứng lên trên kia xem xét không?”

“Ðã ðến tận ðây rồi, lẽ nào lại không lên?”

Lam Tổ và Hoa Mãn Nguyệt nhìn nhau mỉm cười. Rồi họ cùng nắm tay người mà mình yêu thương phi vút lên cao.

Hồng Loan nhanh chóng hóa thân trở lại, làn lưu quang màu đỏ chớp lên, nó cũng bay theo họ.

Độ cao của trái núi, quả là họ không ngờ đến.

Họ phi hành liền một ngày mà vẫn chưa lên đến đỉnh.

Đỉnh núi không lồ hoành tráng dường như không giới hạn.

Khuynh Thành vẫn im lặng suốt, lúc này cũng phải cau mày, nói: “Lam Tổ, núi này cao chừng nào?”

“Anh không rõ nữa. Anh cũng lần đầu tiên thấy một ngọn núi cao thế này.”

“Đúng. Tôi cũng chưa thấy bao giờ.”

Hoa Mãn Nguyệt trầm trồ, kinh ngạc.

Họ đang nói chuyện, Hồng Loan bỗng kêu lên: “Tôi đã nhìn thấy đỉnh núi! Tôi nhìn thấy đỉnh núi rồi!”

Quả núi đồ sộ này cũng thật kỳ lạ.

Hồng Loan vừa vào núi đã biến trở lại bản thể, không phải vì nó thích tiếp tục biến thành hình người, mà là vì nó lúng túng không thể tự kiểm soát nên đành phải biến trở lại thành chim.

Thấy vậy, bốn người càng gấp bay theo Hồng Loan, ai ai cũng hân hoan phi hành lên đỉnh núi.

Lúc sắp tiếp cận đỉnh núi, cả đoàn đều cảm thấy bị áp lực rất lớn.

Lần đầu tiên họ gặp một áp lực lớn mạnh như thế này.

Diệp Khuynh Thành khi đối diện với thiên tôn cũng không thấy áp lực mạnh như vậy.

Chu Tước. Chắc hẳn là Chu Tước.

Khuynh Thành có linh cảm rất mạnh.

Tâm trạng cô đang nặng nề, nhưng nghĩ rằng mình sắp được gặp Chu Tước trong truyền thuyết, cô bỗng thấy phấn chấn hẳn lên.

Cô cấp tốc phi hành lên đỉnh núi.

“Khuynh Thành chờ anh, chờ anh với!”

Lam Tổ thấy Khuynh Thành bỗng phấn khích bay thật nhanh lên phía trên, anh cũng tăng tốc đuổi theo cô.

Nhân vật khiến họ cảm thấy bất ngờ, là Hồng Loan.

Không hiểu sao, nó phóng thẳng lên đỉnh núi.

Với tốc độ nhanh kinh người.

Trên đỉnh núi, làn khí lưu khổng lồ cực mạnh đang cuộn cuộn tràn đến.

Một tiếng chim kêu vang động bầu trời. Một con chim màu sắc rực rỡ, huy hoàng, tuyệt đẹp, đẹp đến nỗi khiến người ta phải nghẹt thở, đang từ trên đỉnh núi cao bay liệng xuống.

Chu Tước!!!

Đúng Chu Tước thật rồi!!!

Vào thời khắc Chu Tước đang liệng xuống.

Tất cả mọi người đều sững sờ nín thở.

Trên đồi lại có một con thần thú đẹp đến mức khiến người ta phải ngất ngây ngưỡng mộ thế này ư?

Chu Tước bay thẳng về phía Hồng Loan. Nó liệng xung quanh Hồng Loan mấy vòng, sau đó cúi xuống hôn vào người Hồng Loan rất thân mật.

Hành động này của Chu Tước khiến Hồng Loan thấy có phần ngạc nhiên.

Nhưng, không hề phản cảm, trái lại, nó cảm thấy rất ảm áp, rất ảm áp.

Cũng chẳng hiểu tại sao, vừa bay lên đỉnh núi cao vút này nó cảm thấy hết sức xúc động.

Nhất là khi nhận ra làn khí lưu mạnh mẽ của Chu Tước, Hồng Loan có một cảm giác rất lạ.

Khuyên Thành nhận thấy Chu Tước không hề có thái độ đối địch dè chừng với cả đoàn.

Cô thở phào nhẹ nhõm.

Lam Tổ đứng bên thấy thế vội nói: “Tại hạ Lam Tổ có chút việc mong được Chu Tước giúp đỡ, vì thế mới đến đây; nếu trót làm phiền thì mong Chu Tước bỏ qua cho.”

Lúc này Chu Tước mới hờ hững nhìn bốn người.

Bằng ánh mắt lạnh lùng, ánh mắt coi thường mọi thứ trên đời.

Rồi lưu quan chớp lên, nó hóa thành một thiếu nữ xinh tươi tuyệt mỹ.

“Ta nể con trai ta, nên ta lượng thứ cho các người lần này.”

Con trai ta?

Cả bốn người ngớ ra.

Rồi cùng nhìn vào Hồng Loan. Cô ta nói con trai mình, là Hồng Loan ư?

Hồng Loan thì nhìn họ, mặt nó vẫn tỉnh bơ.

Chính nó cũng không rõ tình hình lúc này là gì thì phải?

Người thiếu nữ đứng trước mặt đẹp đến nghẹt thở!

Diệp Khuyên Thành tuyệt đối không dám nghĩ cô ta là một thiếu phụ.

Rõ ràng đây là một cô gái, sao có thể là mẹ của Hồng Loan được?

Chu Tước khẽ đụng vào Hồng Loan.

Hồng Loan lập tức biến trở lại hình người.

Nhìn bộ dạng đáng yêu của Hồng Loan, ánh mắt Chu Tước tràn ngập trĩu mến thương yêu.

Cô ta chìa bàn tay nõn nà thon dài của mình về phía Hồng Loan.

“Cùng ới... lại đây với mẹ nào!”

Hồng Loan cảm thấy trong lòng nao nao, nó nhìn cô gái trước mặt, ngạc nhiên chìa bàn tay xinh xắn của mình ra.

Cô ấy là mẹ của mình thật ư?

Nhìn cô gái xinh đẹp, Hồng Loan thấy hình như mình đang nằm mơ.

Xưa nay, xưa nay chưa từng có ai nói với nó rằng cha mẹ nó là ai.

Tuy nhiên nó luôn luôn khao khát, khao khát mình cũng có cha mẹ, có gia đình đầm ấm như những người khác.

Nhưng bao năm nay nó vẫn cô đơn một thân một mình lủi thủi.

Cũng chưa từng có ai cho nó biết hạnh phúc là gì.

Kể từ sau khi gặp Lam Tổ, coi như nó mới có một bến đỗ để mà trở về nương tựa.

Năm xưa khi vừa mở mắt chào đời.

Nó ở trong một miền rừng núi hỗn loạn.

Để có thể sinh tồn, nó đã phải trải qua bao đêm hãi hùng.

Trong rừng núi, nó phải huyết chiến bao phen, phải đổ máu vô số lần mới giữ được mạng sống đến ngày hôm nay.

Hồi ấy, cha nó và mẹ nó đi đâu?

“Cung ơi, mẹ không ngờ có ngày lại được gặp con.”

Cô gái hết sức xúc động, toàn thân run run, nắm chặt bàn tay Hồng Loan.

“Chị... chị ơi... có lẽ chị nhận nhầm người rồi?”

Hồng Loan bưng tỉnh khỏi chuỗi hồi ức đau khổ, nó nhìn cô gái chưa thể nói là già dặn gì, đang đứng trước mặt nó.

Cô gái quệt nước mắt rom rớm, nói: “Mẹ biết, trong chốc lát con chưa thể tiếp nhận sự thật này; nhưng mẹ sẽ chờ con, con cần có thời gian.”

Hồng Loan nhìn chăm chăm vào cô gái, mắt nó đảo tròn. Cũng được thôi, dù sao, đầu phải nó mạo nhận là con trai cô ta.

Tại cô ta cứ ép nó nhận là con trai mình.

Vậy thì cứ để cô ta giúp mọi người xong việc đã rồi tính sau.

“Vậy thì... con có việc này muốn nhờ mẹ giúp.”

“Kìa con ơi! Việc của con cũng là việc của mẹ. Dù con muốn thế nào mẹ cũng làm cho con.”

Cô ta trù mến nhìn Hồng Loan.

Cô áy náy vì mình đã có quá nhiều thiếu sót đối với con trai, cho nên rất muốn dùng cả cuộc đời mình để bù đắp cho nó.

Cô xoa đầu Hồng Loan, rất quan tâm hỏi: “Em trai con đâu, nó có khỏe không?”

Em trai?

Hồng Loan gãi đầu. Nó có em trai khi nào nhỉ?

Nhưng vì muốn được cô ta giúp đỡ, nó cũng bắt đầu đánh liều bịa luôn.

“Nó... nó rất khỏe, rất ổn.”

Bây giờ cô gái mới thở phào, nói: “Vậy thì mẹ yên tâm rồi. Bao năm qua mẹ luôn rất nhớ hai đứa. Nhưng mẹ cũng có cái khó của mình, cho nên... mẹ không thể đi tìm các con.”

Cô ngập ngừng, ánh mắt thoáng hiện những nét lạ lùng, nói: “Nhưng, dù hôm nay con không đến thì sau một trăm linh hai ngày nữa mẹ cũng sẽ đi tìm các con.”

Cô ta đã sống ở miền rừng núi này một trăm triệu năm.

Thời gian quá dài, gần như khó mà nhớ nổi.

Nhưng vì mong được gặp lại các con mình nên cô đã nhớ rất rõ mình đã sống ở đây bao lâu.

Cả bốn người nhìn Hồng Loan và cô gái.

Hoàn toàn không hiểu sự việc gì đang xảy ra trước mắt.

Khi mọi người đi theo cô lên đỉnh núi, bước vào nơi ở của cô.

Cô mới bắt đầu kể rõ mọi sự việc.

Các đây vài trăm triệu năm. Thần giới chưa phồn hoa như bây giờ. Hồi đó dân cư trên thần giới rất thưa thớt.

Nhưng thần giới cũng đã có bốn nhân vật cực kỳ lợi hại. Vì muốn tranh đoạt ngôi vị thiên tôn, họ không ngớt tìm cách hãm hại và tàn sát lẫn nhau.

Chu Tước là thần thú siêu cấp của thần giới.

Hồi đó Thanh Long, Bạch Hổ và Huyền Vũ còn chưa trở thành thần thú đẳng cấp tầm cỡ trên thần giới.

Cho nên Chu Tước là thần thú siêu cấp duy nhất và cũng là mạnh nhất.

Bốn nhân vật đều muốn có được Chu Tước để tăng cường sức tấn công và phòng ngự của mình. Cả bốn người ấy đều lần lượt đến tìm Chu Tước và phu quân của Chu Tước.

Hồi đó Chu Tước đã mang bầu, hơn nữa, chính mình cũng không muốn bị cuốn vào cuộc chiến, cho nên Chu Tước lựa lời rồi từ chối khéo.

Cho nên cả bốn người ấy nảy ra ý định sát hại Chu Tước.

Nếu vợ chồng Chu Tước không chết, rồi sẽ có lúc đứng về bất cứ bên nào, thì những bên còn lại sẽ thất bại là cái chắc!

Tuy họ là đối thủ của nhau, nhưng khi có một đối thủ khác mạnh hơn hẳn họ xuất hiện, thì họ vẫn đoàn kết lại, dùng bất cứ thủ đoạn nào để trừ bỏ đối phương. Cho nên, rất không may, vợ chồng Chu Tước biến thành mục tiêu chung của cả bốn nhân vật.

Đó là một quá khứ rất tàn nhẫn.

Tuy cô rất không muốn nhớ lại nhưng cô buộc phải nói rõ với con trai mình, rằng không phải cha mẹ đã nhẫn tâm bỏ rơi nó.

Mà là, họ bắt đắ dĩ, đành phải xa nó.

Bao năm qua cô không ngừng nhắc nhở bản thân, nhất định phải nhớ rõ từng chi tiết, nhớ kỹ từng khuôn mặt. Để sau này, có ngày tìm thấy con, sẽ cho nó biết tất cả.

Nhất định phải bảo nó trả thù rửa hận cho cha mẹ.

Hôm đó, con ác mộng ập đến. Bốn đại cao thủ của thần giới đã liên kết tìm đến họ. Khi ấy cô vừa mới sinh ra hai đứa trẻ.

Đúng vào lúc đó cô bỗng cảm thấy một làn khí lưu cực mạnh tràn đến từ bốn phương tám hướng.

“Bá Dã, chàng mau đem hai con đi đi!”

“Thanh Thanh! Không, ta không thể bỏ mặc nàng ở lại.”

“Không còn thời gian nữa! Nếu chàng không đi thì chúng ta đều chết cả ở đây. Lẽ nào chàng muốn con chúng ta vừa mới chào đời đã phải bỏ mạng hay sao?”

“Thanh Thanh! Ta không muốn mất nàng! Chúng ta sẽ cùng liều chống cự chúng!”

Khuôn mặt tái nhợt của Thanh Thanh có nét cười cay đắng.

“Bá Dã, lẽ nào chàng cho rằng thiếp không muốn thế? Nhưng chúng ta không thể là đối thủ của bốn kẻ ấy.”

Nếu nàng không sinh con.

Thì vẫn còn một tia hy vọng đánh thắng kẻ địch.

Nhưng lúc này thì tuyệt đối không thể.

“Bá Dã, hãy nghe thiếp nói, chàng phải đưa con đi ngay đi!”

“Nhưng, Thanh Thanh...”

Bá Dã nước mắt như mưa. Hận!

Họ xưa nay không tranh đua với đời, tại sao bọn chúng cứ không chịu buông tha họ?

Nếu sớm biết... nếu sớm biết thế này thì ngày trước phải giết sạch cả lũ ấy cho gọn.

“Bá Dã! Hãy bảo vệ các con chúng ta thật tốt. Dù thế nào đi nữa cũng không được để chúng bị sơ sảy.”

Bốn làn khí lưu đã ập đến ngay trên bầu trời sát vách với nhà họ.

Thanh Thanh mím môi, nhìn hai đứa trẻ một vàng kim một đỏ thắm. Rồi nghiêng răng đẩy chúng ra ngoài!

“Đi! Mau đi đi!”

Bá Dã ôm hai con, lòng đau như cắt, tuyệt vọng nhìn Thanh Thanh.

“Thanh Thanh...”

“Mau đi đi!”

Khi Bá Dã vừa ôm hai con chạy đi thì bốn tên ấy đã đến ngay trước mặt Thanh Thanh.

Bốn tên đó là: Nghiêm Vũ, Cao Phong, Hắc Lâm và Triệu Càn.

Nghiêm Vũ bước lên, lạnh lùng nói: “Chu Tước, hãy nhận lấy cái chết!”

Triệu Càn nhận ra vẻ khác thường của Thanh Thanh, hần nói: “Nó...”

“Nó làm sao?”

“Nó vừa mới sinh con!”

Ba tên còn lại bỗng nín lặng.

“Vậy thì nên thế nào? Có giết hay không?”

Cả bốn tên do dự một lúc. Triệu Càn mở miệng: “Giết một phụ nữ vừa mới sinh con, ta chịu, không làm được!”

Ba tên còn lại nhăn mặt khó nghĩ. Dù sao chúng cũng là những nhân vật có máu mặt ở thần giới.

Giết một phụ nữ vừa mới sinh con, chuyện này lan truyền thì mình còn mặt mũi nào nữa?

Cả bốn tên bàn bạc một hồi, chúng quyết định dùng pháp thuật bố trận, giam Thanh Thanh trong trận pháp một trăm triệu ba trăm năm.

Thể lực Thanh Thanh đang rất yếu, hết cách, cô đành để chúng khống chế.

Nhốt Thanh Thanh trong trận pháp rồi, bốn tên đưa mắt nhìn nhau. Cao Phong nói: “Còn Bá Dã và con bọn họ thì sao?”

“Hỏi vớ vẩn! Đương nhiên phải giết!” Nghiêm Vũ không cần suy nghĩ nói luôn. “Con vợ vừa sinh con, chúng ta không giết, nhưng Bá Dã đâu có sinh con, chúng ta giết nó chẳng ai có thể xì xào nổi gì!”

Cả bốn tên cùng gật đầu, rồi thi triển thần thức.

Nhưng chúng đều không thể ngờ, Thanh Thanh đứng trong trận pháp đã nghe rất rõ chúng nói gì.

Bốn hàn lưu quang loáng lên, cả bọn truy kích Bá Dã.

Tiếp theo, hôm đó còn xảy ra những chuyện gì thì không ai biết.

Nhưng Thanh Thanh sau khi khỏe trở lại vẫn không ngớt dùng tuyệt kỹ của mình để liên lạc với Bá Dã.

Đó là khả năng tâm linh chỉ Chu Tước mới có.

Nhưng cô không tìm thấy khí lưu của Bá Dã. Không thấy. Không thấy gì hết.

Câu chuyện xảy ra hôm đó, không ai biết. Bởi vì hồi ấy thần giới còn rất vắng vẻ. Nơi vợ chồng Thanh Thanh ở chưa có tên là rừng Bách Độc. Và càng hiếm khi thấy dấu chân người.

Không ai biết hôm đó đã xảy ra sự kiện gì.

Vì bốn đại cao thủ ấy và Bá Dã đã biến mất như bay hơi tan vào không khí.

Cũng không có ai biết tung tích hai đứa trẻ kia ra sao.

Về sau, trải qua vài chục triệu năm, thần giới dần trở nên phồn thịnh đông đúc.

Ba đại thể lực ở thần giới trời dậy, lại đưa thần giới lên một tầm cao mới.

Thời kỳ này mọi người không chỉ tu luyện mà còn bắt đầu kết hôn sinh con, cũng bắt đầu làm ăn buôn bán nữa.

Thần giới bỗng bước vào một thời đại mới, một đỉnh cao phát triển.

Nhưng con người và những sự việc xưa cũ dần chìm trong quên lãng.

Về sau, nơi này có tên là rừng Bách Độc.

Vì đây là nơi linh khí của trời đất hội tụ nhiều nhất cho nên các yêu thú cũng tìm đến đây để tu luyện.

Kể từ đó thần giới có những biến đổi vô cùng to lớn.

Nghe đến đây, Diệp Khuynh Thành bất giác cau mày. Lẽ nào Kim Bằng và Hồng Loan là hai anh em ruột?

Cô nhớ rõ Thanh Thanh nói rằng “hai đứa con một vàng một đỏ thắm”.

Bộ dạng Hồng Loan lúc này có vẻ như hồ hững không quan tâm.

Tuy nó cũng thấy Thanh Thanh rất đáng thương, nhưng nó tuyệt đối không phải con trai cô ta!

Nó cũng lăm bằm mấy tiếng rồi im bặt.

Thanh Thanh kể xong câu chuyện của mình, ánh mắt cô rất hiền từ nhìn sang Hồng Loan, nói: “Cùng à, con thử nói xem con đến tìm mẹ, muốn mẹ giúp gì?”

“Con và mọi người gặp một kẻ địch rất mạnh, công lực của nó quá cao, cả đoàn không thể hạ nổi nó. Cho nên... cho nên mới đến đây để thỉnh mẹ cùng đi chiến đấu.”

Thanh Thanh nhìn khắp lượt Lam Tổ, Khuynh Thành, Hoa Mãn Nguyệt và Lưu Hương Nguyệt Nhi, thấy họ đều có công lực rất khá.

Nhất là Lam Tổ và Khuynh Thành. Kẻ mà họ không địch nổi, có lẽ chỉ là thiên tôn.

Thanh Thanh hít vào một hơi thật sâu. Xem ra, dường như cõi vô hình xa xôi đã sắp đặt những việc gì đó thì phải?

“Được! Ta sẽ cùng các vị trở về. Có điều...”

“Có điều làm sao?”

“Có điều, các vị phải chờ ta một trăm linh hai ngày nữa, trận pháp này hết hiệu lực, ta mới có thể rời khỏi đây.”

Trận pháp?

Khuynh Thành cau mày. Đúng. Cô đã nhớ ra.

Thanh Thanh vừa kể rằng hồi xưa cô ta bị nhốt trong trận pháp.

Khuynh Thành thì lại rất tinh thông về trận pháp.

Tại sao cô không cảm nhận được sự tồn tại của trận pháp ở đây?

Thảo nào Thanh Thanh không phải là đối thủ của bốn nhân vật kia. Đáng sợ! Khuynh Thành nghĩ mà cũng thấy kinh hãi.

Một trăm linh hai ngày trên đỉnh Kinh Thiên.

Cả năm người cùng gắng sức dốc lòng tu luyện.

Tu luyện ở nơi tập trung linh khí của thiên địa như thế này, tốc độ và hiệu quả đương nhiên nhanh gấp bội.

Tu luyện một trăm linh hai ngày, công lực của bọn Khuynh Thành đều được nâng cao tương đối.

Nhưng thiên tôn ở cung Thiên Khuyết cũng đã tu xong thuật ngự tâm. Thiên tôn cười vang, bước đến bên Lam Ngạn. Rất đặc ý nhìn Lam Ngạn, nói: “Lam Ngạn, ngươi thấy kim đàn mà bản thiên tôn này luyện hóa thể nào?”

Lam Ngạn lặng thinh nhìn thiên tôn, vẻ mặt ông bình tĩnh.

Thần nhiên, dường như đã nhìn thấu lẽ từ sinh.

“Thiên tôn! Ông là thiên tôn hiển hách, tối cao vô thượng, tôi không ngờ ông lại bi ối như thế này!”

Lam Ngạn nhìn lão với vẻ khinh bỉ.

Những ngày ở trong cung Thiên Khuyết, tuy bị nhốt trong kim đàn, nhưng ông cũng đã biết được một số sự việc do mồm mấy kẻ canh chừng ông nói ra.

Ví dụ, ông đang bị hãm trong cung Thiên Khuyết.

Thiên tôn là chủ nhân đích thực của cung Thiên Khuyết.

Nhưng Lam Ngạn không sao hiểu nổi: lão ta đã là nhân vật tối cao vô thượng, sao phải bày ra những chiêu rắc rối này?

Thực ra lão ta đang sợ điều gì? Lẽ nào lão ta sợ Lam Tổ con trai ông thật?

“Ta biết Lam Ngạn ngươi đang nghĩ những gì. Chắc ngươi đang rất khinh bỉ ta? Không sao. Rất nhanh thôi, trên thân giới này sẽ không còn ai dám quay lưng với ta. Tuyệt đối không có!

Kể cả con trai ngươi Lam Tổ, ta cũng không sợ hắn. Hắn sẽ tuyệt đối không thể là đối thủ của ta.”

Thiên tôn cười ha ha như thằng điên. Thuật ngự tâm! Nó là thứ khủng làm sao!

“Lam Ngạn! Để chứng minh cho công lực của ta, ta sẽ thực nghiệm với ngươi đầu tiên!”

Nói rồi, lão dứ ngón tay lên không trung, Lam Ngạn như bị yểm hồn vía, sắc mặt bỗng dần thối, nghệt ra.

“Ngươi là ai?”

“Tôi là Lam Ngạn.”

“Chủ nhân của ngươi là ai?”

“Chủ nhân của tôi là thiên tôn.”

“Tốt lắm! Bây giờ ta cử ngươi đi giết Lam Tổ, ngươi bằng lòng không?”

“Phục vụ của chủ nhân là chức trách mà thuộc hạ phải làm!”

“Tốt! Rất tốt!”

Thiên tôn khoái trá cười ngặt nghèo.

Đã có thuật ngự tâm thì sợ cóc gì thằng Lam Tổ?

Và, khắp thân giới này làm gì có ai đáng là đối thủ của ta nữa?

Xử lý xong Lam Tổ, ha ha... ta sẽ thật sự kê cao gối mà nằm nghỉ ngơi.

“Nào! Đi lên đỉnh Tử Cầm!”

Thiên tôn ban lệnh, tàn ảnh chớp lên, tàn ảnh Lam Ngạn cũng chớp lên rồi đi theo.

Trên đỉnh Khuynh Thành, bọn Diệp Khuynh Thành cũng đã chờ được đến ngày trận pháp hết hiệu lực.

Thanh Thanh đã có thể cùng bọn họ rời khỏi rừng Bách Độc.

“A Mạc, lại đây!”

Thanh Thanh gọi Hồng Loan.

Hồng Loan tuy rất không quen với cách gọi này nhưng nó vẫn bước lại.

“A Mạc, sau khi rời đỉnh Khuynh Thành này, con dẫn mẹ đi gặp em trai con được chứ?”

Hồng Loan nín lặng. Em trai? Nó đi đâu để tìm ra một thằng bé Hồng Loan nữa làm em trai nó?

Những ngày qua tiếp xúc với Thanh Thanh, Hồng Loan cũng vô hình chung dần coi Thanh Thanh như mẹ nó.

Nó ngheo đầu, do dự một lát, hít vào một hơi thật sâu.

Có lẽ Diệp Khuynh Thành nói đúng, nó nên can đảm đối diện thì hơn; dù lý sự kiểu gì, lừa dối người khác vẫn là không tốt.

“Có một việc này con muốn nói với mẹ.”

“Là gì?”

“Thực ra... thực ra... con không phải con trai của mẹ. Con đã nói dối. Vì con muốn mẹ giúp đỡ chúng con, cho nên...”

Thanh Thanh cười khúc khích, nói: “A Mạc! Con cho rằng mẹ không thể nhận ra con trai mình hay sao? Tuy con bị đưa đi ngay từ lúc mới chào đời, nhưng là người mẹ... bất cứ người mẹ nào trên đời này, đều luôn luôn có thể nhận ra con mình. Dù mẹ con họ cách bao nhiêu năm tháng không gặp nhau, bà mẹ vẫn không thể nhận nhầm con của mình.

Huống chi họ tộc Chu Tước chúng ta có tuyệt kỹ riêng, đó là tất cả thuộc khí lưu hơi thở của người thân. Chỉ cần tiếp xúc một lần là sẽ nhớ mãi.

Mẹ không biết tại sao ngày xưa mẹ tìm con rất lâu mà không tìm thấy khí lưu của con, nhưng vừa qua khi con đến gần đình Kinh Thiên thì mẹ đã cảm nhận ra.

Rằng con trai mình đã trở về. Đây là điều không ai có thể làm thay. Và... nếu con chưa tin thì con nhìn đây, miếng ngọc trong tay mẹ.”

Thanh Thanh lấy trong bọc ra một mảnh ngọc bị vỡ, nói: “A Mạc, lấy miếng ngọc của con đang đeo ở cổ ra đây.”

Khi Hồng Loan gỡ miếng ngọc vỡ đang đeo ở cổ xuống, nó lặng người không nói nên lời.

“A Mạc, miếng ngọc gồm ba mảnh nhỏ, một mảnh con đeo, một mảnh em trai con đeo và một mảnh mẹ giữ.”

Xáp hai mảnh ngọc vỡ lại với nhau thì vết ghép vừa khít. Hồng Loan nhìn Thanh Thanh, mắt nó chứa đựng bao điều thật khó tả.

Cô gái đang đứng trước mặt đúng là mẹ nó.

Câu chuyện kia là thật.

“Bây giờ A Mạc đã tin mẹ rồi chứ?”

Hồng Loan bỗng thấy sống mũi cay cay, hai hàng nước mắt không ngớt tuôn rơi lã chã. Suýt nữa nó đã bôn cọt mẹ mình.

Bà đã hy sinh cho anh em nó quá nhiều, đã phải chịu bao khổ cực thế mà nó lại nghĩ bà bị điên, nhớ con quá nên hóa rồ.

“Mẹ... mẹ ơi...”

Hồng Loan không sao nén nổi xúc động trong lòng, nó rúc đầu vào lòng Thanh Thanh, khóc òa.

Những kẻ đáng chết kia đã hại gia đình nó tan hoang ly tán.

“Con xin lỗi, xin lỗi mẹ!”

“Kìa con, ngoan đi nào, đừng khóc nữa!”

Thanh Thanh dịu dàng, hiền từ nhìn xuống Hồng Loan, nhẹ nhàng lau nước mắt cho nó.

“Hiện giờ việc quan trọng nhất là chiến thắng kẻ địch mà con nói, sau đó là đi tìm cha con. Mẹ rất tin, rất tin rằng cha con vẫn còn sống, dù mẹ chưa cảm nhận ra khí lưu của ông ấy.

Nhưng mẹ vẫn rất tin ông vẫn còn sống. Chính con chẳng phải là chuyện thần kỳ hay sao? Ngày trước mẹ không thể cảm nhận ra sự tồn tại của con, thế rồi con lại xuất hiện và đã đạt trình độ cấp bảy rồi!

Không phải mẹ đang nằm mơ, mà đúng là sự thật. Con trai mẹ đã tìm về với mẹ, đúng là con trai mẹ đã đến với mẹ.”

Thanh Thanh mừng quá khóc nức nở. Thực ra cho đến giờ Thanh Thanh vẫn chưa dám tin tất cả đúng là sự thật.

“Mẹ ạ, thực ra... con vẫn còn nói dối mẹ một điều.”

Hồng Loan cúi đầu, nói: “Con... thực ra con không sống bên em trai con. Con cũng không biết nó đang ở đâu.”

Nhìn thấy vẻ hăng hực của Thanh Thanh, nó vội an ủi: “Nhưng mẹ cứ yên tâm, con tin rằng chúng ta nhất định sẽ tìm thấy cha con và em con. Sau đó cả nhà ta đoàn tụ.”

Diệp Khuynh Thành và Lam Tổ dặt tay nhau bước vào, mỉm cười với hai mẹ con, nói: “Đúng thế, Thanh Thanh! Tôi tin rằng nhà cô nhất định sẽ được đoàn tụ.”

Khuynh Thành nhìn mảnh ngọc trong tay Hồng Loan. Hình như... cô đã nhìn thấy cái này ở chỗ Kim Bằng.

Cô vội nói: “A Mạc! Hay là... Kim Bằng chính là em trai của người?”

“Cô nói Kim Bằng là em trai tôi ư?”

“Ta không dám khẳng định như khi nghe Thanh Thanh nói, ta đã ngờ ngợ... bây giờ lại nhìn thấy những mảnh ngọc này của hai người, thì rất có khả năng Kim Bằng chính là em trai ngươi.

Hồi nọ ta cũng nhìn thấy Kim Bằng có mảnh ngọc na ná thế này. Ta nghĩ, có lẽ Kim Bằng là em trai ngươi, không thể khác được.”

Thanh Thanh sùng sốt, mừng rỡ nhìn Hồng Loan nói: “A Mạc đã từng gặp em con à?”

Hồng Loan nhủ mảy, nói: “Không đúng! Khuynh Thành! Kim Bằng ở phạm trần, còn tôi ở thần giới; sao nó lại là em tôi được?”

Tuy nó có tình cảm rất tốt với Kim Bằng, chẳng khác gì anh em.

Nhưng lúc này bảo nó tiếp nhận Kim Bằng là em trai, nó cảm thấy kỳ quặc thế nào ấy!

“Tạm chưa nói đến Kim Bằng, chúng ta cứ khẩn trương lên đường đã! Sau khi tiêu diệt được gã bí hiểm kia, chúng ta đến tiên giới tìm Kim Bằng cũng chưa muộn.”

“Được! Vậy thì chúng ta xuất phát ngay!”

Đúng là Thanh Thanh đã chờ đợi quá lâu. Cô hít vào một hơi thật sâu, nhìn Khuynh Thành và mọi người, nói: “Trước khi xuất phát, tôi muốn báo với mọi người một tin không vui, để chúng ta chuẩn bị tâm lý.”

“Mẹ ơi, mẹ đừng dồn dứ nữa, mau nói đi!”

“Nhân vật mà các vị gọi là người bí hiểm, rất có thể là thiên tôn.”

Thiên... thiên tôn???

Mọi người bỗng sững sờ, trở mắt.

“Thanh Thanh, cô có nhầm không đấy? Thiên tôn giết chúng tôi để làm gì chứ?”

Lam Tổ lấy làm lạ nhìn Thanh Thanh, quả là anh không hiểu nổi.

“Còn về tại sao... thì tôi cũng không biết, nhưng có người biết.”

“Là ai?”

“Trong rừng Bách Độc có loài cá gọi là cá tiên tri!”

Cá tiên tri.

Khuynh Thành và Lam Tổ nhìn nhau. Họ đã gặp cá tiên tri, nhưng...

Nhưng họ đã xua nó đi!

“Thanh Thanh, cá tiên tri nói, có đáng tin không?”

Hoa Mãn Nguyệt ngáy Lam Tổ một cái, nói: “Tôi đã nói với anh rồi, anh cứ không tin. Gặp nó, là cơ hội quá hiếm hoi. Thế mà anh... không tin đã đành, lại còn đuổi nó đi!”

Khuynh Thành và Lam Tổ đều nín lặng.

Nhưng sắc mặt của Lam Tổ càng lúc càng bấn loạn.

Nếu cá tiên tri nói là đúng,

Thì... thì phụ hoàng của anh đang gặp nguy hiểm thật rồi.

“Thanh Thanh, có cách gì để tìm thấy cá tiên tri không?”

Thấy Lam Tổ có vẻ lo lắng, Khuynh Thành vội hỏi: “Lam Tổ, anh sao thế?”

“Con cá tiên tri ấy từng nói với anh rằng thiên tôn sợ. Và còn nói là, thiên tôn bắt phụ hoàng của anh, nhằm uy hiếp anh. Lúc đó anh cho rằng nó chỉ thuận miệng nói quấy quá nên anh không mấy bận tâm, nhưng xem ra có lẽ phụ hoàng của anh đang gặp nguy hiểm thật rồi.”

Khuynh Thành cúi đầu càng thấp hơn. Nếu không tại cô thì có lẽ Lam Tổ đã hỏi được thêm nhiều điều từ cá tiên tri.

“Lam Tổ... em xin lỗi. Tại em đã...”

“Kìa, đâu có thể trách gì em? Điều quan trọng nhất bây giờ là nghĩ cách để tìm được cá tiên tri.”

Thanh Thanh thờ dài, nói: “Chỉ e các vị chưa biết rằng, không thể chỉ dựa vào thần thức mạnh là sẽ tìm được cá tiên tri.”

“Vậy phải làm gì thì mới tìm ra chúng?”

“Điều này... còn tùy vào cơ duyên.”

Khuynh Thành chẳng biết nói gì nữa. Nói như Thanh Thanh thì khác nào chẳng nói gì!

Cô nghĩ đến phụ hoàng của Lam Tổ, rồi lại nhìn anh. Nói: “Thế thì phải gấp lên, chúng ta nên lên đường ngay thôi!”

Nửa tháng sau.

Cả đoàn người đã về đến hoàng thành.

Có điều, trong hoàng thành không thấy bóng Lam Ngạn đâu.

Tâm trạng ai cũng nặng nề, người nọ nhìn người kia.

Mắt Lam Tổ bỗng sáng lên, nói: “Tôi biết rồi.”

Hoa Mãn Nguyệt lừ mắt nhìn anh, nói: “Lam Tổ! Từ ngày anh và Khuynh Thành ở bên nhau, anh ngày càng thiếu chín chắn thì phải? Cứ hót hơ hót hải như thế, định dọa nhau chắc?”

Khuynh Thành nhìn Hoa Mãn Nguyệt, hỏi: “Anh nói gì thế?”

Thấy ánh mắt như muốn giết người của Khuynh Thành, Hoa Mãn Nguyệt vội cười trừ: “Không... không có gì...”

Bài học ở tiên giới hồi nọ, anh vẫn còn nhớ.

Phụ nữ. Tuyệt đối không nên đắc tội với phụ nữ.

“Cung Thiên Khuyết. Chắc chắn phụ hoàng của tôi đã bị hấn bắt đến cung Thiên Khuyết rồi!”

Lam Tổ chẳng để ý đến họ, anh lẩm bẩm như nói để mình nghe.

Thấy Lam Tổ nói đến cung Thiên Khuyết.

Hoa Mãn Nguyệt và Lưu Hương Nguyệt Nhi đều sững sờ.

Hoa Mãn Nguyệt nói: “Lam Tổ, anh không nhầm chứ?”

“Không thể nhầm được! Ngày trước lão bày trận pháp, tôi từng đến cung Thiên Khuyết, hồi đó tôi cứ tưởng lão là phụ hoàng của anh, cho nên... sau đó, tôi lại nghe bọn họ gọi lão là chúa thượng. Nay tất cả đã được làm rõ. Không thể nhầm được!”

Mọi người tức tốc phi đến cung Thiên Khuyết.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Nữ Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 23

Lưu quang chớp lên, cả sáu người đã đứng ở cửa chính của cung.

Bọn thị vệ thấy họ có khí thế rất ghê, nhưng vẫn rất lịch sự.

“Các người là ai?”

“Ta muốn gặp chúa thượng của các người!”

Lam Tổ đi đầu, nói luôn.

“Có hẹn trước không?”

Hẹn trước?

Khuynh Thành cảm thấy rất nực cười. Hắn nghĩ Lam Tổ là ai, mà còn đòi hẹn trước?

Khi có người đến giết ai đó, họ có hẹn trước rằng “ta sẽ đến giết nhà ngươi” hay không?

Đồ ngu!

“Vương gia không cần phí lời với hắn làm gì. Ta đánh thẳng vào luôn đi!”

Hồng Loan không sao nên nổi nữa.

Đánh vào.

Nó cũng muốn vào giết phẳng!

Nhưng phụ hoàng của Lam Tổ đang nằm trong tay thiên tôn, tuy mọi người có thêm Thanh Thanh giúp sức nhưng chưa chắc đã thắng được lão.

Canh bạc này quá lớn. Đó là phụ hoàng của anh!

Anh không thể thua, đừng thế, không thể thua.

Nhưng Lam Tổ cũng hiểu rất rõ, giao chiến với thiên tôn là điều khó tránh khỏi.

Có lẽ phen này thần giới lại bị một phen chao đảo.

Thanh Thanh bình thần quan sát cung Thiên Khuyết một lượt, nói: “Hắn không có ở đây!”

“Không có?”

Khuynh Thành nhú mày. Thanh Thanh cũng lợi hại thật! Chỉ đứng đây đã biết là không có mặt?

“Đúng! Hắn đã đi theo hướng kia!”

Đây là trí nhớ đặc biệt truyền đời của gia tộc Chu Tước, kỹ thuật này tương đối chuẩn.

Nếu tập trung ý niệm, còn có thể cảm nhận được cả các sự việc trước đó.

Nhưng kỹ thuật này cũng có hạn chế, đó là một ngày chỉ được vận dụng tối đa một lần.

Nhìn thấy Khuynh Thành định hỏi rằng thiên tôn đi đâu.

Thanh Thanh vội nói luôn: “Đừng hỏi tôi. Tôi cũng chịu không biết. Kỹ thuật này chỉ được dùng một lần trong ngày.”

Ánh mắt mọi người bỗng dồn cả vào Hồng Loan.

“A Mạc, chắc phải biết?”

“Tôi... tôi không biết.”

Mấy người nhìn nó, vẻ coi thường.

Hồng Loan không vui, nói: “Ngày trước tôi tưởng là không được việc cho nên không học.”

Đúng là trong chương trình trí nhớ kế thừa của nó, đúng là có môn học này.

Khuynh Thành hít sâu một hơi, nói: “Có lẽ chúng ta đành đứng đây chờ vậy.”

Trên đỉnh Từ Cầm.

Không hiểu sao Lam Tổ bỗng nghĩ đến địa điểm này.

“Đi núi Từ Cầm!”

Trong khoảnh khắc.

Lưu quang chớp lên, cả sáu người cấp tốc phóng về phía đỉnh Từ Cầm.

“Đúng là hấn ở đây thật!”

Vừa vào đến Từ Cầm, Thanh Thanh đã nói luôn.

Trên đỉnh Từ Cầm, thiên tôn cũng cảm nhận ra sự xuất hiện của bọn họ.

Nhưng, bây giờ lão không sợ bọn họ nữa.

Cũng vừa khéo để lão thử nghiệm thuật ngự tâm của mình.

Thiên tôn đem theo Lam Ngạn, tàn ảnh chớp lên, xuất hiện ngay trước mặt mọi người.

“Lam Tổ, ta đang tìm ngươi khắp chốn, không ngờ ngươi lại dẫn xác đến.”

Điều khiến thiên tôn càng mừng rỡ là Lam Tổ đã phá bỏ phong ấn rồi!

Lam Tổ đứng trước mặt lão, không phải một lần ý niệm nữa mà là người thật.

Về Thanh Thanh và Hồng Loan, người ta thường nói chim màu xanh là chim loan, nhưng thực ra cũng có chim loan màu đỏ! Thế đấy!

Sách Sơn Hải Kinh ghi là: Chu Tước.

Ở Trung Quốc, thì phượng hoàng là thứ linh vật tượng trưng cho hạnh phúc. Nó rất đa dạng, có cầm kê, khổng tước; ưng curu, hộc, huyền diệu (yến), vân vân. Cũng có người nói rằng nó do đại bàng cánh vàng biến thành. Phượng hoàng trong thần thoại được miêu tả là dị thú đầu gà, hàm én, cổ rắn, đuôi cá, có hoa văn ngũ sắc. Lại căn cứ vào màu lông để chia phượng hoàng ra thành năm loại: màu đỏ là phượng, màu xanh là loan, màu trắng là thiên nga, phượng hoàng màu vàng và tím là chu tước và huyền diệu. Chu tước là một trong tứ linh. Cũng như tam linh kia, nó sinh ra từ tinh tú. Thất tinh phương nam^[1] gồm các sao: Tinh, Quý, Liễu, Tinh, Trương, Dực, Chẩn. Chu tước màu đỏ rực như lửa; phương nam thuộc Hỏa^[2], cho nên nó còn có tên là phượng hoàng. Thân hình nó cũng mang những đặc tính của lửa, giống như chim Bất tử ở phương nam, cho nên nó còn có tên là Hỏa phượng hoàng.

[1]. Danh từ riêng của thiên văn học cổ đại Trung Quốc gọi là Nam phương chu tước. Bảy tinh tú này là một phần tư trong Nhị thập bát tú.

[2]. Theo quan niệm về Ngũ hành.

“Thiên tôn!”

Thấy lão đến, Lam Tổ lạnh lùng nói.

Nhìn thấy Lam Ngạn đồ dẫn đứng bên, Lam Tổ bỗng trở nên bình tĩnh lạ thường.

Xem ra, cá tiên tri nói không sai.

Lão đã bắt phụ hoàng của anh để uy hiếp anh.

Thiên tôn?

Thiên tôn bỗng sững sốt. Tại sao Lam Tổ lại biết là lão?

Nhưng thôi, bây giờ không thành vấn đề nữa. Thằng nhãi này phải chết là rõ rồi, biết hay không biết cũng thế thôi.

“Lam Ngạn, hãy ra giết nó đi!”

Thiên tôn nhếch mép cười ác độc, ánh mắt nham hiểm nhìn Lam Tổ. “Lam Tổ, ta muốn xem xem ngươi tính sao đây?”

Thiên tôn đã ra lệnh, Lam Ngạn lập tức xông đến Lam Tổ.

Bất kỳ chiêu nào cũng là chiêu chí mạng. Lam Ngạn như người đã chết rồi, bất chấp đối phương tung ra chiêu gì.

Việc duy nhất mà ông phải làm là giết chết đối phương.

Lam Tổ có võ công cao cường nhưng Lam Ngạn cũng không thua kém.

Huống chi, từng chiêu của ông đều là đòn chí mạng.

Khiến Lam Tổ phải vất vả né tránh.

“Ngươi đã làm gì phụ hoàng của ta, hả?”

Đương nhiên không thể cho thằng nhãi này biết lão đã vận dụng thuật ngự tâm.

“Phụ hoàng của ngươi vẫn ổn cả, ngươi cứ yên tâm.”

Khuynh Thành thấy thế, đôi mắt cô tràn ngập sát khí.

Gã thiên tôn chết tiệt kia dám chơi khăm mọi người.

Dù là thiên tôn địa tôn gì gì mặc xác hắn, bây giờ đã có Thanh Thanh, cô không sợ hắn nữa.

Kẻ nào dám hà hiếp chồng cô, thì kẻ đó phải chết!

Khuynh Thành nhìn Thanh Thanh. Kim quang tức khắc loáng lên, Thanh Thanh đã biến trở lại bản thể.

Thiên tôn nhìn thấy Thanh Thanh, mặt lão biến sắc.

“Chu... Chu Tước...”

“Ngươi cũng tỉnh mất đấy! Được chết dưới bàn tay ta, ngươi cũng bỏ công làm thiên tôn.”

Một nét cười lạnh tanh xuất hiện trên khuôn mặt cuồng ngạo của thiên tôn.

Tuy lão có phần kiêng dè Chu Tước nhưng không có nghĩa là lão sợ hãi.

“Hừ! Con hươu chết bởi tay ai còn chưa biết đâu! Ngươi chó vộ đắc ý.”

“Được! Thế thì hãy thi thố tài nghệ đi!”

Sát khí khát máu trong đôi mắt Khuynh Thành cuộn cuộn sục sôi. Từ Thanh bảo kiếm trong tay giờ cao, cô đã nhảy vọt lên lưng Chu Tước.

Thiên tôn vốn nghĩ kẻ địch lớn nhất của mình là Lam Tổ.

Nhưng khi nhìn thấy khí lưu tuyệt đối chết chóc phát ra từ thân thể Khuynh Thành, lão mới biết cô gái này chẳng hề thua kém Lam Tổ. Chưa đúng. Nên nói là cô ta còn đáng sợ hơn cả Lam Tổ.

“Uỳnh...”

Thiên tôn không cho Khuynh Thành có cơ hội nào hết. Mặt lão biến đổi, tàn ảnh chớp lên, một chiêu rất khủng với sức nặng ngàn cân nhằm thẳng vào đầu Khuynh Thành.

Lam Tổ thấy thế, lập tức mặc kệ Lam Ngạn đang truy sát.

Bỏ nhào về phía Khuynh Thành.

Anh biết, nhất côn này của thiên tôn nếu đánh trúng Khuynh Thành, hậu quả sẽ là gì.

Thanh côn Như Ý của thiên tôn đâu phải thứ thần khí bình thường.

Phang vào ai, nhẹ thì bị trọng thương, nặng thì tan xương nát thịt.

Lam Tổ bị đánh bay ra xa, người văng mạnh vào vách đá, vách đá lập tức nứt nẻ thành những khe vừa dài vừa sâu hoắm.

Anh vốn có công lực thâm hậu, nhưng bị dính chiêu này của thiên tôn.

Đầu bị thương, máu tươi lập tức rỉ ra.

Lam Tổ bất chấp vết thương trên đầu, cực nhanh bật ra khỏi hốc lõm trên vách đá.

Anh không chỉ đối kháng với thiên tôn mà còn phải né tránh Lam Ngạn đang truy sát nữa.

Thiên tôn động đậy cặp lông mày lười mác, cười khẩy nói: “Lam Tổ, ta không ngờ ngươi có sức phòng ngự rất khá, ta đã dốc toàn lực vào nhất côn, thật không ngờ ngươi chỉ bị thương mà thôi! Xem ra, ta không thể không giết ngươi!”

Lam Tổ chùi máu trên đầu, cười nhạt nói: “Ta không ngờ thiên tôn ngươi lại bi ối đến thế!”

Đứng ngoài nhìn vào, cảm thấy Lam Tổ bị thương không nặng mấy.

Nhưng chỉ Lam Tổ mới biết, nhất côn vừa rồi của thiên tôn đã suýt nữa lấy mạng của anh, không chết đã là quá may mắn rồi.

Khuyên Thành nhìn Lam Tổ đầu bê bết máu.

Đôi mắt cô đan lại, lấp lóe hồng quang.

Thiên tôn cười ha hả, nói: “Lam Tổ, tuy ngươi rất mạnh, nhưng nhất côn vừa rồi của ta, ngươi dù không chết thì linh hồn và nguyên anh của ngươi cũng tổn hại rồi. Thực lực của ngươi lúc này nhiều nhất là chỉ đủ để đối phó với Lam Ngạn mà thôi.

Còn ta... ha ha... ta nghĩ ngươi đã hết cơ hội để giết ta rồi!”

Lửa giận trong đôi mắt Khuyên Thành càng lúc càng cháy bỏng.

Gã thiên tôn đáng chết, nham hiểm, bi ối, dám chế nhạo Lam Tổ của cô!

Phần nộ trong lòng cô bùng nổ, Từ Thanh bảo kiếm trong tay lấp lóe ánh sáng màu tím chói mắt.

Chu Tước mà cô đang cười cũng chớp lóa tàn ảnh, cấp tốc lao thẳng vào thiên tôn.

Cùng lúc Khuyên Thành ra tay, thì côn Như Ý của thiên tôn cũng vung lên vọt mạnh vào phía sau lưng Chu Tước.

“Bùng!”

Bỗng nhiên lưu quang lóe khắp bốn bề.

Từ Thanh bảo kiếm của Khuyên Thành chém thẳng vào côn Như Ý của thiên tôn.

Cả hai người đều chấn động mạnh, bay dạt lùi ra.

Ánh mắt thiên tôn đầy kinh ngạc.

Sao... sao có thể như thế này?

Nó rành rành chỉ là một Kiếm đế sơ cấp sơ kỳ, mà nó lại chịu nổi nhất côn này của ta?

“Ranh con, ngươi là ai, từ đâu đến?”

“Ta là sát thủ, xuyên không lên đây!”

Khuyên Thành lạnh lùng đáp.

“Sát thủ xuyên không lên đây??? Thế là ý gì?”

“Ý ta là... đã đến lúc ngươi phải chết!”

Khuyên Thành nói cực kỳ ngông nghênh.

Thiên tôn cau mày rõ rệt. Con ranh con Kiếm đế sơ cấp sơ kỳ này dám ăn nói xúc phạm hoàng trước mặt lão. Điếc không sợ súng, không biết mình là ai nữa rồi.

“Vừa rồi ngươi ăn may nên không dính đòn, nhưng lần này thì không thể nữa đâu!”

Thiên tôn hừ hừ khô khốc, côn Như Ý lại vung lên phang vào Khuyên Thành.

Côn Như Ý và Từ Thanh bảo kiếm đi đến đâu, không gian ở đó vụn vỡ oằn lại. Công lực thiên thần và sức mạnh của cả hai đều dồn vào binh khí của mình. Tàn sát cuồng bạo. Khuyên Thành còn được cười trên Chu Tước trợ lực, cô có sức mạnh khủng khiếp mà những thần nhân bình thường không thể hình dung nổi.

“Vù, vù, vù...”

Thiên tôn xuất chiêu cực nhanh, côn Như Ý của lão rất nhiều lần suýt nữa đánh trúng Khuyên Thành; nếu Chu Tước không tinh mắt tránh kịp thì e Khuyên Thành đã bị trọng thương rồi.

“Xẹt...”

Côn Như Ý trong tay thiên tôn bỗng phóng ra vô số tia sáng, hàng ngàn côn ảnh bao phủ đất trời tới tấp vọt vào Khuynh Thành.

“Khuynh Thành cẩn thận!”

Hồng Loan, Hoa Mãn Nguyệt và Lưu Hương Nguyệt Nhi đứng bên quan sát chiến cuộc vội hô lên.

Không phải họ không định giúp sức, mà là họ không thể xuất chiêu xen vào.

Lúc trước, không những không giúp được gì trái lại còn làm cho cô thêm vướng bận.

Điều này họ đã nhận ra, cho nên tất cả đành đứng đó chứ không dám xóc nổi hành động.

Còn Lam Ngạn ở bên kia, họ cũng không tiện ra tay.

Thấy họ hô lên, Lam Tố bèn ngoảnh sang nhìn, rồi anh hít sâu một lần khí lạnh.

Khuynh Thành cũng chợt phát hoảng, côn này... của lão ta...

Đúng lúc ngàn vạn côn ảnh tập trung lại làm một rồi giáng vào Khuynh Thành.

Thì Chu Tước vỗ thật mạnh đôi cánh khổng lồ, tạt cho côn ảnh tan tác bay đi.

Trong khoảnh khắc đã vô hiệu hóa một nửa công lực của côn Như Ý.

Khuynh Thành thấy sức mạnh của côn Như Ý đã đuổi hẳn đi, cô định vùng Từ Thanh bảo kiếm ra chặn côn Như Ý.

Nào ngờ đôi cánh hùng vĩ của Chu Tước lại quét một lần nữa tạt thẳng vào côn Như Ý.

Sức công phá của côn Như Ý tuy đã giảm thiểu.

Nhưng nó vẫn cực kỳ đáng sợ.

Nhất côn ấy phang trúng cánh của Chu Tước, nhưng bộ lông vũ của Chu Tước chỉ dập dờn đôi chút như sóng nước, nó dễ dàng chặn đứng chiêu công phá ấy của đối phương.

Khuynh Thành rất mừng, sức phòng ngự của Chu Tước quả là quái thai.

Thảo nào, mặt thiên tôn phải biến sắc khi nhìn thấy Chu Tước.

Ha ha... ha ha ha...

Lòng thấy vui thì càng đắc ý.

“Thiên tôn hãy xem chiêu của ta!”

Giữa khoảng không bỗng xuất hiện vài chục tàn ảnh, dường như có vài chục Diệp Khuynh Thành và vài chục thiên tôn đang chiến đấu. Trong nháy mắt, nhanh như chớp giật, họ đã giao phong hơn trăm hiệp.

Thiên tôn thấy đánh giáp lá cà không ăn nhằm gì, lão cực kỳ phẫn nộ.

Con ranh chết tiệt này chẳng qua chỉ là một thần nhân Kiếm đế sơ cấp sơ kỳ, sao nó có thể lợi hại đến thế này? Hay là nó giấu kín thực lực?

Không, tuyệt đối không thể.

Vì, trước mặt lão, không ai có thể giấu kín thực lực.

Xem ra... xem ra, ta cần phải dốc toàn lực!

Bất chợt, tàn ảnh nháng lên, thiên tôn bỗng ảo hóa ra một phân thân.

Vì hai người giao chiến quá nhanh, hình thành quá nhiều tàn ảnh, cho nên mắt người ta không thể nhận thấy đã nảy ra thêm một thiên tôn.

Nhưng Chu Tước thì phát hiện ra.

“Khuynh Thành cẩn thận! Hắn đã dùng thêm phân thân.”

Phân thân của thiên tôn cũng có sức công phá như chính thân của lão.

Khuynh Thành cũng lập tức cảm thấy áp lực.

Hai thiên tôn cùng xông vào Khuynh Thành, như hai gã điên, đánh tạt sườn Khuynh Thành. Chỉ nghe thấy...

“Uỳnh...”

Chẳng khác gì hàng trăm đạo thiên lôi nổ ngay bên tai. Thiên địa ngã nghiêng, toàn bộ không gian bắt đầu sụp xuống.

Tất cả mọi người đều kinh hãi.

Hai thiên tôn sở hữu sức công phá và sức phòng ngự như nhau.

Thì Khuynh Thành... Khuynh Thành sao có thể địch nổi?

Dù có thêm Chu Tước thì vẫn tuyệt đối không thể địch nổi cả hai thiên tôn.

Lam Tổ thấy thế cũng rất kinh hãi.

Không gian sụp xuống.

Thế này thì...

Ngay Lam Ngạn đang bị thiên tôn khống chế, cũng sững sờ đứng nghệt ra nhìn cảnh tượng xảy ra trước mắt.

Hai côn Như Ý lại từ hai hướng khác nhau đánh vào Khuynh Thành.

Khuynh Thành không phân thân, cho nên dù có Chu Tước hỗ trợ cô cũng chỉ chống nổi một thiên tôn, chứ tuyệt đối không thể đấu với cả hai.

“Khuynh Thành!!!”

Lam Tổ chạy lại với Khuynh Thành, bất chấp không gian đang sụp xuống.

Nên biết, không gian sụp xuống, mà ta lỡ bị hút vào trong đó thì ngay thiên tôn cũng chết dở không thể làm gì nổi.

Mọi người đều hãi hùng lo sợ.

Hai thiên tôn có sức công phá và phòng ngự như nhau.

Một mình Khuynh Thành sao có thể chống đỡ?

Cộng thêm Chu Tước góp sức cũng không ăn thua.

Còn Lam Tổ, công lực của anh còn thua xa thiên tôn.

“Vương gia, đừng nên!”

Hồng Loan cấp tốc phi đến bên Lam Tổ, nó tuyệt đối không thể để vương gia của nó phải mạo hiểm.

Hoa Mãn Nguyệt là Lưu Hương Nguyệt Nhi thấy thế cũng phát hoảng, vội chạy ra ngăn Lam Tổ.

Hoa Mãn Nguyệt đứng phía sau ôm chặt lưng Lam Tổ, nói: “Anh hãy bình tĩnh đã!”

“Bình tĩnh? Anh bảo tôi bình tĩnh được sao? Khuynh Thành không thể đánh nổi hai thiên tôn.”

“Anh cho rằng mình xông vào thì giải quyết được hay sao? Chỉ có thể là thêm một người tìm đến cái chết!”

“Mặc kệ! Dù chết, tôi cũng chết cùng Khuynh Thành!”

Ánh mắt Lam Tổ rất quyết liệt dứt khoát.

Anh đã một lần làm tổn thương Khuynh Thành, phụ lòng Khuynh Thành.

Anh không thể lại làm tổn thương cô, lại phụ lòng cô.

Giờ đây Khuynh Thành là sự sống của anh.

Nếu không có Khuynh Thành thì cuộc đời anh trở nên vô nghĩa.

“Anh muốn chết, tôi cũng không cản trở, nhưng ít ra anh cũng phải chết cho có ý nghĩa chứ!”

Hoa Mãn Nguyệt hiểu tâm trạng của Lam Tổ, nếu cô gái đang lâm nguy kia là Lưu Hương Nguyệt Nhi thì anh sẽ như Lam Tổ, cũng tuyệt đối không do dự lao vào cứu cô.

Khi người mà ta yêu đang lâm nguy sinh tử, thiên chức của ta là phải bảo vệ người ấy.

Lam Tổ bình tĩnh trở lại, linh thức truyền âm cho Khuynh Thành.

“Sinh tử có nhau!”

Tuy một mảng lớn không gian đang sập xuống.

Nhưng Khuynh Thành vẫn nghe rõ lời Lam Tổ.

Sinh tử có nhau.

Không!

Cô không thể chết, tuyệt đối không thể chết.

Nếu cô chết thì Lam Tổ cũng sẽ chết.

“Á...”

Một tiếng thét phẫn nộ, tâm trạng bị kìm nén của Khuynh Thành bỗng vỡ òa.

Âm thanh dữ dội như tiếng gầm của trời long đất lở.

Một đạo kim quang từ thân thể Khuynh Thành bùng ra cực mạnh.

Đó là nguồn sức mạnh của Lạc Nhi vẫn tích tụ trong cơ thể Khuynh Thành, bùng phát vào thời khắc hệ trọng.

Kính hãi!

Kính hãi tràn ngập trong ánh mắt của mọi người.

Diệp Khuynh Thành... Diệp Khuynh Thành... Khuynh Thành trong chớp mắt đã từ Kiếm đế sơ cấp sơ kỳ đột phá lên Kiếm thần trung cấp trung kỳ.

Không chỉ bọn Lam Tổ hết sức kinh ngạc.

Mà ngay thiên tôn cũng hãi hùng đến nỗi quên cả hành động, đứng đực mặt ra nhìn Diệp Khuynh Thành đột phá ngay trước mắt, hồi lâu lâu mới hoàn hồn.

Lão chưa từng thấy ai có thể từ Kiếm đế sơ cấp sơ kỳ chỉ trong khoảnh khắc đột phá lên Kiếm thần trung cấp trung kỳ. Bước nhảy vọt về cấp độ này quả là ghê gớm.

Kiếm đế sơ cấp sơ kỳ, phải trải qua trung kỳ, hậu kỳ, đại viên mãn, rồi mới lên Kiếm đế cao cấp; giữa mỗi cấp lại chia thành bốn bậc, sau đó mới lên đến Kiếm thần sơ cấp. Thế mà Khuynh Thành đi lên ngay Kiếm thần trung cấp trung kỳ!

Cô đã bỏ qua mười bảy cấp bậc.

Kính hãi! Chuyện chưa từng nghe nói bao giờ.

Chu Tước thấy thế, sử khí bỗng tăng mạnh.

Tuy công lực của Khuynh Thành còn thua xa Thiên tôn.

Nhưng ít ra cô cũng không bị rơi vào thế hạ phong.

“Kiếm thần trung cấp trung... trung kỳ...”

Hồng Loan kinh ngạc đứng ngây ra, miệng lắp bắp.

Khuôn mặt Lam Tổ bỗng nở nụ cười hoan hỉ. Khuynh Thành của anh đã đem đến cho anh một niềm vui hết sức bất ngờ.

Kiếm thần trung cấp trung kỳ!

Ha ha... Ngay anh là Kiếm thần cao cấp sơ kỳ.

Đẳng cấp Kiếm thần cao cấp sơ kỳ của anh cũng mới đột phá được khi ở đỉnh Kinh Thiên.

Anh không ngờ Khuynh Thành lại nhanh chóng bỏ qua ngàn ấy cấp độ rồi tiến thẳng lên Kiếm thần trung cấp trung kỳ.

“Khuynh Thành...”

“Lam Tổ, em đã nói rồi, em sẽ cùng anh tiểu ngạo giang hồ, cùng anh thống lĩnh thiên hạ.”

“Đúng! Chúng ta nhất định sẽ làm được!”

Lam Tổ vùng ra khỏi Hoa Mãn Nguyệt, tàn ảnh nháng lên, tránh khỏi vùng không gian sụp đổ, chạy về phía Khuynh Thành.

Anh phải kịp đến bên Khuynh Thành nhân lúc thiên tôn vẫn đang ngơ ngác mất tập trung.

Nếu không, chỉ e không gian tiếp tục sụp khủng khiếp hơn nữa, thì anh sẽ mất cơ hội để cùng Khuynh Thành ra tay tấn công thiên tôn.

“Lam Tổ!!!”

Hoa Mãn Nguyệt đã tỉnh táo trở lại, nhận ra Lam Tổ đã đi mất, anh cuống lên.

Nên biết rằng không gian đổ sập với tốc độ rất nhanh, nếu Lam Tổ không nắm bắt đúng lúc thì sẽ mãi mãi bị vây hãm muôn kiếp không bao giờ thoát ra được nữa.

Lam Ngạn phía sau Lam Tổ cũng đã hoàn hồn tỉnh ra.

Thấy Lam Tổ chạy về phía Khuynh Thành, ông cũng bất chấp không gian có sụp đổ nữa hay không, cấp tập đuổi theo Lam Tổ ngay.

“Thần hoàng!!!”

Hồng Loan cả sợ, vội bứt lên để chặn Lam Ngạn.

Lam Ngạn chỉ nghĩ duy nhất một điều là giết Lam Tổ, thấy có kẻ ngáng trở, ông bỗng điên tiết lên.

“Tránh ra, nếu không ta sẽ giết cả ngươi luôn thể!!!”

Đôi mắt ông như sắp tóe lửa.

“Thần hoàng! Hôm nay Ngài giết tôi tôi cũng không để Ngài đuổi theo! Đó là con trai Ngài, người con trai duy nhất của Ngài!”

“Chớ lảm nhảm! Ta không có con! Ta muốn giết hẳn!”

Lam Ngạn gào to, nhảy lên như điên.

“Ngài là thần hoàng, lại là phụ hoàng của vương gia; tôi nhất định không để Ngài gặp chuyện bất trắc và càng không thể để Ngài làm hại vương gia.”

Hồng Loan khẽ lim dim mắt, nhìn như đóng đinh vào Lam Ngạn.

Nên biết rằng nếu ông ta cứ chạy ào lên thì nhất định sẽ rơi vào vùng không gian bị sập .

Thế thì ông ta và vương gia của nó sẽ vĩnh viễn phải xa nhau.

“Nhà ngươi mà đòi ngăn cản ta ư?”

Lam Ngạn hừ hừ, ông nhếch mép lên, vẻ mặt bất chấp tất cả.

Hoa Mãn Nguyệt và Lưu Hương Nguyệt Nhi thấy thế, nhanh như chớp chạy ào đến bên Hồng Loan.

“Thêm cả chúng tôi nữa, không rõ đã đủ để làm đối thủ của thần hoàng đại nhân chưa?”

Lam Ngạn căn bản không hiểu họ nói gì, ông chỉ biết mục tiêu của mình là Lam Tổ, ông sẵn sàng trả mọi giá để giết bằng được Lam Tổ.

“Xong vào!”

Hoa Mãn Nguyệt hạ lệnh, rồi anh cùng Lưu Hương Nguyệt Nhi lao vào Lam Ngạn.

Hồng Loan phát hoảng, vội kêu lên: “Đừng làm cho Ngài bị đau!”

“Ngươi yên tâm, ta sẽ bảo đảm tính mạng cho ông ấy, nếu không Lam Tổ sẽ truy kích ta khắp thế giới để trả thù ta à? Ta không muốn đắc tội với anh ta. Anh ta còn có cô bạn gái sát thủ quái đản, ta cũng muốn sống để cùng Lư Hương Nguyệt Nhi chế tạo ra thế hệ sau kia mà!”

Nghe nói “chế tạo thế hệ sau”, mặt Lư Hương Nguyệt Nhi bỗng đỏ bừng, trông thật ưả nhĩn.

Rồi cô mắng yêu: “Bây giờ là lúc nào mà ản nói chẳng đứng đắn gì cả!”

Hoa Mãn Nguyệt cười rất quái, nói: “Sao anh lại không đứng đắn? Sản xuất ra con người là việc quá đứng đắn ấy chứ!”

Lư Hương Nguyệt Nhi xấu hổ, mặt càng đỏ như.

“Phải chờ chúng ta đều còn sống đã rồi hãy hay!”

Hoa Mãn Nguyệt cười hềnh hếch, nói: “Nói kiểu ấy tức là em cũng tán thành?”

Lư Hương Nguyệt Nhi... tức thật!

Nếu sớm biết thế này thì cô đừng nói ra cái câu ấy! Ý cô nói là, chúng ta phải sống đã rồi hãy nghĩ đến các việc khác, nào ngờ gã này lại toàn nghĩ lệch lạc đi!

“Em im lặng tức là đồng ý rồi!”

Hoa Mãn Nguyệt cười rất đắc ý, nói tiếp: “Để có thể sản xuất ra vài đứa thì anh phải cố lên mới xong!”

Nói rồi anh xông vào Lam Ngạn.

Còn Lam Tổ, anh chạy thật nhanh đến bên Khuynh Thành.

Mười ngón tay anh đan vào mười ngón tay Khuynh Thành, nắm chặt.

“Khuynh Thành...”

Khuynh Thành bỗng thấy ấm lòng. Chỉ cần có anh ở bên, chỉ cần cảm nhận được hơi ấm quen thuộc của lòng bàn tay anh, cô sẽ thấy hoàn toàn yên tâm ngay.

“Lam Tổ.”

Khuynh Thành nhìn anh mỉm cười, nói: “Kề vai chiến đấu!”

“Kề vai chiến đấu!”

Lam Tổ cũng mỉm cười nhìn cô.

Nhìn hai người, thiên tôn suất loạn óc!

Bây giờ là lúc nào mà hai kẻ chết tiệt này còn tình tứ chớt nhả?

Lần trước gã Lam Tổ chỉ là một lần ý niệm nên gã không sợ lão.

Nhưng bây giờ, cả hai đứa cộng lại cũng chưa chắc là đối thủ của lão, thế mà trong lúc sinh tử này chúng vẫn mãi mê đắm đuối, vẫn dính lấy nhau!

“Hai người đã xong chưa đây?”

Đôi mắt đang nòng nắn đầm thắm của Lam Tổ bỗng trợn lên, hằm hằm nổi giận, nói: “Ta cực ghét, khi ta đang nói chuyện với vợ ta lại bị kẻ khác cắt ngang. Em nói xem nên trừng phạt lão như thế nào mới phải?”

“Em cũng cực ghét lão. Anh cho rằng nên xử lý thế nào?”

Khuynh Thành cau mày, vẻ như rất khó nghĩ.

“Chi bằng, chúng ta cùng cho lão ăn đòn!”

Lam Tổ cười rất quái dị.

“Đúng! Ý tưởng này rất hay!”

Khuyên Thành nhón cười rất tươi, tán thành.

Với thiên tôn.

Nếu là một chọi hai, à không, một chọi ba - vì phải tính cả Chu Tước nữa.

Thì lão cũng hơi thấp thỏm, mặc dù lão chưa chắc đã thất bại.

Nhưng thiên tôn có một chân thân và một phân thân.

Vậy sẽ là một chọi hai và một chọi một. Coi như lão thò tay ra là bắt được luôn.

Cho nên, đúng là ba đứa này muốn chết!

“Lam Tổ, người bị thương, lẽ nào một gã bị thương lại đòi giết được ta?”

Mặt thiên tôn có nét cười châm biếm.

Nếu chưa bị thương thì may ra hắn còn có thể là đối thủ của lão, nhưng giờ hắn đã bị thương nặng như thế rồi.

Chờ đến khi thăng cha này mạnh lên, thì có lẽ lão sẽ đại bại dưới bàn tay hắn.

Nhưng lúc này thì không, tuyệt đối không thể.

Lam Tổ nở nụ cười ma quái, mắt nhìn xoáy vào thiên tôn.

“Ha ha... ha ha ha ha...”

Lam Tổ bỗng cười như điên. Đúng là anh đã bị thương rất nặng và cũng tự biết mình không thể địch nổi thiên tôn.

Nhưng nếu anh tự cho nỗ thân mình, thì có lẽ thiên tôn không thể không bị thương.

Lam Tổ bỗng ngửa mặt lên, một tiếng gầm vang dội, đầu anh bắt đầu lấp lánh những làn tia sáng. Cả một vùng không gian dường như đông cứng lại.

Thiên tôn thấy thế giật mình kinh hãi.

“Người... người định cho nỗ thân mình ư?”

Nên biết, thiên tôn đã rất mệt mỏi chờ đến ngày Lam Tổ phá bỏ phong ấn.

Nếu Lam Tổ lại cho nỗ thân mình, thì chỉ còn lại linh hồn và nguyên anh!

Thế thì... có khác gì khi Lam Tổ vẫn đang là một làn ý niệm?

Thiên tôn tất nhiên hiểu rất rõ.

Thế thì không được.

Tuyệt đối không thể để hắn cho nỗ thân mình.

“Thiên tôn, thế nào đây?” Ánh mắt Lam Tổ chớp lóe điên cuồng.

Thân xác chẳng còn thì vẫn có thể tu luyện lại. Một thần nhân như Lam Tổ, tu thân xác thì chẳng tốn quá nhiều thời gian.

Và lại, chỉ cần giữ được tính mạng.

Thì dù phải tốn rất nhiều thời gian để tu được thân mình, thì Lam Tổ cũng chẳng ngại gì.

Thiên tôn hiểu quá rõ điều này.

Nếu Lam Tổ cho nỗ thân mình, thì chắc chắn phân thân của lão sẽ bị trọng thương.

Những người ở thần giới đều phải trải qua bao phen rèn luyện thì mới có được thân mình.

Không riêng gì sức phòng ngự, mà sức tấn công cũng tuyệt đối khủng khiếp, người bình thường không sao hình dung nổi.

Cho nên, nếu Lam Tổ tự cho nỗ thân mình, toàn bộ năng lượng sẽ giải phóng, thì ngay thiên tôn cũng không thể tránh đi đâu cho thoát.

Nếu thằng cha này điên hơn nữa, tự cho nổ cả nguyên anh.

Thì lão chỉ còn cách tan xác, cùng chết theo mà thôi.

Xem ra, thằng cha này tâm thần mất rồi!

“Khoan đã!”

Thiên tôn bỗng mở miệng.

“Sao? Ngươi sợ rồi à?”

Sắc mặt thiên tôn bỗng biến đổi, lão cười nhăn nhó: “Lam Tổ, ngươi tội gì phải thế cho khổ? Nên nhớ rằng, tu được thân thể chẳng hề dễ dàng. Ngươi định hủy thân mình phí hoài, ngươi tiếc, mà ta cũng cảm thấy tiếc thay cho ngươi.”

Không tiếc ư? Ai bảo là Lam Tổ không tiếc?

Anh cũng vì hết cách rồi!

Khuynh Thành đứng bên nhìn thấy thiên tôn hai thân nhập làm một, rất kinh ngạc, cô vội chạy đến bên Lam Tổ.

Một tay cầm Từ Thanh bảo kiếm, tay kia nắm chặt tay Lam Tổ.

“Lam Tổ, anh có sao không?”

“Không sao.” Lam Tổ bình thản nói.

Cho nổ thân mình, thì ta vẫn không chết, không thành vấn đề gì hết.

“Lam Tổ! Ta vốn không có thù oán gì với ngươi, ta chẳng qua rồi quá thấy buồn, cho nên... ừ hi... không ngờ ta đã rất quá trớn, đến nỗi khiến ngươi muốn cho nổ thân mình.”

Thiên tôn làm ra vẻ mình là kẻ vô tội.

Rồi quá thấy buồn, rồi hành hạ người khác?

Cái lý do này... hơi gượng gạo quá thì phải?

Có mấy người bỗng muốn ngắt xi!

Khuynh Thành nhìn xoáy vào mặt thiên tôn. Trực giác mách bảo cô, chuyện này tuyệt đối không đơn giản như cái mồm thiên tôn nói.

“Lam Tổ, ta trân trọng công lực của ngươi rất khá, ta không muốn ngươi cho nổ thân mình. Thế này vậy: hôm nay chúng ta kết thúc ở đây.”

Nói rồi, không đợi bọn Lam Tổ đồng ý hay không.

Thiên tôn, tàn ảnh loáng lên, biến mất không thấy bóng dáng đâu nữa.

Dù sao ta cũng đã có thuật ngự tâm, muốn giết Lam Tổ thì quá dễ, dễ như thò tay ra là làm được.

Tội gì ta phải như thế này, ép hấn phải cho nổ thân mình? Nếu thế, hấn lại như một lần ý niệm, ta muốn giết hấn sẽ rất phiền hà.

Thiên tôn không thể thua. Thiên tôn tuyệt đối không nên mạo hiểm.

Thiên tôn vẫn còn một quân cờ quá hay - Lam Ngạn.

Đã không thể giết nổi Lam Tổ thì thiên tôn sẽ cho cha con hấn tàn sát lẫn nhau! Hoặc là, sẽ dùng thuật ngự tâm để khống chế con bé kia, con bé mà Lam Tổ rất yêu. Ha ha... cảnh tượng ấy sẽ hoành tráng biết mấy!

Hôm nay thiên tôn đã quan sát từng cử chỉ của Lam Tổ và nhận ra. Hấn là một đứa con rất có hiểu. Đối với con bé kia, hấn cũng rất mực thương yêu, đến nỗi chẳng tiếc gì tính mạng mình.

Thế thì, ha ha... ha ha ha... thiên tôn này chỉ cần mạnh tay khống chế Lam Ngạn và con bé ấy, thì muốn giết Lam Tổ tuyệt đối không khó gì.

Nghĩ thế, thiên tôn bỗng cảm thấy lòng nhẹ nhõm rất nhiều.

Bọn Diệp Khuynh Thành vẫn còn đứng ngây người nhìn theo hướng thiên tôn biến mất, bàng hoàng hồi lâu.

Thế là cái trò khi gì nhỉ?

Đang đánh nhau kịch liệt, thằng cha ấy bỗng co căng chạy mất?

“Lam Tổ, liệu có phải lão đã sợ rồi không?”

Sau một lúc lâu, Khuynh Thành mới chậm rãi hỏi.

Lam Tổ dờ dẩn gật đầu, nói: “Anh cũng nghĩ có lẽ là thế.”

Lam Tổ lại nhớ đến cá tiên tri, nó nói rằng thiên tôn sợ anh.

Có lẽ lão ta sợ thật thì phải.

“Ta cứ thế mà thả cho lão đi à?”

“Anh cũng không biết nữa.”

Đúng là Lam Tổ không biết nếu sau này anh phục hồi công lực, anh sẽ tiêu diệt thiên tôn, hay là mặc xác lão, chỉ cần hai bên không ai đụng đến ai là được?

“Tạm cho qua. Chỉ cần lão không gây rắc rối cho chúng ta nữa thì chúng ta đâu cần đối địch với lão? Luôn đối địch với một kẻ rất mạnh cũng chẳng vui về gì.”

Hoa Mãn Nguyệt phi thân đến, ngao ngán nói: “Nhưng, phụ hoàng của anh vẫn nằm trong tay lão.” Điều này khiến ai cũng cụt hứng.

Lam Ngạn.

Đúng, cha anh vẫn nằm trong tay thiên tôn.

“Lam Tổ, chúng ta nên làm gì? Thiên tôn nói có đáng tin không?”

Thanh Thanh ảo hóa thành hình người, bước lại nói: “Nếu là đáng tin, sao lão lại đưa phụ hoàng của anh đi? Chi e đó là âm mưu của lão.”

“Vậy chúng ta nên làm gì?”

Khuynh Thành cau mày. Kẻ địch này quả là quá mạnh.

Nếu cứ đánh trực diện, thô bạo, chi e bên mình sẽ sứt đầu mẻ trán.

“Nhất định sẽ có cách. Đừng lo gì. Chúng ta nên bình tĩnh rồi cùng bàn bạc kế sách lâu dài.”

Thanh Thanh nhìn Lam Tổ, quan tâm hỏi: “Hiện nay anh còn rất yếu, nên nghỉ ngơi tĩnh dưỡng đã rồi tính sau.”

Cả bọn trở lại hoàng thành, thực ra không ai có thể bình tĩnh nổi.

“Lam Tổ...”

“Đừng lo. Anh không sao cả.”

Lam Tổ an ủi Khuynh Thành. Anh rất hiểu tâm tư của cô.

“Hiện giờ anh lo nhất là về phụ hoàng của anh.”

Khuynh Thành biết Lam Ngạn là người thân duy nhất trên đời của Lam Tổ.

Giống như cô với Diệp Chấn Thiên, vì ông, cô sẵn sàng hy sinh tính mạng mình.

“Em hiểu. Lam Tổ, anh đừng lo gì. Thiên tôn bắt ông đi, chẳng qua là muốn dùng ông để kiểm chế anh. Cho nên em cho rằng phụ hoàng của anh tạm thời chưa gặp nguy hiểm”

“Phải.”

Lam Tổ nhìn cô gật đầu.

Đâu phải Lam Tổ không nhận ra điều đó? Nhưng bảo anh cứ yên tâm, thì anh tuyệt đối không thể làm nổi.

“Khuynh Thành, anh định...”

“Không! Em nhất định không để anh làm như thế. Nếu đi thì cả hai ta cùng đi. Phụ hoàng của anh cũng là phụ hoàng của em. Em không thể thờ ơ, đứng nhìn anh đi vào chốn hiểm nguy.

Em đã nói rồi, em không muốn nấp sau lưng anh để anh bảo vệ cho nữa, em muốn cùng anh tiểu ngạo giang hồ, vượt lên trên thiên hạ.”

“Khuyên Thành...”

Lam Tổ hết sức cảm động, ôm Khuyên Thành vào lòng. Cô gái này thật sự xứng đáng để anh dùng sinh mệnh, dùng cả cuộc đời mình để thương yêu che chở.

“Lam Tổ, chúng ta sẽ cùng đối mặt!”

“Đúng thế.”

Họ không cần phải nói nhiều, họ đã từ lâu lòng rất hiểu lòng.

Cô hiểu rõ tâm tư của anh, biết rõ anh đang nghĩ gì. Cô hiểu tất cả về anh.

Phải hai tháng sau Lam Tổ mới thật sự bình phục.

Điều kỳ lạ là, suốt hai tháng ấy thiên tôn hoàn toàn không gây rắc rối gì cho họ thật.

Lẽ nào đúng như ông ta nói: vì nhàn rồi quá nên mới bày ra những chuyện như thế?

Trong phòng của mình, Thanh Thanh cứ đi đi lại lại, đứng ngồi không yên.

Hai tháng nay cô luôn nghĩ ngợi, do dự.

Cô không biết mình có nên đi gặp thiên tôn không? Gặp ông ta, cô sẽ nói những gì? Nên bắt đầu từ đâu?

Nếu câu chuyện kia được khẳng định thì cô nên làm gì?

Thanh Thanh hít vào một hơi thật sâu, dường như cô đã hạ quyết tâm rất lớn, rồi mới đẩy cửa bước ra.

Tàn ảnh nháng lên, Thanh Thanh đã biến mất trong hoàng thành.

Thiên tôn đang ở trong phòng đang ngồi thiền điều tiết hơi thở.

Ông ta bỗng mở to mắt.

“Vào đi!”

Giọng băng giá lạnh lùng của ông vang lên trong căn phòng.

Thanh Thanh do dự một lát, rồi cũng cất bước, đẩy cửa tiến vào.

Thiên tôn rất ngạc nhiên, mặc dù ông đã biết vị khách này là Chu Tước.

“Ngươi đến gặp ta có chuyện gì?”

“Tôi... tôi muốn hỏi ông một điều.”

Thanh Thanh hơi do dự nhưng rồi cũng nói.

“Ngươi cho rằng ta sẽ trả lời ngươi hay sao?”

“Đó là quyền của ông. Nhưng hôm nay tôi nhất định phải hỏi.”

“Được! Có cá tính đấy, ta khen. Ngươi hỏi đi?”

Ánh mắt Thanh Thanh có nét đau khổ. Cô cắn môi... rồi chậm rãi hỏi: “Ông học võ công của ai? Ông có biết Nghiêm Vũ, Cao Phong, Hắc Lân và Triệu Càn không?”

Thiên tôn giật mình. Sao... sao nó lại biết tên bốn người này?

Thiên tôn bỗng trở nên thận trọng, đôi mắt sắc lẹm của ông ta hơi lim dim, lạnh lùng nói: “Ngươi hỏi điều này để làm gì?”

Thanh Thanh hừ một tiếng, rồi nói: “Vậy là... ông có quen họ!”

“Ta quen hay không thì liên quan gì đến người?”

“Hừ! Liên quan gì đến tôi ư? Ông cứ đi hỏi bốn kẻ ấy, sẽ biết có liên quan gì đến tôi không.”

Lửa giận bùng bùng lên trong ánh mắt Thanh Thanh. Kể cả lúc ngủ mê cô cũng muốn giết chết bốn tên khốn ấy.

Chúng đã hại cả nhà cô phải ly tán, khiến cô mất cả chồng lẫn con. Cô có mối thù không đội trời chung với chúng.

Cô vốn tưởng bốn tên ấy đã chết rồi, nhưng nay xem ra chúng không những không chết mà còn sống rất yên ổn nữa.

Bá Dã của cô thì sao? Bá Dã của cô đi đâu rồi?

Nghiêm Vũ, Cao Phong, Hắc Lâm và Triệu Càn.

Lần này bằng mọi giá Thanh Thanh nhất định phải đào bới, lôi chúng ra, sau đó cô sẽ tìm được Bá Dã.

“Hừ! Bộ dạng nhà người mà cũng đòi gặp sư phụ ta ư?”

Sư phụ!!!

Quả nhiên Thanh Thanh đã đoán không nhầm, thằng cha này có quan hệ với bốn kẻ kia, nhưng cô không ngờ bọn chúng lại là sư phụ của hắn.

Ha ha... đúng là thầy nào thì trò nấy.

Thảo nào Thanh Thanh cứ cảm thấy gã thiên tôn có làn khí lưu hơi quen quen, thì ra là thế.

Tên đồ đệ mà bốn kẻ kia dạy bảo ra, đâu có thể là người tử tế được?

Năm xưa, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tại sao bốn tên ấy và Bá Dã bỗng biến mất cứ như là đã bay hơi khỏi trần giới?

“Ông nhắn với bọn họ rằng Thanh Thanh tôi đây đã ra rồi, dù họ trốn ở đâu tôi cũng tìm ra họ.”

Nói rồi, tàn ảnh loáng lên, Thanh Thanh biến mất ngay trước mặt thiên tôn.

Trong phòng, thiên tôn ngẩn tò te ngồi đó, rất lâu vẫn chưa tỉnh táo trở lại.

Xem ra, chỉ e phen này muốn giết Lam Tổ sẽ không dễ nữa rồi. Con Chu Tước này cũng đang giấu nhem công lực cũng nên.

Nếu nó điên tiết lên, thì e ta căn bản không đủ sức làm đối thủ của nó.

Có lẽ lần này phải đi gặp sư phụ thật rồi.

Thiên tôn không còn nhiều thời gian nữa, nếu Lam Tổ vẫn không chết, rồi mai kia anh ta mạnh lên, thì thiên tôn không thể có cơ hội để giết anh ta nữa.

Năm xưa sư phụ của ông ta từng nói rằng sư phụ có thể dạy võ công cho, để sau này trở thành thiên tôn tối cao vô thượng.

Nhưng sư phụ sẽ tuyệt đối không nhúng tay vào mọi chuyện của trần giới nữa.

Cho nên, dù xảy ra bất cứ chuyện gì, sư phụ cũng sẽ không ra tay.

Giống như sư phụ đã nói với thiên tôn: trong tương lai Lam Tổ sẽ trở thành mối đe dọa đối với ông, nhưng sư phụ cũng không bận tâm gì hết.

Tàn ảnh chớp lên, thiên tôn đã biến mất khỏi cung Thiên Khuyết.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Nữ Khuyên Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 24

Trong sơn động u ám, một ông già đang cầm cây phát trần màu trắng, nhắm mắt tọa thiền.

“Sư phụ!”

Thiên tôn cất tiếng chào, rồi cung kính bước đến trước mặt ông già.

“Ta đã bảo ngươi không được đến tìm ta nữa kia mà?”

“Sư phụ! Lần này đồ đệ không thể không đến, vì chuyện này có liên quan đến sư phụ ạ.”

Triệu Càn từ từ mở mắt ra, nói: “Có liên quan đến ta ư?”

“Đúng thế.”

“Nói xem?”

“Con và Lam Tổ đại chiến, con định giết hắn, nhưng chẳng rõ nó lại tìm đâu ra một con Chu Tước.”

Chu Tước.

Vừa nghe thấy hai chữ này, toàn thân Triệu Càn bỗng cứng đơ.

Đó là một con ác mộng ở thần giới. Con ác mộng mà bốn người bọn họ gây nên.

Thần giới, suýt nữa bị huỷ diệt bởi bàn tay bốn người.

Triệu Càn hít sâu một hơi, dẹp yên tâm trạng vừa bị xáo trộn, rồi từ từ nói: “Nói tiếp đi!”

“Hôm qua Chu Tước đến tìm con, muốn con chuyển lời đến sư phụ rằng, Thanh Thanh nó đã ra, dù các vị trốn đi đâu nó cũng tìm ra bằng được.”

Đã ra rồi. Đầu phải Triệu Càn không biết cô ta đã ra?

Tuy vẫn biết cái ngày này sớm muộn gì cũng sẽ đến nhưng Triệu Càn không ngờ nó lại đến nhanh như thế này.

Giữa họ, rốt cuộc vẫn phải có một cuộc tàn sát đến cùng.

Chỉ e đây sẽ lại là một con ác mộng ở thần giới này.

“Được! Ta hiểu rồi. Ngươi cứ về nói với nó rằng chúng ta sẽ ra gặp nó để giải quyết cho xong bằng hết. Có điều hiện giờ vẫn chưa đến lúc. Ngày này năm mươi năm sau, ngươi bảo nó đến đỉnh núi Kinh Phong chờ chúng ta. Chúng ta sẽ cùng nó giao chiến một trận công bằng.”

Trông nhân nào thì ăn quả ấy.

Có trốn cũng không trốn nổi. Cái lý lẽ này Triệu Càn đã sớm hiểu rõ từ những năm tháng xa xưa ấy.

Có điều, ba gã Nghiêm Vũ, Cao Phong và Hắc Lân chưa chắc đã hiểu!

“Sư phụ! Năm xưa đã xảy ra chuyện gì thế?”

Tính hiếu kỳ của thiên tôn đã được sư phụ khơi ra.

“Chuyện của sư phụ, tốt nhất là ngươi đừng hỏi làm gì. Sư phụ đã dạy ngươi võ công cái thế để ngươi nhất thống thần giới, nhằm để cho ngươi có thể quản lý thần giới tốt hơn. Còn các chuyện khác, chuyện gì nên làm và không nên làm, thiết tưởng khỏi cần sư phụ phải dạy ngươi!”

Thiên tôn bần khoản chưa thoả mãn, nhìn Triệu Càn rồi thưa: “Vâng, đồ đệ hiểu ạ.”

Nhưng thâm tâm lão thì chửi thầm.

Lão già sống dai nhà ngươi, ta gọi ngươi là sư phụ, ngươi tưởng mình oai vệ thật hay sao?

“Lui ra đi!”

“Vâng.”

Ra khỏi sơn động âm u, thiên tôn hừ hừ lạnh lùng. Sớm muộn gì cũng có ngày dù Chu Tước không giết thì ta cũng giết lão già này.

Lão có chết thì thiên tôn ta đây mới thật sự trở thành nhân vật số một ở thần giới!

Nếu không, thiên tôn ta vẫn mãi mãi bị lão đứng trên đầu.

Việc cấp bách bây giờ là phải trừ bỏ được Lam Tổ.

Mất thiên tôn loé tinh quang quý dị, tàn ảnh loáng lên, người đã trở về cung Thiên Khuyết.

“Lam Ngạn!”

“Có thuộc hạ!”

Lam Ngạn rất mực cung kính bước ra.

“Bây giờ ta ra lệnh cho ngươi đến hoàng thành, dụ Diệp Khuynh Thành đến đây cho ta.”

“Vâng.”

Nói rồi Lam Ngạn lập tức tàn ảnh loáng lên, phi thẳng đến hoàng thành.

Nhìn theo bóng Lam Ngạn biến mất, thiên tôn nở một nụ cười thoả mãn.

Nắm được Diệp Khuynh Thành và Lam Ngạn, thì lo gì gã Lam Tổ không chết?

Bắt được hai người quan trọng nhất của đời gã, thì dù gã có tài thánh cũng không thể thi thố gì được.

Còn con Chu Tước chết tiệt kia nữa.

Thiên tôn nhếch mép cười ma quái. Lập tức vận Thiên lý truyền mật.

Thiên lý truyền mật là một tuyệt kỹ chỉ những cao thủ trình độ Kiếm thần cao cấp hậu kỳ mới có thể luyện được.

Đó là, dù người kia ở đâu, ta chỉ cần nghĩ về người ấy thì huyễn ảnh về người ấy sẽ xuất hiện ngay trước mắt, và ta có thể đối thoại với người ấy.

“Chu Tước.” Nhìn thấy Thanh Thanh đang nằm ngủ trên giường, thiên tôn háng giọng.

Thanh Thanh lập tức ngồi dậy, hết sức ngạc nhiên. Mình đang ngủ rất say, có người xông vào phòng mà mình lại không biết.

Cô mở to mắt nhìn, rồi dần dần hiểu ra: thiên tôn dùng thiên lý truyền mật.

“Là nhà ngươi?”

“Chu Tước! Ta đã chuyển lời của ngươi đến sư phụ ta rồi.”

“Lão tặc ấy nói sao?”

“Sư phụ ta nói, ngươi hãy gấp về đỉnh Kinh Thiên, năm mươi ngày nữa sẽ cùng ngươi giao đấu một trận công bằng, định đoạt sinh tử.”

Điều rất quan trọng hiện giờ là thiên tôn cần tách Chu Tước ra. Không có Chu Tước trợ lực, thì xác suất chiến thắng của thiên tôn sẽ lớn hơn.

“Năm mươi ngày nữa? Ngươi nói thật không đấy?”

“Nếu là ta nói dối ngươi, thì sao ta lại biết là ở đỉnh Kinh Thiên?”

Thanh Thanh nghĩ một lát, rồi nói: “Được! Ngươi cứ về nói với lão tặc ấy rằng năm mươi ngày nữa gặp ta ở đỉnh Kinh Thiên.”

“Được!”

Nói rồi, huyễn ảnh của thiên tôn biến mất.

Tách được Chu Tước ra, ha ha... bọn chúng chỉ còn cách chờ mà nhận lấy cái chết!

Lúc này Lam Ngạn đã đến hoàng thành, ông chạy thẳng vào phòng của Khuynh Thành.

Khuynh Thành vẫn để nguyên áo quần, lên giường chuẩn bị đi ngủ. Bỗng nhìn thấy ngoài cửa sổ có một tàn ảnh loáng lên, cô phóng ra đuổi theo.

“Là Lam Ngạn.”

Xác định đúng là ông ta rồi, cô càng tăng tốc đuổi theo.

Khi ông ta đã đến hoàng thành thì không có lý gì lại thả ông ta đi. Dù ông ta hiện nay có nhận Lam Tổ hay không, cũng cứ bắt ông ta lại rồi sẽ có cách giải quyết.

Nghĩ thế, Khuynh Thành càng tăng tốc truy kích.

Khi vào thành, Lam Ngạn đã giấu nhem khí lưu của mình rồi.

Nhưng Khuynh Thành vẫn nhận ra vì sau đó ông ta đã cố ý phát ra một ít khí lưu của mình.

Mục đích là như Khuynh Thành cần cầu.

Khuynh Thành chỉ có một ý nghĩ là đuổi kịp và bắt giữ Lam Ngạn, nên cô mãi bám theo ông ta mà không để ý mình đã ra khỏi hoàng thành.

Vừa ra khỏi cổng thành, thì thấy thiên tôn siêu hoàng tráng đã từ từ đứng ngay trước mặt cô.

“Diệp Khuynh Thành, ta tưởng ngươi thông minh thế nào, thì ra ngươi cũng chẳng là gì!”

Nhìn thấy thiên tôn, Khuynh Thành mới tỉnh ra, và biết rằng mình đã mắc lừa.

Nhưng đã đến nước này thì dù hối hận cũng vô ích.

Cô hừ hừ, rồi lạnh lùng nói: “Ngươi cho rằng ta không biết đây là âm mưu của ngươi hay sao? Nhưng ta vẫn ra, để xem xem ngươi định làm cái trò khi gì.”

Ánh mắt cô khinh khinh, sát khí dữ dần tràn ngập trong từng tế bào.

Không có gió. Nhưng tà áo đỏ như máu thắm vẫn tung bay phấp phật. Những lọn tóc xanh cũng đua nhau nhảy múa.

Từ Thanh bảo kiếm trong tay phát ra những âm thanh trong trẻo ngân nga.

Khí thế của Diệp Khuynh Thành không hề thua kém thiên tôn.

Thậm chí còn uy phong hơn.

Nên biết, kiếp trước cô là một sát thủ. Là một sát thủ chuyên nghiệp, tâm lý chiến là chương trình huấn luyện bắt buộc trước khi mãn khoá trở thành sát thủ.

Tâm lý ai có sức phòng ngự mạnh hơn thì người ấy có cơ hội chiến thắng lớn hơn.

Và có nhiều trường hợp không liên quan gì đến võ công và kỹ xảo cả.

“Ngươi... ngươi không hề sợ ta chắc?”

“Nếu sợ ngươi, ta đã không phải là Diệp Khuynh Thành! Thiên tôn, mối thù lần trước ngươi đánh bị thương Lam Tổ, ta vẫn chưa tính sổ với ngươi; nay ngươi lại tự dẫn xác đến, vậy thì chớ trách ta không khách khí!”

Thực ra cô rất muốn, rất muốn đo một trận sinh tử với thằng cha thiên tôn chết tiệt này.

Tuy cũng biết mình chưa chắc đã thắng lão nhưng nếu có thể cứu được Lam Ngạn thì cũng tốt chán.

“Khi có Chu Tước, ngươi còn không thể là đối thủ của ta, huống chi bây giờ ngươi chỉ có một mình! Cho nên, Diệp Khuynh Thành, tốt nhất là hãy đưa tay chịu trời đi!”

“Chớ phí lời! Cứ đánh thắng ta rồi hãy hay.”

Thiên tôn tuy lợi hại, nhưng cô sẵn vai sẵn sàng thách thức kiểu này, chưa chắc lão đã nhận ra thực chất là gì.

Mặt khác, hôm nọ cô đã đột phá lên liền ngàn ấy cấp độ, thiên tôn cũng nhìn thấy rành rành.

Cô tin rằng thiên tôn ít nhiều cũng phải dè chừng cô.

“Được! Thiên tôn ta đây vốn định bắt ngươi để uy hiếp Lam Tổ, nhưng lúc này e là không cần phải làm thế nữa. Ngươi đã quá sốt ruột được chết thì ta sẽ cho ngươi được toại nguyện.

Nói rồi thiên tôn lập tức phân thân.

Khuynh Thành thấy thế cười khẩy, quả nhiên cô đoán không nhầm.

Thiên tôn không dám tin chắc sẽ đánh nổi cô, cho nên mở màn đã phải dùng ngay chiêu này.

Thuật ảo ảnh!

Khuynh Thành lập tức biến thân mình thành vô số tàn ảnh tấn công vào thiên tôn.

Là phân thân?

Có lắm phân thân thế kia???

Đâu... đâu có thể như vậy?

Nó mới chỉ là Kiếm thần sơ cấp, sao có thể biết thuật phân thân?

Ngay khi thiên tôn còn chưa hết kinh ngạc.

Thì chân thân của Khuynh Thành đã chớp nhoáng đến ngay trước mặt thiên tôn, Tử Thanh bảo kiếm trong tay phóng ra đâm xuyên đầu lão.

“Ừng...”

“Oàng...”

Cái đầu của phân thân thiên tôn lập tức hoá thành đám bột mịn rồi thân xác của phân thân cũng vỡ tan thành bảy tám mảnh.

Kinh khủng!

Khuynh Thành cũng không ngờ mình có thể phá tan phân thân của thiên tôn. Sự may mắn này hơi lớn quá thì phải?

Cô chẳng qua chỉ vận dụng thuật ảo ảnh mà Thanh Thanh mới dạy cho cô.

Chính cô cũng rất kinh ngạc, còn thiên tôn thì... không sao tưởng tượng nổi.

Sao ta lại để cho con bé này nổ tung đầu một cách dễ dàng như thế?

Phân thân đã bị huỷ diệt, thiên tôn tức thì bùng phát cơn giận dữ.

Ánh mắt hung tàn lia ra khắp, côn Như Ý trong tay vung lên phang vào Khuynh Thành.

Khuynh Thành thấy vậy, lại vận thuật ảo ảnh một lần nữa.

Hàng trăm cái bóng Diệp Khuynh Thành mặc áo đỏ tung bay, tay đều cầm Tử Thanh bảo kiếm đâm thẳng vào thiên tôn với khí thế mạnh như bão tố.

Thiên tôn không sao phân biệt nổi đâu là chân thân của Diệp Khuynh Thành.

Mặt lão bỗng biến đổi, côn Như Ý trong tay bị chấn động mạnh, lão thấy tê bại cả cánh tay.

Khi thiên tôn đang rất kinh ngạc thì Tử Thanh bảo kiếm của Diệp Khuynh Thành đã đâm trúng cánh tay lão đang cầm côn Như Ý.

“Tan đi!”

Khuynh Thành phấn nộ hét lên.

Thiên tôn cảm thấy một sức mạnh kỳ quái đang từ vết thương ở cánh tay bò lan ra khắp cơ thể, rất nhanh. Chỉ trong chớp mắt, cả cánh tay lão bỗng hoá thành bột mịn.

Mặt thiên tôn trắng bệch, đôi mắt trợn lên, đảo tròn.

Tức điên! Tức điên!

Đường đường là thiên tôn oai phong, lại đại bại dưới bàn tay một đứa con gái.

Tử Thanh bảo kiếm trong tay nó được luyện từ thứ gì mà lại có uy lực khủng khiếp đến thế?

Nhưng thiên tôn còn chưa biết: đó là một thanh kiếm có linh hồn.

Khi giết người, lực sát thương của nó còn mạnh hơn nhiều so với các loại binh khí được coi là cực phẩm ở thần giới.

Thuật ngự tâm!

Xem ra, chỉ còn cách dùng thuật ngự tâm với con bé này.

Nếu không, cứ đánh tiếp, chỉ e thân thể của ta sẽ bị huỷ hết sạch.

Khuyên Thành nhìn thấy ánh mắt lão chớp chớp láo liên, ngỡ là lão đang định chạy trốn.

Nên cô càng chăm chăm nhìn xoáy vào lão.

Thiên tôn miệng lẩm bẩm mấy tiếng gì đó, đôi mắt lão càng chớp chớp nhiều hơn.

Bỗng nhiên.

Đôi mắt lão bắn ra một làn kim quang cực mạnh.

Phóng thẳng vào mắt Khuyên Thành.

“Thuật ngự tâm!!!”

Khuyên Thành không ngờ mắt thiên tôn bất thành linh bắn ra kim quang phóng vào cô.

Muốn tránh cũng hoàn toàn không kịp nữa rồi.

Tuy cô đã gắng hết sức để né sang bên nhưng vẫn bị kim quang của thiên tôn phóng trúng.

Toàn thân Khuyên Thành bỗng cứ đơ đờ.

Như đã mất hết tri giác.

Thấy Khuyên Thành đã bị thuật ngự tâm khống chế, thiên tôn mới thở phào nhẹ nhõm.

“Chủ nhân của ngươi là ai?”

“Chủ nhân của tôi... chủ nhân của tôi...”

“Nói đi!”

“Chủ nhân của tôi... tôi không có chủ nhân...”

Thiên tôn cũng biết, vừa nãy thuật ngự tâm của lão chưa hoàn toàn phóng trúng Khuyên Thành, nhưng dù là thế thì Khuyên Thành cũng vẫn không thể kháng cự nổi nữa.

Bây giờ mới thấy trước đây lão đã đánh giá con bé này quá thấp.

Ý chí của nó mạnh hơn rất nhiều so với những người khác.

Lão phải tăng thêm sức mạnh của thuật ngự tâm thì mới khống chế nổi Khuyên Thành.

Thiên tôn lại niệm thêm mấy câu. Một làn ánh sáng đỏ rực như lửa bắn ra từ mắt lão, phóng thẳng vào giữa đôi mắt Khuyên Thành.

“Về cung Thiên Khuyết!”

“Vâng.”

Lam Ngạn và Diệp Khuyên Thành cùng chấp nhận ngay.

Về cung Thiên Khuyết rồi, thiên tôn rất khoái trá ngồi bên bàn uống rượu, mắt lim dim nhìn Diệp Khuyên Thành.

Con bé này nhan sắc nghiêng nước nghiêng thành, đáng người... chà chà, cũng có thể gọi là đường nét rất chi là bắt mắt.

Võ công cũng rất ghê. Về với Lam Tổ, thì Lam Tổ vớ bở quá hay sao?

Lão nghiêng người, vẫy tay gọi Khuyên Thành: “Lại đây!”

Diệp Khuyên Thành cung kính bước đến bên thiên tôn, thưa: “Chủ nhân!”

“Rót rượu!”

“Vâng.”

Khuyhnh Thành cầm be rượu lên, khéo léo rót ra chén.

“Nâng chén cho thiên tôn uống!”

“Vâng.”

Khuyhnh Thành cầm chén rượu lên đưa sát miệng thiên tôn.

Cánh tay rồ dại của thiên tôn bỗng ôm choàng eo thon thả của Khuyhnh Thành. Mặt lão đầy vẻ thèm khát, nhìn cô nói: “Mỹ nhân thử nói xem, nâng theo ai chẳng được, sao nàng lại thích Lam Tổ để chờ xem nó chết à? Chi bằng hãy theo ta! Ta cam đoan sẽ đối xử rất tốt với nàng.”

Khuyhnh Thành ngậy người nhìn thiên tôn. Lam Tổ... Lam Tổ... cái tên này hình như nghe rất quen?

Hình như người ấy rất quan trọng đối với mình. Nhưng... nhưng tại sao mình lại không thể nhớ ra?

“Mỹ nhân nói xem, nếu ta bảo nàng đích thân giết hắn, thì chẳng phải là rất hoàn mỹ hay sao?”

Thiên tôn dường như nhìn thấy cảnh Khuyhnh Thành tay cầm Tử Thanh bảo kiếm đâm thẳng vào ngực Lam Tổ, phá tan linh hồn và nguyên anh của anh ta.

Anh ta mồm hộc máu tươi, đau khổ ôm lấy ngực, hết sức kinh ngạc nhìn Diệp Khuyhnh Thành.

Nói: “Tại sao... tại sao???”

Lão nghĩ bụng, chắc chắn thằng nhãi ấy chết không thể nhắm mắt được.

Tưởng tượng một hồi, thiên tôn bỗng thấy tâm trạng phấn chấn hẳn lên.

Ngày mai, sau khi tu luyện xong cánh tay đã bị Khuyhnh Thành phá hủy, lão sẽ sai Khuyhnh Thành đi giết Lam Tổ để trừ hẳn mối họa về sau.

Trong hoàng thành.

Cả đoàn người lo muốn chết.

Đã tìm khắp hoàng thành mà không thấy bóng Khuyhnh Thành đâu.

“Lam Tổ nói xem, liệu có thể là cô ấy bị thiên tôn bắt đi rồi không?”

Hoa Mãn Nguyệt lo lắng, trán lấm tấm mồ hôi. Từ lâu anh đã coi Diệp Khuyhnh Thành như em gái ruột của mình.

“Chúng ta đã tìm hết mọi ngõ ngách, đều không thấy dấu vết Khuyhnh Thành. Vậy thì rất có thể cô ấy đã bị thiên tôn bắt đi.”

Lam Tổ rất hiểu Khuyhnh Thành, cô tuyệt đối không bao giờ lẳng lặng bỏ đi đâu cả.

Huống chi, khi tình hình đang thế này, Khuyhnh Thành càng không thể làm bất cứ chuyện gì khiến anh phải lo lắng.

Có điều, hiện giờ Hồng Loan và Chu Tước đi vắng.

Chỉ còn lại ba người. Muốn đánh vào cung Thiên Khuyết để cứu Khuyhnh Thành, e rằng rất không dễ gì.

“Ta phải đánh vào cung Thiên Khuyết!” Hoa Mãn Nguyệt bức xúc không nén nổi nữa.

“Không được! Chúng ta không thể mạo hiểm như thế. Lỡ không cứu nổi Khuyhnh Thành thì sẽ là càng làm hại cô ấy, thì sẽ ra sao?”

Tuy Lam Tổ đang vô cùng sốt ruột nhưng anh vẫn luôn nhắc nhở mình phải bình tĩnh. Bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh.

Anh đã nghĩ ra... thiên tôn đã bắt phụ hoàng của anh, phụ hoàng của anh bỗng biến thành người khác và hề thấy anh là muốn giết anh.

Vậy thì Khuyhnh Thành...

“Gay rồi!”

“Sao?”

“Chắc chắn Khuyhnh Thành đã bị thiên tôn bắt về để mê hoặc tâm trí cô ấy; tôi cho rằng chẳng bao lâu nữa chúng ta sẽ lại nhìn thấy Khuyhnh Thành.”

Lưu Hương Nguyệt Nhi cau mày rõ rệt, nhìn Lâm Tổ nói: “Lẽ nào... đó là thuật ngự tâm như truyền thuyết vẫn nói?”

“Thuật ngự tâm???”

Lâm Tổ hoàn toàn không biết trên đời lại có thứ tuyệt kỹ võ công này.

“Đúng thế đấy! Những ai tu luyện được thuật này, sẽ có thể tùy ý khống chế tâm tính của người khác, bắt người khác nghe lệnh, phục tùng mình.”

“Cứ như Lưu Hương nói, tức là rất có khả năng phụ hoàng của tôi và Khuynh Thành bị trúng thuật ngự tâm này?”

“Đúng thế! Nhưng, tu luyện được thuật ngự tâm lại rất không dễ gì, tôi chỉ đọc sách thấy ghi chép những điều liên quan về nó chứ không biết cách tu luyện cụ thể là thế nào.”

Làm thế nào để tu luyện được thuật ngự tâm, chuyện này Lâm Tổ lại hoàn toàn không hứng thú.

Anh chỉ muốn biết hiện giờ có cách gì để phá được thuật ngự tâm.

“Lưu Hương có biết phải làm gì để phá được thuật ngự tâm không?”

“Điều này...”

Thấy bộ dạng Lưu Hương như thế, Hoa Mãn Nguyệt tiu ngưu nói: “Xem ra, em cũng không biết thì phải?”

“Em... xin lỗi...”

“Đâu có thể trách gì cô? Có lẽ bây giờ chúng ta đành phải đợi, đợi Khuynh Thành và phụ hoàng của tôi đến tìm chúng ta.”

Lâm Tổ thờ dài thườn thượt, ánh mắt anh như thất thần, nhìn mãi ra xa.

Khuynh Thành, anh tin rằng em nhất định sẽ chiến thắng được chính mình, em nhất định sẽ nhận ra anh.”

Hoa Mãn Nguyệt bước đến bên Lâm Tổ, khẽ vỗ vai anh, nói: “Tôi cũng tin Khuynh Thành, rất tin tưởng tình yêu của hai người. Tình cảm sâu nặng đã thấm vào xương tủy, thì không thứ pháp thuật tà đạo nào có thể khống chế, tác động nổi.

Chắc Lâm Tổ còn nhớ Tâm Ma? Ngay hân còn không khống chế nổi chúng ta nữa là thiên tôn?”

Nhớ lại vụ việc Tâm Ma, lòng tin của Lâm Tổ càng thêm kiên định, anh gật đầu thật mạnh nhìn Hoa Mãn Nguyệt: “Anh nói đúng. Chúng ta đều nên tin tưởng Khuynh Thành.”

Vàng dương vừa lên.

Ánh dương ấm áp nhẹ nhàng trải xuống vạn vật, phủ khắp hoàng thành.

Lâm Tổ, Hoa Mãn Nguyệt và Lưu Hương Nguyệt Nhi ba người đã có mặt ở quảng trường chờ thiên tôn đến.

Mặt trời nhích dần dâng cao, mặt đất cũng bắt đầu nóng lên.

Bỗng nhiên.

Ba làn lưu quang lấp lánh. Quả nhiên thiên tôn dẫn Khuynh Thành và Lâm Ngạn xuất hiện thật.

“Ha ha ha ha... ha ha ha ha ha...”

Tiếng cười trầm hùng vang dội lan khắp bầu trời hoàng thành. Cả hoàng thành chao đảo dường như muốn sụp đổ.

Những ai công lực thấp, đều bị chấn động mạnh, thất khiếu[1] trào máu tươi mà chết.

[1] Tức “bảy lỗ” gồm: mắt, tai, mũi, miệng.

Những người có công lực khá hơn, cũng bị thương với các mức độ khác nhau.

Trong chớp mắt, hoàng thành chìm trong kinh hoàng sợ hãi.

“Thiên tôn, họ dù sao cũng là con dân của ông, sao ông lại làm bừa như thế?”

Thiên tôn lạnh lùng nhìn Lâm Tổ, rất thông thả nói: “Người cũng biết họ là con dân của ta, mạng của họ đều do ta ban cho, ta muốn giết thì giết, sao lại nói là ta làm bừa?”

Lam Tố, ta cho rằng ngươi hãy nghĩ đến mình thì hơn! Ngươi, ồ không mang nỗi mình ồ, sao phải lo lắng cho người khác làm gì chứ?”

“Họ là con dân của tôi, tôi có chức trách, có nghĩa vụ bảo vệ họ.”

Nghe câu nói của Lam Tố, thiên tôn cảm thấy nực cười.

Một kẻ sắp chết đến nơi lại còn nói đến chức trách hay nghĩa vụ cái gì nữa?

“Lam Tố, hôm nay ta cho ngươi nếm trải mùi vị bị người thân nhất của mình giết chết. Cảm giác ấy chắc không dễ chịu gì thì phải? Ha ha ha ha...”

Lam Tố vẫn rất bình thản nhìn lão, rồi anh dời ánh mắt sang phía Khuynh Thành.

Anh đã sớm đoán rằng thiên tôn sẽ làm cái trò này.

Nhưng, lão đã đánh giá Khuynh Thành quá thấp thì phải?

Còn anh, dù bị chết dưới bàn tay Khuynh Thành, với anh, vẫn là một niềm hạnh phúc.

Nhưng phải có một điều kiện tiên quyết thì mới có thể chết, đó là phải giết thiên tôn trước đã. Anh tuyệt đối không để cho lão tiếp tục làm những điều ác độc.

Sinh tử có nhau. Đó là lời thề của anh và Diệp Khuynh Thành.

Cho nên...

Thiên tôn tuyệt đối không thể giành phần thắng.

“Diệp Khuynh Thành, Lam Ngạn nghe lệnh!”

Khuynh Thành và Lam Ngạn lập tức bước lên, nói: “Vâng, thưa chủ nhân.”

“Bây giờ ta ra lệnh cho hai ngươi giết chết ba kẻ kia cho ta!”

“Vâng!”

Nhận lệnh rồi, hai tàn ảnh chớp lên lập tức xông vào Lam Tố, Hoa Mãn Nguyệt và Lưu Hương Nguyệt Nhi.

Khuynh Thành tay cầm Tử Thanh bảo kiếm chạy sau Lam Ngạn, cô chìa mũi kiếm nhắm vào cổ Lam Tố.

Đúng lúc mũi kiếm trong tay Khuynh Thành sắp đâm vào cổ anh, cô bỗng rút tay lại rất nhanh rồi nhắm vào lưng Lam Ngạn.

“Lam Tố, hãy đỡ lấy!”

Khuynh Thành hô lớn, rồi tung kiếm chém mạnh vào lưng Lam Ngạn.

Lam Ngạn bỗng thấy trước mắt tối sầm, lăn ra ngất lịm.

Lam Tố nhảy vọt đến đỡ lấy Lam Ngạn.

Mặt anh nóng bừng, nhìn Khuynh Thành. Anh biết mà! Anh đã biết Khuynh Thành của anh không thể bị thuật ngự tâm của lão già đáng chết kia khống chế.

“Khuynh Thành...”

“Lam Tố...”

Khuynh Thành cười với anh, thực ra đúng là cô đã bị trúng thuật ngự tâm.

Có điều, hôm qua khi rót rượu cho thiên tôn, cái tên mà cô nghe thấy khiến cô có cảm giác kỳ lạ, rất kỳ lạ.

Sau đó cô cứ nghĩ mãi, nghĩ mãi... Rồi, đến khi nhìn thấy Lam Tố thì trí nhớ của cô đã hoàn toàn trở lại.

Thiên tôn mặt biến sắc, lạ thật! Sao lại có thể như thế này?

“Ngươi... sao ngươi lại không trúng thuật ngự tâm của ta?”

Hoa Mãn Nguyệt thấy Khuynh Thành không bị làm sao hết, anh rất đắc ý, bèn bước lên nói: “Hừ! Ngươi cho rằng cái trò hề vớ vẩn ấy của ngươi có thể khống chế nổi Khuynh Thành của chúng ta ư? Ngươi đánh giá cô ấy quá thấp rồi!”

Thiên tôn uất hiện nghiêng răng ken kết, tay nắm rõ chặt, mặt nổi gân xanh ngoằn ngoèo.

“Được thôi! Dù là như thế thì các ngươi hôm nay vẫn phải chết! Không có Chu Tước, chà chà! Các ngươi sẽ dựa vào đâu để đấu với thiên tôn ta đây? Ta sẽ giết các ngươi như giết mấy con kiến.”

Trong khoảnh khắc.

Khí lưu cực mạnh của thiên tôn đã bao phủ khắp đất trời.

Lão đứng lơ lửng giữa không trung, áo bào đen bay phấp phật.

Hôm nay lão quyết ý giết bằng được bọn người này. Mấy lần thất bại khiến lão cảm thấy mối nguy là rất đáng kể.

May sao đã lừa xua được Chu Tước và Hồng Loan khôn kiếp đi rồi, nếu không lão còn phải đối phó thêm với hai kẻ địch hùng mạnh.

Thì cuộc chiến này chưa chắc lão đã thắng.

Nhưng hiện giờ, sẽ giết bọn chúng tuyệt đối dễ ợt.

Côn Như Ý đã nắm chặt trong tay, nguồn nội lực vô tận đang chảy dồn vào côn Như Ý.

“Hãy nhận lấy cái chết!!!”

Thiên tôn nhao lên lảng không, côn Như Ý bỗng loang loáng thành hàng trăm côn ánh bỗ thẳng vào Lam Tổ.

Đường côn tập trung nội lực cực mạnh của thiên tôn.

Khuynh Thành thấy thế vội dùng thuật ảo ảnh, hô lên với Lam Tổ: “Mau tránh ra!”

Nói chậm, chứ thực tế diễn ra cực nhanh, côn Như Ý táng mạnh xuống bên cạnh Lam Tổ.

Mặt đất lập tức toác ra một khe rộng kinh người.

Dài đến vài trăm thước.

Không để cho bọn Lam Tổ kịp thở, thiên tôn lại phang thêm một côn nữa.

Lần này còn khủng khiếp hơn lúc này.

Có đến hàng vạn côn ánh loang loáng.

Vào thời khắc thiên tôn phang nhát côn thứ hai, Lam Tổ cảm thấy đầu mình hình như đặc cứng lại.

Tốc độ... tốc độ nhanh kinh người.

Tốc độ của Lam Tổ đã rất nhanh nhưng còn kém xa so với thiên tôn.

Khuynh Thành cũng thấy đầu nhức dữ dội, cô chẳng rõ mình còn có thể vận dụng thuật ảo ảnh bao nhiêu lần nữa.

Nói cho cùng, nó không phải thuật phân thân.

Có thể lừa được thiên tôn một lần, hai lần, ba lần... nhưng sau đó thì sao?

Lão là người thông minh, lão không thể không nhận ra.

“Lam Tổ! Ta muốn xem xem lần này ngươi trốn đâu cho thoát?”

Thấy côn Như Ý của thiên tôn sắp vụt thẳng vào đầu mình đến nơi.

Lam Tổ vội rút trường kiếm đưa lên chém thẳng vào thanh côn của lão.

“Choang!”

Trường kiếm của Lam Tổ gãy thành mấy đoạn.

Cánh tay anh cũng đau điếng, tê bại.

“Ôc...”

Cuống lưỡi cảm thấy ngon ngọt, máu tươi đã trào lên họng rồi phun ra như suối.

“Lam Tố...”

Khuyneh Thành kinh hãi nhìn cảnh tượng trước mắt, tất cả xảy ra quá nhanh, nhanh đến nỗi không kịp phản ứng gì hết. Lam Tố của cô đã bị trọng thương.

Thiên tôn nhếch mép cười đắc ý, nhìn Khuyneh thành rồi nói: “Bây giờ, nếu ngươi ngoan ngoãn đi theo ta, ta còn có thể châm chước mà tha cho ngươi và bọn chúng được sống.”

Lưu Hương Nguyệt Nhi khinh bỉ nhìn lão, giận dữ quát mắng: “Đồ cặn bã vô liêm sỉ như ngươi mà dám sánh với Diệp Khuyneh Thành của chúng ta ư? Ngươi muốn giết thì cứ việc, chứ đừng há mồm nói ra những câu ngông cuồng làm nhục chúng ta!”

“Hừ! Xem ra các ngươi là đồ thân lừa ưa nặng đây mà!”

“Đồ chết giả đồ mặt dày! Ngươi tưởng chúng ta sợ ngươi chắc? Cùng lắm là cả hai bên cùng diệt vong!”

Thiên tôn cười sáng sặc như điên.

“Cùng diệt vong? Các ngươi mà đáng như thế chắc?”

Hoa Mãn Nguyệt bước lại nắm chặt tay Lưu Hương Nguyệt Nhi, cảm phần nhìn thiên tôn.

“Lưu Hương, em có sợ không?”

“Có anh ở bên, em không sợ gì hết!”

“Được!”

Hoa Mãn Nguyệt hài lòng gật đầu, dăm dăm nhìn Lưu Hương Nguyệt Nhi, mười ngón tay của hai người đan vào nhau thật chặt, xông vào thiên tôn.

Đúng lúc họ đang xông đến thiên tôn thì thân thể của họ bỗng bùng cháy.

Khuyneh Thành đang chìm trong nỗi bi thương, bỗng giật mình tỉnh ra, quay phắt lại nhìn.

“Không!!!”

Khuyneh Thành thét lên như kẻ tâm thần điên loạn, đôi mắt đỏ ngầu, sát khí khổng lồ từ toàn thân Khuyneh Thành bùng tràn ra bốn phía, trải khắp không gian trên hoàng thành.

Những người đứng xa chục ngàn thước xem chiến đấu, cũng hãi hùng trước sát khí của Khuyneh Thành.

“Hoa Mãn Nguyệt, Lưu Hương, dừng lại!!!”

Hoa Mãn Nguyệt ngoảnh lại mỉm cười nhìn Khuyneh Thành, nói: “Khuyneh Thành, tuy em không phải em gái anh nhưng từ lâu anh đã coi em như đứa em ruột của mình! Anh không có gì cho em.

Nhưng, anh và Lưu Hương luôn rất mong em được hạnh phúc. Đây coi như món quà mừng đám cưới của em!”

Không!!!

Cô không muốn!

Cô hoàn toàn không cần!

Cô sẽ tự giành lấy hạnh phúc cho mình.

Cô không muốn họ phải tác thành như thế này.

“Hoa Mãn Nguyệt, nếu anh định chết thì bây giờ tôi chết trước cho anh xem!”

“Sao Khuyneh Thành phải như thế? Chúng ta không đánh nổi lão, nếu cứ tiếp tục thì chúng ta sẽ chết hết.”

“Diệp Khuyneh Thành này còn chưa nhắm mắt thì không ai được phép chết! Không được!”

Khuyneh Thành như đã phát điên.

Cô không ngớt gào lên.

Kiếp trước cô chưa từng biết tình thân là gì, tình yêu là gì, tình bạn là gì.

Kiếp này cô đã trải bao gian khó mới có được, cô tuyệt đối không thể từ bỏ.

Họ là những người thân nhất của cô trên đời này.

Họ là những người luôn rất quan tâm săn sóc cô, sẵn sàng dùng cả sinh mệnh của mình để bảo vệ cô.

Cô không thể ích kỷ, không thể đứng nhìn họ chết vì cô.

Cô không sao... không sao chịu đựng nổi.

“Sống, thì cùng sống, chết, thì cùng chết.”

Đôi mắt cô róm lệ, kiên quyết, nhìn Hoa Mãn Nguyệt và Lưu Hương Nguyệt Nhi.

Nhìn Khuynh Thành, Hoa Mãn Nguyệt hiểu rằng, cô gái này không có nhiều điểm nổi bật.

Nhưng tính cách rất cứng rắn.

Đã nói gì thì nhất định sẽ làm bằng được.

“Được! Sống thì cùng sống, chết thì cùng chết!”

Anh mỉm cười nhìn Khuynh Thành.

Nhưng đôi chân anh lại chạy như bay về phía thiên tôn.

Chết? Dù chết chục lần, trăm lần anh cũng dám chết vì cô.

Anh ngoảnh sang nhìn Lưu Hương Nguyệt Nhi, thật đáng thương cho Lưu Hương của anh.

“Lưu Hương sẽ không trách anh chứ?”

Nhìn Lưu Hương, Hoa Mãn Nguyệt cảm thấy vô cùng cần rút, anh thậm chí không biết mình làm thế này là đúng hay là sai.

“Nam Cung Triệt! Em đâu có thể trách anh? Nếu anh không làm thế thì em mới trách! Em yêu tính cách này của anh.

Nếu anh không làm thế, em sẽ rất hận anh.

Anh, đúng là Nam Cung Triệt của em!”

Hoa Mãn Nguyệt vô cùng cảm động.

“Lưu Hương, cảm ơn em đã hiểu anh, đã ủng hộ anh. Nếu có kiếp sau anh nhất định sẽ bù đắp thật nhiều cho em”

“Chỉ cần chúng ta nắm chặt tay nhau, lòng chúng ta luôn nghĩ đến nhau, mãi mãi yêu nhau, thì dù phải chết, dù phải đi xuyên không gian, cách xa nhau hàng chục triệu năm, em tin rằng không ai có thể ngăn cản chúng ta tìm đến với nhau.

Nam Cung Triệt anh còn nhớ tới qua em nói gì với anh chứ? Chúng ta không chỉ vì Khuynh Thành và Lam Tổ, chúng ta còn vì cả thần giới này!”

Hoa Mãn Nguyệt càng nắm chặt bàn tay Lưu Hương.

Thiên tôn. Thiên tôn phải chết.

Chứ Lam Tổ không thể chết, thần giới không thể bị diệt vong.

Nếu Lam Tổ chết, thì chẳng mấy chốc thần giới sẽ đi đến giới hạn cuối cùng. Cho nên Lam Tổ phải sống.

Thiên tôn nhìn tình thế trước mắt, kinh hãi.

Lại có hai kẻ điên chạy đến.

Không ổn! Nếu chúng tự cho nổ thì chắc chắn lão phải bị thương.

Ánh mắt lão tập trung vào Diệp Khuynh Thành.

Giữ chặt con bé này thì bọn kia sẽ không thể tự nổ, vì thân thể đã bốc cháy, chúng không những không thể tự nổ mà còn phải tự thu lại sức mạnh, rồi nguồn sức mạnh ấy sẽ đánh lại cơ thể, phá hoại tâm mạch.

Đến lúc đó muốn giết chúng, thì sẽ tuyệt đối không mấy may tổn sức.

Khuynh Thành bồng cau mày.

Gã Hoa Mãn Nguyệt dám lừa cô!

Hừ! Anh ta muốn chết nhưng cô không cho phép.

Từ Thanh bảo kiếm trong tay vung lên chém về phía Hoa Mãn Nguyệt và Lư Hương Nguyệt Nhi.

Kiếm khí không lồ đã dập tắt ngọn lửa đang bốc cháy trên người họ.

Hoa Mãn Nguyệt và Lư Hương Nguyệt Nhi sửng sốt, kinh ngạc nhìn Khuynh Thành đang giận dữ nhìn họ.

“Lát nữa tôi sẽ tính sổ với hai người!”

Khuynh Thành tròn mắt, nói.

Từ Thanh bảo kiếm lại vung lên nhắm vào thiên tôn.

Thiên tôn vốn định bắt Khuynh Thành làm con tin, nào ngờ cô lại điên cuồng tấn công lão.

Sức mạnh tấn công lại không hề thua kém Lam Tổ.

Thậm chí, thậm chí còn mạnh hơn Lam Tổ rất nhiều.

Đó là nguồn sức mạnh được khơi dậy từ trong tuyệt vọng để giành được hạnh phúc.

Động tác của Khuynh Thành không nhanh lắm, thậm chí còn chậm hơn các thần nhân bình thường.

Thiên tôn tấn công lại Khuynh Thành với tốc độ cực nhanh nhưng không sao tiếp cận được cô.

Trái lại, lão cảm thấy tốc độ của mình bỗng chậm đi mà không rõ nguyên nhân.

Đây... là thứ võ công quái dị gì thế?

Hoa Mãn Nguyệt và Lư Hương Nguyệt Nhi rất thất vọng đứng lên, họ vốn nghĩ Khuynh Thành chết là cái chắc.

Nhưng lúc này họ cũng trở mặt kinh ngạc.

Là thứ võ công gì vậy?

“Đưa Lam Tổ và Lam Ngạn đến đỉnh Từ Cầm!”

Chỉ cần lên được đỉnh Từ Cầm, thiên tôn sẽ không dễ gì tìm ra, gần như không thể tìm ra họ.

Lúc này muốn giết thiên tôn thì chắc chắn là điều không thể làm.

Đành phải chờ, chờ Lam Tổ bình phục, công lực được nâng cao.

Và chờ Chu Tước, Hồng Loan trở về.

Bồi đắp sức mạnh và nhuệ khí, sau đó sẽ trở lại tính sổ với thiên tôn, quyết chiến sinh tử với lão.

“Nhưng... cô thì sao?”

“Mọi người cứ yên tâm, tôi sẽ có cách chạy thoát, tôi và Lam Tổ còn chưa làm đám cưới tung bùng, tôi đâu muốn chết.”

Lam Tổ đang hôn mê, Hoa Mãn Nguyệt lập tức ôm anh lên; Lư Hương Nguyệt Nhi cũng vội ôm Lam Ngạn lên.

Họ nhìn Khuynh Thành, rồi nói: “Cô hãy giữ mình!”

Nói xong cả hai tàn ảnh chớp lên, phi hành về phía đỉnh núi Từ Cầm.

Hoa Mãn Nguyệt đã có niềm tin tuyệt đối ở Khuynh Thành.

Cho nên anh rất yên tâm ra đi.

Anh tin chắc Khuynh Thành đã hứa là sẽ đến sau thì cô ấy sẽ làm được.

Huống chi, vừa nãy Khuynh Thành sáng tạo ra chuyện thần kỳ, họ cũng đã nhìn thấy.

Thiên tôn hầu như không thể làm gì nổi Khuynh Thành.

Thực ra, chỉ có Khuynh Thành mới biết vừa nãy cô đã phải gắng sức mới tạm chống đỡ được các chiêu của thiên tôn.

Sau đó.

Giao chiến không chỉ là dựa vào công lực mà còn dựa vào chỉ số IQ và yếu tố tâm lý nữa.

Nếu sợ chết thì rất có thể chỉ một khoảnh khắc sau đó là đi đòi.

“Vút...”

Khuynh Thành lao vào thiên tôn như một mũi tên, khí thế như vũ bão.

Một làn cơn quang ngũ sắc phóng ra từ lòng bàn tay của thiên tôn. Làn cơn quang ngũ sắc phóng thẳng về phía Khuynh Thành với tốc độ và khí thế kinh người.

Nó chưa đến gần mà Khuynh Thành đã cảm thấy uy lực ghê gớm của nó.

Nếu trực tiếp đánh lại, chi e sẽ như đem trứng chọi đá, tự chuốc lấy diệt vong.

Tháo chạy? Có lẽ chỉ còn cách này.

Khuynh Thành bỗng nảy ra một kế.

Cô bất thành linh quay người chạy như bay về hướng cung Thiên Khuyết.

Hai cao thủ đại chiến sẽ không khiếp ra sao, ai cũng hiểu rõ.

Khuynh Thành không muốn dẫu cô may mắn sống sót nhưng hoàng thành lại bị san phẳng, các thần nhân vô tội lại bị chết sạch.

Như thế, kể cả cô thắng trận thì cũng là vô nghĩa.

Thiên tôn thấy Khuynh Thành cấp tốc lao đi, cho rằng cô định chạy trốn.

Lão bèn lập tức truy kích.

Khuynh Thành lấy làm lạ: dù đường chạy của cô biến hoá kiểu gì, cơn quang ngũ sắc của lão cũng vẫn bám ngay phía sau với tốc độ cực nhanh.

Cô thử tăng tốc, cơn quang ngũ sắc dường như cảm nhận được, nó cũng tăng tốc sát sạt bám theo.

Cung Thiên Khuyết!

Từ xa Khuynh Thành đã nhìn thấy đại điện uy nghi hoành tráng.

Hừ!

Dù bỏ mạng thì cô cũng phải phá tan sào huyệt của tên lão tặc này đã.

Cô bỗng bay vút lên theo một đường cung, rồi lao thẳng xuống cung Thiên Khuyết. Những người trong cung bỗng cảm thấy một làn khí lưu cực kỳ đáng sợ.

Trong nháy mắt, trong cung nào loạn.

“Đã xảy ra chuyện gì thế?”

“Mau chạy đi!”

Các thần nhân trong cung Thiên Khuyết lập tức chạy tản đi. Họ vốn không phải là các binh sĩ đã trải qua huấn luyện nghiêm chỉnh, hằng ngày ngoài việc vâng lệnh thiên tôn, còn lại mỗi cá nhân đều tự tu luyện.

Nhìn cảnh đám đông thần nhân hoảng hốt chạy trốn.

Khoé miệng Khuynh Thành nhếch một nét cười quỷ dị.

“Xem ra, thiên tôn nguoi chẳng qua cũng chỉ đến thế! Nhìn xem, thần nhân của nguoi rất một bọn tham sống sợ chết!”

Thiên tôn bỗng nổi giận đùng đùng.

Bọn người chết giẫm kia, ta đã che chở, nuôi nấng các nguoi, cho các nguoi ăn mặc đầy đủ, cho các nguoi có nơi chốn thênh thang mà tu luyện, bảo vệ tính mạng cho các nguoi.

Nhưng khi gặp biến cố, chưa bị ai dọa giết mà đã bỏ chạy nháo nhác cả lũ!

Tức thật!

Tức điên!

Nhìn đám thần nhân đang tranh nhau tháo chạy, thiên tôn tạm bỏ qua Diệp Khuynh Thành.

Bây giờ lão phải giết bọn ăn hại này trước đã.

“Chạy đâu hả???”

Hắc bào của thiên tôn bay phấp phật, tay áo thụng phất lên, gió lớn rú rít thốc ra.

Sức gió mạnh chẳng khác gì lốc xoáy, phát tán ra khắp bốn phía.

Đám thần nhân đang tháo chạy bất thành linh bị hút khựng lại.

Chẳng khác gì bị ai đó từ phía sau ôm chặt, không thể cất bước nổi nữa.

Làn gió cực mạnh không ngớt hút họ lui về.

Sức hút khủng khiếp, tốc độ siêu nhanh.

Trong chớp mắt, họ đã bị thiên tôn hút trở lại đứng trước mặt lão.

Lão xuất chương tạt lên đỉnh đầu họ, thân xác, linh hồn và nguyên anh đều nát vụn thành bột mịn.

Khuynh Thành quan sát. Khi thấy Từ Thanh bảo kiếm của cô và làn côn quang ngũ sắc của thiên tôn sắp xô vào nhau, cô vận năng lượng tác động vào làn côn quang ngũ sắc, bắt nó chuyển hướng nhằm vào đại diện của cung Thiên Khuyết.

“Oàng...”

Toàn bộ cung Thiên Khuyết bị nổ tan thành trong khoảnh khắc, hoa lửa phóng lên không trung chẳng khác gì pháo hoa tàn khắp bốn phương!

Một số thần nhân chưa kịp tháo chạy đều bị bỏ mạng bởi xung lực kinh hồn.

“A...”

Những ai có công lực tương đối khá một chút, mặt biến sắc tái nhợt, rồi vội tìm mọi cách để giữ lấy thân.

“Oàng...”

Lại một tiếng nổ long trời lở đất.

Âm thanh do Từ Thanh bảo kiếm và côn quang ngũ sắc xô vào nhau. Máu tươi nhuộm đỏ góc trời. Những thần nhân lúc trước đã cố chạy ra ngoài đại điện, lúc này xác họ cũng từ trên không trung rơi xuống.

Sau vụ nổ.

Cung Thiên Khuyết hoành tráng uy nghi đã biến thành bình địa.

Các thần nhân trong cung cũng tử thương gần hết.

Những người có công lực cao, thoát ra rồi, nhưng không thoát khỏi bàn tay của ác ma thiên tôn.

Một làn ánh sáng ngũ sắc phóng thẳng vào hướng bọn họ đang chạy trốn.

Ngay lập tức năm sáu người bị làn sáng ấy vụn nát như, vỡ thành trăm mảnh.

Khuynh Thành thấy thời cơ đã đến.

Lưu quang lập tức chớp lên, chân giẫm Từ Thanh bảo kiếm, cấp tốc phi hành về phía đỉnh núi Từ Cẩm.

Thiên tôn đã nhìn thấy, nổi giận gầm lên. Lão phát ra công lực thật mạnh nhằm vào mấy người đang chạy trốn, họ cũng tiêu tan trong chớp mắt. Sau đó.

“Chạy đâu cho thoát???”

Khuynh Thành đang phóng như bay, ngoảnh lại thấy thiên tôn đang đuổi theo rất gấp.

Tốc độ ấy của lão... chỉ e sắp đuổi kịp cô đến nơi.

Khuynh Thành nhìn Từ Thanh bảo kiếm dưới chân, lẩm bẩm: “Phen này ta chỉ còn cách trông cậy ở ngươi.”

Cô biết Từ Thanh bảo kiếm là thanh kiếm có linh hồn.

Gặp kẻ địch càng mạnh, uy lực nó phát ra càng to lớn.

Có điều, kẻ địch lúc này chẳng phải tầm thường.

Là nhân vật số một của thần giới, là thiên tôn!

Chẳng rõ Từ Thanh bảo kiếm có thể vượt mặt lão ta không.

Nhưng lúc này cô không còn cách nào khác, đành tiếp tục dần bước, chờ xem sao vậy.

Cô cấp tốc phi hành về hướng đỉnh núi Từ Cẩm, nó đã ở ngay phía trước. Nhưng thiên tôn càng lúc càng đến gần cô.

“Chạy đâu cho thoát?”

Thiên tôn cũng biết rất rõ, nếu để Khuynh Thành chạy thoát vào Từ Cẩm thì lão muốn bắt muốn giết bọn Khuynh Thành sẽ rất không dễ nữa.

Lão không thể cả đời đứng ở núi Từ Cẩm này mai phục, chờ bọn họ ra.

Sốt ruột. Bước chân lão càng phi nhanh hơn nữa.

“Vù...”

Côn Như Ý vụt mạnh về phía Khuynh Thành. Côn ảnh được kéo ra rõ dài. Làn sáng ngũ sắc dữ dằn phóng vào Khuynh Thành.

Đôi chân Khuynh Thành khẽ nhún, toàn thân cô ngã về phía sau, đã tránh thoát cơn khí khủng khiếp của thiên tôn.

Sau đó cô nhấn mũi chân, Từ Thanh bảo kiếm lượn vọt lên cao, Khuynh Thành nhào lộn trên không trung.

Tay cầm Từ Thanh bảo kiếm, nhắm chính xác vào thiên tôn, phạt xuống.

Từ Thanh bảo kiếm xẹt ra những làn ánh sáng màu tím ghê rợn, xé toạc không gian, bổ vào đầu thiên tôn.

“Ồi...”

Khi làn từ quang ấy áp sát thiên tôn, lão cảm thấy mình như đã bị chốt cứng, không thể dịch chuyển được nữa, đành kinh hãi giương mắt ra nhìn nó xẹt vào cổ.

“Không được!” Thiên tôn muốn gào lên.

Sao lại thế được? Con bé này lấy đâu ra sức mạnh ghê gớm như vậy?

Dù là Lam Tố, một khi hấn chưa mạnh lên thì cũng không thể là đối thủ của lão.

Thế mà bây giờ lão lại bị một đứa con gái... tuyệt đối không thể như thế này!

Nhưng, dù có thể hay không thể, thiên tôn buộc phải thừa nhận rằng cổ lão đã bị kiếm khí của Khuynh Thành rạch một đường, đã toé máu rành rành.

Máu phun ra ồ ạt.

Đầu thiên tôn rơi xuống lắt lắt như một quả bóng.

Cũng may, linh hồn và nguyên anh của lão vẫn chưa bị tổn hại.

Lão cảm phần nhìn Khuynh Thành như muốn chặt cô ra từng miếng rồi nuốt chửng.

“Ngươi hủy thân mình ta, hôm nay ta không thể không giết ngươi!!!”

Thiên tôn cực phần uất.

Côn Như Ý lại vùng lên giáng thật mạnh vào Khuynh Thành

Khuynh Thành biết rằng mình hủy thân xác của lão, nhất định lão sẽ tức điên.

Cô kinh hãi, cấp tập tháo chạy, tuyệt đối không dám chậm trễ. Đối mặt với thiên tôn đã hoá rồng, cô chỉ còn cách bỏ chạy, không dám có ý nghĩ chống trả nữa.

Vừa nãy cô đánh được thiên tôn, cũng chỉ là ăn may.

Cô hoàn toàn không ngờ mình lại phá được thân xác của lão.

“Ngươi phá thân ta rồi bỏ chạy ư, đừng hòng!”

Thiên tôn đuổi theo áp sát đến nơi, Khuynh Thành toàn thân mồ hôi đầm đìa. Nên làm gì đây? Ta phải làm gì?

“Uỳnh...”

Một lần côn khí tạt xuống Khuynh Thành, cô thấy sống lưng lạnh toát, toàn thân mất hết cảm giác.

Mồm học máu tươi.

Khuynh Thành bị đánh bay ra rất xa.

Cô hoàn toàn không kịp xuất chiêu chống cự.

“Mình sắp chết hay sao?”

Cô hoàn toàn không muốn thế. Nhưng thiên tôn điên cuồng như vậy, cô hoàn toàn không đủ năng lực chống cự.

Cô đang không ngừng rơi xuống.

Lẽ nào mình sẽ chết như thế này thật?

Bỗng nhiên một làn kim quang chớp loà, Khuynh Thành chỉ thấy người mình nhẹ êm rơi xuống lưng một con cự điều.

À... là Kim Bằng!

Sao nó lại ở đây?

Chắc chắn là cô đang nằm mơ!

“Khuynh Thành, hãy cố trụ vững!”

Kim Bằng vỗ mạnh đôi cánh, nó và Khuynh Thành lao vào vùng chướng khí dày đặc.

Nhìn Khuynh Thành và con chim biến mất hút, thiên tôn giận tím mặt.

Khi thật, sắp giết được con bé ấy đến nơi, nó lại được con Kim Bằng cứu đưa đi mất.

“Kim Bằng, có thật là ngươi không?”

“Cô bị ăn đòn choáng quá à? Chẳng phải tôi thì là ai?”

Khuynh Thành cau mày. Chắc là mình sắp chết nên mới nhìn thấy Kim Bằng.

“Tôi biết cô đang nghĩ gì. Chắc chắn cô nghĩ rằng mình sắp chết, đúng không?”

Khuynh Thành cố cựa quậy. “Không phải ta bị ảo giác đấy chứ?”

“Đương nhiên là không.”

“Nhưng... sao có thể là thế này? Chỉ trong thời gian rất ngắn, ngươi đã phi thăng được?”

Kim Bằng suýt nữa chết ngất!

Thời gian rất ngắn?

Nó đã tu luyện mấy triệu năm!

Thế mà cô ta nói là “chỉ trong thời gian rất ngắn”!

“Có phải cô Khuynh Thành bị ngấm đòn, đâm ra lú lẫn? Đã mấy triệu năm trôi qua, chứ đâu phải là một chốc một lát?”

Mấy triệu năm?

Lẽ nào thời gian ở thần giới và tiên giới lại khác xa nhau nhiều đến thế?

“Vậy là... Kim Bằng ngươi đã phi thăng lên đây?”

“Đương nhiên rồi! Nhưng cũng phải nói là tốc độ của tôi khá nhanh.”

Kim Bằng khoái trá nói.

“Phi thăng lên rồi, tôi đi tìm cô khắp chốn. Mọi người bắt tôi phải tìm thật khổ sở! Phải hơn chục ngày tôi mới tìm thấy cô.

Nhưng cũng không ngờ lại tìm thấy cô trong tình huống này.”

Kim Bằng không ngờ, Khuynh Thành cũng không ngờ!

“À, Khuynh Thành, còn những người khác thì sao?”

“Hoa Mãn Nguyệt đã dẫn Lưu Hương Nguyệt Nhi vào núi Tử Cầm, hiện giờ ta cũng chưa biết họ đang ở chỗ nào, nhưng tin rằng họ đã đến chỗ ngày trước Lam Tổ bị phong ấn và chờ ta ở đó. Ngươi cứ bay thẳng đi là được.”

Đã vào trong khu vực núi Tử Cầm thì mọi khí lưu đều không thấy gì hết.

Trừ phi gặp may mà chạm trán nhau, nếu không, định đi tìm ai đó thì chẳng khác gì mò kim đáy biển.

Kim Bằng chờ Khuynh Thành phi hành một trận, đến địa điểm Lam Tổ đã từng bị phong ấn, quả nhiên tìm thấy bọn Hoa Mãn Nguyệt.

Nhìn thấy Kim Bằng, Hoa Mãn Nguyệt và Lưu Hương Nguyệt Nhi vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ.

“Kim Bằng đã phi thăng lên đây à? Khuynh Thành thế nào rồi?”

Lưu Hương Nguyệt Nhi đỡ Khuynh Thành xuống. Kim Bằng vỗ cánh, biến thân. Nó lại là một cậu bé Kaneda Shotaro siêu mẫn tư đáng yêu mặc bộ đồ màu vàng chanh, vẻ rất đặc ý đứng trước mặt họ.

“Tôi nghĩ, cô ấy không chết được đâu.”

Kim Bằng ớn ớn nói.

Chết ngất!

Cả ba người suýt bị choáng!

Xem ra thằng Kim Bằng này đúng là con của Chu Tước, là em của Hồng Loan thật, không còn nghi ngờ gì nữa.

“Lam Tổ thế nào rồi?”

Khuynh Thành nằm trong lòng Lưu Hương Nguyệt Nhi, hỏi một cách mệt mỏi.

“Anh ấy vẫn hôn mê chưa tỉnh lại.”

“Đưa tôi... đến thăm anh ấy...”

Hoa Mãn Nguyệt lắc đầu bước lại, cùng Lưu Hương Nguyệt Nhi đỡ Khuynh Thành vào trong son động.

Lam Tổ đang nằm trên giường băng, như người đang ngủ say.

Thân thể anh phát ra làn huỳnh quang màu lam.

“Sao lại thành ra thế này?”

Hoa Mãn Nguyệt lắc đầu, nói: “Tôi cũng không biết. Khi chúng tôi đưa anh ấy đến đây thì anh ấy đã thế này rồi. Tôi cũng đã dùng nhiều biện pháp nhưng...”

“Rõ ràng là anh ấy bị thương không nặng, linh hồn đâu có thể chấp chôn chơi voi... cứ như là có thể tan đi bất cứ lúc nào?”

“Chúng tôi cũng không hiểu tại sao lại như thế này.”

Khuynh Thành càng cau mày rõ chặt. Phải làm gì đây? Nếu linh hồn của anh tan mất thì dù có kim đan thần dược cải tử hoàn sinh gì gì cũng là vô ích.

Lam Tổ.

Lam Tổ của cô không thể chết.

Tuyệt đối không thể!

“Hoa Mãn Nguyệt, anh nghĩ cách đi? Anh nhất định sẽ nghĩ ra cách, đúng không? Lam Tổ không thể chết, tôi không thể không có anh ấy, không thể!”

Khuynh Thành quên hẳn tình trạng thương tích của mình, cô gạt Lưu Hương Nguyệt Nhi và Hoa Mãn Nguyệt sang bên, nhào vào Lam Tổ.

Thân thể anh lạnh, lạnh ngắt.

Khí lưu của anh mềm nhũn và yếu.

Dường như có thể tắt thở bất cứ lúc nào.

Linh hồn chơi voi.

“Lam Tổ... Lam Tổ... em là Khuynh Thành! Anh mở mắt ra nhìn em đi? Em là Khuynh Thành đây! Lam Tổ... Lam Tổ...”

Dù Khuynh Thành kêu khóc thế nào.

Lam Tổ vẫn nằm đó lặng yên, bất động.

Anh như người đã hoàn toàn mất hết tri giác.

“Sao có thể như thế này? Sao có thể như thế này? Thiên tôn! Thiên tôn!!! Á...”

Diệp Khuynh Thành đã thật sự hoá điên, đau khổ thét gào.

Nhìn Khuynh Thành như biến thành một kẻ tâm thần, Lưu Hương Nguyệt Nhi vội chạy đến ôm chặt lấy cô.

“Khuynh Thành, Khuynh Thành hãy bình tĩnh, bình tĩnh lại! Chúng ta nhất định sẽ có cách, nhất định sẽ có cách! Lam Tổ sẽ không sao hết, chắc chắn sẽ không sao hết.”

“Sẽ không sao hết. Đúng thế! Anh ấy sẽ không sao. Thiên tôn, chính hắn đã hại Lam Tổ thành ra thế này! Tôi phải giết hắn! Giết hắn!!!”

Khuynh Thành dù đang bị trọng thương nhưng sát khí kinh hồn của cô phát ra vẫn không hề suy giảm, thậm chí còn dữ dội hơn cả mọi ngày.

“Khuynh Thành... Khuynh Thành...”

Lưu Hương Nguyệt Nhi lần đầu tiên trông thấy bộ dạng Khuynh Thành đáng sợ như thế này!

Cô ôm thật chặt Khuynh Thành đang không ngớt run rẩy, an ủi: “Khuynh Thành, phải chờ khi dưỡng thương bình phục đã rồi hãy hay, được không? Lam Tổ sẽ khoẻ trở lại, tất cả rồi sẽ tốt đẹp trở lại.

Đi ngủ đi, cô hãy ngủ một giấc đã, chúng tôi sẽ ở bên cô, tất cả rồi sẽ tốt đẹp trở lại.”

Mệt mỏi.

Đúng là Khuynh Thành đã quá mệt mỏi.

Suốt bao ngày qua cô chưa từng một lần ngủ ngon giấc.

Buồn ngủ.

Buồn ngủ, buồn ngủ quá đi mất.

“Luu Hương không nói dối tôi đấy chứ?”

Khuynh Thành trào nước mắt, bất lực nhìn cô bạn thân thiết.

Luu Hương Nguyệt Nhi mỉm cười: “Không, cứ tin tôi đi! Tất cả rồi sẽ tốt đẹp trở lại. Khuynh Thành ngủ đi!”

Nhìn Khuynh Thành dần chìm trong giấc ngủ.

Hoa Mãn Nguyệt và Luu Hương Nguyệt Nhi mới bắt đầu cảm thấy yên tâm.

Hoa Mãn Nguyệt kéo tay Luu Hương, nhìn Kim Bằng, rồi bước ra ngoài.

“Tình trạng của Lam Tổ rất nguy hiểm, anh định...”

“Nhưng, Nam Cung Triệt... nếu anh đi ra, rồi lỡ chạm trán thiên tôn thì sao?”

Bọn họ hiện giờ ở thế quá yếu, căn bản không thể là đối thủ của thiên tôn.

Hễ ra khỏi vùng núi Từ Cẩm này thì họ sẽ chết sạch.

“Nam Cung Triệt, em không muốn anh mạo hiểm như thế.”

“Nếu anh không đi thì rất có thể Lam Tổ sẽ chết.”

“Nhưng nếu anh đi, có thể anh sẽ phải bỏ mạng. Nam Cung Triệt, em không muốn mất anh. Không muốn.”

Luu Hương Nguyệt Nhi ôm chặt Hoa Mãn Nguyệt. Những ngày gần đây họ đã liên tiếp trải bao phen sinh tử.

Rất nhiều lần thoát khỏi quỷ môn quan, hù vía trở về, cảm giác ấy thật không dễ chịu gì.

Cô không muốn lại phải nếm trải nỗi thống khổ và kinh hãi như thế nữa.

“Nam Cung Triệt, em xin anh! Dù anh nói là em ích kỷ hay vô tình gì gì cũng được, em thật sự không chịu đựng thêm được nữa, em sắp suy sụp nát tan...”

Khuôn mặt Luu Hương Nguyệt Nhi ướt đẫm nước mắt. Hoa Mãn Nguyệt ôm cô thật chặt.

“Anh đâu có thể trách gì em? Luu Hương, anh biết anh có lỗi với em, nhưng...”

“Anh hãy để em ích kỷ một lần, được không?”

Không phải cô không muốn cứu Lam Tổ, mà là cô thật sự thấy sợ.

Cô đã từng lựa chọn hy sinh vì họ một lần, hai lần, ba lần...

Nhưng cô thấy sợ thật rồi.

“Luu Hương, nếu chúng ta cứ dừng lại thật, thì lương tâm chúng ta sẽ bị cắn rứt suốt đời, chúng ta sẽ mãi mãi sống trong đau khổ và áy náy không yên.

Luu Hương, lẽ nào em nhẫn tâm đứng nhìn Lam Tổ phải chết và nhìn Khuynh Thành sống còn khổ hơn chết?”

“Nhưng anh có nghĩ rằng: lỡ chẳng may anh xảy ra chuyện thì em sẽ ra sao không? Em không muốn bất cứ ai phải chết, nhưng ai sẽ thông cảm với em, và ai sẽ thương em đây?”

Kim Bằng hơi cúi đầu, nó hoàn toàn không hiểu rõ mọi tình hình.

Nó chỉ lờ mờ đoán rằng hình như họ đang gặp phải một kẻ địch rất mạnh.

“Thôi nào! Hai người đừng cãi cọ nữa, tôi nghe ù cả tai đây này!”

Cả hai mới bỗng nhớ ra chú bé Kaneda Shotaro đang đứng đó nhìn họ.

“Kim Bàng...”

“Cần thứ gì, thì để tôi đi cho!”

“Không, ngươi không thể đi! Ngươi còn có nơi của ngươi.”

Trong son động, Khuynh Thành chẳng rõ đã thức dậy từ lúc nào.

Cô chậm chậm bước ra, sắc mặt nhợt nhạt. Cô mỉm cười.

“Đúng thế, ngươi còn có nơi mà ngươi cần đi.”

“Khuynh Thành...” Mọi người đều hơi bất ngờ.

Khuynh Thành bước đến bên Kim Bàng ngồi xuống, xoa đầu nó, nói: “Xưa nay ngươi vẫn muốn biết cha mẹ mình là ai, đúng không?”

Kim Bàng ngẩn tò te chẳng hiểu ra sao.

Nó dẫu môi, nói: “Chẳng lẽ cô lại biết cha mẹ tôi là ai chắc?”

“Đúng thế đấy!”

Kim Bàng sững sốt.

Nó đưa tay lên sờ trán Khuynh Thành, nói: “Không phải cô bị dính côn của thằng cha kia, rồi hoá đàn đấy chứ?”

“Ngươi hoá đàn thì có! Ta nói thật đấy! Ngươi thử tháo miếng ngọc đeo ở cổ đưa ta xem có được không?”

Kim Bàng vẫn không thể tin cái chuyện này

Lẽ nào cô ấy biết về lai lịch của mình thật?

“Đúng! Miếng ngọc này và miếng ngọc của Hồng Loan là một!”

“Hồng... Hồng Loan?”

Hai bên mép Kim Bàng bỗng giật giật.

“Chắc cô không định nói là Hồng Loan cũng có một miếng ngọc giống thế này chứ?”

“Đúng thế đấy!”

Kim Bàng thấy đầu ong ong, nó nhìn Khuynh Thành, rồi lại tét lên đầu mình một cái.

“Sao trên đời này lại có những chuyện trùng hợp kỳ lạ như thế nhỉ?”

“Ngươi sao vậy?”

Lần này đến lượt bọn Diệp Khuynh Thành sững sờ.

“Chà! Chuyện nói ra thì dài. Ngọc này vốn không phải của tôi.”

Cả ba nín lặng một hồi.

“Không phải của ngươi?”

“Đúng! Không phải của tôi. Người anh em của Hồng Loan... nó... nó không còn nữa.”

“Thế là chuyện gì? Sao lại không còn nữa? Tại sao ngươi lại có miếng ngọc này?”

Mắt Khuynh Thành bỗng loé sáng, kinh ngạc kêu lên: “Chắc không phải ngươi giết người cướp của đấy chứ?”

“Nhân phẩm của tôi kém đến thế ư?”

Chà!

Cứ như là nó có nhân phẩm thật! Ngay điều phẩm cũng chưa chắc đã ra sao thì có!

“Này, các người sao thế?”

“Thôi được! Người thử nói xem, câu chuyện thực ra là thế nào?”

“Năm xưa tôi một thân một mình huyết chiến ở Hồng Hoang. Có một lần tôi suýt chết. Tôi nghĩ, có lẽ nó nể tôi là đồng loại với nó nên nó mới cứu tôi. Nhưng, cũng vì cứu tôi, mình nó đánh không lại số đông, nên nó bị đàn Thiết bối thương lang[2] ăn thịt.”

[2] Sói lưng xanh

“Đây... đây là di vật của nó. Nó nói, nếu có ngày tôi gặp người nhà của nó, thì tôi giúp nó chuyển lời rằng: nó luôn rất yêu họ, luôn rất nhớ họ, dù họ vì nguyên nhân gì mà phải bỏ rơi nó, nó cũng không oán trách họ.”

Giọng Kim Bằng bỗng nghẹn ngào.

Thì ra câu chuyện là như vậy.

Bầu không khí bị thương bao trùm mọi người.

Một lúc lâu sau Kim Bằng mới bình tĩnh trở lại. Nói: “Nó đã chết vì tôi. Tôi và Hồng Loan lại là anh em tốt với nhau, cho nên thứ gì của nó cũng là của tôi. Mẹ nó tức là mẹ tôi, anh em của nó đương nhiên cũng là anh em của tôi.

Khuynh Thành cô mau nói đi, đã xảy ra chuyện gì? Tại sao tôi không thấy Hồng Loan đâu cả?”

Khuynh Thành hít sâu một hơi, rồi mới chậm rãi kể lại toàn bộ câu chuyện về Thanh Thanh cho Kim Bằng nghe. Rồi lại nói: “Hiện giờ họ đã quay về đình Kinh Phong. Bây giờ người đến đó vẫn còn kịp chân.”

“Nhưng, còn các vị sẽ thế nào?”

Kim Bằng lo lắng nhìn Khuynh Thành.

“Người cứ yên tâm, chúng ta ở lại đình Từ Cầm. Thiên tôn tạm thời không thể làm gì nổi chúng ta. Người cứ đến đó trợ giúp mẹ con Hồng Loan đi! Kẻ địch mà họ phải đối mặt còn đáng sợ hơn kẻ địch chúng ta ở đây phải đối mặt.”

Kim Bằng do dự một lát, rồi nói: “Được! Nhưng mọi người phải hết sức cẩn thận đấy!”

“Hiểu rồi, người cứ yên tâm đi đi!”

“Được! Tôi đi ngay bây giờ.”

Nói rồi, Kim Bằng lắc người, biến thành một con cự điều khổng lồ xuất hiện trước mặt họ.

Lưu quang chớp lên, Kim Bằng bay vút đi.

Lúc này Khuynh Thành mới thở phào.

Mong sao mọi người có thể bình an vượt qua những ngày khó khăn này.

“Khuynh Thành...”

Hoa Mãn Nguyệt ái ngại nhìn cô.

Cô gái này phải gánh chịu quá nhiều áp lực nặng nề.

Khuynh Thành mỉm cười nhìn anh, nói: “Tôi không sao. Hoa Mãn Nguyệt, Lưu Hương nói đúng: cô ấy không thể mất anh. Tôi cũng không thể để hai người hy sinh vì chúng tôi. Hai người đều đang bị thương nặng, nếu đi thì tức là tìm đến cái chết.”

Khuynh Thành từ từ đứng dậy, nhìn vào bên trong sơn động.

Lam Tổ vẫn nằm trên giường băng bất động. Cô hít vào một hơi thật sâu, rồi nói: “Tôi tin rằng Lam Tổ sẽ trụ lại được. Và... dù anh ấy có thể sẽ chết, tôi cũng không thể để hai người phải mạo hiểm như thế.”

Cô hít thở thật mạnh, cố nén để không trào nước mắt.

Cô không rõ khả năng tự kiểm soát của mình đã trở nên sa sút thế này từ khi nào?

“Hai người đã hy sinh rất nhiều vì chúng tôi, hiện giờ lại đang bị thương, cả hai nên tìm chỗ nghỉ ngơi dưỡng thương. Tôi sẽ trông nom Lam Tổ.”

“Khuyh Thành...”

Lưu Hương Nguyệt Nhi ngượng ngịu lúng túng, cô nhìn Khuyh Thành nói: “Khuyh Thành, tôi biết mình cũng thật ích kỷ, nhưng tôi cũng vì chẳng còn cách nào khác...”

Khuyh Thành bước đến trước mặt Lưu Hương, mỉm cười nhẹ nhõm, lau nước mắt cho cô, rồi nói: “Đừng nên... Nếu là tôi, thì tôi cũng sẽ như cô. Ai chẳng muốn mãi mãi gắn bó với người mà mình yêu quý!

Tôi cũng thế, tôi đã từng gắng hết sức chẳng phải vì mong gắn bó với Lam Tổ hay sao? Cho nên, Lưu Hương không hề sai gì cả. Hiện giờ, việc duy nhất cô cần làm là gắn bó, chung sống hạnh phúc với Hoa Mãn Nguyệt.”

“Nhưng...”

“Không nhưng nhị gì nữa. Sự việc sẽ có ngày được giải quyết, cô cứ tỉnh dưỡng cho bình phục đi đã.”

“Phải đấy! Việc quan trọng lúc này là cần tỉnh dưỡng cho khoẻ lại, chúng ta có mạnh lên thì mới nói là giết được thiên tôn”

Cả ba bàn bạc một hồi, cuối cùng quyết định sẽ bế quan tu luyện.

Khuyh Thành thở phào nhẹ nhõm vì thấy họ đã bị mình thuyết phục.

Cô lặng lẽ bước đến bên Lam Tổ. Nắm chặt bàn tay băng giá của anh. “Lam Tổ, chúng ta nhất định sẽ thành công, đúng không?”

Cô mỉm cười nhìn anh, ánh mắt rất kiên định.

Cô tin, cô tin chắc chắn Lam Tổ của cô sẽ tỉnh lại.

“Lam Tổ, anh từng hứa với em: anh sẽ lấy em, sẽ tổ chức một đám cưới tung bừng, hoa lệ, anh chưa làm được. Cho nên anh không được chết, nếu anh dám chết, em sẽ hận anh suốt đời.”

Khuyh Thành ngồi xếp bằng tròn bên Lam Tổ, bắt đầu điều tiết hơi thở.

Hàng ngày cô trò chuyện với anh một lúc.

Sau đó mới luyện công điều tiết hô hấp.

Thời gian trôi đi từng ngày từng ngày một, cô cũng không nhớ đã bao lâu rồi.

Cô lại đến bên Lam Tổ như mọi ngày, nắm chặt bàn tay giá lạnh của anh.

“Lam Tổ, công lực của em đã tiến bộ hơn. Chờ đến khi em đạt đến cấp độ Kiếm thần cao cấp đại viên mãn, có lẽ em sẽ đủ sức ra quyết đấu phân định cao thấp với hắn.”

Ánh mắt cô đầy khát vọng. Nhưng... làn sáng màu lam nhạt trên thân thể Lam Tổ bỗng biến hoá trở nên mềm mại... sau đó... sau đó bất ngờ... bất ngờ tan biến không thấy đâu nữa.

“Lam Tổ... Lam Tổ...”

Khuyh Thành cảm thấy hoang mang cực độ.

“Không!!! Không!!! Sao lại thế này? Sao có thể thế này?”

Khí lưu của Lam Tổ rõ ràng là càng lúc càng mạnh lên. Sao lại có thể... sao lại bỗng dưng biến mất?

“Lam Tổ!!! Lam Tổ!!!”

Tiếng kêu như xé phổi của Khuyh Thành vang vọng khắp sơn động.

“Ừng!!!”

“Oàng!!!”

Tiếng kêu phẫn uất của cô tích tụ nội lực, bỗng nhiên, cả quả núi khổng lồ rung lên chao đảo!

Không ngừng phát ra những tiếng nổ.

Sơn thạch khắp nơi đổ sập.

Khuynh Thành ôm lấy Lam Tố, kêu gào không ngớt: “Không!!! Không thể! Không thể! Lam Tố! Lam Tố! Anh hãy tỉnh lại đi! Anh hãy tỉnh lại đi!!!”

Thân thể Lam Tố vẫn giá băng như trước.

Vẫn không có một chút khí lưu.

“Lam Tố... Lam Tố...”

Núi sập tan tành, hoá thành bột mịn. Chỉ còn lại phiến đá to lớn ở chỗ Khuynh Thành bồng bênh lơ lửng giữa không trung.

Bụi trắng xoá bay khắp bầu trời mù mịt.

Dường như cảm thương cho cái chết của Lam Tố.

Khuynh Thành đau khổ kêu khóc, đôi mắt nhoà lệ bỗng mở to, phóng ra một làn tinh quang màu đỏ.

Toàn thân cô bùng phát sát khí hải hùng.

Sắc mặt cô lạnh tanh. Ôm thân thể Lam Tố cấp tốc phi hành ra phía bên ngoài đỉnh núi Tử Cầm.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Nữ Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 25

Thiên tôn!

Thiên tôn!!!

Là ý nghĩ duy nhất trong đầu Khuynh Thành lúc này.

Giết thiên tôn, trả thù cho Lam Tố.

Dù phải chết cô cũng không sợ gì.

Lam Tố của cô đã chết, cô sống sẽ chỉ là vô nghĩa.

“Thiên tôn!!! Thiên tôn, ngươi dẫn xác ra đây! Dẫn xác ra đây!!!”

Giọng Khuynh Thành vang vọng khắp bầu trời thần giới.

Khiến toàn bộ thần giới chao đảo như sắp sụp đổ.

Khiến mọi thần nhân vội vã bảo vệ tâm mạch của mình để tránh sát thương.

Thần giới bỗng sôi sục cuộn nhào!

Thiên tôn!

Có người dám đối đầu khiêu chiến với thiên tôn!

Trời đất!

Đó phải là siêu cao thủ!

Còn tiếng thét kinh hãi kia, khiến cả thần giới rung chuyển. Ngoài thiên tôn ra có mấy ai đạt đến tầm cỡ ấy?

Đáng sợ, quả là vô cùng đáng sợ.

“Ha ha ha ha...”

Một làn sức mạnh hùng hồn cứng rắn đang lan toả khắp bầu trời thần giới.

“Ranh con, cuối cùng ngươi đã ra rồi! Ta cứ tưởng ngươi định cả đời trốn trong đỉnh Tử Cẩm!”

Trên không trung, một làn lưu quang màu đen chớp lên, thiên tôn đã đứng lơ lửng giữa trời, hắc bào bay phấp phất, bộ tóc dài phơ phất.

Khuynh Thành đặt Lam Tổ xuống một chớp núi cao.

Từ Thanh bảo kiếm trong tay vung lên, mặt tràn ngập sát khí khát máu, lao thẳng vào thiên tôn.

“Hôm nay ta phải giết ngươi để trả thù cho Lam Tổ!”

Thiên tôn vận thần thức quan sát. Kê ấy... kê ấy đã chết rồi hay sao? Hắn đã chết thật ư?

Sao có thể chết được?

Lão còn nhớ lúc đó Lam Tổ bị thương rất nặng, tuy nhiên không đến nỗi phải chết mới đúng.

Lẽ nào lão đã đánh giá anh ta quá cao?

Chết? Chết thật rồi ư?

“Ha ha ha ha... hán mà còn phải chết, thì ngươi cho rằng ngươi có thể giết nổi ta hay sao?”

Về mặt thiên tôn trông thật ngông cuồng, không thể có cách gì che giấu được tâm trạng đang hưng phấn của lão.

Thằng cha luôn ngăn trở lão, đã chết! Rốt cuộc hắn đã chết rồi.

“Con ranh con! Ta cũng nể ngươi là bậc kỳ tài, nếu bây giờ ngươi biến đi, ta sẽ cân nhắc để tha cho ngươi một con đường sống. Ngươi thấy thế nào?”

Khuynh Thành hừ một tiếng lạnh lùng đáp: “Ta không thèm! Hôm nay ta đã đến đây thì ta không định sống để mà trở về nữa!”

Khuynh Thành thay đổi sắc mặt, lao vào đánh thiên tôn.

“Khuynh Thành, chúng tôi sẽ giúp cô!”

Hoa Mãn Nguyệt và Lưu Hương Nguyệt Nhi chạy như bay đến bên Khuynh Thành.

Lúc này hai người nhận ra cả quả núi này chấn động rung chuyển.

Bèn chạy ra quan sát, nên mới thấy quả núi ở chỗ Khuynh Thành đã nát vụn ra như cám.

Họ hiểu rằng đã xảy ra chuyện hệ trọng. Hoa Mãn Nguyệt bèn cùng Lưu Hương Nguyệt Nhi đuổi theo xem sao.

Không ngờ họ đã đoán đúng.

Mặt thiên tôn bỗng biến sắc.

Ba người này. Lão không ngờ mới chỉ sau hơn bốn chục năm ngắn ngủi, công lực của bọn họ đã tiến bộ quá nhanh.

Nhất là Diệp Khuynh Thành, con bé đã đạt đến trình độ Kiếm thần cao cấp hậu kỳ!

Ba người từ ba hướng khác nhau vây đánh thiên tôn.

Bất chợt phải đối mặt với ba cao thủ lợi hại như thế này, thiên tôn thấy mất tự tin.

Nếu chỉ là ba cao thủ Kiếm thần cao cấp, thì lão không thèm coi là gì.

Nhưng con bé Diệp Khuynh Thành lại rất quái thai.

Lần trước nó đã hủy thân xác của lão.

Khiến lão phải tu luyện ba mươi tám năm mới phục hồi được thân xác.

“Năm xưa ba người không thể là đối thủ của ta thì ngày nay cũng thế thôi! Huống chi thuật ngự tâm mà ta tu luyện nay đã cực kỳ thuần thục. Các ngươi muốn giết ta, thì chỉ là hoang tưởng mà thôi!”

Đôi mắt thiên tôn bỗng mở to.

Phóng ra hồng quang như những tia chớp điện.

Bỗng chốc, trong đám đông đứng xem có năm cao thủ Kiếm thần cao cấp sơ kỳ cũng trợn mắt phóng ra hồng quang nhắm vào cả bọn Khuynh Thành.

“Ha ha ha...”

Tiếng cười ngông cuồng can rở của thiên tôn vang lên, tiếng cười ngập ngựa sát khí.

Sát khí chặt căng bộ ngực của lão. Cuộc tàn sát bắt đầu.

Diệp Khuynh Thành nổi giận, toàn thân biến ảo rất ma mị, tốc độ đạt đến cực đại.

“Hãy!”

Khuynh Thành và một cao thủ Kiếm đế cao cấp trung kỳ lao vào nhau. Thân thể của gã lập tức bị xả thành bốn mảnh, từ không trung rơi xuống.

“Uych!”

“Lũ các nguoi chết đi!”

Khuynh Thành lại vùng Từ Thanh bảo kiếm lên, hai gã Kiếm đế cao cấp lập tức bị chém vụn, biến thành làn bụi máu.

Cũng cùng lúc ấy, một Kiếm đế cao cấp vốn đang truy sát Lưu Hương Nguyệt Nhi, bỗng xoay người lại đánh Diệp Khuynh Thành. Lưỡi búa khai sơn của gã vùng lên bổ vào lưng cô.

Khuynh Thành không tránh kịp, lưng cô đành nhận nhát búa của gã vậy.

“Ôc...”

Mồm Khuynh Thành học máu tươi.

Đôi mắt ánh lên, phần nộ nhìn gã.

Một quyền cực mạnh táng vào đầu gã, cái đầu bị lõm thành một cái hốc to đùng, linh hồn và nguyên anh của gã cũng tan tành luôn.

Hết lần này đến lần khác xuất chiêu, Khuynh Thành, Hoa Mãn Nguyệt và Lưu Hương Nguyệt Nhi ít nhiều cũng đều bị thương nhưng chỉ là xây xước nhẹ chứ không đáng ngại.

Thiên tôn nhìn các cao thủ của lão lần lượt bỏ mạng, mặt lão nhăn như bị.

Khi lão chuẩn bị lại dùng thuật ngự tâm thì Khuynh Thành vùng Từ Thanh bảo kiếm lên xông vào chém lão.

“Ư... ư...”

Không khí dường như bị đông đặc, mọi sự việc động tác đều chậm hẳn lại.

Trong không khí nổi lên âm thanh “ư ư”. Lại có vài thần nhân đứng xem bị chấn động tâm mạch mà chết.

Toàn khu vực bị rung chuyển xê dịch. Ánh sáng màu tím chiếu rọi muôn nơi.

Đôi mắt dữ tợn của Khuynh Thành nhìn xoáy vào thiên tôn.

Cô dẫn giọng nói từng chữ từng chữ một: “Hôm nay ta không thể không giết nguoi.”

“Giết ta, thì chúng phải chết sạch.”

Thiên tôn lạnh lùng nói. Mặt lão có nét cười nham hiểm, ánh mắt lão nhìn vào Hoa Mãn Nguyệt và các thần nhân đang đứng xem.

Hoa Mãn Nguyệt và Lưu Hương Nguyệt Nhi đưa mắt nhìn nhau, không nói một lời, cả hai vùng trường kiếm chém vào thiên tôn.

Chết hay không chết, đầu phụ thuộc vào mấy câu nói của lão tặc thiên tôn?

Sinh hay tử nằm trong tay chính mình chứ không phải ai khác!

Đã liều đến nước này, son cùng thủy tận rồi, đầu cần cân nhắc nhiều làm gì nữa?

“Được lắm! Đã thế thì hãy nhận cơn của ta trước đã!”

Khi thấy Lam Tổ đã ở tình trạng đó, thiên tôn cũng có ý buông tha cho cả bọn, nào ngờ ba đứa này cứ lý lợm không chịu thôi.

Thích dẫn xác đến để xin được chết.

Thì chó trách lão vô tình.

Côn Như Ý của thiên tôn vung lên nhằm vào Lư Hương Nguyệt Nhi vút mạnh.

Trong ba người, Lư Hương Nguyệt Nhi công lực yếu hơn cả.

Nếu không lập tức trừ bỏ cô ta, thì cô ta khiến thiên tôn vương chân vương tay rất khó chịu.

“Nhất côn kinh thiên!!!”

Thiên tôn quát lớn, bỗng có hàng trăm côn ánh tất cả đều nhằm vào Lư Hương Nguyệt Nhi.

Lư Hương Nguyệt Nhi vung trường kiếm lên, côn Như Ý của thiên tôn phang vào trường kiếm.

Ngay lập tức, bàn tay Lư Hương đau kinh khủng.

Cả bàn tay cô bị xé toạc.

“Ăn thêm một côn nữa của ta!”

Thiên tôn nhảy bật lên thật mạnh, rồi vút một nhát vào bụng cô.

Lư Hương Nguyệt Nhi bị đánh bay ra xa.

Tất cả chỉ xảy ra trong chớp mắt.

Lúc đó Khuynh Thành và Hoa Mãn Nguyệt đang đứng cách Lư Hương Nguyệt Nhi khá xa.

Nên khi cả hai chạy đến thì đã muộn.

Hoa Mãn Nguyệt đón được cô. Lư Hương đang thoi thóp.

Đôi mắt Khuynh Thành đỏ vằn, sát khí cuộn dâng.

Gió mạnh gào rú.

Từ Thanh bảo kiếm trong tay Khuynh Thành phát ra âm thanh thật kỳ quái.

Không ngừng kêu u u.

Khuynh Thành không bận tâm đến hiện tượng lạ lùng ấy nữa, cô bỗng phần nộ hú dài, tiếng hú xuyên thấu bầu trời. Từ Thanh bảo kiếm chém thật mạnh vào thiên tôn.

Côn ánh của thiên tôn quét ngang một đường, lần lượt đánh vào Từ Thanh bảo kiếm của Khuynh Thành, vô hiệu hoá kiếm khí của cô.

Vừa nãy thiên tôn đánh bị thương Lư Hương Nguyệt Nhi, Khuynh Thành đã tức muốn chết.

Lúc này cô càng điên cuồng.

Dù mình bị thương thì cũng phải bắt lão ăn đòn.

“Ừng...”

Một làn khí màu tím xuất hiện quanh thanh kiếm trong tay Khuynh Thành. Làn khí ấy lại không ngớt vờn bay quanh vai cô.

Mặt thiên tôn bỗng biến sắc.

Đó là... thứ binh khí chết tiệt gì thế? Nó có thể tự động nâng cấp ư?

Kiểm khí màu tím bay trong không gian giáng thật mạnh vào côn Như Ý của thiên tôn. Thiên tôn thét lên chẳng khác gì bị ăn một đòn chí mạng, lão ngã nhào rơi xuống nửa chừng rồi mới gắng gượng đứng lại cho vững giữa khoảng không.

Thiên tôn sững sờ, kinh ngạc nhìn Từ Thanh bảo kiếm trong tay Diệp Khuynh Thành.

Khuynh Thành cầm thanh kiếm đang phát ra khí tím, ngao ngễ nhìn lão.

“Ngươi còn thủ đoạn gì nữa thì giờ ra đi! Xem xem ngươi có thể làm gì nổi ta không?” Khuynh Thành đầy tự tin. Sự tự tin này bắt nguồn từ ý nghĩ cô coi mình như đã chết rồi.

Kể từ lúc Lam Tổ không còn nữa, Khuynh Thành cũng đã chết rồi.

“Chà...” Thiên tôn quan sát kỹ Tử Thanh bảo kiếm trong tay Khuynh Thành, lát sau ánh mắt lão bỗng cháy bỏng!

“Thứ vũ khí kia...” Thiên tôn run rẩy.

“Hãy!”

Thiên tôn quát một tiếng rồi lao vào Khuynh Thành nhanh như tên bắn.

Sức chiến đấu của lão đã được kích hoạt tối đa.

Đó là thứ binh khí có linh tính, nếu lão không giết con bé kia mà chiếm lấy thì trời không dung đất không tha lão.

Tuy vũ khí trong tay lão được coi là binh khí hàng đầu trên thần giới.

Nhưng so với thanh kiếm nhìn có vẻ không bắt mắt của Diệp Khuynh Thành, thì còn thua quá xa!

Vũ khí của lão tốt thật nhưng lại không có linh hồn.

Vũ khí của Khuynh Thành chưa được coi là hạng tốt nhất trên thần giới nhưng lại có linh tính, tự nó có thể không ngừng đột phá nâng cấp.

Sau mỗi lần giết một kẻ địch, linh hồn của thanh kiếm sẽ mạnh thêm lên.

Một bảo bối như thế... trời ơi!

Thiên tôn cực kỳ xúc động.

Nhìn Tử Thanh bảo kiếm mà mắt lão như bốc cháy, từng nhát côn Như Ý trong tay tung ra càng lúc càng dữ dằn đánh vào Khuynh Thành.

“Giao long xuất hải!!!”

Thiên tôn giận dữ gầm lên, côn Như Ý bay lượn chẳng khác gì giao long ra biển lớn, vẫy vùng khắp bốn phương tám hướng.

Ánh mắt Khuynh Thành tinh tường kinh khủng, luôn tránh thoát cực nhanh.

Tốc độ của thiên tôn thực ghê gớm, côn Như Ý vung ra tới tấp.

Khuynh Thành đâu phải hạng người chịu để cho người ta tùy tiện hành hạ?

“Choang!”

Tử Thanh bảo kiếm và côn Như Ý xô thẳng vào nhau.

Nói cho cùng, công lực của Khuynh Thành vẫn không bằng thiên tôn.

Cho nên dù có binh khí lợi hại hơn những vẫn không thể phát huy uy lực của nó lên đến cực đại.

Tử Thanh bảo kiếm hơi run run. Hoa Mãn Nguyệt thấy thế, tạm rời Lư Hương Nguyệt Nhi, chạy ra tấn công thiên tôn.

“Ngươi muốn chết!”

Thiên tôn tức không để đâu cho hết. Một quyền tung ra đánh vào bụng Hoa Mãn Nguyệt.

Lão chỉ thèm khát đoạt được Tử Thanh bảo kiếm.

Vì thế lão không ham đánh lâu, chỉ mong tốc chiến tốc thắng để cướp được bảo bối.

Cho nên hễ đã xuất chiêu thì đều là chiêu khủng.

Hoa Mãn Nguyệt cũng tức điên, bất chấp nắm đấm ấy của thiên tôn, vẫn dồn sức mạnh tấn công lão.

Trường kiếm trong tay Hoa Mãn Nguyệt chém vào thiên tôn với cường lực kinh hồn.

Thiên tôn thấy vậy, nhếch mép cười khẩy tàn độc.

Một chiêu với công lực quét sạch ngàn quân, giáng cực mạnh vào Hoa Mãn Nguyệt.

“Á...”

Nhát côn ấy đã đánh trúng lưng Hoa Mãn Nguyệt.

Máu tươi bắn toé, người lật úp bay văng ra xa.

Nếu công lực của Hoa Mãn Nguyệt gần đây không tăng tiến thì chắc nhất côn này đã lấy mạng anh.

Thiên tôn xoay người lại nhìn Diệp Khuynh Thành đang sục sôi sát khí. Mắt lão càng lúc càng sáng lên, tâm trạng lão càng hồi hộp.

Chỉ còn lại một đứa.

Giết nó.

Thì bảo bối kia sẽ về tay lão.

“Người giết phu quân của ta, làm bị thương người thân của ta, hôm nay trong hai ta chỉ có một người được sống!” Khuynh Thành phần nộ hết văng.

Từ Thanh bảo kiếm vung lên nhắm vào thiên tôn.

Thiên tôn lạnh lùng nhìn chăm chăm vào Diệp Khuynh Thành. Bỗng nhiên, cô cảm thấy hình như không gian xung quanh bị phong toả, rồi sức mạnh không gian lại nén chặt lấy cô khiến cô không thể nhúc nhích!

Chuyện gì thế này? Thực ra là chuyện gì thế này?

Không gian đông đặc???

“Á...”

Một tiếng thét phần nộ. Khí lưu ở bề mặt Từ Thanh bảo kiếm rung lên.

Không gian quanh người Khuynh Thành lập tức chấn động.

Khuynh Thành bỗng rất hoan hỉ, không ngờ Từ Thanh bảo kiếm lợi hại như thế này.

“Bảo bối! Thủ lớn không thể không trả. Tất cả, ta trông cậy ở ngươi!”

Khuynh Thành thầm nhắm.

Thiên tôn cũng không nén nổi nét hưng phấn trong ánh mắt. Không ngờ Từ Thanh bảo kiếm lợi hại như vậy.

Ha ha! Nếu có được nó rồi, thì còn ai ở thần giới dám đối địch với lão nữa?

Và, kể cả sau này có một thiên tôn mới xuất hiện, thì hắn cũng không làm gì nổi lão.

“Xịch... xịch...” Không gian lại đông cứng một lần nữa. Khuynh Thành cảm thấy sức ép càng lớn hơn, dù cô cự quậy kiểu gì cũng không thể di chuyển một bước.

Vũ khí thì sao? Khi đứng cách đối thủ quá xa, vũ khí cũng chẳng tác dụng gì.

“Diệp Khuynh Thành! Ngươi được chết trong tay thiên tôn ta đây, cũng là niềm vinh hạnh cho ngươi đấy!”

Nói xong,

Côn Như Ý trong tay lão vung lên, hoá thành một làn u quang, giáng vào Khuynh Thành.

“Uỳnh!!!”

“Uỳnh!!!”

Khắp bầu trời, mây đen phủ kín.

Các tầng mây không ngớt cuộn cuộn chuyển vần.

Hình thành một xoáy ốc khổng lồ khủng khiếp.

Khí thể dữ dội này... có phải có ai đó sắp độ kiếp không?

Một làn khí lưu cực mạnh lan khắp đất trời tràn đến bọn họ.

Những tia chớp ngoằn ngoèo như mắng xà chạy dài mãi trên bầu trời tối đen.

Những tia chớp đi đến đâu, những tầng mây ở nơi ấy đều biến thành màu tím, hết sức thần kỳ.

Sức mạnh kinh người.

Lẽ nào... lẽ nào có một thiên tôn mới sắp giáng sinh?

Lúc này thiên tôn không bận tâm giết Khuynh Thành nữa.

Lão nhìn như dán mắt lên bầu trời.

Tất cả mọi người đều ngẩng đầu nhìn lên không trung.

Một uy lực đáng sợ, có lẽ sắp xuất hiện một cao thủ.

Khuynh Thành hơi sững sờ, rồi lại vùng Từ Thanh bảo kiếm lên.

Thiên tôn kịp thời phòng bị chặn được đáng kể, nhất kiếm Từ Thanh của Khuynh Thành bị giảm công lực rất nhiều.

Thiên tôn kinh ngạc, vụt luôn Khuynh Thành một côn.

Khuynh Thành vốn định đánh lên lão, nào ngờ lão phản ứng quá nhanh, cô không tránh kịp, và thế là bị côn Như Ý của lão đánh trúng.

“Ngươi chết đi!”

Thiên tôn quát lớn, rồi ại vụt ngay một côn nữa vào Khuynh Thành.

Cô bị đánh bật văng ra rất xa.

Bỗng nhiên.

Cô đang không ngừng rơi xuống... rồi bất ngờ rơi vào một đôi tay ấm áp.

Của một người. Người ấy nào phải ai khác, mà chính là Lam Tố!

“Lam Tố...”

Khuynh Thành rất kinh ngạc nhìn anh. Lẽ nào mình đã chết rồi?

“Xin lỗi Khuynh Thành, anh đã để em phải ấm ức.”

Lam Tố áp bàn tay vào lưng Khuynh Thành, nguồn nội lực dồi dào, như dòng nước ấm chảy vào cơ thể cô.

Thương tích lúc trước dần dần bình phục.

“Lam Tố, anh chưa chết ư?”

“Những việc đã hứa với em, anh còn chưa làm, thì anh chết sao được? Anh không muốn em sẽ mãi mãi hận anh.”

Ánh mắt Lam Tố tràn ngập yêu thương nhìn Khuynh Thành.

Thực ra, mấy chục năm qua anh luôn nhớ những lời hàng ngày cô nói với anh.

Không phải anh không cảm nhận được những chuyện xảy ra ở thế giới bên ngoài, mà chỉ là anh không thể nói được.

Khí lưu của anh bỗng biến mất, không phải tại anh đã chết.

Mà bởi vì anh buộc phải trải qua một lần giả chết thì mới được phục sinh, mới có thể đột phá để đạt cảnh giới cuối cùng.

“Lam Tố...”

“Em cứ tạm lánh sang bên cạnh nghỉ ngơi, và xem chồng em trả thù cho em như thế nào.”

Thiên tôn bắt giác lịm dim mắt.

Giọng nói lạnh lùng: “Lam Tổ, ta không ngờ ngươi đã thành công. Nhưng lúc này ngươi vẫn còn quá yếu. Muốn giết ta... hừ!”

Lam Tổ cười nhạt, nói: “Ta đã quá đủ để giết ngươi.

Hại phụ nhân ta, hại các bạn ta, thì phải đền mạng!”

Ha ha... thiên tôn cười như điên. Mái tóc xoã tung bay, tà áo dài bay phàn phật.

Lão chỉ đứng im nhìn Lam Tổ.

Lam Tổ nhảy vọt lên đứng giữa không trung, đôi chân đạp mây, hai tay khoanh trước ngực, mỉm cười nhìn thiên tôn đứng trước mắt; ánh mắt anh tự tin, bình thản, tuyệt đối không mấy may e sợ.

Đôi mắt sắc nhọn của thiên tôn bỗng dưng đứng lên. Áo dài lật sang bên.

Lão hoá thành một hắc ảnh xông vào tấn công Lam Tổ.

Lam Tổ cười khẩy, tay cầm trường kiếm, rồi anh hoá thành một làn huyền ảnh màu lam.

Mắt thiên tôn sáng lên: “Tốc độ nhanh thật!”

Lẽ nào lại giống như truyền thuyết nói là... Không! Thiên tôn không thể chết, thiên tôn tuyệt đối không thể thua hần! Thiên tôn là đáng tối cao vô thượng của thần giới, tuyệt đối không ai có thể thay thế thiên tôn.

Thân ảnh của Lam Tổ bỗng hoá thành một làn lưu quang. Thiên tôn cảm thấy mình như đã bị hãm trong một xoáy lốc vô tận, trở lực càng lúc càng mạnh.

Lúc này trên bầu trời, mây đen đang cuộn nhào càng lúc càng đáng sợ.

“Hãy ném nhát kiếm của ta!”

Lam Tổ đã không chừa toàn bộ không gian, thân mình nhẹ như chim én, lao thẳng vào thiên tôn.

Thiên tôn cười trong cơn phẫn nộ cùng cực.

Côn Như Ý trong tay đưa ra chặn lại. Lưỡi kiếm của Lam Tổ chém thẳng vào côn.

“Choang...”

Trường kiếm và côn Như Ý gặp nhau. Lam Tổ cảm thấy bàn tay đau rát, đau đến nỗi anh không thể không vụt bay lùi lại để tránh trở lực đáng sợ ấy.

Xem ra, muốn giết ngươi thì không thể dùng thanh kiếm bình thường này.

Trường kiếm của Lam Tổ vốn cũng được coi là thần khí cực phẩm.

Với các thần nhân bình thường, nó đã là thứ hàng đầu trong các loại bảo bối.

Nhưng với Lam Tổ và thiên tôn, thì nó cũng chưa là gì.

Lam Tổ ngửa bàn tay ra. Một cây tam xoa^[1] hoạ kích bỗng xuất hiện trên bàn tay anh. Tam xoa hoạ kích màu đen tuyền nhưng cũng có sắc huyền hoàng ẩn hiện. Đầu nhọn của hoạ kích có những vân to đỏ máu.

[1] Ba nhánh.

“Ta cho ngươi ném mùi tam xoa hoạ kích mà ta đã luyện suốt một vạn năm mới thành, lâu nay ta vẫn tiếc chưa nỡ đem nó ra dùng.”

Khi thiên tôn nhìn thấy tam xoa hoạ kích, cơn giận của lão cứ dâng ra rồi lại co vào suốt.

Chính lão cũng chưa chắc đã luyện ra được thứ bảo bối tuyệt vời như vậy.

Lão “hừ” một tiếng. Lúc này trong đầu lão chỉ có một ý nghĩ.

Phải giết Lam Tổ.

Không chỉ vì anh ta uy hiếp vị trí thiên tôn của lão, mà quan trọng hơn nữa là anh ta có rất nhiều bảo bối.

Giết anh ta, thì tam xoa hoạ kích đương nhiên về tay lão.

Ghen ghét đố kỵ và nộ khí tràn ngập trong đầu thiên tôn. Lão hét lên một tiếng, đồng thời quay tít côn Như Ý trong tay.

Côn Như Ý không ngớt xoay tròn. Rồi hình thành một xoáy lốc màu hồng đen mà trung tâm là thiên tôn; sức hút của xoáy lốc càng lúc càng mạnh.

Lam Tổ sùng sốt, tay cầm tam xoa hoạ kích, đứng trên không bất động.

“Vù...”

Côn Như Ý mang theo lực xoáy hải hùng vô tận, vụt về phía Lam Tổ.

Là lực xoáy của xoáy lốc. Sức mạnh khủng khiếp dị thường. Nhưng tam xoa hoạ kích của Lam Tổ đâu phải thứ chỉ có hư danh? Nó và côn Như Ý xô vào nhau.

“Choang...” kịch liệt hết cỡ.

Thiên tôn chẳng khác gì một người phạm trần, toàn thân lão co giật rúm ró, đồng thời bị bật văng lên cao.

Giữa không trung, thiên tôn điều chỉnh lại cơ thể. Ánh mắt lão lạnh tanh nhìn Lam Tổ: “Xem ra ta đã đánh giá thấp về người.”

“Có thủ đoạn gì thì giờ hết ra đi!” Lam Tổ mỉm cười nhìn thiên tôn.

Thiên tôn cười nhạt, nói: “Được! Hôm nay thiên tôn ta đây sẽ cho ngươi biết ta lợi hại ra sao.”

“Thế ư?” Lam Tổ đứng đó, cũng có chút hứng thú muốn xem xem gã thiên tôn này còn có ngón nghề gì nữa.

Thiên tôn nhìn chằm chằm vào Lam Tổ. Thứ lợi hại nhất của lão không phải thuật ngự tâm, cũng không phải côn Như Ý, mà là thân bất tử.

Kể ra thì cũng nên cảm ơn Diệp Khuyên Thành.

Nếu không phải lần trước Khuyên Thành đã huỷ xác thân của lão, thì lão cũng không có cơ duyên để có được thân bất tử.

Giờ đây thân thể của thiên tôn đã đạt độ cứng hết sức đáng sợ.

Một hắc ảnh chớp lên, lão đã đến bên cạnh Lam Tổ. Toàn thân thiên tôn xoay tít. Chân phải của lão chẳng khác gì ngọn roi dài mang theo sức mạnh vô tận quất thẳng vào Lam Tổ.

Lam Tổ “hừ” lạnh lùng. Rồi người cũng cấp tốc xoay tít tạt vào thiên tôn.

“Uỳnh...”

Hai chân giao chiến. Họ đều có thân thể siêu mạnh siêu bền. Tiếng va đập trầm hùng và đáng sợ.

Trong nháy mắt, không gian bỗng sập một mảng lớn.

Nhân ảnh hắc y di động một chớp, cuối cùng dừng lại, kinh dị nhìn Lam Tổ.

Khoé mép giật giật, lão lại lao vút đến bên Lam Tổ. Quyền, cước, đầu gối... đều sắc nhọn như nhau. Cận thân tác chiến cực kỳ dã man.

“Huych, huych, huych, huych, huych...”

Hết lần này đến lần khác, hai người điên cuồng giao tranh tàn sát.

“Á...”

Cả hai bỗng tách nhau ra. Nhưng ngay sau đó lại xông vào chiến đấu với tốc độ càng nhanh hơn.

“Uỳnh...”

Một cú va đập kinh hồn, âm thanh phát ra từ chính giữa nơi va đập, vang động khắp bốn phương tám hướng. Riêng tiếng va đập ấy đã đủ khiến bọn Khuyên Thành đứng xa quan sát phải rùng mình sồn gai ốc.

Cả hai thân thể đều bị chấn động kịch liệt rồi bật văng ra. Thân thể của thiên tôn lập tức tan rã, hoá thành một đám chất lỏng màu đen dính máu, nhưng ngay sau đó đám chất lỏng ấy đã biến trở lại thành thiên tôn.

“Lam Tổ! Ta muốn xem xem lần này ngươi có chết không?”

Lam Tổ cũng hoá thành một đám máu, rồi lập tức ngưng tụ, sau đó lại biến thành Lam Tổ.

Nét cười trên mặt thiên tôn cứng ngắt.

Hừ! Dù sao thân thể Lam Tổ cũng là mới tu luyện được, sao lại có thể đủ sức chịu đòn của lão? Thứ gì cũng thế, sức bền chỉ có giới hạn tối đa. Một khi thân thể bị xung lực cực mạnh vượt quá giới hạn chịu đựng thì sẽ bị nát ra cám bã, phân rã tiêu tan ngay lập tức. Lẽ ra là thế.

Trời đất bỗng tĩnh lặng lạ thường.

Xem ra, để giết được Lam Tổ thực không dễ gì.

Nhưng, nếu hôm nay không giết nổi Lam Tổ thì có lẽ thiên tôn không còn cơ hội nào để giết nữa.

Thiên tôn nhìn Lam Tổ, lòng kinh hãi hết mức.

Rành rành cảm thấy thực lực của anh ta không bằng mình, mà mình lại không thắng nổi.

Mặt thiên tôn bỗng biến sắc.

Nhìn Lam Tổ xông đến với tốc độ tối đa, với khí thế đỉnh cao, thiên tôn dường như hết cách.

Có lẽ phải liều mình.

“Uỳnh!”

Tia lửa bắn ra khắp không trung.

Thiên tôn không ngớt lùi lại phía sau.

Làn khí ba dũ dội lan ra chẳng khác gì sóng xô cuộn cuộn.

Khí ba lan đến đâu, thiên địa tan hoang đến đó.

Ánh mắt sắc nhọn của Lam Tổ nhìn thiên tôn, ngắm chuẩn vào tim lão, phóng tam xoa hoạ kích.

Đồng thời, toàn thân anh vút đến thiên tôn như một con sóc.

“Á...”

Tĩnh tại.

Thiên địa dường như bất thành linh đứng im, tĩnh tại.

Thiên tôn, không sao tưởng tượng nổi, nhìn cây tam xoa hoạ kích đâm xuyên linh hồn và nguyên anh của lão.

“Không đúng! Chắc không phải là thật. Không phải...”

Cho đến chết, lão vẫn không tin đây là sự thật.

Lúc này Lam Tổ mới đỡ Diệp Khuynh Thành bước lên, “hừ” lạnh lùng, rồi nói: “Thiên tôn! Tất cả là do tự ngươi gây ra, thân làm thân chịu. Chúng ta và ngươi vốn không thù không oán, nhưng ngươi là người đứng đầu thần giới đã không bảo vệ con dân thì chớ, lại còn không ngừng dồn ép người khác...”

“Ta không chấp nhận thế này, không thể chấp nhận!!!”

Thiên tôn hét lên một tiếng.

“Uỳnh...” Thân xác lão nổ tung, biến thành một đám máu me.

Linh hồn và nguyên anh đồng thời cũng bị nát vụn.

Thiên tôn đã chết.

Kẻ luôn uy hiếp sự sống của họ, cuối cùng đã chết.

Hoa Mãn Nguyệt căng thẳng đến nghẹt thở, lúc này đã chùng xuống.

Anh thờ phào nhẹ nhõm, thân thể anh bỗng mềm nhũn, ngồi xuống bên Lưu Hương Nguyệt Nhi.

“Luu Hương, thắng rồi, cuối cùng chúng ta đã thắng rồi!”

Lam Tố đỡ Khuynh Thành, cũng bước đến bên hai người.

“Hoa Mãn Nguyệt, Luu Hương! Chúng ta thắng lợi rồi!”

Diệp Khuynh Thành vô cùng xúc động nhìn mọi người.

Ngay sau lúc thiên tôn bỏ mạng, bầu trời lại khôi phục sự yên tĩnh như mọi ngày.

Trên đỉnh Tử Cầm, Lam Ngạn bị Khuynh Thành điểm huyết ngũ say, cuối cùng cũng tỉnh lại.

Thiên tôn đã chết.

Thuật ngự tâm đương nhiên cũng bị phá.

Khuynh Thành và Lam Tố tỉnh dưỡng ít lâu. Cả hai đều rất nhớ Kim Bằng và Hồng Loan. Đã hơn năm mươi năm trôi qua họ không có tin tức gì về chúng.

Hoa Mãn Nguyệt dẫn Luu Hương Nguyệt Nhi bước vào.

Hết sức hồ hởi, nói: “Khuynh Thành, Lam Tố!”

“Sao hôm nay hai người lại nhớ ra, đến thăm chúng tôi?”

Hoa Mãn Nguyệt cười ha hả, đưa ra tờ thiệp đám cưới: “Ngày mười tám tháng sau chúng tôi sẽ thành hôn.”

Luu Hương Nguyệt Nhi vẻ mặt tràn trề hạnh phúc, nhỏ nhẹ nói: “Khuynh Thành nhất định phải đến dự nhé!”

“Đương nhiên rồi! Có điều, tôi thấy lo về Kim Bằng và Hồng Loan, tôi muốn đến núi Kinh Thiên một chuyến.”

Nghe đến đây, Hoa Mãn Nguyệt bỗng cau mày, nói: “Đúng thế! Bao năm qua toàn chạy trốn thiên tôn, chúng ta phải ở mãi trên đỉnh Tử Cầm không dám ra; nay thiên tôn đã chết, chúng ta rất nên đi tìm hai đứa ấy.”

Anh thoáng chút do dự, nhìn sang Luu Hương Nguyệt Nhi.

Luu Hương đâu có thể không hiểu tâm tư của anh, cô chậm rãi nói: “Định đi thì cứ đi! Hôn lễ của chúng ta vẫn chưa công bố ra ngoài, thiệp mời cũng mới chỉ đưa cho Khuynh Thành và Lam Tố.”

Hoa Mãn Nguyệt mừng rỡ, ôm chèoàng Luu Hương Nguyệt Nhi hôn cô, rồi nói: “Anh biết vợ anh là cô gái rất tốt bụng.”

“Đừng đùa nữa...”

Luu Hương Nguyệt Nhi ngượng ngịu nhìn anh.

Hoa Mãn Nguyệt cười vang, rồi nhìn sang Khuynh Thành và Lam Tố tủm tỉm cười, nói: “Xấu hổ đấy mà!”

“Đáng ghét! Hãy nói chuyện đứng đắn đi!”

Luu Hương Nguyệt Nhi nũng nịu.

“Thế thì chúng ta sẽ xuất phát ngay. Tôi cứ thấy lòng bồn chồn không yên.”

“Được!”

Bốn lần lưu quang nháng lên, bốn người đã biến mất trong đại điện.

Núi Kinh Thiên.

Thanh Thanh, Hồng Loan và Kim Bằng đang sắp sửa giao chiến với bốn đại cao thủ Nghiêm Vũ, Cao Phong, Hắc Lân và Triệu Càn.

“Bốn kẻ tiểu nhân dê tiện, rốt cuộc các ngươi đã xuất hiện!”

Vừa nhìn thấy chúng, Thanh Thanh đã tức điên.

“Chu Tước, ngươi chó sồn sồn lên, hãy nghe bọn ta nói đã.”

Triệu Càn cau mày rõ chặt nhìn Thanh Thanh, mỗi khúc mắc nặng nề trong lòng gã đã đến lúc phải giải toả.

“Nói xem giữa chúng ta còn có điều gì đáng nói nữa? Năm mươi ngày! Thế mà ta phải đợi các người năm mươi năm! Ngày xưa các người liên kết với nhau hãm ta trong trận pháp, rồi lại làm hại chồng ta con ta. Mối thù này sâu hơn biển. Hôm nay ta nhất định bắt các người phải trả nợ máu!”

“Chu Tước! Năm xưa đúng là chúng tôi đã sai, về sau chúng tôi đã nhận ra sai lầm của mình. Bao năm nay chúng tôi cũng luôn sống trong sự cắn rứt không yên.

Cho nên chúng tôi đành mai danh ẩn tích, thâm lặng sám hối. Lẽ nào các vị không thể cho chúng tôi cơ hội, không thể tha thứ cho chúng tôi?”

Thực ra Nghiêm Vũ, Cao Phong và Hắc Lân vốn cũng không thật muốn đến đây.

Nếu không vì Triệu Càn nài nỉ thì họ cũng chẳng đến làm gì.

Con Chu Tước chết tiết này, năm xưa bọn chúng thấy nó vừa sinh con nên mới nhón tay làm phúc, tha chết cho.

Sau đó chúng cũng không có tình hãm hại nó nữa.

Nào ngờ nó vẫn cứ huênh hoang vô lối như thế này.

“Thấy không? Năm xưa ta nói rằng, nó chưa chạy thoát thì cứ giết luôn, các người lại không nghe, rồi tha mạng cho nó! Bây giờ thì thế đấy. Chúng ta đã tha mạng cho nó mà nay nó cứ đòi giết chúng ta.” Hắc Lân tức giận nói.

“Đúng thế! Tất cả chỉ tại Triệu Càn. Đã nói là không đến, mà người cứ bảo bọn ta đến. Nó đã không tìm thấy chúng ta thì cứ mặc kệ, đâu cần phải vẽ ra lắm chuyện làm gì chứ?”

Cao Phong cũng rất ai oán. Dù sao cả bọn cũng đã mai danh ẩn tích, thay đổi cả khí lưu, Chu Tước tuyệt đối không thể tìm thấy mà đòi trả thù.

Chỉ tại gã Triệu Càn mua việc vào thân.

“Đúng thế đấy Triệu Càn, ta đã nói với người rằng rất khó mà làm rõ với cô ta được, nhưng người lại cứ không nghe.”

Nghiêm Vũ cũng ngao ngán nói.

Thực ra.

Lúc đầu cả bốn gã cùng truy kích Bá Dã.

Bá Dã bản tính phải nói là lương thiện.

Dùng kế khiến cho bốn người bọn họ tự tàn sát lẫn nhau, cuối cùng ông cũng không nỡ nhìn thấy cảnh tương tàn.

Nên đã đứng ra giảng hoà. Cả bốn gã nhìn thấy Bá Dã và hai đứa con thì lại hừng lên.

Bất chấp phải trái, nhìn thấy họ bèn tấn công luôn.

Lúc lâm chung Bá Dã mới có cơ hội để nói.

Ông ta khuyên nhủ cả bốn người bọn họ đừng đấu đá nhau nữa.

Kể từ đó, thần giới chia thành bốn phần, họ tự quản lý khu vực của mình.

Triệu Càn luôn thấy cắn rứt, chẳng còn bụng dạ nào cai quản thần giới nữa, bèn chia khu vực của mình cho ba người này.

Từ đó thần giới lại chia làm ba.

Mỗi người tự thu nạp đệ tử của mình.

Cũng tức là ba gia tộc Nam Cung, Đông Phương và Tây Môn về sau này.

Và có ba đại thiên tôn.

Triệu Càn luôn bế quan tu luyện.

Về sau ông ta gặp Hắc Sát.

Rồi thu nhận gã làm đồ đệ.

Hắc Sát có ngộ tính cao, Triệu Càn chỉ bảo là hiểu ngay, Hắc Sát lại rất cần cù chịu khó.

Hắc Sát tu luyện muộn hơn các đệ tử của Nghiêm Vũ, Hắc Lâm và Cao Phong.

Nhưng anh ta lại có công lực cao hơn họ.

Nghiêm Vũ, Hắc Lâm, Cao Phong và Triệu Càn bận rộn, tu luyện, cứ thế mãi, dần dần họ cũng không quản lý chuyện thần giới nữa.

Cho nên mới có các cuộc tàn sát giữa bốn đại thiên tôn về sau này.

Cuối cùng, một mình Hắc Sát bức lên nhất thống thần giới.

Nhưng vì rất nể ba vị Lão tổ tông Nghiêm Vũ, Hắc Lâm và Cao Phong, nên Hắc Sát nghe lời sư phụ Triệu Càn, không tiêu diệt ba đại thế lực ở thần giới.

“Mẹ ơi, mẹ đừng phí lời với chúng, cứ giết phăng chúng đi để trả thù cho cha con.”

“Đúng thế! Mẹ nuôi cứ giết chúng đi!”

Kim Bằng cũng rất điên tiết, bốn tên khốn này, trừ Triệu Càn ra, ba gã kia hầu như không hỏi cái gì hết.

“Chu Tước! Cứ trả thù nhau mãi thì đến bao giờ mới thôi? Nếu có thể thì nên tha thứ cho nhau.”

Triệu Càn vẫn cố thuyết phục, ông ta thực tình không muốn phải đánh nhau với họ.

“Nếu giết chúng tôi thì cô mới được rửa hận thì tôi xin tình nguyện chết để tạ tội, nhưng xin các vị hãy nể tôi, tha cho bọn họ.”

Nghiêm Vũ thấy thế vội kéo Triệu Càn, nói: “Sao ngươi phải thế? Nam nhi dám làm dám chịu, đâu cần mình ngươi phải chết? Đã nói từ tể rồi, cô ta cứ không nghe thế thì hai bên quyết một trận sinh tử vậy; ai sống ai chết thì do trời định!”

“Được! Thế thì chiến đấu một trận cho thật đã đi!”

Hồng Loan vẻ mặt bất cần, nhìn bọn họ. Mấy chục năm qua nó đã học được ở Thanh Thanh không ít tuyệt kỹ.

Công lực của nó cũng đã cao hơn trước nhiều.

Bọn Hắc Lâm, Cao Phong hẳn học nhìn Hồng Loan, chỉ muốn giết phăng nó: “Đồ khốn nhà ngươi, lẽ ra ngày xưa bọn ta không nên nhón tay làm phúc, không nên tha ngươi.”

Nên nói là ngẫu nhiên tình cờ, bản mệnh Hồng Loan vững mới đúng, chứ không phải do họ đã nhón tay làm phúc.

Khi xưa họ giao đấu với Bá Dã, thằng em Hồng Loan sảy chân rớt xuống kẽ hở không gian rồi rơi xuống phạm trần.

Còn Hồng Loan thì bị dón vào một khu rừng núi khô cằn.

Khu thạch lâm ấy lại có khí lưu tốt, Hồng Loan thì bị hôn mê, thế là nó thoát nạn.

Thế mà hai gã này dám xoen xoét rằng chúng đón tay làm phúc tha mạng cho!

Hồng Loan cấp tập xông vào bọn họ, Kim Bằng cũng đồng thời lao vào.

“Huynh đệ đồng lòng, sức mạnh vô song!”

“Đúng! Huynh đệ đồng lòng, sức mạnh vô song!”

Cả hai nhìn nhau một hồi, rồi mỗi đứa tung ra tuyệt chiêu của mình.

Triệu Càn vốn chỉ mong chuộc tội, đương nhiên ông ta sẽ không đánh nhau với bọn Hồng Loan.

Cả bốn người đều là bậc thuy tổ ở thần giới.

Định giết họ, thực không dễ gì.

Năm xưa, nếu vợ chồng Chu Tước liên kết, thì có thể họ sẽ thua.

Chứ hiện nay Chu Tước cộng với hai đứa bé con miệng còn hơi sữa này, khỏi phải nói nhiều, mẹ con họ tuyệt đối không thể chiến thắng.

“Được thôi! Các người cứ cố ý muốn chết thì ta cho các người được thỏa lòng. Hắc Lâm cứ tránh sang bên. Để ta xử lý hai thằng nhóc này!” Giọng Cao Phong giễu cợt.

“Phong toả không gian!”

Cao Phong hô lớn. Trong chớp mắt, không gian trong phạm vi mấy vạn dặm lập tức ngừng vận động.

Không gian đã cứng đờ.

Kim Bằng và Hồng Loan mặt biến sắc.

Tốc độ của chúng bị cản trở, chậm hẳn lại, bước đi hết sức chật vật.

Cao Phong nhếch mép cười châm biếm: “Thế nào? Muốn giết ta thì đến mà giết đi?”

Kim Bằng và Hồng Loan đầu phải hạ xuống để chấp nhận thất bại.

Cả hai đưa cổ gắng nhích lên phía trước.

Chu Tước thấy thế bèn phát ổng tay áo, không khí khe dao động lan ra những gợn sóng, sau đó không gian lại trở lại thông thoáng như trước.

“Chớ hòng hại được các con của ta.”

“Chu Tước, nếu bây giờ ngươi dừng tay, thì ta sẽ cân nhắc và tha cho ngươi. Nếu không, ngươi và con ngươi phải chết cả lũ.”

Mặt Hắc Lân đầy vẻ cuồng ngạo.

“Đừng hòng! Các ngươi đã giết chồng ta, không trả thù này ta thì không làm người nữa!”

“Hừ! Thế thì các ngươi đừng trách ta không khách khí! Chu Tước, dù ngươi lợi hại đến đâu cũng không thể địch nổi bốn chúng ta. Nhưng ngươi cứ muốn chết thì chúng ta sẽ chiều ý ngươi, để ngươi cũng được nếm trải cái chết của Bá Dã năm xưa là thế nào.”

Thanh Thanh nắm chặt nắm tay, giận dữ tái mặt, cắn phần tột cùng.

“Vù...”

Gần như đồng thời.

Trong chớp mắt Thanh Thanh đã đến bên Hắc Lân, lưỡi huyết nhãn^[2] lấp loáng trong tay vung ra đâm luôn, tốc độ nhanh như chớp.

^[2] Dao sắc.

“Chu Tước! Không ngờ công lực của ngươi lợi hại thật!”

Thanh Thanh vừa xuất chiêu, bọn Hắc Lân đã cảm thấy áp lực rất lớn.

Tài nghệ của Thanh Thanh rõ ràng hơn hẳn Bá Dã – chồng cô.

Cũng may năm xưa họ không giao đấu với Thanh Thanh, nếu không chưa rõ ai sống ai chết đây.

Công lực của bọn họ ngày nay đều tăng tiến không ít. Giờ đây bọn họ bốn người chẳng coi Chu Tước Thanh Thanh là gì nữa.

Ngon hắc tiên^[3] dài trong tay Hắc Lân như con linh xà quấn chặt vào lưỡi huyết nhãn của Thanh Thanh.

^[3] Tiên: roi.

“Hừ! Ta thu binh khí của ngươi, xem ngươi còn dám huênh hoang nữa không?”

“Định thu binh khí của ta ư? Hừ!”

Thanh Thanh cười chế nhạo. Khí huyền hoàng^[4] trên lưỡi huyết nhãn hơi rung động, ngon roi đen dài đã bị đánh bật ra.

^[4] Huyền hoàng: thiên địa.

Nên biết rằng, tuy binh khí của họ đều là linh bảo viễn cổ hàng đầu, nhưng binh khí cùng một đẳng cấp ở trong tay Thanh Thanh sẽ phát ra uy lực mạnh hơn hẳn trong tay các thần nhân khác.

Trừ phi, đối thủ có công lực cao hơn Thanh Thanh.

Nhưng lúc này xem ra công lực của Hắc Lân đang ở thế ngang tài ngang sức với Thanh Thanh.

Thanh Thanh lập tức biến thân, đôi cánh khổng lồ quạt “vù” vào Hắc Lâm, bộ móng vuốt sắc nhọn đồng thời đập vào mặt gã.

Huyết nhãn trong tay Thanh Thanh cũng đồng thời lia vào Hắc Lâm.

Cao Phong thấy thế cả kinh. Các thần khí bình thường đâu có thể đọ với bộ móng vuốt của Chu Tước? Nếu nó quặp vào xé nát đầu Hắc Lâm thì nguy.

“Hắc Lâm cẩn thận!”

Cao Phong lớn tiếng kêu lên, né tránh Kim Bằng, rồi tàn ảnh chớp lên, ngọn tàn huyết thần thương[5] trong tay gã phóng vào Thanh Thanh.

[5] Ngọn giáo thần dính máu.

Đúng lúc phi tiêu của Kim Bằng và tàn huyết thần thương của Hắc Lâm xô vào nhau. Thì bộ móng sắc của Thanh Thanh đã chop được cái đầu của gã.

Đồng thời, huyết nhãn cũng cực chuẩn xác ngon lành đâm trúng ngực gã.

“Oàng...”

Thân thể Hắc Lâm nổ tung, gã chết ngay tại chỗ.

“Ta đã nói rồi, các nguoi đều phải chết.”

Thanh Thanh biến thân trở lại hình người, tay nắm chặt huyết nhãn, ánh mắt lạnh tanh nhìn khắp lượt đối thủ.

Bỗng có hai luồng khí ghê gớm dâng lên ở phía trước và sau.

Là Cao Phong và Nghiêm Vũ.

“Muốn giết bọn ta? Nguoi đâu có cái số ấy?”

Cao Phong lạnh lùng nói. Tàn huyết thần thương trong tay gã sẵn sàng phi ra ngay.

Thực ra lúc này sau khi Thanh Thanh giết Hắc Lâm, bọn họ đã giết mình, không ngờ Chu Tước lại mạnh đến thế.

Cho nên họ lập tức nảy ra ý định liên kết lại để giết Thanh Thanh.

Hồng Loan và Kim Bằng cấp tốc chạy đến bên Thanh Thanh gọi: “Mẹ!”

“Mẹ nuôi, cẩn thận!”

“Hai con cứ yên tâm, chúng định giết mẹ con ta, tuyệt đối không dễ đâu.”

“Khốn kiếp, không nhiều lời nữa! Xem chiêu của ta đây!”

Cao Phong gầm lên rồi xông vào đánh ba mẹ con.

Nghiêm Vũ nhìn Triệu Càn, lạnh lùng nói: “Rốt cuộc nguoi đứng về bên nào?”

Có vẻ như muốn bàn với Triệu Càn, nhưng thực ra gã có ý uy hiếp hẳn.

Ý câu này đã quá rõ ràng: nếu nguoi đứng về phía Chu Tước thì bây giờ nguoi chết luôn.

Nếu đứng về phía bọn ta, cả bọn cùng nhau giết địch, thì nguoi còn đất sống.

“Ta...”

Triệu Càn hiểu rõ công lực của mình chỉ ngang ngửa với hai gã, nếu đánh nhau thì chưa biết mèo nào sẽ cắn mẩu nào.

Nhưng nếu giết ba mẹ con Chu Tước thì mình không nở nào.

“Triệu Càn, nguoi đã nghĩ kỹ chưa?”

“Ta...”

“Hả?”

Nghiêm Vũ trợn mắt, đằng đằng sát khí.

“Được! Ta theo các ngươi.”

Triệu Càn ngẫm nghĩ, nếu mình không theo họ thì rất có thể bị họ giết luôn.

Nếu theo họ, thì mình chỉ cần bấm bụng giết phăng bọn Chu Tước, thì vẫn là kẻ sách vụn toàn.

Tuy không thật tròn trịa nhưng trước mắt chẳng thể nghĩ ra cách nào khác.

“Chu Tước, ba chúng ta liên kết; dù ngươi đã giết Hắc Lân, bọn ta vẫn thừa sức giết sạch cả lũ các ngươi.”

Giọng lạnh tanh của Cao Phong vang bên tai Thanh Thanh.

“Mẹ ơi, ta sẽ liều đánh luôn!”

“A Mạc, đã có mẹ đây, con yên tâm, chúng không thể đụng đến con.”

Thanh Thanh đã quyết ý tất phải làm được.

Bao năm trời bị chúng vây khốn trong trận pháp, Thanh Thanh đã không lãng phí thì giờ.

Cô không lúc nào nguôi nghĩ đến trả thù.

Hôm nay cơ hội đã đến, Thanh Thanh đâu có thể dễ dàng bỏ qua, đâu có thể để chúng làm hại con cô?

Nghiêm Vũ, Cao Phong và Triệu Càn lập tức tách ra ba hướng, bủa vây và tấn công Thanh Thanh.

Tuy Hồng Loan và Kim Bằng đều có công lực khá.

Nhưng so với ba nhân vật này thì hai đứa còn thua rất xa.

Họ là ba nhân vật thủy tổ khai sơn phá thạch của thần giới!

Nếu cả ba người cùng điên lên thì Kim Bằng và Hồng Loan hết cách chống trả.

“Vũ...”

Cả ba không hề do dự lập tức ra tay với Thanh Thanh. Cao Phong hất tay bắn ra tia sáng ngũ sắc, tàn huyết thần thương đâm thẳng vào Thanh Thanh.

Cùng lúc, lưỡi búa ngàn cân của Nghiêm Vũ cũng bổ vào cô.

Lực đạo của cả hai đều cực mạnh, mạnh hơn hẳn thiên tôn đã bị Lam Tổ giết hôm nọ. Nếu Thanh Thanh trúng chiêu thì e sẽ bị trọng thương, bị trọng thương rồi thì họ có thể giết luôn.

Họ hiểu rõ điều này, Thanh Thanh cũng hiểu rất rõ.

Cho nên cô quyết không để cho họ có cơ hội.

Vô số đường huyết nhả bay ra giao đấu với binh khí của Cao Phong và Nghiêm Vũ.

Đôi mắt Cao Phong loé sáng, tập trung nội lực giáng một chương cực mạnh vào Thanh Thanh.

Thanh Thanh không thể không biến trở lại bản thể.

Thần thú đều thể cả: chỉ khi nào biến trở lại bản thể thì họ mới phát huy cực đại uy lực và tiềm năng của mình.

Đôi cánh khổng lồ của Chu Tước quét một nhát đã vô hiệu hoá một nửa chương lực của Cao Phong.

Đôi mắt Chu Tước chớp loé tinh quang, rồi cấp tốc xông vào Cao Phong.

Dùng cánh của mình tiếp luôn chương ấy của gã.

Kinh hãi!!!

Kim Bằng và Hồng Loan kinh ngạc không nói nên lời.

Chương ấy của Cao Phong cách hai đứa rất xa mà chúng vẫn cảm nhận được sức mạnh của nó, huống chi Chu Tước tiếp chương.

Chu Tước không chút do dự, mắt hơi lờ mờ.

Thét lên một tiếng động trời. Một nhát huyết nhãn tung ra bổ thẳng vào Cao Phong.

Cự ly quá gần, Cao Phong muốn tránh cũng tuyệt đối không thể.

“Chu Tước, nhà ngươi khá thật! Quả là hiểm ác!”

Cao Phong nổi giận đùng đùng. Gã không ngờ con Chu Tước này dù đang bị đau cũng mặc kệ, vẫn quyết ra đòn với gã.

Huống chi. Chu Tước sau khi biến trở lại bản thể có sức phòng ngự đỉnh cao, thân mình nó rắn chắc như linh bảo thời viễn cổ, rất khó có thể đánh nó bị thương.

Chưởng vừa nảy của gã đã bị Chu Tước chặn mất một nửa công lực, dù đánh trúng cánh thì cũng chẳng khác gì gãi ngứa cho nó!

Lúc này huyết nhãn của Chu Tước lại đang chém đến, sẽ kinh khủng hơn nhiều so với chưởng của gã.

“Hiểm ác? Ta có hiểm ác bằng ngươi không? Vợ chồng ta không thù không oán với các ngươi, cũng không có ý định nhúng tay vào các chuyện của thần giới, nhưng các ngươi lại năm lần bảy lượt gây rắc rối cho chúng ta, cuối cùng lại ra tay sát hại chúng ta.

Khi trước, nếu không vì ta vừa sinh con xong thì chắc các ngươi đã giết ta chứ còn gì!”

“Hừ! Lẽ ra lúc đó ta không nên tha cho ngươi mới phải!”

“Cho nên hôm nay ngươi phải chết!”

Thanh Thanh nghiêng răng nói. Khi xưa cô đã năm lần bảy lượt nói năng mềm mỏng, thanh minh, tỏ rõ thái độ, nhưng chúng cứ không tin và nhất định kéo đến phá hoại gia đình cô.

“Cao Phong hãy chết đi!”

Miệng Chu Tước bắn ra mấy lưỡi huyết nhãn.

Cao Phong “hừ”, lạnh lùng nói: “Ngươi tưởng rằng làm thế là giết được ta ư? Ngươi coi thường ta quá rồi!”

Tàn ảnh thần thương trong tay gã quét một nhát đã đánh bay mấy lưỡi huyết nhãn.

Nhưng bụng gã vẫn bị một lưỡi huyết nhãn đâm trúng.

Máu chảy ròng ròng.

Cao Phong không hừ gì hết, nhỏ phất lưỡi huyết nhãn ra, liếm máu dính trên đó. Ánh mắt gã càng thêm tàn độc.

Rồi lập tức phóng trở lại Thanh Thanh, tiếp đó tàn ảnh chớp lên, Kim Bằng và Hồng Loan chỉ cảm thấy mắt chói lòa, tốc độ... quả là khủng khiếp!

Cả hai đứa vốn tự cho rằng tốc độ của mình đã là ghê gớm, nhưng so với Cao Phong thì dường như vẫn còn kém quá xa.

Cả hai đứa thậm chí căn bản không nhìn rõ Cao Phong đã xông đến như thế nào.

Khi nhìn rõ thì Cao Phong đã đứng ngay trước mặt Thanh Thanh rồi.

Và, tàn huyết thần thương của gã đã đâm sang Thanh Thanh.

“Mẹ!”

“Mẹ nuôi cẩn thận!”

Hai đứa sợ quá vội chạy ào đến.

Nghiêm Vũ lạnh lùng hừ một tiếng, tay gã vung chuỳ nặng ngàn cân bổ vào hai đứa.

“Uỳnh...”

Một tiếng vang động trời, cả vùng núi Kinh Thiên dường như rung chuyển.

Một bức tường bằng khí bỗng xuất hiện trước mặt Hồng Loan và Kim Bằng.

Cả hai đứa bị chặn lại, dù cố sức đến mấy cũng không vượt qua được.

Đành đứng giương mắt nhìn Thanh Thanh và Cao Phong giao đấu.

“Ta muốn các ngươi tận mắt chứng kiến mẹ của các ngươi chết như thế nào.”

Giọng lạnh buốt của Nghiêm Vũ vang lên bên tai hai đứa.

“Nên làm gì bây giờ?”

Hồng Loan nhìn Kim Bằng. Nó đã cuống lên không thể suy nghĩ gì được nữa.

Gian nan lắm nó mới tìm được mẹ, nó tuyệt đối không thể để mất, tuyệt đối không thể.

“Phải liều! Tôi không tin rằng chúng ta không thể đi qua!!!”

Thực ra Kim Bằng cũng không nghĩ ra cách gì để phá được bức tường khí.

Nhưng không thể cứ đứng đây mà chờ chết.

Không sao! Còn nước còn tát. Không thử thì sao biết được?

Cả hai đứa phi thân ra xa mấy ngàn thước, sau đó vận hết nội lực phi trở lại với tốc độ cực nhanh xô vào bức tường khí.

“Uỳnh...”

Bức tường khí khẽ rung rung nhưng không hề có dấu hiệu sụp đổ.

Còn Kim Bằng và Hồng Loan thì chóng mặt quay cuồng, mắt hoa toé lửa.

Nghiêm Vũ đứng trước tường khí bật cười ha hả, nói: “Bộ dạng các ngươi mà đòi phá tường này, đúng là ảo tưởng!”

“Ta không tin ta không qua nổi!!!”

Kim Bằng hét lên. Miệng nó phun ra một con hoả long.

Thấy thế Hồng Loan cũng phun ra một con hoả long.

Điều kỳ diệu đã xảy ra. Bức tường khí đã biến dạng.

Cả hai đứa mừng rỡ, lại tiếp tục phun hoả long. Rồi vận nội lực xông qua bức tường khí.

Vừa xuyên qua được, không chờ Nghiêm Vũ kịp phản ứng.

Kim Bằng ra đòn phủ đầu. Một con hoả long phun thẳng vào Nghiêm Vũ.

“Hai đứa nhãi con miệng còn hơi sữa, hãy xem hôm nay Lão tổ tông này giết các ngươi!”

Nghiêm Vũ trợn mắt, vung chủy ngàn cân táng vào hai đứa.

Còn Triệu Càn đứng bên, gã không trực tiếp xông vào đánh Thanh Thanh, cũng không chạy đến giúp Nghiêm Vũ, gã chỉ phi hành lượn quanh. Thực tình gã không nỡ nào ra tay với Thanh Thanh.

Cao Phong và Nghiêm Vũ không nhận ra tâm trạng ấy của Triệu Càn, cho rằng Triệu Càn đang dùng mưu kế.

Một khi hai gã đánh bị thương Thanh Thanh thì Triệu Càn sẽ xông vào ra một đòn chí mạng.

Thanh Thanh chớp lên thật nhanh tránh đòn tàn huyết thần thương của Cao Phong. Rồi lập tức phóng ra một lưỡi huyết nhãn đối kháng với quả chủy ngàn cân của Nghiêm Vũ.

Quả chủy ngàn cân to hơn hẳn lưỡi huyết nhãn, nhưng vẫn bị huyết nhãn chặn đứng.

Đối kháng với cuộc tấn công điên cuồng của Cao Phong và Nghiêm Vũ, tốc độ của Thanh Thanh đã đạt tới cực đại. Cô phi hành một đường cánh cung vòng sang bên.

Đồng thời phóng ra một chùm huyết nhãn.

“Vù...”

Những mũi dao lạnh buốt. Vẽ nên những đường cong tuyệt đẹp. Rạch xé bầu trời. Phóng thẳng vào Cao Phong.

“Choang...”

Cao Phong lập tức thu tàn ảnh thần thương về rồi quét một đường cực mạnh, mới đánh bật được huyết nhãn bay ra.

Chỉ thấy trên bầu trời mây đen rồi mù cuộn cuộn có mấy chục làn lưu quang đang tíu tít lướt nhanh. Thanh Thanh bay lượn cực nhanh trên một quỹ đạo thanh thoát duyên dáng.

“Vù...”

“Vù...”

Kim Bằng và Hồng Loan đứng bên quan sát, bỗng phi thân trên một đường cong hoàn mỹ xông vào Nghiêm Vũ.

Vừa nãy chúng đã nhận ra rằng nếu cứ tiếp tục đánh kiểu này, Thanh Thanh đâu không bị chúng giết chết thì cũng hao kiệt tinh lực mà chết.

Mặt Nghiêm Vũ biến sắc, gã lập tức thi triển hết mọi thủ đoạn điên cuồng đánh lại Hồng Loan và Kim Bằng.

“Hôm nay ta phải giết hai tên nhãi con này trước đã.”

Chuyển ngàn cân trong tay gã liên tiếp bổ vào hai đứa không thương tiếc.

Hồng Loan và Kim Bằng đâu phải đối thủ của gã, nên không sao chống đỡ nổi.

Thanh Thanh nhìn, cảm thấy rất lo cho chúng.

Cô càng lúc càng nóng mắt.

“Nghiêm Vũ, chớ làm hại con ta!”

“Hừ! Giết con cái nguoi xong, ta sẽ lấy mạng nguoi.”

Nghiêm Vũ càng hung hăng dồn sức đánh Hồng Loan.

Thanh Thanh định chạy đến hỗ trợ nhưng không thể, vì cô bị Cao Phong kiềm chế.

Hai gã phối hợp đồng bộ, hết sức chặt chẽ không chút sơ hở.

Thanh Thanh bỗng cảm thấy rất lúng túng.

Hồng Loan thấy thế vội linh thức truyền âm: “Mẹ hãy cố giữ đừng để mình bị rối loạn, chúng sẽ thừa cơ tấn công.”

Hai đứa không ngờ, chúng xông vào đánh họ thì lại là phản tác dụng.

Thanh Thanh.

Nghe nói thế.

Bấy giờ mới trấn tĩnh lại.

Đúng! Cô không thể lúng túng bị động.

Kèo lờ chẳng may cô gặp bất trắc thì hai đứa con cô sẽ ra sao?

Phải tốc chiến tốc thắng giết gã Cao Phong, thì mới bảo vệ được hai đứa con mình.

Nghĩ thế rồi, đôi chân cô tăng tốc cực nhanh.

Tốc độ quá nhanh khiến không khí sinh ra những tiếng rú rít sắc nhọn và những tiếng nổ vang dội.

Thấy Hồng Loan và Kim Bằng sắp không gượng nổi nữa, huyết nhãn trong tay Thanh Thanh đâm thẳng vào Cao Phong.

Cao Phong cũng nhận ra ý đồ của Thanh Thanh: nếu hai đứa con cô ta bị Nghiêm Vũ giết thì cô ta sẽ rối loạn ngay lập tức, gã sẽ giết cô dễ như bỡn.

Gã nghĩ vậy, và càng thêm đắc ý.

“Ú...ù...”

Mũi dao cực kỳ ghê rợn giá băng, từ trên cao phọt xuống, bổ vào thân thể Cao Phong.

Gã kinh ngạc nhìn cô gái trước mặt, không nói nên lời.

“Soạt!”

Cao Phong bị xẻ làm hai mảnh từ đỉnh xuống. Lục phủ ngũ tạng xỏ ra toi tã. Một xé thành hai!

Rồi từ trên không trung rơi xuống.

Linh hồn và nguyên anh của gã cũng bị huyết nhãn của Thanh Thanh chém đứt.

Bốn nhân vật thủy tổ mở mang thần giới, trong chốc lát chỉ còn lại hai.

Cũng đồng thời với lúc này.

Quả chùy ngàn cân của Nghiêm Vũ sắp đập xuống Hồng Loan.

Có vẻ như...

Quả chùy ngàn cân sắp giáng vào thân thể Hồng Loan.

Mặc dù Nghiêm Vũ chưa dốc toàn lực vào quả chùy này.

Nhưng nếu đập trúng Hồng Loan thì vẫn quá đủ để lấy mạng nó.

“Không!!!”

Thanh Thanh tuyệt vọng kêu lên.

Bỗng nhiên, một làn kim quang chớp sáng. Quả chùy ấy lại giáng vào thân thể Kim Bằng.

“Kim Bằng!!!”

Bọn Diệp Khuynh Thành chạy đến, ai ai cũng kinh hãi không nói được một lời.

Không!!!

Chắc chắn không phải là sự thật, tuyệt đối không phải thế.

“Kim Bằng! Kim Bằng!!!”

Khuynh Thành nước mắt như mưa. Kim Bằng của cô không thể chết, tuyệt đối không thể chết.

Nhưng, đứa trẻ trước mắt Khuynh Thành đã bị đánh trở lại nguyên hình.

Là một con Kim Bằng khổng lồ nằm vật trên mặt đất, ánh mắt bất lực.

Hồng Loan ngây đờ mắt một lúc rồi mới định thần, chạy bổ đến Kim Bằng.

“Chim phao câu thối ơi, chim phao câu thối ơi!!!”

“Kim Bằng...”

Thanh Thanh cũng vội phi thân đến bên nó.

“Mẹ nuôi... mẹ đừng khóc. Mạng của con, vốn được con trai của mẹ đổi cho, ngày nay... ngày nay...”

“Kìa chim ơi, người nói bừa gì thế? Người phải sống thật tốt! Nào có ai bảo người chạy đến giúp? Ai bảo người che chắn hộ ta? Người là con chim phao câu thối chẳng biết trời cao đất dày là gì...”

Hồng Loan vừa quệt nước mắt vừa không ngớt lẩm bẩm.

“A Mạc, không được gọi tôi là chim phao câu thối! Ta đã có tên rồi, tên của ta nghe rất kêu. Ta là... Thái Từ!”

Mọi người nín lặng.

“Chim thôi oi, bây giờ là lúc nào mà ngươi còn hài hước kiểu này được?”

Thấy Kim Bằng cố tỏ ra nhẹ nhõm như không, Hồng Loan càng buồn rầu đau khổ.

“A Mạc đừng khóc. Ngươi đường đường là một nam nhi, sao lại khóc chứ? Phải nhớ: ngươi là người anh em của ta, mãi mãi là anh em của ta. Là người anh em của ta thì không dễ chảy nước mắt đâu!”

“Chim thôi oi...”

“Gọi ta là Thái Tử! Ta nghĩ nát óc mới tìm ra cái tên hay như thế này, còn chưa được ai gọi...”

“Thái Tử... Thái Tử... Được! Ngươi hứa đi: ngươi sẽ không chết. Thì ngày ngày ta sẽ gọi ngươi là Thái Tử. Được chưa?”

Kim Bằng nhìn sang Khuynh Thành, nói giọng rất yếu: “Khuynh Thành...”

“Kim Bằng... Chim thôi oi...”

Khuynh Thành nghẹn ngào, nói năng có phần lộn xộn.

Kim Bằng của cô, con chim tinh nghịch của cô sao lại chết được? Không! Tuyệt đối không thể chết.

“Chim thôi oi...”

“Khuynh Thành, cô phải... hạnh phúc. Nhất định cô và Lam Tô phải sống thật tốt... hiểu chưa?”

Khuynh Thành đôi mắt nhoà lệ nhìn nó, không ngớt gạt đầu.

“Chim oi... tại ta chẳng ra sao, nếu ta đến sớm hơn một chút thì ngươi sẽ không...”

“Khuynh Thành, đâu có thể trách gì cô?”

“Không! Ta thật đáng trách. Ngươi đã bao lần cứu ta, còn ta thì sao? Vào lúc ngươi cần ta nhất thì ta lại không ở bên ngươi...”

“Ôc...”

Miệng Kim Bằng lại trào máu tươi.

“Xin lỗi Khuynh Thành, tôi không thể ở bên cô được nữa...”

Kim Bằng lại nhìn sang Thanh Thanh, nói: “Mẹ nuôi, mẹ hãy chăm sóc A Mạc thật tốt! Nó cũng như con... bao năm trời một thân một mình lùi thui...”

“Con ơi! Con ơi!!!”

Thanh Thanh từ lâu đã coi Kim Bằng như con đẻ của mình, lúc này cô đã khóc không thành tiếng nữa rồi.

Thanh Thanh nhìn sang Nghiêm Vũ, ánh mắt dữ dần, ghê rợn.

“Ta phải giết ngươi!!! Phải giết ngươi để trả thù cho con ta!!!”

Tóc dài tung bay, áo trắng phàn phật, mặt Thanh Thanh đầy sát khí.

Trong chớp mắt.

Lưu quang chớp lên.

Thanh Thanh đã phi thân ra.

Lòng cô tràn ngập sát khí. Gã Nghiêm Vũ đáng chết dám hại con trai cô.

Nghiêm Vũ lạnh lùng giơ tay vùng chui ngàn cân đập vào Thanh Thanh.

“Ngươi không đáng mặt để giết ta!”

Cũng đúng vào lúc đó.

Tiếng thét như xé phổi của Diệp Khuynh Thành vang lên.

“Kim Bằng!!! Kim Bằng!!!”

Kim Bằng đã vĩnh viễn nhắm mắt. Khuynh Thành bỗng như hoá điên.

Bao hình ảnh xa xưa cô và Kim Bằng bên nhau tác chiến hiện lên rõ mồn một.

Đôi tay nắm chặt cứng, cổ nổi gân xanh chẳng chịt.

Ánh mắt cô ngập ngựa sát khí.

“Ta nhất định sẽ chặt thầy Nghiêm Vũ khốn kiếp thành muôn mảnh.”

Đây là Kim Bằng của cô! Là người anh em đã vào sinh ra tử với cô!

Khuynh Thành đau xót đến cùng cực, trái tim cô như đang bị mũi dao khía vào từng nhát từng nhát.

Thân ảnh Khuynh Thành bỗng vút một tiếng bay vọt ra.

Nghiêm Vũ chỉ cảm thấy mắt hoa lên, thì Khuynh Thành đã đứng ngay trước mặt gã.

Gã khẽ nhếch mép, cười nhạt nói: “Lại thêm một đứa muốn chết! Một đứa Kiếm thần cao cấp ranh con mà dám đến giờ trò càn rỡ trước mặt ta ư?”

“Dù có chết thì ta cũng phải giết ngươi trước đã.”

Nghiêm Vũ hơi lìm dim đôi mắt híp nhìn sang Triệu Càn. Thăng cha này thật là...

Tàn ảnh nháng lên.

“Uỳnh!”

Một tiếng nổ vang.

Triệu Càn không thể tin nổi, nhìn Nghiêm Vũ.

“Chỉ tại thăng sống dai nhà ngươi! Nếu không phải tại ngươi thì ba người bọn ta cũng không rơi vào tình cảnh như ngày nay.”

Mọi người đang có mặt đều sững sờ.

Tuyệt đối không thể tin rằng vào lúc này Nghiêm Vũ lại giết chết gã đồng đội của mình.

Thanh Thanh cau mày, cô hết sức kinh ngạc nhưng cũng tin rằng cũng chẳng phải bỗng dưng vô cớ Nghiêm Vũ giết chết Triệu Càn.

Gay rồi!

Lẽ nào hấn định...

Quả nhiên.

Đôi mắt Nghiêm Vũ lìm dim khép lại, rồi hàn quang phóng ra từ khe mí mắt gã.

“Oàng...”

Tất cả bỗng cảm thấy thiên địa của toàn bộ thần giới chấn động. Một sức mạnh vô cùng đáng sợ phát ra từ thân thể Nghiêm Vũ.

Trên bầu trời, có ba hạt linh châu lỏng lẻo đang quay tít, sức mạnh kinh khủng của chúng xuyên suốt đất trời.

Đó là kim đan của ba cao thủ đang rơi xuống. Không! Tu luyện đến trình độ như họ không phải là kim đan nữa.

Mà là linh châu tập trung sức mạnh kinh hoàng.

Lúc này Thanh Thanh chỉ mãi đánh giết chúng, cô hoàn toàn không chú ý đến linh châu và các vật khác của chúng để lại.

Và thế là gã Nghiêm Vũ được lợi.

Uy lực của ba viên linh châu còn mạnh hơn hẳn ba gã đã bỏ mạng.

Nếu cộng với sức mạnh của Nghiêm Vũ nữa thì e rằng Thanh Thanh khó bề tưởng tượng nổi hậu quả sẽ là gì.

“Hôm nay ta sẽ bắt các ngươi tan thây ở đây!”

Diệp Khuynh Thành không nghĩ gì khác, ngoại trừ một ý nghĩ phải trả thù cho Kim Bằng.

Cô tuyệt đối không cho phép kẻ đã sát hại người anh em của cô ung dung sống nhón nhơ, điều vũ dương oai đe dọa người thân và bạn bè của cô.

“Được lắm! Vậy hãy xem ai chết trước ai.”

Như một con điện xà màu đỏ, Diệp Khuynh Thành lao vút vào Nghiêm Vũ.

Lam Tổ thấy thế cũng tàn ánh loáng lên rồi xông vào.

Anh cũng cảm thấy bức bối trước uy lực của Nghiêm Vũ phát ra, và lo rằng Khuynh Thành không thể địch nổi gã.

Nhưng anh cũng rất hiểu cá tính của Khuynh Thành.

Lúc này anh không có cách nào can ngăn được cô.

Hoa Mãn Nguyệt và Lư Hương Nguyệt Nhi đưa mắt nhìn nhau, rồi cũng phi vút ra.

Hồng Loan nhẹ nhàng ôm xác Kim Bằng lên đặt trên một mỏm núi ở đỉnh Kinh Thiên.

Nó nhìn mãi vào Kim Bằng, rồi nói: “Yên tâm, ta nhất định sẽ trả thù rửa hận cho người anh em!”

Tàn ánh chớp lên, trong nháy mắt nó đã xông vào đánh gã Nghiêm Vũ.

Nghiêm Vũ phải đối mặt với sáu người tấn công, gã cũng cảm thấy áp lực nhưng vẫn chống đỡ được.

“Định giết ta, không dễ thế đâu!”

Nghiêm Vũ lạnh lùng hừ một tiếng, chùy ngàn cân của gã bỗng phát ra mấy làn ánh sáng ngũ sắc rồi vút vào Diệp Khuynh Thành.

Khuynh Thành vội giong Tựa Thanh bảo kiếm ra đỡ, không ngờ chùy ngàn cân của Nghiêm Vũ lợi hại đến thế!

Cô đã vận ra toàn lực mà vẫn bị quả chùy đánh bị thương.

“Khuynh Thành!”

Lam Tổ hét vang, rồi tàn ánh chớp lên, lướt đến bên cô.

“Em có sao không?”

“Không sao.”

Khuynh Thành chùi vết máu rỉ ra ở mép.

Rồi nhìn ba viên linh châu. Cô chợt nảy ra một ý.

“Đã có cách rồi. Linh châu Biến Địa Thủ!”

Còn Lam Tổ, anh trợn mắt, lớn tiếng quát: “Đám đánh bị thương phu nhân của ta, hãy nộp mạng!”

Tam xoa hoạ kích trong tay anh vung lên đâm thẳng vào Nghiêm Vũ.

“Không ngờ, kẻ hậu sinh nhà ngươi cũng có chút thành tựu đấy! Tốt nhất là hãy về làm việc cho ta!”

Nghiêm Vũ thoáng nhìn đã nhận ra Lam Tổ không phải hạng tầm thường.

Nhìn khắp thân giới này, tuyệt đối không tìm ra người thứ hai có nền tảng vững vàng như anh chàng này.

“Ngươi đang ngủ mê chắc?”

Nghiêm Vũ cảm thấy tiếc, lắc đầu nói: “Tiểu sinh! Ta không có ý định giết ngươi, không ngờ ngươi lại tự dẫn xác đến, vậy thì chớ trách ta.”

“Chớ dài dòng! Nhìn chiêu đây!”

Nghiêm Vũ chỉ hừ một tiếng, khinh thường.

Tay áo thụng khẽ phất, Lam Tổ lập tức bị lật ngã nhào.

Khi anh đứng dậy định bước lên thì thấy toàn thân bị lực cản rất mạnh, dù dốc hết sức cũng không thể nhích nửa bước lên phía trước.

Thanh Thanh mặt biến sắc.

Không gian đông đặc!!!

Trong chớp mắt, trong phạm vi trăm dặm, toàn bộ không gian cứng đờ tĩnh lặng.

Bọn Diệp Khuynh Thành không ai nhúc nhích gì được.

Rồi, mặt mũi mọi người thấy đều nhăn nhó khổ sở.

Khuynh Thành hô lên: “Thanh Thanh!”

Thanh Thanh hiểu ý cần giải trừ không gian đông đặc, cô lập tức chạy lại chỗ Khuynh Thành.

Khuynh Thành nhảy vọt, ngồi lên lưng dài rộng của Thanh Thanh.

Được ngồi lên lưng Thanh Thanh, lại có linh châu Biến Địa Thủ trong tay, cô không tin mình không thể đối phó nổi thằng cha chết giẫm này.

Quả nhiên, Nghiêm Vũ thấy thể sắc mặt gã cũng hơi ngán ngẫm.

“Các nguoi cho rằng như thế là sẽ giết được ta ư? Ngây thơ quá!”

Nghiêm Vũ khom người, áo dài của gã bỗng lỏng gió, toàn thân gã căng phồng.

“Linh châu – thần nhân hợp nhất!”

Trong chớp mắt, hào quang toả khắp.

Một sức mạnh khủng khiếp bùng phát từ thân thể Nghiêm Vũ.

“Oàng” một tiếng. Khuynh Thành và Thanh Thanh đều bị bắn ra xa.

Lam Tổ lặng không bay vọt lên, đưa tay đỡ Khuynh Thành đang rơi xuống.

“Em thế nào rồi?”

“Em không sao.”

“Anh không tin không thể giết nổi hắn!”

Lam Tổ hừ hừ, tay nắm chặt cứng, lao vào tấn công Nghiêm Vũ.

Khuynh Thành vội kéo tay anh lại, nói: “Không ăn thua đâu!”

“Nhưng chúng ta không thể đứng chờ chết.”

“Vườn Vạn Thú!”

Đôi mắt Lam Tổ bỗng loé sáng. Đúng! Thế mà anh lại quên bég không nghĩ ra vườn Vạn Thú!

Khuynh Thành điều khiển ý nghĩ. Toàn bộ yêu vương cấp chín của vườn Vạn Thú đã có mặt.

“Chủ nhân!”

“Giết hắn đi!”

Nhìn đám yêu vương cấp chín đứng trước mặt, Nghiêm Vũ hơi nhăn nhó những gã vẫn cười ha hả, nói: “Nhờ vào mấy con yêu vương mà đòi giết ta ư?”

Khuynh Thành không thêm phí lời với gã, cô lại nhảy lên lưng Thanh Thanh. Lam Tổ cùng Hồng Loan và các yêu vương cấp chín đều nhất tề xông vào tấn công Nghiêm Vũ.

Nhưng Nghiêm Vũ lúc này chẳng khác gì được thành đồng vách sắt bao bọc, bọn họ ra sức tấn công mà vẫn chỉ là đánh vào bề ngoài vùng hào quang của gã chứ thân thể gã không mảy may suy suyển.

“Ha ha ha ha... như thế này mà cũng đòi giết ta ư?”

Bỗng nhiên nét cười trên mặt gã cứng đờ.

Gã nhận ra vùng hào quang quanh gã có một đường nứt do bị họ đánh.

Xem ra, không thể coi thường bọn người này.

“Cả lũ chúng bay chết đi!”

Gã không còn bụng dạ nào tiếp tục dòn dứ nữa.

Cũng đồng thời với lúc này, Thanh Thanh há miệng phun ra vô số lưỡi huyết nhãn cùng với những tia hồng quang phóng vào khe nứt kia.

Từ Thanh bảo kiếm trong tay Khuynh Thành cũng “vù vù” phát ra âm thanh.

Vô số tia sáng màu tím bùng nổ phóng ra.

Chói lọi, khiến ai ai cũng phải nhắm tịt mắt.

“Kim Bàng của ta!!!”

Khuynh Thành hét vang, lao vào Nghiêm Vũ nhanh như tên bắn.

Lam Tổ, Hồng Loan và các yêu vương cấp chín cũng tức khắc xông vào Nghiêm Vũ.

“Hừ...”

Mồm Nghiêm Vũ bỗng học ra một đám máu tươi, sắc mặt gã trắng bệch như đám vôi tôi.

Tuy nhiên, bắt gã khuất phục thực không dễ gì.

Mũi kiếm của Khuynh Thành đã thọc vào người Nghiêm Vũ, mũi kiếm của Lam Tổ cũng lạnh lùng đâm vào người gã. Rồi họ rút kiếm ra thật mạnh. Bọn Hồng Loan và các yêu vương cấp chín lập tức xông vào đánh gã luôn.

Nhưng, thủy tổ của thần giới quả là đáng mặt thủy tổ, thân thể tuy đã bị trọng thương nhưng vẫn còn đó chứ không tan thành bột mịn.

“Ta sẽ cho các ngươi thấy thủy tổ của thần giới lợi hại đến đâu.”

Nói rồi Nghiêm Vũ hét lên một tiếng, chùy ngàn cân trong tay gã lia ra thật mạnh.

Quả chùy ngàn cân quét thành đường cung bằng một nửa đường tròn, táng vào Khuynh Thành.

Những tia sáng chói mắt từ quả chùy bắn ra khắp chốn.

Tia sáng bắn vào đâu, nơi ấy tan hoang.

Mọi sinh vật đều bị nát nhừ.

Đó... đó là tuyệt kỹ kinh hồn gì vậy?

Lam Tổ nhìn thấy, mặt biến sắc.

Người khác không hiểu, chứ anh thì rất hiểu.

Đó gọi là – giáo sát.

“Lùi lại! Mọi người mau lùi lại!!!”

Uy lực của giáo sát, người bình thường không thể chống đỡ nổi.

Nếu mọi ngày Lam Tổ không ham đọc sách thì anh cũng không biết giáo sát lợi hại ra sao.

Đồng đội của anh dù nhanh đến mấy cũng không thể nhanh hơn ánh sáng!

“Phập! Phập! Phập!”

Lập tức. Máu tươi phun khắp nơi.

Hoa Mãn Nguyệt che chở bảo vệ Lưu Hương Nguyệt Nhi nên thân thể anh đã bị cắt đôi. May sao linh hồn và nguyên anh của anh đã kịp chạy thoát, nếu không sẽ là chấm hết!

Một bên cổ tay của Lưu Hương Nguyệt Nhi cũng bị cưa đứt.

Lông đuôi Hồng Loan bị xén phăng. Các yêu vương đều sút đầu mở trán.

Chỉ riêng Thanh Thanh là không bị thương.

Nghiêm Vũ cười ha ha.

“Thế nào? Sợ chưa? Chu Tước, ta muốn xem xem ngươi còn gì để đấu với ta không?”

Thanh Thanh, tay nắm chặt quyền. Bất thành linh lao vào Nghiêm Vũ nhanh như tên bắn.

Như một mũi dùi vừa xoay tít vừa cấp tốc phóng vào gã.

Trong chớp mắt cuồng phong nổi lên, toàn thân Thanh Thanh quay tít như lốc xoáy vờn rồng lao vào Nghiêm Vũ.

Với sức mạnh hủy thiên diệt địa.

Nghiêm Vũ bất giác sùng sốt. Thế này là...

“Huych, huych, huych!”

Thân thể của gã bị Thanh Thanh đánh thùng ba hóc to tướng.

Nghiêm Vũ dựa vào sức mạnh của linh châu, thân thể gã phục hồi lành lặn cực nhanh, rồi vận sức mạnh của linh châu triệt tiêu quá nửa uy lực của Thanh Thanh.

Nếu không, hậu quả sẽ không chỉ là ba lỗ thùng ấy.

Nghiêm Vũ đã liên tiếp chặn được ba chiêu tấn công, nhưng sau mỗi lần chặn được, sắc mặt của gã càng nhợt nhạt thêm. Sau ba lần chống đỡ, mặt gã bỗng biến thành xám xịt.

Mọi người thấy vậy lại càng hăng hái nhất tề xông vào tấn công Nghiêm Vũ.

Khuynh Thành vùng từ Thanh bảo kiếm. Một lần kiếm khí màu tím xẹt vào đúng cổ Nghiêm Vũ.

Rất nhanh.

Máu phun bốn bề.

Nghiêm Vũ nhìn Khuynh Thành, gã không sao tưởng tượng nổi. Cái đầu gã rơi “khục” xuống đất.

Khi chạm mặt đất, đôi mắt Nghiêm Vũ vẫn đảo tròn.

Cũng đúng vào lúc này.

Năm thứ binh khí nhanh chóng cắm ngập vào thân thể gã.

Cái đầu rơi xuống đất, mắt vẫn thao láo. Chết không thể nhắm mắt là thế. Nó còn tròn mắt nhìn Khuynh Thành.

Lam Tổ nhìn thấy.

Bên co chân đá văng ra xa.

Đầu Nghiêm Vũ bỗng hoá thành một bãi máu bắn tung lên bầu trời.

Thân xác của gã cũng phân rã.

Nhìn Nghiêm Vũ chết mất xác, ai cũng im lặng không nói một câu.

Kim Bằng, Kim Bằng của họ đã không còn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Nữ Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 26: Chương kết

Nửa tháng sau.

Đám cưới của Lam Tổ và Khuynh Thành, đám cưới của Hoa Mãn Nguyệt và Lư Hương Nguyệt Nhi cùng tổ chức vào một ngày.

Thần giới vô cùng nhộn nhịp, khắp chốn đều chăng đèn kết hoa, tràn ngập không khí vui mừng vô hạn.

Lam Tổ nhẹ nhàng vén tấm mạng che mặt của cô dâu Diệp Khuynh Thành, nói: “Khuynh Thành, cuối cùng chúng ta đã thật sự được ở bên nhau.”

“Lam Tổ...”

Lam Tổ đắm đuối nhìn cô, âu yếm đặt trên đôi môi cô nụ hôn nồng nàn.

Giờ đây anh đã trọn vẹn, thật sự có được Khuynh Thành.

Diệp Khuynh Thành tuy là người của thế giới hiện đại nhưng khi tiếp xúc với đôi mắt nóng bỏng, cô vẫn thấy run rẩy.

Lam Tổ nhẹ nhàng cởi áo Khuynh Thành, bàn tay lướt trên làn da mịn màng như làn da trẻ thơ.

“Khuynh Thành, anh đã thật sự có em, trọn vẹn có em.”

Khuynh Thành ngượng ngịu đưa tay lên ngực Lam Tổ, cảm nhận từng nếp da thịt trên người anh.

“Lam Tổ...”

Bàn tay cô đưa trên bộ ngực mềm mại, lại rắn chắc của Lam Tổ, rồi lần xuống bụng anh phẳng nhẵn, săn chắc.

“Khuynh Thành... được không?”

Đôi mắt đầy khát khao nóng bỏng của Lam Tổ đang nhìn cô.

Khuynh Thành nhận ra anh đã rất căng thẳng nhưng anh vẫn kiềm chế được, và vẫn muốn hỏi cô trước.

Mắt cô nhắm nghiền, và khẽ gật đầu.

Cô từng nghe người ta nói, lần đầu, sẽ rất đau.

Anh nhẹ nhàng hoà nhập vào bên dưới thân thể Khuynh Thành.

“Khuynh Thành, Khuynh Thành...” Giọng anh hơi lạc đi vì phấn khích.

Anh sợ Khuynh Thành bị đau, nên thoát đầu anh hết sức êm dịu, cho đến khi cô hoàn toàn thích ứng, anh mới dướn mình mạnh hơn nữa. Khuynh Thành không gượng nổi, khe khẽ kêu lên. Lam Tổ càng thêm mãnh liệt, mồ hôi bắt đầu lấm tấm khắp người... cho đến lúc giải toả cuối cùng.

Cuộc giao hoan đầy đam mê. Kết thúc.

Lam Tổ nhìn Khuynh Thành nằm trên đệm, đôi mắt đen láy của anh ngập tràn ham muốn và yêu thương.

“Khuynh Thành, có bị đau không?”

“Không đau.”

Cô ngược nhìn Lam Tổ đầy âu yếm, lại nhìn vệt màu hồng bên dưới, tràn ngập niềm hạnh phúc vô bờ bến.

Hoa Mãn Nguyệt trở thành thiên tôn của thần giới.

Thanh Thanh và Hồng Loan trở về đỉnh núi Kinh Thiên. Mộ Kim Bằng và mộ Ân Ly được xây ở ngay trước cổng chính.

Tuy Kim Bằng và Ân Ly không còn nữa nhưng cả hai người vẫn sống mãi trong lòng họ.

Nhất là Diệp Khuynh Thành. Hàng năm cô đều đến núi Kinh Thiên viếng thăm hai người.

Trên hòn đảo nhỏ non xanh nước biếc, lá tả cánh hoa đào bay.

Lam Tổ và Diệp Khuynh Thành sánh vai đi dạo.

“Lam Tổ, xưa nay em chưa bao giờ nghĩ mình sẽ có được một cuộc sống như thế này.”

“Anh cũng chưa từng nghĩ sẽ có ngày anh được sống cùng người con gái mà anh hằng yêu mến. Khuynh Thành, em có thấy hạnh phúc không?”

Lam Tổ nắm thật chặt bàn tay Khuynh Thành.

Mười ngón tay đan vào nhau. Khuynh Thành mỉm cười, nói: “Đương nhiên là rất hạnh phúc. Có thể nắm tay anh như thế này đã là một điều vô cùng sung sướng đối với em.”

“Khuynh Thành. Anh cũng thấy thế.”

Lam Tổ đắm đuối nhìn cô... Rồi cả hai ngả người, lạc vào nhau.

Hồi lâu sau đó.

Khuynh Thành ngả đầu trên ngực anh, nói: “Lam Tổ, mấy hôm nữa chúng ta sẽ về thăm Hồng Loan, Thanh Thanh và vợ chồng Hoa Mãn Nguyệt nữa.”

Lam Tổ nhìn cô đầy vẻ yêu thương, nói: “Được!”

“Em không ngờ Hoa Mãn Nguyệt đã điều hành quản lý thần giới tốt như vậy.”

“Đúng thế! Nếu là anh, chưa chắc anh đã làm được như anh ấy. Hồi nọ anh nghe nói Hồng Loan đã có một tình yêu.”

“Thật à? Thế thì em nhất định phải về thăm nó.”

“Khuynh Thành! Không chỉ Hồng Loan. Anh còn nghe nói Lưu Hương Nguyệt Nhi đã có bầu rồi!”

“Thế ư? Quá hay, quá hay rồi!”

Khuynh Thành không nén nổi hưng phấn trong lòng: “Lam Tổ, hay là, ngày mai chúng ta đi luôn? Em đang cảm thấy rất vui.”

Về mặt Lam Tổ rất quái, tủm tỉm cười nhìn cô, nói: “Có phải... em cho rằng chúng ta nên cố gắng nhiều hơn nữa không?”

Ồ kia...

“Anh định thế nào?”

Chàng ta lại cười rất gian, nói: “Hỏi anh định thế nào à? Anh định ấn y em, để sản xuất ra một đứa bé Khuynh Thành!”

“Quá đáng thật!”

Cả hai lại quấn lấy nhau một chập. Rồi mới bay về phía núi Kinh Thiên.

Núi Kinh Thiên.

Mộ của Kim Bằng đặt trong căn phòng của Hồng Loan và Thanh Thanh.

Nay Hồng Loan đã trở thành một chàng trai rất tuấn tú.

Cậu đứng trước mộ Kim Bằng.

Mỉm cười nói: “Thái Tử, cậu có nhớ người anh em này không? Ta cho cậu biết một tin vui: công lực của ta đã tiến bộ kha khá rồi.”

Những dịp không bế quan tu luyện, Hồng Loan ngày nào cũng đến trước mộ Kim Bằng trò chuyện với nó một lúc.

Hồng Loan dường như chưa từng cảm thấy Kim Bằng đã xa nó.

Kim Bằng mãi mãi vẫn tồn tại trong lòng nó.

Ánh mắt hơi buồn buồn của Hồng Loan bỗng sáng lên, nó lại nói: “Thái Tử thử đoán xem ai đến? Khuynh Thành và Lam Tổ đấy!”

Nó mừng rỡ ngẩng đầu nhìn, vẫy tay với Khuynh Thành.

“Khuynh Thành!”

Khuynh Thành và Lam Tổ tàn ảnh chớp lên, cả hai đổ xuống bên Hồng Loan.

Nhìn mộ của Kim Bằng và Ân Ly, Khuynh Thành hít sâu một hơi, bước đến trước mộ, nói: “Chim phao câu thối ơi, ngươi có nhớ ta không? Ta nói cho ngươi biết nhé: nếu ngươi dám không nhớ ta, ta sẽ hận ngươi cả đời! Ngươi biết rồi đấy...”

Khuynh Thành nấc lên, nghẹn ngào.

Sự việc xảy ra đã lâu năm, nhưng cô vẫn canh cánh trong lòng.

Cô không sao có thể chấp nhận sự thật Kim Bằng đã bỏ cô mà đi.

Lam Tổ bước lại ôm cô vào lòng, dịu dàng an ủi: “Em ạ, anh cho rằng Kim Bằng sau khi đầu thai chuyển thế, nó nhất định sẽ sống rất hạnh phúc. Ân Ly cũng sẽ tìm được một chàng trai rất mực yêu thương cô ấy.”

“Lam Tổ, thật chứ?”

Lam Tổ hiền hoà gật đầu.

Ân Ly suốt đời đã yêu nhưng thật là khổ quá. Lam Tổ tin rằng Ân Ly nhất định sẽ tìm được hạnh phúc của mình.

Khuynh Thành mỉm cười, ngoảnh sang nói với Hồng Loan: “A Mạc, mẹ ngươi đâu?”

“Mẹ tôi đang ở trong nhà. Nào, tôi dẫn hai người vào.”

Lúc này họ mới chuyển sang đề tài khác.

Thanh Thanh nhìn thấy Khuynh Thành và Lam Tổ, cô hết sức mừng rỡ.

“Sao hai vợ chồng lại đến đây?”

“Kìa, không hoan nghênh bọn tôi à?”

Khuynh Thành cố ý nhăn mũi.

“Không! Tôi quá mừng là đằng khác ấy chứ!” Thanh Thanh rót trà mời, và ngồi xuống bên cạnh, nói: “Tôi nghe nói Hoa Mãn Nguyệt đã nhậm chức thiên tôn nhiệm kỳ mới, phải không?”

Cô nhìn sang Lam Tổ.

Lam Tổ gật đầu, nói: “Đúng thế. Tôi và Khuynh Thành chỉ muốn sống cuộc sống tự do tự tại. Ngày trước tôi đã hứa với Khuynh Thành, muốn cùng cô ấy tiêu ngao giang hồ. Cho nên, mọi việc của thần giới tôi nghĩ có lẽ mình không kham được.”

“Thì ra là thế.”

“Lần này chúng tôi về đây, muốn mời mọi người cùng sang chơi bên đó. Dù sao cũng là một ngày vui. Chúng ta đã quá lâu không gặp mặt nhau rồi.”

Hồng Loan vừa nghe nói sẽ sang hoàng thành, mừng hết cỡ.

“Hay quá! Lần này tôi phải so tài với anh ta một phen. Không ngờ công lực anh ta tiến bộ nhanh thế. Lần trước tôi đã bị anh ta hành hạ không ít đâu.”

“Thế thì còn chờ gì nữa? Ta đi luôn đi!”

Mọi người cùng cười vang.

Bốn lần lưu quang chớp lên, họ đã biến mất nơi chân trời.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Nữ Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.